

# Giới thiệu Trường Kiếm Cười Đuổi Năm

**Thể loại:** Huyền huyền, cổ đại, hài, HE

**Editor:** A Cửu

**Converter :** ngocquynh520

Thể gian chia làm lục giới, lần lượt là thần, ma, tiên, nhân, âm

Tại nhân giới có một ngọn núi tên Thiên Diễn sơn, trên núi tồn tại một Vực Đoạn hồn, bên bờ có một nắm đất nhỏ, trên nắm đất có một cây xanh, dưới tàng cây xanh là một.. Linh chi.

Chỉ mới có chút thần thức, thân hình lại khô ran gầy đét, linh chi này cực kỳ nhút nhát. Mỗi khi nhìn thấy người đến gần liền nhắm nghiền mắt mặc niệm: "Đừng lấy ta về hầm canh" "Đừng lấy ta về hầm canh"

"Cũng chi là một cây nấm mà thôi." Người nhú này, rời đi.

...

Một lần đó tiểu linh chi đã trở thành trò cười cho các linh vật khác ở Vực Đoạn hồn, mãi cho đến một ngày, một luồng ánh sáng trắng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp giúp nàng lược bớt năm trăm năm đạo hạnh mà trưởng thành ngay lập tức, hoá thành một đứa trẻ sơ sinh trắng nõn nà, bị người ôm lấy.

"Sao Vực Đoạn Hồn lại có trẻ con nhi?" Người cảm thấy rất kỳ quái, không rõ nguyên do, thoáng nhìn xuống phía dưới thì lại không thấy gốc nấm xấu xí kia đâu, cười nói: "Đã như vậy... Tiệp thể gọi người là Cổ Tiểu Ma đi."

Cổ Tiểu Ma? Tiểu Ma Cô? (tiểu ma cô: cây nấm nhỏ)

Con bà nó, thì ra vòng vo một vòng, nàng vẫn là một gốc nấm khô quắt.

**Sơ lược nội dung:** Thân tiên ma quái vui vẻ oan gia kiếp trước kiếp này.

**Tên tìm kiếm chính:** Nhân vật chính: Cổ Tiểu Ma, Úc Lưu | **Nhân vật phụ:** Mạc Kinh Viễn, Tác Oanh, Từ Vi, Mạnh Trạch Hư.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1

Khói trắng lượn lờ, sắc trời mông lung, ẩn trong không khí có hương thơm đang ngấm phiêu đảng, một dòng hương thơm kia cứ quanh quẩn quanh chóp mũi của nàng, lôi kéo bước chân của nàng, không thể không chế mà bước lên phía trước, chầm giẫm vào mây như bước vào hư vô.

Chính là nơi này, mười năm nay, không biết đã mơ thấy đến lần thứ mấy-- nàng nhìn tay mình hiện tại, trắng nõn tinh tế, tuyệt đối không phải là nàng, nhưng, quan trọng hơn, trong tay đang nắm chặt kiếm.

Đó là một thanh kiếm mà nàng chưa bao giờ thấy qua, chỉ dài ba thước, nhẹ nhàng mà mộc mạc, ánh sáng màu vàng lượn lờ trên thân, thân kiếm khẽ rung động, tựa như không thể không chế một loại lực lượng hủy thiên diệt địa đang muốn phóng thích ra ngoài.

Cảm giác này có chút kỳ quái, ở trong mộng, ở trong một thân thể mà nàng không thể khống chế, không tự chủ được mà tiến về phía trước, dù thế nào cũng không có cách để tỉnh lại.

Biết rõ là mơ. Biết rõ không phải là thân thể của chính mình.

Hoàn toàn biết rõ, phía sau cánh cửa bằng gỗ đàn hương ở trước mặt kia chắc chắn không phải là thứ gì tốt. Nhưng cái thân thể đó vẫn tiến lên phía trước, cũng khiến chính nàng trở nên mê muội, muốn nhìn thứ ở phía sau cánh cửa kia.

Một cái khoá lâu đời đã phủ đầy tro bụi, rất nhỏ và cũng cực kỳ bẩn, nhưng lại là Phục Ma Chướng vững chắc của thiên hạ. Điều kỳ quái chính là, những vòng xích của Phục Ma Chướng này lại không bao trùm cả cánh cửa, mà chỉ quấn vài vòng rồi kéo vào phía trong cánh cửa kia. Nàng vươn tay, đẩy cánh cửa khép hờ kia ra, cũng không biết là thân thể của bản thân hay vẫn là thân thể kia, tim đập dồn dập như sấm.

Cửa bị đẩy ra trong im lặng.

Trong nháy mắt, sát khí dữ dội đập vào mặt, suýt nữa khiến cho nàng hít thở không thông.

Nàng không lui lại, kiếm trong tay cũng càng lúc càng không yên ổn. Hai cột đá vĩ đại cao vút sừng sững, xích Phục Ma Chương uốn lượn mà lên, giăng khắp nơi, chú văn treo chỉ chít ở giữa, sát khí dày đặc tiêu điều tràn ngập.

Tựa hồ là đang nhốt người nào đó.

Nàng nhìn lên dọc theo Phục Ma Chương, nhìn thấy bóng lưng đang bị xiềng xích của Phục Ma chương giam cầm, càng lúc càng rõ ràng.

Đột nhiên một đạo Thiên Lô bỏ xuống từ không trung, bóng người kia khẽ động, bả vai hoàn mỹ bắt đầu vận vẹo, nhất thời đánh tan sát khí bốn phía, găm vọc thêu đen như mực phát lên, tung bay phấp phật giữa gian phòng đầy bụi chủ.

Nàng giờ kiếm lên.

Hệt như cảm ứng được cái gì đó, bóng người kia quay đầu ngoái nhìn lại, khuôn mặt bị che phủ mờ mịt, chỉ nhìn thấy một ánh mắt màu xanh lục, nàng lại như lâm vào một vùng nước xanh, Phi thủy mệnh mông, vô văn sao sáng.

“Đúng lúc.”

Nàng cảm thấy mình đang cười nhẹ. Phục Ma Chương dưới kiếm của nàng giống như một sợi dây thừng mà bị cắt đứt, phù chú bốc cháy, giữa bụi mù còn tràn ngập tiếng thờ dài cổ xưa, cột đá dần hiện ra các vết nứt, đất trời đều bắt đầu lay động.

die end an le quyd on

Giữa lúc hoảng hốt, cũng không còn thấy bóng người, nàng chỉ nghe được một tiếng cười trầm thấp yếu ớt bên tai, còn chưa tản đi, đột nhiên một luồng sáng màu xanh thoáng hiện, lóp vầy hung tợn dần theo Thiên Lô cuộn cuộn, tấn công ngay về phía nàng.

Thân thể lại như không còn linh hoạt, kiếm trong tay vùng vẫy, tựa hồ không cam lòng với việc bị chiếm đoạt như vậy.

Nàng ngơ ngác, trong đầu hiện lên một suy nghĩ, thốt lên: “Người là cá chạch tinh sao?”

...

Đột nhiên thân hình màu xanh được bao phủ bởi ánh chớp kia cứng đờ, dừng lại trước mũi nàng, tóc mái trên trán bị thổi đến tán loạn, bỗng chốc nàng phản ứng kịp bản thân đã có thể nói chuyện, mới vừa hít một hơi, thân hình màu xanh kia lại biến mất vào trong bụi mù, hoá thành một vạt áo màu xanh, khẽ dập dòn.

Nàng neho mắt lại muốn thấy rõ hơn, bốn phía lại trở nên tối tăm, bất chợt cả người rơi xuống, nàng vùng vẫy, lại không thể ngăn được việc cứ bị rơi thẳng xuống phía dưới, không có cách nào ngừng lại~~

“A!”

Cổ Tiểu Ma bật dậy từ trên giường, mồ hôi tuôn ra khắp trán.

Lại là mơ, lại là cánh cửa kia.

Sau khi nàng ngơ ngác ngồi một lúc lâu, bỗng nhiên lại cười rộ lên một cách bí ối, lần này có thể thấy được người ở phía sau cánh cửa đã là một sự tiến bộ rất lớn rồi, giấc mơ tiếp theo, không chừng sẽ có thể nhìn thấy diện mạo thật của con cá chạch tinh kia.

Cổ Tiểu Ma nằm lại trên giường, áo lót lộn xộn bị mở rộng ra một nửa, lộ ra dây lưng của cái yếm xanh biếc. Nàng tùy ý kéo kéo, lại lười biếng ôm lấy chăn mà cuộn đến bên giường, mông vênh lên bên ngoài chăn. Mãi lúc lâu sau cảm thấy có chút lạnh, vừa muốn đắp chăn lại đi ngủ một lúc. Đột nhiên cánh cửa bằng gỗ lim khắc hoa bị gõ vang.

“Sur tỷ! Đã là lúc nào rồi, sao tỷ còn chưa ra ngoài?”

Cổ Tiểu Ma suy nghĩ một chút, nên gắng gượng mà trả lời tiểu sư muội của nàng một chút, hay vẫn nên tiếp tục im lặng không hé răng già chết.

“Hôm nay sư nương muốn kiểm tra thuật ngự kiếm phi hành! Sư phụ nói nếu sư tỷ dám muộn như thường ngày, lão nhân gia liền...”

Cổ Tiểu Ma hồi tưởng lại việc muộn giờ lên lớp sáng ngày hôm qua theo lời của sư phụ, thầm mắng một tiếng, xoay một phát ngồi dậy khỏi giường.

Sau khi chỉnh trang xong thì đẩy cửa ra, tiểu sư muội Tác Oanh đang cười đứng ngay ngắn ở ngoài cửa, sa y màu hồng toàn thân, mắt phượng môi son, mày liễu mũi thanh, trên má có hai lúm đồng tiền ngọt ngào. Thường ngày khi người vẫn còn chưa thấy, tiếng cười như chuông bạc đã vọng lại từ rất xa.

Cổ Tiểu Ma cầm lấy bội kiếm, bụng lại réo lên, nhất thời mặt mũi liền sụp đổ: “Đã lấy được điểm tâm chưa?”

Tác Oanh thấy Cổ Tiểu Ma vẫn còn dửng dưng ngồi, khoé môi cong lên, lấy một cái bọc giấy dầu ra từ trong lồng ngực: “Sư nương tự mình làm bánh bao, ta vụng trộm cầm được ba cái.”

Bọc giấy dầu kia còn đang toả ra hơi nóng. Hai mắt của Cổ Tiểu Ma lúc này toả sáng, gào một tiếng rồi bỏ nhào về phía Tác Oanh: “Vẫn là tiểu sư muội tốt với ta nhất.”

Tác Oanh dịu dàng cười, cầm tay Cổ Tiểu Ma, nói nhỏ: “Vừa đi vừa ăn, chúng ta phải nhanh chóng đến Tu Tâm Đình thôi.”

Quai hàm của Cổ Tiểu Ma không khác gì hai cái móng, đáp lại một tiếng không rõ ràng, liền đi theo Tác Oanh.

Khí lạnh sáng đầu thu lộ về hiu quạnh, Cổ Tiểu Ma một đến mức gân cốt bắp chân đều đã sắp đứt gãy, mới trọn mắt bò lên được đến đỉnh núi. Trước mắt là khung cảnh yên lặng, nhóm người sư đệ sư muội đang tĩnh tọa ngay ngắn theo sư nương, bên cạnh tiểu đình có một thềm đá mang phong cách cổ xưa, ba chữ Tu Tâm Đình uyển chuyển hàm súc mà tinh tế, mơ hồ có thể thấy được vài bóng người đứng thành một hàng bên dưới đình. Tác Oanh thè lưỡi, nói nhỏ: “Thì ra sư phụ đã đến rồi.”

Trước Tu Tâm Đình, một nam tử trung niên mặc xiêm y màu vàng khoanh tay đứng, hoa văn thêu nổi theo phong cách cổ xưa trên tay áo càng làm nổi bật lên dáng người gầy ốm của ông, đứng là chuông giáo của phái Thiên Diễn, Mạc Vi. Lúc này mặt của ông đang mang biểu tình như mưa gió sắp tới, khó chịu nhìn thiếu nữ áo trắng đang chạy tới từ xa.

Được rồi, kỳ thật thứ ông nhìn làm đám khói bụi bay lên mù mịt phía sau bóng dáng của thiếu nữ kia.

Cổ Tiểu Ma cũng đã từng mặc qua bạch y lay động theo gió, nhưng ba ngày sau đó, cuối cùng bạch y của nàng đã trở thành vật được bảo tồn trong truyền thuyết mà bị nhét xuống tận đáy hồ, cổ áo kia đầy dầu bùn, vạt áo trước đầy vết dầu, vết bẩn khả nghi nơi cổ tay áo luôn biểu hiện rõ ràng trong vòng mấy ngày nay nàng đã ăn gì làm gì, không còn điều bí mật gì đáng đề nói. Cổ Tiểu Ma không muốn người khác chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu, vì thế nàng đổi thành hắc y, hải lòng cho rằng mình có thể hã hê mà mặc sức lặn qua lộn lại, không nghĩ tới lúc so chiều đến tận trời cùng nhị sư huynh, bị đập một cước văng vào trong đồng bụi đất, từ đấy lại phát hiện thì ra màu đen lại dễ dính bụi như vậy.

...

A, màu xám!

Trong thiên hạ còn màu sắc nào hoàn mỹ hơn nó? Cho dù có bản đến thế nào, cho dù có lặn qua lặn lại đến như thế nào, có bị đá bay đến thế nào, cũng có thể đủ để hoàn thành giấc mộng đẹp một tháng chỉ giặt y phục một lần của nàng.

Vì thế trong hai người thiếu nữ đồng lứa mười sáu tuổi, một người càng lúc càng mỹ lệ kiều diễm, một người càng lúc càng xám xịt thô bỉ.

Mạc Vi khẽ ho khan, đây là điểm báo cho việc ông chuẩn bị răn dạy đệ tử, Tác Oanh cùng Cổ Tiểu Ma vừa sợ hãi mà đứng thẳng người, đầu lại nhìn chăm chăm xuống mặt đất, giống như có thể moi được một đồng tiền ra khỏi mặt đất vậy.

“Lại muộn giờ học buổi sáng, phạt hai người các con dọn dẹp Tu Tâm Đình một tháng.” Mạc Vi nghiêm túc nói, Cổ Tiểu Ma điên cuồng rơi lệ trong lòng, tuy bình thường hay muộn, nhưng ít nhất còn có thể cách một ngày trễ một lần, giờ đã liên tục ba ngày, sư phụ thật sự tức giận rồi, một tháng đấy... Sáng sớm đã phải bắt đầu quét rác. Nàng thấp thỏm mà hơi ngẩng đầu lên, đối diện với cái liếc mắt đầy ai oán của Tác Oanh về phía mình, nhất thời có chút áy náy việc bản thân mình đã liên lụy đến tiểu sư muội.

“Phụ thân, Tiểu Ma và Oanh Oanh cũng biết sai rồi, nói vậy cũng sẽ không tái phạm nữa, đã vậy thì có thể không trách phạt không?” Nam tử mày kiếm mặt sáng đứng đầu đám đệ tử, bạch y toàn thân làm nổi bật lên sự tuấn mỹ phóng khoáng của hắn, đúng là đại sư huynh Mạc Kinh Viễn.

Biết sai rồi sao? Xét thấy trình độ đến muộn của Cổ Tiểu Ma cũng đã đạt được tới một thành tựu quang vinh vĩ đại, Mạc Vi liếc xéo hắn một cái, không chút lưu tình mà răn dạy nhị tử: “Con thân là đại sư huynh, cũng đừng có nuông chiều các nàng khắp nơi như vậy.”

Lúc sư phụ tức giận, cũng chỉ có đại sư huynh dám nói chuyện. Tam sư huynh Đổ Dục Thành cùng Tứ sư huynh Đổ Dục Kỳ cũng thu hồi vẻ mặt cười toe toét, hai huynh đệ giống nhau như đúc, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào một cây tùng lớn ở nơi xa, khiến Cổ Tiểu Ma cảm thấy biểu cảm giả vờ đứng đắn của bọn hắn lúc này rất buồn cười. Nhị sư huynh Vân Tiêu cùng Ngũ sư huynh Phó Diệp Văn đã xuống núi đi rèn luyện trừ yêu, vì thế trên núi chỉ còn mấy người đệ tử bọn họ.

“Tiểu Ma.”

“Có.” Cổ Tiểu Ma toát mồ hôi lạnh mà hoàn hồn, nhanh chóng đứng nghiêm túc lại.

“Hôm qua vì sư đã nói như thế nào?”

“Sư phụ nói, cơm chiều hơi mặn, bảo sư nương bỏ ít muối lại một chút.”

...

Đổ Dục Thành không có đủ định lực, thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

Thân hình của Mạc Vi cứng đờ, trầm giọng nói: “Cần quấy, ta đang nói đến lời hôm qua lúc luyện công xong kia.”

Cổ Tiểu Ma giấu bàn tay đầy dầu mỡ ra phía sau, lắp bắp nói: “Sư phụ nói, mọi người trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Trước câu nói kia.”

“Ta sẽ quăng con xuống núi.”

“Câu trước nữa.”

“Nếu hôm nay con vẫn không thể Ngự kiếm phi hành...”

“Được rồi.” Mạc Vi giờ tay lên: “Nếu như hôm nay con vẫn không thể thành công, vì sư sẽ quăng con xuống núi, xem con có thể bay lên được hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 2

Đất trời đều yên lặng.

Sắc mặt vốn đã có vẻ tái nhợt của Cổ Tiểu Ma càng thêm trắng xanh, ngũ quan của nàng tầm thường không có gì lạ, một đầu tóc đen cũng chỉ được cột lên một cách miễn cưỡng, biểu tình dần trở nên nghiêm túc. Y phục màu xám bao bọc trên thân thể gầy yếu của nàng, nhẹ nhàng tung bay theo gió. Lá rụng lại bay lên, nhẹ nhàng đảo quanh nàng. Không khí có sự biến hoá, nàng đứng ở nơi đó, đoạt lấy tầm mắt của mọi người.

Mạc Vi nhú mày, chẳng lẽ hôm nay thất đồ đệ luôn không thông với thuật pháp này lại nắm được mấu chốt gì?

Cổ Tiểu Ma rút bội kiếm ra, hai ngón tay đan lại một chỗ mà niệm một cái kiếm quyết, xoay người nhảy lên rồi dứt khoát tung bội kiếm. Bội kiếm kia xuyên thủng không khí bốn phía mà bay thẳng lên trời, rồi lại nghiêng thân rơi thẳng xuống, Cổ Tiểu Ma nhắm chính xác, nhảy một phát lên thân kiếm, hét lớn một tiếng: “Đi!”

...

Ầm một tiếng.

Người nào đó vẫn đang đứng tại chỗ.

Một cơn gió thổi qua, toàn bộ nhóm sư đồ đều há to miệng, mãi thật lâu cũng không khép lại.

Nghiêm túc mà nói, tư thế của nàng vô cùng chuẩn, tay chấp sau lưng ưỡn mông, sống lưng thẳng tắp, vô cùng ổn định mà đứng trên bội kiếm. Mà biểu tình của nàng cũng rất phù hợp, vô cùng dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi. Chỉ là bội kiếm kia lại đang dán lên trên mặt đất một cách vô cùng thân mật, một chút cũng không bay lên.

Đỗ Dục Kỳ nhìn không được mà quay đầu đi chỗ khác, bả vai run rẩy kịch liệt, ngay cả Mạc Kinh Viễn cũng buồn cười.

Mạc Vi đau đầu đảo cặp mắt trắng dã, Cổ Tiểu ma này, từ nhỏ ngay cả một chút thiên phú thuật pháp cũng không có, ngay cả ngự kiếm phi hành cơ bản nhất cũng không thể. May mà nàng tập được một tay kiếm tốt, nhưng người tu tiên bọn hắn, cũng không phải giang hồ dân gian, dù có luyện kiếm thuật cho tốt thì có ích lợi gì? Gặp yêu ma quỷ quái, đầu một cũng muốn nghĩ để ăn cơm sao.

“Oanh Oanh con lên đi.” Mạc Vi kéo Cổ Tiểu Ma sang: “Nhìn cho kỹ.”

Tác Oanh đáp lại một tiếng, sa y màu hồng nhạt lưu động, nàng xoay người liếc mắt, Mạc Kinh Viễn mỉm cười với nàng. Thiếu nữ lập tức có được sự ủng hộ to lớn, rút bội kiếm ra, tay trái niệm kiếm quyết, khẽ quát một tiếng: “Đi!”

Một luồng sáng trắng hiện lên, Tác Oanh đứng trên bội kiếm của mình, như cung rời nỏ mà bay ra ngoài.

Mạc Kinh Viễn dẫn đầu ủng hộ, ngay cả Mạc Vi cũng gật đầu. Trong mấy người đệ tử này, trình độ của tiểu sư muội Tác Oanh là kém cỏi nhất, lần này lại ngự kiếm lưu loát như vậy, chắc hẳn là đã luyện tập vất vả không ít.

Tác Oanh nhảy xuống khỏi kiếm, miệng cười toe toét, như một đóa hoa màu hồng mà chạy đến chỗ Mạc Kinh Viễn: “Đại sư huynh, đại sư huynh, huynh nói muội phi có đẹp hay không?”

Mạc Kinh Viễn còn chưa kịp trả lời, Đỗ Dục Thành đã cười hi hi nói: “Tiểu sư muội thật bất công, hồ tý là lại gọi đại sư huynh, tam sư huynh và tứ sư huynh của muội trở thành trong suốt rồi à?”

Tác Oanh lúng túng đến hai má đỏ bừng. Sao Thu Tĩnh lại không hiểu được tâm sự này của tiểu nữ nhi, chỉ mỉm cười làm như không thấy. Kéo Cổ Tiểu Ma đang mang biểu tình mất mát đứng ở một bên, nói nhỏ: “Ngự kiếm nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ, con cũng đừng quá nôn nóng.”

Một chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, nháy mắt Cổ Tiểu Ma đã di chuyển đến trong đám sư huynh đệ. Nhìn dáng vẻ cười chỉ thấy răng mà không thấy mắt của nàng kia, nào có nửa phần mất mát. Bóng dáng Thu Tĩnh cứng đờ, lập tức bắt gặp ánh mắt của Mạc Vi, hai trường bối lắc đầu bất đắc dĩ, đều dờ khóc dờ cười.

Vừa tan lớp. Đỗ Dục Kỳ đã túm chặt cổ áo của Cổ Tiểu Ma, ngăn nàng chuẩn đến phòng bếp kiếm cơm.

“Tiểu ma cô, bộ kiếm pháp hôm qua sư phụ dạy kia, dừng lại một lần cho huynh xem.”

Cổ Tiểu Ma giầy dựa dưới tay hấn, ánh mắt không được tự nhiên nói: “Không thích.”

Đỗ Dục Thành dí sát khuôn mặt giống Đỗ Dục Kỳ như đúc kia của hấn vào, cười nói: “Múa một lần đi, đêm nay huynh sẽ mang muội lên đỉnh Thiên Diễn hái mấy quả táo chín.”

“Thật sao?” Hai mắt của Cổ Tiểu Ma phát ra ánh sáng, nếu có người biết pháp thuật đi với nàng lên đỉnh Thiên Diễn, đúng là giảm được không ít sức lực leo núi.

Trong mắt của Đỗ Dục Kỳ thoáng qua ánh sáng gian xảo: “Thật.”

Tác Oanh vội chạy từ phía sau tới hô to lên: “Không cho các huynh ăn hiếp sư tỷ!”

“Được được được.” Đỗ Dục Thành cười nói: “Tiểu sư muội nói không được ăn hiếp, chúng ta cũng sẽ không ăn hiếp.”

Đỗ Dục Kỳ cười hi hi thả Cổ Tiểu Ma xuống, nàng quay đầu, lại nhìn thấy một nam tử áo trắng đang cười với mình.

Mạc Kinh Viễn trầm giọng nói: “Tiểu Ma, trong mấy người chúng ta ngộ tính về kiếm pháp của muội cao nhất, múa một chút để nhìn đi.”

Nàng ngẩn ra, nói một tiếng được nhỏ đến khó nghe, lại quay đầu sang chỗ khác, không dám nhìn mặt đại sư huynh.

Xoay người, bỏ xuống, nhảy lên, đâm

Cổ Tiểu Ma vừa gãy, lại nhọt nhọt không thú vị, vĩnh viễn không thể xinh đẹp đầy sức sống như Tác Oanh.

Nhưng, chỉ cần kiếm trong tay múa lên, nàng lại như không còn là nàng, tay áo tung bay, thần thái phấn khởi. Kiếm pháp sư phụ chỉ dạy một lần, mặc dù là người có ngộ tính cao nhất như Mạc Kinh Viễn, cũng không làm được hoàn mỹ như vậy.

Tác Oanh hâm mộ vỗ tay: “Sư tỷ thật là lợi hại.”

Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ thấy thế, cũng rút bội kiếm ra mà bắt đầu khoa chân múa tay. Mạc Kinh Viễn nhìn nhìn, tầm mắt dần chuyển từ đao quanh kiếm ánh sang bóng người màu hồng bên cạnh. Tác Oanh nghiêng đầu, lại phát hiện đại sư huynh đang nhìn nàng, mặt không khỏi đỏ lên, tư thái kiêu diễm của tiểu nữ nhi lộ ra không sót chút nào.

“Tam sư huynh.” Tác Oanh bị nhìn đến xấu hổ, đột nhiên nói với Đỗ Dục Thành: “Đêm nay muội sẽ đi cùng mọi người lên đỉnh Thiên Diễn hái táo.”

Đỗ Dục Thành sùng sốt, lên đỉnh Thiên Diễn gì đó chẳng qua chỉ là cái cớ để lừa gạt Cổ Tiểu Ma thôi. Nhưng đã có giai nhân chịu đi cùng, lại có thể có lý do để không đi sao. Đỗ Dục Kỳ cười nói: “Được.”

“Đại sư huynh...” Tác Oanh đỏ mặt nói: “Huynh... Đi không?”

Mạc Kinh Viễn yêu chiều mà vén tóc rơi trên trán nàng lên, dịu dàng nói: “Tất nhiên sẽ đi với muội.”

Cổ Tiểu Ma vừa múa một bộ kiếm pháp xong, lại nghe được đêm nay sẽ có táo ăn, giống như đã thấy được cảnh tượng bản thân mình đang chìm ngập trong một đồng táo, cười đến vô cùng bỉ ổi.

Vào đêm, đỉnh Thiên Diễn son biển mất vào bóng đêm, trên trời không trăng không có ánh sáng, giống như một tấm lụa mà đen tĩnh lặng.

Cho dù Cổ Tiểu Ma có không tìm không phổi đến đâu, cũng không nhận được mà thăm giờ ngón cái lên, thời tiết như vậy, có vẻ như vô cùng thích hợp để đi giết người phóng hỏa nha.

Đột nhiên bốn đạo kiếm quang hạ xuống trước người nàng, nàng sợ đến mức hoảng hốt lui về phía sau một bước. Nói đến những tiên pháp khác, tất nhiên Cổ Tiểu Ma chẳng muốn học, nhưng thuật ngự kiếm phi hành quả nhiên là thứ tốt, không nói đến các nữ đệ tử đã ở trên nơi cao kia, chỉ cần nói đến việc không cần leo núi mà chỉ cần công phu xoay thất lưng nâng mông, nàng sẽ không cần phải thường xuyên rời giường đến nhà bếp ở giữa sườn núi để đến Tu Tâm Đình, mỗi đêm đều phải bọc chăn sợ tới mức lạnh run.

Theo phương diện nào đó mà nói, Cổ Tiểu Ma đại khái là người tu tiên đầu tiên sợ quý.

Nàng sống một mình ở vị trí độc đáo nơi giữa sườn núi, nếu muốn đi bộ lên đến đỉnh Thiên Diễm, chỉ sợ phải chờ đến sáng ngày mai. Vì thế trở ngại vô cùng rõ ràng, bốn mắt của hai người Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ loé sáng trong bóng đêm, toàn thân Tác Oanh vẫn là màu phấn hồng nhưng trong bóng đêm lại có phần xinh đẹp, Mạc Kinh Viễn duỗi tay về phía nàng, mỉm cười nói: “Ta mang muội đi, Tiểu Ma.”

Trong bốn người ở đây, chỉ có công phu của đại sư huynh là đủ để dẫn người ngự kiếm phi hành. Tác Oanh giống như một đoá hoa màu hồng, vô cùng vui vẻ mà bay ra ngoài, Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ theo sát phía sau. Mạc Kinh Viễn nắm tay Cổ Tiểu Ma, đề khí lên bội kiếm. Bỗng chốc thân kiếm tiến về phía trước, nàng căng thẳng lui lại, vừa đứng lúc chạm vào ngực hắn.

Mạc Kinh Viễn mỉm cười, cũng không ngại. Cổ Tiểu Ma đưa lưng về phía hắn, trong lòng điên cuồng như lộn tóc hỗn độn trong gió. Thình thoảng bạch y đang tung bay của nam tử sẽ tiến vào tầm mắt của nàng, tim của hắn đập sau lưng nàng, từng tiếng từng tiếng, vô cùng rõ ràng.

Hắn cách nàng gần như thế.

Giống như rất lâu trước kia, nhưng sau khi Tác Oanh đến đây, hắn đã không còn gần nàng như thế nữa.

Rất nhanh Mạc Kinh Viễn đã vượt qua ba người phía trước, Đỗ Dục Thành cười nói: “Tiểu Ma Cô, cảm giác bay trên trời không tệ chứ?”

Cổ Tiểu Ma cho hắn một cái mặt quỷ, ban đêm lại nhìn thấy khuôn mặt trắng nhợt âm u kia của nàng làm ra loại biểu tình đó, thật sự có chút lạnh người. Trong lòng Đỗ Dục Thành lộ bộ một chút, ra sức vượt qua Tác Oanh ở phía trước, Đỗ Dục Kỳ nói: “Mấy người chúng ta đấu một trận, thế nào?”

Mấy người đều mới mười bảy mười tám tuổi, mang tâm tính của tuổi trẻ, vì thế đều âm thầm so đo vui vẻ. Cổ Tiểu Ma nở nụ cười: “Đại sư huynh, chúng ta cũng đi nhanh chút đi.”

Mạc Kinh Viễn lại như không nghe được tiếng nói chuyện của nàng, ánh mắt vượt qua nàng mà nhìn thẳng vào phía mặt đất đen tối bên dưới. Chân mày nhũn nhũn, nói nhỏ: “Phía dưới, hình như có thứ gì đó.”

Hắn dùng bí thuật truyền âm, mấy bóng dáng phía trước đều đã ngừng lại. Tác Oanh có chút bất an mà đến gần Mạc Kinh Viễn, rất nhanh Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ cũng phát hiện ra có gì đó không ổn, Cổ Tiểu Ma rướn cổ nhìn xuống xem thử, lại không hề cảm thấy có gì không ổn.

“Đại sư huynh...”

Mạc Kinh Viễn làm một dấu tay im lặng. Mấy người tụ lại một chỗ, chậm rãi đáp xuống phía dưới.

Trong bóng đêm, đỉnh Thiên Diễm lại có một chút thần bí hiểm trở. Năm người vừa đáp xuống đất, lại yên lặng không một tiếng động mà chui vào trong một bụi cây thấp, ngoại trừ Cổ Tiểu Ma thiếu chút nữa đã bị vấp dây leo mà ngã đập mặt ra, toàn bộ quá trình vẫn hoàn toàn thuận lợi.

Trong bóng đêm yên tĩnh, có một luồng khí tức màu tím đen đang ngầm chuyển động. Mặt Cổ Tiểu Ma có chút ngạc nhiên, nói nhỏ: “Có yêu khí.”

Đừng thấy Cổ Tiểu Ma cái khác không được gì, nhưng cảm giác đối với yêu ma quỷ quái lại vô cùng chuẩn xác. Tác Oanh ngẩn ra, Đỗ Dục Thành và Đỗ Dục Kỳ lại có chút hưng phấn, mấy người ngoại trừ đại sư huynh, đều là lần đầu được đối mặt với yêu ma quỷ quái, hơi có chút nóng lòng muốn thử.

Sắc mặt Mạc Kinh Viễn trở nên nghiêm trọng, đỉnh núi bình thường có yêu quái là chuyện đương nhiên, nhưng nơi đây là núi chính của Thiên Diễm sơn, trên núi đều là đệ tử tu tiên, sao lại có yêu quái tự chui đầu vào lưới?

Nghĩ đến đây, toàn thân Mạc Kinh Viễn không khỏi toát mồ hôi lạnh. Không lập tức lên tiếng, chỉ là ra hiệu cho mọi người nín thở, gió nhẹ thổi lá chạm vào da, có chút ngứa khó chịu.

Đất trời yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng gió cũng đã trở nên nhạt đi, đến mức mặt của Cổ Tiểu Ma đã tím mét, ngay lúc sắp không nhận được nữa, tiếng bước chân của hai người lại truyền đến từ rất xa.

“Phu nhân...”

Lời này vừa nói ra, năm người trốn trong bụi cây đều kinh ngạc, vậy mà lại là sư phụ và sư nương.

“Sư huynh, ta nhìn thấy hắn, thật sự ta đã nhìn thấy hắn!”

“Phu nhân nàng đừng hoảng, cứ đi như vậy thì cũng không có cách nào bắt kịp Trạch Hư...”

Lục sư huynh? Lòng Cổ Tiểu Ma căng thẳng.

“Ngự kiếm mà nói nhất định sẽ kinh động đến Trạch Hư, sư huynh, ta...”

“Phu nhân, nàng nên bình tĩnh, chúng ta trở về trước. được không?”

Mạc Vi trấn an Thu Tĩnh, dặt tay bà rồi rút bội kiếm ra, niệm một cái kiếm quyết, hoá thành một đạo kiếm quang, bay lên trời, trong nháy mắt chỉ còn lại một điểm sáng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 3

Một lúc lâu trong phía bụi cây cũng không có người nói chuyện.

“Sư phụ sư nương...” Miệng Tác Oanh có chút khô: “Gặp được Lục sư huynh sao?”

“Đừng nói ngốc như vậy, tiểu sư muội.” Đỗ Dục Kỳ nói: “Lục sư đệ đã chết hai năm rồi.”

“Đúng vậy, tất nhiên là do sư nương quá nhớ hân, nên thấy ảo giác thôi.” Đỗ Dục Thành an ủi.

Mạc Kinh Viễn vẫn không nói gì, yêu khí lần này lại giải thích như thế nào? Huống chi hân vừa mới thấy bóng người ở trên trời kia, quả thật rất giống Lục sư đệ Mạnh Trạch Hư.

Trải qua chuyện lần này, ngoại trừ Cổ Tiểu Ma, tất cả mọi người đều không còn tâm trạng gì để đi hái nấm nữa. Mạc Kinh Viễn nói: “Tam sư đệ Tử sư đệ, các người đưa Tác Oanh về đỉnh núi. Ta đưa Tiểu Ma trở về.”

Mọi người đáp lại, Tác Oanh nhìn bóng dáng khôi ngô của nam tử áo trắng, hơi có chút lưu luyến. Mạc Kinh Viễn cũng chiều cười cười với nàng, dịu dàng nói: “Đi nghỉ sớm đi.”

Ba người ngủ kiểng rồi đi. Mạc Kinh Viễn quay người lại, bên cạnh lại không một bóng người. Mắt một đồng sức lực mới phát hiện Cổ Tiểu Ma đang liều mạng giấu mấy quả táo bên trong quần trong ở chỗ không xa, đột nhiên có chút bất đắc dĩ.

“Tiểu Ma.”

Cổ Tiểu Ma vừa quay đầu lại, nhìn thấy Mạc Kinh Viễn, nhất thời một miệng đầy táo bị sặc trong cổ họng, ho khan vài tiếng, lời nói cả lăm không rõ ràng: “Đại, Đại nghĩ nhầm.”

Vài đường đen rơi xuống trên đầu Mạc Kinh Viễn rồi.

“Ở nơi này một mình, không sợ sao? Không bằng ta đưa muội lên đỉnh núi với Oanh Oanh...”

“Ta đã quen rồi, đại sư huynh, đa tạ huynh.”

Cổ Tiểu Ma nhảy xuống khỏi bội kiểng, một vài quả táo được túm trong quần trong bị rơi ra. Nàng tiếc hận nhìn một chút, Mạc Kinh Viễn nói nhỏ: “Ta trở về, muội nhanh trở về phòng đi.”

“Ừm.”

“Bóng dáng màu xám kia đứng bên vách núi, có chút tầm thường và nhỏ bé. Nàng vẫn ngơ ngác nhìn đạo kiểng quang kia, dù hân rồi đi đã lâu.”

“Đừng nhìn, người đã đi rồi.”

“Mắc gì đến người.”

“Ngày rất lạnh ta lại chờ người lâu như vậy, đúng là không có lương tâm.”

“Có lạnh người cũng sẽ không cảm giác được đâu.”

“Đáng ghét mà, đâm trúng chỗ đau của người ta...”

Cổ Tiểu Ma hơi lạnh người, quay đầu nhìn linh hồn một người nào đó đang trôi nổi trong không trung thêm muốn mà nhìn chăm chăm vào thứ gì đó trong váy nàng. Nếu như nói vì sao Cổ Tiểu Ma lại sợ quý, bởi vì từ nhỏ nàng đã có thể thấy quý, mà có một vài con quý lại có vẻ ngoài không dám khen tặng, nhưng đáng về quý chết đói của người thư sinh trước mắt này rõ ràng cho thấy một ngoại lệ. Cổ Tiểu Ma quen hân lúc đang ăn vụng trong phòng bếp, lại thường xuyên gặp được, đều đã nổi lên cảm giác người cùng sở thích không cần nói đã hiểu nhau. Lập tức chia quả táo để lên trên tảng đá bên cạnh, quý chết đói kia cứ như mãnh hổ chụp mồi mà xông tới.

Tình cảnh này có chút quái dị, một quả táo lên tới giữa không trung, tiến vào trong miệng thư sinh, từ từ trượt xuống trong thân thể của hân, đại khái còn chưa tới trong bụng đã bị tay của Cổ Tiểu Ma lấy ra, dứt khoát bỏ vào miệng.

“Này, người làm vậy ta sẽ cảm thấy là lạ nha.”

“Ta không chê ngươi ghê tởm là đã không tệ rồi.”

“Ngươi cứ bắt nạt ta như vậy, cẩn thận nửa đêm ta tìm một vài con quỷ chết có chút khó coi đến dọa ngươi!”

Sắc mặt Cổ Tiểu Ma xanh mét, sợ quỷ thì thôi, nàng vẫn là một người tu tiên duy nhất bị một quỷ hồn nhỏ không hề có pháp lực uy hiếp đến chết.

“Còn dài dòng nữa ta thu ngươi!”

“...Một chút pháp thuật ngươi cũng không có, đừng cho là ta không biết.”

...

Cổ Tiểu Ma hung tợn nói: “Quỷ chết đói thối tha, sao không đi đầu thai đi!”

“Một mình ngươi ở trên núi này sẽ rất cô đơn đấy, tất nhiên là ta sẽ ở cùng ngươi.” Thư sinh cười đến cực kỳ đáng đánh đòn, trông thấy Cổ Tiểu Ma còn muốn nói, liền chuyển hướng câu chuyện: “Đêm nay còn chưa luyện kiếm nha.”

Nàng ngẩn ra, nghĩ đến bộ kiếm pháp kia cho tới hôm nay, quả thật còn có chút chưa lưu loát.

Thư sinh ở bên cạnh ăn táo, nhìn Cổ Tiểu Ma vào đêm cuối thu, đao quang kiếm ảnh, mồ hôi như mưa.

Cái gì ngộ tính hơn người, cái gì tính thông kiếm pháp, đều là rắc rối. Thư sinh cười nhẹ, đó là bởi vì bọn hắn đều không nhìn thấy đáng về cố gắng như vậy của nàng, bởi vì ai cũng sẽ không nghĩ đến, Cổ Tiểu Ma vẫn luôn lười nhác kia, vì bản thân mình không có tiền pháp mà tự ti, đành phải khắc khổ thay đổi trên kiếm pháp.

Thư sinh nhìn, táo ăn cũng đã được một lúc, tự thành một đồng nhỏ dưới chân hắn. Cổ Tiểu Ma thờ hờn hờn nói: “Sáng mai... Nhắc ta... Rời giường...”

“Đúng là mặt trời mọc ở phía tây, ngươi đòi tính rồi sao?”

“Muộn lớp sáng, sư phụ phạt ta quét tu tâm đình một tháng.”

“Chắc chắn, ngươi vẫn dần dần như vậy, làm sao bảo ta yên tâm chuyển thể được?”

Kiểm trong tay nàng dừng lại giữa không trung, xoay người nhìn thư sinh kia, hắn còn đang cười thong thả vênh váo như vậy. Như lúc mới gặp nhau, lúc đang cùng ăn vụng một khối điểm tâm. Do sư phụ đến kiểm tra mà phải nhét hắn ở dưới giường, thiếu chút nữa đã hại hắn chết lần hai. Mỗi ngày lúc tập kiếm với nàng còn có thể ngâm thêm mấy câu thơ chưa xốt. Như vậy đã sớm có thể gọi là lão bằng hữu, đã bị sự tịch mịch trong mắt nàng giữ lại, mà lưu luyến nhân gian ba năm, nhìn tâm sự nữ nhi ba năm của nàng, như vậy, cũng coi như là không uổng công rồi.

“Ba năm rồi... Sao lại nói muốn đi?” Nàng ngây ngốc hỏi.

Thư sinh cảm thấy mừng thầm, tuy bình thường nhà đầu kia hung dữ với hắn, nhưng vào thời khác máu chột vẫn rất tình cảm. Về mặt hắn nghiêm túc: “Ba năm, nếu còn không đầu thai thì sẽ bị xem như cô hồn dã quỷ mà bị...”

“Ai da.” Nàng hốt hoảng như không nghe được lời nói ảo não kia: “Ngươi đi rồi, ngày mai ai kêu ta rời giường đây?”

...

Thư sinh roi lệ mà đi, Cổ Tiểu Ma đứng tại chỗ, thật lâu sau, một tiếng thở dài nhẹ nhàng, biến mất trong gió.

Đỉnh núi chính, trạch viện nơi đỉnh núi, bên trong phòng ngủ tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Mạc Vi khoanh tay đứng trước cửa sổ, Thu Tĩnh nhẹ nhàng nằm nghiêng ở trên giường, hai mắt nhìn chăm chăm vào hoa văn trên gối, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Ta tuyệt đối không nhìn nhầm, đó là Trạch Hư.”

“Nếu là hồn phách của Trạch Hư, tại sao lại có yêu khí?”

“Có lẽ Trạch Hư không chết...”

“Phu nhân.” Mạc Vi nghiêm túc xoay người: “Trạch Hư ngã xuống Vực Đoạn Hồn, nàng và ta tận mắt nhìn thấy, đừng quá lừa mình dối người nữa.”

“Nhưng...” Thu Tĩnh đau lòng vui đầu nức nở nói: “Trạch Hư... Nó...”

“Phu nhân...” Mạc Vi ôm bả vai Thu Tĩnh để an ủi, nói nhỏ: “Đừng đau lòng, nhất định là có người cải trang thành Trạch Hư, bày ra âm mưu quỷ kế này...”

“Sẽ có thể là ai chứ?” Thu Tĩnh lau nước mắt: “Ai ôi, chẳng lẽ bọn hắn muốn những thứ kia...”



“Sư tổ đã nói qua, sự tình đã qua ngàn năm, Giao tộc đã tuyệt tích, sẽ không có người nào biết thứ kia ở tại Thiên Diễn sơn nữa...”

“Năm đó thứ kia truyền đến thế hệ của sư tổ, vì đề phòng vạn nhất, sư phụ phân thứ này thành hai, một cái cho huynh, một cái cho sư đệ Lục Tu, chẳng lẽ hần xảy ra chuyện gì...”

Mạc Vi nhíu nhíu mày, hiển nhiên là vô cùng lo lắng: “Sư đệ Lục Tu có thiên phú trời ban, tuy trời sinh tính tình không tốt, nhưng hiện nay lại đang thanh tu ở Linh Bảo phái, chỉ sợ tu vi đã sớm ở trên ta...”

“Năm đại phái ở Trung Nguyên tất nhiên là phải đồng khí liên chi (gắn bó cùng thờ chung không khí), nhưng yêu ma tà đạo lại quá nhiều, khó lòng phòng bị.” Thu Tĩnh lo lắng nói: “Không phải Vân Tiêu và Diệp Văn đã đi thăm sư đệ sao? Tận thể để cho Viễn nhi đi tìm bọn chúng về, cũng cho nó học hỏi nhiều kinh nghiệm hơn một chút.”

“Cũng được, để cho Khinh Viễn đi một chuyến đi.” Mạc Vi than nhẹ một tiếng: “Thiên Diễn sơn nay, chỉ sợ là sắp không yên tĩnh rồi.”

Trời còn chưa sáng.

Thư sinh chậm rãi đi đến ngoài cửa của Cổ Tiểu Ma, làm bộ làm tịch gõ cửa.

Không ai lên tiếng, thư sinh nhíu mày, cao giọng nói: “Tiểu Ma Cô?”

Hắn dò xét trong phòng, nửa đầu xuyên qua ván cửa, Cổ Tiểu Ma còn treo bùa hai bên đề phòng ngừa hần nhìn lên nàng tắm rửa, tuy nhiên hần đã quên nói cho nàng, mấy lá bùa chữ như gà bới kia của nàng thật sự rất vô dụng, mà hần cũng không có hứng thú với dáng người khô quắt của nàng, nhưng.. Trong phòng không có người?!

Thư sinh lập tức nhảy vào trong nhà, trên cái giường nhỏ mềm lộn xộn của Cổ Tiểu Ma không có người, thật sự đã dậy sớm rồi sao? Thư sinh gãi đầu, đột nhiên liếc đến một tờ giấy có nhiều nếp nhăn trên bàn, bên trên còn có một chiếc bánh ngọt hương thơm toả bốn phía đè lên.

Bảo trọng.

Nét chữ đẹp đẽ, nét mực có chút nhoè, rõ ràng là đã bị ướt qua.

Thư sinh giật mình, khoé môi lặng lẽ cong lên.

Thì ra, chẳng qua là sợ từ biệt mà thôi. Hắn đứng im một lúc lâu sau, bỏ bánh ngọt vào, chậm rãi trượt xuống thân thể trong suốt của hần, cuối cùng rơi bộp một cái trên mặt đất. Ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào, hòn phách của thư sinh ánh lên ánh sáng vàng, từ từ biến mất.

Nếu nàng ở đây, hần nhất định phải nói cho nàng biết, đây là hương vị đầu tiên mà hần cảm thấy trong ba năm qua, ngọt ngọt, thơm thơm, phảng phất như khi con sống vậy.

Hôm nay so với hôm qua, như là hai mùa khác nhau.

Cổ Tiểu ma quét đình viện sạch sẽ, vừa lúc mặt trời ló ra khỏi mây. Giống như có thứ gì đó chậm rãi biến mất, nàng nhìn về phía sườn núi, yên lặng bắt đầu cầu khẩn chú văn siêu độ, tuy chú văn của nàng có khả năng cũng không có tác dụng.

Ba năm, đối với một con quỷ mà nói, mỗi ngày đi kèm với nàng, cũng đã quá nhàm chán, đi cũng được.

Tuy lời nói là như thế, nhưng nàng lại dựa vào trước đình, hốc mắt dần đỏ lên.

“Sư tỷ.” Tiếng của Tác Oanh truyền đến từ xa xa, Cổ Tiểu ma vội vàng lau mặt, làm ra vẻ như đang ngắm cảnh.

Trong dự liệu thấy được bóng dáng tuần tú của Mạc Khinh Viễn, tiểu sư muội bị, nhất định hần phải đi cùng. Tác Oanh kinh ngạc nhìn đình viện rục rĩ hần lên: “Lại quét xong rồi...”

Cổ Tiểu Ma xấu hổ gãi đầu: “Là ta làm phiền muội rồi.”

Tác Oanh mất hứng: “Tỷ và ta vốn là tỷ muội, người một nhà sao lại nói là hai nhà?”

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, đột nhiên không biết nên nói như thế nào mới tốt. Mạc Khinh Viễn trấn an nói: “Tiểu Ma cũng là có ý tốt, lần sau sáng sớm muội cũng dọn dẹp với muội ấy là được.”

Cổ Tiểu Ma vội vàng nói: “Đã là tỷ muội, là ai quét cũng không quan trọng.”

Tác Oanh nghiêm mặt, cuối cùng vẫn không thể chịu nổi hai người kẻ xướng người hoạ, đùa giỡn nàng đến cả mặt cũng cười như hoa. Ba người lại nói cười một chút ở trước đình, không bao lâu sau Đỗ Dục Kỳ và Đỗ Dục Thành cũng đến chỗ, đệ tử của phái Thiên Diễn cũng lục tục lên núi, chỉ chờ sư phụ và sư nương đến giám sát lớp sáng.

Điều kì lạ chính là, bình thường Mạc Vi và Thu Tĩnh đều để Tu Tâm Đình từ sớm, hôm nay lại thông dong đến chậm, đến lúc qua giờ Thìn mới hiện thân.

Các đệ tử cũng không tiện hỏi nhiều, Thu Tĩnh theo lệ cũ đến dạy nhón người sư đệ sư muội, Mạc Vi dừng một chút, lại gọi Mạc Kinh Viễn vào Tu Tâm Đình.

Mấy người Đổ Dục Thành đang ngồi ngoài Đình, chợt thấy không trung biến đổi, ánh hồng mờ hồ lấp lánh, một con hoả long nhỏ dài ba thước ẩn ẩn lượn vòng. Cô Tiểu Ma cùng đám người đệ tử tròn mắt há hốc mồm, sợ nháy mắt một cái sẽ bỏ lỡ kỳ quan tiên thuật này. Thu Tĩnh liếc mắt một cái, lại lặng lẽ đi vào Tu Tâm Đình.

“Ngự hoá thuật?” Mạc Kinh Viễn cũng kinh ngạc há mồm “Phụ thân...”

“Lực sát thương của tiên pháp này rất mạnh, vốn định qua vài năm nữa sẽ truyền thụ cho các con...” Mạc Vi than nhẹ một tiếng: “Tĩnh ra con cũng đã đủ khả năng đề tự bảo vệ mình, nên xuống núi đi rèn luyện một chút rồi...”

Tác Oanh vốn đang trốn ở ngoài đình nhìn lên vừa nghe thấy Mạc Kinh Viễn phải xuống núi, bất chấp việc đang ẩn nấp mà nhảy ra: “Sư phụ, Đại sư huynh đi, ta cũng phải đi!”

Mạc Vi giật mình, Thu Tĩnh lại sớm đã có tâm thành toàn cho một đôi nam nữ, trai tài gái sắc này, ông trời đã tác hợp cho, huống chi hai người đã sớm có tình ý với nhau. Vì thế tiện thể cười gật đầu nói: “Nếu như con đi theo, thì không được làm ầu, biết chưa?”

Bà lại không biết Tác Oanh lại thiếu nữ khờ dại không biết gì sao, tuy lòng đã sớm hướng về Đại sư huynh, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện ở chung hai người. Lại thấy nàng cười nói: “Đa tạ sư nương! Vậy... Sư tỷ có thể đi cùng không?”

Lần này Thu Tĩnh cũng sững sốt, hồn của Cô Tiểu Ma vẫn đang lạc vào cõi thần tiên ngoài trời, đột nhiên phục hồi tinh thần, hốt hoảng nói: “Ta... Ta vẫn là nên không đi thì hơn.”

Trong lòng Tác Oanh, nam tốt nhất là Mạc Kinh Viễn, nữ tốt nhất là Cô Tiểu Ma. Tính tình của nàng đơn thuần như vậy, Thu Tĩnh nghĩ một chút đã rõ ràng, đột nhiên lại nghe Mạc Vi nói: “Như vậy cũng được, Tiểu Ma, ba người các con cùng nhau xuống núi đi.”

Mạc Vi vốn là nhất đại tông sư, tuy tu chân giả (người tu tiên/ pháp) không có nhiều kiêng kỵ, nhưng thiếu niên nam nữ xuất hành, nhiều người cũng có thể tránh hiềm nghi. Nhưng về mặt của Cô Tiểu Ma đã tràn đầy đau khổ, xuống núi rèn luyện đây, đó chẳng phải là ăn gió nằm sương, trèo non lội suối, không có việc gì còn phải trăm yêu trừ ma, gặp cái làm được thì thôi, làm không được thì lại thành điểm tâm nhà người ta...

Tác Oanh thấy nàng mặt ửng mây chau, đột nhiên cười mờ ám bên tai nàng: “Sư tỷ này, xuống núi, chuyện sư phụ phạt chúng ta quét Tu Tâm Đình...”

...

Thông minh!

Cô Tiểu Ma hiểu ra, nhất thời trên mặt chuyển từ nhiều mây sang quang đăng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4

Đổ Dục Thành và Đổ Dục Kỳ biết được ba người bọn họ phải xuống núi, dứt khoát làm ầm lên cũng muốn đi, Mạc Vi chỉ nói bốn chữ: “Sẽ có sắp xếp khác”, tiện thể cũng thành công khiến bọn hắn ngậm miệng.

Cô Tiểu Ma sắp xếp xong, gia sản của nàng cũng không có gì, một thanh bội kiếm, một vài bộ quần áo để thay đổi, cùng với một ít đồ dùng hằng ngày, cứ như vậy mà xong việc. Thu Tĩnh ôm một cái bọc trong tay, nhìn thấy dáng vẻ kia của Cô Tiểu Ma, không khỏi cười khẽ ra tiếng.

“Sư nương...”

Thu Tĩnh cũng không đáp lại, yên lặng mở tay nải ra, thay nàng gấp lại y phục. Lập tức lấy bọc mà mình mang tới, bên trong đúng là hai bộ quần áo, một bộ màu hồng phấn, một bộ màu xanh biếc, đều được thêu cùng một kiểu, Cô Tiểu Ma vừa thấy, trong lòng liền trở nên ấm áp, nói nhỏ: “Sư nương...”

“Khi còn bé, con đã rất thích màu hồng phấn, chỉ là sau khi Tác Oanh đến đây lại không mặc nữa... Đứa nhỏ này, sao sư nương lại không rõ tâm tư của con chứ? Chỉ là Viễn nhi, thằng bé...” Thu Tĩnh vỗ về tay Cô Tiểu Ma, khẽ thở dài: “Hai bộ y phục này, vốn là trang phục mùa xuân sư nương làm cho các con, lần này xuống núi cứ mang theo đi, màu xanh cũng làm tôn lên khí sắc của người mặc, là cô nương trẻ tuổi, đừng ăn mặc ra vẻ người lớn. Con là do một tay sư nương nuôi lớn, ta đã sớm xem con như nữ nhi thân sinh của mình rồi...”

Rốt cuộc Cô Tiểu Ma đã không nhịn được nữa, nước mắt tràn mi: “Sư nương...”

Nàng vốn là một cô nhi không có gì bị vát ở trên núi, được Thu Tĩnh nhận nuôi, mấy năm nay đã sớm coi Mạc Vi và Thu Tĩnh như phụ mẫu ruột thịt. Lúc

này nghe thấy Thu Tinh biểu lộ chân tình, nhất thời đáng vẻ dửng dưng thường ngày đã biến mất, khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa.

Hai người dắt tay ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói chuyện, đến chỗ Tu Tâm Đình. Mạc Vi đang nói chuyện trước lúc chia tay với Mạc Kinh Viễn.

“Kinh Viễn, lần này đi rèn luyện, con phải chăm sóc cho hai sự muội thật tốt, biết chưa?” Về mặt của ông vẫn đang nghiêm khắc, nhưng càng nói về sau giọng điệu lại càng nhẹ nhàng hơn: “Lui một bước trời cao biển rộng, đừng gây chuyện, nhưng cũng đừng làm phái Thiên Diễn ta mất mặt.”

Thu Tinh dịu dàng nói: “Viễn nhi, giang hồ hiểm ác, nhớ phải cẩn thận mọi lúc.”

Mạc Kinh Viễn gật đầu đáp ứng, Mạc Vi lại nói: “Lần này xuống núi, tuy nói là rèn luyện, nhưng thật sự là phải tìm nhị sư đệ và ngũ sư đệ của con trở về, đã hiểu rõ chưa?”

Tuy Mạc Kinh Viễn cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ là do dự không biết có nên nói chuyện hôm qua với các vị trưởng bối hay không. Hắn mở miệng mấy lần, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Mạc Vi liếc mắt nhìn Thu Tinh một cái, Thu Tinh gật đầu, ông mới từ từ nói: “Gọi tất cả mấy người bọn chúng vào đi.”

Tất cả các đệ tử đứng thành một hàng trong đình, giống như đã bị sự nghiêm trọng của Mạc Vi lây nhiễm, về mặt cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc. Mạc Vi đốt ba nén nhang, bái lạy về phía tổ tiên, lúc này mới xoay người, nói nhỏ: “Một ngàn năm trước, tương truyền Long thần sắp chuyển thế, lục giới đều loạn. Long thần là chủ nhân của vạn vật, sức mạnh của hắn có thể hủy thiên diệt địa. Những tổ tiên lúc trước của phái ta đã từng nói, một hồi đại nạn của trời đất kia, các giới đều đã biết được sức mạnh của Long thần, huyết quang ngập trời, liên lụy đến rất nhiều vong hồn vô tội!”

Ông ngừng một chút rồi nói tiếp: “Sau này Long thần lại chuyển thế vào Giao tộc, tộc này cũng không còn ngày thái bình, cuối cùng cũng rơi vào kết cục diệt tộc. Lúc trước, tổ tiên của phái ta có giao tình sâu xa với trưởng lão của Giao tộc, vị trưởng lão này từng xin tổ tiên bảo quản giúp một vật, vậy mà lúc tộc nhân của ông ta bị diệt cũng là lúc dùng mà thập đại trưởng lão phái dùng máu của mình để phong ấn Long thần, mà bảo vật, chính là thứ máu chốt để mở phong ấn!”

“Đây cũng là bí mật lớn nhất của phái Thiên Diễn chúng ta.” Thu Tinh nói nhỏ: “Long thần bị phong ấn, biến mất hơn ngàn năm, lần này lời đồn lại bắt đầu nổi lên bốn phía, nếu có người biết được bí mật này, chắc chắn Thiên Diễn ta sẽ dẫm vào vết xe đổ của Giao tộc.”

Mấy người nghe sư nương nói, cảm thấy vô cùng đáng sợ, không nhịn được mà mặt không còn chút máu. Chỉ nghe Mạc Vi lại nói: “Các con cũng không còn nhỏ, ta nói điều bí mật này ra, chính là vì hi vọng các con phải biết chừng mực, phải bảo vệ danh dự và cơ nghiệp ngàn năm của Thiên Diễn ta! Rõ chưa?”

Chúng đệ tử gật đầu, nhưng trong lòng Mạc Kinh Viễn vẫn còn nghi ngờ, vẫn không biết liệu đại sự này có quan hệ gì với lục sư đệ đã chết không. Hắn suy nghĩ, quyết định trước tiên không cần đề cập tới, chờ khi bọn họ trở về với nhị sư đệ rồi sẽ hỏi phụ mẫu sau.

“Tiểu Ma Cô, đồ ăn dưới chân núi ăn ngon hơn nhiều, muội phải mang nhiều về một chút nha.” Sư phụ sư nương vừa ra khỏi đình, Đỗ Dục Thành lại bắt đầu không đứng đắn.

Cổ Tiểu Ma làm một cái mặt quỷ với Đỗ Dục Thành. Đỗ Dục Kỳ cười nói: “Tất nhiên tiểu sư muội sẽ mang về rồi.”

Tác Oanh cũng giả làm mặt quỷ: “Ta mới không thèm mang về cho huynh.”

Mấy người cười đùa xong rồi, dặn nhau nhớ bảo trọng. Mạc Kinh Viễn dắt Cổ Tiểu Ma lên bội kiếm, hoá thành hai đạo kiếm quang với Tác Oanh, dần dần phai nhạt trên bầu trời.

Dọc trên đường đi Tác Oanh riu rít nói chuyện bên tai không ngừng, Cổ Tiểu Ma cũng vui vẻ với suy nghĩ tự do hành động trong tương lai-- dưới mắt sư phụ và sư nương không thể tránh được những thanh quy giới luật này, hôm nay đã có thể sống cuộc sống có rượu có thịt, muốn tự do bao nhiêu thì tự do bấy nhiêu.

Trán Mạc Kinh Viễn có mấy vạch đen, nhìn nụ cười bi ối này của nàng, hiển nhiên đã quên mất việc mình phải xuống núi đi rèn luyện chịu khổ.

Ba người xuống chân núi, sư phụ nói rằng xuống Thiên Diễn sơn, trừ phi gặp phải tình huống đặc biệt, nếu không không cho phép dùng ngự kiếm phi hành. Tác Oanh còn chưa chơi đủ, chẳng qua vì Mạc Kinh Viễn khẳng khái không cho, chỉ đành phải quệt mồm cát bội kiếm, thân mật thăm thiết dắt tay Cổ Tiểu Ma, núi rừng đơn sơ, phong cảnh rất tốt, gió mát phát pho, thổi vào người vô cùng thoải mái.

Mới vừa bắt đầu mấy người còn nói cười, nhưng sau khi ra khỏi rừng cây đi lên đường cái đã không còn thú vị như thế nữa. Mặt trời vô cùng chói chang, khiến người ta chỉ muốn ngủ. Cổ Tiểu Ma cứ ngây ngất như vậy mà đến được trấn nhỏ đầu tiên, trong tai còn đầy rẫy tiếng giận dữ của Tác Oanh vì không thể ngự kiếm phi hành, sau đó đột nhiên lại thấy được cảnh chợ ồn ào náo nhiệt, thoáng chốc trong đầu vẫn còn chưa phản ứng kịp.

Một lúc sau ba người lại có sức sống, Tác Oanh hơn mười năm không xuống núi, hưng phấn đến mức nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ. Còn Cổ Tiểu Ma đã đi mấy lần, chỉ là lên núi xuống núi quá mức mệt nhọc, sau này có muốn mua thứ gì, cứ nhờ các sư huynh mang về. Lúc này đã nắng đã mệt đến mức gân cốt toàn thân đều rã rời, thấy Mạc Kinh Viễn ngồi ở một cái bàn phía xa, cũng vội vàng đi qua ngồi theo.

Uống mấy ngụm nước trà, cuối cùng cũng bình thường hơn một chút. Mạc Kinh Viễn móc mấy tiền đồng ra đặt lên bàn, bắt chọt lại khiến cho Cổ Tiểu nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng.

“Sư huynh, chúng ta xuống núi có mang bạc không?”

“Không nhiều.” Mạc Kinh Viễn lạnh nhạt nói: “Chỉ đủ chúng ta ở khách điểm vài ngày.”

Trong nháy mắt nàng như đang ở trong mùa hè mát mẻ mà bị ném vào hồ nước đá, lại bị vớt ra rồi hứng vài cơn gió lạnh lúc nửa đêm, ừ ừ. Tác Oanh nói: “Rèn luyện, chính là phải thay người hàng yêu trừ ma, lấy thêm bạc nha.”

Mạc Kinh Viễn tán thưởng gật đầu một cái: “Không tệ. Phàm là những trấn nhỏ lâu năm đều sẽ có những chuyện này, chúng ta cứ tiện đường mà làm, còn có thể lấy được tiền thưởng của quan phủ.”

Cổ Tiểu Ma lười biếng mở một mắt, Mạc Kinh Viễn tuân mệnh xuất trần, Tác Oanh thanh lệ vô song, đều là đáng vẻ của thần tiên. Nhìn lại nàng, sắc mặt vẫn luôn tái nhợt như vậy, áo dính đầy bụi đất, đầu tóc rối bời... Cũng rất giống với những thứ mà bọn họ phải diệt trừ kia.

Đang tự suy xét, tiểu nhị chạy tới tính tiền. Mạc Kinh Viễn kéo hần lại, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu nhị ca, gần đây trong trấn có chỗ nào kỳ lạ không?”

Mắt của tiểu nhị đảo liên, tiện thể lần lượt quan sát bọn họ một chút, thần bí nói: “Chẳng lẽ các vị cũng đến để hàng phục con yêu quái kia sao?”

Cổ Tiểu Ma vừa nghe, lập tức nhiệt huyết bát quái (hóng chuyện) sôi trào: “Thế nào, yêu quái trên trấn này rất nổi danh sao?”

“Không chỉ như vậy, lòng người trên trấn đã sớm bị dọa sợ rồi...” Máy phát thanh của tiểu nhị vừa bật lên, rốt cuộc cũng không thu lại được mà tiếp tục nói: “Truyền thuyết kể rằng phía Tây của trấn có một Vương gia, nhà này nuôi gà, gà của các quán rượu trên trấn cũng đều là của ông ta, vốn làm ăn rất khá, nhưng sau một lần lên núi rồi trở về, trong nhà lại xảy ra chuyện, đầu tiên là mất gà, trên đất còn có chút máu và lông gà, cho dù ông ta có trông coi cẩn thận đến mức nào thì vẫn mất, cho đến sau này gà nhà ông ta lại gáy lúc nửa đêm, khiến hàng xóm không thể yên tĩnh. Cuối cùng lại biến thành nửa đêm thì gà cả trấn đều gáy, buổi tối người điếm canh chết lại càng gáy to hơn, lần này dù là người lớn hay tiểu hài tử đều không dám ra khỏi cửa vào buổi tối, trên trấn cũng không còn người nào dám giết gà nữa.”

Gà tinh? Trong đầu Cổ Tiểu Ma nhảy ra hai chữ, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, lại nghĩ lại hai chữ, Gà yêu?

... Gà Yêu Tinh?

Nàng xì một tiếng, thiếu chút nữa đã bật cười. Nhất thời tiểu nhị không vui, hần còn đang rất hài lòng cho rằng bài diễn thuyết tràn đầy màu sắc của mình đã vô cùng thành công, ngờ đâu nàng lại bật cười. Đây vốn là một đề tài rất nghiêm túc đấy.

Mạc Kinh Viễn đa tạ tiểu nhị, lại hỏi trong trấn này còn chỗ nào để dừng chân hay không, thanh toán tiền trà rồi đứng dậy. Tác Oanh và Cổ Tiểu Ma đuổi theo, hai người đi theo phía sau Mạc Kinh Viễn, nước miếng không ngừng chảy với đồ ăn bên đường. Đáng tiếc tất cả ngân lượng đều ở trong tay đại sư huynh, không còn cách nào khác ngoài việc ngắm rồi than thở. Lúc đi ngang qua quan phủ, quả nhiên trên tường có dán bảng cáo thị, nếu có thể khiến cho gà trong trấn nhỏ khôi phục lại bình thường, treo thưởng hai mươi lượng bạc, đây là một khoản không nhỏ, Cổ Tiểu Ma và Tác Oanh liếc mắt nhìn nhau như tên trộm, nở nụ cười gian trá.

Mạc Kinh Viễn vẫn cẩn thận hơn rất nhiều, hần hỏi thăm quan sai bên cạnh vô cùng kĩ càng. Quan sai thấy hần là một tuổi công tử tuần tú trẻ tuổi, còn lâu mới có được một chút phong phạm như lão đạo giang hồ, cũng không quan tâm tới hần, trái lại hần có nhiều hứng thú với Tác Oanh hơn.

Cổ Tiểu Ma tròn tròn mắt, sững người, mày kiếm của Mạc Kinh Viễn nhíu lại, thấy Tác Oanh đang chuyên chú nhìn hần, đột nhiên khuôn mặt tuần mỹ thả lỏng, dịu dàng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Trời hôm nay cũng đã gần tối, trấn này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, lúc mấy người đi tới phía tây trấn đã thấy hơi mệt, rốt cuộc cũng tìm được Vương gia bán gà kia. Yêu khí nhân nhạ bao phủ xung quanh phòng ốc, Tác Oanh tránh sang sau lưng Cổ Tiểu Ma, lại đổi được ánh mắt xem thường của Cổ Tiểu Ma.

“Đệ tử tu tiên, sao còn sợ những thứ này. . . . .”

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên cửa phát ra tiếng két rồi mở ra, Cổ Tiểu Ma nhảy dựng, chớp mắt đã nấp sau lưng Mạc Kinh Viễn, hồi lâu sau mới lộ cặp mắt nhỏ ra mà nhìn phía trước.

Tác Oanh cùng Mạc Kinh Viễn đều không còn gì để nói. Lão hán mở cửa mang vẻ mặt sợ hãi rụt rè, sắc mặt ửng đỏ, chính là đáng vẻ chỉ có khi tinh khí bị hút đi. Mạc Kinh Viễn tiến lên một bước, lễ phép nói: “Đại bá, tại hạ là đại đệ tử Mạc Kinh Viễn của phái Thiên Diễn, vừa nghe thấy chút chuyện lạ trong quý phủ nên cố ý đến đây để xem thử.”

Lão đầu thấy hần là một công tử tuần tú trẻ tuổi, vẻ mặt cũng không có bao nhiêu thay đổi, lắc đầu nói: “Ai, lúc trước cũng có nhiều đạo trưởng tới đây, làm đủ cách, lại bị dọa chạy mất... Vô dụng thôi, ta đã tạo ra nghiệt rồi...”

Tác Oanh nở một nụ cười dịu dàng không gì sánh được: “Đại bá, người đừng vội, có được hay không thì cứ để cho chúng ta thử một chút, cũng không có hại gì!”

Vương lão hán mặt ủ mày ê nói: “Chắc chắn là không được...”

“Này, lão đầu.” Cổ Tiểu Ma xen giữa Tác Oanh và Vương lão hán, khuôn mặt trắng xanh lại ngập tràn bi thương: “Chúng ta là tới giúp ông, ông còn lải nhải ở đây làm gì, còn không mau mở tiệc chiêu đãi mời chúng ta một chén...”

Mạc Khinh Viễn vừa muốn quát bảo ngưng lại, Vương lão hán đã sợ hãi đến mức lùi về phía sau một bước, văng vẳng dậm dậm tiến vào nhà. Mạc Khinh Viễn chỉ đành phải thôi, có chút trách cứ nhìn Cổ Tiểu Ma, Cổ Tiểu Ma làm bộ như không nhìn thấy, chớp mắt đã đi theo vào nhà.

Tuy nói nhà Vương lão hán không thể tính là đại phú đại quý, nhưng dù sao cũng nuôi đến mấy trăm con gà, gia cảnh cũng được xem như giàu có. Lúc Cổ Tiểu Ma đang điên cuồng suy nghĩ về bữa tối, Mạc Khinh Viễn lại nói: "Xin người dẫn chúng ta đến chuồng gà xem một chút."

Càng tiếp cận chuồng gà, yêu khí càng nặng hơn. Tác Oanh ngại bản không đi vào trong, Cổ Tiểu Ma lại có chút hăng hái dạo quanh một vòng, hào hứng chỉ vào một con gà mái mập nhất, nói: "Buổi tối chúng ta..."

Vương lão hán hốt hoảng vội nói: "Không được không được, hiện tại những con gà này đều là tổ tông rồi, không thể đụng vào."

"Vậy sao?" Cổ Tiểu Ma tiếc nuối lắc đầu, chợt thấy con gà mái mà nàng chỉ khẽ kêu thềm hai tiếng, sau đó toàn bộ gà đều kêu lên, hơn nữa còn dùng cách thức vừa oanh tạc lên người nàng, vừa mổ nàng đến mức phải hoảng hốt chạy bừa ra khỏi chuồng gà.

Hai cọng lông gà cắm trên đầu Cổ Tiểu Ma, vừa lau phân gà trên mặt vừa tức giận nói: "Làm phân rồi, hôm nay bà đây phải hằm người!"

Tác Oanh ở bên cạnh lại thấy buồn cười, thầm nghĩ sư tỷ cái gì cũng tốt, nhưng chỉ cần liên quan đến ăn uống, khó tránh khỏi việc mất lý trí một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 5

Mạc Khinh Viễn khẽ quát một tiếng: "Làm càn.", thấy Cổ Tiểu Ma đã ngoan ngoãn hơn, mới nhú mày lại hỏi Vương lão hán: "Đại bá, nghe nói việc này xảy ra sau khi người trở về từ trên núi, nói đúng ra là có chuyện gì xảy ra vậy?"

Về mặt của Vương lão hán ngưng lại, thật lâu sau mới ngập ngừng nói: "Đó... Cũng không có gì, chỉ là đi thăm bằng hữu, nhà hắn làm nghề săn bắn, lúc ta sắp đi thì bắt hai con gà rừng đưa cho ta..."

Tác Oanh và Cổ Tiểu Ma hiểu ra. Nếu như nói tuổi thọ gà nhà gần khó có thể đắc đạo, nhưng gà rừng thì không giống vậy rồi. Nếu gặp phải một con gà rừng sống sâu trong rừng tậm, nói không chừng đó chính là một con gà rừng tinh có ngàn năm đạo hạnh.

"Đại bá, có thể đưa chúng ta đi xem con gà rừng kia không?"

Vương lão hán đáp lại, mang theo ba người vào phòng bếp, chỉ vào một cái lồng sắt được mở ra trên mặt đất, bên trong còn có....

Ba người đều hoá đá rồi.

Mạc Khinh Viễn không hổ danh là đại sư huynh cũng là người đầu tiên phản ứng kịp: "Đại bá, ai nói với người đây là gà rừng vậy?"

"Là nhà họ Lý làm nghề săn bắn đấy, ta còn chưa thấy qua con gà rừng nào đẹp như vậy nha..."

Cổ Tiểu Ma bình tĩnh nói: "Đây rõ ràng là một con công mà..."

Trong lồng chính là một con khổng tước đang hấp hối, lông cũng bị rụng tán loạn, vô cùng đáng thương. Có lẽ do cảm nhận được linh khí của tu tiên giả, con khổng tước bất an ngira đầu, dùng sức vỗ cánh trong lồng.

"Không phải đã nói có hai con khổng tước sao?" Tác Oanh cảm thấy kì quái nói.

Vương lão hán nhỏ giọng nói: "Một con khác đã bỏ đi rồi... Ài, xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta cũng không còn tâm trạng nào để đi tìm con gà rừng kia nữa.

"Là khổng tước." Cổ Tiểu Ma nghiêm túc sửa lại cho đúng.

Mạc Khinh Viễn hơi trầm ngâm, trong lòng đã có tính toán, cười nói: "Đại bá, người yên tâm tạm nghỉ đi, nếu như thuận lợi thì ngày mai sẽ không còn chuyện gì nữa rồi."

"Thật sao?" Vương lão hán vừa vui mừng lại vừa có chút nửa tin nửa ngờ, lại thấy Cổ Tiểu Ma ngậm miệng về bị thương mà nhìn mình chăm chăm, đã sợ đến mức vội vàng đến tiền viện đi đốc thúc com chiều rồi.

Bữa tiệc này ăn rất no, chỉ có một người Cổ Tiểu Ma là mất hứng.

Tuy nói trên bàn không có thịt gà, nhưng ít nhất vẫn còn có một chút thịt heo, trâu bò. Nhưng vì sao Cổ Tiểu Ma vẫn mất hứng, đáp án rõ ràng là trong

mỗi loại thức ăn đều có nấm.

Ôi, nấm, bản bản, khiến lòng người chán ghét, ăn vào lại khiến cho người ta tan vỡ. Đương nhiên, điều này cũng chỉ giới hạn trong cách giải thích của Cổ Tiểu Ma, căn bản không có quan hệ gì với một cây nấm như mình.

Cái nhà này thích ăn nấm như vậy, đúng là đáng bị yêu quái quẩn lấy mà... Cổ Tiểu Ma vô cùng tiêu điều ngồi xổm trước chuồng gà ở phía sau, gió đêm thổi qua cuốn thêm hương vị cứt gà phả vào mặt, đối đến nỗi ngực dán vào lưng.

Thời tiết đã sắp thay đổi.

Màn đêm vốn đang yên lặng bỗng chốc cuồng phong lại nổi lên cuộn cuộn, giống như biểu hiện cho thứ gì đó đang rộn rạo trong bóng đêm.

Đương nhiên, trong mắt tu tiên giả, cơn gió này có lẽ không phải là tự nhiên. Ít nhất là đối với Cổ Tiểu Ma vô cùng mẫn cảm với phương diện này, ngẫm cảm thấy yêu khí quá nặng, tuy đối phương là một con không tước tính, nhưng từ xưa không tước và đại bàng chính là hai loài thú ăn thịt người hung ác nhất, thật sự cũng không phải là chuyện trẻ con.

Nhưng, cho dù nàng có mười phần tinh lực thì thời gian chịu đựng mùi cứt gà rồi nhìn chăm chăm vào chuồng gà cũng có hạn. Giờ Tý đã qua, đầu nàng cũng đã liên tục rơi vào trong hỗn độn, ngay cả cọng lông gà kỳ quái đang thường thức ở trong tay cũng đã cắm vào trong mũi.

Thật lâu sau, có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng: “Này, người làm gì vậy?”

Giọng nói này nói thô không thô, nói nhẹ thì không nhẹ, nghe vào lại có chút chói tai. Cổ Tiểu Ma mang theo cái đầu choáng váng nói: “Trông chừng...”

“Trông chừng?” Giọng nói kia có phần sùng sốt, lập tức tiếng cười khàn đục lại vang lên. Tiếng cười khiến người khác mắt hờn này khiến Cổ Tiểu Ma giật mình, có chút thanh tỉnh, chỉ nghe thấy một tiếng “Phá” ở phía xa, một đốm lửa nổ ra trên không trung.

Cổ Tiểu Ma xanh mặt nhảy lên, nhỏ cái lông chim trong lỗ mũi ra, quát um lên: “Yêu quái sao? Thế nào rồi.”

Đột nhiên gió ngừng lại, chuồng gà vẫn là chuồng gà kia, mấy con gà trong chuồng gà kia vẫn là những con gà trong chuồng gà kia, Mạc Kinh Viễn toàn thân bạch y tuần tú đứng ở phía trước, Tác Oanh đứng bên cạnh hắn.

... O, cái tên xanh lòe loẹt trước mặt mình là ai vậy?

“Má ơi! Có yêu quái!”

Trong nháy mắt, người nào đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lui vào trong góc cuộn thành một cục, làm tổ ở nơi đó mà lạnh run.

Được rồi, cho dù nàng sợ nàng có muốn bảo vệ tính mạng của mình mà trốn vào trong góc dưới tình hình như thế này, hắc tuyến trên đầu Mạc Kinh Viễn vẫn đang kéo xuống. Nhưng rất nhanh hắn đã hắng giọng một cái, trong đôi mắt tuần tú kia tràn ngập ý lạnh: “Không tước sao?”

Nam tử mặc y phục xanh lòe loẹt kia ngẩng đầu, sức quyến rũ bay tứ tung. Hắn lườm Cổ Tiểu Ma bên cạnh một cái, khẽ mỉm cười: “Tu tiên giả?”

Giọng nói khàn đục, không hề tương xứng với dung mạo quyến rũ của hắn. Dù nói không tước đẹp, nhưng giọng lại chói tai khó nghe, chỉ sợ là sự thật. Mạc Kinh Viễn nhíu mày, tuy có thể khẳng định nhất định chuyện trên trần có liên quan tới con không tước này, nhưng trên người con yêu quái này lại không hề có một chút ma khí, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

“Đã là yêu tu tiên, sao vẫn còn làm những chuyện làm hại nhân gian này?” Mạc Kinh Viễn cũng đã hiểu rõ, giọng nói càng lúc càng lạnh hơn. Con không tước xinh đẹp kia chính tức của mình, cười nói: “Con mắt nào của người thấy ta làm hại nhân gian vậy?”

Mạc Kinh Viễn sững sờ một chút, Tác Oanh lại dịu dàng nói: “Sát sinh còn không phải là tội nghiệt sao?”

Không tước tỉnh cười lạnh một tiếng: “Mấy tên nhóc không hiểu biết, chỉ cho là với vài lá bùa cũng có thể tới đây mà quản gia gia sao...”

Phái Thiên Diễn chính là một chính phái tu tiên ở Trung Nguyên, thanh danh lan xa. Tuy nói Mạc Kinh Viễn không phải được sống trong an nhàn sung sướng, nhưng cũng là lớn lên trong lời khen ngợi của kẻ khác, không khỏi có chút tâm cao khí ngạo. Tác Oanh nghe được trong lòng lại nói thầm không tốt, lên cầm một thân phù trong tay, thừa dịp không tước tỉnh không chú ý mà quát một tiếng xông tới.

Mạc Kinh Viễn không kịp ngăn cản, cả kinh gọi: “Tác Oanh Tác Oanh!”

Cổ Tiểu Ma đã run đủ ngẩng đầu lên, nghe được một tiếng “Tác Oanh Tác Oanh này!”, con không tước đối diện bất chước tay sau lưng không biết đã làm phép gì, đầu vừa nóng lên đã lăn ra khỏi chỗ, che trước người Tác Oanh.

“Àm!”

Sau khi một tiếng nổ động trời vang lên, Cổ Tiểu Ma và Tác Oanh bị một luồng khí vĩ đại cuốn ra ngoài, bay thẳng vào chuồng gà, lăn mấy vòng đến mức cả người toàn là lông và cứt gà, may mà thân thể hai người cũng không có gì, chỉ trầy xước một chút da, vẫn chưa bị thương.

Mạc Kinh Viễn giận dữ, lại càng bắt đầu tạo pháp trận nhanh hơn, trong không trung như đang có một sợi dây thừng vô hình quẩn lên trên người không

tước, dần cuốn chặt lấy hắn. Lúc này không tước tỉnh đã có chút kinh ngạc, mỉm cười nói: “Không thể tưởng tượng được người lại luyện được thuật trời thần này, tuổi còn trẻ như người, coi như cũng không tệ...”

Mặc dù hắn kinh ngạc, nhưng cũng không hề hoảng hốt, vươn tay trái lên, miệng niệm thần chú, mắt thấy sẽ sắp tung ra một yêu pháp lợi hại gì đó.

“Ác ác, ác ác ác ác...”

Không tước tỉnh biến sắc, quay về phía Cổ Tiểu Ma gọi một tiếng: “Tiểu Hoa!”

Tiểu Hoa? Cổ Tiểu Ma biến sắc, lúc này mới cảm thấy có thứ gì đó đang cựa quậy dưới nách, vừa cúi đầu đã thấy là con gà mái béo nhất lúc ban ngày.

Gà mái thiếu chút nữa đã bị đè bẹp đang âm thầm gào thét. Cổ Tiểu Ma đảo mắt, bắt chợt tay trái bóp cổ con gà mái, chỉ cần hơi dùng lực, con gà mái này sẽ đi đời nhà ma ngay lập tức.

Mạc Kinh Viễn đã rút trường kiếm ra chỉ đợi không tước tỉnh sơ hở sẽ ra tay ngay. Nào biết được đột nhiên không tước tỉnh lại nhìn về phía chuồng gà, hét to bằng chất giọng khàn đục của hắn: “Đừng làm Tiểu Hoa bị thương!”

...

Cổ Tiểu Ma nở một nụ cười vô cùng dữ tợn như bao kẻ xấu uy hiếp người khác: “Ta cảnh báo người nha, người còn làm gì nữa, ta sẽ cho con gà mái xinh đẹp này gặp Phật tổ...”

Giọng của không tước tỉnh đã trở nên run rẩy: “Ta sẽ nghe theo người hết, đừng làm nó bị thương.. Chuyện trong thôn này vốn không phải là do ta làm.. Phàm nhân các người bắt ta tới đây hành hạ mọi cách thì thôi...” Hắn vừa nói xong đã chực khóc lã chã: “Vì sao Tiểu Hoa nó không hề làm gì, sao các người phải làm nó bị thương...”

Kiểm của Mạc Kinh Viễn dừng lại giữa không trung còn Tác Oanh đã hoàn toàn sững sờ.

Chỉ có Cổ Tiểu Ma đầu đầy hắc tuyến nói: “Nói thì nói đi, người khóc cái gì, lớn to đầu như vậy còn không biết xấu hổ à...”

“Người cho rằng người ta muốn khóc à...” Không tước tỉnh nức nở đến mức lời còn không rõ: “Ta vốn là không tước linh yêu đắc đạo của Nam Sơn, lại cứ... bị tên thợ săn kia nhốt mất một cọng lông đuôi, không có cách nào thoát thân, đành phải đến cái thôn này, nghe nói vận mệnh của mấy con gà ở đây rất thảm nên mới giúp chúng một chút thôi...”

“Vạn vật trên thế gian đều có số mệnh.” Mạc Kinh Viễn thu kiếm vào vỏ: “Đời này đau khổ, khi luân hồi sẽ có phúc.”

Tác Oanh và Cổ Tiểu Ma phụ họa gật đầu một cái, cuối cùng vừa không chú ý, Tiểu Hoa lại kêu lên mấy tiếng, thiếu chút nữa đã khiến tên không tước tỉnh kia kích động đến mức quỳ xuống mong khai ân.

Con gà mái này có quan hệ gì với người?” Cổ Tiểu Ma đứng lên khỏi mặt đất, hoà nhã tùy ý hỏi.

“Ồ, người hỏi Tiểu Hoa à?” Gương mặt đầy phấn nước của tên không tước tỉnh đỏ lên: “Nó... Ta... Ta với nó...”

...

“Người là không tước mỹ lệ, còn nó chỉ là một con gà bình thường...” Tác Oanh nhin không được mà nói thầm.

“Vậy thì thế nào, Tiểu Hoa là đặc biệt nhất, người nhìn cái mào gà màu lửa hồng của nó đi, lông sáng mềm, nhất là cặp mắt sáng ngời trong suốt kia... Thậm chí là mấy cọng lông tạp không chỉnh tề kia, đều có thể tản ra một loại sức quyến rũ sâu sắc hấp dẫn ta...”

Ba người há to miệng, một lúc lâu cũng không khép lại được.

Vừa xuống núi đã gặp ngay chuyện vượt qua cả ranh giới chủng tộc cùng... Tuổi tác trong truyền thuyết. Trời ơi, dưới núi toàn là nơi thần kỳ, bọn họ vẫn nên về núi thật nhanh là tốt nhất.

Cổ Tiểu Ma cẩn thận đánh giá Tiểu Hoa một chút, ngoại trừ cảm thấy nó vô cùng làm nàng có cảm giác muốn xoi mói ra, đúng là không phát hiện ra chỗ kỳ diệu nào khác. Ba người một yêu vừa mới giương cung bạt kiếm giờ phút này lại vô cùng hài hoà, đột nhiên Mạc Kinh Viễn nhớ tới việc gì: “Thôn này yêu khí tràn ngập, người lại nói không phải do người làm...”

Không tước tỉnh ngẩn ra, đột nhiên vỗ đầu một cái: “A, suýt nữa ta quên, trên thôn này còn có kẻ lớn hơn nữa...”

Hắn còn chưa nói xong, đột nhiên trong chuồng gà đã vang lên tiếng kêu to. Mấy chuồng gà của mấy nhà khác cách đó không xa cũng bắt đầu không yên, toàn bộ gà trong thôn đều kêu lên, đây đúng là khoảnh khắc quý hiếm lắm.

Cổ Tiểu Ma còn muốn dẫn đầu đi dò xét xem chuyện gì đang xảy ra đã bị không tước tỉnh xách đi như một con gà, không chút nhẹ nhàng ném vào trong lòng Mạc Kinh Viễn. Sắc mặt của hắn đại biến, mấy người có bên cạnh đều đã bắt đầu cảnh giác, không ai chú ý đến Cổ Tiểu Ma đang lặng lẽ đi vào. Đột nhiên yêu khí đầy trời bắn ra từ trong chuồng gà, còn mang theo một chút ma khí ngấm, không tước tỉnh đan ba ngón tay bên phải lại, một tầng kết giới trong suốt đã bao mấy người lại.

“Chăm sóc Tiểu Hoa thay ta!”

Cổ Tiểu Ma còn chưa kịp phản ứng, con gà mái kia đã vui vẻ chui vào trong lòng nàng. Trong phút chốc tên khổng tước tinh kia như đã thay đổi... À, là thay đổi thành đáng vẻ lẳng lơ như lúc nãy, treo một nụ cười nhạt trên mặt, tay phải nhẹ nhàng đặt sau người thăm đề phòng.

Đột nhiên mọi người lại nghe thấy mấy tiếng kêu thê lương, yếu khí đại thịnh. Mạc Kinh Viễn biến sắc, cái mùi này... Ngay từ đầu bọn họ đã trách lầm khổng tước tinh rồi.

Các loại yêu quái trên thế gian, nói chung loại có thể để lại mùi, chỉ có hồ tinh và chồn tinh. Mặc dù đã được ngăn cách bởi tầng kết giới này nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi của con yêu quái đang đi ra khỏi chuồng gà kia, toàn thân đều là mùi hôi ngai ngái. Cổ Tiểu Ma ôm Tiểu Hoa, mặt một người một gà đều đã ép lên mặt kết giới, mở to mắt muốn nhìn thử rốt cuộc thứ này là gì. Tác Oanh nhìn thấy con chồn tinh kia, sợ đến mức lui về phía sau một bước, Mạc Kinh Viễn nắm chặt tay nàng.

Con chồn này đứng trước khổng tước tinh, ngay lập tức đã làm nền cho tên khổng tước cao quý mỹ lệ.

Con chim trụ lông nhà người, còn ở nơi này xen vào việc của người khác sao?” Khoé miệng của sinh vật to lớn này vẫn còn chảy máu gà, hai cái răng nanh hung tợn thò ra trước mũi, đồng tử màu đỏ nheo lại thành đường thẳng, bộ lông không đều nhau bị dính thành một cục. Mặc dù là yêu, nhưng Cổ Tiểu Ma vẫn không nhịn được mà muốn phê bình thói quen vệ sinh của nó.

“Chỉ là con súc sinh mới có được hình người mà cũng dám giương oai trước mặt gia gia người sao?” Khổng tước tinh đưa lưng về phía bọn họ, nhưng mọi người lại thấy cánh tay phải phía sau lưng lại hiện lên sắc xanh, móng tay sắc nhọn từ từ dài ra, cả người đều đã nhuốm một tầng sáng màu lục.

Con chồn tinh kia cũng không dám chần chừ, cả người đều cong lại, lông vàng dựng đứng, thậm chí găm nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6

Vừa xuống núi đã có trận đại chiến miễn phí để xem, Cổ Tiểu Ma hoàn toàn quên đi bản thân mình cũng đang nằm trong nguy hiểm, hưng phấn đến mức cả người cũng run lên.

Trên người con chồn vàng kia có ma khí mờ mờ, không biết vì sao lại khiến cho nàng lại cảm thấy có phần quen thuộc, thậm chí lại còn có chút... Thân thiết?

Đây là lần đầu tiên Tác Oanh trải qua tình cảnh này, sợ tới mức có phần đứng không nổi. Không nói con chồn vàng kia, lại còn có con khổng tước tinh bị lấy mất lông đuôi, ngoại trừ đại dư huynh có thể giao chiến, chỉ sợ nàng và Cổ Tiểu Ma cũng không thể chống đỡ được nửa chiêu.

Đang lúc nghĩ ngợi, nàng nhìn về phía Cổ Tiểu Ma, lại thấy cả người nàng đang run lên.

Tuy khổng tước tinh đã mất lông đuôi, nhưng tốt xấu gì vẫn hơn con chồn kia mấy trăm năm đạo hạnh. Có điều con chồn vàng kia nhập ma đạo, thế công càng lúc càng sắc bén hung ác, khổng tước tinh cũng không thể cứ đứng tại chỗ mà thi pháp, đành phải nhanh chóng tránh ra.

Chồn vàng hiện nguyên hình, để lộ một cái miệng rộng và bộ răng nanh bén nhọn. Khổng tước tinh cũng tung hai cánh, cất lên một tiếng kêu... Được rồi, dù rất giống vịt đẻ, nhưng miễn cưỡng cũng có thể gọi là thanh thoát êm tai, tuy có phần hoa lệ loá mắt nhưng cũng là một thứ nguy hiểm chí mạng. Hai yêu quái đều đã hiện chân thân của mình, khổng tước tinh ngẩng đầu lên, đột nhiên đuôi phía sau được bung ra, hết như ánh mặt trời hiện ra giữa đêm đen, từng đốm sáng nhẹ nhàng lay động, rải khắp bầu trời.

Khổng tước xoè đuôi!

Từng luồng sáng vàng phụt ra từ trên phần đuôi đánh về phía con chồn vàng kia, tốc độ khiến người khác không thể né tránh, chồn vàng kêu lên một tiếng thảm thiết, mặc dù bị thương nặng, nhưng dù sao khổng tước tinh cũng mất đi một cọng lông đuôi, cuối cùng cũng kém một phần uy lực.

Mất chồn vàng vừa chuyển, chỉ nghe thấy một tiếng kêu trầm đục quái dị vang lên, đột nhiên mây mù xám đã giăng khắp xung quanh, một mùi tanh tươi xộc tới. Tác Oanh bị mũi kêu lên “Ai ôi” một tiếng, lập tức phát hiện mình mới phát ra một tiếng kêu ngu xuẩn đến mức nào, tầng kết giới kia bị mở ra, hoàn toàn biến mất.

Bỗng chốc eo nàng bị nắm chặt, Mạc Kinh Viễn vươn tay ra, trong lòng vừa động, vừa quay người, bên cạnh cũng đã không còn bóng đáng vẻ Tác Oanh.

Nàng sợ đến mức nước mắt cũng đã chảy xuống mũi, mùi hôi thoải tanh tươi này đã sắp hun chết nàng, đột nhiên cái miệng to như bể máu của con chồn vàng kia lại xuất hiện trước mắt, trong đầu Tác Oanh trở nên trống rỗng, theo bản năng đám một phát sang, đâm vào trên thân thể cứng như đá của con



chồn vàng kia cũng không khác gì gãi ngứa cho nó. Không biết trong cổ họng nó đang phát ra tiếng cười nhạo hay vẫn là tiếng gầm tức giận, sau đó lại ném mạnh nạng ra ngoài.

Tác Oanh không kịp có phản ứng.

Giữa lúc hoảng hốt, một bóng dáng bên cạnh đã loé lên, ôm chặt eo của nàng, hai người đều ngã trên mặt đất. Tác Oanh đứng lên, đầu có chút nóng, bắt chập máu tươi đang chảy ồ ạt trên đầu, cất tiếng run rẩy gọi: “Sư tỷ...”

Cổ Tiểu Ma không hề cử động, Tiểu Hoa bị hoảng sợ không ngừng vùng vẫy dưới nách của nàng, cuối cùng cũng thoát ra rồi cố gắng nhảy lên người của không tước tỉnh mới hoá thành hình người. Nàng cúi đầu, về mặt ẩn trong bóng tối.

Nàng cũng bị thương, từng giọt máu tươi không ngừng rơi xuống mặt đất tạo thành một hoa văn quý dị. Mạc Kinh Viễn khó khăn lắm mới tìm đến bên người nàng, đỡ lấy cánh tay của nàng nhẹ nhàng nói: “Tiểu Ma, muội cố...”

Đột nhiên hần dừng lại, cánh tay đỡ Cổ Tiểu Ma cũng rụt lại theo bản năng.

Mạc Kinh Viễn và Tác Oanh đều thấy được một thứ gì đó.

Cổ Tiểu Ma ngẩn đầu, khuôn mặt kia vẫn là của nàng, thậm chí là cả biểu tình kia, nhưng lại không còn là Cổ Tiểu Ma mà bọn họ sớm ngày ở chung. Sắc mặt của nàng trắng xanh hơn bình thường, khoe môi còn mang theo ý cười, trong đôi mắt hoàn toàn là một màu đen thâm bí.

Chính là khát máu như vậy.

“Người dám làm tiểu sư muội của ta bị thương sao?” Nàng lạnh lùng nói, giọng nói lại có phần hư hư thật thật.

Không tước tỉnh và con chồn vàng kia đều run lên, chân cũng không nhịn được mà có chút mềm nhũn.

“Người dám làm tiểu sư muội của ta bị thương...” Nàng lại chậm rãi lặp lại một lần nữa, ánh mắt trong vắt nhưng lạnh lùng lại quét sang. Con chồn vàng kia phát ra tiếng gầm khàn trầm thấp, nghe rằng muốn tấn công, chỉ có không tước tỉnh mới nhìn thấy tứ chi đang run lên của nó, dĩ nhiên là đang không thể chống đỡ.

Nàng đi về phía trước vài bước, những người và yêu ở đây cũng lùi về phía sau, thân thể của nàng run lên nhẹ nhạ, lặp lại lần nữa: “Người dám làm tiểu sư muội của ta bị thương...”

Đột nhiên quang mang đại thịnh, ngay sau đó, Cổ Tiểu Ma đã đứng trước người con chồn vàng kia, tay phải vươn ra, ý cười càng sâu hơn.

“Muốn chết sao?”

Năm ngón tay vừa thu lại, tiếng xương vỡ vụn đã vang lên, khiến người ta không rét mà run. Đột nhiên sát khí ngất trời bùng nổ trong nháy mắt, nàng lại cười ngọt ngào hơn, dường như việc nhìn một con kiến trước mặt nàng bị giầy vò là chuyện vô cùng vui vẻ.

Con chồn vàng tỉnh kia như bị một thứ gì đó vô hình giam cầm trong không trung, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong bầu trời đêm, cả người run rẩy dữ dội, nhưng rất nhanh, hần đã được giải thoát.

Chết vì quá đau đớn.

Không tước tỉnh run run chỉ vào Cổ Tiểu Ma nói: “Quái... Quái vật...”

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, đột nhiên phóng tới trước mặt hần, vươn tay phải ra. Tác Oanh đã hét lên một tiếng, tay Cổ Tiểu Ma dừng lại một chút, quay mặt sang, vừa lúc đối diện với đôi mắt trong suốt của Mạc Kinh Viễn.

“Đại sư huynh...”

Nàng lẩm bẩm nói xong, yếu ớt ngã vào trong lòng hần.

Vương lão hán vẫn luôn run lẩy bẩy không yên trong chốn, đột nhiên nghe thấy tiếng động bên ngoài, rón ra rón rén bước đến đại môn, lặng lẽ hé cửa ra.

Bỗng nhiên một gương mặt trắng bệch xuất hiện ngoài cửa.

Tâm can Vương lão hán run bần bật, suýt chút nữa đã bị mấy người này dọa đến nhảy ra ngoài, đột nhiên cổ áo lại bị túm, Mạc Kinh Viễn vội vàng la lên: “Đại bá, người còn phòng nào hay không?”

Vương lão bá khúm núm trả lời, phân phó hạ nhân đi chuẩn bị nhìn. Lúc này mới nhìn trộm về phía sau, nữ tử nói chuyện hung ác kia lúc này đang nằm trong lòng Mạc Kinh Viễn, sắc mặt có chút tái nhợt, hai gò má lại có chút đỏ bừng khác thường.

Lục y nam tử diêm dúa loè loẹt chưa từng gặp mặt kia lại nhìn mình chằm chằm, Vương lão hán tự hỏi không biết mình đã đắc tội hần lúc nào? Tuy nhiên hình như nam tử @.. kia rất sợ nữ tử đã bị ngất, hần đứng cách rất xa, cứ như đến gần sẽ bị ăn thịt vậy.

Đầu nàng rất đau.

Có người chạy nhanh tới ôm nàng vào trong ngực, còn mang theo mùi hương hoa lan đặc trưng của thiếu nữ, là Tác Oanh. Quả thật chưa cần tới nửa khắc thì Cổ Tiểu Ma đã tỉnh, chẳng qua không biết tại sao đột nhiên lại không có dũng khí để tỉnh dậy.

Suýt nữa nàng đã giết không tước tỉnh.

Nàng phải tỉnh dậy thế nào bây giờ, giả vờ như người kia không phải là nàng, rồi lại tiếp tục đứng cùng mọi người sao?

Trí nhớ lúc vừa rồi có chút mơ hồ, lại vô cùng rõ ràng. Nàng lặng lẽ nắm chặt tay lại, cho dù không muốn tỉnh cũng phải tỉnh, bởi vì từng đợt mùi thơm truyền tới từ trên bàn kia đang không ngừng hấp dẫn thính giác của nàng, đây nhất định là...

Canh gà!

Cổ Tiểu Ma ngồi phắt dậy, không nhìn vào ánh mắt vui sướng của Tác Oanh, vươn tay run run chỉ vào chén sứ nhỏ trên bàn.

Đáng tiếc tiểu sư muội không hề biết đọc ánh mắt đầy khát vọng của nàng, nhào vào trong lòng nàng khóc đến đứt gan đứt ruột: “Sư tỷ... Hu hu...”

Tiếng khóc của Tác Oanh có chút khàn khàn, có thể thấy lúc Cổ Tiểu Ma ngất đi nàng đã đau lòng mà khóc đến cỡ nào. Mắt Cổ Tiểu Ma quét đến vết thương trên trán nàng, nhất thời lòng lại mềm đi, dịu dàng nói: “Còn đau không?”

Tác Oanh lắc đầu, cuối cùng mới nhớ ra bát canh gà này, thoả mãn nguyện vọng của Cổ Tiểu Ma. Bỗng chốc nàng nhớ tới cái gì, cười nói: “Có thể ăn gà rồi sao?”

“Ừ.” Tác Oanh nghĩ một chút, nhân tiện nói: “Đại sư huynh đã nói rõ với đại bá, tất cả là do con chồn tinh đó quấy phá, đã trừ hết rồi...”

“Ồ? Ha ha... Vậy không tước tỉnh đâu?” Cổ Tiểu Ma hỏi như vô ý.

“Không tước tỉnh à, hần không chịu ở lại đây, hần nói tỷ là...” Đột nhiên Tác Oanh dừng lại, Cổ Tiểu Ma khẽ cười hỏi: “Nói ta là cái gì?”

Tác Oanh quay người đi, không nói gì nữa, trong phòng lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh. Cổ Tiểu Ma bưng bát, kinh ngạc đến sững sờ.

“Sư tỷ.”

“Hả?”

“Cho dù tỷ có là... Là gì, tỷ đều là sư tỷ của ta.”

Giọng của Tác Oanh lại càng khàn hơn, không giống như đang khóc, chắc là đêm qua đã bị phong hàn. Cổ Tiểu Ma không nói gì, lấy túi thêu được đeo trên cổ, nhẹ nhàng đeo cho Tác Oanh, dịu dàng nói: “Sư nương nói lúc người nhặt được ta thì trên người ta chỉ có hạt mầm này, người khâu một cái bao để đựng nó. Từ nhỏ đến lớn, ta cũng chưa từng sinh bệnh, có lẽ chính là nhờ vào cái này... Muội nhận đi.” Cổ Tiểu Ma đề bàn tay muốn tháo ra của Tác Oanh xuống: “Thân thể của ta rất tốt, đây là chút tâm ý của sư tỷ, ngoan.”

Tác Oanh phản đối một lúc, cuối cùng cũng nhận lấy. Hai người lại nằm trên giường nói chuyện một hồi, chỉ đơn giản là một chút chuyện bát quái về mỹ nam mỹ nữ linh tinh của môn pháp. Mãi đến nửa đêm, Tác Oanh đã sớm mệt mỏi, không bao lâu đã truyền đến tiếng hít thở đều đặn. Cổ Tiểu Ma dựa lưng vào nàng, mãi một lúc lâu cặp mắt kia mới chuyển động trong bóng đêm.

Không phải là nàng chưa từng chú ý đến sự khác biệt của mình, xuất hiện một cách bí ẩn trên Thiên Diễn sơn, từ nhỏ đã có thể thấy được quý, không học được một chút tiên pháp. Cả người nhìn qua vẫn luôn gầy yếu nhợt nhạt, nhưng lại chưa từng sinh bệnh.

Nhưng đó vẫn chưa tính là kỳ quái, nàng đã tự tay đoạt đi một sinh mệnh mà nàng không có quyền quyết định. Là nàng không thể khống chế, lần này là yêu, nhưng liệu lần sau có phải sẽ là tiểu sư muội, đại sư huynh hay không?

Nàng nhắm mắt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Quái vật...

Là quái vật sao...

Vương lão hần cảm tạ bọn họ, lại không thể tránh khỏi việc bị Cổ Tiểu Ma bắt chẹt một bữa tiệc gà. Cũng may trước đó Tác Oanh đã đến nhà bếp quản lý, nếu không Cổ Tiểu Ma chỉ còn nước giương mắt nhìn con gà hầm nầm kia rồi. Lấy được tiền thưởng từ quan phủ, Cổ Tiểu Ma và Tác Oanh cứ u mê như vậy mà trải qua hành trình trừ yêu đầu tiên, hiển nhiên đây cũng là lần đầu tiên Mạc Kinh Viễn gặp được lão yêu nghìn năm .... Tuy cũng có phần kinh ngạc nhưng lúc hồi tưởng lại cũng không thiếu điều vui, chẳng qua dường như ba người đã có hẹn trước, không hề nói chút gì về chuyện của Cổ Tiểu Ma.

Tiết trời xem như không tệ, ba người ra khỏi trấn từ sớm, uống một ly trà đã phải đi vào núi.

Mạc Kinh Viễn cười nói: “Cuối cùng cũng có chút lộ phí rồi.”

Tác Oanh vừa muốn nói tiếp, lại nghe thấy một tiếng cười khê truyền đến từ cây đại thụ bên cạnh. Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu, lại thấy không tước tỉnh ôm Tiểu Hoà ngồi trên cành cây phơi nắng.

“Ta có chuyện muốn nói với tiểu cô nương này.” Hắc vừa cười, nhát thời son phấn trên mặt tuôn rơi.

Mạc Kinh Viễn gật đầu, ý bảo Tác Oanh đi trước cùng hắc. Cổ Tiểu Ma nghi ngờ nhìn hắc một chút, thủ thế tức giận nói: “Người muốn gì?”

Không tước tỉnh vẫn ngồi trên cành cây, thoát nhìn hắc không có ý muốn tới gần.

“Trên người người có sát khí.” Hắc nói rất hời hợt: “Người phạm có sát khí cũng không có gì lạ, nhưng sát khí của người...”

Có thể so với ma thần Tu La. Không tước tỉnh nói thầm mấy chữ này trong lòng, nhưng không hề nói ra ngoài. Cổ Tiểu Ma mắt kiên nhẫn phát phát tay: “Ta biết ta có chút kỳ quái...”

“Đa tạ người.”

“Hả?” Cổ Tiểu Ma ngẩn ra.

Không tước tỉnh nhảy xuống khỏi cây, khê cười nói: “Đa tạ người đã cứu ta và Tiểu Hoa, hiện thời loạn thế yêu ma hoành hành, lần đi đường này người nên cẩn thận.”

Hắc lấy một cọng lông chim màu xanh lá ra, nói: “Đây là lông chim của ta, trong lúc nguy cấp có thể bảo vệ một mạng cho người. Chúng ta cứ cáo biệt vậy thôi, đường này hãy thận trọng.”

Cổ Tiểu Ma nhận cọng lông chim kia, lại hoàn toàn hoá đá tại chỗ.

Không tước tỉnh quay người lại, hoá thành một luồng khói nhẹ rồi biến mất. Một lúc lâu sau, Cổ Tiểu Ma mới thu cọng lông vũ này vào trong lòng, bên má lại có một nụ cười mà nàng không hề để ý.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7

Tiết trời này đúng là thay đổi bất thường, rõ ràng buổi sáng còn trời quang mây tạnh, chiều lại mưa to, nếu là mùa hạ thì đã thoải mái hơn chút, nhưng đáng chết thay giờ đang là đầu thu, từng giọt mưa rơi tí tách trên người, gió lạnh thổi qua, rét buốt tới tận xương.

Mạc Kinh Viễn nói, Tác Oanh đã nhiễm phong hàn, thật sự chịu không nổi, một chiếc ô giấy đơn bạc lại không thể ngăn cản cái lạnh thấu xương này. Cứ đi như vậy, cuối cùng cũng nhìn thấy một toà miếu đồ nát ở đỉnh núi, Mạc Kinh Viễn ôm lấy Tác Oanh, bất chấp việc xuống núi không thể ngự kiếm, vội la lên: “Tiểu Ma, ta mang Tác Oanh đi tránh một chút, mọi người phải cẩn thận, chúng ta sẽ gặp nhau ở toà miếu đó.”

“Được.” Cổ Tiểu Ma đáp ứng, mắt thấy Mạc Kinh Viễn lấy bội kiếm đeo ngang hông Tác Oanh, hoá thành một luồng sáng, biến mất trong nháy mắt.

Thật ra, mọi người cũng rất lạnh.

Nàng dừng một chút, dù sao cũng không thể nói ra những lời này, nghiêng đầu, khoé môi cong lên. Dù nàng có lạnh thế nào cũng sẽ không sinh bệnh. Người không sinh bệnh, có một số việc nhận vào người sẽ giống như đang cố tình gây sự. Có lẽ có thể chống đỡ hay không thể chống đỡ cũng giống nhau. Cổ Tiểu Ma thu ô về, ôm chặt y phục trên người, chậm rãi đi về phía trước.

Bước chậm trong mưa, trong lòng cũng không có bất cứ cảm xúc nào. Không biết vì sao, từ nhỏ Cổ Tiểu Ma đã thích không khí ẩm ướt, nhưng không phải là trời lạnh, từng giọt mưa rơi xuống đất, mùi bùn đất lại nồng hơn bình thường, nàng hít sâu một hơi, suýt nữa đã bị sặc vì hít phải nước mưa, lúc này mới có thể cảm giác được chút khác thường.

Dường như không phải là mùi bùn đất? Thứ mùi này vô cùng tươi mát tự nhiên đến mức không thể diễn tả bằng lời. Cổ Tiểu Ma cứ đứng dưới cơn mưa to mà ngủ, lại ngủ, tiếp tục đào một cái hố trên mặt đất rồi lại ngủ, không khác gì một con khi đầu chó đang động dục.

Nhưng lúc này con khi đầu chó đứng giữa lớp bùn đất kia lại mang về mặt hoang mang, nước mưa đã rửa trôi sạch toàn bộ bùn đất xung quanh, để lộ một cái hòm dài bằng gỗ, mùi hương đó lại càng thêm nồng nặc, nhát thời Cổ Tiểu Ma vẫn giữ dáng vẻ của một con khi đầu chó mà đập bịch bịch vào cái hòm: Chắc sẽ không phải là mũi nàng người được bảo bối gì chứ?

Dựa theo cuốn tiểu thuyết võ hiệp cũ nát trên đầu giường của nàng, nhất định thứ trong hòm này sẽ không phải là đồ bỏ đi, chính là bảo bối, hơn nữa chắc cái hòm sẽ còn có hai lớp hoặc là cơ quan đặc biệt nào đó. Nàng hưng phấn đứng ra xa một chút, hồn nhiên quên mất việc thường thì những thứ đồ

bảo bối sẽ không nằm công khai ven đường như vậy.

Bắn một viên đá sang, chiếc hòm mở ra như lên tiếng đáp lại nàng.

Cổ Tiểu Ma che miệng mũi lại lùi về phía sau một bước, nấp sau cái cây đại thụ bên cạnh mà ngấm nó từ xa.

...

Bỏ đi. Nàng thất vọng bĩu môi, chiếc hòm nằm lẳng lẳng ở nơi đó, để lộ một khúc lụa nhỏ màu vàng. Cổ Tiểu Ma bước hai ba bước sang, lấy ô che mưa, thì ra là một cuộn trúc cũ.

Bí tịch vô lâm!

Nàng hưng phấn kéo nút thắt ra, mùi hương thanh nhã kia cũng rơi xuống theo mảnh lụa màu vàng kia.

Chiếc ô trong tay không tự chủ mà ngã sang một bên, Cổ Tiểu Ma mở to mắt, mặc cho nước mưa xối cả lên người, trên cuộn trúc này là một rừng trúc xanh ngắt.

Đúng là một bức tranh.

Dây mây quấn quanh tạo thành ghế nằm, một nam tử mặc thanh y lụa nhấc nằm trên ghế. Hai mắt khép hờ, đôi môi đỏ mọng mím nhẹ, da trắng như tuyết, tao nhã vô cùng. Tóc xoã xuống quấn quanh tay như một thác nước, rẽ ra hai bên trán.

Mượn sự ẩm ướt trong đất trời, rừng trúc này lại toát ra xuân ý dào dạt, nam tử nổi bật kia cũng tỉnh lại cùng lúc đó. Gió thổi nhẹ, tơ lụa lay động nhẹ nhàng, hàng mi dài của nam tử kia cũng hơi run lên, trông rất sống động.

Mỹ nhân nằm trên tháp, dù mặt vẫn phong lưu.

Lòng Cổ Tiểu Ma run lên, đột nhiên phục hồi tinh thần lại. kịp thời che dấu chất lỏng không biết tên bên miệng. Nàng vội vàng cuộn bức tranh mỹ nhân nghi ngời này vào trong ngực, phòng ngừa bị mưa làm ướt. Mùi hương phát ra từ trong lòng, làm Cổ Tiểu Ma có chút lảng lảng, cũng không biết trong đây đang suy nghĩ những gì.

Cả đời này số người mà nàng gặp được cũng có hạn, nếu tính luôn cả quý thì cũng có mấy chục tên. Trước buổi tối hôm nay, nàng vẫn cho rằng đại sư huynh và tiểu sư muội chính là những người đẹp nhất tron thiên hạ. Mọi người đều nói thần tiên đều tuấn mỹ phong lưu, chẳng lẽ nam tử trong bức tranh này chính là thần tiên sao?

Cổ Tiểu Ma không hề có chút cảm giác mình đã đánh cắp bức họa này, hơn nữa còn vô cùng tự đắc mà đối xử tử tế với bức họa, tránh cho nó dầm mưa dãi nắng. Ngày nào đó thần tiên hiển linh cao hứng, cô lẽ nàng không cần phải ngự kiếm cũng có thể leo lên làm tiên quan, kế hoạch như vậy hoàn mỹ đến bao nhiêu, ít nhất trên trời cũng không có năm đi, a ha ha ha!

Khi người nào đó đang uống phí tâm trí dốc lòng tập trung cho tập niệm của mình, thời gian cũng trôi qua rất nhanh, nhưng điều này cũng không có nghĩa là thể lực của Cổ Tiểu Ma cũng khôi phục theo, lúc nàng leo được đến đỉnh núi, mưa đã tạnh, bóng đêm trập trùng không thấy được chút trăng sao.

Ngôi miếu nhỏ dưới bóng đêm thoạt nhìn cũng bị bao phủ bởi quỷ khí dày đặc, Cổ Tiểu Ma cũng không nhìn ra chút manh mối nào, vậy thì chắc chắn sẽ không có một “Hào huynh đệ” nào đó bay tới thổi nàng đi rồi. Nàng nghĩ đến việc có thể nhìn thấy Tác Oanh và Mạc Kinh Viễn, có thể tận tình khoe khoang việc bản thân đã đào được bức họa mỹ nhân nằm nghỉ, không khỏi vô cùng hưng phấn, đập một cước văng cả cửa miếu.

“Ta tới rồi!”

.....

Dường như còn để hường ứng nàng, vài con quạ đen bị kinh động mà bay ra khỏi ngôi miếu đổ nát, phát ra mấy tiếng kêu quang quác.

Người đâu rồi? Lòng nàng vô cùng nghi ngờ, trong ngôi miếu tối om, khắp nơi toàn là mạng nhện, chỉ có một chỗ tương đối sạch sẽ bên trong có một đồng lửa đã được dập tắt, vì xung quanh rất tối nên không thể thấy rõ, nhưng nơi đó vẫn còn một chút hơi nóng đang tản ra. Kinh nghiệm ăn trộm gà nướng nhiều năm sau núi cho Cổ Tiểu Ma biết, đồng lửa kia vừa mới bị dập tắt không lâu, chứng tỏ người cũng chỉ mới rời đi, mà có khả năng người này chính là Mạc Kinh Viễn và Cổ Tiểu Ma.

Bình thường mà nói, đại sư huynh tương đối đúng giờ và giữ lời, tuyệt đối sẽ không vứt nàng ở đây mà bỏ đi một cách đột ngột như vậy. Nói như vậy... Hay là đã xảy ra chuyện gì rồi? Trong lòng Cổ Tiểu Ma hơi hồi hộp, nhất thời trong đầu loạn cả lên, xông ra ngoài ngay lập tức.

Nói là xông ra, nhưng thực chất nàng cũng không biết phải đi đâu, rút kiếm ra cũng chỉ để tăng thêm lá gan cho bản thân mà thôi. Nguy cơ trong màn đêm tối đen như mực này ẩn khắp bốn phía, rốt cuộc nàng cũng không thể quản nhiều như vậy nữa mà nhấc chân chạy như điên. Chạy dọc xuống khỏi núi hơn một dặm, đột nhiên nàng đứng lại, sát khí nặng nề đập vào mặt nàng, Cổ Tiểu Ma hít một hơi, cả người cũng trở nên thoải mái hơn, hết như trời sinh nàng đã có thể khôi phục lại thể lực của mình dưới thứ sát khí này. Trong lòng dường như còn có thứ gì đó đang giãy dụa muốn thoát ra, Cổ Tiểu Ma run rẩy, nhưng ánh mắt lại vô cùng tỉnh táo.

Không thể.

Nàng gắng sức kìm chế sự hưng phấn trong thân thể của mình, chạy như điên đến nơi phát ra sát khí.

Lúc này đây, nàng phải dựa vào bản thân mình.

Trong lúc đó, Mạc Kinh Viễn đang giao chiến kịch liệt với một hắc y nhân, Tác Oanh yếu ớt nằm trong lòng hắn, xem ra đã hôn mê rồi.

“Không hổ là đại đệ tử của phái Thiên Diễn, đúng là có bản lĩnh.” Hắc y nhân trời sinh đã rất xấu xí, cười gian vài tiếng. Mạc Kinh Viễn lại vô cùng bình tĩnh, tay lại kết ấn nhanh hơn. Không biết từ lúc nào mà Ma giáo đã ra ngoài hại người, quấy rối nơi đây, nếu càng dây dưa lâu hơn, Tác Oanh sẽ càng nguy hiểm.

“Tiểu cô nương trong lòng của ngươi, không lẽ là người ngươi yêu sao?” Hắn lại cười rộ lên một cách ti tiện: “Mấy kẻ tu tiên ngu ngốc các ngươi, không ngờ cũng hiểu được chút tình thú, cô nam quả nữ ở nơi hoang vắng...”

Mắt Mạc Kinh Viễn tối sầm lại, đột nhiên ngừng kết ấn lại, hắn đặt Tác Oanh bên cạnh cây, hai tay đan thành hình chữ thập, lẩm bẩm vài tiếng, bạch y tung bay, vô cùng phiêu dật.

Đột nhiên một luồng lửa sáng chiếu sáng bầu trời đêm, người áo đen kinh ngạc đến mức giơ chân: “Ngự hoá thuật!”

Mạc Kinh Viễn cười lạnh, nói: “Không cho phép ngươi sỉ nhục tiểu sư muội của ta.”

Hoả Long bay lượn trên bầu trời, đột nhiên xông tới chỗ hắc y nhân, hắc y nhân lập một tầng kết giới, cũng nhanh chóng niệm một cái gì đó trong miệng, tay phải vung một đường trong không trung, bỗng nhiên ở nơi đó lại xuất hiện một khe hở.

Tầng kết giới bị Hoả Long đánh vỡ trong chớp lát, nhưng pháp thuật của hắc y nhân cũng đã hoàn thành, đúng là thuật triệu hồi.

Đột nhiên một gương mặt xuất hiện bên trong khe hở, mô trắng lông xanh, hai bên cánh đều có đường vân màu đỏ, lúc nó chui ra khỏi khe hở kia, cả người cũng chỉ có một chân.

Tất Phụng!

Hoả điều tàn ác trong truyền thuyết, Mạc Kinh Viễn nhú mồm, dĩ nhiên đã không kịp, ngọn lửa màu xanh được phun ra trong miệng Tất Phụng, thoáng chốc đã nuốt trọn Hoả Long. Lúc này, người đứng bên trên Tất Phụng cũng đã biến mất.

“Tác Oanh!” Mạc Kinh Viễn vừa muốn quay lại, ngọn lửa màu xanh kia đã cản đường của hắn. Tiếng cười khàn đặc của hắc y nhân kia truyền đến từ xa: “Tiểu mỹ nhân, đi theo lão tử nhé.”

Mạc Kinh Viễn gấp đến mức đỏ mắt, cố gắng tạo một thủy chú bao quanh toàn thân, chạy ra khỏi biển lửa. Nhưng lửa của Tất Phụng cũng không phải là lửa bình thường, sao một thủy chú tầm thường có thể ngăn cản được nó. Mạc Kinh Viễn bất chấp tất cả, lao về phía hắc y nhân. Người kia đang ôm lấy Tác Oanh, có chút trào phúng nhìn Mạc Kinh Viễn.

Đột nhiên một đường kiếm quang phóng ra từ bên cạnh, suýt chút nữa đã cắt mất mũi hắn. Hắc y nhân hoảng hốt, vội vàng nhảy lên, lại bị những chiêu kiếm sắc bén cản trở, kiếm pháp vô cùng tinh diệu, đều tránh khỏi Tác Oanh mà tấn công vào chỗ hiểm của hắn.

Mặt nữ tử cầm kiếm có phần tái nhợt, y phục toàn thân đều là màu xám, đúng là Cổ Tiểu Ma. Mạc Kinh Viễn có phần vui mừng, mắt thấy nàng vung một kiếm đã suýt cắt đứt cổ người áo đen, sau đó hắn chỉ có thể buông Tác Oanh ra, nhảy lên không. Miệng lại triệu hồi Tất Phụng, Cổ Tiểu Ma ôm Tác Oanh, lẩn một vòng tránh khỏi Tam Muội chân hoá.

Nàng có chút run rẩy, lần đầu tiên cầm kiếm đối phó với kẻ địch lại đúng là lúc này.

Từ nhỏ đã không hiểu tại sao bản thân phải tu luyện kiếm pháp cực khổ như vậy, nhưng trong lúc này nàng lại có đáp án.

Thì ra, là vì bảo vệ người quan trọng nhất của mình.

Mạc Kinh Viễn thừa dịp người áo đen chưa chuẩn bị, hai tay nhanh chóng kết ấn ngự kiếm, bội kiếm hoá thành chín luồng sáng, công kích thẳng về phía hắc y nhân, hắn đã không rảnh để kết ấn, cũng không có cách nào để thao túng Tất Phụng. Cổ Tiểu Ma nhìn thấy đã thêm, chỉ tiếc bản thân không có chút pháp thuật nào, chỉ còn cách giương mắt nhìn.

Nàng ôm Tác Oanh, đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không ổn, vừa cúi đầu đã vô cùng sợ hãi, trong lòng đều là mấy nhánh cây bị cắt đứt, nào có bóng dáng của Tác Oanh? Cổ Tiểu Ma sợ đến mức ngay cả tiếng nói cũng run rẩy: “Đại sư huynh!”

Mạc Kinh Viễn hoảng hốt, thu lại kiếm, đã thấy hắc y nhân cũng thu lại Tất Phụng, đột nhiên bên người hắn lại có thêm một con chó mực lớn, trên lưng nó mang theo một người, đúng là Tác Oanh.

Hắc y nhân tiếp nhận Tác Oanh, con chó mực này lại biến hoá, nhưng thứ nó biến thành lại là một nam nhân trung niên với sắc mặt âm trầm.

“Huyền Sắc, cũng chỉ có một tên thôi, sao ngươi cứ dây dưa vậy!”

Hắc y nhân cười cười: “Móng vuốt của đôi phương rất lợi hại, nếu không triệu hồi Tất Phương, chỉ sợ là không thắng được.”

Huyền Sắc?!

Mạc Kinh Viễn cả giận nói: “Huyền Âm ma giáo nguoi vốn không có liên quan gì đến phái Thiên Diễn của ta, mau trả tiểu sư muội lại đây!”

“Vốn không liên quan?” Nam nhân trung niên kia lại nói: “Danh môn chính phái các nguoi luôn nói diệt trừ tà ma ngoại đạo làm nhiệm vụ của mình, không phải sao?” Nói tới đây, sắc mặt hắn trầm xuống, tóm Huyền Sắc nhảy lên giữa không trung, chặt vật né tránh một kiếm đánh lên của Cổ Tiểu Ma.

Cổ Tiểu Ma đứng trên đất nghiêng răng nghiêng lợi, hắt lại hít vài hơi, nhìn chăm chăm vào Cổ Tiểu Ma mà thì thầm: “Long Tiên Hương sao?”

“Hương cái gì mà hương, đồ quý đầubury nhà nguoi, có bản lĩnh thì xuống dưới đây đánh một trận với lão nương...” Cổ Tiểu Ma vô cùng sốt ruột, cuối cùng cũng không nhịn được mà phun hết máu từ ô uest từ trong tiểu thuyết vỡ hiệp ra.

Huyền Sắc nhận lấy ánh mắt nghi ngờ của nguoi kia, liền lấy ra một cái túi thêu từ trên cổ Tác Oanh ra, nguoi nọ nhìn, lại nói: “Không thể sai được.”

Mặt Cổ Tiểu Ma nhẵn lại, sắc mặt Mạc Kinh Viễn càng không tốt hơn. Nguoi này không cần ngự kiếm đã có thể đứng trong không trung, không phải yêu thì tức là ma. Tay phải của hắn đan lại sau nguoi, vừa muốn kết ấn, đột nhiên toàn thân lại cứng ngắc, không thể nhúc nhích.

“Nguoi cũng hiểu rõ, nguoi không phải là đối thủ của ta.” Nam nhân trung niên nói: “Tuy ta là linh thú Thiên Cầu của Huyền Âm giáo, nhưng ta không thích sát sinh, chúng ta nên cáo biệt thôi.”

Cổ Tiểu Ma tức đến giậm chân, trên mặt Mạc Kinh Viễn lại tràn đầy sự giận dữ. Đợi đến kẻ kia mang Tác Oanh mà hắn yêu thương nhất biến mất, tứ chi của hắn mới khôi phục được một chút cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8

Cổ Tiểu Ma tiến lên đỡ lấy Mạc Kinh Viễn, muốn nói gì nhưng lại thôi. Mặt của bạch y nam tử được bao phủ bởi một tầng sương mù, trong trí nhớ của nàng, chưa bao giờ gương mặt tuần tú này lại có biểu cảm ủ rũ như vậy.

Cánh tay phải của Mạc Kinh Viễn cũng đã bị bông, không có cách nào để đuổi theo. Cổ Tiểu Ma vô cùng hận bản thân mình quá vô dụng, móng tay cũng đâm sâu vào lòng bàn tay, nói rất nhỏ: “Đại sư huynh...”

“Vừa rồi khi muội so chiêu với tên Huyền Sắc kia, hắc sợ muội làm Tác Oanh bị thương nên không dám đánh bừa, ta nghĩ tạm thời hắn sẽ không làm muội ấy bị thương.” Đột nhiên Mạc Kinh Viễn bình tĩnh lại: “Chúng ta tìm một nơi nào đó dừng nghỉ một chút, dừng để bọn chúng đánh bất ngờ.”

Cổ Tiểu Ma có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói thêm gì, gật đầu đồng ý, chẳng qua lòng nàng vẫn luôn trôi nổi nơi không trung, liếc mắt nhìn về nơi Tác Oanh đã biến mất, có chút cảm giác khó chịu đang dần dâng lên.

Đường núi gấp ghe, gió đêm lạnh thấu xương, bốn phía vẫn mang vẻ hoang tàn quanh hiu. Cổ Tiểu Ma đỡ Mạc Kinh Viễn tìm một cái sơn động rồi nhóm lửa, giúp hắn xử lý sơ qua miệng vết thương, sau đó cả hai đều tự đi ngủ, từ này đến giờ vẫn không nói gì với nhau.

Thì ra không có Tác Oanh, thật sự hai nguoi cũng không có chuyện gì để nói.

Nhưng thật lâu trước kia, lâu đến mức khi Tác Oanh còn chưa đến, rõ ràng nàng và hắn vẫn luôn thao thao bất tuyệt, chỉ hận bản thân không thể nói nhiều hơn nữa mà thôi. Cổ Tiểu Ma lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt tuần tú của Mạc Kinh Viễn, hàng mi đang khép vào nhau dưới ánh lửa lại đang cất giấu chút mệt mỏi. Nàng lắc nhẹ đầu, mấy ngày đó đúng là đã thành chuyện xưa. Từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình nàng tự mình cố chấp vụng trộm nhớ nhung.

“Đại sư huynh?” Nàng hỏi thử một chút.

Một lúc lâu sau, Mạc Kinh Viễn mới trầm giọng đáp lại: “Ừ.”

Vốn dĩ Cổ Tiểu Ma còn tưởng rằng hắn đã ngủ, vốn tưởng rằng những lời vừa muốn nói kia đã được ném lên tới chín tầng mây, chỉ là sự khó chịu trong lòng lại dâng cao hơn, mà xui quỷ khiến nói ra: “Túi thêu kia... Thật ra là của muội.”

Đột nhiên Mạc Kinh Viễn tròn mắt, có chút kinh ngạc nhìn Cổ Tiểu Ma, hắn cứ nhìn nàng chăm chú tựa như chuyện này là vô cùng bất ngờ.

“Không trách muội.” Hắn nói thầm, trong mắt như có chút đăm chiêu.

Vì sao yêu nhân ma giáo phải tìm Cổ Tiểu Ma? Chẳng lẽ điều này có liên quan tới việc muội ấy biến thành như thế sao? Mạc Kinh Viễn nhắm mắt, suy nghĩ một lúc lâu nhưng vẫn không thể hiểu được.

Trời sáng rất nhanh, hai người hái chút quả ăn cho đỡ đói, sau khi xuống núi không có bóng người nào, cũng may khi trời không nóng, thương thế của Mạc Kinh Viễn không chuyển xấu, tuy nhiên cũng không thể chậm trễ việc chữa trị. Cuối cùng vào ngày thứ ba hai người mới gặp được một gia đình, sau khi sửa soạn ổn thỏa xong thì đã là mấy ngày sau. Hai người không quản ngày đêm bôn ba dọc theo con đường mà linh thú Thiên Cầu kia đã đi, toàn bộ bạc kiếm được khi bắt chuột lông vàng ở trấn nhỏ lúc trước cũng đã được dùng để đổi lấy hai con tuần mã, tuy rằng lần đầu tiên cười ngửa đã khiến mông của Cổ Tiểu Ma nổi đầy nhọt, nhưng vì Tác Oanh, nàng vẫn cố gắng nhe răng nhếch miệng đi theo phía sau Mạc Kinh Viễn, một đường này đi rất nhanh.

Nhưng về căn bản lại không thể nào đuổi kịp.

Nếu như Tác Oanh thật sự bị bắt đi theo hướng mà bọn họ đang đi, nhưng Huyền Âm giáo lại ở Tây Vực, hoàn toàn ngược lại với hướng mà bọn họ đang đuổi theo. Cứ không biết hành tung và mục đích của bọn họ, việc hỏi đường cũng không giúp được gì, thật sự không có chút hi vọng nào.

Mạc Kinh Viễn không nói gì, trong lòng Cổ Tiểu Ma lại càng rõ ràng, cảm giác bị đè nén kia vẫn còn đó.

Sắc trời dần tối đi, hai người đến ở trong một khách điểm đơn sơ. Sắp xếp xong xuôi, Cổ Tiểu Ma mở tay nải ra, nhìn thấy vài chai lọ mới nhớ tới việc Mạc Kinh Viễn vẫn còn chưa thay thuốc, vì thế liền cầm mấy cái lọ này rồi đi sang cửa phòng Mạc Kinh Viễn.

Không có tiếng động, Cổ Tiểu Ma cảm thấy rất kỳ lạ, thử gõ cửa thì cửa phòng lại không khoá. Nàng thò đầu vào trong, mùi rượu nồng nặc đập vào mặt, Mạc Kinh Viễn nằm trên bàn, vô rượu lẫn lốc đầy mặt đất.

Thì ra là hần uống rượu. Mắt Cổ Tiểu Ma có chút xót, thân là đại sư huynh phải làm tấm gương cho đệ tử khác, mấy năm nay càng ngày hần lại càng trở nên hoàn mỹ, đã sớm tới luyện hết tất cả những khuyết điểm khi còn nhỏ. Nhưng hơn mười năm cố gắng này, cuối cùng vẫn không thể chống lại sự đau khổ khi không có Tác Oanh sao?

Nàng khẽ gọi một tiếng, Mạc Kinh Viễn không trả lời. Cổ Tiểu Ma nâng hần dậy, đi từng bước một đỡ hần đến bên giường, đặt hần nằm xuống. Lúc này mới lấy chút thuốc mỡ ra, vén ống tay áo của Mạc Kinh Viễn lên, sắc mặt có chút hồng.

Cánh tay nam tử rắn chắc mà thon dài, bên dưới còn có chút mùi hương nhẹ nhàng. Cổ Tiểu Ma gỡ băng gạc, cạo thuốc mỡ cũ đi, lại thoa thuốc mới lên. Lúc nàng xử lý xong chỗ bị bỏng thì cũng đã qua thời gian một nén nhang. Cổ Tiểu Ma kéo tay áo của Mạc Kinh Viễn xuống, vô ý ngẩng đầu lên, lại phát hiện Mạc Kinh Viễn đang lẳng lặng nhìn chăm chăm vào nàng.

Tay nàng có chút run rẩy, tim cũng đập loạn lên.

“Tác Oanh, Tác Oanh...” Hần lẩm bẩm, đột nhiên bắt lấy tay nàng.

Lòng Cổ Tiểu Ma trầm xuống, muốn tránh đi, lại nhìn thấy được cảm xúc trong mắt hần, thật sự nàng vẫn rất không đành lòng. Mấy ngày nay, tuy rằng Mạc Kinh Viễn luôn cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng sự đau khổ trong đôi mắt kia dù có thể nào cũng không thể xoá đi. Nàng xoa mi tâm, khẽ gọi: “Đại sư huynh?”

Mạc Kinh Viễn ngẩn ra một lúc, mắt dần thanh tỉnh, cũng buông tay ra.

“Xin lỗi.”

“Đại sư huynh... Huynh cũng không cần phải sốt ruột như vậy, tiểu sư muội là người hiền sẽ có trời phù hộ, chắc chắn...”

“Người hiền sao?” Mạc Kinh Viễn thì thầm: “Muội ấy thật sự rất xui xẻo, nếu không thì tại sao cái túi thêu kia vừa tới trên người muội ấy thì đã bị người tới bắt rồi?”

Cổ Tiểu Ma hơi ngẩn ra, ánh mắt được giấu trong bóng đêm, im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên từ từ thở dài một tiếng.

“Nếu túi thêu đó ở trên người muội, huynh sẽ rất vui sao?”

Nếu người bị bắt đi là muội, huynh sẽ lo lắng như vậy sao?

Nếu...

Chẳng qua không phải lúc nào cũng có nhiều nếu như vậy.

Lúc này Mạc Kinh Viễn mới phát hiện ra mình đã lỡ lời, vội ngồi dậy kêu lên: “Tiểu Ma, huynh...”

Cổ Tiểu Ma lẳng lặng đứng dậy: “Đại sư huynh đừng như thế, Tác Oanh không khác gì muội muội của muội, muội sẽ liều mạng cứu muội ấy, nếu như muội ấy xảy ra chuyện gì không hay, Tiểu Ma này lấy một mạng thế một mạng cũng được.”

Dứt lời cũng không ngoái lại nhìn Mạc Kinh Viễn một chút, nàng đẩy cửa phòng ra, từ từ đi ra ngoài.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng chút cay xè trong mũi, nhưng dù sao đáng về thờ ơ như không mấy năm nay của nàng cũng đã trở thành thói quen, cuối cùng cũng chỉ ngồi ngẩn người trên giường. Đột nhiên có một luồng hương như có như không toả lên từ trước ngực, lòng nàng vừa động, lại mớ bức hoạ đó ra.

Nàng còn chưa kịp đưa cho Tác Oanh xem.

Mùi hương này, nghe tên cầu đó nói, là Long Tiên Hương. Cổ Tiểu Ma nhẹ nhàng mở cuộn trúc kia, vốn dĩ tâm tình xem mỹ nam cũng đã bị giảm mất một nửa, kết quả vừa mới nhìn thoáng qua, vì quá sợ hãi nên đã ném luôn cuộn tranh kia ra ngoài.

Cuộn tranh tung bay, xoay vài vòng trong không trung, cuối cùng cũng bay từ từ xuống đất. Ánh nến mờ nhạt nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng, thanh y nam từ ngày ấy vẫn đang nằm nhắm mắt trên ghế mây lại xoay người đi nơi khác!

Đây đúng là chuyện rất quái lạ. Nếu sớm biết như vậy nàng đã không tùy tiện nhặt thứ gì đó bên đường rồi, Cổ Tiểu Ma điên cuồng roi lệ trong lòng, nhưng sau đó lại dè dặt cẩn thận mà lấy chiếc đĩa chột chột cuộn tranh kia, sau khi thấy không có phản ứng gì, dứt khoát ngồi quan sát cẩn thận.

Thanh y nam từ nằm nghiêng trên ghế mây, tuy đã đưa lưng về phía nàng nhưng khuôn mặt ấy vẫn hơi nghiêng, chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt. Mặt mày tao nhã tuyệt mỹ vô cùng, Hắn dùng một tay chống vào sau tai, ống tay áo màu xanh tung bay trong gió mát, tạo nên khung cảnh nhân nhã phóng túng không nói nên lời. Cổ Tiểu Ma nhìn thấy thì hơi thất thần, đột nhiên lại thấy đôi mắt màu lục kia quay sang nhìn về phía mình, sợ tới mức run tay, cuộn tranh lại rơi trên mặt đất.

Hắn mở mắt kia!

Thanh y nam từ đang nghiêng mắt nhìn nàng. Lúc này đây không phải là nàng nhớ nhầm nữa, sau khi Cổ Tiểu Ma nhảy ra sau, lại rút bội kiếm ra rồi chỉ vào cuộn tranh kia: “Thần tiên sao? Có phải yêu quái không?”

Một cơn gió lạnh thổi qua ngoài cửa sổ, không có ai lên tiếng. Nàng cảm thấy đau đầu, nam tử kia vẫn không có phản ứng gì, cặp mắt xanh thẳm kia vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, hết như hai viên phi thủy sáng bóng, tóc đen tán ra bốn phía, thật sự vô cùng tuấn mỹ.

Lòng Cổ Tiểu Ma run lên, đột nhiên nhớ tới thiên lao trong mộng kia, cổ kiếm với ánh sáng quanh quẩn màu vàng, còn có chú văn của Phục Ma Chương, còn có Thiên Lô đánh xuống liên tục, hai cánh tay không thể không chế, cùng với đôi mắt màu lục và giọng cười yếu ớt lướt qua tai...

Giấc mộng đã theo nàng mười năm kia.

“Cá chạch tỉnh?” Nàng thử hỏi, cuộn tranh kia không hề phản ứng.

“Này... Có phải lươn tỉnh không?” Thoáng chốc trong đầu nàng lại xét qua một loạt các loại động vật thân dài.

...

Tiếp theo đó cho dù nàng có nói những gì, bức hoạ này đều rất bình thường, Cổ Tiểu Ma nói đến phát mệt, trong lòng lại thấy không thú vị, chỉ đành nhặt bức hoạ lên, lúc này lại không dám thu vào lòng, cuộn lại rồi quăng luôn lên bàn, sau đó lại nhào tới trên giường, chưa đếm tới hai mươi ngón tay đã ngủ mất.

Đêm tối đen, cuộn tranh trên bàn lại thoáng qua chút ánh sáng xanh, rồi biến mất trong nháy mắt.

Ngày tiếp theo, sắc trời rất tốt, Cổ Tiểu Ma nghĩ, hay là nàng nên xin lỗi đại sư huynh, thu thập xong tay nải, nàng lại gõ cửa phòng Mạc Kinh Viễn.

Một lúc lâu cũng không có ai đáp lại, Cổ Tiểu Ma có chút chột dạ. Lúc tiểu nhị của khách điểm mang chậu nước xuống lầu lại thấy Cổ Tiểu Ma đang đứng ở nơi đó, đột nhiên cất cao giọng nói: “Cô nương, ngài muốn tìm vị bạch y công tử đó sao?”

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra: “Đúng vậy, chúng ta đi cùng nhau.”

“Vị công tử đó đã trả phòng vào giờ Dần rồi, muốn ta giao cái này cho cô nương.”

Tiểu nhị của khách điểm đặt chậu nước lên mặt đất, lấy một phong thư ra từ trong ngực. Cổ Tiểu Ma nghi ngờ nhận lấy, xé rồi mở ra, đúng là bút tích chính tề của Mạc Kinh Viễn.

Sư huynh biết mình đã lỡ lời, không hề có ý trách mui. Việc này quá nguy hiểm, nếu như mui gặp được nhị sư đệ, dĩ nhiên hi vọng mui có thể nhanh chóng quay trở về Thiên Diễn, xin chỉ thị của sư phụ.

Chỉ mấy lời ít ỏi nhưng ý đó chính là muốn Cổ Tiểu Ma trở về núi, còn hắn lại đi cứu Tác Oanh.

Nữ tử đứng ngoài cửa phòng, nắm ngón tay siết chặt, dần trở nên trắng bệch. Tiểu nhị của khách điểm thấy tình hình có vẻ không ổn, vội vàng ôm chậu nước chạy mất. Sắc mặt Cổ Tiểu Ma càng lúc càng trở nên chua chát, một người một ngựa đi cứu Tác Oanh, cuối cùng Mạc Kinh Viễn cũng bỏ nàng lại một mình rồi.

Quan trọng nhất là... Hắn không chừa cho nàng một đồng nào cả! Muốn nàng phải ăn xin mà về sao?!



Cái gì mà “nếu như muội gặp được nhị sư đệ, hi vọng muội có thể nhanh chóng quay trở về Thiên Diễn”, nếu nói theo lời hán, nàng mà không gặp được nhị sư huynh thì sẽ không cần phải về Thiên Diễn luôn sao. Sao việc cứu tiểu sư muội lại thiếu phần của nàng được chứ? Cổ Tiểu Ma hùng hổ đi về phòng, vừa đeo tay nải lên vai đã muốn leo ra ngoài tìm Mạc Kinh Viễn.

Một cơn gió lướt vào phòng, mang theo một mùi hương nhàn nhạt thoang thoang.

Bóng lưng gầy yếu của Cổ Tiểu Ma dừng lại tại cửa, quay đầu nhìn cuộn tranh trên bàn. Nghĩ một chút, lại nhanh chóng tiến lên cầm lấy nhét vào trong ngực, đi hai bước lại cảm thấy lo lắng, tiện thể mở ra, mỹ nam vẫn còn đang ngồi ở chỗ kia, không hề nhìn nàng nữa. Dù có nói thế nào, đừng quá kỳ dị một chút thì vẫn tốt hơn, Cổ Tiểu Ma vô cùng vui vẻ mà cố động viên mình, cũng không biết Mạc Kinh Viễn đã trả tiền thuê phòng chưa, vì thế nàng lên lút treo tường ở sau viện, chuẩn mất không khác gì ăn trộm.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 9

Trương đại thẩm bán bánh bao kiếm sống hơn mười năm, chưa từng có ngày nào phải toát mồ hôi lạnh như hôm nay.

Hương bánh bao nhà bà truyền khắp ngàn dặm, tất nhiên là bán buôn rất được. Việc dẫn tới vài con chó hay mèo thèm nhỏ dãi thì cũng không có gì kỳ lạ, nhưng giữa một đám mèo chó này, một nữ tử mặc áo xám xuất hiện, ánh mắt cứ như keo dán mà dính chặt lên bánh bao nhà bà, thỉnh thoảng lại liếc bà bằng một cặp mắt thỉnh cầu, đôi mắt tối đen như mực ấy, so với mấy động vật nhỏ bên cạnh thì lại càng sáng ngời hơn.

Một nữ tử như vậy cũng không phải là lạ, thứ kỳ lạ chính là nàng đã đứng ở nơi đó cả một buổi sáng, không hề có ý rời đi. Tuy Trương đại thẩm rất muốn ném cho nàng một cái bánh bao để tự giải thoát mình khỏi tình cảnh bối rối này, nhưng bà bán bánh bao cũng không phải là để cứu thế giúp người, lúc nào cũng như vậy thì bà lấy gì để sống nữa?

Nàng rất đói.

Nhưng nàng không có tiền.

Cổ Tiểu Ma gần như đã sắp chết mê trong mùi hương bánh bao ngập tràn tứ phía, trong lòng cũng không khỏi trách cứ Mạc Kinh Viễn vạn lần, tại sao không chờ cho nàng chút bạc nào? Cho dù vài đồng thôi cũng được mà.

Đột nhiên, có một nữ nhân, tới mua bánh bao, lại không cẩn thận mà để rơi một cái xuống đất, trong nháy mắt đã khiến cho tất cả mọi động vật xung quanh phải lâm vào trạng thái cảnh giác. Cổ Tiểu Ma phản ứng chậm một nhịp, nhưng rất nhanh nàng đã gia nhập vào vòng chiến, cào cấu với đám chó mèo nào đó.

Cuối cùng Trương đại thẩm cũng không thể nhịn được nữa, bà nở một nụ cười, đập vào mắt của Cổ Tiểu Ma thì lại như tiên nhân trên trời, đưa một cái bánh bao ra mà nói với nàng: “Cô nương...”

“Đa tạ!”

Trương đại thẩm còn chưa nói xong, Cổ Tiểu Ma đã như một con hổ đói nhanh chóng lao vào vồ mất cái bánh bao kia. Nhất thời lòng Trương đại thẩm lạnh đi, bà đưa bánh bao ra là vì muốn giải thích với nàng chất lượng của loại bánh bao này là tốt tới cỡ nào, người làm bánh đã phải mất bao nhiêu công sức, tuyệt đối không thể để cho nàng ăn không trả tiền được. Giờ thì hay rồi, nữ tử này ăn xong, mắt lại sáng lên, tiếp tục dán vào trong nôi.

“Cô nương, bánh bao này năm vẫn tiền một cái...”

Cổ Tiểu Ma bị sặc, suýt chút nữa đã chết vì nghẹn. Trên người nàng không có một đồng nào cả, nghĩ đến cách kiếm bạc của Mạc Kinh Viễn, vì thế nàng cũng học theo: “Đại thẩm, gần đây có chuyện gì kỳ lạ không?”

Bất ngờ thay sắc mặt của Trương đại thẩm lại có phần nghiêm trọng hơn, thở dài: “Chuyện kỳ lạ nhất gần đây, chính là từ một cái giếng ở phía bắc trấn...”

Thì ra hoàn cảnh của trấn này cũng rất kỳ lạ, mọi người trong trấn đều sống nhờ vào cái giếng do tổ tông truyền lại, nước giếng lúc nào cũng mát mẻ ngọt miệng. Nhưng không biết vì sao, bắt đầu từ tháng trước, rất nhiều người đều nói đã phát hiện một nữ quỷ tóc dài ngồi khóc bên cạnh giếng, người uống nước giếng cũng phát bệnh rất quái lạ, lở loét toàn thân. Hiện tại ngư dân muốn đánh cá cũng phải đi đánh cách giếng cổ kia mấy dặm, không còn ai dám tới gần nơi đó nữa...

Trương đại thẩm vô cùng cảm khái nói xong, lại phát hiện bánh bao trong nôi đã mất một nửa, Cổ Tiểu Ma phồng má ăn đến vô cùng vui vẻ, vô cùng hứng trí mà nói: “Sau đó, sau đó nữa thì sao?”

“Sau đó nữa...” Gân xanh của Trương đại thẩm nổi lên, cố gắng kiềm chế mà nói: “Cô đưa tiền báo bao cho ta đi!”

Cổ Tiểu Ma bị Trương đại thẩm xách lên, lại tỏ vẻ đáng thương: “Nhưng ta không có tiền...”

“Không có tiền mà còn dám ăn vụng bánh bao sao! Ta phải đi báo quan!”

“Đừng báo quan mà!” Cổ Tiểu Ma hoảng sợ nhìn Trương đại thẩm, lập tức giống như đã hạ quyết tâm, nhắm chặt mắt: “Ta đuổi quỷ giúp các người là được!”

... Đây chính là không trâu bắt chó đi cày trong truyền thuyết.

Vì thế, dưới ánh mắt đầy nghi ngờ của Trương đại thẩm, toàn bộ đồ cúng đều đã được đặt trước giếng.

Một chén máu chó, lại thêm một chén máu gà, một bó hương kém chất lượng, một cái lư hương, một trện đồ bát quái, một lá bùa trông có vẻ chắc chắn, một đồng bánh bao và một Cổ Tiểu Ma.

Thiếu nữ gầy yếu khô quắt, sắc mặt tái nhợt, hơn nữa lúc này đã có chút tái xanh, chỉ cần nhìn lướt qua một chút cũng đủ để bị dọa ngất, không hề có chút khí chất tiên phong đạo cốt gì cả. Dân chúng vây xem còn cảm thấy khó tin hơn cả Trương đại thẩm, đứng từ xa mà chỉ trỏ, chưa được một lúc đã có rất nhiều người tụ tập lại.

Cổ Tiểu Ma đứng một lúc lâu, tuy nói rằng nàng không hề có chút pháp thuật nào, nhưng dù gì cũng là đệ tử tu tiên. Lúc này mục tiêu quan trọng hơn của nàng chính là cái bánh bao nằm giữa đám đồ cúng, nàng nói dối là dùng để tế vong linh, nhưng một đồng bánh như vậy, không ăn không được.

Nàng lại tiến lên một chút, cơ hồ là đã gần sát giếng cổ rồi. Làm bộ đặt bánh bao ở bên cạnh giếng, đốt ba nén hương rồi cắm vào lư, nàng dán mấy lá bùa lên, hình vẽ và màu sắc của mấy lá bùa này giống hệt như mấy lá bùa năm đó nàng dùng để phòng thư sinh nhìn trộm phòng tắm.

Trận đồ bát quái cũng được bày trước giếng, Cổ Tiểu Ma lẩm bẩm, nếu nghe cẩn thận thì còn thể thấy nó hoàn toàn có quy luật: “Ta ăn bánh bao không nhả vỏ bánh bao không ăn bánh bao lại nhả vỏ bánh bao...”

Nếu Mạc Vi thấy dáng vẻ này của Cổ Tiểu Ma, nhất định sẽ ngắt đi vì tức giận. Một đệ tử tu tiên tốt còn phải rất cố gắng mới có thể đấu với ma quỷ, chứ đừng nói tới một con gà mờ mà đòi làm đại thần, làm sư phụ như ông, nhất định là không thể thấy ánh sáng.

Cổ Tiểu Ma làm đi làm lại nhiều lần, nhìn thoáng qua trước giếng một chút, trong nháy mắt lại trở nên vô cùng sợ hãi.

Bánh bao của nàng đâu? Bánh bao nóng hôi của nàng đâu rồi?

Cổ Tiểu Ma nổi giận đùng đùng phóng tới bên cạnh giếng, thấy một nữ tử ở trong giếng đang bùng mồm bánh bao của nàng, không vui nói: “Cô nương, muốn ăn của người khác thì cần phải xin trước, không nói tiếng nào thì chẳng phải là trộm sao?”

Nữ tử ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn nàng.

Nàng ta đang trôi nổi trong giếng.

Dân chúng ở phía xa hưng phấn hẳn lên: “Đại thần với bộ mặt dữ tợn đang nói chuyện với ai bên giếng vậy?”

Cổ Tiểu Ma nín thở nói: “Làm phiền rồi, ngại quá, ngài đừng khách sáo nhé...” Sau đó mặt xanh mét lùi về phía sau hai bước, khóc thét lên rồi chạy ra ngoài nhanh như chớp: “Quý!!!”

Chạy chưa được hai bước đã bị một thứ gì đó vô hình cản lại, Cổ Tiểu Ma quay đầu lại một cách thảm thương, mắt thấy hai hàng lệ máu đang tràn ra trong mắt nữ quỷ, cuối cùng nàng cũng không giãy dụa nữa, ủ rũ xoay người lại.

Nữ quỷ kia hỏi: “Ngươi thấy ta sao?”

Cổ Tiểu Ma nói với vẻ mặt không biểu cảm: “Rất nhiều người có thể nhìn thấy ngươi đấy... Cô nương à, dòng lệ máu của ngươi không dọa người chút nào đâu, đối cái khác được không?”

Lập tức nữ quỷ kia thu hồi lệ máu, kinh ngạc nhìn Cổ Tiểu Ma. Cổ Tiểu Ma cũng nhìn nàng ta, hai người đối diện với nhau rất lâu.

“Chết thế nào?”

“Rơi xuống giếng.”

...

“Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Vì bực rơi xuống giếng.”

...

Trong mắt Cổ Tiểu Ma loé lên một tia sáng của những người cùng lý tưởng: “Trong giếng có bạc sao?”

Nữ quý gật đầu, Cổ Tiểu Ma lại nói: “Có phải là chỉ cần vớt nó lên là người có thể đầu thai rồi không?”

Nữ quý lại gật đầu, Cổ Tiểu Ma vô cùng kích động mà đứng lên, người này còn cần số bạc kia, đợi đến khi ước nguyện của nàng được hoàn thành, chẳng phải số bạc đó đã thuộc về mình rồi sao?

Dân chúng cảm thấy vô cùng quái lạ khi thấy Cổ Tiểu Ma đứng cạnh giếng nghe răng cười, thò đầu vào trong mà không biết đang làm gì, trong lúc còn đang tò mò đã thấy nàng nhảy lên, lộn một vòng rồi trượt xuống!

Mọi người vây xem sợ đến mức hồn cũng bay lên trời, nhanh chóng chạy mất dạng như chim đi tán cư.

Mẹ ơi, bị ám rồi!

Cổ Tiểu Ma rơi xuống rất nhanh, trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Nước giếng lạnh như băng bao phủ nàng trong nháy mắt, Cổ Tiểu Ma vùng vẫy như muốn bắt lấy thứ gì đó, đột nhiên một luồng sáng xanh hiện lên trước ngực, hệt như đang hình thành một tầng kết giới bao bọc nàng lại, hô hấp vẫn bị đè ép đã được thông, Cổ Tiểu Ma há miệng thở hổn hển, mùi hương thoang thoảng kia lại toả ra lần nữa.

Long Tiên Hương.

Nàng ngẩn ra, đột nhiên đầu nàng lại có chút tỉnh táo mà trước đây chưa từng có, cảm giác này vô cùng quái dị, trong nước giếng đục ngầu, bỗng nhiên Cổ Tiểu Ma lại nghĩ đến một đôi mắt cũng mang màu xanh lục như lưu ly giống vậy, đồng thời phía sau người lại bị thứ gì đó vô hình ép lên trước, mãi đến khi dính chặt vào một thân thể lạnh lẽo.

“Cá chạch tỉnh!” Nàng kêu lên một tiếng, da gà cả người đều nổi lên. Thân thể kia cứng nhắc một chút, một giọng nam tử trầm thấp vang lên: “Đừng nhúc nhích.”

Giếng cổ này rất hẹp, căn bản không chứa nổi ba người, huống chi trong nước lại có kết giới? Cổ Tiểu Ma giãy dụa một chút, nhưng dường như lại bị thứ gì đó không chế mà đứng yên tại chỗ. Bất chợt, nàng lại nghe thấy một tiếng cười điên cuồng, là nữ quý. Thân thể kia vừa động, tiếng cười đã tắt ngúm, dường như có thứ gì đó rơi xuống giếng rồi bị kéo tới trước mặt Cổ Tiểu Ma.

Vừa rồi đã nói, giếng cổ này rất hẹp, nữ quý bị người nọ bắt lấy, không thể đứng vững, tất nhiên là Cổ Tiểu Ma cũng đang bị ép chung với nàng ta. Nàng và nữ quý này ngẩng đầu nhìn, dưới nước tối như mực, không thể nhìn thấy gì. Lại không biết nữ quý kia đã nhìn thấy thứ gì, dĩ nhiên liền liệgiuđoon hôn phách lại run lên bần bật như một cái sàng.

“Đừng... Tha mạng...”

Nàng ta càng run dữ dội hơn, hệt như đang phải chịu một loại tra tấn vô cùng kinh khủng mà hét lên vô cùng chói tai. Cổ Tiểu Ma đứng sát vào thân người kia, không nhìn thấy gì, trong lòng càng lúc càng hoảng loạn.

“Người đã chết rồi.” Giọng nói dễ nghe lạnh như băng kia lại vang lên, không có chút độ ấm nào.

Cổ Tiểu Ma vừa định nói chuyện, tiếng hét chói tai kia lại tàn đi trong nháy mắt, tiếp đó lại là một sự im lặng chết chóc. Nàng hơi hoảng sợ, chỉ gọn gàng linh hoạt như thế đã khiến nữ quý kia hồn bay phách tán, vậy thì chẳng phải xử lí nàng sẽ càng dễ dàng hơn sao?

“Đừng có làm bức họa của ta bị ướt.”

Giọng điệu này không hề có ý muốn thỉnh cầu, hoàn toàn là mệnh lệnh. Cổ Tiểu Ma nín nọt gật đầu: “Lần sau ta sẽ chú ý, chú ý thật kĩ.”

A, không phải, nàng nhặt bức họa của hân, cũng không phải là đến để chịu nô dịch, sao cứ giống chân chó vậy chứ? Nhưng với tình huống này, tốt xấu gì thì cá chạch tỉnh mỹ lệ cũng đã cứu mạng nàng, đương nhiên nàng cũng chỉ có thể lấy đức mà trả ơn thôi. Cổ Tiểu Ma tự động xem nhẹ biểu cảm vô cùng chán chốc lúc này của bản thân, còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên lại nghĩ tới việc không biết vị cá chạch tỉnh đại nhân này có biến thân không, cảm giác lạnh lẽo đó... A, con cá chạch này lớn tới mức nào chứ!

Nàng nghĩ đến đây, da gà toàn thân đều nổi lên, đột nhiên kết giới bị thu lại nhanh chóng, một luồng sáng màu xanh bao quanh nàng, chiếu sáng quanh người. Nữ quý vừa biến mất, nước giếng cũng trở thành trong suốt như cũ, nàng dán chặt vào trước người nam tử, lại không biết người mình đang dán vào trông như thế nào, vì thế nàng ngẩng đầu lên một cách khó khăn, muốn thấy rõ dáng vẻ của hân.

Trong nháy mắt, kết giới đã hoàn toàn biến mất. Nước giếng lạnh như băng xông tới từ bốn phương tám hướng, nhưng Cổ Tiểu Ma chỉ mở to mắt mà nhìn, cuối cùng còn quên cả lấy hơi.

Gương mặt như họa này thật sự tồn tại.

Thanh y, bích quan (đồ đội đầu của nam tử thời xưa), da trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng, mái tóc đen như mực, cặp mắt xanh thẳm, tất cả đều có phần mờ mờ lung lung khi ở trong nước.

Vô số bọt khí toát ra từ bên miệng nàng, đột nhiên sau lưng bị siết chặt, cả người đã nhẹ tênh rồi bị đẩy lên trên. Cổ Tiểu Ma có thể nhìn rõ xung quanh, dùng hết sức để bám vào thành giếng, bỗng nhiên nàng lại nghe thấy một tiếng hét đầy hoảng sợ từ phía trên, sau đó giọng của Trương đại thẩm vang lên.

“Cô nương này không chết! Mọi người mau tới giúp đi!”

Dân chúng đến xem chuyện vui lại tụ về trong nháy mắt, đồng tâm hiệp lực kéo Cổ Tiểu Ma lên. Nàng ngồi bệt dưới đất, có chút choáng váng hoa mắt, dường như mỹ nam vừa nãy đã biến mất rồi. Nàng chưa bỏ ý định mà móc bức họa từ trong ngực rồi vội vàng mở ra, tờ lụa đã hoàn toàn ướt đẫm, quả nhiên không còn thấy bóng dáng của nam tử thanh y kia đâu!

“Nước giếng trong lại rồi!”

Đột nhiên có người kêu lên, dân chúng xung quanh đều bắt đầu ca ngợi Cổ Tiểu Ma, Trương đại thẩm mừng rỡ đến tặng nàng cả một nồi bánh bao. Trong nháy mắt Cổ Tiểu Ma lại quăng hết tất cả ra sau đầu, vui vẻ lấy bạc của quan phủ, thay một bộ quần áo sạch sẽ. Lần này đã có phí đi đường, không nên chậm trễ hành trình nữa, dù sắc trời đã gần đến hoàng hôn rồi.

Khéo léo từ chối hảo tâm giữ lại của Trương đại thẩm, Cổ Tiểu Ma quay lại đầu trần dắt ngựa của mình rồi dứt khoát rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10

Đã sắp lập đông.

Cổ Tiểu Ma ngựa không ngừng vó, một đường bốn ba thẳng tiến. Gặp được một đồng lửa trên đường nhỏ trong rừng, nhất thời vui mừng quá đỗi. Củi được xếp thành hình quạt xoay về phía Nam, chỉ có Mạc Khinh Viễn mới nhóm lửa như vậy. Có điều đồng lửa này đã nguội mất, không biết đại sư huynh đã rời đi bao lâu, nhưng dù sao cũng biết hướng mình đi không sai, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc có một người, lại vô cùng nhớ lúc khi ba người có thể đi cùng nhau.

Cổ Tiểu Ma không biết biểu cảm trên mặt mình là gì, lòng có chút chua xót. Bóng đêm dần buông xuống, trên con đường nhỏ tối đen, chỉ có một mình nàng thúc ngựa chạy như điên, lúc đầu thì không sao, nhưng lâu dần thì trong lòng lại có chút sợ hãi, huống chi từ nhỏ Cổ Tiểu Ma đã có thể nhìn thấy một vài “hào huynh đệ” mà người khác không thể thấy được.

Nàng từ từ đi chậm lại, một con quỷ treo cổ vô cùng dữ tợn lướt qua, làm hại lòng nàng nhảy dựng lên. Chẳng qua sau khi giật mình, bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp lại vang lên bên tai.

“Ngươi tên Cổ Tiểu Ma sao?”

Cổ Tiểu Ma sợ đến độ chỉ còn kém mức té xuống ngựa.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi là ai?”

Tay phải nàng sờ lên chuôi kiếm, lại bị một bàn tay lạnh lẽo đè lại.

“Ngươi làm ướt bức họa của ta.”

Cá chạch tinh! Đột nhiên Cổ Tiểu Ma quay đầu lại, thanh y nam tử đang ngồi sau lưng nàng một cách quý dị, mà nàng lại không hề hay biết.

Một mùi hương thanh nhã xông vào mũi. Không phải là ở trong họa, cũng không phải là trong nước.

Giấc mộng thường lặp lại mười năm của nàng, trong một khắc này lại trở nên vô cùng chân thật. Đột nhiên Cổ Tiểu Ma ghìm ngựa dừng lại, lưu loát xoay người nhảy xuống.

Đôi mắt hoa đào tuyệt sắc ấy, sao nàng có thể quên.

“Ta đã thấy ngươi.” Nàng nói thẳng vào vấn đề,

Đôi mắt lục sắc lại càng trở nên âm u trong màn đêm: “Ngươi làm ướt bức họa của ta.”

... Lại nói lảng sang chuyện khác sao? Cổ Tiểu Ma cảm thấy hụt hẫng, nhưng người nàng đã gặp ở trong mộng thần bí đến đâu, sao tên này lại không giống chút nào vậy, hay là nói người trong mộng kia chỉ là ảo giác của mình thôi sao?

Nàng nhớ đi nhớ lại, đột nhiên cảm thấy phiền chán. Không chú ý tới ánh mắt lạnh như băng của nam tử kia, Cổ Tiểu Ma mất kiên nhẫn phát phát tay, lấy quyền trực trên yên ngựa xuống, đưa cho hắn: “Ngày mai ngươi đi phơi một chút, khô rồi thì không phải là được sao?”

...

Thanh y nam tử ngẩn ra, nhìn thấy nàng bày ra dáng vẻ “Đại nhân ngài đừng tùy hứng như vậy được không”, cũng không nhận quyền trực mà nàng đưa sang, đột nhiên lại lạnh nhạt nói một câu không liên quan: “Ta có rất nhiều bạc.”

“Bạc?” Tại Cổ Tiểu Ma dựng thẳng, lập tức giả vờ cá giận nói: “Thứ đó cũng không có quan hệ với ta, ngươi có bạc thì nói với ta làm gì? Dáng vẻ của ta giống như rất yêu tiền sao? Ngươi xem thường người khác vừa thôi... À, mà có bao nhiêu vậy?”

...

Nam tử ở trên ngựa, thanh sam lạnh lẽo, lay động theo chiều gió, hệt như có thể bay đi bất cứ lúc nào. Chẳng qua thứ không được hoàn mỹ chính là vẻ mặt của hắn, lạnh lẽo mà kiên nghị, ánh mắt nhìn Cổ Tiểu Ma lại càng phát ra ý vị sâu xa, mà nàng cũng càng lúc càng chột dạ. Dù sao cũng là do nàng đã đào người ta ra khỏi đất, ai biết người ta có muốn hay không, hơn nữa nhìn sắc mặt lạnh lùng vạn năm của mỹ nam, rõ ràng cũng không phải là chủ nhân tốt tính.

“Ngươi giúp ta khôi phục nguyên khí, ta dâng vạn lượng hoàng kim bằng hai tay.”

Lại là giọng điệu ra lệnh! Cổ Tiểu Ma vừa run lên, liền nhìn thấy lão nhân gia hắn vừa vung tay lên đã diệt mất một oán quỷ có đạo hạnh, vậy mà còn chưa khôi phục được nguyên khí sao! Nhưng..

Một vạn lượng hoàng kim!

Đó không phải là ánh vàng sáng rực, chong lại sẽ cao bằng cây táo cao nhất trên đỉnh Thiên Diễn sao?

Nàng mờ mịt, có chút mất hồn mất vía nói: “Nhiều như vậy... Ta mới không tin.”

Thanh y nam tử không nói gì, chỉ lấy một viên minh châu từ trên ngọc quan xuống, đưa đến trước mặt nàng rồi nói: “Tiền đặt cọc.”

Cổ Tiểu Ma tròn mắt, chỉ thấy trên bàn tay trắng nõn kia có một viên trân châu đang lăn qua lăn lại, trong đêm đen lại toả ra ánh sáng nhàn nhạt. Tuy Cổ Tiểu Ma chỉ là kẻ lạc hậu, nhưng cũng đã từng thấy qua ít tiền khí mà tổ tông truyền lại, biết đây không phải là vật bình thường, ít nhất cũng phải trị giá năm nghìn lượng bạc.

Nàng vụng trộm nhìn lại, trên đầu người này còn có ít nhất bốn hạt châu như vậy. Nhất thời máu nàng sôi trào, mặc kệ nam tử này có lai lịch như thế nào, tóm lại có tiền chính là đại gia. Cổ Tiểu Ma đoạt lấy trân châu, nháy mắt đã hoá thành tú bà của thanh lâu, nịnh nọt nghênh đón: “Công tử người cũng thật khách khí... À, còn chưa thỉnh giáo đại danh của công tử?”

Lúc này thanh y nam tử kia mới coi như là có chút biểu cảm, xoay người lại nhìn nàng, ánh trăng sáng rõ, chiếu lên mặt hắn thành từng mảng sáng nhàn nhạt.

“Úc Lưu.”

“Úc Lưu công tử, ngài phạm phải thiên điều gì mà lại chịu phải thiên lôi ngày đó vậy?”

Dường như hắn cũng không quá kinh ngạc khi nàng biết những chuyện này, đôi mắt lục sắc rét lạnh lướt qua, lạnh nhạt nói: “Chuyện nhỏ.”

“Ồ...” Xem ra túi tiền di động này không muốn nói về lịch sử bi thảm kia, Cổ Tiểu Ma mang theo ý muốn trấn an người mà nói: “Ta thấy mấy thần tiên trên trời kia đúng là ăn no rừng mỡ, cứ gây khó dễ với một con cá chạch.”

Mí mắt của Úc Lưu giật mạnh vài cái, ần ần nói: “Ta không phải là cá chạch.”

“Ồ?” Bỗng nhiên nàng hiểu ra: “Vậy thì...”

“Cũng không phải lươn.”

“...” Chẳng lẽ là giun sao? Suy nghĩ của nàng đã có chút lệch lạc, sau khi nghĩ lại cẩn thận, người này bị trời trời không khác gì cái bánh chưng, nói thế nào cũng không phải là người dễ chọc. Quán hắn làm gì, dù sao thì người nào cũng giống nhau.

Vì thế Úc Lưu tiếp tục cưỡi ngựa nhắm mắt dưỡng thần, Cổ Tiểu Ma tiếp tục chạy từng bước nhỏ đuổi theo ở phía sau như một tiểu tức phụ (nàng dâu nhỏ) .

Tuy nói là chăm sóc, nhưng Úc Lưu cũng không nói phải đi qua nơi nào, vì thế Cổ Tiểu Ma cũng vui vẻ làm bộ như không biết, nửa sống nửa chết đi cả buổi tối, cuối cùng cũng đến được một trấn tiếp theo, tùy tiện rửa mặt ở dòng sông bên thành, cho dù Cổ Tiểu Ma không biết bản là gì nhưng vẫn muốn lấy lòng, tự mình lấy bát ra múc một bát nước sạch rồi mang tới trước mặt Úc Lưu, người kia không chút khách sáo liền thọ đôi tay thon dài vào.

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, lòng tan nát, tuy rằng xem mỹ nam rửa mặt là một chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng ai có thể giải thích giúp nàng một chút không,

bát này là dùng để uống nước đấy!

Úc Luru lạnh lùng rửa mặt dưới cái nhìn nóng rực đầy khó hiểu kia, sau đó lại nhẹ nhàng trả bát lại cho Cổ Tiểu Ma. Nàng nhìn cảm xúc muốn chém người đầy bụng kia xuống, vô cùng biết tự kiềm chế mà cười với Úc Luru một cái, sau đó đột nhiên xoay người, lấy một con búp bê vải từ trong tay nải ra, kéo căng cả người nó, sau đó lại kéo chân trái thắt chặt quanh cổ nó hai vòng. Nếu không phải tự mình cảm nhận, trơ mắt nhìn người ta dùng cái bát mà mình yêu quý nhất mà rửa tay, không ai có thể hiểu được loại cảm giác này!

Sau một hồi chà đạp, Cổ Tiểu Ma nhanh chóng nhét con búp bê kia vào trong tay nải, lại vui vẻ đi theo.

Vừa đi qua con sông bên ngoài, mới vào cửa thành đã bị không khí náo nhiệt phồn hoa ở nơi đây cảm hoá. Cổ Tiểu Ma có bạc, trái tim lại bắt đầu không thể kiềm chế nổi với mỹ thực bên đường. Úc Luru nhàn nhạt lườm nàng một cái: “Đi nhanh thôi.”

Cũng không biết vừa rồi là ai chậm rì, Cổ Tiểu Ma bĩu môi, ôm nức con gà mua được bên đường, cuộn vào trong ngực rồi đi theo.

Úc Luru liếc mắt nhìn, hần còn tưởng nàng đang mất hứng mà kì kèo mè nheo ở phía sau, trên thực tế lại hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, vài lúc còn khịt khịt mũi mà ngủ, hết như một chú chó đã lạc mất chủ. Đêm nào cũng là như vậy, tuy trên mặt ngoài luôn có vẻ không hề để ý, nhưng nàng vẫn luôn lo lắng cho việc tìm người.

Ở trong hoạ nhìn nàng rất nhiều ngày, dù sao cũng có chút hiểu biết. Úc Luru nhíu mày, thật sự cũng không biết gặp phải nàng là đúng hay sai, hoặc là, hần nên đổi một người khác biết kiềm chế hơn đến giúp hần khôi phục nguyên khí. Bởi vì, cho dù Cổ Tiểu Ma đã vô cùng cố gắng kiềm chế, nhưng phiền toái lại nhanh chóng tìm tới cửa.

Đúng vậy, thị trấn này vô cùng cổ quái.

An bình, yên tĩnh, vui vẻ hoà thuận. Một nơi thế ngoại đảo nguyên như vậy, cũng bởi vì quá mức hoàn mỹ mà bắt đầu có chút khả nghi. Trên mặt mỗi người đều có một nụ cười, lại giống như có hết sức mà tạo nên, khiến cho người khác không thể cảm nhận được chút vui vẻ nào. Úc Luru nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bị giam nghìn năm, lại không biết nhân giới sẽ có thêm nhiều thú vui tươi mới thế này.

Tất nhiên Cổ Tiểu Ma ở phía sau không thể nào nhìn thấy vẻ mặt của hần, chỉ hít hít mũi, nàng cảm thấy trấn này có chút kỳ quái, đã là những nơi tồn tại được hơn một năm, có một hai con yêu quái cũng không kỳ quái là mấy, nhưng nơi đây lại không hề có chút yêu khí nào. Nàng đang buồn bực, đột nhiên lại nhìn thấy một bộ y phục trắng, bóng lưng cao ngất tuấn lãng, không phải Mạc Kinh Viễn thì là ai?

Bỗng chốc Cổ Tiểu Ma lại trở nên vô cùng kích động: “Đại sư huynh!”

Nhưng Mạc Kinh Viễn vẫn bước đi thong thả ở phía trước, hết như không nghe thấy gì. Cổ Tiểu Ma vội vàng chạy nhanh lên vài bước kéo lấy ống tay áo trắng của nam tử kia: “Đại sư huynh!”

Nhưng Mạc Kinh Viễn vẫn đi về phía trước, cuối cùng Cổ Tiểu Ma cũng mất hết kiên nhẫn, đặt tay lên đầu vai hần. Đột nhiên bạch y nam tử quay đầu lại, nhưng đó lại là một gương mặt hư thối!

Cổ Tiểu Ma hét lên một tiếng, hoảng sợ lui về phía sau vài bước, lại phát hiện dường như người đi đường xung quanh đều đã biến thành hủ thi (thi thể thối nát)! Một trấn nhỏ mới vừa rồi vẫn còn bừng bừng sức sống bỗng chốc lại trở nên tiêu điều. Lại nhìn nức con gà trong ngực, thế nhưng lại sinh gòi bọ ghê tởm.

Hay Úc Luru đã sớm biết đây không phải là gà thật rồi? Đột nhiên nàng quay đầu lại, phía sau chỉ còn lại ngựa của nàng, nam tử tuyệt sắc như tiên tử ngày đó đã biến mất.

Quá không có nghĩa khí!

Càng ngày càng nhiều hủ thi đi về phía nàng. Cổ Tiểu Ma giận đến mức muốn giơ chân, rơi vào đường cùng chỉ đành nhắm chặt mắt, cố gắng không nhìn mấy gương mặt thối rửa này, rút bội kiếm bên hông ra rồi lướt qua một đường. Tuy hủ thi rất nhiều nhưng dù sao cũng không có suy nghĩ, chỉ biết cào cào loạn, không thể đánh lại kiếm pháp tinh diệu của Cổ Tiểu Ma.

Ngựa bị kinh hoàng, nhanh chân chạy như bay. Cổ Tiểu Ma lo cho bọc đồ trên lưng ngựa, chém bót vòng vây rồi đuổi theo. Đột nhiên lại cảm thấy có người xé rách tay áo của bản thân, cũng không quay đầu nhìn kỹ, vung tay chém một kiếm, tiếp tục chạy về phía trước.

“...Sư tỷ.”

Máu trong người Cổ Tiểu Ma trào lên trong chốc lát, lão đảo suýt ngã.

Tác Oanh thiếu sinh khí đứng sau lưng nàng, từ vai trái đến vai phải đều nở đầy huyết hoa, nhìn thấy mà ghê người.

Đó chính là kiệt tác của Cổ Tiểu Ma.

“Tác Oanh Tác Oanh!” Chân Cổ Tiểu Ma mềm nhũn, kiếm cũng rơi trên mặt đất. Dường như nàng đã phải dùng hết sức mình để lết sang, ôm lấy Tác Oanh, dù thế nào cũng không dùng được dòng máu tươi đang trào ra ngoài.

“Sư tỷ... Tỷ tới cứu muội...” Tác Oanh cười yếu ớt, ánh mắt dần trở nên mờ mịt, cuối cùng cũng không sống nổi.

Linh hồn Cổ Tiểu Ma cũng bắt đầu run lên, miệng hơi mở ra, trong mắt khô ráp, cho dù muốn khóc cũng không thể khóc được. Nàng không biết tại sao Tác Oanh lại xuất hiện ở nơi này, trong đầu nàng chỉ còn lại cảm xúc đau lòng, sự tê tâm liệt phế khi tiểu sư muội này sắp chết.

Nàng giết Tác Oanh rồi.

Nàng đã tự tay giết tỷ muội thân như ruột thịt, cùng lớn lên từ nhỏ với mình,

Cổ Tiểu Ma sợ đến run người, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt dần trở nên tái nhợt của Tác Oanh.

Nàng vươn tay vuốt ve kiều nhan đã không còn ấm áp của tiểu sư muội, lại không ngờ thân thể trong ngực lại giật lên, Tác Oanh đã ngừng thở lại mở bừng mắt, nhìn chăm chăm vào Cổ Tiểu Ma.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11

“Ngươi giết ta.” Nàng gần từng chữ.

Cổ Tiểu Ma hét lên một tiếng, lùi về phía sau mấy bước, hoảng sợ nói: “Không phải ta cố ý...”

“Ngươi là kẻ giết người.” Tác Oanh nhìn nàng đầy u oán, từ từ nhích lại gần nàng.

“Muội là tỷ muội của ta, sao ta có thể giết muội được! Tác Oanh, Tác Oanh... Muội lớn lên với ta từ nhỏ... Ta đến để cứu muội mà...”

Thật sự là vậy sao?

Cổ Tiểu Ma ôm đầu, lớn lên với nhau từ nhỏ, tình tỷ muội, nói ra tốt đẹp đến nhường nào.

Nhưng thật sự là vậy sao?

Một ngày vào năm bảy tuổi, khi nàng đang đứng luyện kiếm trên đỉnh núi cùng Mạc Kinh Viễn, sư nương đất Tác Oanh mở còi trở về. Mỹ lệ, đáng yêu, thiên chân hồn nhiên như thế. Từ đó, hai người biến thành ba người.

Từ đó, mười năm, nàng chưa bao giờ trở lại đỉnh núi ấy.

Giận sao? Ghen tị sao? Thì ra tiểu sư muội ban đầu đã biến thành thất sư tỷ, thì ra toàn bộ sự yêu thương mà chỉ mình nàng được nhận lại mất vào tay người khác trong một đêm. Thậm chí mỗi ngày khi phải nhìn người nam tử mà mình ngưỡng mộ nhiều năm đứng bên cạnh người khác như một đôi, lại chỉ có thể giả vờ như chẳng hề để ý. Những ngày ở cùng Mạc Kinh Viễn kia, nàng dám nói mình không hề nhớ sao?

Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu, tầm mắt trống rỗng của Tác Oanh phóng đại trước mắt nàng.

Dường như dù có thế nào, nàng cũng không thể phủ nhận bóng tối ấy.

“Là ta... Giết muội.”

Thành trấn tiêu điều, gió lạnh rít gào. Từ phố lớn tới ngõ nhỏ, tất cả đều trở nên cũ nát, thỉnh thoảng còn có vài con sâu bọ bò qua giữa đường, khiến người ta không đành lòng mà nghĩ, không biết nơi này đã từng xảy ra chuyện bi thương gì.

Một bạch y nam tử đứng phía cuối ngã tư đường, hai tay đan vào nhau, không biết đang niệm cái gì trong miệng. Dưới từng cơn gió thu lạnh lẽo khô khốc, trán lại chảy mồ hôi.

Theo từng tiếng niệm của hắn, quang cầu màu vàng trong tay đang không ngừng khai triển, nhập vào trong người nữ tử áo xám. Mắt nữ tử ấy đại ra, cả người run run, đứng là Cổ Tiểu Ma.

Tuy Mạc Kinh Viễn đã dốc sức ngăn cản, cố gắng ổn định nguyên thần cho nàng. Tiếc rằng nàng đã lún quá sâu vào ma chương, run rẩy một hồi, Cổ Tiểu Ma ngo ngắc, ngồi bệt xuống đất, nhặt kiếm lên, trở tay định cắt cổ.

“Tiểu Ma!” Mạc Kinh Viễn gấp đến độ hét to lên.

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, nhưng động tác vẫn dừng ở nơi đó. Mũi kiếm chỉ cách cổ nàng một tấc. Mạc Kinh Viễn đi về phía trước vài bước, nhưng dường như hắn lại bị một thứ vô hình ngăn cản, không có cách nào để tới gần Cổ Tiểu Ma. Hắn có chút trầm ngâm, liền ngẩng đầu nhìn về phía cửa thành, một

hắc y nhân đang lẳng lẳng khoanh tay đứng nơi đó.

“Giang Sơn Xã Tắc Đồ sao?” Mạc Kinh Viễn trầm giọng nói.

“Không hổ là đại đệ tử phái Thiên Diễn, kiến thức rất rộng.” Thiên Cầu nói, mặt không chút biểu cảm.

Lòng Mạc Kinh Viễn trầm xuống, Giang Sơn Xã Tắc Đồ là bảo vật được truyền lại từ thượng cổ, trong trận hoàn toàn hỗn loạn, hừ hừ thực thực, biến ảo vô vàn. Một đời hồng trần, biết bao người đã tự nhấn chìm mình trong dục vọng, dần héo rũ mà chết đi?

Vật như vậy lại rơi vào trong tay Huyền Âm giáo, thật sự không biết cuối cùng bọn chúng vẫn còn sát chiêu lợi hại gì, Tác Oanh trong tay bọn chúng chắc chắn sẽ không an toàn.

“Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, lại dùng Giang Sơn Xã Tắc Đồ để đổi phò với một nữ tử yếu ớt sao?”

Mạc Kinh Viễn vừa dứt lời, lại nghe thấy một tiếng cười chói tai vang lên.

Tiếng cười kia vô cùng thâm lương, khiến người khác không thể kim lòng mà muốn rơi lệ.

Cổ Tiểu Ma buông kiếm, nụ cười trên khoé môi vẫn chưa tản đi.

Sát khí ngất trời bùng nổ trong nháy mắt, lại biến mất vô tung trong phút chốc. Mà nàng, cũng biến mất.

Mạc Kinh Viễn còn chưa nhìn rõ, Thiên Cầu đã rơi xuống nóc nhà phía trước, phun một ngụm máu tươi. Cổ Tiểu Ma đứng cách ông ta không xa, kiếm trong tay không ngừng run lên, hệt như không thể ức chế được cảm giác hưng phấn khi giết người.

“Sur ty!”

Mạc Kinh Viễn cùng Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, nhìn về phía cửa thành, một bóng dáng hồng y đang không ngừng giãy dụa ở nơi đó, không phải Tác Oanh thì là ai?

Thiên Cầu thấy Cổ Tiểu Ma thất thần, nhanh chóng chạy mất rồi xuất hiện tại cửa thành, thở dốc một hơi, mở miệng: “Có lẽ ta không nên xem nàng ta là nữ tử yếu ớt.”

Cổ Tiểu Ma nhìn chăm chăm vào Tác Oanh, đột nhiên ôm đầu đầy đau đớn.

Mạc Kinh Viễn nắm chặt tay, áp chế sự tức giận, trầm giọng nói: “Người muốn thế nào?”

“Chúng ta sẽ không làm vị cô nương này bị thương, người gấp như vậy để làm gì?” Huyền Sắc cười hi hi mở miệng: “Tại hạ chỉ muốn biết, túi thêu trên cổ của cô nương này, thật sự là của nàng sao?”

Mạc Kinh Viễn ngẩn ra, lần này hẳn phải nói sao đây? Nếu nói phải, Tác Oanh sẽ gặp nguy hiểm, nếu nói không, người gấp nguy hiểm sẽ là...

Hắn không nhìn Cổ Tiểu Ma, Tác Oanh không ngừng vùng vẫy: “Đã bảo đó là do sự nương khâu cho ta, các người lại không tin!”

Thiên Cầu thu được tất cả nét do dự trong mắt Mạc Kinh Viễn, lúc đang muốn châm chọc, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Là của ta.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Cổ Tiểu Ma, đột nhiên nàng lười nhác cười, thu bội kiếm vào vỏ: “Các người bắt ta cũng được, thả tiểu sư muội ra.”

Mạc Kinh Viễn nhú mày, Cổ Tiểu Ma cúi đầu nói: “Thật sự xin lỗi, đại sư huynh, muội không hề trở về.”

Tác Oanh ngân ngán nước mắt, chỉ nhìn Cổ Tiểu Ma. Biến cố này tới quá bất ngờ, không ai có thể ngờ đến. Cổ Tiểu Ma nhặt tay nài lên khỏi mặt đất, vẻ phản ngra thì không biết nó đã chạy đi đâu rồi.

Mạc Kinh Viễn biết rõ bản thân không đánh lại Thiên Cầu, liền nói nhỏ bên tai Cổ Tiểu Ma: “Muội trưởng thành hơn Tác Oanh nhiều, cần thận một chút, ta sẽ chờ thời cơ đến cứu muội.”

Cổ Tiểu Ma nghe xong, cũng không lên tiếng trả lời, chỉ cười nhạt. Huyền Sắc cũng thả Tác Oanh ra, đẩy nhẹ nàng lên trước. Hai nữ tử đi về phía đối diện.

Thiên Cầu không giết hết bọn họ đã là một sự nhân từ rất lớn, nếu giờ không chạy thì chắc chắn sẽ không thoát được, Thấy Tác Oanh khóc đến mức hai mắt đỏ bừng, lúc hai người đến gần nhau, Cổ Tiểu Ma lại nói: “Đừng lo lắng cho sư tỷ, sư tỷ biết biến hoá, đến lúc đó tỷ sẽ nghiền hết đám người bọn hắn, muội nói có được không?”

Từ nhỏ Cổ Tiểu Ma đã là loại người hờ tị thì lại đòi nghiền người, từ Ngọc Hoàng đại đế đến chim trên trời thú dưới đất, tất cả đều từng bị nàng đe dọa nghiền nát. Tác Oanh nghe xong thì há miệng, đã lúc này rồi, chắc sẽ không phải là đùa chứ.

Huyền Sắc đi tới, không biết đã thi triển thuật pháp gì, hai tay của nàng đều bị trói ra phía sau, không thể cử động. Hắn ngả ngón nói: “Mỹ nhân đi rồi, lại đưa tới một nữ quý.”



Cổ Tiểu Ma cũng ngả ngón nói: “Vậy nếu có bản lĩnh thì ngươi đừng đòi.”

Huyền Sắc đang tỏ khổ với nàng, lại thấy nàng mang dáng vẻ chẳng hề hứng thú, cũng không hề cảm thấy thú vị, sững sốt một lúc lâu mới đưa túi thêu kia qua: “Đã là đồ của mình thì đeo vào đi.”

Thiên Cầu bắt lấy cánh tay của nàng, vừa nhảy lên, Cổ Tiểu Ma liền cảm giác được bản thân mình đã rời khỏi mặt đất, lần này khác xa với lúc ở trên phi kiếm với Mạc Kinh Viễn, nếu không cẩn thận làm người ta mất hứng thì còn có thể thả mình xuống, đến lúc đó chết không toàn thây, có lẽ sẽ phải làm một cây nấm dưới tàng cây mát.

“Nam tử đi cùng với ngươi trong ngày hôm nay, hiện đang ở đâu?” Thiên Cầu hỏi.

Cổ Tiểu Ma sững sốt, nhìn về phía tay nải trong ngực một chút, giấu đầu lòi đuôi nói: “Cái tên không có khí phách kia, không biết đã chạy đi đâu mất từ sớm rồi.”

Thiên Cầu trầm ngâm một lúc, đột nhiên nở một nụ cười âm trầm: “Cũng chưa chắc.”

Đây là lần đầu tiên Cổ Tiểu Ma thấy ông ta cười, nhất thời da lông dựng đứng lên. Chẳng qua cũng chỉ cúi đầu khom lưng nói theo: “Chưa chắc thì chưa chắc, ngài nói chưa chắc thì chính là chưa chắc.”

Nhưng tất nhiên Thiên Cầu sẽ không khen ngợi nàng biết xuôi theo chiều gió. Đến khách điểm liền ném nàng vào phòng, không nói thêm câu nào. Thiếu chút nữa Cổ Tiểu Ma đã lệ nóng quanh tròng, đây là đãi ngộ tốt tới cỡ nào với tù binh chứ, nơi này còn tốt hơn nhiều so với khách điểm mà bọn họ thường ở lại. Có điều cửa sổ đều được giăng kết giới, xem ra là đã biết nàng không hề có chút thuật pháp nào.

Cất, đây chính là thứ gọi là người tính không bằng trời tính, yêu tính không bằng nắm tính. Dù cho mũi tên Thiên Cầu kia có thính đến đâu cũng không biết kho vàng của nàng ở đâu không phải sao? Cổ Tiểu Ma nhìn kĩ xung quanh, vui vẻ buông rèm giường xuống, chậm rãi mở cuộn tranh kia ra.

Hương khí thanh nhả lan tràn. Úc Lưu nằm trên ghế mây nhắm mắt dưỡng thần. Cổ Tiểu Ma quyết định quên đi chuyện hán không có nghĩa khí, thâm tình nịnh nọt gọi: “Úc Lưu công tử?”

Không có phản ứng.

Cổ Tiểu Ma vẫn không giận: “Tờ lụa vẫn còn ướt đấy, ra đây hít thở không khí thôi.”

Vẫn không có phản ứng.

Cổ Tiểu Ma tiếp tục dụ dỗ: “Ấm ướt như vậy thì sẽ không thoải mái đâu, Úc Lưu công tử...”

...

“Cá chạch nhỏ, tiểu khả ái.” Nàng bỏ qua việc dùng lý lẽ, đổi thành chiến thuật làm nũng.

Hiển nhiên Úc Lưu đang rất khó chịu, khoé mắt cứ run lên, miệng cũng gật gật. Mấy điều này không thể tránh khỏi ánh mắt của Cổ Tiểu Ma, vì thế các loại từ ngữ khó nghe cứ như vậy mà xông ra.

...

Một khắc qua đi.

Cổ Tiểu Ma uốn lưỡi hồi lâu mà không có kết quả, cuối cùng nàng cũng sụp đổ rồi.

“Cá chạch thối, ra đây!” Nàng bưng một chậu nước ấm, cả giận nói: “Đây là nước rửa chân của lão nương, nếu không ra ta sẽ nhấn chìm cái rùng rúc đó.”

Giả chết à!

Cổ Tiểu Ma nổi giận đùng đùng không chút kiêng dè cời tất đẽ lộ đôi chân gầy gò tái nhợt của mình, thọc chân vào nước quậy quậy. Sau đó lại quay ra cầm cuộn trúc kia, vô cùng lưu loát... Ném vào trong chậu.

Huyền Sắc đang mơ mơ màng màng lấy cái bô dưới giường chuẩn bị đi tiểu, chợt lại nghe thấy một tiếng hét đầy tức giận vang vọng bầu trời đêm, sợ đến mức suýt nữa đã tiểu ra ngoài.

Thiên Cầu ngồi phất dậy, hơi trầm ngâm, sau đó liền bay nhanh ra cửa.

Huyền Sắc dụi mắt, cũng đi theo ra ngoài. Đến trước phòng Cổ Tiểu Ma, đã thấy Thiên Cầu đang mang ánh mắt choáng váng đứng trước cửa phòng nàng, Cổ Tiểu Ma then thùng e lệ bọc chắn, dịu dàng nói: “Có việc gì thế?”

Thiên Cầu nghi ngờ nhìn vào trong, trên đất có chút nước đọng, nhưng cũng không nhiều lắm, ngoài ra cũng không có gì khác thường. Huyền Sắc cảm

thấy nhưc đầu, lên tiếng: “Nữ quý nhà ngươì ngủ sớm vậy sao?”

Cổ Tiểu Ma rụt rụt vào trong chăn, thẹn thùng nói: “Người ta...”

Lời còn chưa ra khỏi miệng, sắc mặt một người một yêu đều có chút đen. Tuy rằng thoạt nhìn Thiên Cầu có lòng dạ âm trầm, nhưng da mặt còn mỏng hơn nhiều so với Huyền Sắc. Sự nghi ngờ trong mắt ông ta còn chưa tản đi, nhưng cũng cảm thấy đột nhiên đêm khuya lại đi đẩy cửa phòng của một tiểu cô nương thì cũng quá thất lễ, vì thế gật đầu nói nhỏ: “Làm phiền rồi.”

Thiên Cầu vừa đóng cửa lại, Cổ Tiểu Ma đã vọt ra khỏi giường, để mặc hai chân trần trắng tái mà lui đến một góc, hoàn toàn không dám nhìn vào sắc mặt âm trầm của người trên giường.

Úc Lưu vịn mép giường, từ đầu đến chân đều ướt sũng. Cổ Tiểu Ma bắt đầu cảm thấy phiền, hần đi ra khỏi giếng cũng không bị ướt, cô tình lại bị một cái chậu nước rửa chân biến thành như vậy, đúng là quái dị. Chẳng qua dáng vẻ này của nữ nam cũng thật khó thấy, mái tóc đen của hần trở nên hỗn loạn, dính sát vào trên trán, chắc là do lúc này phải trốn quá vội, hơn nữa còn bị Cổ Tiểu Ma ngồi trên bụng để đánh lạc hướng. Cặp mắt đào hoa lục sắc kia vẫn đầy sức quyến rũ như cũ, chỉ là hiện giờ trong đó lại đang chứa đựng một hồi mưa bão. Tuy rằng trên khuôn mặt của Úc Lưu mỹ nhân khó có được một cảm xúc bình thường, nhưng dù sao biểu cảm này đập vào mắt người khác, lại nhiều hơn một phần hấp dẫn, diễm dúa mà tươi đẹp.

Thấy Úc Lưu không nói chuyện, Cổ Tiểu Ma chỉ còn nước nịnh nọt: “Nghe nói cá chạch rất thích nước.”

“Rắc” một tiếng, mép giường vỡ vụn. Nịnh nọt không có hiệu quả tốt, liệu người ta có bắt nàng bồi thường tiền phá đồ không? Cổ Tiểu Ma rụt cổ, đầu cũng sắp cắm vào đất.

Trong tầm mắt vô cùng có hạn của nàng, một vạt áo màu lam dần xuất hiện. Dường như Úc Lưu đang vươn tay về phía nàng, loại khí thế bức người kia cũng lan đến từ bốn phương tám hướng. Cổ Tiểu Ma không dám cử động, lòng lại có chút hối hận, trán cũng toát mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc, trong giây phút cuối cùng, nàng buông vũ khí đầu hàng.

Cổ Tiểu Ma dựa vào góc tường rồi từ từ trượt xuống, hai tay ôm chặt đầu, nói nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy: “Đừng đánh vào mặt.”

...

Úc Lưu mở miệng: “Đứng dậy.”

Cổ Tiểu Ma không dám lơ đãng, chỉ đành ôm đầu ngoan ngoãn đứng lên. Úc Lưu nói tiếp: “Ta không đánh ngươì, ngừng đầu lên đi.”

Lần này giọng nói đó không còn vô tình như lúc trước nữa, Cổ Tiểu Ma mừng rơi nước mắt nhìn về phía hần. Đột nhiên lại bị một dòng nước ấm đổ ập vào mặt, bị sặc nước đến mức ho khan không ngừng, trong lúc nhất thời không thể nói gì.

Hần dùng nước rửa chân để hắt lại sao? Bộ hần vẫn là tiểu hài tử ba tuổi à? Cổ Tiểu Ma lau nước trên mặt, người này làm ra chuyện ngớ ngẩn như thế, còn dám ở đó mà trưng khuôn mặt lạnh nhạt đẹp không sao tả xiết kia ra à, hù à vậy?

Úc Lưu vất tay phải ra sau lưng, tay trái lại vô cùng dửng dưng mà cầm theo... Cái chậu rửa chân kia, dáng vẻ rất giống như đang bày mưu nghĩ kế.

Hắc tuyến roi đầy đầu Cổ Tiểu Ma.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12

Thì ra dù Úc Lưu mỹ nhân là một người khá lạnh lùng, nhưng cũng là một kẻ... có thù tất báo.

Cổ Tiểu Ma không dám lơ đãng, vì thế hải lòng giờ một ngón tay cái ra với Úc Lưu, cười nói: “Lần này hai chúng ta đều ướt rồi. Từ nhỏ ta đã không bao giờ bệnh, nhưng ngươì...”

Nàng còn chưa nói xong lại thấy trên người Úc Lưu đang toả ra từng đợt khói trắng, đúng là nước đang bị bốc hơi. Cổ Tiểu Ma cảm thấy bất bình: “Ngươi đúng là đồ gian xảo! Rõ ràng ngươi đã có thể làm vậy... Còn hắt nước vào người ta làm gì!”

Úc Lưu bình tĩnh sửa sang lại vạt áo, sau khi trả thù xong thì tâm tình cũng không tệ, cuối cùng phá lệ chủ động mở miệng hỏi: “Tại sao lại không bệnh?”

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra: “Ta cũng không biết, từ trước đến giờ đã luôn kì quái như vậy rồi.”

Nàng hơi thất thần. Úc Lưu nhìn nàng đầy thâm ý, không biết trong đầu đang suy nghĩ việc gì. Cổ Tiểu Ma có chút không được tự nhiên, đột nhiên

chuyển chủ đề: “Hiện giờ ngươi cũng thấy rồi, ta bị người của Huyền Âm giáo bắt, không có cách nào để giúp ngươi khôi phục nguyên khí được.”

“Vì sao bọn họ lại bắt ngươi?” Úc Luru lạnh nhạt hỏi.

Cổ Tiểu Ma lấy cái túi thêu kia ra đưa cho hắn, Úc Luru vuốt ve nó lúc lâu, ngửi một chút rồi mới hỏi: “Đây là mầm của Linh Chi, sao ngươi lại có...?”

Cổ Tiểu Ma lắc đầu, sờ tóc: “Chẳng lẽ bọn họ bắt ta chỉ vì thứ này thôi sao?”

“Ngươi lấy thứ mầm này ở đâu?”

“Không biết, sư nương nói lúc nhặt được ta thì trên người ta đã có nó rồi.”

Úc Luru ngăn ra, có chút kinh ngạc nhìn Cổ Tiểu Ma. Nàng cũng hơi choáng váng, trong lúc bất tri bất giác lại nói hết tất cả cho hắn biết rồi, tên này trốn mất mấy ngày mà Thiên Cầu cũng không phát hiện, cộng thêm việc hắn đã từng bị trói thành như vậy trong giấc mơ của nàng, xem ra người này rất lợi hại, không chừng còn có lai lịch rất lớn. Không biết có phải bằng hữu hay không, tiết lộ nhiều chuyện như vậy cũng không tốt. Cổ Tiểu Ma nhủ vậy, lọt vào tầm mắt của Úc Luru lại trở thành có chút khó chịu.

“Có lẽ bọn họ muốn bắt ngươi để hãm canh cũng không chừng.” Ngày thường Úc Luru rất lạnh nhạt, nhưng đêm nay lại nói rất nhiều.

Tất nhiên Cổ Tiểu Ma thích hắn ít nói hơn một chút. Nàng ném cho hắn một ánh mắt ngươi thật hoang đường, đột nhiên lại cảm thấy những lời này có chút quen thuộc, dường như thật lâu trước kia, bản thân cũng đã từng sợ bị người hái mang về hãm canh. Cổ Tiểu Ma lắc lắc đầu, nỗ lực phân tán suy nghĩ không bình thường này, vài ngày nay có rất nhiều chuyện xảy ra, đầu óc nàng cũng bị chúng làm hỏng rồi.

Trong mắt Úc Luru lướt qua một tia sáng khó đoán, lạnh nhạt hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Cổ Tiểu Ma nhặt cuộn tranh ướt đầm dưới đất lên, đi đến bên giường chỉ vào vũng nước đọng Úc Luru để lại trên giường, làm một cái thủ thế muốn hắn đi hong khô.

Đầu Úc Luru có mấy vạch hắc tuyến, ần nhẩn rũ mắt: “Không làm.”

Cổ Tiểu Ma lại bày ra dáng vẻ ‘ngươi thật tùy hứng’, vô cùng đau đớn nói: “Úc Luru công tử, đây chính là chỗ ở đêm nay của chúng ta đấy, trò này không thể đùa được đâu.”

Thấy Úc Luru không phản ứng, đột nhiên Cổ Tiểu Ma lại cười lên như tên trộm: “Nếu không thì để vậy cũng chẳng sao.”

Hắn đang cảm thấy kì lạ sao nàng lại cười như thế, nhưng cũng gạt đầu, hắn cũng muốn xem xem nàng đang định giờ trò gì.

“Nếu đã vậy, làm phiền Úc Luru công tử thi triển một tiểu pháp, chúng ta sớm ngày chạy ra ngoài tìm một khách điểm có giường to hơn rồi ngủ nhé...”

Thì ra là nàng có ý này, Úc Luru liếc xéo nàng, đi đến cạnh cửa quan sát kết giới một chút, vô cùng bình tĩnh: “Trước khi linh khí khôi phục, ta đâu không lại linh thú Thiên Cầu.”

Sự chờ mong của Cổ Tiểu Ma đã hoàn toàn bị dập tắt, cô cũng nản lòng: “Vậy ngươi cần bao lâu mới có thể khôi phục được nguyên khí?”

Úc Luru nhìn cuộc tranh bị ướt đầm, lạnh lùng nói: “Bình thường thì chỉ cần ta nằm trong tranh tĩnh dưỡng là được, ngươi cứ việc mang theo ta bên người thì đã có thể hấp thu được linh khí ở các nơi. Nhưng hiện nay...”

Cổ Tiểu Ma chột dạ nói tiếp: “Giờ thì sao?”

“Nếu như ngươi thoát được, chúng ta đã có thể đến A Ni Mã Đức Lạc Sơn, nơi đó có một loại Huyết Tây thảo có thể giúp ta khôi phục nguyên khí.”

“A Nương Ngươi Sơn à?” Cổ Tiểu Ma hỏi lại. (ở đây, ni trong tiếng trung là ngươi, mã đức là mẹ ngươi, chị Tiểu Ma nhà ta hiểu nhầm)

...

“Tiếng Phạn.” Úc Luru siết chặt quyền, may mà lúc này nước rửa chân trong chậu đã không còn, nếu không hắn cũng không ngại mà hắt thêm lần nữa.

“À, tên này khó nhớ thật.” Mắt thấy sắc mặt Úc Luru lại trở nên âm u, Cổ Tiểu Ma vội vàng ngậm miệng, đột nhiên đôi mắt ngập nước đen nhanh tiến lại gần hắn: “Ta giúp ngươi cũng được, nhưng đến lúc đó ngươi sẽ cứu ta sao?”

“Bản thân ngươi cũng đang bị cầm tù, ngươi giúp ta bằng cách nào?”

“Đơn giản.” Nàng nói rất tự tin: “Không phải ngươi luôn ở trong tranh sao? Ta vẽ cho ngươi một bức, vừa an toàn vừa tiện lợi, thế nào?”

...

“Chắc chắn sẽ yên bình hơn rừng trúc kia nhiều.” Nàng lục lọi tìm kiếm vài thứ đồ để học đòi vẽ tranh, sau đó bắt đầu đặt bút, không quá nửa khắc sau, một bức họa không biết là vẽ cái gì đã được họa xong.

Vốn dĩ Úc Lư cũng không muốn nhìn nhiều, chỉ nhìn lướt qua một chút rồi thu mắt lại, ra vẻ lạnh nhạt nói: “Giường, bàn, còn có hoa... Cái đầu lâu kia là gì?”

“Đồ trang trí đấy.”

...

“Cái thùng kì lạ kia sẽ không phải là đồ trang trí nữa chứ?”

“Đồ ngọc, ngay cả bề xí cũng nhìn không ra sao?”

...

Úc Lư càng lúc càng siết chặt quyền. Bỗng chốc Cổ Tiểu Ma lại hiểu ra điều gì đó: “Hay là ngươi thích dùng bô? Nhưng dùng bô chỉ có thể đi tiểu tiện thôi, đúng là ta thật chu đáo...”

Nàng còn chưa nói xong, đột nhiên trước mắt nhoáng lên, bức họa thủy mặc tỷ mỷ đã bị huỷ trong tay Úc Lư.

“Không cần phiền như vậy.” Nàng còn chưa kịp kháng nghị đã nhìn thấy ánh mắt đầy nguy hiểm đang nheo lại của Úc Lư: “Có lẽ ăn luôn một gốc Linh Chi ngàn năm sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Lúc hắn nói những lời này, mắt lại quét từ đầu đến chân Cổ Tiểu Ma một chút, khiến da lông nàng cũng phải dựng đứng cả lên. Giao thiệp đã không có kết quả, Cổ Tiểu Ma cũng không còn cách nào: “Thật sự là sau khi chúng ta vào nơi quý quái kia, Thiên Cầu cũng đã nhìn thấy ngươi, lúc sau còn hỏi ngươi đã đi đâu rồi.”

“Ờ?” Úc Lư có chút kinh ngạc.

Cổ Tiểu Ma tròn trừng mắt: “Chẳng lẽ ngươi ở trong hoạ lại không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta thấy trần kia có gì đó không ổn nên cứ đi ngủ, không biết gì.”

Thì ra lúc nàng lâm vào hiểm cảnh, vô vàn ý niệm kỳ quái dâng trào khi đối mặt với tiểu sư muội cùng với hoá thân kia, hẳn đều không biết gì. Đột nhiên Cổ Tiểu Ma trở nên thoải mái không ít: “Vậy thì đi chung với ta, biến thành tù nhân, mọi người làm quen một chút, sau này có làm gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Nói một lúc lâu như vậy, chẳng phải cuối cùng cũng không có cách nào sao? Úc Lư khoanh tay đứng cạnh cửa sổ, vô cùng ngọc thụ lâm phong mà nói: “Nếu như ngươi nghĩ ra cách, ta sẽ nói cho ngươi biết lí do vì sao bọn họ lại muốn bắt ngươi.”

“Ngươi biết sao?” Cổ Tiểu Ma tròn trừng mắt: “Không cần nói cho ta đâu, cứ cứu ta trước đã rồi tính.”

Úc Lư không nói gì, chỉ nhìn nàng một chút, đôi mắt lục sắc trong suốt, khiến Cổ Tiểu Ma nhìn đến nổi sững sờ. Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết là dây thần kinh nào của mình lại có vấn đề, sau khi lột đệm lót trên giường ra, cung kính mời Úc Lư lên giường, bản thân lại cuộn mình nằm trên chiếc bàn lớn mà qua đêm, trong tay còn cầm một cây quạt nhỏ, không ngừng quạt về phía bức họa kia để ngày mai người nào đó còn có thứ để ẩn nấp.

A, đây là cục cung tận tụy đến mức nào chứ!

Cổ Tiểu Ma cố gắng hun đúc tư tưởng vĩ đại của mình, hơn nữa còn rơi lệ suốt một đêm. Cuối cùng nghĩ lại cũng cảm thấy bình thường, dù sao đại nữ tử từ cô được dân được, không có uất ức hôm nay sẽ không có tự do mai kia.

Ngày hôm sau Huyền Sắc gấp ngấn gấp dài gõ cửa, vừa thấy chính là một tên gia hoả đang lười nhác đánh cờ với Chu Công. Thiên Cầu đãi hai người dùng bữa xong thì trực tiếp lên đường. Hai cái bánh bao cũng không thể nhét vừa miệng Cổ Tiểu Ma, cuối cùng nàng cũng không ngại học hỏi người dưới, không ngừng hỏi vì sao Thiên Cầu lại không ăn cơm, Huyền Sắc nín cười đến vô cùng vất vả, có ai từng thấy yêu ăn điểm tâm chưa? Vì thế câu hỏi này lại khiến sắc mặt vốn đã âm trầm của Thiên Cầu lại trở nên âm trầm hơn, ngay cả Huyền Sắc cũng không dám nói nhiều.

Bọn họ một đường đi về hướng Tây, tất nhiên là đang đi về sào huyệt của Huyền Âm giáo. Dọc đường Cổ Tiểu Ma hao hết tâm trí để lại kí hiệu cho Thiên Diễn phái, đáng tiếc cách làm không hề cao minh, cuối cùng lại bị Thiên Cầu phát hiện không sót cái nào. Nhắc tới yêu thì cũng đúng là kì lạ, rõ ràng rất lợi hại, nhưng lại không chịu giẫm chết dù chỉ là một con kiến. Trái ngược với người tên Huyền Sắc kia, mày gian mắt cáo, tướng mạo đáng khinh, vừa nhìn đã biết là người trong ma giáo.

Người nào đó hắt hơi một cái, Cổ Tiểu Ma ra vẻ vô tội giả vờ ngắm phong cảnh.

Mấy ngày liên tục đều phải chịu cảnh màn trời chiếu đất khiến cả người Cổ Tiểu Ma vốn đã hay bám bụi nay lại càng lười thôi hơn, tối lại hai nhân yêu... Người và yêu của ma giáo cũng chỉ trông nằng cho có lệ, không biết Huyền Âm giáo đã có luật thanh quy hay là do dáng vẻ của nàng đã thanh quy sẵn, dù sao cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì, chỉ là mấy ngày nay không gặp Úc Lư, trong lòng có chút vắng vẻ, lại cảm thấy có chút gì đó rất bấp bênh.

Huyền Âm giáo không phải là nơi mà người bình thường có thể ở được.

Cổ Tiểu Ma cố gắng ngắt dòng suy nghĩ của mình, đã nhiều ngày đường, đừng nói là khách điểm, cho dù là một ngôi miếu đồ nát cũng không thể tìm thấy để trú chân. Nàng từng lên hỏi Huyền Sắc: “Thiên Cầu lợi hại như thế, cứ mang chúng ta bay đi thì không phải là xong rồi sao?”

Huyền Sắc nghiêm túc nói: “Nơi Huyền Âm giáo tọa lạc là cơ mật, cứ mang người bay đi thì sẽ lộ mất.”

Thật ra Cổ Tiểu Ma rất muốn nói, lúc bay nàng chưa bao giờ dám nhìn xuống. Chẳng qua có nói chắc người ta cũng không tin, dứt khoát nhún vai, dù sao càng đến Huyền Âm giáo sớm nàng lại càng bất lợi, chỉ cần ngày mai để nàng tắm rửa một chút thì thế nào cũng được.

Vì thế, một yêu cầu quá đáng này đã chiếm được sự phê chuẩn đầy tính dân chủ của Thiên Cầu. Cổ Tiểu Ma vô cùng vui vẻ, sau đó lại bắt đầu sầu não, cho dù nàng không có tư tưởng cô hủ như mấy tiểu thư khuê các kia, nhưng là nữ nhi gia lại ở chung lâu ngày với hai tên nam nhân... Một nam nhân và một tên yêu quái nhìn qua thì có vẻ như là giống đực, lại còn muốn tắm rửa ở nơi hoang dã, hình như không tốt cho lắm.

Có câu trời không tuyệt đường người, hoàng hôn ngày kế, cuối cùng mấy người đã phát hiện ra một hồ nước trong rừng cây tiêu điều. Thoạt nhìn coi như sạch sẽ, có điều lại lạnh như băng. Thiên Cầu nhìn bốn phía, lạnh nhạt nói: “Đêm nay cứ ở đây đi.”

Cổ Tiểu Ma chẹp miệng, tha thiết cầu mong Huyền Sắc bày một cái kết giới cách chỗ nàng không xa, Huyền Sắc nghĩ xem ra là để đề phòng bọn hắc. Nghe nói kết giới này có thể hạn chế hành động của người khác, người bên trong có thể thấy được bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thể nhìn thấy bên trong, ngay cả tiếng động cũng không nghe được. Để chứng thực tính chân thật của lời này, Cổ Tiểu Ma ép mặt lên trên kết giới, la to hết sức có thể: “Thiên Cầu, Huyền Sắc là đồ đại nghịch.”

...

Một người một yêu nhìn về phía nàng, ánh mắt vô cùng thuần khiết, xem ra là không nghe thấy gì rồi. Cổ Tiểu Ma vui vẻ rạo rực lục lọi tay nải, lấy một bức họa cũ kĩ rồi bày ra trên mặt đất.

“Úc Lưu!”

Cổ Tiểu Ma hưng phấn khác thường, nàng còn chưa thấy tận mắt cảnh cá chạch tinh bước ra khỏi bức họa kia đâu. Chỉ tiếc ngồi bên bờ sông một lúc lâu, Úc Lưu mỹ nam vẫn nằm trên ghế mây mà không hề nhúc nhích, không phải là hai ngày nay đã ghen đến chết trong tranh rồi chứ?

Lúc nàng đang mê man suy nghĩ, đột nhiên một giọng nói dễ nghe lại vang lên bên tai: “Chuyện gì?”

Suýt chút nữa Cổ Tiểu Ma đã ngã nhào vào hồ nước, lại nhìn cuộn tranh trên mặt đất, quả nhiên đã không còn bóng dáng thanh y kia. Nàng ảo não nói: “Người ra ngoài từ lúc nào vậy?”

Dường như tâm tình của Úc Lưu rất tốt, chỉ nhìn nàng mà không nói gì. Cổ Tiểu Ma nghiêng đầu: “Ta có ý hi sinh thời gian tắm rửa quý báu của mình để giúp người ra ngoài hít thở không khí đây.”

“Hít thở sao?” Úc Lưu ngăn ra: “Ta không biết là mình bị ngạt đấy.”

“Không ngạt mới có quý.” Nàng mang dáng vẻ ‘ta đã biết hết rồi’, nói: “Mỗi ngày đều bị đèn nén, nằm trên ghế như vậy, khà khà, người cho rằng người là cá hồ sao?”

...

Úc Lưu đưa lưng về phía nàng, khoé môi giật giật, dường như vô cùng khó chịu với cách so sánh này. Cổ Tiểu Ma ngăn ra, đột nhiên nhớ lại thứ gì đó, sinh vật đuôi dài cũng không chỉ có mình cá chạch, không phải là... Vừa khéo bị nàng đoán trúng rồi chứ?

“Không thể ngờ được, người vẫn là động vật dưới nước.” Nàng vô cùng tán thưởng nói.

Úc Lưu có chút kinh ngạc nhìn về phía nàng: “Thì ra người đã sớm biết rồi.”

Hắc tuyến đầy đầu Cổ Tiểu Ma, nàng lớn lên trong núi, cũng chỉ mới thấy cá hồ có một lần, hình như vào năm Mạc Vi năm mươi tuổi, con cá kia là một phần trong đồng hạ lễ mà chương môn của Thượng Thanh phải mang tới.

Tất nhiên Úc Lưu không biết nàng đang nghĩ gì, chỉ hơi quay đầu, giọng nói còn lạnh hơn so với lúc trước: “Người biết cũng không sao, với ta cũng không có vấn đề gì.”

Cổ Tiểu Ma còn chưa kịp phản ứng, Úc Lưu đã biến mất.

Làm cá hồ mất mặt đến vậy sao?

Suy nghĩ này cũng chỉ chọt loé lên trong đầu Cổ Tiểu Ma. Nếu người này đã có thể biết bên ngoài sẽ có chuyện gì, chắc chắn cũng không bị đè nén lắm, uổng công nàng cảm thấy thương hại cho hắn. Nhưng dù có như vậy, nàng cũng không thể công khai tắm rửa, chỉ thấm ướt khăn vải rồi lau người, nhẹ nhàng nhếch miệng vẩy khô tóc, vừa lúc Huyền Sắc giải trừ kết giới.

“Ta còn đang suy nghĩ, nếu động tác của người chậm một chút, có phải là ta đã được nhìn đến đã mất rồi không.” Hắn nói một cách vô cùng thô bỉ.

Cổ Tiểu Ma chẳng hề để ý đến hân: “Tiện nghi của nữ quý mà nguoi cũng chiếm sao?”

Chính là biểu cảm thờ ơ này. Huyền Sắc hơi run sợ, nữ tử này thật kì quái, rõ ràng không có chút lợi thế nào mà vẫn có thể bình tĩnh nói loại chuyện vượt qua lễ thường này với một nam nhân, dáng vẻ lười biếng kia, hết như không có thứ gì có thể xâm nhập vào lòng nàng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13

Cổ Tiểu Ma và Huyền Sắc vừa tìm thấy một chỗ để ngủ thì lại phát hiện không thấy bóng dáng của Thiên Cầu đầu. Nàng đảo mắt, vừa định nói chuyện, Huyền Sắc liền chớp mắt cười: “Tà hộ pháp về giáo phái tìm người đến đón nguoi, đừng mong trốn được. Cho dù nguoi có thắng được ta, nếu không biết ngự kiếm thì làm thế nào để ra khỏi khu rừng này đây?”

Cổ Tiểu Ma suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận lời Huyền Sắc nói cũng có chút đạo lý, cuối cùng chỉ có thể nhụt chí ngồi bệt xuống đất, chán nản lấy mấy nhánh cây mà chấp lại thành hình nguoi. Lúc nàng đang chấp mấy nhánh cây này lại thành hình nguoi, đột nhiên bọn chúng lại nói chuyện, nói rằng nó tới để cứu nàng. Bỗng chốc có rất nhiều người bằng nhánh cây chạy tới, cùng đuổi Huyền Sắc đi, kéo Cổ Tiểu Ma bỏ chạy, trên mấy nguoi cây nhỏ này còn có thêm khuôn mặt của Mạc Khinh Viên.

Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu, bốn phía im ắng, nàng vẫn ngồi im tại chỗ. Thì ra cũng chỉ là một giấc mộng. Giấc mộng này vô cùng buồn cười, lại còn khiến nàng bắt đầu có chút chua xót.

Nếu hiện giờ Huyền Sắc vẫn chưa ngủ, nhất định sẽ nhìn thấy nàng đã không còn dáng vẻ thờ ơ như trước.

Muội trường thành hơn Tác Oanh, cẩn thận một chút, huynh sẽ chờ thời cơ đến cứu muội.

Lúc nói sẽ đến cứu ta thì hay lắm.

Nhưng sao giờ vẫn chưa đến.

Nàng đá bay một viên đá, người làm bằng nhánh cây vào tối qua đã bị ngũ mã phanh thây. Dường như trong lòng đã dễ chịu hơn không ít, Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu, nhìn Huyền Sắc đang ngủ say, lại bắt đầu suy nghĩ đến kế hoạch chạy trốn của bản thân.

Đáng tiếc khi nàng đang toan tính đến vô cùng hưng phấn, Thiên Cầu đã trở lại. Cổ Tiểu Ma đứng lên theo bản năng, lại thấy Thiên Cầu đang nhìn chăm chăm về phía nàng, ánh mắt đó có chút kỳ lạ, nó giống hệt với ánh mắt khi Úc Lưu nhìn nàng rồi nói muốn ăn Linh Chi ngàn năm như đúc!

Lòng nàng lại bắt đầu nổi lên một hồi trống, không tự giác mà lui về phía sau hai bước, bất chợt lại đụng vào thứ gì đó. Vừa quay người lại thấy được khuôn mặt cười đến không có ý tốt nào của Huyền Sắc.

Gáy nàng nhói lên, sau đó lại cảm thấy trời đất quay cuồng.

Huyền Sắc vác Cổ Tiểu Ma ôm tong ôm teo lên vai như một bao cỏ, vừa định oán giận sao bản thân mình luôn là người phải động thủ, lại phát hiện đột nhiên có một hắc y nam tử đi ra từ phía sau lưng Thiên Cầu, tuy ngũ quan bình thường không có gì nổi bật, nhưng vẫn có chút tao nhã không thể nói bằng lời. Chỉ thấy khi Huyền Sắc nhìn thấy hân, trán đã toát mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Thuộc hạ... Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.”

Huyền Âm giáo tọa lạc tại Tây Vực mấy trăm năm, lại có một giáo chủ trẻ tuổi như vậy. Nam tử kia khẽ gật đầu, nói: “Để ta là được rồi.”

Huyền Sắc bước lên trước, Huyền Âm giáo chủ tiếp nhận Cổ Tiểu Ma, lại bế nàng lên, động tác rất dịu dàng, thậm chí còn có chút thương tiếc. Thiên Cầu vẫn mang khuôn mặt âm trầm, nói nhỏ: “Vị cô nương này chính là người mà giáo chủ muốn tìm sao?”

“Đã lâu không gặp, nàng lại gầy hơn trước.” Giáo chủ nhíu mày. Chân của Huyền Sắc ở bên cạnh đã sắp nhũn ra, vị này chính là hậu bối đã được giáo chủ tiền nhiệm truyền ngôi, đáng người yếu đuối nho nhã như thư sinh, nhưng thủ đoạn và công lực lại vô cùng tàn nhẫn, vốn dĩ trong Huyền Âm giáo còn có vài trưởng lão không phục vị giáo chủ tân nhiệm này, cuối cùng đều chết thảm mà không có ngoại lệ. Một kẻ không biểu lộ hi vọng ái ố ra ngoài như hân, lại nhíu mày vì Cổ Tiểu Ma.

Huyền Âm giáo chủ liếc mắt nhìn hân, ghé vào tai hân nói thầm: “Lần sau khách khi với Cổ cô nương một chút.”

Mồ hôi lạnh đã thấm ướt sau áo Huyền Sắc, lắp bắp nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Thiên Cầu theo đuôi giáo chủ mà đi. Huyền Sắc đứng tại chỗ thờ phào nhẹ nhõm, bất chợt lại cảm thấy có gì đó không đúng, tai bắt đầu đau, hân gập người, che miệng ho khan vài tiếng, lại phun ra một ngụm máu.

Đây là trừng phạt sao? Huyền Sắc cười khổ một tiếng.

Hay cho một giáo chủ Huyền Âm giáo...

Lúc Cổ Tiểu Ma tỉnh lại đã nhìn thấy một bàn thức ăn đủ gà vịt thịt cá, trong chớp mắt nàng cho rằng, có lẽ bản thân mình đã đi đời rồi.

Nàng kích động nhảy lên, lấy một khối bạc vụn từ trong tay nải ra rồi ném vào trong canh, khi nhìn thấy nó không hề đổi màu thì bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Mâm cơm này đối với một người đã phải cắn màn thầu cả nửa tháng mà nói, đúng là giống như được lên trời. Ngay trong lúc nàng ngỡ như mình đã thăng thiên, đột nhiên cửa phòng lại bị đẩy ra, một giọng nói ôn hoà truyền tới: “Tỉnh rồi sao?”

Cổ Tiểu Ma ngậm cơm trong miệng nhìn người vừa tới, sau đó lại dán chặt mắt vào trên mặt người kia. Người nàng run lên, đũa trong tay lại rơi xuống đất.

Bây giờ nàng đã tin mình thật sự đang ở trên trời rồi.

“Lục sư huynh.” Cổ Tiểu Ma nghẹn ngào nói: “Không thể tin được sau khi chết muối vẫn còn gặp được huynh.”

Mạch Trạch Hư lạnh nhạt lấy hạt cơm bên miệng nàng xuống, khẽ nói: “Tiểu sư muội, muối chưa chết đâu.”

“Chưa chết sao?” Cổ Tiểu Ma lập lại trong vô thức, lập tức lùi về phía sau một bước, cảnh giác nói: “Này... Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi là quý quý quý...”

“Huynh không phải là quý.” Mạch Trạch Hư cười vô cùng tao nhã: “Tiểu Ma, sư phụ và sư nương khoẻ không?”

Cổ Tiểu Ma nhìn người trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới, từ trước ra sau... Nhìn một lúc lâu, cuối cùng cũng vui mừng mà kêu lên: “Đúng là lục sư huynh! Huynh không chết... Tại sao lại không về Thiên Diễn sơn! Huynh không biết sư nương đã đau lòng đến mức nào đâu...”

Mạch Trạch Hư ngồi xuống bên cạnh bàn, múc một chén canh gà ra: “Nói ra thì dài dòng lắm, muối nhanh uống chút canh đi, hai năm không gặp, muối gầy hơn nhiều quá.”

Cổ Tiểu Ma cười rộ lên: “Sư huynh cũng uống đi.”

Mạch Trạch Hư đáp ứng, cười đến vô cùng dịu dàng thanh nhã. Hắn là người dịu dàng nhất trong số tám vị sư huynh đệ, lúc nào cũng cười đến âm áp như vậy, lúc Cổ Tiểu Ma bị hai huynh đệ Đồ gia ức hiếp, lần nào cũng là nhờ Mạch Trạch Hư đến giải vây, bởi vậy nên cũng thân với hắn nhất. Khi nghe hắn ngã khỏi Vực Đoạn Hồn, Cổ Tiểu Ma và Thu Viên đều nằm trong phòng khóc đến ba ngày, toàn bộ trên dưới Thiên Diễn phái không có ai khóc nhiều hơn hai người, trong một khoảng thời gian dài vẫn luôn đắm chìm trong bi thương mà không thể thoát ra được.

Lần này thì tốt rồi, lục sư huynh không chết, không biết sư nương sẽ vui đến nhường nào. Cổ Tiểu Ma đã cao hứng đến phát điên, khoẻ môi cứ nhếch lên mà không thể nào hạ xuống được.

Mạch Trạch Hư uống một ngụm canh, đột nhiên ngẩng ra, lại phun ra một khối bạc nhỏ từ trong miệng.

“Đây là cái gì?” Hắn ngạc nhiên hỏi.

Chết rồi! Là bạc vụn dùng để thử độc.

....

Dù là người ôn hoà như Mạch Trạch Hư, cũng không thể nhịn được mà đầu đầy hắc tuyến.

Tuy Cổ Tiểu Ma phản ứng hơi chậm hơn một chút, nhưng cũng không đến nổi ngốc, sau khi vui vẻ qua đi thì lại mở miệng hỏi: “Muối bị Huyền Âm giáo bắt rồi... Sao sư huynh lại tìm được muối? Đây là đâu?”

Mạch Trạch Hư xoa đầu nàng một chút rồi nói: “Nơi này là Huyền Âm giáo.”

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma nhảy dựng lên, lập tức hiểu ra: “Không thể trách huynh không thể quay về, thì ra là cũng bị ma giáo đáng chết này bắt.”

Hắn cười khê, không nói gì thêm. Cổ Tiểu Ma lại nói: “Thật sự không biết bọn họ bắt muối thì có lợi gì...”

Bất chợt có tiếng động vang lên ngoài cửa. Mạch Trạch Hư đứng dậy, khẽ nói: “Huynh đi tra xem, muối ở đây, đừng chạy lung tung.”

Hắn đẩy cửa ra ngoài. Cổ Tiểu Ma sững sốt một lúc lâu, thì ra đãi ngộ của Huyền Âm giáo với tù binh cũng không tệ, ít ra vẫn còn có thể tự do đi lại. Mặc dù nàng cũng muốn đi theo, nhưng nghe lời sư huynh thì không bao giờ sai, Cổ Tiểu Ma ở trong phòng ăn canh, mãi đến lúc mâm đã thấy đầy, nàng mới bắt đầu cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Được rồi, từ trước tới giờ nàng cũng không phải là tiểu hài tử tốt biết nghe lời.

Cổ Tiểu Ma đẩy cửa, thế nhưng lại không khoá. Nàng lén lút thò đầu ra ngoài, ngoài kia đúng là một hoa viên không nhỏ, còn có hồ nước, xem ra đám

người Huyền Âm giáo này rất biết cách hưởng thụ cuộc sống. Vấn đề là bên ngoài này ngay cả một cánh cửa ra cũng không có, chắc chắn những kẻ này đều biết rằng không thể ngự kiếm phi hành.

Lòng Cổ Tiểu Ma không khỏi rất ư là thỏ thẹn, nếu nàng biết bay, hiện tại cũng không phải rơi vào hoàn cảnh này. Hiện tại nhiệm vụ hàng đầu của nàng chính là tìm lại tay nải, hội hợp với đại kim chủ Úc Lưu, giúp hắn khôi phục nguyên khí cho tốt rồi cứu cả nàng và lục sư huynh ra khỏi đây.

Quyết định xong, Cổ Tiểu Ma liền chạy ra ngoài. Tránh khỏi một giáo chúng sau núi giả, thật sự mà nói, cho dù nàng có không tránh cũng không có ai thấy, đám người kia đều đội mũ trùm đầu màu đen, ai nấy cũng kéo vành mũ xuống thật thấp, có thể thấy được đường thì đã không tệ chứ đừng nói tới chuyện thấy được người khác.

Đương nhiên, sau khi cẩn thận chạy một lúc. Cổ Tiểu Ma cứ như vậy mà mò vào một gian phòng khác đối diện với hồ nước. Gian phòng rất đơn sơ, không khác gì phòng trên Thiên Diễn phái, chẳng qua trên tường còn có treo một bức tranh chữ bằng tiếng Phạn mà nàng không thể nào hiểu nổi. Cổ Tiểu Ma nhìn chăm chú một lúc, càng xem lại càng lơ mờ, không biết dưới chân đã giẫm lên thứ gì, cả người lao đảo một chút rồi ngã về phía trước. Trong lúc nguy cấp, nàng vươn tay phải, không biết đã kéo phải thứ gì, vội ngẩng đầu nhìn lại, vẫn là bức tranh chữ kia.

Tranh chữ này không có vấn đề gì, mấu chốt là mặt sau của bức tranh... Vẫn là một bức tranh chữ. Đầu Cổ Tiểu Ma đều là hắc tuyến, nghĩ người trong ma giáo đều có chút kì quái, nàng nhẹ nhàng sờ lên tấm tranh chữ này, chuyện càng quái dị hơn lại xuất hiện, những chữ Phạn bằng mực đen lại bốc lên, toả ra ánh kim quang chói sáng, bắn thẳng đến bức tường trắng đối diện. Bức tường không có chút sứt mẻ kia lại hiện lên một khe hở nhỏ, chỉ đủ cho một người đi qua.

... Cơ quan mật thất trong truyền thuyết.

Hung phấn, mấy loại cơ quan được thiết lập này chính là nơi để tàng trữ bảo bối hay những bí mật lớn mà không muốn người khác biết. Cổ Tiểu Ma cười rộ lên một cách đầy tà ác, dè dặt cẩn thận rút bội kiếm ra dò đường, rất nhanh nàng đã bị khe hở trên tường kia hút vào.

Có chút kỳ lạ.

Cổ Tiểu Ma đi thẳng về phía trước, lòng vô cùng thất vọng, thì ra mặt sau của khe hở kia cũng không có gì, chỉ là một mật đạo mà thôi. Mật đạo này rất tối, cũng không biết liệu phía trước có chạm bẫy gì không. Nàng đi mất thời gian nửa nén hương, chỉ cảm thấy không khí càng lúc càng ít, ngay cả hít thở cũng bắt đầu trở nên khó khăn. Lúc đang muốn quay trở về, đột nhiên lại nhìn thấy ở phía trước có một chút ánh sáng.

Lối ra! Trong thoáng chốc Cổ Tiểu Ma lại giống hệt như một chú chim nhỏ vui vẻ chạy về phía trước.

Thích ứng với bóng tối, đột nhiên lại nhìn thấy ánh sáng đã khiến nàng không thể mở mắt nổi. Cổ Tiểu Ma che mắt, sau một lúc, nàng bỏ tay xuống, bắt chot lại trọn tròn mắt.

Đại đường vô cùng rộng lớn.

Trên trăm giáo chúng Huyền Âm giáo đông nghìn nghịt đang kinh ngạc nhìn người đi ra từ bức tranh chữ kia, thậm chí còn quên mất việc phải hỏi nàng là ai.

Cổ Tiểu Ma cúi đầu khom lưng nói: “Thực sự xin lỗi, quý rầy mọi người rồi, cứ tiếp tục, cứ tiếp tục nhé!”

Nói xong lại xốc bức tranh chữ kia rồi chui trở về.

...

Nàng quỳ trong phòng, uể oải nhớ lại xem bản thân đã phạm phải sai lầm gì. Lúc này mới nghĩ ra, không biết là tên gốc nào tạo ra mật đạo kia, lại nói thẳng tới một chỗ quang minh chính đại như vậy, làm hại nàng bị bại lộ rồi.

”Khỏi bầm giáo chủ, Cổ Tiểu Ma của Thiên Diễn phái đến.”

Đúng là giọng của Huyền Sắc, nàng nghiêng đầu, nhìn Huyền Sắc đang có phần run rẩy.

Cổ Tiểu Ma bị người ẩn quỳ xuống mặt đất, cũng không dám ngẩng đầu nhìn dáng vẻ của vị giáo chủ Huyền Âm giáo kia, dù sao cũng không thể không đến gặp người ta một lần, nếu còn mạng trở về thì cũng có thể ba hoa với huynh đệ Đỗ gia kia một chút. Lúc nàng đang mơ màng, lại nghe thấy một giọng nói ôn hoà vang lên: “Đề nàng đứng lên đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 14



Cổ Tiểu Ma không thể tin mà ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy gương mặt tao nhã kia đang nhìn nàng một cách cao cao tại thượng. Rõ ràng vẫn thanh nhã như thế, nhưng lại khiến tất cả các đệ tử của Huyền Âm giáo không rét mà run.

”Lục sư huynh...”

Nàng nói rất nhỏ, cả người không nhận được mà bắt đầu run rẩy.

Mạnh Trạch Hư mỉm cười: “Huynh cũng không muốn để cho muội biết, nhưng hiện tại muội đã phát hiện, cũng không còn cách nào khác.”

”Vì sao...” Giọng Cổ Tiểu Ma có chút run rẩy: “Huynh không về Thiên Diễn sơn thì thôi, vì sao lại còn làm giáo chủ của Huyền Âm giáo? Huynh cũng biết sư nương bà ấy...”

Mắt Mạnh Trạch Hư hơi chuyển, Thiên Cầu thấy thế, vội nói: “Cô cô nương, giáo chủ của chúng ta và Thiên Diễn phái có chút chuyện xưa, mặc dù đó là chuyện tốt, nhưng cũng không nên nhắc lại nữa.”

Cổ Tiểu Ma không nhìn ông ta, chỉ nhìn chăm chăm vào Mạnh Trạch Hư, trên dưới Huyền Âm giáo này, còn chưa có ai dám nhìn chăm chăm vào giáo chủ như vậy. Nàng cứ nhìn như thế, nhưng Mạnh Trạch Hư cũng nhìn nàng, giữa đại sảnh ngay cả một tiếng thở mạnh cũng không có.

Qua một lúc lâu sau, cuối cùng nàng cũng tiếp nhận sự thật này, nhìn cả một hồi cũng không thấy Mạnh Trạch Hư có chút uất ức khổ sở nào, vì thế lắc lắc đầu, buông tha cho chút nghi vấn đầy sinh động trong đầu mình, khẽ nói: “... Huynh cứ làm giáo chủ mà giáo của mình thì được rồi, đang yên đang lành còn bắt muội làm gì?”

Mạnh Trạch Hư cười không đáp, từ nhỏ Cổ Tiểu Ma đã không có cách nào với vị lục sư huynh này, không khỏi nhớ lại, đáy lòng vừa có chút thanh tịnh lại bắt đầu loạn cả lên, Mạnh Trạch Hư chỉ đến sau Tác Oanh một năm, tình cảm sư huynh muội hơn mười năm, sao hẳn chưa chết, hơn nữa lại còn trở thành giáo chủ của Huyền Âm giáo? Vốn dĩ Cổ Tiểu Ma đã không lạnh lợi mấy, lúc này càng cảm thấy nhức đầu hơn, trong lúc hỗn loạn còn có thể nghe được Mạnh Trạch Hư sai người đưa nàng về phòng, nàng cứ như vậy mà đi theo người kia, ra khỏi hoa viên ngoạn sang phải, đột nhiên lại cảm thấy có một bóng người vô cùng quen thuộc ở phía trước, người nọ mặt áo choàng đen bình thường của đệ tử Huyền Âm giáo, không thể nghi ngờ gì chính là đệ tử của Huyền Âm. Nàng nghi ngờ nhìn một hồi, đột nhiên nhận lấy ánh mắt của dẫn đường, lúc này mới phát hiện người dẫn đường đúng là Huyền Sắc.

Cổ Tiểu Ma đi cùng với hắn, tuy bình thường không có cảm tình tốt, nhưng cũng có thể coi như là người quen. Nàng thấp giọng hỏi: “Giáo chủ của các người thượng vị bằng cách nào vậy?”

Huyền Sắc vì nàng mà bị giáo chủ gây thương tích, cho tới bây giờ trong tai vẫn còn đau, tất nhiên là sắc mặt không thể tốt: “Chuyện của Huyền Âm giáo ta, người ngoài như ngươi có thể biết sao?”

Cổ Tiểu Ma bĩu môi: “Ta thêm ấy.”

Nàng bị mất mặt, liền bức bối trở về phòng, lần này thì tốt rồi, bao vây toàn bộ, ngay cả cửa cũng có thủ vệ. Nàng nằm chán ngời trên giường một hồi, con buồn ngủ lại ập tới, đã nhiều ngày không có lấy một giấc ngủ ngon, toàn thân đều có cảm giác mỏi nhừ.

Trong mộng, dường như đang có người nào đó lưu luyến trước giường, ý thức của Cổ Tiểu Ma vẫn đang bị thu hút bởi một nồi cháo gạo sền sệt đậm đặc nóng hổi, không hề chú ý người tới là ai. Vì thế chờ đến lúc nàng tỉnh lại, vẫn là đêm khuya, đầu óc đã có phần không rõ ràng nay lại càng hỗn loạn hơn, chưa qua được cả một buổi tối nữa sao? Nhưng dường như nàng đã ngủ rất lâu rồi, kì lạ, thật kì lạ!

Cổ Tiểu Ma đẩy cửa phòng, quả nhiên đã bị khoá lại từ bên ngoài. Nàng lại đi đến cửa sổ bằng hồng mộc ở phía đối diện, vừa mở đã thấy bên ngoài là một hồ nước vô cùng lớn, cho dù nàng có chạy thoát được thì cũng sẽ trở nên ướt đầm. Không nói đến chuyện sẽ gây ra tiếng động lớn, đến lúc đó chỉ cần lần theo dấu nước đọng cũng sẽ có thể tìm được nàng.

Nàng mặt ửng mây ề một hồi lâu, lại cảm thấy bụng vô cùng đói, vì thế nàng càng đau khổ hơn. Mắt thấy trời đã sắp sáng, ánh mắt của đám người Huyền Âm giáo này khi nhìn nàng có phần là lạ, chỉ sợ không biết liệu bọn họ có bắt nàng đi hầm canh không. Ma giáo, ăn người sống thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Cổ Tiểu Ma nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy người ớn lạnh, vội vàng đóng cửa sổ, có chút sững sờ mà buông một chân xuống, nhưng không hiểu sao chân kia lại bị thứ gì đó bám lấy, vừa nhìn lại, đã thấy y phục màu xám của bản thân trên ghế đang bị một nhánh cây quấn quanh. Cổ Tiểu Ma thấp giọng hô một tiếng, vừa dùng sức kéo mạnh, cả người đã ngã nhào ra ngoài cửa sổ.

”Chít chít...”

Sau một tiếng kêu ngắn ngủi mơ hồ như tiếng chuột kêu, Cổ Tiểu Ma đã ngã vào trong hồ nước, hay nói đúng hơn là đang trôi nổi ở phía trên, quanh người là một kết giới trong suốt màu vàng. Lúc nàng đang định hét to thì lại nhanh chóng bịt miệng, sau khi chú ý cũng phát hiện thứ vừa phát ra âm thanh kia lại chính là lông đuôi của Không Tước, lúc này mới miễn cưỡng giúp bản thân không bị ướt.

Cổ Tiểu Ma cảm thấy vô cùng khoan khoái, lòng cũng không khỏi vô cùng hoài niệm Không Tước tình, sớm biết thứ này tốt như vậy, cho dù có phải cầu hắn thì nàng cũng phải lấy cho được mấy con nữa. Nàng không hề biết, lông đuôi chính là máu thịt của Không Tước, thật sự vô cùng quý giá.

Sau khi tiếp đất an toàn, Cổ Tiểu Ma lén lút nhìn xung quanh, lại thấy chỉ toàn là bóng đêm, chỉ có chính sảnh còn có chút ánh nến mờ nhạt. Hậu viện này không giống với nơi mà nàng đã nhìn thấy ở hoa viên lúc trước, chắc là một tầm cư nho nhỏ, tám phần là nơi cho trưởng lão và giáo chủ gì đó nghỉ tạm. Cổ Tiểu Ma đứng vào lông đuôi không tước một chút, kết giới rút đi, lại chạm vào làn nước nhưng đã không còn kết giới nào, nàng cảm thấy nhàm chán, thu lông đuôi vào lại trong ngực, tiếp tục vụng trộm chui vào trong phòng.

Vào phòng, ánh nến không hề sáng như lúc nhìn từ bên ngoài vào. Cổ Tiểu Ma bước rất khẽ, chỉ sợ đụng phải bàn hay ghế sẽ bứt dây động rung. Nàng nín thở, dần dần tiến sát tới đại môn của tử cư.

”Người đã thấy gì?”

Là giọng của Mạnh Trạch Hư, lòng Cổ Tiểu Ma vừa động, liền lặng lẽ nhô cao lên một chút, sau cửa sổ giấy có hai bóng người mờ ảo, Mạnh Trạch Hư vừa nói xong, không biết lại mở thứ gì ra, một lúc lâu sau cũng không nói thêm.

Cổ Tiểu Ma nhìn một chút, cũng không dám có hành động gì, chẳng qua chỉ ước bản thân mình có thể có được một đôi mắt nhìn xuyên thấu. Lại nghe Mạnh Trạch Hư nói: “Thiên Cầu từng thấy hắc đi cùng với Tiểu Ma.”

Nói đến nàng, lòng Cổ Tiểu Ma run lên, nhất thời có chút kinh ngạc... Hay là bọn họ... Đang nói tới Úc Lư sao? Đúng rồi, nhất định thứ người kia đang mở ra chính là bức họa của hắc.

Chỉ thấy người đưa lưng về phía nàng lắc đầu. Mạnh Trạch Hư nói tiếp: “Nếu có được hắc, ta sẽ có thiên hạ trong tay.”

Tên kia, ngoại trừ có tiền, à, cộng thêm đẹp một cách quá đáng một chút, lạnh lùng đến mức chết người thì còn có ưu điểm gì nữa chứ? Cất, còn thiên hạ cái gì. Nhất thời Cổ Tiểu Ma thất thần, hơi thở lại trở nên hỗn loạn. Nàng lại ngẩng đầu, Mạnh Trạch Hư đã nhìn ra ngoài, người trước quyết định lần một vòng tại chỗ, đến khi đứng ra sau hành lang thì lại nghe thấy tiếng mở cửa, Mạnh Trạch Hư ra ngoài.

Lục sư huynh đã từng thân như huynh trưởng, ai biết khi gặp lại sẽ như mèo và chuột thế này? Cổ Tiểu Ma thờ dãi trong lòng, từ đầu đến cuối vẫn chỉ nghe thấy tiếng bước chân của một người. Nàng lên lút thò đầu ra, chỉ thấy Mạnh Trạch Hư đưa lưng về phía nàng, nói thầm: “Chắc là ta nghe nhầm rồi, đêm đã khuya, ngày mai chúng ta lại thương lượng.”

Dứt lời đã nghe thấy tiếng bước chân Mạnh Trạch Hư càng lúc càng cách xa. Cổ Tiểu Ma đợi một lúc lâu, lại về tới trước cửa tử cư, ánh nến đã tắt, không biết tên còn lại đã rời đi từ lúc nào. Nàng suy nghĩ một chút, hiện nay vẫn là nên lên mang bức họa của đại kim chủ Úc Lư ra ngoài rồi chạy thật nhanh thì mới là vương đạo.

Nàng vụng trộm đẩy cửa ra, trong phòng tối đen, Cổ Tiểu Ma chạm vào bàn liền bắt đầu sờ soạng bên cạnh, không cẩn thận đụng phải một ly trà, phát ra một tiếng vang thanh thúy, nhất thời dường như có thứ gì lướt qua trước mắt. Cổ Tiểu Ma cả kinh vội lùi lại đá văng cửa gỗ, ánh trắng sáng ngời rọi vào, bốn phía yên tĩnh, hết như không có chuyện gì xảy ra.

Nàng bất an nhấc một chiếc ghế lên, cũng không dám nói tiếng nào, bắt đầu hươ loạn, không có người, lại không có bức họa của Úc Lư, nàng gấp đến mức mồ hôi đổ ròng ròng. Cổ Tiểu Ma thâm ảo não, đột nhiên nhìn thoáng qua một rương gỗ lim nằm ở một xó, mặt trên có lớp vải ni cũ kỹ, nàng cảm thấy vô cùng đáng ngờ mà đi sang, bức họa của đại kim chủ Úc Lư, không phải là được giấu ở đây chứ?

Nàng nhớ tới cuốn tiểu thuyết võ hiệp mà mình giấu dưới gối có một chương liên quan đến bảo rương bí mật, nhất thời biểu cảm cũng trở nên nghiêm túc. Giờ ghế dựa bảo vệ toàn thân, bay lên tung một cước đá về phía rương, đồng thời nhanh chóng tránh ra.

Rầm.

Rương bị đá nát, Cổ Tiểu Ma đợi một lúc lâu, không thấy ám khí từ trong cơ quan, nàng đưa mặt ra thăm dò. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã trợn trắng mắt, tuyệt đối không thể ngờ trong thùng có người, lại còn là một người nàng biết lâu năm.

”Ngũ, ngũ sư huynh à?” Nàng nói lắp bắp.

Ngũ sư huynh Phó Diệp Văn cũng trợn mắt, mắt một lúc lâu sau mới phản ứng kịp, đặt một ngón trỏ lên môi làm động tác im lặng, vội vàng nhảy ra khỏi rương, kéo Cổ Tiểu Ma đến một góc.

”Tiểu Ma Cô à, muội bắt ngũ sư huynh tìm người cực khổ quá!”

”Huynh đến cứu muội sao?” Mắt Cổ Tiểu Ma sáng lên: “Không phải huynh đã xuống núi đi tu luyện với nhị sư huynh rồi à? Sao biết muội bị bắt đến đây? Còn lục sư huynh...”

Nhắc tới Mạnh Trạch Hư, Phó Diệp Văn cũng nhíu mày: “Huynh và Văn Tiêu sư huynh muốn đến Linh Bảo phái mời lục sư thúc trở về, ngẫu nhiên nhìn thấy một bóng người rất giống với lục sư đệ nên theo tới đây, lại biết hắc chính là giáo chủ ma giáo. Năm đó huynh trơ mắt nhìn đệ ấy... Trong này có điều kì lạ, huynh đã viết thư về cho sư phụ, sau đó lại nhận được thư do đại sư huynh dùng linh thư (thư = đại bàng) truyền đến, nói muội đã bị Huyền Âm giáo bắt, nhị sư huynh đã đến tụ họp với đại sư huynh, huynh lại lên vào ma giáo, hi vọng có thể tra ra tung tích của muội.”

Cổ Tiểu Ma gặp ngũ sư huynh thì hết như người đã tìm được tổ chức, cảm thấy rất vui vẻ: “Thì ra hôm nay bóng người quen thuộc mà muội nhìn thấy là huynh, muội đã nói là tại sao lại nhìn quen mắt vậy mà...” Nàng ngừng một chút, lại nói: “Mới vừa rồi là ai nói chuyện với lục... Mạnh Trạch Hư vậy?”

Phó Diệp Văn lắc đầu: “Huynh không thấy rõ, chỉ trốn vào cho nhanh thôi, toàn nghe bọn họ nói về bức họa gì đó... Dường như là đang tìm người.”

Cổ Tiểu Ma gật đầu, vội la lên: “Huynh biết bọn họ để bức họa kia ở đâu không?”

Phó Diệp Văn không đáp, có chút không hiểu tại sao nàng lại sốt ruột chỉ vì một bức họa như thế. Trầm ngâm một chút thì nhân tiện nói: “Tiểu Ma Cô, nơi đây không thể ở lâu, muội nhanh trở về đi, tránh việc người của ma giáo sẽ sinh nghi. Huynh đi tìm nhị sư huynh, đêm mai giờ này, bọn ta sẽ cứu muội

ra ngoài.”

Cổ Tiểu Ma không tìm thấy bức hoạ kia, nghe Phó Diệp Văn nói vậy thì liền đáp ứng, dù sao chuyện này còn tốt hơn việc chạy trốn không đầu không đuôi của mình. Phó Diệp Văn bỏ lại một câu “Muội phải cẩn thận” rồi vội vã hoà vào màn đêm.

Cổ Tiểu Ma ngây người một lúc, sau đó lại vỗ đùi.

Con bà nó, nàng về phòng bằng cách nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15

Ngày tiếp theo, Mạnh Trạch Hư cho thủ vệ trước cửa lui ra, gõ cửa phòng rồi gọi: "Tiểu Ma à?"

Một loạt tiếng ho khan đáp lại hắn, Mạnh Trạch Hư đẩy cửa phòng ra, mây vũng nước đọng chỉ vừa mới khô một nửa đầy khả nghi nằm khắp mặt đất, cửa sổ mở rộng, ngoại sam màu xám của Cổ Tiểu Ma dập dờn trong gió như một con cá khô.

Đầu Mạnh Trạch Hư có mấy vạch đen, hắn nhìn Cổ Tiểu Ma đang cuộn mình trong chăn, trong mắt đều là sự nghi ngờ.

Cổ Tiểu Ma hắt hơi một cái, cười gượng hai tiếng: "Tối hôm qua nóng quá nên muội muốn đi dạo một chút..."

...

Nàng cười một cách nịnh nọt: "Lục sư huynh... Mạnh giáo chủ à, niệm tình cảm khi xưa, người mau trả tay nải lại cho ta đi, bên trong còn có y phục mà sư nương tự tay may cho ta nữa."

Mạnh Trạch Hư nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ, mỗi lần Cổ Tiểu Ma đến năn nỉ hắn việc gì thì hắn luôn có biểu cảm thương tiếc như vậy. Đứng đó một lúc lâu, đột nhiên Mạnh Trạch Hư lại mỉm cười: "Tiểu Ma, muội sống có tốt không?"

Cổ Tiểu Ma cuộn mình trong chăn, lạnh đến phát run, chợt nghe hắn hỏi như vậy thì ngẩng phắt đầu lên, nụ cười của hắn vẫn âm áp như thế, dường như bọn họ vẫn còn đang ở trên đỉnh Thiên Diễn sơn, một buổi trưa bình thường nào đó, trời rất cao, mây rất thấp, nàng nằm thư giãn trên thảm cỏ, mà hắn lại bị sư phụ bắt phải đi tìm nàng về.

Dường như đây chỉ là giả dạng giáo chủ ma giáo, mà hắn, vẫn là lục sư huynh dịu dàng của lúc trước.

Cổ Tiểu Ma cúi đầu, nàng không biết mình nên có biểu cảm như thế nào, nói một cách nghiêm túc: "Lục sư huynh, thật ra là do huynh có nỗi khổ riêng.. Có phải không?"

Mạnh Trạch Hư ngẩn ra, nụ cười yếu ớt bên khoé môi lại dần nhạt đi.

Cho dù không cười nhưng hắn vẫn có vẻ dịu dàng điềm đạm như thế. Mạnh Trạch Hư đứng đờ ở đó một lúc, không hề trả lời Cổ Tiểu Ma, sau đó cúi đầu đẩy cửa gỗ đi ra ngoài.

Tầm lưng kia, cô đơn quá.

Cổ Tiểu Ma có chút ngờ ngẩn mà dõi theo hướng hắn rời đi, không bao lâu sau lại có người gõ cửa tiến vào, rõ ràng trong tay người đó còn cầm tay nải của nàng. Nàng mở tay nải ra, bức hoạ kia vẫn còn ở trong! Nàng chưa kịp thay y phục đã vội mở bức hoạ ra, mùi hương quen thuộc kia lập tức phả vào mặt, nhưng trên chiếc ghế mây lại trống tuếch, cả bức hoạ đều như thiếu mất linh hồn mà trở nên ảm đạm không còn sức sống.

Úc Lưu đâu rồi? Nàng nhíu mày, người này xuất quỷ nhập thần, vừa có chuyện thì chạy nhanh thật, căn bản chẳng lo lắng gì cả. Cổ Tiểu Ma bĩu môi, lấy hai bộ y phục ra, một bộ màu hồng phấn một bộ màu xanh biếc, vô cùng đẹp đẽ.

Vốn dĩ nàng muốn mặc bộ màu xanh kia, ma xui quỷ khiến thế nào lại chọn ngay bộ hồng.

Lúc bấy tuổi, nàng rất thích màu hồng. Nhưng...

Cổ Tiểu Ma nhắm mắt, nghĩ đến lúc mới gặp Tác Oanh, nụ cười không khỏi có chút chua xót. Nàng ngẩn ra hồi lâu, chẳng biết từ lúc nào đã mặc bộ y phục màu hồng kia vào người, nàng sống sờ, muốn cởi nó ra.

Nhưng đã qua mười năm, không biết hiện giờ nếu nàng mặc màu hồng thì sẽ có dáng vẻ thế nào.

Cổ Tiểu Ma có chút mê muội, từ từ đi đến trước gương đồng, lần đầu tiên có chút không yên lòng mà vén chút tóc rơi trên trán. Trong kính là một nữ tử tái nhợt gầy yếu, dường như cho dù có mặt một bộ y phục mới tươi đẹp như thế lên người thì nàng vẫn không hề khác trước.

Nàng thử nhếch môi, nhất thời hình ảnh trước mặt lại phản chiếu một nụ cười có chút miễn cưỡng.

Sắc trời dần tối.

Một bóng đen bất ngờ lộ ra khỏi góc tối, yên lặng nhảy lên đầu tường. Dường như hần đang lăm bằm gì đó trong miệng, một lớp màng trong suốt nhanh chóng bao phủ xung quanh, bên ngoài liền hiện ra một quang cảnh khác, thì ra đúng là hạ kết giới.

Hần nhảy xuống khỏi tường, nhìn quanh một hồi, sau khi xác định không có người mới chạy nhanh về phía trước. Không bao lâu đã đến trước một rừng cây vô cùng rậm rạp, hần tiếp tục đi về phía trước, lăm bằm gì đó bên cạnh cây đại thụ kia.

Cứ như vậy trong khoảng thời gian nửa nén hương, đột nhiên hần nhảy lên một cành lá xum xuê của đại thụ, một thân hình nam tử thon dài hiện ra từ trong đại thụ kia.

Nam tử mở nút bình hồ lô, ngưỡng cổ đổ một ngụm rượu lớn vào miệng: "Có tìm được Tiểu Ma Cô không?"

Hắc y nhân bỏ mũ trùm đầu xuống, sắc mặt có chút vàng nhợt, mặt mũi tiều tụy vì bệnh tật, đúng là Phó Diệp Văn. Nam tử đang uống rượu lau chút rượu đọng lại bên khóe môi: "Đến lúc rồi, chúng ta đi thôi."

Phó Diệp Văn đồng ý, lại nhìn về phía nam, có chút chần chừ mà nói: "Không đợi đại sư huynh và tiểu sư muội sao?"

"Bọn họ đã tới từ sớm rồi." Nam tử cất hồ lô rượu thật cẩn thận: "Đến lúc đó sẽ đến tiếp ứng thôi."

Nam tử mang một thanh kiếm sắt lớn phía sau lưng, hần đứng đây, tung kiếm ra mà không tốn chút sức lực, nhanh chóng phi thân lên rồi vờng vàng đứng trên thân bội kiếm. Đợi Phó Diệp Văn lên kiếm xong, hai người một trước một sau biến mất trên bầu trời. Trong không khí chỉ còn lại mùi rượu nhàn nhạt đang dần tàn đi theo gió.

"Ai đó?"

Một tiếng kêu đầy sợ hãi vang vọng bầu trời đêm, một màn đêm yên tĩnh đã bắt đầu lục đục.

Cổ Tiểu Ma ngồi phất dậy, toàn bộ tâm tình đang lơ đãng hoàn toàn chìm vào đáy cốc: Con bà nó, mới soi gương một tí thì sao lại ngủ mất rồi? Các sư huynh dựa theo thời gian ước định mà đến đây, nàng còn nằm đây mà ngủ ngon được.

Mong sao đừng xảy ra chuyện gì nguy hiểm, Cổ Tiểu Ma nhảy xuống giường, bỏ hết đồ đạc của mình vào trong tay nải, đẩy cửa sổ ra, cũng không quan tâm bên dưới chính là hồ nước mà hú lên một tiếng đầy quái dị rồi nhảy xuống.

Không ngoài dự đoán... Ướt hết rồi.

Cổ Tiểu Ma bơi chân chó một cách đầy vất vả để lên bờ nhưng lại không thấy Phó Diệp Văn, ngay sau đó chỉ nghe thấy một tiếng hét truyền đến từ trong thư phòng: "Giáo chủ bị thương rồi!"

Chẳng lẽ ngũ sư huynh lại làm lục sư huynh bị... Lòng nàng trở nên căng thẳng, hàng loạt đệ tử của Huyền Âm xông lên, Cổ Tiểu Ma chỉ có thể nhảy lại vào trong hồ nước kia, may mà nàng thường xuyên phải xuống hồ bắt cá, kỹ năng bơi lội cũng không có vấn đề gì. Cố gắng một lúc tới khi bên ngoài không có tiếng động gì nữa, Cổ Tiểu Ma tựa vào bên bờ ao thở hổn hển, không dám tùy tiện bò lên bờ.

Đột nhiên một bình rượu hồ lô hiện ra trước mắt, Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, nâng mắt nhìn lên, nam tử này khoác áo trùm đầu màu đen của đệ tử Huyền Âm giáo, nước da hơi đen, rắn chắc tuấn lãng, đúng là nhị sư huynh Văn Tiêu.

"Tiểu Ma Cô, là muội đang muốn ăn cá hay là Huyền Âm giáo bạc đãi không cho muội ăn cơm vậy?"

Thoáng chốc Cổ Tiểu Ma vô cùng vui mừng, nhưng cũng không có lòng dạ nào để cãi nhau với hần, vội la lên: "Không phải ngũ sư huynh đã đi ám sát lục..."

Văn Tiêu thu hồi nụ cười rồi nói: "Đừng nói chuyện này, mau đi theo huynh trước."

Cổ Tiểu Ma đồng ý, Văn Tiêu túm nàng ra khỏi hồ nước, lấy áo trùm đầu bao người nàng lại, sau đó lại nhẹ nhàng ôm lấy eo của nàng, thi triển khinh công, chỉ nhảy vài cái đã đến đầu tường, hai tay đan thành một chữ vắn, kết giới nằm trên Huyền Âm giáo từ từ tan ra, Văn Tiêu thả Cổ Tiểu Ma xuống rồi dặn dò nàng: "Huynh quay lại tiếp ứng cho ngũ sư đệ, muội đi theo kí hiệu đi, đại sư huynh và tiểu sư muội đang ở phía trước chờ muội đấy."

Cổ Tiểu Ma gật đầu: "Sư huynh cẩn thận nhé."

Nàng chạy nhanh về phía trước, tìm đập thành thạch không ngừng, ban đêm trong rừng tối đen, không thể phân biệt kí hiệu của Thiên Diễn phái được, lòng Cổ Tiểu Ma như lửa đốt mà chạy một lúc lâu, mãi một lúc lâu vẫn không thấy được Tác Oanh và Mạc Khinh Viễn. Không lẽ nàng nhận lầm kí hiệu rồi sao?

Nàng vô cùng sốt ruột, chỉ sợ Tác Oanh và Mạc Kinh Viễn đã xảy ra chuyện gì. Chạy một hồi trong rừng như thế, đầu óc của nàng càng lúc càng choáng váng, chỉ cảm thấy cây nào cây nấy cũng cao như nhau, cũng không biết rằng liệu nàng có đi qua nó hay chưa. Cổ Tiểu Ma chỉ hận không thể chém sạch hết đồng cây này, bỗng nhiên nàng có chút ý tưởng, lần lượt làm một dấu thập trên mấy thân cây vừa mới đi qua, cứ như vậy mới có chút tiến triển. Thật ra tuy rừng cây này có chút rậm rạp phiền phức nhưng cũng không quá khó đi. Đơn giản chỉ là do đêm đen như mực, mà lòng Cổ Tiểu Ma lại nôn nóng nên mới u mê mà lạc đường.

Lại thêm thời gian gần một ly trà nhỏ nữa, cuối cùng nàng cũng đã thấy được kí hiệu cuối cùng của Thiên Diễn phái, lòng vô cùng vui vẻ. Cổ Tiểu Ma trèo lên gò núi nho nhỏ kia, đột nhiên hai bóng người một trắng một hồng lại hiện ra trong đêm tối. Nàng nhận ra đó là Mạc Kinh Viễn và Tác Oanh, vừa muốn há miệng la lên thì một cơn gió đêm dữ dội đã ập tới, lá cây vang lên xào xạc, nàng bị gió tạt, phải che miệng ngồi xổm xuống, gió lạnh xuyên vào trong thân thể ướt sũng của nàng, lạnh đến thấu xương.

"Lâu như vậy rồi mà sao sư tỷ vẫn chưa ra chứ?"

"Có nhị sư huynh và ngũ sư huynh của muội ở đó, không sao đâu." Mạc Kinh Viễn dịu dàng an ủi: "Bệnh phong hàn của muội còn chưa khỏi, coi chừng cảm lạnh."

"Không được, muội phải đi cứu sư tỷ!" Tác Oanh rút bội kiếm của mình ra, xoay người định đi. Mạc Kinh Viễn vội vàng bắt lấy tay nàng, trách mắng: "Muội đi thì có ích gì? Chỉ tổ tăng thêm gánh nặng cho bọn họ mà thôi."

"Được, ngay cả huynh cũng xem muội như kẻ vô dụng." Đột nhiên đôi mắt đen kia lại nhiễm một tầng hơi nước, Tác Oanh hất tay hất ra, cá giận nói: "Muội có chết cũng không liên quan gì tới huynh cả! Mau tránh ra!"

Trên gương mặt tuấn mỹ của Mạc Kinh Viễn lại có chút biểu cảm khó xử, hất vôi la lên: "Sao lại vậy? Tác Oanh, muội biết huynh..."

Nhưng Tác Oanh lại vô cùng tức giận, liều mình muốn lao về phía trước.

Đột nhiên một bóng người màu trắng chắn ở phía trước, Tác Oanh bị ngăn cản, vừa muốn mở miệng nói chuyện đã bị một sự mềm mại ảm áp bao trùm, hân siết hông nàng thật chặt, ngăn không cho nàng giãy dụa.

Má Tác Oanh đỏ bừng, thoáng chốc trời đất như chấn động, sức lực toàn thân cứ như bị tước mất, chỉ có thể rúc vào trong lòng của Mạc Kinh Viễn một cách yếu ớt.

Mạc Kinh Viễn ôm giai nhân vào lòng, vỗ về mái tóc dài của nàng rồi dịu dàng nói: "Tác Oanh, lòng của huynh với muội, nhật nguyệt đều có thể chứng giám."

Tác Oanh không nói gì, chỉ cúi đầu không dám nhìn hắn.

"Sư huynh cũng không chê muội vô dụng, chẳng qua ta sợ muội bị thương... Hơn nữa muội cũng đã từng nhìn thấy, Tiểu Ma muội ấy..." Mạc Kinh Viễn dừng một chút, nhắm mắt nói: "Là một con quái vật."

Gió đêm càng trở nên rét buốt hơn.

Từng cơn gió lạnh thổi vào tán lá, tàn sát bừa bãi chỉ để lại một cảnh tượng hiu quạnh trong không trung.

Cổ Tiểu Ma quỳ cạnh khe suối, trên người vẫn là bộ ngoại sam mà sư nương đã làm cho nàng. Lúc này sắc trời vừa có chút ánh sáng, nàng có chút kinh ngạc mà nhìn vào ảnh phản chiếu của mình trong nước, thân mình ướt đẫm còn đang run rẩy, đôi môi lạnh buốt đã trở nên tím ngắt.

Nàng đã duy trì tư thế đó rất lâu.

Đã nói như thế, thì ngay từ đầu nàng đã không nên có chút vọng tưởng nào. Nhưng tại sao nàng vẫn còn mặc y phục màu hồng phấn, chẳng phải chính là hi vọng có thể đổi được một ánh mắt thôi sao? Mặc dù nàng đã sớm biết, Mạc Kinh Viễn chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng không thể thành hiện thực mà nàng vẫn chấp nhất suốt mười năm.

Mười năm, bao nhiêu tháng, bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm, ai có thể tưởng tượng được nỗi tương tư đó đây?

Nhưng hắn đã nói nàng là quái vật.

Nam tử như một vị thần trong lòng nàng, vị thanh mai trúc mã hơn mười năm kia, nói nàng là quái vật.

Không phải do nàng không muốn sinh bệnh, nàng cũng không muốn xuất hiện ở bên Vực Đoạn Hồn một cách kỳ lạ như thế, càng không muốn biến thành đáng sợ tàn nhẫn vô tình như vậy.

Không phải... Là lỗi của nàng.

Cổ Tiểu Ma nhắm mắt, khoé miệng lại nhếch lên tạo thành một nụ cười.

Sự đau khổ mười năm do tình cảm bị đè nén của nàng là gì? Nàng không biết, hay có lẽ là đáng về hèn mọn của nàng đã sớm bị người ta dẫm dưới chân rồi. Một tiếng quái vật, vượt qua cả mười năm, trực tiếp đánh nàng rơi vào vực sâu.

Nàng túm chặt lớp cỏ dưới đất, mấy khớp xương đều đã trắng bệch. Sao nàng có thể cam tâm chứ? Cỗ họng chuyển động vài cái, cuối cùng cũng chỉ có thể khóc không ra tiếng, chỉ là trong lòng vẫn đau đớn chua chát như vậy.

"Người lại làm ướt bức họa của ta rồi." Đột nhiên một giọng nói của nam tử vang lên trên đỉnh đầu. Cổ Tiểu Ma mở mắt ra, sam y lục sắc đang chậm rãi chuyển động theo từng ngọn sóng nhỏ nơi mặt nước.

Nàng im lặng một lúc lâu mới thả lỏng bàn tay ra, ngược mặt lên cười nói: "Không phải cứ về cho người một bức mới là được sao."

Biểu cảm như thế, hết như người vừa mới đau khổ tột cùng hoàn toàn không phải là nàng.

Úc Lư đứng ở phía sau, thân nhiên nhìn nàng.

Từ khi bạch y nam tử ôm nữ tử rồi nói câu kia, Cổ Tiểu Ma cứ sững sờ tại chỗ, từ khi nàng vụng trộm chạy đến nơi này, hắn vẫn luôn đi theo, vốn không định làm gì, nhưng không biết vì sao lại không nhịn được mà hiện thân.

"Người đang muốn khóc sao?" Hắn hỏi một câu hỏi hột, đôi mắt lục sắc kia óng ánh trong suốt như ngọc Lư Ly. Trong đó còn có cả khuôn mặt tái nhợt của Cổ Tiểu Ma.

Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, nàng lại trêu hấn: "Người mới muốn khóc đấy, đồ nói chuyện không đầu không đuôi."

Úc Lư giật mình, chỉ cảm thấy nụ cười lúc này của nàng rất chói mắt. Vì sao, rõ ràng là thương tâm đến chết lại cố giả vờ như chả hề quan tâm. Trời sinh bản tính hắn đã đăm bạc, nhưng không hiểu tại sao mà vẫn có chút tức giận, liền nói: "Cho dù có giấu thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự bất thường của người đâu."

Xung quanh trở nên yên tĩnh, gió cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Cổ Tiểu Ma ôm gối ngồi ở nơi đó, thân mình hơi cứng đờ.

"Cho dù có khóc có hét lên thì được gì?" Bất chợt giọng nói của nàng còn lạnh hơn cả hấn: "Ta tình nguyện cười cho đến chết cũng không muốn hấn thấy được sự yếu đuối của mình. Từ nhỏ đã vậy, không sinh bệnh là lỗi của ta sao? Biến thành đáng ghét kia cũng là lỗi của ta sao? Vì sao cái gì cũng là tiểu sư muội tốt, ta lại không được gì? Cũng không phải là do ta cố ý tặng túi thuốc cho nàng, tại sao hấn lại trách ta? Tại sao nhất định hấn phải khiến ta khóc thì mới vui vẻ được?" Nàng nói một hồi, đột nhiên đứng phắt dậy, túm chặt lấy vạt áo trước của Úc Lư, mũi đối mũi mà quát lên: "... Tại sao hấn biết rõ ta thích hấn mà vẫn cố giả vờ không biết như thế!"

Nước mắt đã sớm lăn dài trên gương mặt tái nhợt của Cổ Tiểu Ma, sau khi ngẩng người một lúc lâu, đột nhiên khoé môi của nàng lại cong lên.

"Thật ra ta hiểu rất rõ..."

Nàng lại cười.

"Bởi vì... Ta là... Quái vật mà..."

Nữ tử tái nhợt, gầy yếu, nhưng lại quật cường.

Úc Lư ngẩng người, nhưng hấn vẫn để mặc Cổ Tiểu Ma túm lấy vạt áo trước của mình.

Rất nhiều kí ức như thủy triều bắt đầu tuôn trào, tiểu nam hài có được cặp mắt lục sắc kia, vốn dĩ còn có nụ cười ngọt ngào nhất trên thế gian này.

Ấn ký trời ban, là phúc hay là họa? Một đời này, cuối cùng cũng không thể nhận lấy một ánh mắt bình thường. Ai ai cũng muốn có hấn, ngàn năm trước hay ngàn năm sau vẫn như thế. Mặc dù bị giam giữ ở nơi tận cùng đó, thế nhưng kiếp nạn đầm máu từ đời trước vẫn rành rành trước mắt, tiếng kêu đầy thảm thiết của tộc nhân đã ăn sâu vào tiềm thức, đó là một vết sẹo dữ tợn đã hằn sâu nơi đáy lòng, chỉ cần chạm nhẹ cũng đủ để có một ngọn lửa thiêu đốt đầy đau đớn.

Hắn là người? Là yêu? Là thần? Hay là ma?

Hắn là thứ gì, chỉ sợ đất trời đều không thể biết.

Nhưng chỉ có hấn hiểu, hấn là sát tinh, chỉ biết mang lại điềm xấu và bất hạnh đến cho người bên cạnh mình.

Bởi vì ta là quái vật.

Vì thế, nơi thiên hạ rộng lớn này không có chỗ cho ta nương thân.

Nếu còn có thể dùng gương mặt tươi cười này để nói những lời đó...

Nếu chỉ cần cười là có thể xoa dịu hết tất cả sự đau xót trong lòng...

Úc Luru phủ tay lên chỗ vạt áo bị Cổ Tiểu Ma túm chặt, nước mắt của nàng đã bị gió hong khô, nụ cười quật cười nơi khoé môi vẫn còn đó, ánh vào đôi mắt xanh thẳm của hấn lại tràn đầy sự hiu quạnh.

Đột nhiên hấn giờ tay lên, lau khô nước mắt trên mặt nàng.

"Thì ra ngươi và ta... Đều là quái vật." Hấn nói rất nhẹ, không hề lạnh lùng, không hề xa cách. Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, quên cả cười, chỉ thấy độ cong nơi khoé môi của nàng biến mất, rồi chậm rãi xuất hiện trên khoé môi Úc Luru.

Trong nháy mắt, mặt trời đã dần ló khỏi chân trời, vạt tia sáng phá mây ra ngoài, lại không thể so với nụ cười dịu dàng đang yên lặng nở rộ của hấn.

"Tình nguyện cười đến chết sao..." Cổ Tiểu Ma sững sờ nhìn Úc Luru nói ra mấy chữ này, lần đầu tiên thấy nụ cười của hấn, nàng như bị mê hoặc hoàn toàn, không thể cử động, không thể nói chuyện, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào đôi mắt Luru Ly ấy.

Mái tóc của Úc Luru tung bay theo gió, hấn cứ nhìn nàng như vậy, hết như muốn khắc sâu biểu cảm này vào lòng.

"Ta sẽ nhớ kỹ, Cổ Tiểu Ma."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16

Chuyện gì đang xảy ra vậy.

Cổ Tiểu Ma bị lạnh đến mức run rẩy, nàng đang leo dọc theo một con đường nhỏ gập ghềnh bên cạnh vách núi, không dám đi trên đường, chỉ sợ bản thân quá mức nổi bật mà bị Huyền Âm giáo phát hiện.

Nhưng có chuyện còn kinh khủng hơn, người nào đó thường ngày vẫn luôn làm mặt lạnh hờ hững với nàng, hoặc là con yêu quái nào đó,... Mặc kệ hấn là cái gì, nhưng sau lúc này, không biết đã đứt dây thần kinh hay lại có sợi gân nào nằm lộn vị trí mà cứ cười cười rồi đi theo phía sau nàng, đúng là... Đòi mạng mà, hết như lúc trước thời tiết còn sấm chớp đùng đùng đột nhiên lúc sau lại trong lành vậy, còn khó tin hơn cả việc ma giáo bắt ngờ khuếch trương Phật pháp nữa.

Cổ Tiểu Ma cố gắng ngó lơ ánh mắt ở sau lưng, làm người hay làm yêu thì đều phải có phẩm hạnh, nàng đã quen với một Úc Luru lạnh lùng rồi, tuy rằng vị Úc Luru mỹ nhân cười rộ lên này rất giống như một vị thần, nhưng... Nàng lại có chút cảm giác nghi ngờ.

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma dừng lại, quay ra sau nhìn bóng người màu xanh kia, cố gắng không nhìn vào nụ cười của hấn.

"Cá hồ." Nàng nói một cách nghiêm túc: "Không phải là nguyên khí của ngươi chưa khôi phục sao? Sao không quay trở lại bức hoạ đi..."

...

Úc Luru ngẩn ra, hiển nhiên là đang nỗ lực tiêu hoá biệt danh của mình.

Biểu cảm ngờ ngạc kia vĩnh viễn không thể nào có thể xuất hiện trên gương mặt lạnh lùng xa cách của đại kim chủ Úc Luru, Cổ Tiểu Ma hít sâu một hơi, quả nhiên là hấn... Đã ngốc rồi.

"Bức hoạ bị ngươi làm ảm rồi, ta không về đâu."

Nàng có chút đau đầu cười mỉa, từ lúc hấn gặp nàng thì vẫn chưa vào bức hoạ kia mà. Cổ Tiểu Ma vừa xoay người sang chỗ khác, đột nhiên lại bị một linh cảm tràn ngập kim quang lấp lánh bổ trúng đầu, trong nháy mắt đã hoá thân thành tú bà thanh lâu.

Úc Luru lại ngẩn ra, càng thêm xác định Cổ Tiểu Ma đang có chút vấn đề.

"Cái kia, ha ha ha ha ha ha." Khuôn mặt tái nhợt của nàng đỏ ửng lên vì kích động, cười đến mức chỉ thấy răng không thấy mắt: "Trên người ngươi có ngân phiếu không?"

"Không có."

"...Vậy thù lao vạn lượng hoàng kim của ta ở đâu?"

Úc Luru thấy biểu cảm nghi ngờ của nàng liền vươn tay đến chỗ tay áo rồi bóc một cái, mảy nhú lại, sau đó lại đưa thứ gì đó cho Cổ Tiểu Ma như đang đưa một vật vô cùng quý giá. Chỉ thấy trên bàn tay trắng nõn kia có một chiếc vảy nhỏ, đầu tròn xanh biếc, đầu nhọn đỏ sậm, từng luồng sáng xanh đang không ngừng lượn lờ trên đó, mỹ lệ và yêu dị đến mức không nói nên lời.

Cổ Tiểu Ma nhanh tay lẹ mắt, không quan tâm nó là cái gì, cứ lấy trước rồi nói sau! Nhưng ai ngờ Úc Lưu phản ứng nhanh hơn nàng, nắm ngón tay vừa thu lại, nàng chỉ có thể ra sức bẽ mặt ngón tay của hắn rồi giương mắt nhìn.

Không phải người này đã bị đàn rồi sao, vậy mà còn cố chấp với bảo bối như vậy. Đã đưa ra cho nàng xem rồi thì còn không thể đưa cho nàng cất nữa à?

"Ha ha ha à... Đó là cái gì thế?"

"Là linh dược giải bách độc, bảo vật vạn lượng hoàng kim khó cầu trên đời." Úc Lưu cười đến vô cùng kỳ lạ: "Một nghìn năm trước đã vô cùng hi hữu, hiện nay chỉ sợ là đã tuyệt tích."

"Một nghìn năm trước à?" Cổ Tiểu Ma nhấn mạnh: "Người có thể biết những chuyện lâu như vậy sao?"

"Đương nhiên, không phải là người đã biết..."

"Mạng cá hồ tinh dài lắm à?"

Khoé mắt Úc Lưu hơi giật giật, khẽ nheo lại. Thì ra gốc nắm đàn độn này vẫn chả biết gì cả, đúng là ngốc thật mà. Hắn vừa lo là một chút, đột nhiên cổ tay lại có chút đau đớn, vừa buông lỏng nắm ngón tay ra đã thấy được khuôn mặt tươi cười đầy gian trá của Cổ Tiểu Ma.

Nàng nhanh chóng thu miếng vải kia vào trong túi, lập tức vỗ vỗ an ủi Úc Lưu: "Yên tâm đi huynh đệ, Cổ Tiểu Ma ta luôn giữ lời, chắc chắn sẽ không cầm tiền rồi quên mất người đâu."

"..."

Thấy dáng vẻ tiểu nhân đắc chí khẩu thị tâm phi đó của nàng, Úc Lưu chỉ có thể xoa cổ tay, nói: "Giờ chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Giờ à?" Cổ Tiểu Ma ngắt ra: "Bây giờ... Đương nhiên là... Phải đi..."

Nàng ngập ngừng một lúc cũng không nói nên lời là phải đi đâu.

Úc Lưu yên lặng nhìn nàng, cho tới lúc này vẫn còn đang cố giả vờ như chưa có chuyện gì từng xảy ra, thật sự nàng không thấy một sao?

Dường như không đành lòng thấy lại dáng vẻ hoảng hốt đó của nàng, Úc Lưu lại nâng ngón tay thon dài lên rồi đặt trên môi, cười khẽ nói: "Người của Huyền Âm giáo đuổi tới rồi."

Cổ Tiểu Ma nhảy lên, túm vạt áo của hắn: "Suýt chút nữa ta quên mất chúng ta đang chạy trốn chết rồi, quan tâm đi đâu làm gì? Trốn được quan trọng hơn."

Úc Lưu gật đầu, Cổ Tiểu Ma sốt ruột nhìn xung quanh, đi thêm vài bước liền đến được một sơn động nhỏ, cánh rừng này không thể che chắn cho bọn họ được bao lâu, một khi người của Huyền Âm giáo ngự kiếm tới đây, chỉ dựa vào nàng và một con cá hồ còn chưa khôi phục được nguyên khí thì chắc chắn sẽ không thể ngăn được. Làm sao bây giờ?

Một luồng sáng xẹt qua nơi chân trời, Cổ Tiểu Ma rùng mình: Nhanh quá!

Nàng kéo nhẹ Úc Lưu đi về phía động, Úc Lưu nhìn cửa động hẹp nhỏ, tối đen như mực, dường như còn có chút gì khác thường, cứ nhất quyết không chịu đi vào. Cổ Tiểu Ma thấp giọng cá giận nói: "Không vào thì chui vào bức hoạ đi! Đừng có làm vướng chân ta!"

"Không!" Hắn nói rất rõ ràng.

"Vậy thì vào động!"

"Cũng không vào."

"Người..." Cổ Tiểu Ma không có thời gian nói nhảm với hắn, bản thân cứ chui vào trong rồi nói vọng lại: "Này, người không trốn thì phải che dấu giúp ta đây."

...

Khi mấy luồng sáng kia đáp xuống đất thì đã nhìn thấy cảnh tượng này: Một mỹ nhân thanh y đang ngồi trước cửa một hang động, giấu đầu lòi đuôi ngắm phong cảnh.

"Xin hỏi... Vị công tử này, có nhìn thấy một nữ tử áo xám đi qua đây không?"

Là giọng của Mạc Kinh Viên.

Cổ Tiểu Ma run lên, chậm rãi thở ra, nhưng lòng nàng càng lúc càng trở nên hỗn loạn. Nàng còn chưa có phản ứng gì thì nơi cửa động Úc Lưu ngồi canh



lại có một luồng sáng. Một câu nói lạnh lạnh rơi xuống trên đỉnh đầu: "Ta không phát hiện có một nữ tử áo xám đang trốn trong động đầu."

...

Cổ Tiểu Ma rơi lệ rồi.

"Tiểu Ma Cô, sao muội không đi theo kí hiệu, làm chúng ta tìm mãi." Vân Tiêu có chút sốt ruột tiến lên lời Cổ Tiểu Ma ra khỏi động, trong mắt đều là sự quan tâm.

"À, muội lạc đường mất." Cổ Tiểu Ma cười miễn cưỡng với hắn, không dám nhìn sang bên cạnh.

"... Sư tỷ."

Thân thể của nàng hơi run rẩy.

"Sư tỷ... Tỷ có khỏe không? Muội và đại sư huynh tìm tỷ khắp nơi, chỉ sợ tỷ..." Tác Oanh nói tới lời này thì hốc mắt ửng đỏ: "Nếu tỷ gặp chuyện không may, muội... Muội cũng..."

Cổ Tiểu Ma nhắm chặt mắt lại, ngẩng đầu lên, nụ cười lại nở rộ trên khuôn mặt tái nhợt kia.

"Tác Oanh ngốc." Nàng khẽ gọi một câu, Tác Oanh liền nhào tới ôm nàng, cúi đầu khóc nức nở. Hai người cứ ôm nhau như thế, Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu lên, lúc này mới nhìn bóng người bạch y cao ngất kia. Hắn không nhìn nàng, chẳng qua lại đang có chút đắm chiêu mà nhìn về phía xa.

Vừa rồi nơi này còn có một thanh y nam tử, hiện nay đã mất tích, mà bọn họ cũng không thể phát hiện hắn đã rời đi từ lúc nào, cuối cùng thì hắn là ai?

Chân mày của Mạc Kinh Viễn nhíu lại, dựa vào tu vi của hắn, là người hay quý, là yêu hay ma thì hắn đều nhận ra. Nhưng trên người của nam tử kia, lại không có gì.

Không có sinh khí, lại không có tử khí.

Người như vậy, không biết là địch hay là bạn, chỉ cần nghĩ đến thì thật đáng sợ.

Mạc Kinh Viễn nhíu mày, sau đó lại dời mắt về phía Cổ Tiểu Ma: "Tiểu Ma không có chuyện gì thì tốt rồi, để đề phòng Huyền Âm giáo đuổi theo, có chuyện gì thì lát nữa hãy nói, cứ rời khỏi nơi này trước đã."

Tất cả mọi người gật đầu, Phó Diệp Văn rút bội kiếm ra: "Ta đi trước một bước, xem thử phía trước có mai phục hay không."

Mạc Kinh Viễn gật đầu: "Vậy ngũ sư đệ đi trước đi, Tiểu Ma, muội lại đây."

Cổ Tiểu Ma vẫn đứng tại chỗ, cười nói: "Đại sư huynh, huynh vất vả nhiều rồi, cứ để nhị sư huynh mang muội đi là được."

Ba người ở đây đều ngẩn ra. Vân Tiêu là kẻ thần kinh đơn giản, không hề chú ý đến việc bầu không khí có chút không đúng, hét lên: "Tiểu Ma Cô lại bắt công, đại sư huynh cứu muội vất vả, bọn huynh không vất vả sao?"

Cổ Tiểu Ma vừa muốn nói gì thì Mạc Kinh Viễn đã đi tới, nhảy lên bội kiếm, vươn tay với Cổ Tiểu Ma, dường như không quan tâm tới lời từ chối của nàng.

Gió lạnh thổi qua bên má, mà xiêm y lúc trước đã sớm được cởi ra rồi bỏ vào trong tay nải, trên người vẫn là y phục màu xám mà nàng vẫn thường mặc, có điều nội y vẫn còn hơi ẩm ướt, một cơn gió lạnh thổi tới lại mang đến chút lạnh lẽo không thể nói nên lời.

Sau lưng có chút ẩm ướt đang lan tràn, nhưng nàng không có cảm giác gì. Mạc Kinh Viễn đặt tay lên eo nàng, chỉ cảm thấy thân thể của nàng không ngừng run lên, vì vậy liền ân cần hỏi han: "Lạnh sao?"

Cổ Tiểu Ma lắc đầu, miễn cưỡng cười cười. Nàng nhắm mắt lại, vừa muốn bỏ nhào vào lòng hắn khóc lớn một hồi, vừa không muốn thấy hắn cả đời này nữa. Chẳng qua hai loại cảm xúc ấy đều được cất giữ dưới đáy lòng, dưới từng cơn gió lạnh lẽo nơi đây, chỉ một mình nàng cảm thấy khó chịu.

Mấy người đặt chân trong một chỗ kín đáo nơi sơn động, Mạc Kinh Viễn và Vân Tiêu hợp lực bày kết giới bên ngoài cửa động, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút. Phó Diệp Văn và Tác Oanh đi xung quanh tìm thức ăn, Vân Tiêu vừa ngồi xuống đã lấy hồ lô rượu ra hớp một ngụm, cười nói: "Tiểu Ma Cô, đã lâu không gặp, thấy nhị sư huynh cũng không thân thiết nữa."

Cổ Tiểu Ma ngồi xuống bên cạnh hắn, hắn giọng: "Tại sao lại không thân chứ? Vừa rồi muội muốn huynh dẫn muội ngự kiếm huynh cũng không cho."

"Nhị sư huynh ngự kiếm không vững bằng đại sư huynh, không phải là muội không biết."

Hai người cùng cười rộ lên, không tự chủ mà nhìn về phía Mạc Kinh Viễn, chỉ thấy hắn đang ngồi xếp bằng ở đối diện, bạch y tảo nhã, vô cùng tuấn mỹ, đang vô cùng nghiêm túc mà nhìn thẳng vào Cổ Tiểu Ma, ánh mắt có chút khác lạ.

"Tiểu Ma." Cuối cùng hắn cũng mở miệng, dường như phải cân nhắc một lúc lâu sau mới nói: "Thanh y nam tử kia, muội có biết hắn không?"

Cổ Tiểu Ma thành thật lắc đầu: "Muội chỉ biết hán tên Úc Lưu thôi."

Nàng đã cứu hán trong mộng, đây là mơ, là trùng hợp hay là cơ duyên, Úc Lưu không nói, nàng cũng không biết. Nhưng cho dù đó là thật, lúc nàng cứu hán cũng không phải là thân thể của nàng, nếu nói ra, chỉ sợ Úc Lưu cũng không tin, nói như vậy, còn không bằng cứ cho rằng đó chỉ là giấc mộng mà quên đi.

Nhưng có một số việc, không phải cứ xảy ra rồi là có thể quên.

Mạc Kinh Viễn lạnh nhạt nói: "Muội chưa hiểu về sự đời, đừng ở cùng với người không rõ lai lịch đó."

Cổ Tiểu Ma ngăn ra: "Hán không phải người xấu, người của Huyền Âm giáo cũng muốn bắt hán."

"Như thế thì càng không thể ở cùng nhau." Mạc Kinh Viễn tiếp tục nói: "Hiện nay chúng ta còn khó bảo toàn bản thân. Còn có chuyện của lục sư đệ, phải nhanh chóng trở về Thiên Diễn bẩm báo với sư phụ, chờ lão nhân gia định đoạt."

Nàng cúi đầu không nói gì, trong lòng lại có chút khó chịu. Có tiếng bước chân truyền đến từ ngoài cửa động, là Phó Diệp Văn và Tác Oanh đã trở lại, hai người ôm một đồng quả đại trong ngực, vừa đi vừa cười, khiến cả tâm tình nàng cũng tốt theo.

Thật ra là vì nàng đã thấy được đồ ăn...

Chắc, quan tâm đến nó làm gì, Cổ Tiểu Ma lấy hai quả đại, ăn đến vô cùng vui vẻ, lại nghe Tác Oanh vỗ váy nói: "Tại sao lại bản như vậy nhỉ? Sư tỷ, ở phía trước không xa có một con sông nhỏ, chúng ta đi tắm thôi."

Cổ Tiểu Ma còn chưa kịp trả lời đã nghe Phó Diệp Văn nói: "Giờ Huyền Âm giáo đang tìm chúng ta khắp nơi, hai người các muội đi ra ngoài, lại không thể bảo vệ mình, nhất định là vô cùng nguy hiểm."

"Ngũ sư đệ nói đúng." Mạc Kinh Viễn cười rất dịu dàng: "Sắc trời cũng không còn sớm nữa, cố chịu đi Oanh Oanh."

Cổ Tiểu Ma lơ đãng ngẩng đầu, lại phát hiện tuy Mạc Kinh Viễn đang nói chuyện với Tác Oanh, nhưng ánh mắt lại không hề rời khỏi người mình. Đầu tiên nàng ngăn ra, sau đó lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Thì ra, từ lần đầu tiên biến thành như vậy, đại sư huynh vẫn luôn phòng bị nàng. Cái gì mà bên ngoài nguy hiểm, cái gì mà quan tâm đến nàng, đều là chó má cả. Hán chỉ sợ đột nhiên nàng sẽ biến thành ác ma đã thương người mà thôi.

Thì ra, chỉ sau một đêm kia, hán đã xem nàng như một quái vật, không chỉ có không tức giận.

Nàng siết chặt trái cây trong tay... Có chút buồn cười.

Không phải đã sớm biết rồi sao? Không phải đã nghe chính miệng hán nói ra rồi sao? Không phải đã quyết tâm làm ra vẻ như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra sao? Tại sao lòng nàng vẫn suy sụp như thế, còn có chút khó thở, hết như sự đau đớn ấy đã khám sâu vào đáy lòng.

Nàng nên hiểu cho hán, thân là đại sư huynh, điều cần suy nghĩ rất nhiều, thứ cần chăm sóc cũng rất nhiều, nhưng... Nhưng mà...

Oanh Oanh, nơi này có một bộ y phục, muội cố hong khô trong đêm nay, ngày mai thay là được." Nàng mỉm cười lấy một bộ y phục màu hồng nhạt ra khỏi tay nải: "Thật sự xin lỗi, là sư nương tự tay làm, sư tỷ không cần thận nên làm ướt rồi."

Tác Oanh có chút nghi ngờ nhận lấy, nhưng khi nghe nói là sư nương làm thì không khỏi vui vẻ, cười nói: "Sư tỷ, sao tỷ cất lâu như vậy giờ mới lấy ra chứ?"

Cổ Tiểu Ma đứng dậy, cắn một miếng hoa quả, chậm rãi đi ra ngoài cửa động. Vân Tiêu và Phó Diệp Văn uống rượu, không chú ý đến nàng, Tác Oanh đang bận xem y phục, chỉ có Mạc Kinh Viễn quay đầu, nhìn thấy hành động của nàng thì gọi khẽ: "Tiểu Ma?"

Thân hình nàng bị kiềm hãm, nhưng vẫn không xoay người.

"Muội ra ngoài đi dạo."

Lúc này Vân Tiêu và Phó Diệp Văn ngẩng đầu, Phó Diệp Văn cảm thấy hơi kì lạ, nói: "Chỉ đi một chút thì mang theo tay nải làm gì?"

Cổ Tiểu Ma vẫn đứng đó, không quay đầu, Mạc Kinh Viễn thu mắt, lạnh nhạt nói: "Bên ngoài nguy hiểm, đừng làm loạn."

"Muội không làm loạn." Đây là lần đầu tiên nàng ngắt lời hán, khẽ cười nói: "Bên ngoài có nguy hiểm tới đâu, thì vẫn không thể nguy hiểm bằng việc ở cùng muội."

Mạc Kinh Viễn trừng lớn mắt, quay đầu nhìn Cổ Tiểu Ma, Vân Tiêu không nuốt nổi một ngụm rượu, có chút không vui nói: "Tiểu Ma Cô, muội đang nói gì vậy?"

Cổ Tiểu Ma dừng một chút, đột nhiên xoay người lại, trên gương mặt tái nhợt có hơi đỏ, nhưng nụ cười vẫn tươi như hoa: "Đa tạ lúc trước các sư huynh

đã tới cứu muội, nhưng mà tiểu Ma không tốt, vẫn còn tham luyến sự náo nhiệt của chốn hồng trần nên muốn đi dạo vài ngày, đi một con đường khác, có lẽ sẽ về Thiên Diễn trễ mấy ngày, tới lúc đó sẽ tự tạ tội với sư tôn sau."

Vân Tiêu lên Thiên Diễn từ năm mười hai tuổi, có khi nào thì thấy đáng về nói năng nhõ nhõ đó của nàng đâu. Lòng chỉ cảm thấy có chút không đúng, lại không biết không đúng ở chỗ nào, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên trả lời thế nào. Chỉ lẩm bẩm: "Nói bậy gì đấy! Sao muội đi cùng với bọn huynh lại nguy hiểm được? Cứ nói nhảm..."

"Tiểu Ma..."

Mạc Kinh Viễn vừa muốn mở miệng nói chuyện đã thấy Cô Tiểu Ma dôi mắt sang, tuy nụ cười vẫn nở rộ trên khoé môi, nhưng rõ ràng trong đôi mắt kia còn có một chút sát khí, hết như đang muốn xuyên thấu hần vậy.

Lòng hần cả kinh, lời vừa muốn nói ra lại quay ngược trở vào. Chỉ thấy nàng mặc bộ y phục màu xám đơn bạc, gầy yếu như sào, rõ ràng rất cô đơn, nhưng lại ngạo nghễ quật cường không nói nên lời. Trong chớp mắt đã biến mất nơi cửa động. Tác Oanh vội vã đuổi theo, lòng Phó Diệp Văn vừa động, có chút ngạc nhiên: "Tiểu Ma Cô không có chút pháp thuật nào, muội ấy không thể ra khỏi cửa động này đâu."

Mấy người đứng lên chạy về phía trước, lại thấy Tác Oanh đang ngăn người, ngơ ngác nhìn cửa động.

Phía trước, là một kết giới vỡ nát,

"Oanh Oanh, muội sao rồi..."

"Sư tỷ..." Tác Oanh vô cùng kinh ngạc, giọng nói cũng có chút run rẩy: "Sư tỷ... Đầu ngón tay tỷ ấy vừa chạm vào, kết giới mà đại sư huynh và nhị sư huynh hợp lực làm nên... Đã nát..."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 17

Cô Tiểu Ma chạy nhanh vào rừng, cây cối hai bên nhanh chóng bị nàng bỏ lại phía sau, dần trở thành những bóng đen mờ nhạt, không còn tiêu cự.

Nhưng nàng vẫn tiếp tục chạy về phía trước, chỉ chạy tới phía trước.

Dưới chân nàng như nổi gió, khoé môi nhếch lên cao, khuôn mặt tái nhợt dần trở nên dữ tợn, cảm giác này quá quen thuộc, dường như sát khí toàn thân nàng đều được phát tiết xuống mặt đất. Nàng như bị mê muội, trong tâm trí nàng tràn đầy ánh mắt phùng bị kia của Mạc Kinh Viễn, lòng giống như đang có hàng nghìn thanh đao chém loạn, chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn.

Rõ ràng đôi mắt kia đang nói... Quái vật.

Người nàng run lên, mồ hôi thấm ướt mọi góc ngách trên cơ thể. Khí thế lúc này không biết đã đi nơi nào, bỗng nhiên Cô Tiểu Ma té nhào lên mặt đất, vừa thở hắt ra vừa nện một quyền vào thân cây.

"Không cần biết người là thứ gì, mau lăn khỏi cơ thể ta ra đây!"

Nàng gấp đến độ mắt, xuống tay cũng không hề nhẹ, mu bàn tay trắng nõn liền xuất hiện mấy vết máu: "Lăn ra đây!"

Không có ai đáp lại. Trả lời nàng chỉ có từng cơn gió lạnh thổi quét qua người.

Cô Tiểu Ma cảm thấy cả người đều mệt mỏi, lại cảm thấy cánh tay vừa đánh lên thân cây kia vô cùng đau đớn, càng nghĩ càng uất ức. Nàng xoay người lấy con búp bê vải ra khỏi tay nải, chà đập nó một lúc lâu.

Nàng giãy vò một hồi, đột nhiên thoáng nhìn qua ngũ quan xiêu vẹo của tiểu oa nhi này, có chút bản, tay nải này đã từng bị ướt, vì thế mặt của tiểu oa nhi cũng ướt theo, nếu nhìn nghiêng, thật sự đáng về này rất giống nàng khi khóc.

Cô Tiểu Ma có chút đau xót, cuối cùng bản thân mình lại giống hệt như con búp bê này, không ai thương không ai để ý. Nàng vội vàng ôm búp bê vải vào ngực, sợ gió thổi nó lạnh, còn bản thân mình lại run lẩy bẩy như mấy chiếc lá trên cây cao.

Cô Tiểu Ma bị thương được một lúc mới quyết định trở về Thiên Diễn thật nhanh, giang hồ này quá mức nguy hiểm. Ma giáo còn đang như hổ rình mồi với nàng, mà ngay cả nàng cũng không biết rõ mình là cái gì. Lúc ở Thiên Diễn, mọi thứ vẫn tốt, nếu nói như thế thì chắc chắn yêu ma quỷ quái đều bị tiên khí ở trên Thiên Diễn làm cho kinh sợ, vì thế nên mới không dám đến gần nàng.

Nàng suy nghĩ vô cùng hồn nhiên, hoàn toàn quên mất thư sinh năm đó đã làm bạn ba năm với nàng cũng là quỷ.

Cổ Tiểu Ma đứng lên, sửa sang lại y phục trên người một chút, lúc nàng còn chưa kịp phân biệt phương hướng đã có một vài tiếng bước chân nhỏ truyền đến từ phía sau. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là cho rằng đó là người của Huyền Âm giáo đuổi tới, sợ đến mức vắt chân lên cổ mà chạy.

Nhưng tiếng bước chân ở phía sau vẫn theo sát nàng, Cổ Tiểu Ma chạy một lúc lâu, lại cảm nhận được chút yêu khí, không hề mạnh như Thiên Cầu. Nàng cảm thấy có chút kì lạ, bỗng nhiên có tiếng cười duyên của nữ tử truyền đến bên tai.

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, dưới chân không biết đã cấp phải thứ gì, lập tức ngã nhào trên đất. Nàng rút trường kiếm ra chém dây mây kia, nhưng đã không kịp nữa, chẳng bao lâu nàng đã bị mấy sợi dây mây này quấn chặt, quỳ rạp dưới đất không khác gì một con cóc, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nổi.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần, yêu khí cũng càng ngày càng nặng, Cổ Tiểu Ma có chút hồi hận, không có chút bản lĩnh nào thì còn giả vờ cứng rắn làm gì chứ... Sớm biết như thế đã trở về chung với các sư huynh rồi, giờ đừng nói đến Huyền Âm giáo, ngay cả một yêu tinh nho nhỏ nàng cũng đâu không lại. Nhưng tất nhiên lúc này nước mắt không có chỗ để dùng, trong tầm nhìn hữu hạn của nàng, đột nhiên có hai cặp giày thêu xuất hiện.

"Yêu nghiệt phương nào... Lại... A... Đại tiên... Tha mạng..."

...

Người mang đôi giày thêu màu hồng bên phải nói chuyện: "Bảo Nhi, đó là người đã đả thương muội sao?"

Giọng nói như chim hoàng oanh cất tiếng hót, vô cùng uyển chuyển êm tai. Người bên cạnh tiếp lời: "Đúng vậy, đau quá."

Cách nói có phần giống với tiểu hải tử, thậm chí sợ người mang giày hồng không tin, Bảo Nhi còn vén váy mình lên cao, Cổ Tiểu Ma nhanh chóng dời mắt lên đã thấy một vết bầm tím trên đôi chân trắng như tuyết kia, lập tức cuồng quát la lớn: "Không phải là do ta làm, oan uổng quá, oan uổng..."

"Hừ." Bảo Nhi bắt đầu trách mắng bằng giọng nói lạnh lạnh của mình: "Lúc này chính là ngươi hô to gọi nhỏ, còn đánh ta một cái... Thập Bát tỷ tỷ, tỷ phải làm chủ cho muội."

Thập Bát tỷ tỷ sao? Xếp đến hạng thứ mười tám cơ à, xem ta tộc yêu quái này rất khổng lồ. Cổ Tiểu Ma bắt đầu cảm thấy sợ hãi, vừa nỗ lực vùng vẫy muốn thoát khỏi sự trói buộc, vừa cố gắng giải vây cho tội danh của bản thân: "Không phải là ta đánh ngươi mà, ta chỉ đánh gốc cây sơn trà kia thôi, không chạm vào thứ gì khác cả... Ách, chỉ có cây sơn trà..."

Đột nhiên nàng dừng lại, có chút mờ mịt lặp lại lời nói: "... Chỉ có sơn trà... Hự..."

Hoa Yêu sơn trà!

Nàng liếc bàn tay đã bị trầy da của mình, thềm mắng vận khí vô cùng xui xẻo, đánh bừa một cũng có thể trúng một cái cây thành tinh, con bà nó, còn có thiên lý nữa không? Mắt thấy đôi giày thêu màu đỏ xinh đẹp kia lại bước tới trước vài bước, Cổ Tiểu Ma càng vùng vẫy dữ dội hơn: "Về sau ta sẽ không dám đánh bừa vào cây cối nữa, ta nói lời luôn giữ lời, biết sai sẽ sửa, xin Hoa Yêu tỷ tỷ tha cho Cổ Tiểu Ma này một mạng đi..."

"Ngươi nói ngươi tên gì?" Đột nhiên Thập Bát ngắt lời nàng.

"Cổ Tiểu Ma." Nàng giả vờ đáng thương khịt mũi vài cái, Phật tổ ơi, làm ơn để vị Thập Bát tỷ tỷ này thấy con đáng yêu đi, con chấp nhận khi trở về sẽ ăn nắm mà...

"Ngươi là người của Thiên Diễn phái sao?" Giọng nói của Thập Bát bắt đầu có chút vui mừng, hiện giờ lòng của Cổ Tiểu Ma đang đấu tranh dữ dội, nếu nói phải thì chắc chắn sẽ làm sư phụ mất mặt, nhưng nếu nói không phải thì có lẽ cái mạng này của nàng cũng khó mà giữ được, phải làm sao đây?

"Không cần phải nói nữa, ngươi là thất sư muội của chàng, tuy là đệ tử tu tiên nhưng một chút thuật pháp cũng không có, có phải không?"

Nhất thời mặt Cổ Tiểu Ma giống hệt như bị lửa thiêu, là tên sư huynh nào chuyên môn đi nói xấu nàng đấy, đúng là tức chết người mà.

Dường như Thập Bát rất vui, dây mây quấn quanh người Cổ Tiểu Ma nhanh chóng rút đi. Nàng xoa bả vai ngồi dậy, vừa ngẩng đầu lên, trong nháy mắt lại sợ tới mức lùi về phía sau mấy bước.

Hai vị cô nương yêu kiều trước mắt này, dáng người đều cao gầy thon thả, vị bên trái mặc y phục màu vàng nhạt, khuôn mặt non nớt đang nhìn mình với vẻ căm giận. Mà người bên phải kia... À, y phục đỏ rực, ngoại sam đỏ rực, trăm hoa đỏ, đai đỏ... Khuôn mặt... Nói tóm lại chính là một mỹ nhân đỏ rực từ trên xuống dưới, nhất thời Cổ Tiểu Ma có cảm giác như mình đang gặp phải một cái đèn lồng đỏ chói không lồ.

"Thập Bát tỷ tỷ, nàng làm muội bị thương..." Bảo Nhi bắt mắt lên án.

"Nhất định không phải do Cổ cô nương cố ý..." Thập Bát cười tủm tỉm, phất son trên mặt cũng muốn rơi hết xuống: "Ta nghe chàng nói, dù trời sinh tính thất sư muội của chàng hơi đoảng, nhưng rất lương thiện..."

"Chàng nào cơ?" Cổ Tiểu Ma ngạc nhiên hỏi: "Ngươi nói vị sư huynh kia..."

Thập Bát nghe xong, trên khuôn mặt đầy son phấn kia lại có chút ửng đỏ, hắng giọng nói: "Chàng... Chàng họ Mạnh, tên... Tên là Trạch hự..."

Cổ Tiểu Ma đang đứng phúi đồng lá dính trên người, đột nhiên nghe thấy cái tên này, tay run lên một cái, cũng may vị Thập Bát cô nương vẫn đang còn bận thẹn thùng nên chưa nhìn thấy, đầu óc vẫn luôn chậm chạp của Cổ Tiểu Ma lại bắt đầu quay cuồng. Hoa Yêu son trà này có quen với Mạnh Trạch Hư, nàng nên cố gắng tỏ vẻ như không biết chuyện Mạnh Trạch Hư đã bỏ mạng nhưng không hiểu tại sao lại trở thành giáo chủ Huyền Âm giáo, trước mắt mạng nhỏ của mình nằm trong tay người ta, cứ lừa tạm đi đã, tìm được cơ hội thoát thân rồi nói sau.

"A, thì ra là có quen với lục sư huynh, hân hạnh hân hạnh." Nàng nở nụ cười nịnh nọt.

Mời vừa rồi Thập Bát còn có chút lo lắng, bản thân mình là yêu, người ta lại là đệ tử tu tiên, không biết có chê mình không. Giờ cuối cùng cũng yên lòng. Mạnh Trạch Hư đã nói sư muội của chàng là một cô nương rất tốt, quả không sai.

Cổ Tiểu Ma không ngừng tính toán trong lòng. Mạnh Trạch Hư đã trở thành giáo chủ ma giáo rồi, biết một yêu quái thì có gì là lạ? Suy nghĩ của nàng xoay vòng, lại nhận thấy tâm mắt vẫn có chút oán giận của Bảo Nhi, cười nói: "Lúc trước là do ta lỗ mãng, xin Bảo Nhi cô nương đừng để bụng."

Bảo Nhi mất thấy Thập Bát tỷ tỷ vừa lâm trận đã trở giáo, xem ra sẽ không giúp mình dạy dỗ người này, trên mặt có chút khó chịu, tức đến dậm chân, vừa xoay người đã biến mất, hoá thành một luồng sáng bay về phía gốc son trà mà Cổ Tiểu Ma đã đánh ban nãy, chỉ thấy nhánh cây hơi lay động, sau đó lại hoàn toàn yên tĩnh.

Thập Bát có chút xấu hổ: "Cổ cô nương bỏ qua cho, Bảo Nhi còn nhỏ tuổi, tính cách vẫn rất trẻ con."

Phàm là yêu có thể hoá hình thì ít nhất cũng phải có hơn năm trăm năm đạo hạnh trở lên, tuổi còn nhỏ nhưng đã có thể làm tổ tông của mình rồi đấy. Cổ Tiểu Ma bĩu môi không lên tiếng, Thập Bát ân cần hỏi han: "Không biết cô nương đang muốn đi đâu?"

Cổ Tiểu Ma đảo mắt, nói nhỏ: "Mấy người sư huynh muội chúng ta xuống núi rèn luyện, không ngờ gặp phải ma giáo đánh bắt ngờ, ta bị lạc khỏi mấy vị sư huynh, giờ lại lạc đường trong núi này..."

"Vậy, lục sư huynh của ngươi ở đâu?"

"A..."

"Cổ cô nương, ta tìm lục sư huynh của ngươi đã rất lâu rồi, nhưng không dám lên tới tận Thiên Diễn, ta và ngươi đi tìm bọn họ được không?"

Dường như đôi môi đỏ tươi của Thập Bát cũng sắp dán cả lên mặt nàng, Cổ Tiểu Ma sững người, cũng phát hiện vị Hoa Yêu son trà này có chút cảm tình không bình thường với Mạnh Trạch Hư, trong lòng cũng không biết nên làm thế nào mới phải, chỉ sợ nếu nói nhiều sẽ để lộ sơ hở, vì thế nàng chỉ gượng cười: "Có lẽ bọn họ đang ở..."

"Phía trước không xa có một trấn nhỏ, nhất định bọn họ sẽ ở đó." Thập Bát cười đến vô cùng thân thiết, kéo tay Cổ Tiểu Ma, cả người đã nhẹ nhàng bay lên.

Vốn Cổ Tiểu Ma đang định nói là 'son động phía trước', lại bị Thập Bát kéo bay lên, thấy nàng sử dụng thuật pháp của Hoa Yêu, Cổ Tiểu Ma không khỏi vô cùng ngạc nhiên: "A, đều nói yêu không cần ngự kiếm cũng có thể bay, quả nhiên..."

"Ngự kiếm à?" Trong giọng nói của Thập Bát có chút kiêu ngạo: "Chỉ có con người mới cần phải dùng mấy thứ đó mà thôi."

Cổ Tiểu Ma nhìn một lúc lâu đầy hâm mộ, cuối cùng cũng thốt lên: "Từ nhỏ ngươi đã có thể bay rồi sao? Hay là phải..."

"Giống với việc ngự kiếm của nhân loại, tất nhiên yêu sẽ có cách riêng của yêu." Thập Bát thấy vẻ mặt đầy tò mò của Cổ Tiểu Ma, có tâm lý lòng với nàng liền nói khẩu quyết ngưng thần tụ khí đẳng vân giá vụ đơn giản của yêu loại cho nàng nghe.

Cổ Tiểu Ma nghe rất nghiêm túc, thậm chí niệm vài câu trong, cả người như càng lúc càng nhẹ hơn, lại thấy Thập Bát đang vô cùng sợ hãi, chỉ vào dưới chân nàng, lắp bắp nói không ra lời. Nàng còn tưởng rằng Cổ Tiểu Ma chỉ là một người phàm, cho dù có nói khẩu quyết của yêu loại cho nàng thì cũng không có gì quan trọng, có điều không ngờ nàng chỉ thuận miệng niệm một chút như thế mà linh khí lại yên lặng hội tụ, trong nháy mắt đã bay lên rồi!

Hay là nàng... Không phải là người thường? Lòng Thập Bát vừa động, năm đó khi nàng học cười mây, mặc dù biết khẩu quyết nhưng nếu muốn tập trung thì vẫn phải khổ luyện hồi lâu, đâu có việc chỉ vừa thuận miệng niệm một chút đã thành công như nàng ấy vậy!

Cổ Tiểu Ma đã sớm choáng váng, sững người ở trong không trung không biết đang nghĩ gì, biểu cảm vô cùng quái dị, vừa vui mừng muốn nhảy cẫng lên, lại có chút hoảng hốt, không biết nên làm thế nào cho phải, cuối cùng chỉ còn lại chút cảm giác chua chát không thể nói nên lời.

"... Xin ngươi." Đột nhiên nàng nói.

Thập Bát ngăn ra: "Xin ta cái gì?"

"Xin ngươi, đừng nói cho người khác biết, cứ coi như ta chưa từng nghe qua câu khẩu quyết này đi." Hàng mi của nàng có chút run rẩy, bỗng chốc lại quay sang nở một nụ cười yếu ớt với Thập Bát.

Dường như, đó là nụ cười chỉ có thể xuất hiện khi người ta đã đau thương đến cực hạn...

Thật lâu về sau, khi Thập Bát nhớ tới khoảng khắc này, nàng luôn không nhận được mà suy nghĩ, Cổ Tiểu Ma lúc ấy, nhất định đã sợ hãi hơn bất kỳ một ai

khác, nhưng một nữ tử vẫn có thể cười dù đã sợ đến vậy...

Nàng rất kiên cường.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18

Cổ Tiểu Ma rất buồn bực.

Rõ ràng trần này không phải là nơi mà Thiên Cầu và Huyền Sắc đã từng mang nàng đi qua, có điều nó vẫn ở phụ cận Huyền Âm giáo, vô cùng không an toàn. Nhưng mấy thứ đó hoàn toàn không đáng giá nhắc tới so với chút mùi thơm đang bay ra từ phía tửu lâu trước mặt nữa.

Ngoại trừ một chút trái cây đại tổi qua, nàng vẫn chưa ăn gì. Thập Bát thấy trong đôi mắt sáng ngời của Cổ Tiểu Ma đang ngập tràn hình ảnh phản chiếu của tấm biển tửu lâu kia thì cười nói: "Chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút đi."

Cổ Tiểu Ma vừa nghe được đã cảm thấy, gương mặt với lớp trang điểm dày cộm của Thập Bát này thật là thi vị.

Yêu không cần ăn uống, bọn họ chỉ cần hấp thu linh khí của đất trời mà thôi. Đương nhiên, một khi đã rơi vào ma đạo, việc ăn huyết nhục uống hồn phách cũng không phải nói chơi.

Cổ Tiểu Ma có chút tiếc nuối và đồng tình với yêu ma, có lẽ nàng còn thầm cảm thấy may mắn. Một bàn thức ăn ngon như vậy mà không có người... Yêu quái nào cướp với nàng cả. Nàng vui đầu trong mỹ thực, không khác gì cả đời này chưa từng được ăn cơm. Thập Bát chỉ cần một bình rượu ngon lâu năm, sau đó ngồi uống rất tự nhiên.

Vừa uống được mấy chén, Cổ Tiểu Ma đã thấy nàng nằm sấp trên bàn, tay áo đã lau đi hơn nửa lớp son phấn trên mặt, lúc nàng ngẩng đầu lên lần nữa thì hai má đã ửng hồng, tất nhiên càng kiều mị hơn lúc trước. Cổ Tiểu Ma suy nghĩ một chút, lên lấy ly rượu nàng vẫn cầm trong tay, không rõ vì sao khi người ta lạc mất người yêu thì cứ thích uống rượu một mình như thế. Lần trước khi Tác Oanh bị bắt đi, Mạc Khinh Viễn cũng uống đến say mềm như vậy, nàng vừa nghĩ đến đây, lòng đã cảm thấy chua xót, ngưỡng cổ uống một ly.

Trong nháy mắt như có một ngọn lửa cháy lên trong cổ, cảm giác nóng bùng nhanh chóng lan xuống phía dưới. Cổ Tiểu Ma trợn mắt, khẽ kêu 'a' một tiếng, vội vàng rót một ly trà để uống nhưng vẫn không thể làm dịu ngọn lửa càng lúc càng nghiêm trọng này, chỉ có thể le lưỡi quạt không ngừng.

Tất nhiên hiện giờ Thập Bát đã hơi say, mị nhãn của mỹ nhân vô cùng trong suốt, lúc này lại nhìn thấy dáng vẻ buồn cười như thế của Cổ Tiểu Ma, nhin không được bật cười thành tiếng.

Tiếng cười vừa nhẹ nhàng vừa uyển chuyển, rất dễ nghe đã khiến mấy vị khách ở gần đó phải ghé mắt. Cổ Tiểu Ma lại rót vài ly trà, đột nhiên nghe thấy mấy người ở sau đang thì thầm.

"Ta nói này, đó là cô nương nhà ai vậy, đẹp như thiên tiên ấy."

"Thiên tiên sao? Huynh đệ ngươi có thấy vị công tử ở lầu trên không? Còn đẹp hơn cả nữ tử nữa!"

"Ài, nam nhân lớn lên tốt mã như thế làm gì?"

"Dáng vẻ như thế, nói không chừng nếu được nữ nhân có tiền nào đó nhìn trúng thì có thể làm tình nhân đấy..."

"Đúng đúng, cả đời cũng không phải lo chuyện ăn uống..."

Tiếng đối thoại càng lúc càng nhỏ, tiếng cười lại càng trở nên âm thầm hơn. Cổ Tiểu Ma vẫn còn đang thờ hồn hên, trong lòng rất tò mò, Thập Bát này rất xứng với danh Hoa Yêu, nếu không phải do nàng ấy trang diện lòe loẹt quá mức thì chắc chắn sẽ còn đẹp hơn cả Tác Oanh. Nhưng còn có nam tử đẹp hơn nàng sao...

Nàng liếc Thập Bát, mỹ nhân đã cười đủ, đang chống tay lên trán ngủ gật.

Lầu hai của tửu lâu rất rộng, ngày thường nếu có vị thiếu gia nào có tiền thì chắc chắn sẽ bao hết cả phòng để dùng, có điều hôm nay lại náo nhiệt đến bất ngờ, làm hại chương quầy phải đặt thêm mấy bộ bàn ghế, dù vậy, vẫn có người chen lấn ngay cầu thang, dáo dác nhìn về phía trước.

Rõ ràng nơi mọi người đang thăm thưng trộm nhớ chính là bên cửa sổ.

Cửa sổ chỉ mở một nửa, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào tạo thành một vầng sáng nhọt nhọt trên xiêm y của hắn. Tay phải hắn chống cằm như đang vô ý nhìn ra ngoài cửa sổ, bàn tay trái trắng nõn đặt trên bàn, cầm ly rượu bằng sứ thanh hoa lên, để sát vào đôi môi đỏ mọng. Úc Lưu thân nhiên nhấp một

ngụm, mặt mày cũng toát ra chút men say nhàn nhạt. Thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa sổ, hấn rừ mi xuống, khẽ thở dài một hơi.

Ầm ầm, lòng mấy vị nữ tử dưới lầu hoàn toàn tan nát. Hấn thở dài sao? Tại sao hấn lại thở dài? Máu nóng của chúng nữ ở tầng hai hực hực thiêu đốt, nhưng thanh y nam tử kia vẫn vô cùng thản nhiên, hấn lại nâng một ly rượu đến bên môi, đột nhiên dừng một chút, đôi mắt màu lục liếc xéo xuống dưới cầu thang, vừa nghiêng đầu, nụ cười đã nở rộ trên môi, nhiễm chút ánh mặt trời, không khác gì một vị thần.

Rầm!

Chân Cổ Tiểu Ma mềm nhũn, suýt nữa đã ngã khỏi cầu thang, phải vùng vẫy nhiều lần mới có thể bắt lấy lan can bên cạnh.

Cá hồ nhỏ Úc Lư!

Hấn hấn hấn hấn hấn đang cười với nàng, còn cười đến phóng túng như vậy!

Chút tiếng xì xào bàn tán ở tầng hai khi nãy đã hoàn toàn biến mất dưới nụ cười mỉm của Úc Lư. Linh hồn của Cổ Tiểu Ma vẫn chưa ổn định lại, bỗng nhiên có một luồng Long Tiên Hương nồng nặc đánh úp lại, lập tức Cổ Tiểu Ma có chút linh cảm xấu, khoẻ mắt hơi giật giật. Quả nhiên, Úc Lư mỹ nhân đang ghé vào bên khung cửa, vờn nửa người ra ngoài nhìn nàng, cười mỉm, nói: "Cây nấm khô quá!"

...

Trên phương diện độc mồm này, từ trước đến nay Cổ Tiểu Ma chưa bao giờ chịu thua.

"Cá hồ chết bầm, đồ cá chạch."

....

Tiếng hít khí vang lên trong tầng hai, nụ cười của Úc Lư cứng lại nơi đó, hiểu lầm này... Chắc, thật là nghiêm trọng.

Cứ như vậy, khoảnh khắc gặp mặt ngắn ngủi hoàn mỹ của hai người đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Cổ Tiểu Ma cố gắng chịu đựng mấy ánh mắt nóng rực ở sau lưng, đến ngồi cạnh cửa sổ với Úc Lư, nhìn hấn đang rót rượu uống một mình rất tự nhiên. Thình thoảng đôi mắt màu xanh ấy lại nâng lên, đảo qua nàng như muốn nói lại thôi, lập tức người sau chột dạ dòi mắt ra ngoài cửa sổ.

Đọa người quá! Hấn mà hỏi thì nàng phải trả lời thế nào bây giờ? Nhất thời xúc động bỏ đi một mình, nhưng sau đó lại bị Hoa Yêu son trà bắt được, lừa người ta không nói, còn lấy bạc của người ta ăn com nữa...

"Không phải ngươi đang ở cùng mấy vị sư huynh của mình à, sao lại đến uống rượu với Hoa Yêu kia thế?"

Lòng Cổ Tiểu Ma lộp bộp một chút, lời nói của Úc Lư đã trở thành một mũi tên nhỏ đâm vào chỗ hiểm của nàng. Tên này, cái gì cũng biết cả, kinh khủng quá.

"À, thật ra... ta..."

"Ngươi đến tìm ta để thực hiện lời hứa sao?"

"Đúng đúng đúng, đã thu tiền của ngươi rồi, sao có thể không quan tâm được..." Nàng như bắt được cọng cỏ cứu mạng, cười đến mức thấy rằng không thấy mặt. Úc Lư nhìn thẳng vào nàng, trên khoé môi còn có nụ cười nhàn nhạt, dường như đang cố ý không muốn vạch trần nàng vậy.

"Cần ta xử lý Hoa Yêu kia giúp ngươi không?"

"Không không" Cổ Tiểu Ma vội vàng xua tay: "Thập Bát không phải là yêu quái xấu... Nàng ấy muốn gặp sư huynh của ta, ta lại muốn tránh lỵ sư huynh, chúng ta cứ trốn khỏi nàng là được..."

"Vậy à..." Úc Lư tự rót cho mình một ly rượu: "Ngươi phải về Thiên Diễn sao?"

Cổ Tiểu Ma lại chột dạ, đột nhiên vươn tay đoạt lấy ly rượu của Úc Lư, than thở: "Tất nhiên là phải về, Huyền Âm giáo đang muốn bắt ta, còn muốn bắt ngươi... Ta nghe bọn họ nói có được ngươi sẽ có được cả thiên hạ, đúng đọa người... Cá hồ đều lợi hại như vậy à?"

...

Khoé mắt Úc Lư co rút, không đoạt lại ly rượu, để mặc nàng đưa chén đến bên miệng.

Cổ Tiểu Ma đang mãi suy nghĩ cho con đường phía trước của mình, bất tri bất giác đã để sát ly rượu vào môi: "Nếu không thì ngươi về Thiên Diễn với ta đi... Sư phụ ta rất lợi hại, có thể bảo vệ cho cả ta và ngươi an toàn..." Lời nàng còn chưa dứt đã đổ rượu vào miệng, lập tức biến sắc, run lấy bảy quần quèo chỉ vào ly trà bên cạnh.

Úc Lư dứt khoát không nhìn vào ánh mắt cầu cứu của nàng, cười khê: "Ta là yêu, Thiên Diễn là chính phái tu tiên, sao dám nhận ta đây?"

"Người... Đã Cứu... Ta... Lại, lại chưa làm qua... Ặc, chuyện gì xấu..." Lưỡi Cổ Tiểu Ma đã sớm cay xè, đột lấy ẩm trà bên cạnh trực tiếp đổ vào miệng.

"Đó là suy nghĩ của ngươi, người khác thì chưa hẳn sẽ vậy." Úc Lưu lần đến gần, Cổ Tiểu Ma vừa buông ẩm trà, đột nhiên thấy hắn nhào sang đây, lòng nhảy dựng: "Người ngươi ngươi dựa vào gần như vậy để làm gì?"

"Dù sao ngươi và ta cũng đang bị Huyền Âm giáo theo dõi..." Hắn nói chuyện rất nghiêm túc: "Không bằng chúng ta đi tìm Huyết Tây Thảo, chờ ta khôi phục nguyên khí rồi thì sẽ không còn ai dám tìm ta và ngươi để làm phiền nữa, thế nào?"

"Đó là nếu như trước khi ngươi khôi phục nguyên khí ngươi vẫn chưa bị Huyền Âm giáo bắt về hầm." Cổ Tiểu Ma yên lặng lui về phía sau.

"Muốn hầm cũng phải hầm ngươi trước, tất nhiên ta sẽ có cách."

Chưa nói tới việc Úc Lưu nữ nhân này đã từng phóng lớn ra trước mặt nàng, chỉ cần để ý tới công phu chạy trốn của con cá hổ này thôi, tuyệt đối là hạng nhất, Cổ Tiểu Ma hiểu rất rõ điều đó, hơn nữa cũng rất tin tưởng.

"Được!" Cổ Tiểu Ma đứng phắt dậy: "Giờ chúng ta đến A Nương Ngươi (tên chính xác của ngọn núi này đã được đề cập ở mấy chương trước) son!"

...

Úc Lưu uống xong ly rượu cuối cùng, mắt như lưu ly, cứ nhìn nàng như vậy, cười không nói gì.

Cổ Tiểu Ma tránh ở một ngõ nhỏ, đưa đầu ra ngoài thò thò như một tên trộm.

"Chúng ta đang chạy trốn, không phải đi làm tặc."

"Này..." Nàng quay đầu tròn mắt nhìn hắn đầy ý cảnh cáo, sau đó lại dè dặt cẩn thận nhìn ra bên ngoài, nói vọng ra sau: "Đều là do ngươi! Mấy cô nương kia đều đi theo ngươi đấy, Huyền Âm giáo có muốn không tìm thấy ngươi cũng khó!"

"Không phải ta bắt các nàng đi theo." Bối bối, Úc Lưu có chút uất ức.

"Bảo ngươi vào trong tranh lại ngươi còn không chịu đi!" Nàng cất cao giọng đầy tức giận! Lúc này Úc Lưu mới nói: "Này... Ta ở bên ngoài mới có thể cảm nhận được nguy hiểm, ngươi cũng sẽ không..."

"Được rồi được rồi ta biết rồi." Cổ Tiểu Ma có chút lúng túng, vội vàng ngắt lời hắn: "Chẳng phải ngươi là cá hổ tinh à? Đồi mạt đi được không? Đồ hại nước hại dân..."

"Có à?" Úc Lưu xoa gương mặt trắng nõn của mình, sau đó lại nheo mắt cái: "Ta đẹp mắt lắm à?... Thật sao?"

Hắn nói xong, đột nhiên còn ghé sát vào nàng. Cổ Tiểu Ma vừa quay đầu lại, suýt chút nữa đã nghẹn họng, chẳng qua phía sau chỉ có tường, căn bản không còn đường rút lui.

Úc Lưu nhìn nàng, ánh mắt có chút nóng bỏng, hơi thở của hắn phả bên tai nàng, khẽ nói: "Ngươi cũng cảm thấy ta đẹp à?"

Cổ Tiểu Ma đỏ mặt, lòng bàn tay toàn là mồ hôi, tai ngứa đến mức muốn vờn tay gãi, nhưng không hiểu vì sao lại không dám, mắt cũng quét loạn trên mặt đất. Hắn đã nhốt trọn nàng trong hơi thở của mình. Đột nhiên nàng nhớ lại khi còn ở trong giếng nước hôm đó, hắn cũng gần nàng như vậy, có điều lúc đó vẫn còn lạnh lùng, lúc này lại phóng khoáng, thanh lệ tao nhã.

Cổ Tiểu Ma choáng váng, mái tóc đen của Úc Lưu gần trong gang tấc, bị gió thổi còn lướt qua trên mặt nàng, khiến nàng vô cùng bối rối.

"Ồ đây! Mấy tỷ muội mau tới đây đi..."

Bị phát hiện rồi! Cổ Tiểu Ma chỉ cảm thấy sau lưng mình căng thẳng, thoát khỏi sự giam cầm của Úc Lưu trong nháy mắt, còn chưa kịp phản ứng thì tay đã bị người cầm lấy, không tự chủ mà chạy vào sâu trong ngõ nhỏ.

Nàng chạy theo phía sau hắn, không biết hắn đã dùng thân pháp gì, bước chân nhanh như gió. Dần dần Cổ Tiểu Ma có chút theo không kịp, không biết vì sao lại có mấy từ vang lên trong đầu, vừa niệm một chút, cả người đã trở nên nhẹ tênh, bay vút lên không trung.

Úc Lưu quay đầu nhìn nàng, nàng cũng hoảng sợ nhìn hắn, chẳng qua hắn không hề ngạc nhiên, chỉ nắm lấy tay của nàng, hai người lao về phía trước, biến mất trong giây lát.

...

Nhưng, sau khi hai người cười mây đến vầng đầu xong, Cổ Tiểu Ma chỉ mới học được pháp thuật cười mây sơ cấp, tất nhiên không thể biết được nghệ thuật đáp xuống là như thế nào.

"Này này, sắp va vào núi rồi!"



"Ta biết... Đừng có ôm đầu ta! Ta không thấy đường!"

"Đến phía trước một chút, có một trần, mau lên!"

"Ngươi đừng tóm ta... Không phải ta không có mắt!"

"Nhìn phía trước kìa! Có cây!"

"Ngươi... A!"

Rầm... Xoạt xoạt...

Cho dù là Úc Lư cũng bị mấy nhánh cây mắc phải y phục, khiến động tác rơi xuống vô cùng chật vật. Hắn phải đồng cỏ đại trên tóc đi, có chút khó chịu xoay người tìm kiếm bóng người xám tro của Cổ Tiểu Ma.

Có điều sự tồn tại của đối phương vô cùng mờ nhạt, Úc Lư tốn nửa sức lực mới phát hiện Cổ Tiểu Ma đang nằm trong một đồng lá khô, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Hắn đi đến bên cạnh nàng, còn chưa nói chuyện đã thấy mắt nàng không chớp, nhẹ nhàng mở miệng.

"Úc Lư, ngươi đã từng đồng ý với ta, đợi đến lúc chúng ta thoát ra ngoài, ngươi sẽ nói lý do Huyền Âm giáo muốn bắt ta." Nàng hơi nghiêng mặt đi, cố gắng giấu chút biểu cảm trống rỗng của bản thân: "Vây, ngươi nói đi."

Có thể do ánh trời chiều quá tịch mịch, hắn đứng trong gió, lại chìm vào trong tầm mắt quạt cuồng mà êm dịu ấy.

"Ngươi nói xem... Cuối cùng ta là thứ gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 19

"Cá hồ Úc Lư."

"Cây nắm khô quắt."

"Cá chạch Úc Lư."

"Cây nắm khô quắt."

"... Ngươi không đổi được câu nào khác sao?"

"Rõ ràng ngươi ghét nhất câu này, sao ta lại phải đổi?"

"..."

"Chúng ta nằm đây mấy canh giờ rồi?"

"Không biết, cứ nằm thôi, cũng không tốn bạc..."

"Nhưng hình như mới có một sạp bán màn thầu đi qua..."

"Cái gì?" Cổ Tiểu Ma nâng đầu tóc rồi bù ra khỏi đồng rom rạ, nhìn khắp nơi: "Ồ đâu?"

"Đã nói là đi qua rồi..." Úc Lư chỉ vào nơi xa nào đó, thanh thân nằm giữa đám rom. Trước mắt có một con lừa đang đi khập khiễng trên con đường nhỏ, lão hán đánh xe híp mắt ngái ngủ, hồn nhiên không hề phát hiện trên đồng rom đang có thêm hai sinh vật bé nhỏ.

Tại sao đã nằm trong đồng rom mà tên này vẫn có thể tao nhã như nằm trong trường Phù Dung thế? Cổ Tiểu Ma oán hận nhìn dáng vẻ tự cao tự đại của hắn, nheo mắt lại, nói: "Đều là tại ngươi!"

"Ta thì sao?" Úc Lư cười đến rất vô tội.

"Ngươi nói khiêm tốn một chút là tránh tai mắt của Huyền Âm giáo... Vây chính là trốn trong đồng rom à?"

"Đúng vậy, dựa vào chút thuật cười mây xiêu vẹo của ngươi, dọc đường chúng ta đã va vào mấy góc cây rồi!"

Cổ Tiểu Ma đỏ mặt, phản bác: "Chẳng phải ngươi cũng là yêu sao? Ngay cả cười mây cũng không được... Hay ngươi chỉ bơi được trong nước thế?"

Cuối cùng đôi mắt đẹp của Úc Lư cũng không nhịn được mà trừng lên, hấn dừng một chút, nói khẽ: "Nếu ta còn có thể bay, trên trời dưới đất, ta còn không thể lật được sao?"

Đáng tiếc Cổ Tiểu Ma không hề suy ngẫm cẩn thận mấy lời này, lòng của nàng đã sớm bay về phía sạp màn thầu đã đi xa, càng lúc càng tuyệt vọng.

A Nương Ngươi son.

Vừa nghe đã thấy nhất định sẽ là một nơi rất thần kì.

Trên thực tế, quả thật là rất thần kì. Dưới tình huống Cổ Tiểu Ma không ngại học hỏi kẻ dưới mà hỏi thăm vô số lần, cuối cùng Úc Lư cũng nói cho nàng biết, đó là một ngọn núi chỉ xuất hiện vào ban đêm, yêu ma quỷ quái trải rộng trên núi, người phàm không có cách nào tới gần.

Người phàm sao? Cổ Tiểu Ma vừa định nói bản thân mình cũng là người phàm, lại bất gặp ánh mắt kì dị của Úc Lư. Nhất thời bỏ qua việc nói lời vô nghĩa, nếu nàng là người phàm thì đã không ở đây với hắn rồi.

Nhưng... Ngọn núi chỉ xuất hiện vào ban đêm sao?

"Vậy ban ngày là gì?" Nàng tò mò hỏi.

"Ngươi đến sẽ biết." Úc Lư cười vô cùng quý dị, thuận tiện ngoắc ngoắc tay với nàng: "Đến rồi, xuống đi."

Hắn còn chưa nói xong, thanh ảnh linh động, tung bay theo gió, người đã đứng vững trên mặt đất, động tác trông rất đẹp mắt. Cổ Tiểu Ma ngăn ra, cũng nhảy khỏi xe, gọn gàng lưu loát, đây là kết quả mấy năm tập kiếm của nàng, lại khiến Úc Lư có chút bất ngờ.

"Xem ra ngươi cũng không phải hèn là vô dụng hoàn toàn." Hắn nhìn vật thể đẹp dài trong tay nài của nàng: "Đó là kiếm à?"

"Tất nhiên." Cổ Tiểu Ma đòi này chỉ có chút kiếm pháp có thể lấy ra hù người, nghe thấy lời khen của Úc Lư, nhất thời vui vẻ ra mặt: "Thế nào?"

Úc Lư gạt đầu, luồn tay phải vào trong tay áo lấy thứ gì đó, đột nhiên ném cho nàng một quyển sách với nhiều nếp nhăn.

"Đây là cái gì?" Nàng ngir thấy chút mùi mốc, biểu cảm không tốt lành gì cho lắm.

"Thần thức Tru Tiên Đồ." Hắn thần nhiên nói: "Dù sao cũng đã đi rồi thì cứ thuận tay mượn gió bẻ măng lấy chút ít của lão già Ngọc Đế thôi, có điều ta cũng lười đọc."

"Ngọc Đế à?" Nàng chớp mắt mấy cái: "Vậy ngươi đã từng bị nhốt trên trời thật sao?"

Úc Lư ngăn ra, đôi mắt lục sắc kia vừa nâng lên đã như đâm thẳng vào lòng nàng. Đột nhiên đầu Cổ Tiểu Ma hơi nhói, giấc mộng kia, giấc mộng kia...

"Lừa ngươi cũng tin, ta đùa thôi." Hắn cười nhạt một tiếng: "Ta chỉ là một con cá hồ tinh nho nhỏ, sao có thể gặp được Ngọc Đế chứ?"

"Cát." Nàng bĩu môi, cố gắng áp chế sự nghi ngờ kia, mặc dù nghe hắn nói vậy nhưng nàng vẫn cẩn thận cất sách vào trong tay nài.

Thì ra có quá nhiều tiền cũng rất phiền phức.

Cổ Tiểu Ma cảm một hạt châu trắng như tuyết đưa cho trường quỳ, nhìn sắc mặt trường quỳ chuyển từ đỏ sang trắng, từ trắng sang xanh, rồi từ xanh sang đen, tốc độ nhanh như biến hí pháp (ảo thuật thời nay).

"Xin hai vị chờ một chút, tiểu nhân đi mời người xem thử." Trường quỳ cười tươi lệnh cho bọn hạ nhân dâng trà lên.

Úc Lư như có chút bất đắc dĩ rồi ngồi xuống, không nhìn đến mấy nha hoàn đang bán tìm hồng liên tục bên cạnh, cười một chút: "Ta đã biết thôn nhỏ này sẽ không đổi nổi hạt châu đó mà."

"Tiền rượu để thoát khỏi Thập Bát lúc trước là do ta trả! Ngươi không có một đồng bạc vụn nào mà vẫn dám đi uống rượu..."

"Bà chủ ở đó mời ta." Về mặt của hắn càng vô tội hơn.

Ồ, vậy chẳng lẽ đồng bạc kia của nàng đã mất trắng rồi sao? Nhất thời Cổ Tiểu Ma càng thêm khó chịu, còn chưa kịp phát tác đã bất gặp vẻ mặt tươi cười đầy hoan nghênh của trường quỳ: "Không biết vị nào là người quản sự vậy? Xin tìm một chỗ để nói chuyện."

Úc Lư đang uống trà, chỉ vẩy tay, Cổ Tiểu Ma liền đứng lên, đi theo trường quỳ vào nội đường, không ngờ vừa mới rẽ vào phòng, chỉ nghe bịch bịch mấy tiếng, đột nhiên một nhà già trẻ lớn bé của trường quỳ đều quỳ gối trước mặt nàng.

"Cô nương, nhà ta chỉ có năm trăm hai mươi mấy lượng bạc này thôi, ta biết ta không thể mua nổi hạt châu này, nhưng xin ngài mở lòng từ bi, coi như cho chúng ta đi..."

Cổ Tiểu Ma choáng váng, chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Nhà các người có ai trúng thi độc sao?" Đột nhiên Úc Lư dựa vào cửa hỏi.

Chường quỳ như thấy được cứu tinh, bắt đầu xoay người quỳ lạy Úc Lư: "Thần tiên, nhất định ngài là thần tiên, xin hãy cứu con ta đi!"

Thì ra nơi đây gọi là thôn Viễn Kiều, cách chân A Ni Mã Đức Lặc Sơn ở trấn Thái An không xa. Nhi tử của chường quỳ thường xuyên đến trấn Thái An làm ăn buôn bán, ai ngờ vào một ngày hai năm trước, có một con yêu quái nào đó ở núi A Ni Mã Đức Lặc Sơn đã tới đó, mọi người ở trấn Thái An như nổi điên, nhi tử của chường quỳ cũng không may mắn thoát khỏi, sau khi trở về mặt mũi bắt đầu trở nên dờ dẫm, trên cổ có dấu răng, mỗi khi đến đêm lại bắt đầu điên cuồng cắn người, chỉ có thể trốn hẩn trên giường. Cứ đau khổ mà chống đỡ như vậy được hai năm, không hề thiếu các đệ tử tu tiên đến trấn Thái An để trừ yêu, nhưng tất cả đều có đi mà không về, cho đến cuối cùng khi một lão đạo sĩ xem cho nhi tử của chường quỳ, nói đây là thi độc, chỉ có nước mắt của Đông Hải mới có thể giải trừ.

Bảo bối! Cổ Tiểu Ma vụng trộm nhìn ngọc quan trên đầu Úc Lư, còn vài hạt, phát tài rồi. Trên người nàng vẫn còn một viên làm tiền đặt cọc, nếu vọt tới trấn Thái An để bán, không biết có được một khoản lớn không.

Chường quỳ nâng hạt lệ châu lên, nước mắt lưng tròng nhìn Cổ Tiểu Ma và Úc Lư.

Hơn năm trăm lượng bạc đủ cho một nhà bình thường ăn được mấy đời rồi. Tuy Cổ Tiểu Ma cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng đến cùng cũng không phải là lòng tham không đáy, vừa định gạt đầu đồng ý đã thấy Úc Lư lắc lắc tiền lên, lấy hạt châu trong tay chường quỳ trở về, khẽ nói: "Đây không phải là nước mắt."

Biểu cảm một nhà chường quỳ bắt đầu trở nên sầu thảm: "Thần tiên à, hạt châu này có ánh sáng năm màu, giống hệt như lời của vị đạo sĩ kia..."

"Ta nói không phải." Úc Lư nói rất thân nhiên, xoay người đi ra khỏi cửa: "Thật sự xin lỗi, lực bất tòng tâm."

Cổ Tiểu Ma đuổi theo hẩn ra ngoài, thấy Úc Lư đã trở nên nghiêm túc, có mấy tiếng trống vang lên trong lòng, dè dặt cẩn thận hỏi: "Quan tâm nó có phải nước mắt hay không làm gì, người là cá hổ, hạt châu này cũng từ biển mà ra, có thể có ích thì sao?"

"Thân ta và người cũng khó bảo toàn, còn muốn lo chuyện bao đồng à?"

"Nếu có thể lo thì sao phải mặc kệ?"

Đôi mắt của nàng trong vắt, Úc Lư quay đầu không nhìn nàng, lòng Cổ Tiểu Ma vừa động đã túm chặt vạt áo của Úc Lư.

"Hay đó thật sự là nước mắt à?"

Thấy Úc Lư không nói gì, Cổ Tiểu Ma háng giọng, cố gắng làm ra vẻ rồi nói: "Su phụ ta từng nói, làm người hào hiệp, cứu một mạng người, còn hơn xây bảy toà tháp. Chúng ta tu tiên, chính là vì muốn có năng lực để tạo phúc cho trăm dân."

"Người thật cao thượng." Úc Lư liếc xéo nàng: "Tự tạo phúc cho mình trước đi rồi hẵng sau."

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, bình thường tuy việc gì cũng do Úc Lư làm chủ, nhưng đa phần đều hỏi ý kiến của nàng, lúc nào cũng nói cười hiền hoà, không biết lần này như thế nào, dường như quyết tâm không chịu giao nước mắt ra.

Không nói đến việc bản tính Cổ Tiểu Ma không ác, từ nhỏ nàng đã nghe qua không ít sự tích cứu thế của tiên gia, vô cùng ngưỡng mộ từ lâu, lần này có cơ hội cứu một mạng người thì có chút không thể kìm nén, lấy một gói nhỏ trong tay nải ra, huơ huơ trước mặt Úc Lư: "Người không cứu thì ta cứu!"

Nàng xoay người chạy đi, còn chưa được vài bước đã có một bóng xanh chắn trước mặt.

Ánh mắt Úc Lư lạnh lẽo, mới vừa rồi hẩn còn ở sau lưng nàng, sao trong nháy mắt đã tiến lên trước vậy? Cổ Tiểu Ma giật mình, bắt đầu có chút khó chịu.

"Trấn Thái An nhiễu loạn, nhất định là do yêu ma trên núi A Ni Mã Đức Lặc Sơn gây ra, không biết là sức mạnh nào đã cho chúng nó ra ngoài từ trong đêm tối, đây đã là chuyện của hai năm trước." Dung nhan tuyệt mỹ của Úc Lư nhiễm một màn sương, hệt như lúc mới gặp: "Giáo chủ Huyền Âm giáo chết khoảng hai năm trước, mà sư huynh của người cũng chết hai năm trước đây, sau đó lại nhanh chóng biến thành giáo chủ... Người không thấy trùng hợp sao?"

Cổ Tiểu Ma thăm rùng mình, không biết là do nghe được câu chuyện kì lạ kia hay là vì vẻ mặt lúc này của hẩn.

"Thi độc này chính là một loại yêu thuật, khống chế người chết đi cắn người sống, người sống lại biến thành người chết, nếu như người cứu hẩn, nhất định sẽ bị người thi thuật phát hiện, sau đó sẽ bắt được chúng ta thôi."

Người nàng bắt đầu lung lay, quay đầu lại thấy một nhà chường quỳ đang quỳ gối trước cửa hiệu cầm đồ, không ngừng đập đầu với bọn họ, mấy người vây quanh còn đang nghị luận ào ào, thật đáng thương.

Người nhà.

Hai năm, nếu không phải người nhà, ai có thể cố chấp tới sự sống chết của nhau.

Thật ảm áp, nhưng nàng không có.

"Bị cắn hơn hai năm, nói vậy mấy ngày nữa sẽ không chịu được đâu." Úc Lư xoay người, nói: "Người sống đều có số, chúng ta đi thôi."

Cổ Tiểu Ma vẫn đứng tại chỗ, không hề đi theo Úc Lư.

"Ta không tin vào số mệnh." Nàng nhìn bóng lưng đã dừng lại của hắn, trên gương mặt tái nhợt tràn đầy sự kiên định, gần từng chữ: "Mệnh là do ai định, ta không phục."

Nàng vừa dứt lời, cũng không để ý đến hắn, xoay người quay trở lại hiệu cầm đồ. Chương quỳ này còn tưởng mình không có hi vọng đã thấy nữ tử mặc y phục xám kia trở lại, xoè tay ra trước mặt họ, biểu cảm rất không tình nguyện, nhất quyết nhắm mắt lại rồi nói: "Năm mươi lượng bạc! Ta đưa cho ông!"

Trong lòng bàn tay gầy guộc tro xương là một hạt trân châu chói mắt.

Chương quỳ mừng rỡ, chỉ không ngừng dập đầu xuống đất. Người vây xem bên cạnh mỗi lúc một nhiều hơn, Úc Lư vẫn đứng tại chỗ không hề động, không quan tâm đến mấy ánh mắt đầy kinh diễm phóng tới từ bên cạnh. Thật lâu sau, đột nhiên hắn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, khoé môi nhếch lên thành một nụ cười nhẹ.

Nàng tùy tiện như vậy, có phải mọi chuyện sẽ trở nên phiền phức hơn không?

Nhưng...

Có thể thay đổi vận mệnh thật sao?

... Có lẽ là được.

Bởi vì là nàng, chắc chắn sẽ được.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiềm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20

Mùa thu này, dường như rất dài.

Gió không quá lạnh nhưng vẫn giống như từng cây kim đâm vào da thịt, khiến người ta cảm thấy đau đớn.

Cổ Tiểu Ma siết chặt y phục trên người, liếc mắt nhìn về phía Úc Lư, lại thấy vẻ mặt của hắn vẫn như thường, gió lạnh như rẽ ra hai bên trước người hắn, chỉ khẽ thổi bay tóc đen trên lưng khiến nó tung bay nơi không trung, vô cùng phiêu dật.

Tuy nói thôn Viễn Kiều cách trấn Thái An không xa, nhưng lúc đầu cũng là hai đỉnh núi, cứ đi như thế này thì chắc tới kiếp sau mới tới đỉnh núi kia? Nhưng sát khí trong không khí lại càng lúc càng nghiêm trọng, nghĩ đến đây thì chắc chắn đến chỗ kia sẽ không có việc gì tốt. Cổ Tiểu Ma đã không nghe lời một lần, cũng không muốn chọc Úc Lư tức giận lần nữa, cứ ngoan ngoãn đi bên cạnh hắn, không có nửa câu oán hận.

Tất nhiên Úc Lư cũng biết chút suy nghĩ nhỏ nhoi kia trong đầu nàng, nhưng hắn không muốn vạch trần, cứ đi trên đường như vậy, hồi lâu cũng không nói gì khiến Cổ Tiểu Ma rất không vui.

"Người xem, đoá hoa này đẹp thật." Nàng nhìn về phương xa, chủ động khơi mào đề tài.

"À, rất đẹp, rất đẹp." Úc Lư đưa mắt nhìn, gật đầu phụ hoạ.

... Gió lạnh thổi qua, lại bắt đầu im lặng.

Không được, thử thêm lần nữa.

"Khung cảnh trên núi đúng là không tệ." Cổ Tiểu Ma mang dáng vẻ 'Quang cảnh rất tốt', vô cùng hăng hái.

"Đúng vậy, không tệ."

....

Chân mày của nàng bắt đầu co giật.

"Sáng sớm mùa thu thật trong lành."

"Ừ, thật trong lành."

... Diễn quá có lệ! Cô Tiểu Ma nhìn không được muốn đi phê bình hẳn, dù gì cũng phải biết quanh co lòng vòng chứ! Chẳng qua lại thấy Úc Lưu đứng đó, lăm bằm: "Con chim kì lạ."

"Cái gì lạ..." Nàng quên mất mình muốn nói gì, ngẩng đầu nhìn về phía trước, vừa nhìn thì lập tức im bật, chỉ vào con chim kia lấp bắp không nói nên lời.

Con chim kia đang đứng trên nhánh cây mỡ lông mình, trên nhánh cây chỉ còn lại vài chiếc lá khô màu cam thừa thớt, rất giống với màu lông của nó, chột nhìn thì thấy như nó đã lớn lên ở trên cây kia vậy.

"Sao vậy?" Úc Lưu hỏi nhỏ.

Cô Tiểu Ma tròn tròn mắt, vừa lúc con chim kia cũng ngẩng cái đầu trụi lủi của nó lên, vừa thấy Cô Tiểu Ma đã phát ra mấy tiếng kêu đầy quái dị, vỗ vỗ cánh, cố gắng thu hút Cô Tiểu Ma.

"Đầu Hói Nhỏ." Nàng gọi.

Rõ ràng gương mặt của con chim kia có chút cứng đờ, nhất thời không tình nguyện bay khỏi cây, đáp xuống trước người Cô Tiểu Ma, về mặt vô cùng ngạo mạn.

"Là linh thú (thứ: đại bàng) của sư huynh ta." Nàng cười với Úc Lưu: "Không phải người tu tiên nào cũng có thể có linh thú của mình, đây còn là cơ duyên không thể cưỡng cầu nên đại sư huynh rất cưng chiều nó..."

Cô Tiểu Ma nói xong, lại như nhớ ra thứ gì đó, nụ cười chợt tắt. Đột nhiên Úc Lưu chen miệng vào, cười nói: "Đầu Hói Nhỏ sao? Tên khó nghe như vậy, nhất định là do người đặt, chẳng trách nó lại không thích người..."

Đầu Hói Nhỏ vừa nghe, nhất thời quay sang nhìn Úc Lưu bằng đôi mắt ngập nước, có cảm giác như đã gặp được tri âm. Cô Tiểu Ma có chút khó chịu, nói: "Khó nghe chỗ nào chứ? Nó bị hỏi thật mà..."

Vừa đúng lúc Úc Lưu nhìn đến đầu của Đầu Hói Nhỏ, lập tức không nhìn được mà bật cười. Nụ cười như một đoá sen xanh mới nở, ánh sáng bắn ra bốn phía. Cô Tiểu Ma và Đầu Hói Nhỏ nhìn đến sững người, cũng là Đầu Hói Nhỏ phản ứng kịp, ghen tỵ liếc Cô Tiểu Ma một cái, bắt đầu đi lại xung quanh.

Cô Tiểu Ma bất đắc dĩ cười cười: "Linh thú này là con mái, mọi người đều gọi nó như vậy, có điều nó chỉ không thích ta và tiểu sư muội thôi."

"Loại linh thú này được dùng để truyền tin sao?" Úc Lưu trầm tư trong chốc lát, đột nhiên nói: "Không tốt, nếu nó trở về bên người sư huynh của người, nói hành tung của chúng ta cho hắn biết, vậy thì không ổn."

Cô Tiểu Ma ngẩn ra, lòng cũng trầm hẳn, giận dữ trốn đi thì thôi, nhưng nếu bọn họ biết nàng làm loạn đi đến A Nương Ngươi Sơn với một tên yêu quái, quay đầu đi đâm thọc vài câu với sư phụ, ông ấy không phạt nàng đi úp mặt vào tường mới là lạ.

"Đầu Hói Nhỏ." Cô Tiểu Ma nói rất nghiêm túc: "Đừng nói với đại sư huynh rằng ta ở chỗ này, nếu không ta sẽ mang người đi hầm đáy nhé!"

Đầu Hói Nhỏ vẫy cánh một chút, dứt khoát không quan tâm đến lời uy hiếp vô dụng của nàng.

"Nó biết ta không có pháp thuật, không sợ ta đâu." Cô Tiểu Ma có chút đáng thương quay sang nhìn Úc Lưu.

"Không sợ uy hiếp thì dụ dỗ." Úc Lưu nói rất dứt khoát.

Dụ dỗ à?

Con linh thú này của Mạc Kinh Viễn, miệng nó đã sớm xảo quyết rồi, lúc nào cũng được tu bổ linh khí, ai còn ăn mấy thứ thượng vàng hạ cám kia nữa? Nhưng... Mỹ vị hồng trần, chẳng phải luôn là thứ khiến con người ta hoài niệm sao?

Cô Tiểu Ma đi lòng vòng xung quanh, đột nhiên bẻ một nhánh cây bên gốc cổ thụ ở cạnh, gọi từ xa: "Đầu Hói Nhỏ, ngươi xem đây là cái gì này?"

Úc Lưu cảm thấy kì lạ, lướt qua bả vai rồi nhìn vào tay nàng. Chỉ thấy trên nhánh cây kia có một vỏ kén vừa mới nở, một con côn trùng mập mập đang uốn éo ở bên trong. Cô Tiểu Ma chột nó mấy cái, dụ dỗ: "Thịt côn trùng mập mập mới nở nha, có muốn nếm chút không?"

Đầu Hói Nhỏ lười biếng liếc nàng một cái, đập cánh, đột nhiên nhảy khỏi mặt đất.

Cỏ Tiểu Ma đuổi theo mấy bước, vô cùng nóng ruột: "Úc Luru.... Nó muốn chạy kìa!"

Nàng vừa kêu xong, không có người đáp lại. Cỏ Tiểu Ma thấy hơi kì lạ, vừa quay đầu lại đã thấy Úc Luru đang đứng cách đó hơi xa, sắc mặt có chút xanh, tuy vẫn cười, nhưng dù nhìn thế nào vẫn thấy có chút miễn cưỡng.

"Đầu Hói Nhỏ nó..." Cỏ Tiểu Ma vừa nói xong đã đi về phía hắc.

"Người đừng tới đây!" Úc Luru nhún mạnh rồi lui về phía sau từng bước, ánh mắt dừng trên tay nàng.

Nàng dừng lại, từ từ nhìn về phía con côn trùng mập mập kia, đưa tay chọt một chút, con sâu lại bắt đầu ngo ngoe: "Cái này à?"

"Gớm quá!" Hắc lui lại từng bước, đôi mắt say lòng người hơi nhếch lên, dường như chỉ cần nhìn thôi đã bị dọa rồi.

Thì ra Úc mỹ nhân sợ sâu!

Khoé miệng Cỏ Tiểu Ma co quắp, bình thường người này lạnh lùng như thế, cười đến vân đạm phong kinh như trời có sập xuống hắc cũng không sợ, cuối cùng chỉ vì một con sâu lại khiến hắc sợ đến vậy.

Nàng không nhịn được muốn há mồm cười nhạo hắc, lại thấy ở nơi sâu trong rừng đang có mấy tiếng động lớn. Cỏ Tiểu Ma và Úc Luru ngẩng đầu lên, Đầu Hói Nhỏ đang bay ra khỏi rừng, bên dưới vuốt của nó còn là một con chuột núi lớn đến dọa người. Không biết có phải do nó muốn khinh bỉ Cỏ Tiểu Ma không mà lúc bay đến bên này vẫn còn kêu lên một tiếng.

....

Cỏ Tiểu Ma tức giận quăng nhánh cây đi, trong lúc bất chợt không hề chú ý tới phương hướng.

Đột nhiên có luồng sát khí mãnh liệt truyền tới từ sau lưng, nàng vừa xoay người đã phải nhận lấy ánh mắt đầy bi phẫn của Úc Luru. Con sâu kia đang bò loạn trên người Úc Luru, hoàn toàn không tìm được đường để xuống.

Úc Luru cứng đờ, cắn răng nghiêng lợi nói: "Mau bắt nó đi!"

Cỏ Tiểu Ma anh dũng tiến lên, còn mang theo chút cảm giác anh hùng cứu mỹ nhân, vừa vươn tay lên, động tác vô cùng lưu loát, sâu con đã bị bắt, tiếp theo không biết đã bị vắt đến chỗ nào.

Nàng đắc ý ngẩng đầu lên, nhưng vì tư thế có chút khoa trương nên không thể đứng vững, ngã nhào vào trong ngực Úc Luru.

Nhất thời Long Tiên Hương quanh quần bên chóp mũi, bất chợt bên hông còn có một cánh tay vòng qua, kéo nàng lại sát hơn một chút. Úc Luru cúi đầu, nói nhỏ bên tai nàng, hơi thở còn có chút mùi đàn hương: "Người... Không sao chứ?"

Gương mặt tái nhợt của Cỏ Tiểu Ma đỏ bừng, tóc của hắc lướt qua má nàng, hơi ngứa, dường như có thứ gì đó gì đó đang chậm rãi dâng lên trong lòng, khiến nàng cảm thấy...

Hình như hắc, hơi khác một chút rồi!

...

Sau khi nghỉ ngơi một đêm trong rừng, chưa đi được nửa ngày đã có thể trông thấy chút khói bếp lượn lờ trên khoảng không của trấn Thái An. Cỏ Tiểu Ma đã phải gặm quả đại hai ngày nay, nghĩ đến việc sắp có mấy món ngon nóng hổi thì không khỏi bước nhanh hơn. Tự động bỏ qua sát khí đen ngòm trên bầu trời của trấn, Úc Luru cũng cười thầm đi theo hết như phía trên kia chỉ là mấy đám mây đen thôi vậy.

Vào trấn, sát khí lại biến mất trong chớp mắt. Khắp nơi trong trấn toàn là vẻ tiêu điều chết chóc, vẻ mặt mọi người như chết lặng, ai nấy tự làm chuyện của mình, không hề biết đến nói chuyện, trên cổ cũng có vết thương. Cỏ Tiểu Ma không khỏi liên tưởng đến cảnh đi tiểu tiện vào ban đêm, nhiều thi độc như thế cùng phát tác thì phải là khung cảnh kinh khủng đến mức nào.

"Xem ra chúng ta đoán không sai." Úc Luru thần nhiên nói: "Nơi này có 'khí' của Huyền Âm giáo."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Cỏ Tiểu Ma cả kinh, trong nháy mắt nhanh chóng bịt miệng bịt mũi mình lại, dường như chỉ cần như thế sẽ không phải ngửi thấy khí của Huyền Âm giáo, mà bọn họ cũng không phát hiện ra nàng.

Úc Luru có chút buồn cười: "Đừng có bịt nữa, coi như chúng ta không vào trấn này, người cứu nhi tử của ông chủ hiệu cầm đồ kia, nhất định Huyền Âm giáo phải phát hiện ra chút gì đó."

Hắc nói rất nhẹ nhàng, nghe cũng không giống như đang trách móc. Cỏ Tiểu Ma gãi đầu, nói lấy lòng: "Không phải là ta cứu, chúng ta cứu mới đúng."

Úc Luru không nhịn được cười một tiếng, nụ cười toả sáng khiến Cỏ Tiểu Ma văng cả đầu. Hoặc có thể nói, đứng ra thì mùi hương truyền tới từ quầy bán hàng ăn vặt ở phía sau lưng hắc mới khiến nàng văng đầu, ai da, quần nhiều làm gì, tóm lại ánh mắt của nàng hoàn toàn trở nên mờ mịt, nước miếng cũng chảy ra theo khoé miệng, vừa thấy thế Úc Luru đã cảm thấy buồn nôn.

"Mặc dù ta không ngại..." Hắn đưa mắt nhìn mấy thứ trên gian hàng: "Nhưng đồ do mấy hoạt tử nhân này làm ra, người dám ăn không?"

Cổ Tiểu Ma thanh tỉnh trong phút chốc, chép miệng, thoát nhìn vô cùng thất vọng.

Úc Luru làm như không nhìn thấy, cười nói: "Nơi này là dưới chân A Ni Mã Đức Lặc Sơn, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta tìm khách điểm nghỉ ngơi thôi."

Nàng buồn bã đáp một tiếng ừ xừ, ngay sau đó lại học đòi Úc Luru, bắt đầu làm bầm: "Mặc dù ta không ngại... Nhưng khách điểm do hoạt tử nhân mở, người dám ngủ không?"

Úc Luru ra vẻ như không nghe thấy, trực tiếp đi vào trong điểm, cười thân nhiên với bà chủ đang đại ra: "Hai gian phòng tốt, làm phiền rồi."

Hình như biểu cảm của bà chủ kia càng đỡ dần hơn, từ từ gạt đầu, một lúc lâu sau, một dòng nước miếng chảy xuống từ bên khoe miệng.

Phản ứng chân thật quá!

Đầu Cổ Tiểu Ma có mấy vạch đen.

Chuyện đã xảy ra hai năm, cho dù có là gian phòng tốt nhất thì cũng bị hỏng, đã không còn hình dạng ban đầu. Cổ Tiểu Ma bịt mũi, nhìn mấy vết cào trên cánh cửa, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đi về phía trước thêm mấy bước lại nghe thấy chút mùi hôi thối, vén rèm lên mới phát hiện có một con chuột chết nằm trên giường, thiếu chút nữa đã nôn hết ra ngoài.

Đúng là một nơi đáng sợ. Nàng dừng một chút, đang suy nghĩ có nên đi tìm Úc Luru hay không, nhưng nghĩ lại, chắc chắn tên thích sạch sẽ đó sẽ còn khó chịu hơn cả nàng, vì vậy nàng phui bột bụi trên ghế, vừa mới ngồi xuống chưa lâu đã nghe thấy mấy tiếng bạch bạch vang lên bên phòng cách vách, Cổ Tiểu Ma cảm thấy hơi kì lạ, mở cửa ra nhìn về phía hành lang.

Úc Luru đang cười như gió xuân với bà chủ khách điểm, bàn đã sạch sẽ, trên ghế ngồi cũng không có chút bụi, thậm chí trong bình còn có cắm cả mấy bông hoa tươi. Bà chủ đang cố gắng sửa lại chăn đệm cho hắn, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên dùng khoe miệng đầy nước miếng của mình để đối diện với ánh mắt của Úc Luru.

Quá nham hiểm!

Cổ Tiểu Ma không nhịn được muốn bày tỏ sự bất mãn của mình, lại thấy Úc Luru nâng ngón tay thon dài của hắn lên rồi đặt bên môi với nàng: "Suyt..."

Suyt cái gì mà suyt, chẳng lẽ còn ngại nàng quấy rầy hắn và bà chủ kia liếc mắt đưa tình à? Cổ Tiểu Ma khó chịu đứng ở cửa, nhìn Úc Luru lẳng lặng đứng đó, đột nhiên hiểu ra, nàng nhìn lướt qua thân thể cao thon của hắn, tầm mắt rơi vào bức tường bên cạnh.

Giết ta đi, xin người!

Sáu chữ dữ tợn bằng máu, nhìn qua thì như chỉ mới viết. Cổ Tiểu Ma dời mắt về phía mấy đầu ngón tay còn đang chảy máu của bà chủ, đột nhiên trong lòng có chút khó chịu.

Thì ra, người trong thành vẫn trong trạng thái nửa sống nửa chết, vô cùng đau đớn. Chết nhưng không chết, lại không có can đảm tự sát một lần. Hai năm, chỉ mong có một ngày có thể được giải thoát.

"Dùng nước mắt... Chẳng lẽ không có cách cứu sao?" Miệng nàng hơi khô.

Úc Luru lắc đầu: "Thi độc ở nơi đây quá mạnh, sợ rằng... Đã hết cách xoay chuyển rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21

Sắc trời đã sắp đến hoàng hôn, Cổ Tiểu Ma rửa mặt xong mới đi đến cây liễu lớn ở cuối trấn Thái An với Úc Luru. Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, trấn Thái An này nằm cạnh một khe suối, phía trước như một nơi hỗn độn vô tận, bị khe suối kia chia cắt, không thể thấy được gì. Cổ Tiểu Ma nhìn chăm chăm vào khe suối kia, dường như đang hi vọng sẽ có một con cá béo nhảy ra khỏi dòng suối ấy.

"Ta đói quá." Nàng cau mày nói.

Úc Luru tựa lên cây liễu, nói cho có lệ: "Ngoan đi, chờ chúng ta có được Huyết Tây Thảo rồi thì ta mời người ăn cá hồ."

Cổ Tiểu Ma trừng mắt quay về phía Úc Lư, không biết lời của hắn là thật hay giả, khó có được lúc Úc Lư mỹ nhân chịu an ủi người ta một lần như vậy, thật sự rất đáng mừng.

Hắn cứ đứng đó, đôi mắt màu lục dưới ánh hoàng hôn lại càng trong suốt, ánh trời chiều cắt bóng hắn thành những đường nét tuyệt đẹp, bên người như được gắn thêm chút ánh sáng, những sợi tóc bị ánh mặt trời nhuộm nhạt màu nhẹ nhàng tung bay theo gió, dưới màn trời, yên tĩnh, khép mình, rồi lại đẹp đến động lòng người.

Đúng là đẹp mắt.

Cổ Tiểu Ma chỉ nhìn lướt qua hắn một chút, nhưng sau đó lại cứ tiếp tục nhìn, căn bản không thể dời tầm mắt.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Nữ tử mặc y phục xám tro ngồi bên tảng đá lớn, ngái ngủ gục đầu xuống như đang ngủ gật. Một cơn gió lạnh thổi qua, nàng hơi run lên, lúc này mới hơi có chút thanh tỉnh, vừa dụi mắt vừa ngáp, nói: "Ta ngủ thiếp đi... Bao lâu rồi?"

Không có người trả lời. Nàng mới mơ thấy mình đã bắt được một con cá béo, Cổ Tiểu Ma có chút tiếc nuối tấm lưng mệt mỏi, lại thêm một cơn gió lạnh thổi qua, còn mang theo mấy tiếng rít gào mơ hồ, nàng lại giật mình, dường như càng tỉnh táo thêm chút nữa. Úc Lư vẫn dựa vào bên cạnh gốc liễu kia, nhắm mắt dưỡng thần.

Sắc trời mỗi lúc một tối hơn, tia sáng cuối cùng của trời chiều đang kéo dài chút hơi tàn ở nơi chân trời. Đột nhiên Cổ Tiểu Ma hiểu ra mấy tiếng gào và tiếng hít thở gấp gáp kia có ý nghĩa gì, nhanh chóng đứng dậy, vội la lên: "Úc Lư... Những người trong trần..."

Úc Lư không mở mắt.

"Đừng sợ, thời điểm vẫn chưa tới."

Nói nhảm cái gì đấy, chờ đến khi thời điểm tới chắc bọn họ đã làm đồ ăn cho mấy hoạt tử nhân kia rồi. Cổ Tiểu Ma lấy bội kiếm của nàng ra khỏi tay nải, dứt khoát tuốt ra khỏi vỏ, bắt đầu đề phòng.

Tia sáng cuối cùng cố gắng giãy dụa, rốt cuộc chút ánh hoàng hôn đã bị nuốt trọn, đột nhiên hướng gió tán loạn, sát khí cuộn cuộn dữ dội truyền đến từ bên kia khe suối. Hàng mi của Úc Lư giật giật, bỗng chốc lại mở mắt, khu vực hỗn độn phía trước như bị đao bổ ra, đất đá bay đầy trời, lúc tất cả bụi mù tan đi, đất đá giữa đường đã dạt sang hai bên, tạo thành một con đường đầy đá vụn không hợp với lẽ thường, từ từ kéo dài về phía hai người.

"Chắc đây là đường lên núi rồi." Úc Lư cười thản nhiên.

Cổ Tiểu Ma vừa nhìn đã thấy choáng, nếu không phải là do mấy tiếng gào căm phẫn của mấy người trong trần kia càng lúc càng gần, chắc chắn nàng vẫn sẽ tiếp tục ở đây. Úc Lư đã đi về phía trước, Cổ Tiểu Ma vội vàng đi theo sau, tiếng bước chân lè lết của mấy hoạt tử nhân đã dần chậm lại, hình như còn có cả tiếng đánh nhau, Cổ Tiểu Ma cảm thấy hơi kì lạ, vì thế quay đầu lại nhìn thử.

Hoàng hôn đã bị dập tắt hoàn toàn, lúc này, những con người còn được coi như bình thường ban ngày không khác gì như mới chui ra khỏi mộ, vô tri vô giác tìm kiếm chút máu thịt, hai năm, trần Thái An đã không còn một con chuột sống. Nhưng chẳng biết tại sao, những hoạt tử nhân đó lại bỏ qua Úc Lư và Cổ Tiểu Ma, quay ngược lại về phía trong trần, hết như đang có thứ gì đó hấp dẫn bọn họ hơn vậy.

Cuối cùng là cái gì đây.

Cổ Tiểu Ma vừa nhìn một chút, chỉ sợ không theo kịp Úc Lư, lại chạy lên phía trước mấy bước, tiếng đánh nhau càng lúc càng gần, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu của nữ tử, nghe vô cùng chật vật, nhưng cũng có chút quen tai, Cổ Tiểu Ma ngăn ra, đột nhiên có một bóng đèn lồng hồng hồng đỏ đỏ lướt qua trước mắt, lập tức nhớ ra thứ gì đó, chợt xoay người.

Thập Bát!

Trên gương mặt của hồng y nữ tử toàn là vẻ sợ hãi, bên người có mấy cánh hoa son trà đỏ như lửa bao quanh, nếu không phải có mấy tên hoạt tử nhân như tre già măng mọc không ngừng nhào tới thì có lẽ hình ảnh bây giờ đã đẹp đến kinh người. Nhưng dù sao mấy sợi dây leo quấn quanh đám hoạt tử nhân thì đó cũng không có đủ lực, bắt đầu không thể khống chế được cục diện, mấy cánh hoa cũng dần thu hẹp lại trong một phạm vi nhỏ, dần hoá thành tro bụi. Thập Bát sợ đến mức hoa dung thất sắc, trong lúc kinh hoàng lại bất gặp ánh mắt của Cổ Tiểu Ma, thất thanh kêu lên: "Cổ cô nương... Cứu... Cứu ta với..."

Cổ Tiểu Ma bước lên một bước theo bản năng, lại nghe thấy tiếng của Úc Lư truyền đến từ xa: "Từ ngày đó khi rời khỏi từ lâu nàng ta vẫn luôn theo dõi chúng ta, giờ chết ở chỗ này cũng là gieo gió gặt bão."

Hắn không quay đầu lại cũng có thể biết nàng định quay về. Thì ra Thập Bát vẫn luôn theo dõi bọn họ, mà nàng lại không hề hay biết gì! Khi nào thì Úc Lư biết? Vì sao biết rồi mà không nói ra?

Mấy hoạt tử nhân kia cần xé một lúc lâu cũng không thấy được chút huyết nhục nào, vì vậy đã bắt đầu điên cuồng hơn. Mắt thấy Thập Bát đã sắp bị đám quái vật chôn vùi, nhất thời Cổ Tiểu Ma cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy, ném tay nải xuống đất, chỉ bỏ lại một câu: "Nàng không phải là yêu quái xấu, sao có thể bỏ nàng lại trong đám quái vật đó cơ chứ!"



Úc Luru vẫn không quay đầu lại, hần vẫn đứng trên con đường đầy đá vụn đỏ, phía trước vẫn vô cùng hỗn loạn. Hần cứ đứng như thế, có chút hoang mang, có chút tịch mịch.

Nàng lại phẩn đầu cứu người đến quên mình, không hề liếc nhìn hần được một lần.

Kiểm quang bay lượn nhanh chóng mở ra một đường máu. Tinh thần của Thập Bát tốt hẳn lên, mấy cánh hoa quanh người cũng bắt đầu bao chặt hơn. Kiếm Cổ Tiểu Ma dính máu, lại nhớ tới hàng chữ được viết bằng máu tươi của bà chủ trên cánh cửa kia, ánh mắt rét lạnh, xuống tay không hề lưu tình, chiêu chiêu chí mạng, trong lúc nhất thời, huyết quang ngập trời.

Mặc dù yêu pháp của Thập Bát rất khá, nhưng chống đỡ lâu như thế, lại không hề có bất cứ thuật pháp công kích mạnh mẽ nào, đã sớm không thể địch lại, hiện nay cũng chỉ có chút kiếm pháp của Cổ Tiểu Ma để phụ trợ, có điều Cổ Tiểu Ma chỉ có thân thể máu thịt bình thường, chém giết nửa canh giờ, tay cũng đã mềm nhũn, mùi máu tươi nồng nặc đã kích thích bản năng của những con quái vật này. Một người một yêu không dám tham chiến tiếp, từ từ lui về phía khe suối kia.

Đột nhiên có một móng vuốt kinh người thò ra khỏi mặt đất, bắt lấy Cổ Tiểu Ma, Thập Bát tung dây leo lại bị móng vuốt đó xé rách, mắt thấy đã sắp đâm đến giữa lưng của Cổ Tiểu Ma, nhưng nàng đã sợ đến sững người, đứng bất động tại chỗ.

Bỗng nhiên thanh quang chợt loé, Long Tiên Hương trở nên nồng hơn trong phút chốc, Úc Luru vươn tay phải ra, chặn một kích chí mạng thay cho Cổ Tiểu Ma, cười tủm tỉm nói: "Các ngươi đến đây đi, bọn họ không dám tới gần ngọn núi này."

Hần nói rất thân nhiên, hết như mấy người này chỉ là những kẻ qua đường, lại giống như thứ mà móng vuốt kia xuyên qua không phải là tay hần, máu tươi chảy xuống ào ạt. Lòng Cổ Tiểu Ma căng thẳng, xoay người lại chém đứt móng vuốt kia rồi kéo Thập Bát chạy về phía khe suối, Úc Luru không thèm chớp mắt, rút móng vuốt kia ra khỏi tay phải của mình rồi bước nhanh theo.

Quả nhiên hoạt tử nhân không dám đi qua dòng suối này, chỉ đứng từ xa gào về phía bọn họ.

Cổ Tiểu Ma thở hổn hển, kiểm cũng rơi trên mặt đất, trên người nhuộm đầy vết máu, thoạt nhìn vô cùng chật vật. Nàng còn chưa kịp đứng vững, vừa quay đầu lại đã đâm sầm vào Úc Luru, suýt chút nữa khiến hần phải ngã vào khe suối kia.

"Ngươi có nặng lắm không?" Nàng vội vàng hỏi.

Úc Luru nhú mày: "Cũng không nặng, nhưng nếu ngươi đâm vào ta lần nữa, vậy thì khó nói đấy..."

Thập Bát lau mồ hôi trên trán, son phấn trên mặt đã nhem nhuốc khắp nơi, thoạt nhìn vô cùng buồn cười. Nàng tiến lên từng bước, móc một bình sức ra khỏi ngực, khẽ nói: "Đa tạ Cổ cô nương và công tử đã cứu giúp, đại ân không thể nào cảm tạ hết, đây là linh dược trị thương của Hoa tộc chúng ta, xin công tử vui lòng nhận cho."

Úc Luru thờ ơ gạt đầu, không hề nhìn Thập Bát lâu hơn chút nào, cũng không trách nàng ta vì đã theo dõi bọn họ. Cổ Tiểu Ma nhận lấy bình, chưa suy nghĩ gì đã đổ một đồng thuốc hồ ra tay, xé tay áo Úc Luru ra xoa lên vết thương của hần. Chỉ thấy trên cánh tay trắng như tuyết rần rần chắc có ba lỗ máu xuất hiện bất ngờ, đây vốn không phải là thứ mà cánh tay hoàn mỹ này nên có. Lòng Cổ Tiểu Ma rất khó chịu, tuy mùi hương của dược tân ra khắp bốn phía, nhưng động tác của nàng lại rất thô lỗ, không hề có chút dịu dàng tí mĩ nào khiến Úc Luru phải cau chặt mày.

Nàng xé vạt xiêm y màu xám tro của mình, nghiêm túc bao vết thương của Úc Luru lại, cả cánh tay phải nhanh chóng trở thành một cái bánh chưng, không hề có chút mỹ cảm. Cổ Tiểu Ma vô cùng hài lòng gật đầu một cái, nói tiếp: "Được rồi, chúng ta phải đi đâu tiếp đây?"

Úc Luru vẫn chưa thể tiếp nhận được việc đột nhiên cánh tay phải của mình lại biến thành một cái bánh chưng, vừa thương tiếc cho hình tượng thoát tục của bản thân, vừa liếc nàng một cái: "Không cần đi, chúng ta không lên được nữa rồi."

"Tại sao?" Nàng và Thập Bát cùng thốt lên. Úc Luru lại cười: "Quay đầu lại nhìn một chút."

Thập Bát cả kinh kêu một tiếng, đầu còn thấy được dòng suối ở sau lưng nữa? Chẳng biết từ lúc nào, bên người đã sớm bị mấy tảng đá lớn lộn xộn kia bao quanh, đá vụn dưới chân cũng biết mất, thay vào đó là sự yên tĩnh đến vô tận.

"Huyền Thiên giáo phát hiện ra chúng ta rồi." Úc Luru thân nhiên nói.

Cổ Tiểu Ma vội vàng nhặt bội kiếm và tay nải ra từ trên mặt đất lên, chỉ sợ hai thứ này cũng sẽ nhanh chóng biến mất theo đất đá vụn ven đường. Yêu khí như ẩn như hiện bắt đầu lan tràn nơi không trung, nàng hít hít mũi, đột nhiên có một cảm giác vô cùng quen thuộc.

"Thiên Cầu sao?" Nàng nói có chút không chắc chắn.

Bất chợt yêu khí bên góc phải ở phía trước có chút động tĩnh lạ thường, ánh mắt Cổ Tiểu Ma lạnh đi, cảm kiếm đâm tới, dường như đã đâm trúng thứ gì đó, nhưng trên mũi kiếm lại không có vết máu. Úc Luru cố gắng nâng tay trái lên thử, thoạt nhìn hết sức bình tĩnh, nhưng rất có thể là do tay phải bị băng bó quá chặt mà không thể động đậy được.

Thập Bát kéo Cổ Tiểu Ma, tay phải vừa lật, đột nhiên có một đoá hoa son trà đỏ lửa xuất hiện trong lòng bàn tay. Nàng nhẹ nhàng đặt hoa lên mặt đất, hoa son trà nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, lan ra xung quanh trong chớp mắt.

Sắc mặt Thập Bát rất nghiêm túc, Cổ Tiểu Ma có chút căng thẳng nhìn chằm chằm vào nàng, không nhìn được mà muốn nhắc nhở nàng lau mặt mình một

chút, nhưng hiển nhiên lúc này không phải là thời cơ tốt. Úc Lư nhìn lướt qua, khẽ nói: "Bên kia."

Cổ Tiểu Ma còn chưa kịp hỏi 'bên kia' là ở đâu, Thập Bát trầm giọng lên tiếng: "Mới lúc này là góc phải phía trước, giờ là bên trái."

Đột nhiên trong không khí có thứ gì đó đang ngấm rục rịch. Cổ Tiểu Ma lui về phía sau từng bước, vừa chạm phải tay của Úc Lư đã cảm lấy theo bản năng, bỗng chốc lại cảm thấy có chút không ổn, muốn buông ra đã bị Úc Lư nắm lại thật chặt. Khoé môi hấn cong lên, sau đó dùng tay áo nhẹ nhàng che mặt nàng, nói: "Nín thở."

Cổ Tiểu Ma như nghe được tiếng vang của vạn mã trên trời cao, lúc này cũng không cần phải suy nghĩ, ngoan ngoãn bế khí. Trong nháy mắt, không biết thứ gì đã đánh tới, thân thể của nàng bay ra ngoài, không ngừng chao đảo trong không trung, tiếng hét chói tai của Thập Bát vang lên từ bên cạnh, lòng Cổ Tiểu Ma cả kinh, chẳng qua nàng vẫn đang nắm tay Úc Lư, cũng không cần phải sợ hãi quá nhiều.

"Hoa yêu?" Giọng nói lạnh như băng của Thiên Cầu vang vọng từ bầu trời. Cổ Tiểu Ma tròn mắt, xuyên qua tay áo của Úc Lư, chỉ thấy khoảng không hỗn độn trước mặt mình đã bị tách ra, khắp nơi đều là cát bụi, ba người như đang ở trong sa mạc, đoá hoa son trà của Thập Bát đã bị héo, dần ứa tàn trong đồng cát, hoá thành tro bụi.

Dù Cổ Tiểu Ma không hề có chút thuật pháp nào, nhưng nàng cũng hiểu, đây là kết giới.

Là Nghịch Thổ Hồi Thiên của Thiên Cầu. Kết giới vững chắc nhất trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22

Editor: Bạch Ân Hy

Trong đêm tối, không có ánh sao.

Chân trời treo lên một vầng trăng tròn mờ nhạt, không quá sáng, mờng lung, mang theo một chút kỳ bí.

Từng cơn gió lạnh dội thẳng vào đường phố không người của Thái An trấn, dẫn tới những bóng đen run rẩy thờ dốt trong góc tối không ngừng gào thét. Vài đám mây đen mù mịt trên bầu trời cuộn cuộn, bỗng dưng bị mấy vệt sáng mũi tên sắc bén cắt ngang qua, trong nháy mắt tan ra.

Mấy vệt sáng kia bay tới trên không trấn Thái An, chậm rãi hạ dần xuống, mờ hồ thấy rõ mấy người đang ngự kiếm phi hành. Dẫn đầu là một nam tử trung niên mặc áo đạo sĩ màu vàng, nét mặt nghiêm túc, râu để dài ba tấc, tiên phong đạo cốt\* không thể nói thành lời.

[\*Tiên phong đạo cốt (仙风道骨) là một câu thành ngữ Trung Quốc

Phong: Dùng kết hợp (như phong cách, phong tư, phong thái) để nói về dáng dấp tao nhã, cao quý của một người, tức là những nét hay, đẹp của người ấy biểu lộ qua dáng đi, cử chỉ.

Cốt: Bộ xương; dùng theo nghĩa bóng là dáng dấp con người, thường nói là cốt cách, đồng nghĩa với phong cách, phong tư, phong thái.

Tiên: thần tiên.

Đạo: Ông đạo, đạo sĩ, người tu tiên.

Tiên phong đạo cốt: Phong thái của tiên nhân, cốt cách của người tu đạo. Ý nói dáng vẻ bên ngoài thanh cao, thoát tục, khiến cho người khác trông thấy phải đem lòng kính nể, quý trọng.]

“Khinh Viễn, nơi cuối cùng Linh Thửu kia nhìn thấy Thất sư muội của con là nơi này sao?”

Bạch y (áo trắng) nam tử theo sát phía sau hấn gặt đầu: “Theo lời Lục sư thúc, chắc chắn sẽ không sai đâu.”

Lục Tu suy nghĩ một chút, năm đạo kiếm quang đã đáp xuống một nóc nhà rách nát. Hoạt tử nhân\* mai phục ở bốn phía ngửi được hơi thở con người, lập tức vội vàng nổi dậy, tốp năm tốp ba leo lên dọc theo những căn nhà xung quanh. Tác Oanh vốn là đi sau cùng, chợt nhìn thấy những thứ kia dưới chân tường, kinh sợ khẽ dựa sát vào Mạc Kinh Viễn một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đều là ý sợ hãi.

[\*Hoạt tử nhân: thầy ma, xác sống, giống như Zombie.]

“Đây là cái gì vậy?” Văn Tiêu bị hơi thở thối rửa này làm đầu óc choáng váng, theo thói quen sờ hờ lộ rượu bên hông, lại nghĩ tới có trường bối ở đây không thể làm càn được, vẻ mặt không khỏi suy sụp. \*dd \*

Thực ra nếu là cao nhân tiền bối khác, uống một hợp rượu trước mặt cũng không quan trọng, cố tình vị tiền bối này là Lục Tu. Nghe nói vị sư thúc của phái Thiên Diễn này vốn trời sinh tính cách ngang bướng, hào hiệp không thích gò bó, nhưng vì thế mà gây ra sai lầm lớn, cảm thấy vô cùng hối hận. Một mình ở núi Thiên Diễn bế quan nhiều năm, làm phai mờ một thần tính tinh táo bạo, từ đó cũng cực kỳ coi trọng khuôn phép giáo lý, chém giết vô số yêu ma dưới thanh kiếm, thật là một lão ngoan cố lợi hại khiến người ta đau đầu.

“Ngược lại độc thi (xác chết độc) không có gì hiểm thấy, khó giải quyết chính là thuật thao túng xác chết.” Lục Tu chán ghét nhìn lũ hoạt tử nhân ở phía dưới: “Có thể thao túng nhiều thi thể như vậy, đạo hạnh này thật không thể xem thường.”

“Sư thúc, người nhìn kia.....” Phó Diệp Văn chỉ hướng con suối nhỏ.

Năm người đều nhìn xa xa, đối diện với con suối là một mảnh tối đen, thoạt nhìn không có gì kỳ lạ. Ánh trăng lơ mờ rơi xuống, cây liễu cao lớn bên cạnh con suối nhỏ lắc lư, bỗng nhiên có chút mờ hồ, tựa như chiếu vào trong nước.

“Kết giới?” Lục Tu nghi ngờ nói, đưa tay ngăn trở Vân Tiêu vừa nhìn thấy kết quả liền muốn tiến tới: “Không cần ngại kiếm qua đó, e rằng nơi này có cái gì kỳ quái.”

“Lục sư thúc nói rất đúng, nếu đối phương vây chúng ta vào vùng phụ cận con sông nhỏ, thì thật khó mà thoát thân.” Mạc Kinh Viễn phụ họa nói, mọi người đều gật đầu hiểu rõ. Vân Tiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn ta, từ khi Tác Oanh kể sự việc hoàn chỉnh cho hắn nghe, hắn luôn luôn khó chịu với Mạc Kinh Viễn.

Người và nàng cùng nhau lớn lên, nàng là loại người nào, người cũng không hiểu rõ sao? Tại sao người có thể nói nàng như vậy?

Vân Tiêu tức giận chuyển sang phái Linh Bảo, ngày đêm ngự kiếm, mời Lục Tu xuất hiện. Mạc Kinh Viễn nói tình huống với vị Lục sư thúc này, không ngờ Lục Tu chẳng những không trách hắn ta, còn khen ngợi Mạc Kinh Viễn làm việc thận trọng, không xử trí theo cảm tính. Vân Tiêu càng nghĩ càng giận dữ, nhưng không tiện biểu hiện ra ngoài, chỉ tích tụ một đoàn lửa giận không thể phát tiết, tính tình hắn vốn là đơn thuần thẳng thắn, muốn nói cái gì thì nói cái đó, tuyệt đối không giấu tâm sự được. Nghe Mạc Kinh Viễn nói vậy, liền tức giận nói: “Vây bên cạnh con suối hả? Lão từ lập tức đi qua giết hết, xem hắn ta bao vây thế nào?”

Dứt lời, không đợi Lục Tu ngăn cản, rút thiết (sắt) kiếm trên lưng ra, siết chặt chữ “Phong” trong tay\*, một kiếm bổ xuống, trên không cuộn cuộn xuất hiện mấy trận cuồng phong, ném đám hoạt tử nhân đang gào rống xa ra ngoài, đâm vào mấy tòa đồ nát, không khỏi bị đứt gân gãy xương.

[\*chỗ này là chữ Phong trên thanh thiết kiếm của anh ý đấy]

Lục Tu không còn cách nào, đành phải rút bội kiếm ra, cất giọng nói: “Những quái vật này, sống trên đời cũng là làm hại nhân gian, hôm nay bọn ta sẽ giết sạch, thay trời hành đạo.”

Cát vàng vô tận nâng lên, dần dần phát họa nên một khuôn mặt âm trầm. Vẫn là vẻ mặt vạn năm không đổi của Thiên Cầu, xa xa đứng ở nơi đó, hư hư thật thật, vừa thực vừa ảo.

“Úc công tử.” Thiên Cầu lạnh lùng nói: “Tại hạ là Linh thú bảo vệ của Huyền Âm giáo – Thiên Cầu, thất lễ rồi.”

Là một kẻ địch sẽ đánh nhau ngay lập tức, nên nói thế nào nhỉ? Bộ dáng của Thiên Cầu quả thực rất hữu lễ..... Bộ dáng hữu lễ đến mức nếu Úc Lưu không khách khí, Cổ Tiểu Ma cũng không nhìn ra được.

“Nghe nói quý giáo đang tìm ta,” quả nhiên, Úc Lưu cười tủm tủm rồi lên tiếng: “Không biết là vì chuyện gì?”

“Nói vậy Úc công tử rõ ràng hơn tại hạ.” Thiên Cầu âm trầm nói: “Ta muốn mang yêu linh chi đi.”

Yêu linh chi? Ai là yêu linh chi..... Cổ Tiểu Ma rất kinh ngạc, một lúc lâu cũng không hiểu.

“Nếu ta không cho phép thì sao?” Úc Lưu vẫn cười tủm tủm.

“Xin công tử hay cân nhắc.” Giọng nói Thiên Cầu có phần hư ảo, “Tại hạ cũng biết không cưỡng ép Úc công tử được. Nhưng mà phải dẫn nàng đi..... phong ấn trên người người chưa giải, tùy tiện động khí, lập tức thiên binh thiên tướng sẽ quay quanh nơi này, chỉ sợ.....” Thiên Cầu liếc nhìn cánh tay như bánh tét của Úc Lưu: “Chỉ e mọi người không có kết cục tốt.”

Cổ Tiểu Ma nghe xong dần dần u mê, hình như Úc cá hồ khiến cho Thiên Cầu phải kiêng kỵ ba phần, rồi lại giống như hoàn toàn không có chuyện như vậy. Quay người lại, Thập Bát lại nhìn Úc Lưu một cách kỳ dị, tựa như mới phát hiện thấy đáng vẻ xinh đẹp của hắn như thế ấy.

Cổ Tiểu Ma giữ chặt tay Thập Bát, nói nhỏ: “Bọn họ đang nói cái gì vậy?”

Thập Bát còn chưa kịp trả lời, bỗng dưng đồng cát đá đổ ập xuống. Nàng kéo Cổ Tiểu Ma, nhún người nhảy một cái, mấy cái dây leo nhô ra từ mặt đất, cuộn vỡ cát đá, lúc này khó khăn lắm mới thoát được một đòn.

“Người cũng từng nghe qua truyền thuyết Long thần sao?” Thập Bát thờ hớn hớn nói.

Cổ Tiểu Ma gật đầu, xoay người nhìn Úc Lưu. Chỉ thấy hắn vẫn đang đứng đó cười mỉm, đồng cát đá cực lớn kia bay tới trước mặt hắn, điên cuồng

xoay xung quanh, cách mũi hần chỉ mấy tấc, nhưng lại không cách nào tiến tới một chút, mái tóc đen của Úc Lư bay lộn xộn trong gió. Trong chớp mắt, cát đã đột nhiên vỡ vụn, giống như bị cái gì đó bổ ra thật mạnh.

Từ đầu tới cuối, hần không hề động đậy. Nụ cười Úc Lư tựa như nhuộm ánh sáng, nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ không đi theo ngươi.”

Thiên Cầu chưa kịp lên tiếng, đã nghe hần vừa dừng lại nói tiếp: “Nàng cũng sẽ không đi theo ngươi.”

“Ngươi nói.....” Cổ Tiểu Ma tròn tròn mắt: “Hần là.....là.....”

Thập Bát sẵn sàng đề phòng, khẽ gạt đầu. Cổ Tiểu Ma hoàn toàn bị đá kích, vẫn không thể liên hệ giữa Úc cá hổ và Long thần chuyển thế được. Nàng lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi có nói giỡn,..... Vậy yêu linh chi đâu?”

“Ngươi không biết sao?” Thập Bát hết sức ngạc nhiên nhìn nàng: “Hần.....chưa nói với ngươi à?”

“Nói cái gì?” Cổ Tiểu Ma lẩm bẩm lắp lại, đột dưng trong lòng có một loại dự cảm không ổn.

“Ta ngăn địch ở trong này, các ngươi lại tự nhiên tán gẫu, thật không có lương tâm mà.” Bỗng Úc Lư cười nói: “Cẩn thận.”

Cổ Tiểu Ma nghe được sự kỳ lạ sau lưng, trong tay nắm bội kiếm, xoay người lại thừa cơ đâm thẳng. Bóng ma màu đen không tên co rút trên mặt đất, liền hòa xuống cát vàng, biến mất không thấy trong nháy mắt.

Tình huống đang hết đường xoay sở. Bỗng nhiên thoáng cái tất cả cát xao động như nước, thế nhưng nghịch thoả hồi thiên trong truyền thuyết bắt đầu không ổn định. Thiên Cầu nhú mày, đột nhiên sắc mặt đại biến, chỉ nói “Thu” một tiếng! Tám vết bóng đen lập tức lao sát trên mặt đất đến chỗ hần, trong chớp lát đã xuất hiện phía sau hần, yên lặng chờ đợi dạn dò.

Cùng lúc đó, chấn động trên mặt đất bộc phát mãnh liệt, ào giắc giống như con sóng từng con lại từng con. Cổ Tiểu Ma chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, có cái gì đó sắp tới --- --- nhưng nàng không có cách nào cả -----

Ầm ầm!!

Một trận nổ, dường như bầu trời cũng rạn nứt, Cổ Tiểu Ma che đầu, chỉ sợ trời sập xuống đè lên mình, sợ đến phát run. Nhưng thấy Thập Bát đưa một bàn tay qua, nắm chặt bả vai nàng dùng sức túm, bỗng nhiên cát vàng khô đầy trời biến mất, trên mặt đất là đá vụn đường nhỏ như trước, phía trước là hỗn độn mênh mang vô tận.

“Sư tỷ.”

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, không thể tin được mà quay đầu.

Tất Oanh cầm bội kiếm trong tay, đang trong cơn gió mùa thu mát lạnh, nhưng mồ hôi lại rơi đầy trên trán, lại tôn lên khuôn mặt đẹp để lộ ra của nàng, rất xinh đẹp.

“Oanh Oanh.” Cổ Tiểu Ma mừng rỡ, nhào lên phía trước ôm tiểu sư muội. Lúc này mới thấy đám người đứng bên cạnh Lục Tu, lập tức vừa mừng vừa lo, rung giọng nói: “Lục sư thúc..... sao các người lại tới đây?”

“Đương nhiên là tới cứu muội rồi!” Vân Tiêu từng bước tiến tới vừa nói, mồ hôi ướt đầm cả vạt áo. Trong lòng Cổ Tiểu Ma ảm áp, lướt qua thân thể hần nhìn phía con suối nhỏ, cảnh đầm máu kia có chút chói mắt, nhưng im lặng dị thường, chỉ có thi thể nằm chất đồng trước mặt và cơn gió lạnh rít qua.

Bọn họ lại giết vào đây!

Bọn họ..... Cuối cùng vẫn không quên nàng.

Một thân áo trắng của Mạc Kinh Viễn tràn đầy vết máu, thấy Cổ Tiểu Ma, lập tức đi tới, dịu dàng nói: “Tiểu Ma, ta..... xin lỗi muội, sư huynh nhận lỗi với muội.”

Tất Oanh giữa chặt tay nàng: “Sư tỷ, tỷ đừng trách đại sư huynh nữa. Huynh ánh không ăn cơm nước đã nhiều ngày, chỉ trông mau cứu tỷ quay về.”

Cổ Tiểu Ma phản phát như ở trong mộng, vui đến mức muốn nhảy lên, vừa muốn hưng hân khóc lớn một hồi. Những người thân nhất từ bé đều đứng bên cạnh nàng, trong nháy mắt, tựa như tất cả đều không xảy ra. Mấy ngày nay, chẳng qua chỉ một là cơn ác mộng khó hiểu.

Lục Tu trở về Thiên Diễn vài lần, không có ấn tượng gì với người thất đệ từ bại hoại từ nhỏ này, chỉ là gạt đầu, ngược lại quay về phía bên kia con sông nhỏ, tầm mắt dần dần đảo qua Thập Bát và Úc Lư, cuối cùng rơi xuống trên người Thiên Cầu.

“Yêu quái?” Hần khinh thường nói: “Ta tưởng nhân vật cực giỏi gì, lại sử dụng thuật nghịch thoả hồi thiên, thì ra chỉ là Linh thú Thiên Cầu của Huyền Âm giáo.”

“Không dám.” Quả thật thái độ khiêm tốn của Thiên Cầu làm Cổ Tiểu Ma cảm thấy, người cạnh mình mới là nhân vật phản diện trong truyền thuyết. Thập Bát thấy Lục Tu, nhất thời hoa dung thất sắc, trốn sau lưng Úc Lư. Ngược lại Úc Lư tựa như không có chuyện gì, thông thả chậm rãi đi sang một bên, cười nhạt chuẩn bị xem chính tà đánh nhau.

Hoành kiếm của Lục Tu ở phía trước, không nói hai lời, kết thành một cái tự quyết “Hòa”, lập tức tám con hỏa long phóng ra, đánh nhau cùng tám vết bóng đen của Thiên Cầu. Mạc Kinh Viễn và Cổ Tiểu Ma không chờ đợi ai cũng rồi rút ra binh khí, vây quanh tấn công Thiên Cầu, trực tiếp ép hấn hiện ra chân thân, bóng dáng nhanh nhẹn lượn qua dưới kiếm, vậy mà cũng không rơi vào thế hạ phong.

Qua thời gian nửa nén nhang, tám con hỏa long mất đi bốn con, bóng đen cũng biến mất. Thiên Cầu tựa như mất hết đường lui, căn bản không có biện pháp xuất thủ đánh nhau với Lục Tu, Lục Tu khinh thường cười: “Những con yêu quái các ngươi, không đóng cửa thanh tu cho tốt, nhất định đến chinh lữ tà ma ngoại đạo gì đó, quả thực là gieo gió gặt bão.”

Thiên Cầu tránh thoát đòn chém ngang của Mạc Kinh Viễn, rào rạt không thấy bóng dáng. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, lại nghe giọng nói hấn truyền tới từ không trung: “Các ngươi những kẻ danh môn chính phái, giết hết yêu ma trong thiên hạ, lại tự mình nuôi một con yêu quái ở nhà, là đạo lý gì?”

“Nói bậy!” Vừa thu lại bốn con hỏa long, Lục Tu tức giận đến nổi râu cũng dựng đứng lên: “Danh dự ngàn năm của phái Thiên Diễn ta, há lại nghe lời nó bừa bãi của ngươi!”

“Yêu quái linh chi năm trăm năm.” Thiên Cầu thâm trầm nói: “Chúng cứ đã ở đây, còn muốn nguy biện sao?”

Không gian thoáng chốc im lặng. Trong tay Cổ Tiểu Ma còn nắm thanh kiếm, lại phát hiện tất cả mọi người đều quay đầu nhìn mình, ánh mắt quái dị, nhất thờ ngây ngốc tay chân luống cuống, vốn là trên mặt còn chút ửng hồng do kích động cũng bị quét đi, trắng bệch không chút huyết sắc. Nàng trực tiếp đối mặt Thiên Cầu, trong giọng nói mang theo một tia run rẩy khó có thể che dấu.

“Ngươi nói..... cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 23

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma cảm thấy sức lực cả người như bị rút cạn, chỉ muốn bắt lấy thứ gì đó để chống chế sự run rẩy lúc này, nhưng bên người nàng lại không có thứ gì, nàng ngỡ ngàng nhìn xung quanh, chỉ có thể nắm chặt kiếm trong tay, dùng sức mạnh đến mức các đốt ngón tay đều đã trắng bệch.

Không biết ngự kiếm, không hiểu thuật pháp, không bao giờ bị bệnh. Mầm linh chi, chẳng biết vì sao lại xuất hiện ở vực Đoạn Hồn, đằng vân thuật của hoa yêu, sức mạnh kinh khủng như thế, còn có...

"Bọn họ có muốn bắt ngươi hãm canh hay không cũng là chuyện khó nói."

"E rằng ăn tươi một đóa linh chi nghìn năm thì hiệu quả sẽ tốt hơn chút."

Hóa ra hấn đã biết từ sớm, sau khi nhìn thấy nàng biến thành quái vật, từ phía xa, hấn vẫn đứng như thế, không hề nói gì. Tựa như quá khứ, hết như hiện tại, còn có tương lai.

Úc Lưu lặng lẽ nhìn nàng, không cười.

Thân thể Cổ Tiểu Ma hơi lao đảo, ánh mắt mờ dần của nàng dần đảo qua gương mặt của bọn họ, lẩm bẩm: "Ta không phải yêu quái... Sao ta có thể là yêu quái..." Thanh kiếm trong tay như không thể trở thành chỗ dựa, nàng chậm rãi ngồi xuống, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, lại truyền vào tai mỗi người ở đây thật rõ ràng.

"Ta là người... Các người biết ta là người, ta là người cơ mà..." Nàng lẩm bẩm, bỗng dừng lại nghẹn ngào, nhưng cứ cố chấp không chịu khóc thành tiếng: "Các người đều biết, ta không phải yêu quái..."

"Sur ty của ta, dĩ nhiên không phải là yêu quái." Một giọng nói trong trẻo của nữ tử vang lên: "Nàng ấy là sur ty của ta, nàng là người tốt, là người tốt."

Tác Oanh đứng chắn trước người Cổ Tiểu Ma, ánh mắt sáng ngời, tuy nàng có chút sợ hãi, nhưng lời nói lại vô cùng kiên định: "Yêu nhân mà giáo nhà ngươi, bớt ngậm máu phun người đi!"

"Tiểu Ma nhìn thấy yêu quái thì chạy còn nhanh hơn bất cứ ai, sao có thể là yêu quái?" Vân Tiêu cười ha ha một tiếng, ánh mắt lại lạnh lẽo như băng hàn, tức giận nhìn chằm chằm vào Thiên Cầu.

Phó Diệp Văn cả giận, nói: "Nàng ở Thiên Diễn sơn mười bảy năm, chắc chắn phải là người, ngươi cho rằng chúng ta mù hết rồi sao?"

Mạc Kinh Viễn nhìn Tác Oanh một lúc lâu, lại nhìn bầu trời, Thiên Cầu đang trôi nổi giữa không trung, thoạt nhìn có chút vô lực. Hấn nói: "Ngươi đang cố trì hoãn thời gian sao?"

Lục Tu không nói gì, truyền âm vào tai mỗi người.

Ngay lúc này!

Thoáng chốc, bốn người cùng công kích Thiên Cầu, bóng dáng nhanh nhẹn, hết như sấm chớp.

Cuối cùng Thiên Cầu vẫn không nhúc nhích, trên vẻ mặt âm trầm kia, lại xuất hiện một nụ cười quỷ dị.

Khi mọi người sắp đánh về phía hắn, đột nhiên có một thanh trường kiếm vươn lên từ phía sau hắn, thanh kiếm này dài hơn những thanh kiếm bình thường, khi nhìn rõ binh khí kia, ngoại trừ Lục Tu, ánh mắt của ba nam tử còn lại đều co rút.

Thập Bát như choáng váng, chỉ nhìn chăm chăm vào bầu trời.

Binh khí này, từng xuất hiện trên Thiên Diễn sơn... trên tay của vị nam tử dịu dàng nào đó, hắn rất thích cười, ngay cả kiếm pháp cũng có phần hướng nội. Chỉ là bây giờ, ánh sáng trên lưỡi kiếm kia đã nhiễm một luồng khí đen.

"Đại sư huynh, nhị sư huynh, ngũ sư huynh." Giọng nói vẫn âm áp như thế: "Đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?"

Ảo ảnh của Mạnh Trạch Hư xuất hiện trên thân kiếm, chỉ mới một ảo ảnh đã chấn động đến mức khiến miệng lưỡi bọn họ tê dại. Thiên Cầu nghiêng người tránh thoát một luồng kiếm quang, Mạnh Trạch Hư đối đầu với ba người, Lục Tu nhắm ngay kẻ hở, dùng kiếm chém xuống, nhưng không ngờ hắn lại vung tay lên, dùng xương thịt để đỡ một kiếm này.

Tất cả mọi người trừng lớn mắt, một cảnh tượng kinh hoàng phát sinh ngay trước mắt. Nửa vai Mạnh Trạch Hư đã bị Lục Tu chém bay, lại thấy cánh tay của hắn bay lên không trung, chậm rãi biến thành tro bụi, tan biến vào gió.

Không có máu tươi.

Sau đó, gần như ngay lập tức, vết thương của hắn được một luồng khí màu đen vây quanh, chậm rãi hội tụ thành cánh tay người, dần rõ ràng, ổn định, lại biến thành xác thịt, thậm chí cả y phục trên người cũng hoàn hảo như lúc ban đầu.

"Không hổ là Lục sư thúc." Hắn cười nhạt.

Lục Tu biến sắc.

Vân Tiêu nhìn lên trời bằng ánh mắt phức tạp, hiện tại, không cần ngự kiếm cũng có thể bay lơ lửng trên không, không chỉ có Thiên Cầu, còn có nam tử đã từng kề vai chiến đấu với hắn năm ấy. Năm đó, Vân Tiêu, Phó Diệp Văn và Mạnh Trạch Hư, ba người vô cùng thân thiết, ngay cả tu luyện cũng như hình với bóng.

Nhưng hắn tận mắt nhìn thấy sư đệ rơi xuống Vực Đoạn Hồn.

Lại không biết hắn đã biến thành thứ gì.

Lục Tu lui về phía ba người, cẩn thận đánh giá Mạnh Trạch Hư. Mặc dù ông ta đã nghe Mạc Kinh Viễn nói về chuyện lục sư đệ của bọn họ cải tử hoàn sinh, lại không để trong lòng, có lẽ có uẩn khúc gì mà thôi. Hiện tại sau một kiếm này, nhìn phản ứng của mọi người, chỉ lo chuyện không hề đơn giản như vậy.

"Người còn biết ta là sư thúc của người sao?" Lục Tu đứng chấp tay, giễu cợt: "Vậy thì không dám, sao tại hạ có thể xứng đáng làm sư thúc của giáo chủ Huyền Âm giáo chứ?"

Mạnh Trạch Hư cũng mỉm cười, không đáp.

Nụ cười kia có chút bi thương.

"Đây vốn là trận độ sức của ta và Úc công tử." Đột nhiên Thiên Cầu nói: "Nếu các vị là người quen cũ của giáo chủ chúng ta, vẫn mời không nên nhúng tay vào."

"Người dám nói sư muội ta là yêu linh chi, lời nói như thế, ai có thể bỏ qua dễ dàng được?" Vân Tiêu cả giận nói.

"Nàng có phải hay không, tự nàng hiểu rõ nhất." Thiên Cầu lạnh lùng đáp.

Cổ Tiểu Ma vẫn đang ngẩn người, bỗng nhiên nghe được lời như vậy, cả người giật nảy lên, như phản xạ nhìn lên không trung. Mạnh Trạch Hư đứng nhìn nàng từ xa, khẽ thở dài: "Tiểu Ma, theo huynh đi."

Nàng nhìn hắn, ánh mắt của hắn như đang nói: Đi thôi, cứ đi theo huynh, sư huynh sẽ không hại muội.

Như thế, vừa có thể cứu mọi người và Úc Lưu, nhưng cũng thừa nhận nàng là yêu.

Tuy trong lòng nàng đã mơ hồ hiểu ra gì đó...

"Sur huynh." Nàng ngẩng đầu lên, khoe môi hơi nhếch: "Huynh muốn muội theo, không phải là muốn hãm canh nãm chứ?"

Cuối cùng nàng lại có thể đùa, không còn bóng dáng của nữ tử vừa thất hồn lạc phách khi nãy. Lòng Úc Lư hơi động, thói xấu này, sao nàng mãi không sửa được.

Cười, sẽ không đau sao? Như thế sẽ có thể kiên cường sao?

Đồ ngốc, sẽ không ai thương hại nàng đâu...

Mạnh Trạch Hư vừa muốn tiếp lời, nhưng Lục Tu lại không cho hắn cơ hội. Gừng càng già càng cay, trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Lục Tu đã nhanh chóng truyền âm lập kế hoạch. Bốn đệ tử phái Thiên Diễn tiếp tục khống chế Thiên Cầu, chờ ông ta bố trí xong thiên la địa võng, sau đó sẽ hợp lại đối phó vị sư diệt cái tử hoàn sinh này.

Thiên Cầu kêu lên một tiếng, đột nhiên hiện nguyên hình. Mạc Kinh Viễn cùng Vân Tiêu công kích chính diện, Tác Oanh và Phó Diệp Văn lại dùng thuật pháp phụ trợ công kích, hai người kết ấn, hết sức chăm chú. Hỏa long dần hội tụ, rống giận công kích về phía Thiên Cầu.

Lục Tu hét lớn một tiếng, lại thấy ánh sáng hơi không trung hơi yếu đi rồi bỗng chốc bùng sáng, Mạnh Trạch Hư giật mình, lập tức trở tay vung kiếm, muốn cắt đứt Thiên Võng, nhưng đáng tiếc lúc này đã muộn, cả người hắn đã bị vây bên trong.

Lục Tu chậm rãi đi đến, sắc mặt có phần cay nghiệt, liếc xéo hai người Úc Lư và Thập Bát ở đằng xa. Hai người này không rõ hành tung, không chắc sẽ không đánh lên ông ta, không thể không đề phòng.

"Đề ta xem thử, ngươi rời khỏi Thiên Diễn, lại học được thứ gì hay rồi?"

"Đệ tử không dám." Mạnh Trạch Hư không muốn ra tay, nhưng trong mắt Lục Tu hoàn toàn không hề có nửa phần tình cảm đồng môn, hắn thở dài một tiếng, trở kiếm, ánh mắt dần chuyển lạnh.

Hai bên chiến đấu quên tất cả, Úc Lư có phần nghiêm túc nhìn về phía Thiên Cầu, tựa như đã phát hiện thứ gì. Thập Bát chỉ nhìn về thiên la địa võng giữa trời, nhìn về phía bóng dáng nàng nhớ thương.

Là chàng, năm năm không gặp, chàng đã thay đổi nhiều rồi.

Năm ấy son trà nở rộ, chàng ở trên núi, chịu thay nàng bao nhiêu gió mưa. Nụ cười của chàng vẫn luôn dịu dàng như thế, hết như ánh mắt trời âm áp nhất trong ngày xuân.

"Nếu nàng trưởng thành, chắc chắn sẽ là nữ tử điểm lệ nhất."

Dư âm vẫn còn, như lời vừa dứt. Hôm nay nụ cười của chàng vẫn bi thương như thế, nhưng lại không nhận ra nàng.

Từ lâu chàng đã quên mất bụi cây son trà Thập Bát nở đẹp nhất năm nào.

Bầu trời bắt đầu nhỏ mưa, không lớn, lại thấm ướt lòng mỗi người.

Không biết Thiên Cầu dùng thân pháp gì, cuối cùng lại biến ra ba ảo ảnh, không biết đâu mới là thật thể. Kế sau nhanh hơn kế trước, hai cái bóng quần lấy Mạc Kinh Viễn và Vân Tiêu, kế thứ ba lại biến mất không còn tung tích, trong nháy mắt lại xuất hiện sau lưng Tác Oanh, ngựa mặt lên trời gầm một tiếng. Tác Oanh sợ đến mức lùi mềm nhũn, hỏa long cũng tiêu tán trong nháy mắt nàng phân tâm.

"Tiểu sư muội!"

Không biết là tiếng hét đầy hoảng sợ của ai, Cổ Tiểu Ma còn đang cúi thấp đầu ôm thân thể run rẩy trong cơn mưa, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại, móng vuốt sắc bén từ chân trước của Thiên Cầu đã sắp đâm vào vai Tác Oanh, nhất thời không chút nghĩ ngợi, đứng lên chạy về phía trước. Nào ngờ chạy chưa được vài bước, đột nhiên ngã xuống đất, xung quanh bỗng chốc có vài cọc gỗ lớn trời lên, dường như đã phong bế nàng bên trong đó. Cổ Tiểu Ma quỳ trên mặt đất, không bò dậy nổi, chỉ kinh ngạc nhìn về phía trước, một tia lỗi quang xuyên qua làn mưa, nhanh chóng đánh về phía nàng.

Là công kích của ai, căn bản không cách nào biết được.

Ánh sáng chói mắt như thế, chiếu sáng khuôn mặt hoảng sợ của mỗi người, có điều không ai kịp trở tay. Mạnh Trạch Hư quỳ sát mép thiên la địa võng, gào đến tê tâm liệt phế, nhưng căn bản không ai nghe được giọng của hắn.

Nàng tránh không thoát rồi.

Ánh mắt dần trở nên dữ tợn, nước mưa vẫn đang chảy dọc thân thể hắn, rất lạnh.

Một tiếng nổ vang vọng trên trời, sóng nhiệt đập vào mặt, nàng rất sợ, chắc chắn khi bị lời thuật như thế đánh trúng, thân thể của nàng rồi sẽ chia năm xẻ bảy.

Lôi quang xé tan những giọt mưa, phóng về phía nàng. Cổ Tiểu Ma thở hắt một hơi, không nhìn nó, chỉ khom người xuống, đợi một khắc cuối cùng kia.

Bỗng dung, tiếng nổ kia ngừng bật, ngay cả nhiệt độ cũng biến mất, sự kinh hoàng kia đến nhanh mà đi cũng nhanh, thậm chí mưa cũng đã dừng lại. Cổ Tiểu Ma kinh ngạc mở mắt ra, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Úc Lư đang đứng trước người của nàng, che ô cho nàng, đang mỉm cười nhìn nàng.

Hắn như đã phát điên, mặc kệ mọi thứ trên không. Thanh sam tung bay, cùng với lời thuật phía sau hết như đang làm nền cho hắn, đẹp đến mỹ lệ, càng giống như một hồi ảo giác mộng lung.

Nàng sợ run, cuối cùng lại hỏi một câu không thể nào liên quan hơn.

"Người lấy ô ở đâu ra thế?"

"Trong tay nai của nàng đấy."

"Không cần ô đâu, ta không bệnh được."

Nàng nhìn nàng nhìn Úc Lư, nhìn chút máu tươi đột nhiên chảy ra từ khóe miệng của hắn, ý cười trong mắt hắn vẫn không giảm.

"Nhưng... Nàng sẽ lạnh."

Sẽ lạnh.

Đương nhiên sẽ lạnh, lạnh đến bao nhiêu năm, nàng sớm nghĩ mình đã không còn chút cảm giác gì.

Có thể nước mắt của nàng đang rơi. Lúc này, nàng lại không thể ép mình cười được nữa.

Thịch thịch.

Là tiếng tim đập.

Thịch thịch, thịch thịch.

Đây là cảm giác gì? Thật xa lạ. Cổ Tiểu Ma không thể nghĩ được bất cứ chuyện gì, trong mắt nàng là vết máu trên khóe miệng hắn, dù tức giận đến hít thở không thông, nhưng vẫn không biết phải nên làm gì. Tay nàng không thể nhấc lên nổi, chỉ có thể nhìn hắn như thế, tim đập thật nhanh, lại đau đến cùng cực.

Thịch thịch, thịch thịch, thịch thịch.

Hắn đứng trước người nàng, dường như đã không thể nhìn được nữa, đành phải dựa vào cọc gỗ.

"Nàng đã từng hỏi ta nàng là gì..." Úc Lư cố gắng chống lại lời thuật phía sau, làm vờ như không có chuyện gì xảy ra, chỉ mỉm cười nhìn nàng, máu nơi khóe miệng lại càng nhiều.

"Ta nói, nàng chính là nàng, một cây nấm khô quắt..." Ánh sáng xanh trong đôi mắt ấy ngày càng sâu thẳm, mang theo chút thương tiếc nhàn nhạt. Hắn vươn ngón tay thon dài, chỉ vào tim nàng, khẽ nói: "Không cần biết nàng là gì... Nàng vẫn luôn ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 24

Úc Lư đứng đây, tất cả mọi người đều nhìn bóng lưng của hắn. Trường sam thanh sắc bị lôi điện đốt cháy toàn bộ, để lộ tấm lưng trắng nõn của hắn, hoa văn màu đen quỷ dị cũng dần lan ra, dường như đã kích thích thứ cảm kích gì đó của thân chủ, chậm rãi khuếch tán, lại nhanh chóng ẩn vào trong da, hết như bình thường.

Hắn không quay đầu lại, chẳng biết từ lúc nào đã cảm quyền trục trong tay, sau đó lại ném đi. Một cái bóng màu đen phóng xuống, Thiên Cầu xoay người mở miệng ngâm lấy, hiện nhân thân, cảnh giác nhìn đám người của phái Thiên Diễn.

"Ta đi cùng các người, không được mang nàng đi." Hắn cười nhạt, nói, đột nhiên lại xoay người sang chỗ khác, xoay về phía Tác Oanh, bỗng dung độ cong nơi khóe môi lại tan biến, đôi mắt màu lục trong suốt lại trở về với sự lạnh lẽo ban đầu, trong nháy mắt, hắn như trở về với Úc Lư trong tranh vẽ, lãnh khốc, trầm lặng, lại mang theo chút tùy tiện không nói nên lời.

"Cách xa cây nấm khô kia một chút."



Tác Oanh sợ đến mức lui về phía sau một bước, lại không biết hẳn đang nói với ai.

Úc Luru nói xong, thân thể đã hóa thành một luồng sáng xanh, bay về phía quyền trục trong tay Thiên Cầu.

Lần đầu tiên trên gương mặt âm trầm của Thiên Cầu có chút xao động, đó là vẻ mặt mừng rỡ. Ông ta nhìn Mạnh Trạch Hư, người sau còn đang bị vây trong Thiên La Địa Vồng, đối chọi cùng Lục Tu, đệ tử của phái Thiên Diễn không có ai dám tiến lên, cứ giăng co như thế.

Đột nhiên vô số dây leo vurun lên từ trong bóng tối, nhanh chóng vây quanh kết giới, tạo thành một quả cầu. Hai người bên trong đều cảm thấy có chút bất thường. Ánh sáng trong mắt Lục Tu dâng lên, niệm kiếm quyết, bội kiếm hóa ra chính ảnh, chính là thuật ngự kiếm Mặc Kinh Viễn đã từng sử dụng, nhưng lúc này khi được Lục Tu thi triển, uy lực lại không thể nào so sánh nổi. Mạnh Trạch Hư thấy tình hình không ổn, vô cùng chật vật. Mà bên ngoài kết giới, Thiên Cầu vẫn đang đứng đối diện với đệ tử phái Thiên Diễn, không ai dám động thủ trước.

Nhưng nếu Mạnh Trạch Hư đã từng là người của Thiên Diễn, ngự kiếm thuật lại khiến hắn chật vật như thế, có phải có hơi chút không bình thường rồi không?

Mặc Kinh Viễn dần nhìn ra mấu chốt, hẳn cau mày nói: “Lục sư đệ trông như không phải đang tránh, mỗi vị trí đệ ấy tránh đi, kiếm thuật sẽ đánh mạnh vào Thiên La Địa Vồng... Tiếp tục như thế...”

Mấy người lần lượt phản ứng kịp: “Không được!”

Mạnh Trạch Hư mỉm cười, đứng cách Lục Tu một khoảng xa, ngự kiếm thuật uy lực đánh về phía hắn. Ánh sáng chiếu sáng vạn trượng trong chớp mắt, Thiên La Địa Vồng đỏ nát, vỡ tung trên không trung rồi đột nhiên tan biến. Lục Tu vẫn không ngừng, nhanh chóng đánh về phía Mạnh Trạch Hư vẫn còn ở giữa không trung, tốc độ nhanh đến mức gần như không thấy rõ.

Đúng rồi, ông ta là Lục Tu thân kinh bách chiến, sao có thể không nhìn ra chút mảnh khóc này của Mạnh Trạch Hư? Tất cả chỉ là lạt mềm buộc chặt, hóa ra khi kết giới bị nghiền nát, hắn sẽ lơ lửng trong không trung như vậy.

Sau lưng Mạnh Trạch Hư không có điểm tựa, nhanh chóng niệm chú, nhưng đã không kịp. Đột nhiên có một luồng hương kéo tới từ không trung, vô số những cánh hoa như lửa đỏ vây quanh hắn, mùi thơm ấy có hơi quen thuộc, hết như... sáng sớm ở nơi nào đó, hoa hồng nở rộ, rực rỡ ngất trời, dường như đang chớm nở trong trái tim của hắn, vô cùng động lòng người.

Thiên Cầu thấy thế, nhanh chóng đánh về phía biển hoa. Trong nháy mắt, Mạnh Trạch Hư và Thiên Cầu, còn có Thập Bát ở cạnh cùng biến mất không còn tăm hơi.

Mưa vẫn còn rơi.

Cò Tiểu Ma như vẫn còn đang choáng váng, giật mình ngồi giữa bốn trụ gỗ, không có cách nào nhúc nhích. Ánh mắt của nàng hơi mù mịt, hết như không hề hay biết tới trận ác chiến vừa xảy ra...

Úc Luru, Úc Luru.

Cái tên tinh xảo đặc sắc như thế, nam tử thần bí lạnh lùng như thế.

Từ ngày bắt đầu quen, có một sự tồn tại đã không bao giờ thay đổi được. Mắt của hắn, môi của hắn, mái tóc đen nhánh của hắn, tất cả đều đã xâm chiếm cõi lòng nàng.

Nhưng hắn đã đi theo Huyền Âm giáo. Cũng là vì nàng, đều là lỗi của nàng.

Cái gì mà nhi tử của chương quỹ! Cái gì mà hoa yêu Thập Bát! Nếu sớm biết sẽ hại hắn... Nếu sớm biết... Cho dù người trong thiên hạ có chết sạch, nàng cũng không quan tâm!

Hóa ra tất cả những gì thuộc về hắn đã sớm mọc rễ nảy mầm, hóa ra giờ đây nàng mới chậm chạp hiểu ra, cho dù có là sự đau đớn hay bất cứ kiếp nạn nào, đều không ngăn nổi đôi mắt màu xanh của hắn, vẫn luôn chôn nơi đáy lòng nàng, luôn dịu dàng cười với nàng một tiếng.

Đó là nụ cười tuyệt thế chỉ thuộc về nàng.

“Mộc Lực, đúng là thuật pháp cao thâm.” Lục Tu và các đệ tử Thiên Diễn xông tới: “Uổng phí bao công sức của ta.”

Nàng ngơ ngác, bưng tỉnh như không nghe thấy gì: “... Úc Luru.”

“Cái gì?”

“Ta phải đi cứu Úc Luru.” Đột nhiên nàng có phản ứng, nhìn về phía Lục Tu đầy vẻ khẩn cầu.

“Ngươi ngừng gây sự đi, lần này mọi người rơi vào hiểm cảnh chẳng phải là vì sự cố chấp của ngươi sao?” Lục Tu nghiêm nghị quát lên: “Chờ ta về nói với chương môn sư huynh, nhất định phải nghiêm trị không tha, tuyệt đối không được nương tay.”

”Sư thúc... con sai rồi, người phạt con thế nào cũng được, xin người... để con đi cứu chàng ấy trước...”

”Người ta có chuyện gì mà còn cần người tới cứu?”

”Nhưng...”

”Theo ta về Thiên Diễn trước!”

”Chàng là bằng hữu của con, con đi cứu huynh ấy, vậy thì có lỗi gì?” Nàng phản bác, giọng nói dần cao hơn, ánh mắt vô cùng sắc bén, nhìn thẳng vào Lục Tu.

Lục Tu thấy nàng không chịu tình ngộ, càng giận không có chỗ phát: “Hắn không phải người không phải yêu, phong ấn trên người... Vừa nhìn đã thấy không phải là kẻ đứng đắn, e rằng cũng là quái vật...”

Cổ Tiểu Ma bị sắc nước mưa, nhưng tai lại nghe rất rõ.

Quái vật.

Trái tim của nàng run lên, sự đau đớn trong cơ thể như lên đến cực hạn, biến thành phần nộ vô biên.

Thiên hạ to lớn, chỉ sợ không còn chỗ cho ta dung thân.

Người thế nào, yêu thế nào, quái vật thì sao?

Những thứ này đều không đúng, khiến người ta ghét bỏ, chỉ muốn hủy diệt tất cả, sau đó sẽ không còn thứ gì sai trái tồn tại. Không còn hiểu đâu là thiện ác, chỉ còn cảm giác đau đến tê tâm liệt phế.

Phá hủy đi, phá hủy tất cả đi.

”Người dám kết bạn với kẻ như thế nên mới bị người khác ngộ nhận là yêu...” Lục Tu vẫn còn đang khiển trách, chợt cảm thấy có một luồng khí tức màu tím đen đang luân chuyển trên người Cổ Tiểu Ma, từng chút từng chút một, ăn mòn khuôn mặt của thiếu nữ.

”Rắc” một tiếng, đột nhiên trên cọc gỗ lại xuất hiện một vết nứt.

Lục Tu hoảng hốt, lui về phía sau một bước, vội vã nhắc kiếm lên. Tác Oanh lại nhào tới trước, run rẩy nói: “Sư tỷ! Sư tỷ!”

Mạc Kinh Viễn vội ngăn nàng lại, ngay cả Vân Tiêu cũng nhìn Cổ Tiểu Ma đầy kinh hãi.

Nàng hơi quay đầu đi, đột nhiên trời mưa lớn, mây đen trên trời cuộn cuộn tụ về một chỗ, đầu đó còn đang có tiếng gào thét, khiến cho khuôn mặt vốn đã tái nhợt của nàng trông như đến từ địa ngục Tu La, trong nháy mắt, sát khí dày đặc khiến y phục của nàng tung bay, luồng khí tím đen trên người Cổ Tiểu Ma mỗi lúc một nhiều, để lộ một đôi mắt đỏ như máu.

Đây là ma tướng.

Chỉ có ma đầu thực lực vô cùng đáng sợ mới có được huyết nhãn, xuất hiện trên người Cổ Tiểu Ma, khiến gương mặt nàng trông vô cùng dữ tợn.

Nàng khẽ run lên, những cọc gỗ đã khiến nàng không thể động đậy khi này lại bị nghiền nát thành bụi. Mây đen cuộn cuộn mỗi lúc một dày đặc, như có một loại sức mạnh nào đó đột nhiên thức tỉnh, đất trời đều khiếp sợ.

Cổ Tiểu Ma nhìn trên mặt đất, nơi đó có một chiếc ô bằng giấy dầu đang nằm nghiêng, gió mưa liên tục ập đến, khiến chiếc ô trông như sắp hỏng đến nơi.

Nàng nhặt nó lên, động tác vô cùng dịu dàng, như đang vuốt ve gương mặt tình nhân.

”Chàng là bằng hữu của ta, ta muốn cứu chàng.” Cổ Tiểu Ma thì thào, thu ô, chợt nhìn về phía đám người Lục Tu.

”Ai cản ta thì phải chết.”

Căn bản không có cơ hội phản kháng.

Bọn họ chỉ đứng nhìn đã bị áp chế đến mức không thể cử động.

Sát khí của nàng không ngừng bùng lên, hết như muốn nuốt chửng tất cả.

Khắp nơi đều như đang run rẩy, nước mưa rơi điên cuồng tầm tã, tất cả đều có vẻ quá điên rồ, hết như muốn xuyên thủng cả bầu trời, có thứ gì đó bị thứ sức mạnh này hấp dẫn, đang nhanh chóng đến gần.

Cổ Tiểu Ma nheo mắt, lại thấy đột nhiên trong không trung xuất hiện một vòng xoáy, một đôi tay trong suốt vươn ra từ bên trong, vươn tới gương mặt

của nàng, khí thế cuồng đại bạo phát, thân thể của nàng hơi run lên, đôi mắt đỏ ngầu cũng trở nên đen nhánh trong nháy mắt.

Cánh tay kia mỗi lúc một gần, vòng xoáy rút đi, để lộ thân hình một vị nam tử tuấn mỹ tóc bạc từ y, đôi mắt của y có màu tím, tinh thuần, thần thánh, không thể xâm phạm.

Trong không khí như có khúc ca đầy vui mừng của tiên nhân, vẻ mặt nam tử vô cùng nghiêm túc, rồi lại như đang thờ phào nhẹ nhõm.

”Hóa ra nàng ở đây, Diệp An.”

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma ôm lấy thân mình đầy đau đớn, một bóng người trong suốt tách ra khỏi người nàng, hết như hồn phách xuất khiếu, đó là đáng người của một nữ tử bạch y mảnh khảnh.

Có thể là nàng đang khóc.

Khi vài ngón tay trong suốt sắp chạm vào gương mặt của nam tử từ y kia, một giọng nói trong trẻo như vọng lại từ chân trời vang lên.

”Từ... Vi...”

Trong nháy mắt, Cổ Tiểu Ma ngã xuống, nam tử kia bắt lấy cánh tay nàng, ôm lấy nàng rồi lôi nàng vào vòng xoáy.

Mây đen bất chợt tản đi, tiếng rít gào mơ hồ cùng tiếng tiên ca cũng tan biến trong nháy mắt. Nước mưa vẫn còn tí tách rơi, hết như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đệ tử phái Thiên Diễn đã hoàn toàn choáng váng. Lục Tu kiến thức rộng rãi, ông ta hiểu, đó là pháp thuật của thần tiên chân chính.

Là thần.

Vậy Cổ Tiểu Ma, là gì?

Ông ta trấn an mọi người bằng vài câu, lại quyết định sớm rời khỏi nơi này, chạy về Thiên Diễn sớm để tránh phát sinh thêm dị biến.

Năm người ngự kiếm, vừa biến mất ở chân trời. Đột nhiên có vài bóng đen xuất hiện nơi không trung. Người đỏ rực, người trắng như tuyết, chính là hai vị nữ tử yếu điệu.

”Người nhìn thấy không? Bạch Hổ?” Hồng y nữ tử hỏi nhỏ.

”Đương nhiên, không ngờ chuyện cách mười bảy năm, cuối cùng Diệp An tiên tử lại hiện thân ở nơi này.” Toàn thân Bạch Hổ mặc chiến giáp trắng như tuyết, khí thái hùng hực: “Chu Tước, người thấy người kia sao?”

”Là chút khí tức của Diệp An tiên tử, có thể là từ trước khi thiên binh thiên tướng mang nàng rời đi, còn ai vào đây nữa.” Chu Tước nói vô cùng kính cẩn, trên mặt mang theo vài phần kính sợ: “Huống chi... Nàng cũng chỉ bằng lòng thủ hạ lưu tình với y.”

”Thập Phương động chủ và hai mươi tám tinh tú, dùng ma mười sáu ngày mới giết được một nửa của nàng.” Bạch Hổ nhớ tới đại kiếp năm đó, lòng vẫn còn sợ hãi: “Ta cũng không muốn động tới vị sát tinh này đâu, ai muốn tới thì tới, chuyện nguy hiểm tới nước này, Thanh Long thích hợp nhất.”

”Ngọc Hoàng đại đế có hỏi, cứ nói không thấy nàng đi.” Chu Tước nhú mày.

”Dù sao Ngọc Đế cũng rất yêu thương nàng, có lẽ cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt cho qua.” Bạch Hổ nói: “Đừng quên sứ mệnh của ta và người.”

”Người nói ngọn núi này sao?” Chu Tước khinh miệt cười cười, đột nhiên y phục đỏ hoa lệ tản ra, hóa thành một đôi cánh khổng lồ. Lửa Chu Tước trải rộng khắp chân trời, trút xuống giữa núi, thiêu rụi mọi thứ về hư vô.

”Thật là bạo lực.” Bạch Hổ than thở: “Cứ như vậy, không biết bao sinh linh đã chết rồi.”

”Sẽ luân hồi thôi.” Chu Tước nói: “Đời sau dù có làm gì, ít ra vẫn tốt hơn một con kiến hôi trên đỉnh núi này.”

Nàng vừa dứt lời, rút tam muội chân hóa của mình đi, trên đỉnh núi bị bao phủ bởi rất nhiều khói đen, cảnh khô tiêu điều, dường như có rất nhiều sinh linh đang rên rỉ.

Bạch Hổ nhú mày, nói thầm: “Có gì đó không đúng.”

”Lão tử đang ngủ say, là kẻ nào liều mạng đến phóng hỏa đốt núi?” Một giọng nói đầy tà khí vang lên, Chu Tước lạnh người kêu một tiếng. Bạch Hổ kéo nàng, một thiếu niên hồng y chậm rãi ra bước ra từ trong núi.

Hắn duỗi lưng, rồi chậm rãi nhìn bốn phía xung quanh, sự yên dị trong đôi mắt nhạt màu càng lạnh lẽo. Cuối cùng lại tập trung trên người của hai vị Thần Quân, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười khát máu.

”Người nói... Ai là kiến hôi?”

## Chương 25

"Cây nấm khô."

"... Ừm, đừng làm phiền." Ai đó đang lay nạng, nhưng nạng không thể mở nổi mắt.

"Mau dậy đi..."

"Ta mệt quá... để ta nằm một chút." Nàng gấp dài xoay người sang chỗ khác: "Một lát là được."

"Này... Nàng vẫn còn ngủ được..." Đột nhiên giọng nói kia có chút uất ức: "Ta đã bị bắt rồi..."

"Bắt??" Nàng mơ mơ màng màng như nhớ ra chút gì đó: "... Ai?"

"Bọn họ muốn bắt ta hầm canh cá hổ." Giọng nói kia mang theo chút ý cười, dường như không có chút sợ hãi nào: "Chẳng phải nàng nói muốn cứu ta sao? Mau dậy đi..."

Nàng không tình nguyện trở mình, có một bóng người dần trở nên rõ ràng. Ánh mắt của hắn như lưu ly tinh khiết nhất thế gian, đôi môi đỏ mọng như đoá hoa đào nơi xa nhất của chân trời, nụ cười của hắn...

Nụ cười của hắn.

... Mau dậy đi.

"Úc Lư!"

Bỗng nhiên Cổ Tiểu Ma ngồi bật dậy, trán đỏ đầy mồ hôi lạnh. Nàng thở hổn hển, lòng lo sợ đầy bất an, Úc Lư bị bắt, nàng lại nằm ngủ ở chỗ này, cho dù hắn có là Long thần chuyển thể nhưng nguyên khí chưa hồi phục phong ấn chưa giải, hiện giờ chỉ sợ còn không bằng một con cá hổ, nếu bị mang đi nấu canh thật thì làm sao bây giờ?

Đột nhiên trước mắt xuất hiện gương mặt u ám của Thiên Cầu, hắn đứng cạnh Huyền Sắc, trên đài là Mạnh Trạch Hư với vẻ mặt nghiêm túc. Huyền Sắc cười hi hi mở nắp nồi trong tay Thiên Cầu, nịnh nọt nói: "Giáo chủ, mời dùng canh..."

.....

Thật kinh khủng!

Cổ Tiểu Ma lắc mạnh đầu cố gắng hắt văng ảo tưởng đáng sợ này, từ đầu đến cuối vẫn không chú ý tới nơi mình đang ở. Đợi đến khi nàng muốn tìm tay nài của mình mới phát hiện, căn phòng này vô cùng thanh lịch, trần nhà được trang trí bằng hình hồ điệp, vô cùng uyển chuyển duyên dáng, vừa nhìn đã biết... chính là khuê phòng của một vị tiểu thư khuê các biết thưởng thức.

Nhưng... Nàng chỉ nhớ rõ có một cánh tay giữ lấy nàng, như cố gắng ngăn cản thứ gì đó thức tỉnh, có lẽ là sức mạnh đáng sợ đến từ trong cơ thể nàng..

Lòng Cổ Tiểu Ma đau đớn vô cùng, thầm nghĩ phải nhanh rời khỏi nơi này, chẳng biết tại sao, vừa nhìn thấy nơi này không nơi nào là không có bướm, nàng chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ. Nàng vọt tới cửa, bên cạnh có một chiếc gương đồng lớn dựng đứng, giờ mới phát hiện y phục màu xám trên người chẳng biết đã đi đâu, lúc này được đổi bằng một bộ bạch y, không có chút đồ trang sức, hết như đang bị gói trong một đồng lụa trắng.

Bỗng chốc nét mặt nàng có chút quái dị, lên mở áo nhìn vào, lập tức ngũ quan bắt đầu trở nên vặn vẹo. Không nói tới ngoại sam, ngay cả yếm và tiết khó đều biến thành màu trắng, là tên háo sắc nào làm!!!

Cổ Tiểu Ma càng tức giận hơn, trong lúc không cẩn thận lại liếc thấy mấy miếng bánh hình hồ điệp trên bàn, vượt bụng, tức giận dùng tay lấy một miếng nhét vào miệng, trong nháy mắt nuốt chửng nửa đã gây răng cửa, đau đến mức kêu lên một tiếng. Lúc này cửa gỗ khắc hoa văn bị đẩy ra, người đến nói bằng giọng nghiêm túc: "Nàng tỉnh rồi?"

Nàng nhai miếng bánh đến hai mắt đầm lệ, tức miệng mắng to: "Con bà nó, cái này cho người ăn sao?... Người xem..."

Cổ Tiểu Ma hét được một nửa, đột nhiên dừng lại. Có chút ánh sáng từ bên ngoài hắt lên mái tóc bạc ấy, người kia ngũ quan tuấn mỹ, nét mặt có hơi nghiêm túc, cũng may hắn có một đôi mắt màu tím, nhất thời làm dịu đi sự nghiêm túc trên khuôn mặt ấy, nhìn khá vui mắt.

Hắn nghe thấy lời nói thô tục của Cổ Tiểu Ma, cũng không giận, chỉ nhàn nhạt liếc đồng bánh trên bàn, nói: "Trước đây nàng luôn bắt ta ăn, ta bảo khó ăn, nàng vẫn không nghe, lần này đã tự biết rồi sao?"

Cổ Tiểu Ma xoa quai hàm, lúc này đang nghi ngờ không biết đầu của người ta có vấn đề gì hay không.

Nàng ngẩng đầu lên, lại thấy hắn đang nhìn nàng chăm chú, chờ nàng trả lời, không khỏi có chút thẹn thùng, người này không biết cấp bậc lễ nghĩa sao, sao có thể nhìn cô nương người ta lúc mới rời giường như thế... Huống chi miệng cô nương người ta còn đầy vụn bánh.

Nàng vẫn chưa trả lời, lại nghe hắn tự nói tiếp: "Chỉ mới đặt đây mười bảy năm thôi, có cứng cũng không lạ mấy..."

Phụt... Thiếu chút nữa nàng đã nghẹn, vội xoay người nôn ra hết: "Mười bảy năm... mẹ ơi... người không sợ... ợ, người không sợ nó có giòi bọ sao..."

"Giòi bọ?" Hắn suy nghĩ nghiêm túc một lúc: "Đó là gì?"

Thấy hắn dùng đôi mắt xinh đẹp kia nhìn nàng, hết như thật sự không biết giòi bọ là thứ gì.

"Y phục... là người thay cho ta?" Nàng nhìn hắn, nói lảng sang chuyện khác, mong có thể lấy được đáp án phủ định.

"Là ta thay." Nào ngờ hắn dứt khoát hủy diệt hi vọng của nàng, còn trung vẻ mặt thuần khiết như thế, thật sự giống như nàng đã suy nghĩ quá nhiều nên mặt mày mới bị ôi như vậy.

Mắt Cổ Tiểu Ma bắt đầu rút gân, có cảm giác bọn họ nên khai thông sự bất đồng tư tưởng này một chút.

"Người là ai?" Nàng kiên quyết hỏi.

"Từ Vi." Hắn lập tức ngoan ngoãn đáp lời, trả lời vô cùng gọn gàng, tuy Cổ Tiểu Ma cảm thấy chưa thỏa mãn, nhưng hiển nhiên cũng không bắt được chút lỗi nào.

"Đây là đâu?" Cảm thấy khát, nàng tự rót cho mình một ly trà...

"Chỗ ở cũ trước kia của nàng." Từ Vi thành thật trả lời.

Trà vừa đưa được nửa đường, Cổ Tiểu Ma cứng đờ: "Chỗ ở cũ?... À, trà này không phải đồ từ mười bảy năm trước chứ?"

Từ Vi suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc mà gât đầu: "Nơi này có vài thứ cũng đã hơn vạn năm, để bao lâu cũng không có vấn đề gì..."

Cổ Tiểu Ma ngoan ngoãn đổ nước trà về lại trong ấm sứ, ngay sau đó hỏi người sau một vấn đề mấu chốt.

"Ta là ai?"

"Nàng?" Từ Vi hơi ngẩn ra, sau đó nghiêng đầu, nói: "Nàng không nhớ sao?"

...

Chẳng lẽ hắn không nhìn ra à? Đầu Cổ Tiểu Ma đầy vạch đen, chỉ cảm thấy người này vô cùng phóng khoáng, tuấn mỹ như tiên, thái độ nghiêm túc rất đạt tiêu chuẩn, chỉ tiếc hắn quá ngây thơ, vừa nhìn đã biết dễ gạt. Nếu như thế, không bằng ăn ngay nói thật. Nàng suy nghĩ hồi lâu, sau đó nghiêm túc nói: "Cho dù là gì, chỉ sợ ta không phải là người người muốn tìm, nhưng bằng hữu của ta đang ở trong hiểm cảnh, ta phải đi cứu chàng."

Từ Vi như có chút bối rối, nhìn nàng chạy ào ra gian ngoài để tìm kiếm tay nải như một con lóc, bóng lưng của nàng nhỏ bé và yếu ớt như thế, không ai có thể ngờ nữ tử nhỏ bé và yếu ớt như vậy đã từng trộm thần khí Hiên Viên, một đêm thành ma, giết tới Điện Cửu Tiêu, huyết tẩy Thiên Đình. Đó là si nhục không cách nào xóa bỏ của thiên giới, tên của nàng là cấm kỵ, sự tồn tại của nàng là uy hiếp, có thể nàng...

"... Điện An."

Vai Cổ Tiểu Ma run lên, nàng muốn quay lại, nhưng hết lần này tới lần khác lại không muốn quay đầu. Trong lòng có chút cảm giác đau đớn khó có thể diễn tả bằng lời, có gì đó đang dấy dựa trong cơ thể nàng, đầy đau đớn.

Lòng thật đau, đây là cảm giác gì, chỉ vừa nghe thấy một cái tên từ trong miệng hắn, hốc mắt nàng đã đỏ lên, như đã nhớ nhưng từ rất nhiều năm.

"Điện An là ai?" Nàng không quay đầu lại.

Nàng không nhớ.

Từ Vi ngơ ngác nhìn nàng, đột nhiên đưa tay vỗ nhẹ tim mình, mặt không cảm xúc, nói: "Nơi này, hơi khó chịu."

Cuối cùng Cổ Tiểu Ma cũng không nhìn được mà quay đầu lại, thấy Từ Vi nhìn nàng nghiêm túc như thế, lòng càng bức bối: "Vì sao người lại đưa ta đến đây? Người và Điện An... có quan hệ thế nào?"

"Ta muốn cứu nàng, nàng động khí, Thiên Đình đã biết nàng ở nhân giới." Hấn trả lời.

"Vì sao ngươi lại cứu ta?"

"... Ta cũng không biết." Tử Vi như hoang mang hơn: "Nàng nói nàng yêu ta, nhưng ta... không biết yêu là gì."

Trong nháy mắt, có rất nhiều đoạn ký ức ngắn ứa về như thủy triều.

Nơi ấy có một nữ tử cười rất tươi, lắc lắc tay Tử Vi, cười duyên, nói: "Chàng đừng có quả nhân quả nhân mãi, khó nghe quá."

Tiếng cười tan đi, nàng vẫn đứng sau lưng Tử Vi, những ngón tay trắng nõn đan vào mái tóc bạc mỹ lệ của hấn, chậm rãi chải từng lọn. Thời gian vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng gió thổi cũng không có, dường như ai cũng sợ phải xông vào bức họa cổ xưa tĩnh lặng này.

Cổ Tiểu Ma giật nảy mình, nàng nhận ra đôi tay kia. Đó là đôi tay cầm cổ kiếm kim sắc lưu quang, chặt đứt Phục Ma Chướng trong Thiên Lao. Hóa ra đó không phải là mơ! Là nàng đã thả Úc Lưu... Long thần chuyển thế bị nhốt trong Thiên Lao.

Rồi đột nhiên, hình ảnh xoay chuyển, ở bên ao sen, nàng tự quỳ xuống, lại nghe thấy một giọng nói thanh lãnh của nữ tử truyền đến: "Động tâm sao? Đáng chê cười, ai gia dùng đá Nữ Oa tạo ra ngươi, cuối cùng lại muốn bắt chước những thứ tình ái thế tục của phàm nhân ư?"

Nàng chỉ quỳ, trong lòng cất giấu một đôi mắt màu tím, đó là chút cố chấp của ma. Đột nhiên nữ tử trước mặt biến thành một lão giả cao cao tại thượng, ông ta ngồi trên ghế dài kim sắc nơi xa, mắt không hề nhìn nàng.

"Một tiên tử Dao Trì nhỏ nhỏ, lại có tư tình với Tử Vi Đại Đế ở cực bắc, xúc phạm luật trời, làm nhục Thiên Đình, tội đáng chém!"

Nàng bị xích bằng khóa sắt, nhìn nam tử tóc bạc ngoài Thiên Lao, khóc lớn: "Tử Vi, Tử Vi, đưa ta đi, chúng ta cùng đi..."

"Vì sao chúng ta phải đi?" Tử Vi nghiêm trang nói: "Ta đến cầu xin Ngọc Đế thả ngươi ra là được."

"Ngài không cho chúng ta ở chung với nhau..." Nước mắt xuống là chảy: "Ta yêu chàng..."

"Yêu?" Đôi mắt tím kia càng mờ mịt: "Cái gì là yêu..."

Nàng ngây người, hoa đào rụng lả, nước chảy nhẹ nhàng, là mọi thứ quá tươi đẹp, khiến nàng quên mất, nam tử nàng yêu là thần, là vị thần cao cao tại thượng tại phương bắc, Tử Vi Đại Đế.

Hấn hoàn toàn không biết yêu là gì.

Bỗng chốc thiên địa biến đen, chỉ còn nàng bị trôi trên cột đá chịu thiên kiếp, hai hàng huyết lệ như thấm vào lòng, biến thành sự thù hận sâu sắc nhất.

Nếu không thích, vì sao phải cười với nàng? Vì sao khi nàng cảm thấy cô đơn nhất lại dạy nàng chơi đàn, theo nàng ngắm sao? Nếu không thích, vì sao lại đồng ý ở cạnh nàng vĩnh viễn?

Hấn lừa nàng!

Bọn họ đều lừa nàng!

Cừu hận trong lòng như lửa cháy trên đồng cỏ, nhanh chóng lan tràn, là ai sai? Là ai ép nàng bước đến con đường này?

Là luật trời!

Ai định ra luật trời! Ai nói thần tiên không thể yêu!

Nàng muốn phá hủy tất cả! Phá hủy tất cả mọi thứ khiến nàng phải đau khổ! Như thế sẽ không còn gì phải thương cảm, cũng không còn bất cứ đau khổ gì nữa.

Để bọn họ phải gào khóc, để bọn họ phải hối hận, phải trả lại cho bọn họ gấp trăm lần những đau đớn mà nàng phải chịu.

Nàng nhắm mắt, giọt nước mắt thuần khiết cuối cùng chảy ngược vào lòng, phát ra tiếng vọng đầy xa xôi.

Thế nhưng Tử Vi.

Nếu có kiếp sau, hãy nghe ta đàn thêm lần nữa.

Mặc dù sớm biết chỉ là mong muốn đơn phương của ta...

Cũng không hề hối hận, kiếp này vì chàng, lưu lạc thành ma.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 26

Hoàng hôn cuối thu, mặt trời chiều đã sắp lặn khỏi những dãy núi.

Nơi màn trời âm đạm có vài bóng người xuất hiện, sau khi làn hương hoa trà nồng nặc tản đi, đột nhiên trong rừng có thêm thân hình của hai nam tử và một nữ tử, vài bóng người áp sát trong nháy mắt, kính cẩn lên tiếng: "Tham kiến giáo chủ."

Mạnh Trạch Hư vẫn luôn dịu dàng nhã nhặn lại có thái độ khác thường, vẻ mặt âm u, hỏi: "Các người... sao giờ mới tới?"

"Khởi bẩm giáo chủ." Đệ tử cầm đầu đám người Huyền Âm run như cầy sấy, nói: "Là... là hữu hộ pháp bảo đảm người đệ tử chờ ở nơi này..."

"Hữu hộ pháp?" Mạnh Trạch Hư túm lấy vạt áo đệ tử kia: "Hữu hộ pháp cái gì? Hấn dám... dám... làm nàng bị thương, ta sẽ khiến hấn ngay cả xương cốt cũng không còn!"

Thiên Cầu thấy Mạnh Trạch Hư mất kiểm soát, bước lên phía trước một bước, nói: "Giáo chủ đừng vội, chuyện này của chúng ta không phải là không có thu hoạch, chỉ ít... cũng có được Long thần chuyển thể."

Hấn nâng quyền trực lên trước, Mạnh Trạch Hư thấy, lại không mấy mừng rỡ, chỉ tức giận nói: "Nếu nàng bị thương, có mười Long thần chuyển thể thì sao? Rõ ràng hấn đã đồng ý với ta, sẽ không làm nàng bị thương."

Các đệ tử nghe thấy thì không hiểu gì, Thiên Cầu cũng không dám nói lời nào, chỉ kính cẩn cúi thấp đầu.

Mạnh Trạch Hư nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lúc này mới bình tĩnh lại một chút, xoay người nhìn nhật hỏi: "Chuyện ở núi A Ni Mã Đức, sắp xếp xong chưa?"

"Khởi bẩm giáo chủ, thuộc hạ đã sắp xếp thỏa đáng."

"Hấn... thế nào rồi?"

"Hấn được thuộc hạ nhặt về, trung thành và tận tâm, yêu lực chỉ sợ không kém thuộc hạ, chắc chắn không có vấn đề."

Mạnh Trạch Hư gật đầu, hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ nhã nhặn lúc trước, nhìn về phía bóng dáng đỏ rực như lửa cách đó không xa.

Thập Bát có chút lo lắng mà nhìn Mạnh Trạch Hư, thấy hấn xoay người, mặt không khỏi đỏ lên, tim đập thật nhanh, chỉ hận đám tóc đen đang bị gió thổi rối bù, mình đâu với đám cương thi kia lâu như thế, chưa kịp soi gương, không biết đáng vẻ có chật vật lắm không.

"Đa tạ cô nương cứu giúp." Hấn cười rộ lên: "Đại ân đại đức thật sự báo đáp không hết, vẫn xin hỏi phương danh của cô nương?"

Nàng gục đầu, chút âm áp trong lòng bỗng biến mất, gió đêm nơi núi cao như thêm rét lạnh, thổi vào tận xương cốt trong thân thể. Những thứ tình cảm dồn nén bao lâu sắp sửa bộc phát lại nghẹn nơi cổ họng, có chút đắng chát, không biết phải biểu lộ thế nào.

Hấn không nhận ra nàng, vốn cũng là chuyện bình thường.

Lòng nàng có hấn của năm ấy, nhưng nàng cũng chỉ là gốc son trà trên núi, chỉ đẹp trong giây lát, mỹ lệ trong giây lát, lại mang hy vọng xa vời hấn sẽ ghi nhớ trong lòng, có buồn cười lắm không.

"... Thập Bát." Nàng cúi đầu, nói: "Công tử... Chàng hãy nhớ kĩ."

Mạnh Trạch Hư hơi ngần ra, có chút khó hiểu nhìn nét mặt của nàng, vì sao mới vừa rồi vẫn còn tốt, lúc này lại trông như sắp khóc, ngay cả giọng nói cũng mang theo chút nghẹn ngào.

Còn có ánh mắt nóng bỏng như thế, như muốn thiêu đốt người khác.

Hấn không ngốc.

"Sắc trời đã tối, không bằng mời Thập Bát cô nương đến tề giáo, tại hạ cũng có thể tận tình tiếp đãi."

Hấn nói, sau đó cười một tiếng vô cùng âm áp.

Thân thể của nàng hơi run lên, cả người như sắp tan chảy.

Vì giờ phút này, nàng chăm chỉ khổ luyện, chỉ vì một ngày có thể hóa thành người. Nàng chỉ mặc hồng y, khiến bản thân trông thật rực rỡ. Chỉ vì một câu diễm lệ của hắn, chỉ sợ hắn không nhận ra mình.

Hiện tại cuối cùng hắn đã nhớ tên của nàng, còn gọi nàng là Thập Bát cô nương.

Cho tới giờ, nàng vẫn chưa từng biết tên mình lại dễ nghe đến thế.

Trạch Hư, Mạnh Trạch Hư.

Nụ cười của hắn nở rộ trong trí nhớ của nàng năm năm, nhất định là một quãng thời gian tương tư không dễ dàng.

"Được." Nàng cười đồng ý, dung mạo tươi đẹp như xuân lại như ngậm sương, không phải ai cũng phát hiện chút thê lương ấy.

Thiên Cung, bên Dao Trì.

Bạch Hổ liễu mạng lới Chu Tước cả người bắn thủ, ngay cả chiến giáp của bản thân cũng nhuộm đầy vết nhor, vô cùng tức giận.

"Bình tĩnh đi!"

"Ta muốn làm thịt con yêu quái đó!" Nửa bộ váy áo của Chu Tước đã bị rách, người đầy mùi hôi thối: "Hắn... hắn dám nói ta là... là..."

"Gà lừa ngọc." Bạch Hổ buồn cười tiếp lời, thành công nhận được ánh mắt đầy tức giận của Chu Tước, lập tức lên tiếng trấn an nàng: "Hắn cũng nói ta là mèo câu tài thời."

"Sao tên yêu quái độc mồn ấy lại ở trên núi!" Chu Tước cả giận, nói: "Nếu truyền khắp thiên giới, hai người chúng ta đâu không lại hắn, sau này sao còn thể diện để cãi nhau với tên Thanh Long đó nữa?"

Bạch Hổ không khỏi dở khóc dở cười, Chu Tước này dù gì cũng đã sống được mấy vạn năm, sao tính tình vẫn như tiểu hài tử thế này.

"Yêu quái kia thật sự không đơn giản, ngươi biết rõ hơn ta." Đồi mảy lá liễu khí thái anh hùng hực hực của nàng nhúu chặt: "Yêu quái bậc này, đã lâu không gặp rồi."

"Quả Vãng Sinh." Đột nhiên Chu Tước nói: "Ngươi có nhớ Thiên giới vốn có một cặp quả Vãng Sinh không? Người ăn được chỉ có thể kéo dài tuổi thọ. Nhưng yêu ăn vào lại được rất nhiều lợi ích, không cần vượt thiên kiếp, trực tiếp phi thăng thành tiên hoặc hóa ma, nhưng hồ yêu này dù có đáng về của yêu hồ, nhưng đạo hạnh còn chưa..."

"Ta và ngươi liên thủ, vẫn chưa tháo bỏ Tứ Phương Ấn, miễn cưỡng đấu ngang tay." Bạch Hổ trầm ngâm nói: "Lần này chặt vật như thế, chỉ bởi vì..."

"Vì... con tiểu yêu đó nói nhảm quá nhiều!" Chu Tước nhớ lại thảm cảnh vừa rồi, mặt lại đỏ lên: "Ta còn không biết phụ mẫu mình là ai, bọn họ có quan hệ gì tới hắn!! Lão nương đây thích ở đâu mà còn sợ phải phiền tới hắn à?..."

Bạch Hổ đen mặt, bị người ta mắng từ nãy tới giờ, mặt mặt như thế, không cần phải nhắc lại đâu.

Các nàng trông vô cùng thảm hại, lại thấy phía xa có hai người đang đi tới, đợi hai bóng người kia tới gần, lập tức vội vã kính cẩn hành lễ: "Nam tọa Chu Tước."

"Tây tọa Bạch Hổ."

"Yết kiến Từ Vi Đại Đế."

"Yết kiến Từ Vi Đại Đế."

Đầu của hai vị tọa thần đều cúi rất thấp, cả người cũng cong xuống, một cơn gió lạnh thổi qua.

Sau đó, qua một lúc lâu, lâu đến mức lá cây cải trắng trên người hai vị tọa thần đều khô cứng, Từ Vi mới như bừng tỉnh đại ngộ, nói: "A, hai vị tọa thần miễn lễ."

....

Thật ra, Cổ Tiểu Ma vẫn luôn nghi ngờ, có phải thần tiên nào cũng có đức hạnh như tên Từ Vi Đại Đế này không.

Nhìn từ xa thì tiên khí lượn lờ, thánh thiện vô cùng, nét mặt quang minh lẫm liệt đến mức khiến người ta vừa nhìn đã không khỏi có chút tự ti mặc cảm.

Thế nhưng đến gần mới phát hiện, thì ra hắn chỉ ngốc bẩm sinh mà thôi.

Chu Tước và Bạch Hổ thấy Cổ Tiểu Ma đến gần, không khỏi cùng lui về phía sau một bước, dù sau vẫn chưa ai quên trận đại nạn từ trên trời giáng xuống lúc trước, Diệp An tiên từ tay cầm thần khí Hiên Viên kiếm, trên Điện Cửu Tiêu, một chân đạp lên bảo tọa của Ngọc Hoàng Đại Đế, hai mắt đỏ như máu, sát khí ngút trời, tiếng cười thê lương vô tận lúc cuối vẫn như vang vọng trong Thiên Cung, chưa hề biến mất.



Thế nhưng mặt ngoài lại không thể nói Từ Vi Đại Đế chứa chấp trọng phạm của Thiên Cung, Bạch Hồ cười khan một tiếng, chỉ có thể giả vờ hỏi: "Vị này là?"

Cổ Tiểu Ma hiểu có chuyện gì xảy ra, lòng không khỏi buồn cười. Lại tiến lên một bước, nói: "Tại hạ Cổ Tiểu Ma, đệ tử phái Thiên Diễn."

Hai vị tọa thần hoảng sợ lui về phía sau một bước, khi này nhìn nàng ôm quyền, thiếu chút nữa cho rằng nàng chuẩn bị lấy Hiên Viên thần binh. Năm đó Điện An tiên tử cũng chỉ là một đọa ma của tiên giới, nàng có thể giết tới Điện Cửu Tiêu, hoàn toàn là nhờ vào chuỗi Hiên Viên này. Thần khí đứng thứ hai trong thập đại thần khí Cửu Châu, không ai có thể cầm kiếm, nhưng nàng được Tây Vương Mẫu tạo thành từ một khối đá hình hồ điệp của Nữ Oa, đá Nữ Oa đều là thần khí của Cửu Châu, Hiên Viên kiếm ngay cả chư thần Thượng Cổ cũng không có cách nào khống chế, lại có thể bị một tiên tử Dao Trì nhỏ nhỏ như nàng trộm đi.

"Sao hai vị tọa thần lại chật vật như vậy?" Đột nhiên Từ Vi mở lời.

Chu Tước và Bạch Hồ lúng túng liếc nhau, không còn cách nào khác, chỉ có thể kể lại chuyện gặp hồng y thiếu niên trên núi A Ni Mã Đức, nhưng lại không đề cập đến chuyện Ngọc Đế phái hai người các nàng đến điều tra sát khí của Điện An. Lòng Cổ Tiểu Ma hơi động, nếu phải đi cứu Úc Lưu, trước hết phải địch lại Thiên Cầu, nếu nguyên khí của Úc Lưu còn chưa hồi phục, dù có lần qua lần lại thế nào cũng sẽ uổng phí, không bằng mượn chút thực lực của Từ Vi, hơn nữa còn có hai vị tọa thần, trước đến núi A Ni Mã Đức lấy Huyết Tê Thảo, rồi mới đi cứu Úc Lưu, chẳng phải là kế hay sao?

"Hơi quá đáng." Cổ Tiểu Ma siết chặt tay: "Chỉ một tên yêu quái đã ngông cuồng như thế, truyền đi chẳng phải sẽ làm ô uế uy danh thần tướng sao?"

Lúc nàng tính kế, nét mặt vô cùng khả nghi. Nhưng Từ Vi lại là thần đế cao cao tại thượng, chưa nói không có ai dám lừa hắn, chỉ sợ một lời nói dối cũng chưa từng nghe qua. Lập tức nói: "Vậy nàng định làm gì?"

"Chúng ta lại hạ phàm, bắt yêu quái kia, khiến hắn phải đập đầu nhận sai trước hai vị tọa thần!"

Bạch Hồ nhìn về mặt của Cổ Tiểu Ma, chỉ cảm thấy có chút không đúng, lại không dám nói lời nào. Chu Tước mừng rỡ gật đầu, có Từ Vi Đại Đế ở đây, không lo không có cách rửa nhục.

"Cũng được." Từ Vi nhìn dáng vẻ phần chân của nàng, không hiểu sao tâm tình lại tốt hơn.

Cổ Tiểu Ma có tật giật mình, chỉ sợ hắn không giữ lời, bèn vui sướng dẫn đầu xông ra ngoài. Đi mấy vòng quanh Bắc Cực thiên cung nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ này xong, lại phát hiện dưới tất cả các cột đá tinh ngọc nơi đây đều cuộn cuộn mây trắng, trong mơ hồ còn có thể thấy được núi sông tráng lệ, nàng liếc mắt một cái, hơi hoa mắt chóng mặt. Cuối cùng cũng buông tha cho việc tìm đường, có chút đáng thương quay đầu lại: "Chúng ta xuống dưới bằng cách nào đây?"

....

Hóa ra nàng đi lòng vòng hỏi lâu là vì chuyện này!

Đầu Chu Tước và Bạch Hồ đều phủ đầy vạch đen. Từ Vi lại dịu dàng vươn tay về phía nàng, nghiêm túc nói: "Ta dẫn đi."

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma có suy nghĩ, là Từ Vi mang nàng đến nơi này, còn giúp nàng thay y phục...

Nàng đỏ mặt, có thể là do đáng vẻ hắn quá nghiêm chỉnh, ít nhất là đôi mắt màu tím trong sáng lấp lánh ánh sáng thuần khiết kia, hết như việc hắn giúp nàng thay y phục là chuyện hiển nhiên, không có gì là không hợp lý.

Bỗng nhiên Cổ Tiểu Ma cảm thấy cứ lợi dụng hắn như thế, có phải hơi quá đáng không. Nhưng dừng một chút, vẫn là cánh tay đưa tới, nhưng nàng như hoa mắt, có con gió nhanh chóng lướt qua, mà nàng lại không nghe thấy bất kì âm thanh nào.

Chờ ta, Úc Lưu.

Chờ ta...

Ao hoa sen bên cạnh bỗng chốc nổi gió, có thứ gì đó đang len lỏi vào màn đêm, làm hàng mi nam tử dưới tàng cây run rẩy, một khúc "Bích Gian Lưu Tuyền" khẽ ngừng.

Hắn thần nhiên ngẩng đầu, thanh sam vung lên, tóc đen vô biên tung bay.

Tiểu viện thanh lịch tao nhã, bốn phía lại bị hạ kết giới nặng nề, ngăn được đáng người tiêu điều, lại không ngăn được tiếng gió tán mạn.

Luôn là biệt viện tinh mỹ như thế, không ngờ Huyền Âm giáo cũng có. Phong cảnh như vậy, hết như một nghìn năm trước, người người cướp hán, người người sợ hán, nhưng người người đều muốn có được thiên hạ, không dám thất lễ với hắn.

Dù sao cũng chẳng có gì khác nhau.

Đôi con ngươi lục sắc thanh lãnh rơi vào một tảng đá bên hồ, mặt trên có bộ y phục xám tro, lấm tấm vết máu đã sớm khô, như có chút tâm sự dịu dàng đang lặng lẽ ẩn giấu.

Hắn khẽ nhặt lên, siết chặt vào lòng bàn tay, dung mạo càng tuyệt thế. Có chút hoa văn đen chậm rãi bò lên cổ hắn, yêu dị mà thê lương, chỉ trong chớp mắt, lại ẩn vào trong cơ thể, không còn chút bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 27

Bầu trời rất cao, tiếng gió thổi như đang than khóc, từng cụm mây lớn như đang mê hoặc ánh mắt người nhìn, có thể dùng từ mông lung để hình dung cảnh sắc hùng vĩ này. Cổ Tiểu Ma hơi choáng, bình thường vừa đứng trên Vực Đoạn Hồn đã cảm thấy nó cao tới dọa người, giờ lại càng không dám nhìn xuống, chỉ liều mạng che mắt, ôm chặt lấy tay Từ Vi.

Đột nhiên nàng ý thức được chuyện mình lại có thể tiếp xúc thân mật với thần tiên, nếu lúc về kể cho Tác Oanh và huynh đệ Đỗ gia nghe, chẳng phải sẽ khiến bọn họ ao ước đến chết sao? Sau lưng còn có cả hai vị tọa thần hộ tống, à, tuy đáng về hai vị tọa thần có hơi chật vật, nhưng dù gì cũng là tọa thần tứ phương... Cổ Tiểu Ma đắc ý, thầm nghĩ phải gọi tất cả mọi người của phái Thiên Diễn đến xem, bọn họ vất vả tu luyện cả đời cũng chưa hẳn đã gặp mặt thần đế, lúc này còn mang theo nàng cười mây đạp gió, thật là uy phong.

Không biết Từ Vi nhớ ra điều gì, chỉ quay đầu nhìn Cổ Tiểu Ma, tính tình hắn đơn giản, cũng không thấy ánh mắt của nàng có gì không ổn, Cổ Tiểu Ma lại có phần căng thẳng, rất sợ đột nhiên hắn sẽ rút lui không mang theo nàng đi nữa, lấy hết dũng khí nhếch môi cười với hắn một tiếng.

Qua một lúc lâu, hắn mới kịp thời phản ứng, nhìn thấy nàng cười với mình như thế, bỗng giật mình: "A."

... Phản ứng kiểu gì vậy? Đầu Cổ Tiểu Ma đầy vạch đen.

"Hình như trông nàng có vẻ khó coi hơn trước đây."

...

Không lẽ ở chung hơn hai ngày, lúc này hắn mới phát hiện dung mạo của nàng không giống Diệp An sao? Cổ Tiểu Ma không biết nên vui hay buồn, chỉ cười khê: "Ta đã nói từ sớm rồi, ta không phải Diệp An."

"Là nàng." Hắn gạt đầu đầy chắc chắn, nghiêm túc nói: "Ta có thể cảm thấy khí tức của nàng."

Nàng gục đầu, không hiểu cảm xúc trong lòng mình là gì, đột nhiên siết chặt tay hắn, gần từng chữ một: "Huynh nhìn ta đi."

Từ Vi có chút kinh ngạc.

"Huynh nhìn ta cho kỹ, e rằng nàng thật sự ở trong cơ thể ta... nhưng ta không phải là nàng, ta là người, có lẽ còn là yêu, ta cũng không biết đến cùng bản thân là gì... Thế nhưng, cũng không phải là nàng, không phải là Diệp An từng yêu huynh đến cuồng dại, ta nói lại lần nữa, ta là Cổ Tiểu Ma."

Nét mặt của nàng có phần bối rối: "Huynh có thể đưa nàng ra khỏi cơ thể ta không."

Từ Vi lắc đầu, chỉ kinh ngạc nhìn nàng: "Có thể nàng vốn là..."

"Ta không phải." Nàng vội dùng tay kia lấy một túi thêu ra khỏi cổ: "Huynh xem, chẳng biết tại sao ta lại xuất hiện trên Thiên Diễn sơn, trên người còn có cả vật này... Ta không phải Diệp An!"

Chu Tước và Bạch Hổ theo phía sau, kinh ngạc nhìn sự kích động của Cổ Tiểu Ma. Từ Vi mở túi thêu, vẫn là vẻ mặt ngờ ngác ấy, qua hồi lâu mới lên tiếng: "Ồ."

Ồ cái gì mà ồ, còn không mau giải thích thân phận của ta đi!

Vì vậy, Từ Vi không phụ sự kì vọng của nàng lại ngăn người một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "Năm đó hai mươi tám tinh tú và ba mươi sáu thần tướng đánh nàng trọng thương, Thập Phương động chủ chỉ còn bốn người, đuổi nàng đến tận nhân giới, ta muốn cứu nàng, nghĩ cách ngăn bọn họ lại, nàng bỏ chạy..." Hắn dừng một chút, quay đầu lại, nói: "Không ngờ nàng bám vào một gốc linh chi vừa có thần thức, linh lực của nàng độ cho nó năm trăm năm đạo hạnh để trưởng thành, từ đó sát khí của nàng biến mất, ngay cả yêu khí bên trong cơ thể cũng nhạt dần, làm người trong mười bảy năm..."

Hóa ra nàng thật sự là yêu.

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, đột nhiên vô cùng bình tĩnh.

Nàng đã từng tìm mọi lí do để trốn tránh, mấy năm nay, thứ nàng đã thấy, nghe, cảm nhận, tất cả đều không phải là một hồi ảo mộng. Mà khi tất cả chân

tướng nàng từng sợ hãi bày ra trước mắt, những cảm xúc bàng hoàng chấn động kia đã biến mất không còn tăm hơi, nàng nhất định phải đối mặt với chúng.

Thiếu nữ đã từng không tìm không phổi, giờ đã trưởng thành.

Là ai đã vỗ về gương mặt của nàng, nói, hóa ra chúng ta đều là quái vật.

Nàng đã có thể miễn cưỡng ra vẻ không hề hấn gì, có thể nàng đã lấy hết dũng khí để mỉm cười, nhưng hấn lại không biết, trong đôi mắt u ám kia của hấn, lại là khát vọng của nàng.

Chính là hơi ấm khi nương tựa lẫn nhau.

Cổ Tiểu Ma hơi run rẩy, ngẩng mặt lên tiếp tục cười: "Huynh xem, ta chỉ là gốc yêu linh chi Cổ Tiểu Ma, Diệp An không có ở đây."

Dường như nét mặt của nàng quá bi thương. Từ Vi lại sợ run hồi lâu, mới thở hắt ra, nói: "A, sao ngọn núi này lại cháy đen thành như vậy, thật tội lỗi."

...

Thì ra hấn trầm tư lâu như thế là vì đang tiêu hóa vấn đề này. Khóe miệng Cổ Tiểu Ma lại giật giật, đột nhiên Chu Tước đằng sau lại mất tự nhiên xấn tay áo, Bạch Hồ liếc nàng, chề cười: "Đây là... tàn tích sau khi tranh đấu với yêu quái kia."

Cổ Tiểu Ma nhú mày, không phải nói núi A Nương Ngươi chỉ xuất hiện vào buổi tối sao? Nhưng giờ rõ ràng đang là buổi trưa, trời sáng choang, núi này lại xuất hiện, nơi này hỗn độn không nói, còn bị cháy đen. Có điều như vậy cũng không sao, việc nàng đi lấy thảo dược cũng không bị cản trở.

Bốn bóng người đáp xuống, trán Thái An yên tĩnh như đã chết, thi thể đông cứng thi ở nơi này đã sớm bị Chu Tước dùng Tam Muội Chân hỏa đốt cháy sạch không còn một mảnh, trong không khí vẫn còn chút mùi thối vẫn chưa tản đi, mũi Cổ Tiểu Ma rất nhạy cảm, không khỏi bịt mũi và miệng lại, chậm rãi đi về phía trước.

Đất đá cây cối trên núi cháy đen, xung quanh chẳng còn lại gì, Cổ Tiểu Ma hơi căng thẳng trốn sau lưng Từ Vi, rất sợ tên yêu quái có thể đánh thắng cả tọa thần sẽ nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt nàng, Chu Tước cũng khó chịu nhìn khắp bốn phía, Bạch Hồ chỉ sợ Từ Vi phát hiện ra mục đích bọn họ tới đây, ngoại trừ Từ Vi, ba người đều mang theo ý xấu riêng.

Đi được lúc lâu, âm khí trên núi mỗi lúc một dày đặc, Từ Vi nhú mày, yêu sơn có yêu ma thì thôi, sao còn có cả âm khí.

Một hang núi, nằm ở giữa sườn núi đầy đứ đừ, đợi chờ nuốt chửng những con người ngu ngốc.

Đáng tiếc lúc này lại là hai vị tọa thần, một vị đại đế, còn thêm một kẻ nửa người nửa yêu.

Đoán chừng mấy vạn năm qua cũng không có mê tở hợp nào như thế.

Từ Vi nghiêm túc bước vào, Cổ Tiểu Ma còn chưa kịp sợ hãi, đã buộc lòng phải đuổi sát.

Trong động đen kịt, cũng may có mái tóc mềm mại của Từ Vi đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt phía trước. Sau khi Cổ Tiểu Ma đáp xuống đất đã không còn bám lấy tay hấn, có điều lúc này trên người không có bội kiếm, có nguy hiểm cũng chỉ có thể hét chửi tai, lập tức cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào.

Nàng đi một hồi, đột nhiên cảm thấy dưới chân mềm hẫng, nghi ngờ cúi người nhìn xuống, chỉ cảm thấy tròn tròn nhóp nhép, không thấy rõ. Đợi đến khi Chu Tước đến gần, triệu ra một hỏa cầu trên tay, lại phát hiện đó là nhân cầu vẫn chưa nát, nhất thời toàn thân tê dại, vội vàng nhảy ra, sau lưng lại như đụng phải vật gì, bỗng nhiên quay đầu lại, thiếu chút nữa đã nòn tại chỗ.

Đó là một bộ xác thối toàn thân đầy giòi bọt, lúc này khi có ánh lửa sáng ngời mới phát hiện xung quanh đều là xác thối như vậy, vẩy vẩy trên vách tường, hơi thở hôi thối toát ra, dứt khoát tràn về phía trước, khiến người ta hoài nghi không biết liệu đây có phải con đường dẫn tới địa phủ hay không.

Cổ Tiểu Ma sợ hãi bắt lấy vạt áo của Từ Vi, run rẩy nói: "Chuyện này... sao..."

Từ Vi lại nhú mày, Chu Tước và Bạch Hồ cũng không có phản ứng gì lớn, dù sao, họ đã từng thấy cảnh tượng còn tàn khốc hơn nơi đây. Bạch Hồ khịt mũi, ngạc nhiên nói: "Âm khí nặng hơn rồi..."

"Tên yêu quái kia đang chơi đùa kiểu gì vậy?" Chu Tước khó chịu nói, muốn nhanh chóng tiến lên tra rõ ngọn ngành, thế nhưng Cổ Tiểu Ma còn ở phía trước, hai người vẫn còn kiêng kị nàng, nói gì cũng không dám lại gần, chỉ dám đi phía sau, đi được nửa nén hương, rốt cuộc cũng nhìn thấy ánh sáng.

Mấy người đứng trước cửa ra, chỉ cho rằng ở đầu khác của động sẽ là cảnh máu tanh tàn khốc hơn, nhưng không ngờ nơi đây khói bếp lượn lờ, chợ phiên âm ỹ, gióng hệt trấn Thái An.

Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất, một nửa thân thể của bách tính, đều trong suốt.

Đúng là một tòa tử hồn thành.

"À..." Đột nhiên Từ Vi mở miệng.

Chu Tước, Bạch Hổ và Cổ Tiểu Ma nhìn hấn đầy kì vọng, đợi hấn giải thích hiện tượng kì lạ ở đây.

"Vừa rồi hai bên động đều là xác thối ư..." Hấn kinh ngạc nói.

...

Ba nữ tử mất hết sức lực gục đầu xuống, phản ứng chậm chạp, ngực cổ nào cũng phải có mức độ nhất định chứ...

Đầu Cổ Tiểu Ma đầy vạch đen, Từ Vi đi về phía trước, nàng vội vàng đuổi theo.

Nàng đi một lúc lâu, càng cảm thấy thật quý dị, nụ cười trên mặt mọi người nơi đây đều đến từ tận tâm, từ quán bánh tiêu chiên nhỏ, đến tiểu thương nơi buôn bán hỗn độn, mua đồ, cò kè mặc cả, xiếc kịch chơi đùa náo nhiệt, vô cùng sinh động, không khác cuộc sống bình thường bao nhiêu.

Thậm chí Cổ Tiểu Ma còn thấy được vị đại nương đã từng mất đi này lại với Úc Lưu, lúc này đang ngồi sau quầy gầy bàn tính, vẻ mặt rất thanh thản. Nàng không biết mình đang có cảm giác gì, đã chết một lần, nhân sinh lại tiếp tục ở nơi này, người nhà và thân hữu vẫn còn, thứ vứt đi chỉ là một cái xác... Niềm hạnh phúc như thế, thật sự là vĩnh cửu sao?

"Tiểu... Ma Cô?"

Nàng nghe thấy có người đang gọi, không khỏi cảm thấy kì lạ mà quay đầu, bỗng mắt trừng lớn, kích động đến mức giọng nói cũng run lên: "Quý chết đói!"

Thư sinh kia cầm một quyển sách trong tay, ngồi trong tủ lâu, mắt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Huyền Âm giáo, biệt viện Thẩm Thủy.

Hắc y nam tử đứng trước cửa, chậm rãi nói: "Tệ xá đơn sơ, công tử đã quen rồi chứ?"

Một lát sau, một giọng nói lười biếng vọng ra từ trong phòng: "Đã quen, có điều không có rượu, thật sự không vui."

....

Đúng là đã quên chuẩn bị cơm cho hấn, nhưng vị Long thần chuyển thế này còn muốn uống rượu nữa sao? Dù là Mạnh Trạch Hư cũng có chút cặn lời, chỉ khẽ nói: "Tại hạ lập tức căn dặn chuẩn bị rượu và món ngon cho Úc công tử."

"Rất đa tạ." Người trong phòng như vừa trở mình, cúi đầu nói: "Nếu có cơ hội, ta mong có cơ hội gặp hữu hộ pháp của các ngài một lần."

Mạnh Trạch Hư hơi ngập ngừng, bỗng chốc trên mặt như bị phủ một tầng sương lạnh.

"Hữu hộ pháp của tệ giáo luôn bận rộn với giáo vụ, sợ rằng không thể gặp Úc công tử."

"Thật sao?" Hấn như đã mệt mỏi, chỉ đáp: "Vậy thì không ép được."

Mạnh Trạch Hư đứng hồi lâu, cúi cùng cũng rời đi, vẻ mặt khá u ám. Đột nhiên phía trước có hai đệ tử tiến đến, kính cẩn nói: "Khởi bẩm giáo chủ, Thập Bát cô nương cầu kiến."

Hấn nhớ tới bóng dáng hồng sắc kia, lòng lại mềm đi, vừa muốn phát tay nói đã biết, lại thấy một vị đệ tử khác áp a áp ứng cả buổi, cuối cùng cũng thấp giọng, nói: "Hữu hộ pháp... đã trở về."

Bàn tay vừa muốn vung lên đã siết chặt lại, Mạnh Trạch Hư chấp tay sau lưng, lạnh nhạt nói: "Bảo hấn tới gặp ta."

Hai vị đệ tử quỳ trên đất run rẩy một lúc, lại thấy từ xa có bóng người khoác áo choàng đen đang từ từ giáng xuống, giọng nói kia có phần quen tai: "Không nhọc giáo chủ hao tâm tổn trí, ta đã tới rồi đây."

Mạnh Trạch Hư đánh một chường, khí thế sắc bén, khiến hữu hộ pháp không thể không tránh đi, lại ngẩng đầu, trường kiếm trong tay Mạnh Trạch Hư đã kề ngay cổ hấn, sát khí đen tuyền được điều động, khuôn mặt như ngọc thạch của Mạnh Trạch Hư nhìn như trong suốt.

"Đại trượng phu hành sự không câu nệ tiểu tiết." Mặt hữu hộ pháp ẩn trong áo choàng, giọng nói hơi có phần chối tai: "Ngươi..."

"Đừng quên." Giọng nói của Mạnh Trạch Hư vô cùng lạnh lẽo như tới từ địa ngục: "Ta đồng ý làm chức vị giáo chủ này cũng chỉ vì nàng. Nếu ngươi còn dám động đến một sợi lông của nàng ấy, ta sẽ bắt ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!"

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 28

Cổ Tiểu Ma ngồi trong tửu quán, nhìn thư sinh cầm chiếc đĩa cùng đĩa thịt kho tàu trong suốt trước mặt, nhất thời hâm mộ đến mức hận không thể biến mình thành trong suốt.

Hồn phách nơi đây làm như không thấy gì trước sự xuất hiện của họ, cảnh này khiến Chu Tước và Bạch Hổ vừa vô cùng kinh ngạc cảm thấy có chút khó chịu, Từ Vi vẫn thờ ơ, nói mình phải đi xem xét, Chu Tước và Bạch Hổ không dám đơn độc ở cùng với Cổ Tiểu Ma, vội bám mõng Từ Vi, để lại Cổ Tiểu Ma vừa chảy nước miếng vừa nhìn thư sinh ăn cơm.

"Ta nói, chẳng phải lúc đó ngươi đã đi rồi à? Sao lại đến đây?"

Cổ Tiểu ma nhìn thấy cổ nhân... à, cổ quý thì vô cùng vui mừng, qua một lúc lâu mới nhớ ra, hỏi.

"À, khi đó ta có một giấc mơ."

"... Quý cũng mơ ư?"

"Đúng vậy, đừng có phân biệt." Thư sinh phát tay, miệng đầy dầu mỡ: "Trong đó nói ta lưu luyến nhân gian quá lâu, nếu không đầu thai sẽ bị cô hồn đã quỷ bắt tới cõi âm giam giữ, ta liền vội vàng đầu thai... Thế nhưng lúc tới cầu Nại Hà, lại có một hắc y nhân hỏi ta có muốn tiếp tục hưởng lạc ở nhân gian không, không cần phải chịu nỗi khổ luân hồi, lúc đó rất nhiều quỷ bị hắc thuyết phục, cùng nhau đến cái trần này."

Thư sinh nhớ lại hồi ức cũ một lúc lâu, bất đắc dĩ cười nói: "Tuy rằng có chút khác với lời nói tiếp tục hưởng lạc của hắc y nhân, nhưng ngoại trừ thân thể... Quả thật không khác lúc còn sống là bao. Ta còn đang suy nghĩ nếu có ngày ngươi chết, có thể mang ngươi tới này cũng nên..."

"Đa tạ..." Cổ Tiểu Ma đáp lời đầy cứng nhắc.

Thư sinh nhìn về mặt "ta không muốn chút nào" của nàng, không khỏi buồn cười: "Thế nào, nơi này không tốt à?"

"Tốt cái gì, chết đã chết rồi, vẫn còn hết lần này tới lần khác muốn như khi còn sống..." Nàng lẩm bẩm, lại đột nhiên cảm thấy quanh thân trở lạnh, vừa ngẩng đầu, khách uống rượu xung quanh, kể cả lão bán nướng, tất cả đều nhìn chằm chằm về phía nàng, trong mắt tràn đầy hồng quang. Mới lúc đầu cả đám người không ai để ý tới, đột nhiên lại nhìn mình đăm đăm đầy hung tợn như thế, tình cảnh phải kinh khủng tới mức nào.

"Đi theo ta."

Thư sinh bỏ lại nén bạc trong suốt, xoay người bỏ chạy, Cổ Tiểu Ma hoảng hốt vội bắt kịp, sau lưng như đã bị mấy ánh mắt kia đục thành cái sàng. (sàng = rây: đồ để lọc cặn, có nhiều lỗ nhỏ)

Chạy vội hồi lâu, cuối cùng cũng đến một ngõ nhỏ không người. Thư sinh nhìn Cổ Tiểu Ma đang thở gấp, nói nhỏ: "Ngươi thật sự không nên nói bọn họ như vậy."

Tuy rằng Cổ Tiểu Ma rất hối hận, nhưng nàng vẫn rất tò mò: "Ngươi còn có bạc trả tiền cơm à..."

...

Xem ra ở lâu với Từ Vi, bệnh phản ứng chậm cũng lây được. Thư sinh đầu đầy vạch đen, nói: "Ta có cách kiếm tiền..."

"Làm gì?"

"Dạy học cho nhi tử tài chủ." Trên mặt hắc y có chút vẻ vui mừng: "Ta vẫn luôn muốn làm tiên sinh..."

Dáng vẻ sinh động này của hắc y, vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Lẽ nào, cuộc sống như thế, thật sự có hạnh phúc ư?

Chỉ cần cố gắng, không quan tâm đến việc tồn tại bằng cách nào, không ai có thể dễ dàng phủ nhận lợi ích.

Hết như quái vật, nhưng luôn hy vọng sẽ được đón nhận.

Đang lúc nàng xuất thần, lại cảm thấy gió nổi cuộn cuộn, có tiếng chuông tịch tịch vang lên một hồi dài, sắc mặt của thư sinh trở nên kinh hoàng trong nháy mắt.

"Sao vậy?" Nàng ngạc nhiên hỏi.

Tiếng chuông vẫn còn tiếp tục, lại thấy thư sinh như không nghe thấy gì, dứt khoát xuyên qua người nàng, ra khỏi ngõ rồi chạy về phía trước.

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, chạy theo vài bước, thò đầu khỏi ngõ, lại bị hồn phách người khác chạy xuyên qua đầu, cảm giác ớn lạnh kia có phần ghê tởm. Trên đường cái đều là quỷ hồn ra sức chạy, hết như có vậy gì đang thu hút bọn họ, từ về mặt mỗi người, lại giống như đang bị thứ gì hiếp bức.

Lòng nàng tràn ngập hiếu kì, lại lên tìm một hồn phách giữa đám quỷ hồn rồi trà trộn vào.

Nếu như có người quan sát từ trên trời, ắt sẽ thấy một cảnh tượng vô cùng kì lạ. Quỷ hồn tứ tán trong trần, bóng tụ tập về phía trung tâm như thủy triều, về mặt của họ vừa có phần sợ hãi lại chờ mong, nhưng nếu đang sợ hãi, vì sao còn chờ mong? Trong chốc lát tiếng chuông không ngừng vang lên, không gian dao động, nơi giữa thôn phát ra hồng quang chói mắt.

Giữa hồng quang có một nam tử hắc y mang mũ trùm, không cao không thấp, nhìn như y phục của Huyền Âm giáo, đột nhiên Cổ Tiểu Ma cảm thấy y hơi quen mắt. Theo linh hồn tụ tập, tiếng chuông hơi ngừng, các hồn phách đều quỳ xuống. Cổ Tiểu Ma nấp trong một quỷ hồn thật sự quá dễ bị phát hiện, trốn sau một cây cột, nhìn chăm chăm vào bóng đen kia, híp mắt lại.

Miệng người mang mũ trùm đang lẩm bẩm gì đó, trước người hắn là một tấm bia ngọc thạch khắc chú văn, hồng quang tản quanh, rơi xuống đầu các quỷ hồn, dâng lên một luồng sương trắng.

Các hồn phách chợt run rẩy, nét mặt vô cùng đau khổ. Luồng sương trắng kia xoay vòng trên không trần mấy lượt, tụ lại một chỗ, nhập vào tấm bia đá bằng ngọc kia, hóa thành luồng khí màu đen.

Cổ Tiểu Ma nhìn mà choáng, nghi thức này tiến hành chưa đến nửa nén nhang, dần yên ổn, hồn phách tán về, nàng đang ngẩn ngơ, lại thấy thư sinh đi tới, trên mặt vẫn chưa hết vẻ kinh hoàng, yếu ớt nói: "Mỗi ngày đều có lúc này... ài... khụ."

"Đó là gì?" Nàng ngạc nhiên hỏi.

"Tề tự." Thư sinh nói khẽ: "Ta cũng không rõ lắm, nhưng nếu không chịu đến... Hôm sau sẽ hồn phi phách tán..."

Nàng rung mình, đây đúng là...

Cổ Tiểu Ma còn chưa hoàn hồn, sau lưng đã có tiếng gió, nàng không do dự, trực tiếp ngồi xổm xuống tránh thoát một chưởng, đưa tay lấy một viên đá trên đất, nghiêng người bắn ra.

Hắc y nhân kia vừa tránh, mũ trùm lại rơi xuống, về mặt gian manh, đúng là Huyền Sắc.

"Là ngươi?" Nàng lớn tiếng, trong giọng nói lại không có mấy phần kinh ngạc, trái lại Huyền Sắc còn ngạc nhiên hơn: "Ta còn tự hỏi đám thần tiên nào lại tới núi A Ni Mã Đức, hóa ra là ngươi."

Cổ Tiểu Ma không nói nhiều, vươn tay tóm cổ áo hắn, Huyền Sắc biết nàng không có pháp thuật, không thêm tránh.

"Úc Lưu ở đâu?" Nàng hung tợn nói.

"Ồi, không phải ngươi bị vị mỹ nhân kia mê hoặc tâm trí rồi chứ?" Huyền Sắc cười, nói: "Cũng không nhìn lại bản thân à?"

Lòng Cổ Tiểu Ma run lên, trước kia Huyền Sắc si nhục nàng, nàng không hề quan tâm. Nhưng lần này không hiểu sao, có chút cảm giác đau đớn lạnh lẽo khuếch tán, nàng không thể không chế, sau lại rơi vào một lồng ngực mềm mại.

Một thanh trường kiếm đâm vào giữa hai người, khẽ dịch, nhất thời cắt tai Huyền Sắc, cũng may phản ứng của hắn nhanh nhạy, nếu không thứ đứt chính là cổ của hắn.

Chỉ thấy người tới tư thế oai hùng hiên ngang, mặc áo giáp trắng như tuyết, chính là Bạch Hổ.

Từ Vi ôm lấy Cổ Tiểu Ma, nghiêm túc nói: "Các ngươi bố trí đàn tế huyết hồn ở nhân giới, không sợ Ngọc Đế trách tội ư?"

Huyền Sắc ôm lấy vết thương trên tai, trong mắt đầy vẻ sợ hãi, lại cười giễu cợt: "Ngọc Đế? Nếu trong mắt ta có trời... vậy còn cần phải tu ma sao?"

Hắn nói xong, nhanh chóng bay về phía sau, tay phải luồn vào trong ngực, lấy ra vật gì đó, tung mạnh lên trời.

Chu Tước và Bạch Hổ đuổi theo, bỗng thấy trên trời có thêm một cái bóng đỏ như lửa, bắt lấy... kẹ đường?

Mọi người lấy làm lạ, Huyền Sắc cũng biến mất không còn tung tích. Hắn chạy trốn chết không nói, còn ném kẹ đường lên trời làm gì? Đầu Cổ Tiểu Ma đầy vạch đen, lại thấy sắc mặt Chu Tước và Bạch Hổ rất khó coi, mà cái bóng đỏ như lửa trên trời kia còn có hai chân, đúng là hồng y thiếu niên, sắc mặt hắn có phần hờ hững xa cách, con người lại co thành một đường thẳng, thoát nhìn vô cùng yêu dị.

Hắn miễn cưỡng ưỡn người, ném kẹ đường vào miệng, ăn nhóp nhép, vô cùng ngọt ngào.

... Cảnh tượng gì thế.

"A... lão tử còn chưa tỉnh ngủ... vậy mà dám dụ ta..." Hắn thỏa mãn thờ dài, lúc này mới phát hiện thứ đứng bên dưới không giống với quỷ hồn thường

ngày, ngạc nhiên nói: "... Các ngươi? A, gà lửa ngốc và mèo cầu tài!"

Toàn thân Chu Tước bùng lửa xanh, đó là tam muội chân hỏa tinh khiết nhất. Nàng giận đến mức chân mày dựng đứng, thiếu chút nữa đã hóa chân thân: "Yêu quái kia! Xem hôm nay cô nãi nãi nướng ngươi thế nào!"

"Các ngươi nhảm chán thật..." Hắc lười biếng nói, lại nói cho cùng cũng không dám lười biếng, dù sao Chu Tước vẫn là một trong số tọa thân tứ phương.

Hồng y thiếu niên trên trời tránh phải tránh trái, vô cùng linh hoạt, Chu Tước có phun lửa thế nào cũng không trúng hắn. Bạch Hổ chắn trước mặt Tử Vi Đại Đế và Cổ Tiểu Ma, cũng nghiêm chỉnh lấy hai chọi một, buộc lòng phải lo lắng suông cho người trên mặt đất.

Đột nhiên bóng hồng kia phóng tới trước mặt Tử Vi, sát gần mi mắt hắn, quay đầu lại, cẩn thận quan sát lúc lâu.

"Thiếu bạch đầu (còn trẻ mà tóc đã bạc)!" Hắc bùng tỉnh.

...

Cổ Tiểu Ma "phụt" một tiếng, thiếu chút nữa đã bật cười. Rất tốt, đã thành công thu hút sự chú ý của hồng y thiếu niên kia.

"Ngươi..." Hắc xoắn xuýt nói: "Sao lại khó coi thế?"

Nàng choáng cả lúc lâu, cuối cùng mới kịp hiểu hắn đang mắng nàng là nữ quỷ. Vì vậy không những không giận mà còn cười, tiến lên một bước.

"Ta còn tưởng tiểu yêu ở đâu ra, lớn rồi vẫn còn ăn đường à? Sao còn chưa chịu cai sữa đi..."

Hồng y thiếu niên ngẩn ra, tránh thoát một đòn của Chu Tước, ngay sau đó tức giận hét về phía nàng: "Ngươi mới là đồ nữ quỷ chưa dứt sữa, gia gia đã bảy trăm tuổi rồi, chính là yêu thú cửu vĩ huyết hồ!"

"Hồ yêu ăn quả Vãng Sinh dọa ma..." Đột nhiên Tử Vi nói: "Nên biết quả Vãng Sinh vốn có một đôi, ngươi chỉ ăn quả âm, nếu lúc này bị thương..."

"Lão tử còn cần ngươi nhắc à?" Thiên Nghiêu không nhịn được phát tay: "Lão tự nợ người ta, dù có phải liều cái mạng này thì thế nào?"

"Ngươi ăn quả Vãng Sinh biến thành cửu vĩ huyết hồ, có chín mạng, tất nhiên không sợ mất một cái rồi." Bạch Hổ tức giận nói.

Về mặt vẫn còn thánh thai của Thiên Nghiêu bỗng trầm xuống: "Các ngươi... chán sống à."

Gió rất nhẹ.

Huyền Sắc ôm tai, nhảy khỏi bội kiếm, lao đảo chạy đến trước mặt Mạnh Trạch Hư: "Khởi bẩm giáo chủ, Cổ Tiểu Ma... xông vào núi rồi, mang theo hai vị tọa thân, còn có một người tóc bạc."

Hữu hộ pháp của Huyền Âm giáo đứng nơi đó, trên cổ vẫn còn trường kiếm của Mạnh Trạch Hư, khoe môi lộ ra ngoài mũi trùn cong lên đầy quỷ dị.

Mạnh Trạch Hư hạ kiếm nhìn bên tai còn chảy máu của Huyền Sắc, đột nhiên nhíu mày: "Kinh động đến Huyết Hồ rồi sao?"

Huyền Sắc trầm mặt quỷ xuống, không dám nhìn về mặt lạnh như băng của Mạnh Trạch Hư.

"Yên tâm" Đột nhiên hữu hộ pháp lên tiếng: "Nàng ta có Tử Vi Đại Đế đi theo, căn bản sẽ không gặp nguy hiểm."

"Đó là vị Diệp An tiên tử." Mạnh Trạch Hư thu hồi trường kiếm, khẽ nói: "Một khi hắn phát hiện nàng chỉ là tiểu yêu nhỏ bé..."

"Ngài không lo cho đại sự của chúng ta sao?" Hữu hộ pháp cười nói: "Một khi chúng ta thành công, trong tay ngài sẽ là thiên hạ, đến lúc đó... ai dám chạm vào nàng ta?"

Mắt Mạnh Trạch Hư lóe lên chút ám quang, nhẹ nhàng nói: "Thiên Cầu và Huyết Hồ vẫn có thể tái sinh, hắn không làm."

"Vậy thì tốt." Nụ cười quỷ dị nơi khoe môi hữu hộ pháp càng sâu.

Cách đó không xa, một khóm sơn trà đón gió khẽ lay động. Hương thơm tán đi, truyền thẳng đến nơi cửa sổ biệt viện, thanh sam nam tử tựa bên cửa sổ, trong tay nắm một miếng vải xám, đôi mắt xanh nhuộm ý thời cơ đến, nhưng lại khẽ thờ dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 29

Ma thần đầu, lời này dùng để hình dung tình cảnh hiện tại, không sai một chút nào.

Chỉ là tình thế rõ ràng bất lợi với Thiên Nghiêu, người thần đế, hai vị tọa thần, cộng thêm một kẻ nửa người nửa yêu. Về mặt hấn có phần nghiêm túc, phía sau đã dần hóa ra một chiếc đuôi hồ ly đỏ như lửa, toàn thân bắt đầu bùng cháy.

Chu Tước đã thấm mệt, Bạch Hồ lại cân nạng, tiến lên một bước, nói: "Ta đấu với ngươi."

"Mèo cầu tài và gà tây lửa có lên cũng đều là bại tướng dưới tay ta." Hấn vô cùng muốn ăn đòn, cười nói: "Ta muốn hấn lên."

Thiên Nghiêu không hề để ý đến sắc mặt toàn vạch đen đầy xấu hổ của hai vị tọa thần, chỉ đứng nhìn Từ Vi. Từ phương diện nào đó mà nói, làm như vậy là rất thông minh, tránh việc đối phương quần ẩu, giữ gìn mặt mũi bản thân, xem ra tuy tên cửu vĩ huyết hồ này có phần nóng vội hồ đồ, nhưng tâm tư khá kín đáo, cũng không phải dạng người hời hợt.

Từ Vi sừng sốt một lúc, mới "ò" một tiếng, thành công khiến ba nữ tử còn lại đầu đầy vạch đen.

Tuy hấn là thần đế, cảnh giới tự nhiên không một tiểu tiên tầm thường nào có thể sánh bằng, nhưng vẫn không bằng chiến thần, đối với các loại chuyện như đấu pháp, thật sự không có kinh nghiệm gì. Lòng Bạch Hồ biết rõ, nhưng các nạng là thần tiên trên trời, luôn được mọi người tôn kính, chẳng bao giờ phải tranh luận thị phi với bên ngoài, lúc này mặc dù muốn nói chuyện, nhưng khổ nỗi ngôn ngữ nghèo nàn, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể lo lắng suông.

Cổ Tiểu Ma đứng một bên, mắt nhìn chăm chăm vào Thiên Nghiêu, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Từ Vi bước tới phía trước Chu Tước, hai tay nhẹ nhàng tạo thành hình chữ thập, một vàng sáng màu trắng bao quanh hấn, sau đó lại khẽ phát tay áo, đập lên không, lập tức dưới chân hiện ra một đóa hoa sen màu tím, Cổ Tiểu Ma nhìn mà choáng, đáng vẻ tuyệt mỹ thánh thiện đến vậy, hấn định chiến đấu thật sao?

Từ Vi đập lên hoa sen, cùng đứng ngang với Thiên Nghiêu trên trời, vàng sáng mỗi lúc một rực rỡ. Thiên Nghiêu cảm nhận được sức mạnh này, nhất thời sau lưng lại hiện ra thêm bốn cái đuôi, khẽ đung đưa sau người.

Về mặt của hấn cũng dần thay đổi, tai dần dài và nhọn hơn, ánh mắt mỗi lúc một sắc bén, móng tay biến thành sắc nhọn, hấn vừa quay đầu, chưa đợi Cổ Tiểu Ma nhìn rõ, trong nháy mắt đã không còn bóng người.

Từ Vi cũng ngẩn ra, đột nhiên cảm nhận được sát ý kéo tới từ phía sườn trái, lập tức tránh đi, chỉ cảm thấy một bóng đỏ lướt qua người, từ y bị xé rách một đường, vẫn may không tổn thương đến thân thể. Hấn còn chưa kịp xoay người, hồng ảnh lại biến mất.

Chu Tước nhắc nhở: "Hồ yêu kia dựa vào thân thể nhanh nhạy, xin thần đế cẩn thận."

Về mặt Từ Vi khá nghiêm túc, à, mặc dù lúc nào hấn cũng nghiêm túc. Chỉ thấy hấn lấy một vật nhỏ ra khỏi ngực, khẽ thổi một hơi, trong nháy mắt vật kia biến lớn, nhìn kĩ lại, đúng là một cây phát trần trắng như tuyết.

Bỗng Thiên Nghiêu vọt tới phía sau hấn, móng vuốt sắc nhọn chộp về phía gáy Từ Vi, nhưng không ngờ phát trần kia như có mắt, từng sợi tơ bạc trắng phóng tới trước mặt Thiên Nghiêu trong chớp lát, trói chặt móng vuốt của hấn, Từ Vi vừa thả người, đã vững vàng đáp lên hoa sen.

Thiên Nghiêu giãy dụa vài cái, vậy mà vẫn bị trói chặt, không khỏi có chút nóng vội, răng nanh bên mép dài ra, há miệng cắn lấy mấy sợi lông bạc kia. Lại không ngờ vừa đúng ý Từ Vi kia, hấn vung phát trần, nhanh chóng lướt quanh một vòng, phát trần đã nhanh chóng buộc tay và mặt Thiên Nghiêu lại, miệng cũng bị bịt kín, không thể động đậy.

Hấn cố gắng dẩy dụa, Chu Tước vừa thấy liền muốn tiến lên đốt hấn thành đuốc.

"Chậm đã." Cổ Tiểu Ma tiến lên trước, vô cùng phách lối, nói: "Biết lợi hại chưa?"

Nàng nói như thể người đánh thắng lúc vừa rồi là mình, Thiên Nghiêu tức giận vùng vẫy. Cổ Tiểu Ma khoát tay, cười gian, nói: "Nói cho ta biết Huyết Tê Thảo ở đâu, ta sẽ thả ngươi, thế nào?"

Ngươi nói thả thì thả à? Nhất thời Chu Tước và Bạch Hồ rất muốn phản đối, thế nhưng thấy Từ Vi Đại Đế không nói gì, Cổ Tiểu Ma lại rất đáng sợ, chỉ có thể thầm rơi lệ.

Thiên Nghiêu vô cùng tức giận, miệng vẫn còn ngậm long bạc, lời nói cũng không rõ: "Huyết Tê Thảo là gì, lão tử không biết, muốn giết thì giết nhanh, bớt nói nhảm đi!"

Trong nháy mắt Cổ Tiểu Ma cảm thấy mấy lời này rất quen, hết như mấy tiểu thuyết võ hiệp đặt bên gối nào đó mà nàng từng xem, hảo hán kiên cường giàu lòng hi sinh, thân thể cường tráng, đến lúc đồng chí nhân vật phản diện nói một câu, cuối cùng hảo hán cũng biến sắc.

Nhưng liệu nó có linh nghiệm không?



Cổ Tiểu Ma cười đến tà ác hơn, nàng ngồi xổm xuống, nhặt một khúc gỗ từ dưới đất, ánh mắt chuyển từ mặt Thiên Nghiêu xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở hạ bộ, dừng lại trong chốc lát, ánh mắt càng ngà ngón hơn.

Thiên Nghiêu bị nàng nhìn đến toàn thân mất tự nhiên, chỉ có thể nín thở.

"Ngươi là công chứ nhì?" Đột nhiên nàng mở lời.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Bỗng chốc hắn có dự cảm xấu.

Cổ Tiểu Ma thường thức khúc gỗ trong tay, bỗng sắc mặt chuyển lạnh, bẻ khúc gỗ kia thành hai đoạn.

Thiên Nghiêu lập tức hiểu dụng ý của nàng, gương mặt tuấn tú thoáng chốc nóng đến đỏ bừng: "Ngươi dám!"

...

Xem ra dù là người hay yêu, chỉ cần là động vật giống đực thì đều để ý tới vấn đề này. Cổ Tiểu Ma cười gian, nói: "Ngươi xem ta có dám không?"

Ngoại trừ Tử Vi vẫn còn tròn mắt đầy mờ mịt, Chu Tước và Bạch Hổ đều hiểu ý của Cổ Tiểu Ma, lập tức mặt hai người đỏ bừng, vừa ra vẻ "ta không nghe thấy gì đâu", vừa thường thức khung cảnh xung quanh.

Mất thấy ánh mắt của Cổ Tiểu Ma lại dời xuống, dù Thiên Nghiêu có thông minh, lúc này cũng không biết phải đáp trả ra sao, nồn nóng nói: "Ngươi cần loại cỏ đó làm gì? Đó là ma thảo... Người không dùng được."

Cổ Tiểu Ma thấy hắn đã xiêu lòng, trong mắt lại tăng thêm mấy phần vội vàng: "Quả nhiên ngươi biết! Nói cho ta biết đi... ta chịu tội thay ngươi."

Sắc mặt của nàng biến đổi quá nhanh, Thiên Nghiêu không khỏi ngẩn ra, lại tò mò: "Ngươi cần nó làm gì?"

"Bằng hữu của ta bị bắt mất rồi, ta phải đi cứu huynh ấy." Nàng thấp giọng nói, vẻ mặt lại vô cùng kiên định. Nữ tử luôn mang bộ dạng lơ đãng như nàng vẫn có vẻ mặt này, lòng Thiên Nghiêu hơi động, bật thốt: "Huyết Tê Thảo rất khó hái, một kẻ phạm như ngươi... Cho dù có liên lụy đến tính mạng mình cũng muốn đi sao?"

Cổ Tiểu Ma sừng sốt, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng giờ xem ra, dù có liên quan tới tính mạng, cũng không phải nói quá.

Nhưng hắn là Úc Lưu.

Hàng mi nàng run rẩy, không có chút do dự nào.

"Đương nhiên, dù có phải trả bằng mạng mình."

Đó là lời hứa không quá đáng tin, vì thiếu nữ nói lời kia trông không giống người có thể quên mình vì kẻ khác. Nhưng vẻ mặt của nàng ấy, có chút sợ hãi, có chút vội vàng, nhưng càng nhiều hơn là sự can đảm, ánh mắt của nàng đang tỏa sáng. Ánh sáng kia liên tục in sâu vào trí óc Thiên Nghiêu, dù đến thật lâu sau này cũng không thể biến mất.

"Ngươi thả ta ra trước..." Bỗng hắn nói: "Ta dẫn ngươi đi tìm Huyết Tê Thảo."

Cổ Tiểu Ma mừng rỡ, Tử Vi thả lỏng phát trần, chưa kịp nói lời nào, đột nhiên một cột sáng hạ xuống từ không trung, có tiếng tiên ca vang lên, từng áng mây cuộn cuộn.

Sắc mặt của Chu Tước và Bạch Hổ thay đổi trong nháy mắt, không hẹn mà cùng nhìn về phía Tử Vi.

Tử Vi không còn phản ứng chậm, chỉ cau mày, nói: "Ngọc Đế triệu kiến? Sao lại vào lúc này..."

Hiện tại vấn đề rất rõ ràng, Tử Vi phải rời khỏi, có thể không mang theo Cổ Tiểu Ma và Thiên Nghiêu. Nhưng nếu hắn rời khỏi thật, Cổ Tiểu Ma cũng là kẻ thù của Thiên Nghiêu, sao nàng sống nổi?

Cổ Tiểu Ma cũng hiểu, tuy nàng rất hi vọng vào Tử Vi, có điều không phải lúc này. Mấy người mặt ủ mày ê đứng đây, lại thấy Tử Vi "a" một tiếng, vung nhẹ phát trần, nơi không trung lại nứt ra thành một khe hở, hắn đưa tay vào, không bao lâu sau lại lấy ra một tấm bùa và hộp chu sa, đưa tay chấm chu sa, vẽ lên giấy.

Nàng nhìn mà không hiểu gì, Tử Vi viết xong, cầm ngón tay nàng nhấn lên lá bùa kia một cái, nói tới cùng lạ, rõ ràng tay nàng không có gì, nhưng ấn lên tấm bùa kia lại hiện rõ vân tay, sắc mặt Thiên Nghiêu dần xanh mét, vung vẩy cả giận, nói: "Lão tử không chơi, các ngươi cứ giết ta đi..."

Đáng tiếc Bạch Hổ đã đè hắn xuống đất, Chu Tước cười hi hi bắt lấy tay hắn, cả bàn tay đều đập lên lá bùa kia, trong nháy mắt, lá bùa bùng cháy, Thiên Nghiêu nhìn chằm chằm vào Cổ Tiểu Ma đầy bị phần, vẻ mặt như sống không bằng chết.

Nàng đau đầu: "Sao..."

"Hắn là linh thú của nàng." Tử Vi nghiêm túc nói: "Linh thú không thể tấn công chủ nhân của mình. Để hắn đi hái Huyết Tê Thảo với nàng, ta về Thiên

Đình một chuyến."

Từ Vi vừa dứt lời, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng, hai vị tọa thần vội vàng đuổi theo. Sau đó...

Chỉ còn Cổ Tiểu Ma và Thiên Nghiêu mất lớn trùng mắt nhỏ.

"Ngươi là..." Nàng lấp bắp: "Sủng vật của ta đây à?"

"Sủng vật đồ quý nhà ngươi!" Thiên Nghiêu đứng dậy hét toáng lên: "Lão tử là Cửu Vĩ Huyết Hồ, sao có thể là..."

"Linh thú!" Hai mắt nàng tỏa sáng: "Chẳng phải giống như Linh Thú (thứ: đại bàng) của đại sư huynh ta sao?"

"Linh Thú cái đầu ngươi! Lão tử..."

"Trời ơi, chắc Oanh Oanh ghen tị đến chết mất..."

Thiên Nghiêu không mấy ngạc nhiên khi phát hiện, Cổ Tiểu Ma đã đắm chìm trong tưởng tượng của bản thân đến mức không tự thoát ra được, cũng không nghe lọt bất cứ lời nào của hắn.

Mặt hắn đỏ lên, hung ác nhe răng trừng nàng: "Lão tử mới không thèm quan tâm đến ngươi!"

Dứt lời, liền xoay người bỏ đi. Cổ Tiểu Ma vội la lên: "Ta... ta có rất nhiều đường!"

Bóng hồng kia cứng đờ trong chốc lát: "Vậy, vậy có liên quan gì tới ta?"

"Làm linh thú của ta, chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi." Nàng nịnh nọt nói: "Không phải ngươi chỉ ăn kẹo đường thôi chứ... Trên đời này vẫn còn nhiều thứ ngọt ngào hơn đây."

Tại Thiên Nghiêu giật giật, trước mặt xuất hiện rất nhiều kẹo đường ngon ngọt, nhưng trên mặt vẫn còn vẻ ngờ vực: "Thật không?"

"Còn gât ngươi được à?" Cổ Tiểu Ma sử dụng kỹ năng quen thuộc để lừa Tắc Oanh lúc nhỏ.

"Được rồi." Thiên Nghiêu đã động lòng: "Ta có thể mang ngươi đi lấy Huyết Tê Thảo, nhưng việc nơi này ngươi không thể nhúng tay vào, ta đã đồng ý với hắn sẽ tử thủ tại đây, không thể nói không giữ lời."

Dưới tình thế cấp bách, nàng không chú ý tới "hắn" là ai, lúc này mới nhớ tới quý chết đói. Quay người lại, xung quanh đâu còn bóng dáng hồn phách nào, tất cả đã sớm trốn đi rồi.

Hắn ở đây, liệu có chuyện gì không?

Suy nghĩ này chỉ lướt qua trong nháy mắt, nàng lại cười khỏ lắc đầu, đã không thể lo nhiều được nữa. Kinh nghiệm lúc trước cho nàng biết, có một số thứ không phải là việc bản thân có thể thay đổi được, cố chấp làm một chuyện, cái giá phải trả còn hơn việc phải mất đi vài thứ, ví dụ như...

Cổ Tiểu Ma mỉm cười, chỉ mong là nàng nghĩ quá nhiều, dù sao quý chết đói đã chết, còn có chuyện gì được sao?

Sắc trời đã không còn sớm, nàng không muốn chậm trễ thêm, lại thúc giục Thiên Nghiêu lên núi. Hai bóng người biến mất trước cửa động, hồi lâu sau, một bóng người bán trong suốt gây yếu chậm chạp lộ ra khỏi góc, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30

Thiên Diễn Sơn, ngọn núi lớn nhất.

Ánh sáng trong phòng le lói, chỉ có một cây nến nhỏ làm nguồn sáng cho cả căn phòng. Phía trong màn trướng màu xanh, Mạc Vi khẽ nhắm mắt, lại trở mình.

Tâm trạng bất ổn như thế, là tội kị của người tu tiên. Có điều gần đây làm cách nào ông cũng không thể ngủ được, thật sự không biết vì điều gì... Ông ngập ngừng một chút, chỉ cảm thấy hô hấp của Thu Tinh bên cạnh cũng chẳng ổn định hơn là bao, có lẽ bà còn đang lo nghĩ nhiều hơn ông.

Ông nhắm mắt lại, cố gắng tĩnh tâm.

Bỗng nhiên, không khí chợt như từng đợt sóng nước, hết như có vật gì đã bị phá vỡ, Mạc Vi cùng Thu Tĩnh bật dậy, liếc nhìn nhau, Thu Tĩnh vội nói: "Có người xông vào kết giới của Thiên Điện!"

Mạc Vi không đợi bà nói xong đã mặc thêm y phục, lấy bội kiếm trên tường, ném kiếm của Thu Tĩnh cho bà, thấp giọng nói: "Ta đi xem trước."

Ông đẩy cửa ra, còn chưa thấy rõ là ai đã thấy mấy luồng kiếm quang dừng lại trước mặt, rõ ràng là đám người Lục Tu.

"Lục sư đệ!" Mạc Vi mừng rỡ, thấy Mạc Kinh Viễn và Vân Tiêu cùng đứng sau lưng ông ta, tuy sắc mặt khá mệt mỏi nhưng cũng không có gì đáng ngại, trái tim bất an mấy ngày nay cũng được buông lỏng, Tác Oanh từ phía sau chạy lên, trực tiếp vùi vào trong ngực Thu Tĩnh. Phó Diệp Văn cũng bước lên trước, hành lễ với Mạc Vi.

"Chương môn sư huynh, Thu sư tỷ." Lục Tu chấp tay: "Đệ đã về."

Thu Tĩnh cũng không giấu được vẻ vui mừng trên mặt: "Sao lại lâu đến vậy?"

Sắc mặt mọi người bỗng trở nên nghiêm trọng hẳn, Thu Tĩnh có thể cảm nhận cả người Tác Oanh cứng đờ, lúc này mới cẩn thận nhìn lại trong đám đệ tử, không có bóng dáng của Cổ Tiểu Ma.

Thoáng chốc sắc mặt bà trở nên trắng bệch.

Tìm Mạc Vi lại nhói lên, có điều vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm túc, vờ như vừa phát hiện.

"... Tiểu Ma đâu?"

Núi A Nương Ngươi, à không, là núi A Ni Mã Đức Lặc.

Cổ Tiểu Ma trợn trắng mắt nằm trên sườn núi, mệt đến mức sắp bất tỉnh.

"Sao vẫn chưa thấy?" Nàng nhìn bốn phía, không ngờ núi A Nương Ngươi này lại lớn đến vậy, ra khỏi sơn động kinh hoàng kia, còn phải trèo cao lâu như thế.

Bóng người hồng sắc trước mặt cứng đờ, Thiên Nghiêu xoay mặt lại đầy khinh bỉ: "Ngươi cho rằng... Huyết Tê Thảo là thứ nằm đây ắt à?"

Đúng vậy, sao lại không phải, lúc trước khi Úc Lưu nhắc tới nó, về mặt kia đúng là chỉ cần lên núi thì sẽ lấy được. Hơn nữa...

"Nếu không phải nằm đây ắt, vì sao ta và ngươi không bay lên trên! Còn khổ cực đào bới làm gì..."

Trong nháy mắt Thiên Nghiêu như mất hết sức lực, chỉ vào nơi đỉnh núi xa xôi, nói: "Có thấy không?"

"Có." Nhãn lực của nàng luôn không tồi, ngoan ngoan gật đầu.

"Vậy đỉnh núi đó có Huyết Tê Thảo." Thiên Nghiêu không thể kiềm chế được nữa, vẻ mặt dần trở nên nghiêm trọng: "Linh thảo ngàn năm mới có một lần, hơn nữa còn có thần linh hộ vệ."

"Còn có cả hộ vệ ư?" Cổ Tiểu ma choáng váng: "Chẳng phải chỉ là ma thảo..."

"Cũng vì là ma thảo, đến lúc tranh đoạt sẽ rất khốc liệt, mới càng phải bảo vệ."

"Còn có kẻ đến cướp?" Trong nháy mắt, vẻ sợ hãi trên gương mặt của nàng rất giống như kẻ đến cướp không phải là bản thân mình: "Vội nhanh lên, chúng ta cũng phải xông tới đó."

"Nếu ta chẳng vãn, không nói đến việc thần linh sẽ hàng thiên lôi công kích..." Thiên Nghiêu nhếch môi: "Chỉ cần ta động pháp trên núi, huynh ấy sẽ biết... Mang ngươi tới lấy loại cỏ này, vốn là vì giữ lời, nhưng nếu làm mấy chuyện quang minh chính đại như thế thì chắc chắn không ổn..."

"Huynh ấy?" Cuối cùng Cổ Tiểu Ma đã chú ý tới người mà hắn vẫn nhắc đi nhắc lại: "Ngươi có thù với ai ở Huyền Thiên giáo sao?"

Thiên Nghiêu dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc trừng nàng lúc lâu, cuối cùng cũng nói: "Nói cho ngươi biết cũng không sao... Từ nhỏ ta đã bị tộc nhân vứt bỏ, là Thiên Cầu nhật ta về."

Hắn nói xong, đơn giản hết như đang nói câu "tiết trời thật tốt" vậy, xoay người lên núi. Cổ Tiểu ma run sợ hồi lâu, ghé sát tới, nhấn mạnh thành một nhúm, nói: "Vậy cuối cùng những việc này đều là đức hạnh của tên Thiên Cầu ấy?"

Thiên Nghiêu vừa quay đầu lại, thiếu chút nữa đã ngã sắp mặt: "... Ngươi đừng có học mấy trò này được không?"

"Đúng là hắn à?" Cổ Tiểu Ma hoàn toàn khiếp sợ: "Không ngờ hắn còn có thể làm việc tốt..."

"Đại ca ta là yêu quái giỏi nhất ta từng gặp." Thiên Nghiêu cảm thán: "Đám phạm nhân vô tri các ngươi, đúng là tầm nhìn hạn hẹp."

Phạm nhân? Cô Tiểu Ma cười khở một tiếng: "Ngươi thấy ta giống người sao?"

Thiên Nghiêu ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn nàng: "À đúng rồi, lần đầu tiên thấy ngươi, ta đã cảm thấy ngươi còn giống quý hơn..."

...

"Không phải chuyện này." Đầu nàng đẩy vạch đen: "Ta là yêu..."

Thiên Nghiêu say sẩm, ghé sát vào người nàng mà ngữ: "Nói bậy, ngươi chẳng có chút yêu khí..."

Lúc này đổi lại nàng là người cảm đầu đi về phía đỉnh núi, thần nhiên nói: "Không thể nói là không, là người hay yêu, dù sao cũng là một hình bóng, không ai quan tâm..."

Thiên Nghiêu còn chưa hiểu gì đã thấy nàng quay đầu lại, cười: "Lại nói tiếp, sao ngươi lại bị vứt bỏ? Nhà nghèo quá à?"

...

Thiên Nghiêu đen mặt đáp: "Đương nhiên không phải, do thể chất ta quá yếu, từ trước đến nay hồ tộc chỉ coi trọng kẻ mạnh, khi ta mới sinh ra đã bị mẫu thân ném ra ngoài."

Nàng yên lặng một lát, lại cười càng vui vẻ hơn: "A, a, xem ra quả nhiên trời sinh chúng ta là một đôi."

"Đôi cái đầu ngươi, ta nói cho ngươi biết, lão tử chỉ dẫn ngươi đi, không giúp ngươi cướp."

Cô Tiểu Ma nhăn mặt, vừa muốn nói chuyện, đã thấy Thiên Nghiêu giơ một ngón tay, một luồng khí hôi thối đập vào mặt. Lòng nàng căng lên, nhìn về phía trước, chỉ thấy trên cây có rất nhiều xác thối, có xác người, còn lại là động vật, có điều đã mục nát đến mức không thể phân biệt được nữa.

"Đây đều là yêu vật đến để giành Huyết Tê Thảo." Thiên Nghiêu nhú mày: "Bị thần linh ném xuống, mục rữa tại đây."

Cô Tiểu Ma nuốt nước bọt: "Xem ra tính cách của thần linh không tốt lắm."

"Ta cũng chưa từng gặp." Thiên Nghiêu nói: "Nhưng yêu ma trên núi này không phải dạng thường, chỉ một vị thần, lại lợi hại đến vậy."

Hắn vẫn chưa nói xong, liền cảm thấy bên người trống không, Cô Tiểu Ma đã bay lên không.

"Này!" Hắn vội la lên: "Ngươi làm gì đấy?"

"Lẽ nào ngươi chưa bao giờ nghe câu, cướp đồ phải nhanh tay à?"

... Kiểu nguy hiểm gì vậy.

Mất thấy nàng đã bay xa, nhưng lại không phải là ngự kiếm của phạm nhân, lòng Thiên Nghiêu khẽ động, lẽ nào... Nàng thật sự là yêu?

Nhìn qua, chỉ cảm thấy dáng người nàng gầy yếu, nhưng lại vô cùng kiên cường bất khuất. Thiên Nghiêu bắt giác giật mình, nữ tử này... Từ lần đầu tiên gặp đã không đoán ra suy nghĩ của nàng, vẻ mặt như luôn thờ ơ, thỉnh thoảng mắt lại sáng lên... trong nháy mắt nào đó, lại khiến người ta cảm thấy như muốn đặt hết niềm tin vào nàng.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, bản thân đã gặp không ít nữ yêu, sao lại hết cách với nàng như thế.

Vì sao lại giúp nàng?

Trong chớp mắt khi hắn phóng lên không đuổi theo, hắn nghe rõ câu hỏi bản thân tự vấn, dù phụ Thiên Cầu vẫn muốn giúp nàng? Hắn đã bị câu nói dù chết cũng phải cứu được bằng hữu của nàng đã động sao?

Có thể... đúng không

Đã từng ở một lúc nào đó, hắn cũng hâm mộ như vậy... Cũng muốn có một người bằng hữu như thế.

"Trạch Hư." Thập Bát vận hồng y, dung mạo thuần khiết trong trẻo, điểm quang lại bắn ra bốn phía: "Chàng đến tìm Úc công tử à?"

Sau khi nàng và Mạnh Trạch Hư trở về Huyền Âm giáo, vì không quen ở nơi sương phòng nên đã được đưa đến biệt uyển làm hàng xóm với Úc Lưu. Thật ra chắc hẳn mọi người đều rõ trong lòng, chẳng qua vì nàng muốn được gặp Mạnh Trạch Hư mỗi ngày mà thôi.

Nam tử hắc sam mặt mũi ôn hòa, chấp tay đứng cạnh ao sen, khẽ nói: "Thập Bát cô nương thích nơi này ư?"

Thập Bát đỏ mặt, gật đầu, bỗng chốc như nhớ ra việc gì đó, vui vẻ nói: "Ta làm điểm tâm, chàng nếm thử nhé."

Nàng xoay người chạy vào phòng, lấy một khay điểm tâm tinh tế ra ngoài, trên mâm bày đầy điểm tâm bằng cánh hoa sơn trà, đáng vẻ vô cùng tinh mỹ,

vừa nhìn đã thấy phải tốn không ít công sức. Chỉ nghe người đối diện lười biếng cất lời: "Hôm nay tâm trạng Thập Bát cô nương thật tốt, mỗi ngày ta đều ở đây, sao không thấy cô nương làm chút gì cho ta ăn thế?"

Úc Luru bung ly rượu, dựa trước cửa sổ, ý cười càng đậm.

Mặt Thập Bát càng đỏ hơn, Mạnh Trạch Hư lại không đổi sắc, dịu dàng nói: "Làm phiền Thập Bát cô nương rồi."

Hắn đưa tay cầm lấy một khối, bỏ vào miệng nhai rồi nuốt, vị ngọt tinh tế, như thấm đẫm tình ý của nàng. Hắn ghé mắt, nàng vội nhìn hắn, ánh mắt nóng bỏng. Bàn tay bung mâm đầy vết bóng, vừa nhìn đã biết là vì chút điểm tâm này. Lòng hắn có chút xót xa, lại yên ổn như cũ.

Cứ tiếp tục như vậy, mỗi ngày sẽ là một lần thương tâm.

"Rất ngon." Hắn cười khê khen ngợi, thấy dung mạo tuyệt sắc của nàng nở rộ trong nháy mắt, khẽ lắc đầu: "Chỉ là, người và yêu khác nhau, Mạnh mỗ tự thấy không xứng với tình cảm của cô nương."

Hắn dứt khoát như thế, khiến cả Úc Luru cũng ngẩn ra.

Nhưng Thập Bát vẫn cười, không hề có chút kinh ngạc nào, mãi một lúc lâu, đến khi bàn tay bung điểm tâm của nàng đã trở nên cứng đờ.

"... Nàng ấy cũng là yêu."

Nàng cúi đầu nói, khóe môi tiếp tục cong lên, giọng nói có chút vẻ tủi thân khó che giấu.

Nàng ấy cũng là yêu.

Nàng ấy...

Mạnh Trạch Hư ngẩn ra, dường như hắn đã quên mất, có một lúc nào đó, hắn không có cách nào khác ngoài đứng nơi góc tối mà mỉm cười, nhìn nàng đi theo sau lưng Mạc Kinh Viễn và Tác Oanh, chẳng hề để ý, không tìm không phôi.

Dường như đã rất lâu rồi... Loại tình cảm này, muốn trong đôi mắt ấy không còn vẻ thất vọng, muốn nàng không cần phải giả vờ kiên cường, muốn bảo vệ nàng khỏi mọi tổn thương, muốn dâng tặng mọi niềm vui trên cõi đời này cho nàng, chỉ cần nàng... đừng đau khổ nữa.

Hắn từng muốn dành cả cuộc đời đứng sau lưng nàng.

Nhưng sau này, hắn lại chết.

Bởi vì có người nói với hắn, nàng là yêu, còn là ma thần, người không có cách nào để bảo vệ nàng.

Không thể nào, chỉ cần là chuyện hắn có thể làm được, cho dù có là cách tàn khốc quyết tuyệt đến đâu, hắn sẽ làm tất cả.

Có điều... Liệu hắn có khiến nàng phải thương tâm không?

... Không sao.

Vì nàng là Cô Tiểu Ma mà.

Là nữ tử không hề kiên cường, nhưng lại rất dũng cảm.

Mạnh Trạch Hư đắm chìm vào chút âm ảm, hắn run sợ hồi lâu, chỉ chậm rãi bước ra ngoài.

Gió nổi lên, làm hồ nước gợn sóng.

Thập Bát ngây người lúc lâu, bỗng chốc mới phản ứng kịp. Đi tới đối diện cửa sổ, đặt mâm bên cửa, khẽ nói: "Nếu người và yêu đã khác biệt, yêu quái chúng ta cùng ăn thôi."

Úc Luru thân nhiên ngồi xuống, tóc không được buộc lên, chỉ thả tung bên người, tăng thêm mấy phần thanh nhã.

"Chỉ sợ... là yêu quý khác biệt."

Hắn lạnh nhạt nói, Thập Bát ngẩn ra, sau đó hiểu rõ, cầm lấy một khối bánh điểm tâm: "Ta biết chàng không phải là người sống."

"Hắn bị người khác lợi dụng, chỉ sợ thời gian làm quý cũng không dài."

Toàn thân Thập Bát run lên, nhìn đôi mắt lạnh nhạt của Úc Luru, cúi đầu, như cố dồn hết dũng khí, nói: "... Liệu, còn cách nào không?"

Gió lạnh lại nổi, cuối thu hoang vắng bỗng có chút hương thơm, cuối cùng, một mảnh lá khô xoay một vòng trên cây mà rơi rụng.

Đã sắp vào đông rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 31

"Người gạt người." Cổ Tiểu Ma vĩnh viễn, nhìn Thiên Nghiêu đầy khinh bỉ: "Vốn chả có tia thiên lôi nào bỏ xuống cả."

Thiên Nghiêu cực khổ ghé sát bên cạnh nàng, hai người ôm chặt một tảng đá lớn trên đỉnh núi, sau đó thận trọng nhìn tới một nơi đất bằng phẳng phía trên tảng đá.

"Ta chỉ nghe người khác nói thôi, à, có lẽ thần linh đã nghỉ ngơi..."

"Cơ hội tốt." Nàng hôn hờ, nói: "Chúng ta tới đó hái đi."

"... Tự người đi đi, lão tử không muốn chịu chết chung với người." Thiên Nghiêu quay đầu sang chỗ khác.

"Người là linh thú của ta đấy, có thể tự giác được chút không nào?"

"Lão tử không thèm nhận..."

"Có một loại đồ chơi làm bằng đường, còn mang đủ màu nữa, còn có mút quả, đường khoai sọ, bánh đường sinh... Ồ, ngon nhất là kẹo đường, cứ như một đám mây ấy..."

"... Cho dù hôm nay có liều mạng cũng phải lấy bằng được Huyết Tê Thảo!"

...

Thiên Nghiêu vận tay, nhìn nàng vô cùng nghiêm túc, tuy rằng Cổ Tiểu Ma rất vui, nhưng cũng không nhận được cảm xúc muốn bồi nhọ danh dự của hân.

"Nếu có người giả vờ dụ dỗ người, chẳng phải người đã đi ngay rồi sao?" Nàng khó chịu nói.

"Đúng vậy, đã cho đường thì sao lại không đi?" Hân lại trả lời vô cùng sáng khoái.

... Thiên Cầu đáng thương, lần sau có tìm tiểu hồ ly, nhất định phải tìm một con không tham ăn nhé.

Trông rất Thiên Nghiêu chuyển động, chợt Cổ Tiểu Ma: "... Vẫn chưa kịp hỏi tên của người."

"Cổ Tiểu Ma." Nàng thuận miệng đáp.

"Ồ, cây nấm khô quắt, ta lên trước đánh lạc hướng sự chú ý của thần linh, người phải thừa dịp này cướp được Huyết Tê Thảo, hiểu chưa?"

... Sao hân và Úc Lưu cứ thích gọi nàng theo cách này vậy? Khóe mắt Cổ Tiểu Ma giật giật, nghĩ tới Úc Lưu, lập tức lười cái lại, chỉ gật đầu. Thiên Nghiêu bắt đầu nhìn lên, hồng ảnh vừa xuất, trong thoáng chốc đã mất tích.

Cổ Tiểu Ma lén lút quan sát bốn phía vài lần, sau đó bò sang bên trái.

Nơi này chỉ cách vùng đất bằng kia vài tảng đá lớn, rất gần, nhưng nàng không dám đi thẳng sang, chỉ đi vòng qua hướng ngược lại của Thiên Nghiêu, có lẽ như thế thần linh sẽ chỉ chú ý đến mỗi hân, không rảnh để tâm đến nàng.

Nàng mất sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng thành công di chuyển sang phía sau một ụ đất, lập tức ngừng thở, lại lén thò đầu ra.

Không có ai?

... Không có yêu quái?

Ngay cả bóng quỷ cũng không có.

Cổ Tiểu Ma không khỏi có chút lo lắng cho Thiên Nghiêu, tuy người này có lợi hại, nhưng không cẩn thận cũng có thể bị thần lừa cho kẹo đường, nói không chừng thì thể còn bị treo trên cây trong núi cũng nên.

Nàng vừa căng thẳng, lại bay ra khỏi ụ đất, nhảy tới giữa khoảng bằng phẳng. Toàn bộ khoảng đất trơ trọi chiếm giữ cả một vùng núi, đừng nói đến cây

cỏ, ngay cả chút sắc xanh cũng không thấy đâu.

Rõ ràng Thiên Nghiêu đã đến đây, sao lại không gặp? Cỏ Tiểu Ma nghi ngờ đi đến bên mép, thận trọng nhìn xuống, chỉ thấy hơi nước lượn lờ, bao la hùng vĩ vô cùng, nhất thời lại cảm thấy vô cùng hoa mắt chóng mặt. Bỗng lại có một giọng nói vô cùng ngọt ngào vang lên sau người: "Cô nương..."

Cỏ Tiểu Ma sợ đến mức suýt ngã, chân nhũn ra ngồi sụp xuống bên cạnh, chỉ thấy sau người là một thiếu nữ thân trần, như ẩn như hiện giữa ánh hào quang vàng, cực kì xinh đẹp.

"Người, người là..."

"Cô nương đến tìm Huyết Tê Thảo phải không?" Nàng dịu dàng hỏi.

Cỏ Tiểu Ma ngoan ngoãn gật đầu, nữ tử kia lại mỉm cười: "Trả lời ta ba câu, sau đó ta sẽ dâng Huyết Tê Thảo cho cô nương."

Thoáng chốc Cỏ Tiểu Ma có cảm giác như nàng là kẻ tốt số nhất thế gian, chớp mắt nói: "Nhất định người là thần tiên tỷ tỷ bảo vệ Huyết Tê Thảo."

Thiếu nữ yêu kiều cười rộ lên, quyến rũ mê người. Nàng ngồi xổm xuống bên cạnh Cỏ Tiểu Ma, biến ra một cây huyết lan, thoạt nhìn vô cùng yêu dị.

Có lẽ đây chính là Huyết Tê Thảo.

"À, muội cứ nghe cho kĩ nhé." Nàng dịu dàng nói: "Người và chim cùng nhảy từ vách đá này xuống, vì sao chim chết, nhưng người không chết?"

Người và chim cùng nhảy, vì sao chim chết mà người không chết, câu hỏi gì thế này? Cỏ Tiểu Ma vốn không thông minh, suy nghĩ một lúc, chỉ cảm thấy quá phức tạp, dứt khoát đoán bừa: "Bởi vì con chim kia tên Nhân (người), mà người chết tên Điều (chim)."

Thiếu nữ ngẩn ra, trong mắt lóe lên chút ý tán thưởng. Cỏ Tiểu Ma vui mừng: "Muội đáp đúng rồi phải không?"

Nàng mỉm cười, nói tiếp: "Trên mặt đất có một con kiến, sau lưng vẫn còn một con kiến, xin hỏi tổng cộng có bao nhiêu con kiến?"

Đúng là một câu hỏi đầy mưu mẹo, nhưng đáng tiếc Cỏ Tiểu Ma vì trả lời đúng câu hỏi đầu tiên mà vẫn tự đắc không ngớt, nhân tiện nói: "Hai chứ."

Thiếu nữ lại ngẩn ra, nàng đã từng gặp không ít yêu quái đến cướp Huyết Tê Thảo, ngu ngốc có, thông minh gian xảo có, không có kẻ nào không bị những vấn đề nhìn như phức tạp mà lại vô cùng đơn giản này lừa, tất cả đều trả lời, nhưng rất ít kẻ may mắn, nàng hoàn toàn... hoàn toàn không bị lừa.

Thế nhưng câu thứ ba...

Trong mắt thiếu nữ kia lại lóe lên chút ánh sáng quý bí, cười nói: "Cô nương rất thông minh, nếu trả lời đúng một câu hỏi sau cùng này, Huyết Tê Thảo sẽ là của muội rồi."

"Tỷ nhanh nói đi." Cỏ Tiểu Ma vô cùng hưng phấn.

"Hiện tại..." Nàng phát tay, bỗng toàn bộ đỉnh núi thu nhỏ lại, chậm rãi thu hẹp lại đến chỗ Cỏ Tiểu Ma, mãi đến lúc sau cùng, thiếu nữ bay lên đứng trong không trung, trên người là lớp hơi nước rất mỏng, mà chỗ Cỏ Tiểu Ma ngồi chỉ còn lại phạm vi đủ cho nàng đặt chân, tình cảnh vô cùng dọa người.

"Muội phải tự lựa chọn, đi tới nơi không có ảo giác..." Nàng ta chỉ về phía đỉnh núi, có lẽ phần bình địa đã bị thi phép, trên thực tế đã hoàn toàn không còn hình dạng lúc trước. Cỏ Tiểu Ma vẫn luôn ngồi ở nơi này, không hề đổi hướng, chắc chắn nơi an toàn là chỗ của thiếu nữ kia.

Nàng vừa trả lời đúng hai câu hỏi, tự cảm thấy mình vừa thông minh vừa may mắn, lại vuron tay, khẽ đáp: "Được..."

"... Cây nấm khô kia!"

Ai đang gọi nàng? Cỏ Tiểu Ma ngờ nghệch nhìn xung quanh, dường như là giọng của Thiên Nghiêu.

"Đừng tin nàng ta... Bốn phía quanh đỉnh núi đều là vách! Một khi đã ngã xuống thì chắc chắn phải chết."

Cỏ Tiểu Ma thăm giạt mình, lại thấy sắc mặt của thiếu nữ kia đánh lại, quát lên: "Nhiều chuyện!"

Bỗng chốc sương mù mông lung tán đi, cảnh vật xung quanh Cỏ Tiểu Ma trở nên rõ ràng, hóa ra phần đất phẳng đó mới là ảo giác, mà nơi nàng ngồi mới là đỉnh núi thật!

Thiên Nghiêu hóa hình yêu thú trên không, nhanh chóng lao tới chỗ thiếu nữ kia: "Lão tử chẳng tin có thần linh gì, chẳng qua cũng chỉ là một cây cỏ tính nghìn năm mà thôi..."

Thiếu nữ hét lên một tiếng, Cỏ Tiểu Ma sợ đến mức không dám nhìn xuống, đột nhiên bị một cái túi rơi trúng đầu, nàng vung tay cố lấy nó xuống, chỉ nghe Thiên Nghiêu vội la lên: "Ta sẽ cuốn lấy ả ta, ngươi mau lấy Huyết Tê Thảo đi!"

"Nhưng nó ở đâu?" Nàng mờ mịt nhìn xung quanh.

"Dưới móng ngươi đấy!"

...

Mặt Cổ Tiểu Ma đỏ ửng, vội vàng dời móng sang bên cạnh, lúc này mới nhìn thấy một đóa phong lan, đã bị nàng đè đến có chút biến dạng.

... Chẳng trách ngay từ ban đầu thiếu nữ kia không dám xuống tay với nàng, hóa ra nàng đã ngồi lên bản thể của ngươi ta. Thiên Nghiêu đầu đầy vạch đen nhìn về phía này, cây nấm khô quắt này tốt số thật.

Thiếu nữ kia kêu thảm một tiếng, hóa thành một luồng sáng màu vàng, trong nháy mắt bay về phía túi da trong tay Cổ Tiểu Ma.

"Thả ta ra..." Nàng ta tức giận hét.

"Được thôi." Cổ Tiểu Ma lắc lắc túi: "Ngươi nói cho ta biết, ngươi hại bao nhiêu yêu quái thì ta sẽ cho ngươi ra ngoài..."

"Cũng được trên dưới trăm con... Ai bảo bọn chúng muốn ăn ta!"

"Ồ." Cổ Tiểu Ma buộc chặt túi.

"Chẳng phải ngươi bảo ta nói xong sẽ cho ta ra ngoài ư?"

"Ta lừa ngươi thôi." Cổ Tiểu Ma đáp lại vô cùng đơn giản, Thiên Nghiêu ở cạnh há hốc mồm, ngay sau đó liền nhớ lại lời cam kết về đồ chơi làm bằng đường của nàng, không khỏi lo lắng, hỏi: "Ngươi sẽ không lừa ta chứ..."

Cổ Tiểu Ma nhếch môi, lấy được Huyết Tê Thảo, tâm tình nàng đang rất tốt, quay sang Thiên Nghiêu, cười đến chỉ thấy rằng không thấy mắt: "Ngươi là linh thú mà, đương nhiên cách đãi ngộ cũng phải khác rồi, đến đây, chúng ta đi mua đồ chơi bằng đường cho ngươi ngay bây giờ."

Nhưng hiện tại... Có một vấn đề nghiêm trọng hơn.

Sắc mặt Thiên Nghiêu vẫn nhợt nhạt như trước, không giống với người bình thường, đến nơi phố phường sầm uất sẽ rất phiền phức, Cổ Tiểu Ma lại đành vân bay đến trấn nhỏ lúc trước đã ở cùng Thập Bát, nhét hắn lên một thân cây to, tự mình vào trấn mua thật nhiều đồ chơi bằng đường, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển.

Nàng không hề biết Huyền Âm giáo ở đâu.

Thế nhưng Thiên Nghiêu biết.

Cổ Tiểu Ma đến bên cây bàng, bỗng hồng ảnh đáp xuống từ phía trên, vòng tới vòng lui quanh người nàng, người trái người phải, vội la lên: "Thơm quá... Ôi, ở đâu vậy?"

Đuôi sau lưng hắn cũng đã thò a ngoài, lắc qua lắc lại, Cổ Tiểu Ma thấy vô cùng buồn cười, chỉ cảm thấy hắn rất giống một con chó nhỏ. Đột nhiên lại nghĩ đến việc hắn được Thiên Cầu nuôi lớn, lại nhớ tới đức hạnh của ông ta, lại lắc đầu.

"Muốn ăn à?" Cổ Tiểu Ma vô cùng nghiêm túc.

"Ừ." Hắn vội gật đầu.

"Bắt tay nào."

Thiên Nghiêu còn chưa kịp phản ứng, tay hắn đã tự động bắt lấy tay của Cổ Tiểu Ma.

...

"Ha ha ha ha ha ha." Cổ Tiểu Ma cười đến đau cả bụng: "Ngươi là hồ ly đấy, đừng có xem mình như chó được không..."

"Đồ nhiều chuyện! Lão tử cóc thèm quan tâm!" Thiên Nghiêu buồn bực liếm chỗ đồ chơi làm bằng đường, hiện tại cũng chỉ có thứ này mới có thể xoa dịu nơi tâm hồn đã sớm trọng thương của hắn.

"Nghiêu Gâu Gâu, mang ta tới Huyền Âm giáo đi."

"Nghiêu Gâu Gâu là ai?"

"Là tên riêng ta gọi ngươi đấy."

...

Thiên Nghiêu kiên nhẫn cụp mắt: "Ngươi có thể chọn cách gọi Tiểu Thiên như đại ca, còn lại không được."



"Khụ khụ, Tiểu Thiên à, mang ta tới Huyền Âm giáo đi."

"Không được." Bỗng hần nhìn nàng đầy vẻ nghiêm túc: "Ta đã dẫn ngươi đi tìm Huyết Tề Thảo, nếu lại đi cứu người cùng ngươi, ta sẽ thật sự có lỗi với đại ca."

"Ta biết ngươi sẽ nói vậy." Cổ Tiểu Ma xòe tay, thở dài đầy bất đắc dĩ: "Nếu khó đến vậy, ta sẽ không làm phiền ngươi nữa."

Thiên Nghiêu ngần ra, không biết nàng định làm gì.

"Ngươi trở về núi A Nương Ngươi của mình đi." Nàng cười rộ lên: "Tự ta đi tìm, nhất định sẽ cứu được huynh ấy."

Chính là thần thái này, khiến đôi mắt nàng lại càng rực rỡ hơn.

Thiên Nghiêu trừng lớn mắt nhìn nàng vẫy tay, càng chạy càng xa: "Tạm biệt nhé, Nghiêu Gâu Gâu."

Hần liếm thứ đồ chơi bằng đường, đứng tại chỗ lúc lâu, cảm thấy nó vô cùng nhạt nhẽo, lại như có chút gì đó như bị mất đi...

Hồng y thiếu niên sừng sốt trong chốc lát, sau đó lại ần ần cúi đầu: "Ta là Tiểu Thiên..."

Huyền Âm giáo, biệt viện Thẩm Thủy.

"Đây là y phục từ vị sư phó tốt nhất của chúng ta." Mạch Trạch Hư hiền hòa, nói: "Không biết công tử có hài lòng không?"

"Ồ, rất đa tạ." Úc Lưu cười nói, nhưng trong ngữ điệu lại không có chút ý vui mừng.

"Nếu Úc công tử không thích bị trói buộc thì cứ tự nhiên đi dạo."

"Ngươi không sợ ta chạy ư?" Úc Lưu rót cho mình một ly rượu đầy, nơi chân mày đầy ý trêu tức.

"Nếu Úc công tử đã muốn chạy, Mạnh mẽ tự biết có giữ cũng không được." Mạch Trạch Hư mỉm cười.

Úc Lưu cầm lấy bộ thanh sam, ung dung đáp: "Kế hoạch của ngươi... Cuối cùng cũng chỉ vì cây nấm khô kia. Nhưng ta lại phát hiện... Ngươi còn lo lắng cho nàng hơn cả ta."

Mạch Trạch Hư không hề có chút kinh ngạc, cũng chỉ tự rót rượu cho mình: "Ta chưa từng phủ nhận."

"Vậy là ta sai." Úc Lưu ngồi lại bên bàn, nhìn hần uống một hơi cạn sạch rượu: "Nguyên nhân hữu hộ pháp giết giết ngươi bắt nàng... Không phải là vì như thế sẽ giúp nàng thoát khỏi sự truy sát của Thiên giới chứ?"

Đột nhiên hần ngừng lại, lúc này mới nhìn về phía Úc Lưu, nam tử mang đôi mắt màu lục, trong suốt lại sâu thẳm.

"Thật là!" Úc Lưu than nhẹ một tiếng: "Nếu ngươi đã biết nàng là yêu, thế thì vì sao lại không rõ, người tu ma nếu ăn được tinh phách của linh chi nghìn năm sẽ có được một thân kim cương bất hoại chứ..."

Thân thể của Mạch Trạch Hư khẽ lắc lư, sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 32

Cổ Tiểu Ma tìm một chỗ bí mật, đưa hết kẹo đường ban nãy cho Thiên Nghiêu, tiện thể thay y phục trên người. Cuối cùng cũng có thể gỡ bỏ đồng y phục lụa là Từ Vi cho nàng, trở về với y phục xám tro quen thuộc, trong nháy mắt lại cảm thấy vô cùng an toàn.

Nàng sửa soạn từ đầu đến chân, tay nải và bội kiếm, còn có chiếc ô bằng giấy dầu bị vấy đi lúc trước trên núi A Nương Ngươi, mấy lượng bạc, một túi kẹo lớn và quyển bí tịch Úc Lưu cho nàng, tất cả đều được nàng dùng y phục bằng lụa kia gói gọn lại, lật nhanh vài trang sách, chủ văn chẳng chịt bắt đầu hiện lên.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến một chuyện, nếu Úc Lưu thật sự là Long thần chuyển thế, vậy nếu hần nói đây là thứ hần lấy từ chỗ Ngọc đế, thế thì chắc chắn phải là "Ma thức Tru Tiên Đồ". Nghe tên thôi đã cảm thấy vô cùng đáng sợ, e rằng chính là thứ người người muốn cướp như trong tiểu thuyết võ hiệp, nàng hằng hái mở ra đọc được một lúc, thế nhìn càng đọc càng loạn, buộc lòng phải bỏ cuộc.

Cuối thu đã qua, sợ rằng mùa đông đã đến rồi.

Trong khu rừng trơ trụi, lá khô đã không còn bao nhiêu, từ khi chạy khỏi Huyền Âm giáo, thể xác và tinh thần nàng vẫn luôn chìm trong trạng thái mơ hồ, căn bản không thể nhớ được chút gì, lần này lá cây đã rụng gần hết, lại càng khó tìm hơn. Cô Tiểu Ma buồn bực đi hồi lâu, đột nhiên nghe thấy một tiếng khóc của nữ tử truyền tới từ nơi xa.

Nàng lặng lẽ mò tới gần, lại thấy có một thiếu nữ vận hoàng sam ôm gối ngồi chỗ kia, nàng không muốn nhiều chuyện, nhưng nếu thiếu nữ này biết được chỗ của Huyền Âm giáo thì... Cô Tiểu Ma thầm cân nhắc, sau đó mới tiến lên khuyên bảo: "Cô nương, có chuyện gì mà đau lòng thế?"

"Hu hu..."

Hoàng sam thiếu nữ vừa ngừng đầu, hai người đều sùng sốt, Cô Tiểu Ma dò người, bật thốt: "Bảo Nhi?"

Hóa ra thiếu nữ này là đoá son trà bị Cô Tiểu Ma dùng thủy chủ đả thương khi gặp Thập Bát, nàng ấy nhìn thấy Cô Tiểu Ma, lập tức ngừng khóc, biểu cảm dần chuyển thành tức giận khôn nguôi, vung nắm đấm về phía Cô Tiểu Ma.

"Đều tại ngươi! Là ngươi mang Thập Bát tỷ tỷ đi!"

Cô Tiểu Ma nghiêng đầu tránh được, còn chưa kịp nói chuyện, lại nghe nàng ấy tiếp tục bật khóc: "Ta nhớ tỷ ấy quá..."

Hóa ra là tình duyên tỷ phát tác, mắt Cô Tiểu Ma giật giật, đột nhiên linh quang chợt lóe, nịnh nọt cười nói: "Muội nhớ Thập Bát phải không? Ta biết tỷ ấy ở đâu đấy."

"Ngươi biết ư?" Bảo Nhi ngừng tay, vội la lên: "Ngươi giấu tỷ ấy ở đâu rồi?"

Ngày ấy khi Thập Bát chạy đi cứu Mạnh Trạch Hư, có lẽ cũng đã tới Huyền Âm giáo, có điều dù nàng ấy có ở nơi đó thật hay không, Cô Tiểu Ma cũng không dám đi gặp Thập Bát, vì nàng đã lừa nàng ấy...

Lúc này, nàng còn sắp lừa thêm một Bảo Nhi.

"Thập Bát đang ở Huyền Âm giáo, ta đi tìm tỷ ấy với muội nhé."

"Được." Bảo Nhi vỗ má: "Nếu không tìm được Thập Bát tỷ tỷ, ngươi đừng hòng chạy được."

Cô Tiểu Ma ngượng ngập gật đầu, nếu có thể đến được Huyền Âm giáo, nàng sẽ không bỏ chạy.

Gương đồng khắc hoa, giữa ánh sáng mờ lung, khắc họa một khuôn mặt xinh đẹp đầy mơ hồ.

Thập Bát chậm rãi cắt tỉa mái tóc vẫn còn ẩm ướt, tựa như đang chìm trong suy tư, ngón tay cầm lược đã sớm cứng đờ, duy trì một tư thế cả lúc lâu.

Những ngày gần đây, dường như nàng đã tiêu tụy đi rất nhiều.

Ngoài cửa sổ, gió lạnh quanh hiu, một bóng hồng lướt qua, yêu khí linh động. Ánh mắt Thập Bát ngưng lại, dời đến nơi cửa sổ, hồng ảnh kia dừng lại nơi mái hiên đối diện, lao nhanh đến nơi tiền viện Huyền Âm giáo.

Nàng rất sợ những kẻ gây bất lợi cho Mạnh Trạch Hư xuất hiện, bất chấp mái tóc ướt còn chưa khô, vội vã khoác ngoại sam, đằng vân đuổi theo.

Nhưng tốc độ của hồng ảnh kia quá nhanh, nàng chỉ biết được chút pháp thuật, phút chốc đã không còn dấu vết. Thập Bát dò xét dọc theo sát vùng ranh giới của Huyền Âm giáo, lòng càng thêm lo sợ bất an.

"Thập Bát tỷ tỷ!"

Nàng nghe thấy có người gọi mình, nhìn xuống dưới, đúng là Bảo Nhi đã tìm được tới Huyền Âm giáo, đi theo phía sau là Cô Tiểu Ma vội về mặt không thể che giấu hơn.

Không ngờ Thập Bát ở nơi này thật, Cô Tiểu Ma bước qua Bảo Nhi, dứt khoát cầm lấy tay Thập Bát.

"Thập Bát, có biết Úc Lưu ở đâu không? Nhanh dẫn ta đi gặp huynh ấy..."

Thập Bát nhận thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, có hơi trầm ngâm, sau đó lập tức đồng ý. Nàng luôn quan tâm đến chuyện của Mạnh Trạch Hư, tuy Huyền Âm giáo đã có được Úc Lưu, nhưng không biết đang mưu tính làm gì, cộng thêm tên hữu hộ pháp xuất quỷ nhập thần kia, không thể không phòng.

Nhanh chóng trấn an Bảo Nhi, Thập Bát mang theo Cô Tiểu Ma lặng lẽ thâm nhập vào Huyền Âm giáo.

Gió lạnh thấu xương, Cô Tiểu Ma lại như không hề hay biết, nắm thật chặt túi da trong tay, nàng đưa lưng về phía Thập Bát, tóc đen được cột gọn gàng, để lộ chiếc cổ nhỏ gầy trắng như tuyết.

Yếu đuối như thế, như chỉ cần động nhẹ tay cũng có thể bẻ gãy. Thập Bát nhìn cổ của nàng, nữ tử này... Là người mà chàng không sợ phải tự sát, rơi vào ma đạo để bảo vệ...

Nếu nàng ấy chết... Có phải...

"Thập Bát?"

Thập Bát rung mình, cách một khoảng, Cổ Tiểu Ma không hề quay đầu lại.

"Xin lỗi, là ta lừa tỳ..." Nàng nói: "Lục sư huynh biến thành như thế, nhất định là vì có nỗi khổ trong lòng."

Cũng may Cổ Tiểu Ma không hề quay đầu lại, nếu không, nàng sẽ nhìn thấy những giọt nước mắt của Thập Bát chực rơi xuống trong khoảnh khắc.

Đã như thế... Thật sự không uống cho những gì chàng làm vì muội.

Trong trí nhớ của nàng về nữ tử này, lúc nàng bị hoạt tử nhân vây công, nàng ấy đã kiên quyết động thân cứu giúp. Nàng ấy gầy yếu đến thế, nhưng khi cầm kiếm, trên vẻ mặt ấy lại ngập tràn ánh sáng. Nàng ấy đứng chắn trước người nàng, như muốn chống đỡ cả một vùng trời.

Có thể nàng vẫn còn động ác niệm, muốn giải tỏa cho bản thân.

Nàng khóc, vì tủi thân, vì căm ghét chính mình, bởi vì nàng đang phải đứng trước nữ tử này.

Sao nàng có thể quên... Nàng ấy đã từng dùng cảm thiện lương đến vậy.

Rõ ràng các nàng đã từng cách nhau rất gần, nhưng giờ lại quá xa.

Không xa phía sau biệt viện Thẩm Thủy của Huyền Âm giáo, Thập Bát dẫn Cổ Tiểu Ma đi qua kết giới, lập tức bầu không khí trở nên ứ đọng hơn, nàng vội vàng tiến vào viện, đi qua nơi hành lang gấp khúc, không nghe thấy tiếng Thập Bát đuổi theo, cũng không màng quay đầu lại nhìn, chỉ chạy vài bước, lại đột ngột dừng bước.

Bên ao hoa sen, từng cơn gió nhẹ thổi qua. Chàng đứng nơi ấy, thưởng thức một ống tiêu ngọc trong tay. Từng đóa hoa sen đã nở rộ trong ao cũng không sánh nổi nụ cười yếu ớt nơi khóe môi người. Nước hồ xanh biếc ánh vào mắt chàng, càng dạt dào trong suốt.

Bên cạnh hắn là một nữ tử mặc lục y, dáng người yếu điệu, xinh đẹp động lòng người. Nàng cười khanh khách nhìn hắn, vỗ tay nói: "Thật êm tai, Lư, thổi lại một khúc nữa đi."

"Muội không thay đổi chút nào cả." Úc Lư mỉm cười: "Thất Thất."

Nàng gọi chàng Lư, chàng gọi nàng Thất Thất, sao mà dễ nghe đến vậy.

Cổ Tiểu Ma cúi đầu, mím môi. Chuyện gì thế, nàng chạy cả một chặng đường xa, xông vào núi A Nương Ngươi, cướp lấy Huyết Tê Thảo, nôn nóng như kẻ ngu si, chỉ sợ hắn sẽ bị hãm thành canh cá hổ, nhưng hắn lại ở nơi này mà phong lưu khoái hoạt.

Nàng muốn nói chuyện, nhưng bỗng lại không biết phải nói gì, tâm tình đã tích tụ bao lâu, cũng như bùng khí bạo phát vào đêm mưa hôm ấy, đều tan thành mây khói.

E rằng, chàng không cần ngươi cứu đâu.

Chàng là Long thần chuyển thế, lợi hại như vậy, ai ai cũng muốn có được. Mà bản thân nàng lại quá nhỏ bé, cho rằng chỉ cần dựa vào chút dũng khí của bản thân thì sẽ cứu được chàng ấy.

Sao không nhìn lại bản thân ngươi đi.

Lời nói của Huyền Sắc lại vang lên bên tai, sắc mặt của Cổ Tiểu Ma càng tái nhợt hơn, nàng nhìn về phía trước, Úc Lư và nàng kia cũng trông lại, trong phút chốc ba người đều ngẩn ra.

Bọn họ đứng chung một chỗ, vô cùng xứng đôi.

Nàng trốn sau cột đá nơi hành lang, áo bào xám tro gầy yếu.

Một đôi bích nhân và một kẻ như nàng, thật mỉa mai.

Thứ đau đớn này là gì?

Được một lúc, Cổ Tiểu Ma cúi đầu, mặt đã sẫm đỏ.

Dường như... đã lâu rồi nàng không còn nhớ đến Mạc Khinh Viễn.

Mấy ngày nay, nàng phát giác, nếu không có sự xuất hiện của Tác Oanh, liệu nàng sẽ để ý đến đại sư huynh sao? Lẽ nào chỉ là chút tâm niệm, cho rằng những thứ sư muội có được, vốn phải là của nàng ư?

Muội ấy chân thuần mỹ lệ, nàng đã từng ước ao được như thế, trốn trong ánh hào quang của muội ấy, giả vờ diễn trò rồi lại như chẳng thèm để ý, thế nhưng... có thể, nàng chưa từng cảm thấy thật may mắn như lúc này, vì nàng là Cổ Tiểu Ma.

Là người cũng tốt, là yêu cũng không sao, cho dù nàng có chán ghét bản thân thế nào, nàng đã gặp được Úc Lư.

Sau tất cả khi nhớ đến những ngày ở cùng hắn, nàng vui sướng biết bao.

Sau tất cả khi nhớ lại ngày mưa tầm tã, hắn miễn cưỡng khen nàng, còn có nhịp tim như sấm khi ấy.

Sau tất cả vì sao nàng lại tới cứu hắn?

Sợ rằng đã không chỉ là tình bằng hữu.

Tốt quá, thì ra đây chính là thích một người.

Trong nháy mắt, vui mừng, đau đớn, tất cả cảm xúc đều xông lên đầu.

Cổ Tiểu Ma khẽ nhắm mắt, lòng ngập tràn ngọt ngào đắng chát. Úc Lư đứng lên, đôi mắt xanh sẫm như sắp bốc cháy, có chút khó tin, nói: "Cây nấm khô?"

Toàn thân nàng run lên, chậm rãi bước ra khỏi cột đã nơi hành lang.

Không còn cách nào, nàng có thể... chỉ cần mỉm cười... mỉm cười liên tục.

"Úc cá hớ!" Nàng ngẩng gương mặt với nụ cười thật tươi, có vài phần kiêu ngạo mà đáp lời: "Ta tới cứu huynh này."

"Ta còn tưởng rằng có nữ quỷ nào đứng nhìn trộm mình đấy." Úc Lư cười nói: "Cũng may, Huyền Âm giáo có ta, chắc cũng lười bắt nàng."

"Vị này là?" Lục y nữ tử kia tiến lên phía trước.

"Cổ Tiểu Ma." Úc Lư đáp rất đơn giản.

"Hóa ra là Cổ cô nương." Lục y nữ tử khẽ cười: "Ta là Thủy Thất Yên, là thanh mai trúc mã với Lư..."

Lòng Cổ Tiểu Ma có chút cảm giác đau đớn mơ hồ, vội la lên: "Nhanh lên, đừng nói nữa, ta lấy được Huyết Tê Thảo rồi, huynh mau khôi phục nguyên khí đi, chúng ta còn phải chạy đây."

Úc Lư ngăn ra: "Nàng lấy được Huyết Tê Thảo?"

Nàng nhìn ánh mắt khó tin của Úc Lư, lại đặc ý: "Đương nhiên rồi."

Úc Lư cởi sợi dây buộc túi, thiếu nữ thân trần lập tức lộ khỏi túi, trên người còn có chút hơi nước quần quanh, có điều hai chân vẫn còn bị trói trong túi, không có cách nào bỏ chạy.

"Mau thả ta ra! Các người... A, đồ lừa đảo!" Nàng ta nhìn thấy Cổ Tiểu Ma, lập tức hét lớn: "Thả ta ra!"

"Đúng là Huyết Tê Thảo." Úc Lư nhìn Cổ Tiểu Ma: "Không phải nàng cướp được đấy chứ..."

Cổ Tiểu Ma vẫn không nói chuyện, chỉ thấy thiếu nữ kia đang nhìn Úc Lư chăm chú, ánh mắt như có phản ánh đại: "Chàng... chàng muốn ăn ta ư?"

"Dùng để khôi phục chút nguyên khí." Úc Lư cười một tiếng.

"Được được." Thiếu nữ kia nhảy đến phía trước hai cái, như sắp dán luôn lên người Úc Lư: "Mỹ nhân ca ca, mau ăn đi... Thiếp cam tâm tình nguyện được chàng ăn tươi, mời chàng từ từ thưởng thức..."

.....

"Sắp bị ăn đến nơi còn cô tò về phong tình cái gì." Cổ Tiểu Ma nghiêng răng nghiêng lợi lòi nàng ta khỏi người Úc Lư rồi bỏ lại vào túi, ngẩng đầu lên, lại đối diện với ánh mắt oán hận của Thủy Thất Yên phía đối diện.

Trực giác nhạy cảm của nữ nhân bị kích thích, từng tia lửa điện giao nhau nơi không trung.

Úc Lư chỉ hơi trầm ngâm, nói nhỏ: "Đã như vậy, chúng ta không tiện ở đây lâu. Thất Thất, muội về trước đi."

Thủy Thất Yên lên tiếng đáp lời, liếc mắt nhìn Úc Lư đầy ẩn tình. Cổ Tiểu Ma vẫn cảm thấy rất khó hiểu, kết giới này, ngoại trừ mấy người Thập Bát ra thì không phải ai cũng vào được, nữ tử này phải đi đâu?

Nàng còn chưa kịp nghĩ thông, Thủy Thất Yên đã hóa thành một luồng sáng xanh, bay trở về quyền trục.

Lại một kẻ xuất hiện từ tranh!

Cổ Tiểu Ma thu tầm mắt, thoáng hồi thần, lại phát hiện Úc Lư đang lẳng lặng nhìn nàng.

Bên ao sen lúc này, cũng chỉ còn lại hai người nàng và hắn.

Tim của nàng lại bắt đầu đập một cách bất thường.

"Giờ..." Úc Lư chậm rãi tới gần nàng, dung mạo như tuyết: "Kẻ cản trở đã đi hết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 33

Có vài luồng gió thổi qua khiến cả ao sen rung động, hoa lá đan vào nhau như đang xướng ca.

Hắn dựa vào gờ gần như thế, đôi môi mỏng hiện rõ trước mắt nàng, mập mờ hơn lúc trước quá nhiều. Nàng như bị bao phủ trong hơi thở của hắn, mí mắt khẽ khép hờ che đi hơn nửa đôi ngươi lục sắt, lẳng lặng nhìn nàng.

Cổ Tiểu Ma như sắp hít thở không thông, nàng không dám nhìn hắn, toàn thân nóng bừng, tiếng tim đập mạnh đến mức như muốn cả thế gian được nghe thấy.

"Vì sao nàng lại tới cứu ta?" Hắn cúi đầu nói bên tai nàng, giọng nói thản nhiên, lại khiến tai nàng ngửa ngửa.

"Ta..." Nửa người của nàng đã tê dại, sắp không thể đứng nổi: "Ta..."

Mặt Cổ Tiểu Ma đỏ bừng lên, mắt nhìn khắp nơi, hàng mi run rẩy, vẫn luôn không dám nhìn hắn. Hiếm khi nàng để lộ dáng vẻ trẻ con này, ý cười bên môi Úc Lư càng đậm, vừa không muốn đùa nàng, nhưng lại luyện tức, trong lúc đang suy xét bỗng thấy Cổ Tiểu Ma chợt nhắm mắt lại, chưa đợi hắn phải ứng đã bị nàng đẩy ra, khiến hắn phải lùi về sau một bước, suýt chút đã ngã sấp xuống đất.

Đúng là sát phong cảnh...

Giọng nói của Cổ Tiểu Ma cũng run lên: "Không có chuyện gì thì đứng sát thế làm gì! Đồ xấu xa!"

...

"Xấu xa?" Úc Lư dùng những ngón tay thon dài chỉ về phía mình đầy uất ức: "Ta?"

"Chính là huynh!" Cổ Tiểu Ma vẫn không dám nhìn hắn, chỉ cúi đầu nói: "Huynh, huynh nói những kẻ cản trở đều đã đi hết... Huynh muốn..."

Nàng vẫn chưa kịp nói xong, phút chốc lại cảm thấy như có cánh tay đang vòng quanh hông mình, giật mình xoay đầu đã thấy mái tóc đen nhánh của hắn lọt vào tầm mắt.

Hắn ôm nàng.

Dường như nàng đã gầy thêm rồi, hắn nghĩ, mấy ngày nay hắn có lo lắng cho nàng, nhưng thật sự không ngờ nàng sẽ chạy đến Huyền Âm giáo để cứu hắn, lẽ nào nàng không biết việc này rất nguy hiểm sao?

Úc Lư ôm nàng, ánh mắt vô cùng dịu dàng, dường như đang hưởng thụ chút yên tĩnh khó có được trong chút chốc này.

"Ta muốn..."

Giọng nói lạnh nhạt nhưng vẫn rất mập mờ, khiến nàng không còn sức để đẩy hắn ra.

Đột nhiên bàn tay bên hông Cổ Tiểu Ma buông lỏng, chiếc túi chứa Huyết Tê Thảo lại rơi vào tay Úc Lư. Hắn lui về phía sau một bước, cười đầy thâm ý: "Ta chỉ muốn lấy cái túi này thôi."

Nàng vừa nhìn hắn đầy khinh thường, vừa thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có chút thất vọng, bỗng chốc lại cảm thấy suy nghĩ này quá bạo dạn, vội hừ mạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.

Hắn cũng không nói gì thêm, lúc này Cổ Tiểu Ma mới ghé mắt, vừa ghé mắt đã không kịp thu lại. Chỉ thấy Úc Lư cầm túi kia, nhẹ nhàng điềm một cái, một luồng khí tức màu máu cuộn cuộn chảy ra không ngừng dần hình thành một quả cầu hình người rồi chậm rãi thu nhỏ lại, tiến vào thân thể Úc Lư. Trong nháy mắt, trên dung mạo hắn bỗng xuất hiện đồng hoa văn rất quý dị đã bò lên đến cổ, từ khi luồng khí đỏ kia xâm nhập vào, đám hoa văn rút từ cổ vào trong áo hắn một cách nhanh chóng, sau đó không còn chút tăm hơi.

Lần đầu Cổ Tiểu Ma thấy cảnh tượng như thế, rõ ràng vô cùng đáng sợ, nhưng khi nàng nhìn thấy, chỉ cảm thấy nó tươi đẹp đến thần bí, trong chốc lát cũng quên mất phải nói chuyện. Thiếu nữ bên trong túi da khẽ rên lên, Úc Lư mở túi, lại thấy nàng xuất hiện giữa không trung, bóng người chọt ần chọt hiện, đã không duy trì được chân thể.

"Ta chỉ cần tinh khí của ngươi, sẽ không đe dọa tới tính mạng." Úc Lư lạnh nhạt nói: "Cứ đi đi."

Tuy rằng cô tinh kia đã tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng lại tham luyện nhan sắc của Úc Lư, nghe thấy hắn nói câu đó, chỉ cười yếu ớt: "Công tử đúng là người thương hoa tiếc ngọc..."

Đột nhiên nàng ta im bặt, dưới chút ánh sáng mập mờ, Úc Lư xoay lưng về phía Cổ Tiểu Ma, nhìn nàng ta trong bóng tối, ánh mắt kia, lạnh lẽo, kiên quyết, còn mang theo chút tàn khốc.

Cô tinh hoảng sợ, vội vàng đáp lời, hóa thành một luồng khói rồi chui xuống đất.

Cổ Tiểu Ma nghi hoặc nhón lên nhìn, Úc Lư lại nở một nụ cười thật tươi: "Chúng ta đi thôi."

Nàng bị nụ cười kia xông cho choáng váng, ngoan ngoan đi theo ngay lập tức. Úc Lư nghiêng mình, nhìn về phía sau, ánh mắt có chút ý tứ. Một lúc lâu sau, bỗng nhếch môi, tựa như đang khiêu khích.

Nơi xa, phương hướng mà Úc Lư nhìn tới, Mạnh Trạch Hư rùng mình, nam tử này... quả nhiên không đơn giản, hắn ta biết hắn đang ở nơi này nhưng vẫn dám hút tinh khí của Huyết Tê Thảo trước mắt hắn, quả thật không đặt hắn vào mắt sao?

"Ta làm theo lời chàng, dẫn nàng ấy tới gặp Úc Lư." Hồng y nữ tử bên cạnh nói khẽ: "Cứ để bọn họ đi như vậy sao?"

Mạnh Trạch Hư không lên tiếng, mãi một lúc sau mới nói: "Làm phiền Thập Bát cô nương rồi."

Nàng cúi đầu, lại có chút chua xót: "Nàng ấy lừa ta, ta cũng lừa nàng một lần, đã hòa nhau rồi."

"Muội ấy..." Mạnh Trạch Hư ngập ngừng: "Muội ấy... trông có khỏe không?"

"Nếu chàng quan tâm, đến gặp nàng là được rồi." Thập Bát giả ngọc, nói: "Trón ở đây mà nhìn, liệu nàng ấy có biết được tâm ý của chàng không?"

Mạnh Trạch Hư khép mắt, hệt như không muốn nói chuyện: "Muội ấy không cần biết."

Thiên Cầu đứng một bên, phía sau còn có một vị thiếu niên đang ngồi xổm, chính là Thiên Nghiêu.

"Đại ca." Thiên Nghiêu có chút đau đầu, ngạc nhiên nói: "Đệ không hiểu... Rõ ràng các người biết cây nắm khô quất kia đến cứu Long thần chuyển thế, vì sao còn để nàng vào, lại còn thả họ đi?"

Thiên Cầu đưa mắt nhìn Mạnh Trạch Hư, thấp giọng đáp: "Đệ cũng biết, phong ấn trên người Long thần cần thứ gì để hóa giải chứ?"

Thiên Nghiêu gật đầu, không nhịn được nói: "Vậy..."

"Không có hai thứ ấy, giữ hắn lại cũng vô dụng, huống chi... Thiên giới và Yêu giới đều đang tìm hắn, nếu phát hiện hắn ở Huyền Âm giáo, đây chính là một mối họa." Thiên Cầu âm trầm nói: "Để hắn đi như thế, tự hắn cũng sẽ tìm hai thứ kia, đòi sự chú ý sang nơi khác. Có thể gọi là một công đôi việc."

"Nhưng nếu muốn bắt hắn lại chẳng phải sẽ..."

"Vì vậy, chuyện đệ làm linh thú của Cổ Tiểu Ma, dù theo kế hoạch của hữu hộ pháp... Nhưng, rất tốt."

Thiên Nghiêu ngẩn ra, sau đó liền hiểu được, vẻ mặt bỗng có phần mất tự nhiên: "Đệ... đệ mới không thêm làm..."

"Đệ biết nên làm thế nào." Thiên Cầu đáp rất thản nhiên.

Thiên Nghiêu chép miệng, có chút miêng cưỡng. Hắn đứng lên, qua hồi lâu mới khẽ nói: "Đại ca, vì sao huynh lại gia nhập Huyền Âm giáo này?"

"Hữu hộ pháp có ân với ta." Thiên Cầu vẫn rất thản nhiên.

"... Ồ."

"Tiểu Thiên."

"Hả?"

"Nam tử kia không đơn giản, đệ... cẩn thận một chút."

Thiên Nghiêu giật mình, bỗng nhếch môi, khẽ tung người, thoáng chốc đã mất tích.

Cẩn thận một chút.

Chỉ cần những lời này, hần nghĩ, dù là gì... hần cũng có thể làm được.

Giữa trời, bảo điện Vân Tiêu.

Nơi thiên đình tiên khí lượn lờ, Ngọc Hoàng đại đế vươn tay vuốt râu, vẻ mặt lạnh lùng kèm theo mấy phần kiêu căng. Dưới đài, tiên quan lớn nhỏ đều đang quỳ trên đất, dường như đang sợ hãi không ngớt vì cái tên ông ta vừa thốt ra, Vương Mẫu nương nương ngồi bên cạnh, tốc độ gảy vòng hạt cũng nhanh hơn.

Từ Vi đứng nơi đó, nét mặt vô cùng nghiêm túc, sau lưng là hai vị tọa thần đang quỳ.

"À?" Hần khẽ động dung: "Ngài vừa nói gì nhỉ?"

...

Vạch đen, mặt mỗi người đều đầy vạch đen.

Lão nhân vận bạch y bên cạnh vô cùng tức giận, bước ra khỏi hàng: "Từ Vi đại đế, ngài thân là người đứng đầu nơi Bắc Cực phương bắc, sao có thể..."

Từ Vi ghé mắt, trong đôi mắt màu tím nhạt như có vẻ hiếu kì: "Ông là ai?"

....

"Đông Cực Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn." Lão giả buồn bực nói.

Từ Vi lại suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới chợt nhận ra: "À, mười năm rồi mới trở lại bảo điện Vân Tiêu, ta đã quên một chút..."

Mặt mọi người lại bị lấp đầy bởi vạch đen, Ngọc Hoàng đại đế hắng giọng, kéo hơi: "Chúng ái khanh không cần phải nhiều lời, nghe nói gần đây Diệp An tiên tử đã hiện thân ở nhân giới, Trường Sinh, có chuyện này không?"

Nam Cực Trường Sinh đại đế ở phương nam vội khom người đáp: "Đúng là có chuyện này, bọn thần đã phái Chu Tước, Bạch Hổ đi điều tra."

"Ồ?" Ngọc Đế chuyển sang sau lưng Từ Vi: "Hai vị tọa thần, kết quả thế nào?"

Chu Tước và Bạch Hổ đã sớm lên trao đổi ánh mắt với nhau, chuyện này vô cùng phiền phức, nói ra thì đắc tội với Từ Vi đại đế, nếu không nói, bên Ngọc Đế cũng chẳng dễ đối phó. Cuối cùng là Bạch Hổ chính chắn hơn Chu Tước một chút, kính cẩn đáp: "Hồi bẩm Ngọc Hoàng đại đế, tiểu thần tiến hành điều tra, phát hiện phụ cận núi A Ni Mã Đức Lạc thật sự có dị động, nhưng cùng lúc bọn thần lại thấy Từ Vi đại đế hiện thân, nên không hề nhúng tay."

Câu trả lời này vô cùng gian xảo, vừa không nhận cũng không phủ nhận, dứt khoát giao mọi vấn đề cho Từ Vi.

"Ái khanh?" Ngọc Hoàng đại đế nhìn về phía Từ Vi, lòng khẽ động. Vậy mà tai họa, vốn dĩ là từ hần mà ra.

Từ Vi sững sờ một lúc, ngay sau đó liền nghiêm túc đáp: "Bẩm Ngọc Hoàng đại đế, thần không gặp tội tiên Diệp An, chỉ gặp một nữ tử nhân giới, tên là Cỗ Tiểu Ma."

Không ai quan tâm nữ tử kia tên gì, cũng như không ai lại nghi ngờ Từ Vi đại đế sẽ nói dối. Hiển nhiên Ngọc Đế cũng tin, chỉ có Chu Tước và Bạch Hổ biết chân tướng vẫn đang quỳ trên mặt đất, lòng thầm kêu Từ Vi thật đáng sợ, không ngờ tuần nhan luôn nghiêm chỉnh kia vẫn còn biết nói dối, hơn nữa lúc nói còn mạch lạc rõ ràng đến vậy.

Trên phố xá náo nhiệt, cạnh mép đường, có hai bóng người thanh sam và hôi y (y phục xám) đang ăn ngấu nghiến.

Cỗ Tiểu Ma húp cạn tô mì vẫn thán, thoải mái nói: "Mấy ngày nay đúng là đói chết ta rồi."

Úc Lưu lại ăn vô cùng nhã nhặn, liếc nàng: "Ai bảo nàng không ăn."

Là do ai vậy? Cỗ Tiểu Ma vô cùng bức bối, nàng vội như thế, hần còn từ tốn trò chuyện vui vẻ với thanh mai trúc mã, càng nghĩ lòng càng bấp bênh, lại giống như vô tình, hỏi: "Cô nương kia... là tình nhân của huynh à?"

Trước tiên nên điều tra kĩ tình trạng của tình địch là tốt nhất.

Nàng hỏi rất thẳng thắn, Úc Lưu cũng không để ý: "Chẳng qua là lúc còn bé đã ở chung với nhau một khoảng thời gian thôi."

Uy hiếp!

Cổ Tiểu Ma hít sâu một hơi: "Khi huynh còn bé... Vậy chẳng phải nàng kia cũng đã có nghìn năm đạo hạnh rồi..."

Sắc mặt Úc Lư có chút buồn bã, tựa như đang nhớ tới gì đó.

Nàng lại hiểu sai ý, tưởng rằng địa vị Thủy Thất Yên trong lòng hắn thật sự không hề tầm thường, nhất thời ừ ừ, mũi vẫn thẩn trong miệng cũng mất vị, có điều như đã nói, trong bát vốn không còn bao nhiêu.

"Không ngờ, tranh huynh vẽ còn có cả kim ốc tàng kiều." Cổ Tiểu Ma chua chát nói: "Chẳng trách huynh thích mang theo bức họa đó đến vậy."

Úc Lư thân nhiên buông đũa, khẽ đảo: "Bức họa này vốn là do nàng ấy vẽ, có hai bức."

"Nàng ấy vẽ?" Cổ Tiểu Ma ngăn ra, lập tức nhớ tới cảnh vật trong bức họa khi lần đầu gặp gỡ Úc Lư, trông vô cùng sống động, khiến phong thái của hắn cũng hòa nhập vào phong cảnh ấy, nếu không có cảm tình sâu sắc, chắc chắn không thể vẽ được một bức như vậy.

Lòng nàng như bị đè nén, đỏ mắt nhìn hắn, không nói gì.

Úc Lư chỉ cảm thấy cách làm việc và nói chuyện ngày hôm nay của Cổ Tiểu Ma rất lạ, hắn có thể nhận thấy nàng đang khó chịu, nhưng lại không tiện nói ra, chỉ đành uống trà nhìn sang nơi khác.

Lại không biết từ lúc nào quanh thân đã có thêm vài vị cô nương đến ăn mì, lão bản vui vẻ ra mặt, lòng Cổ Tiểu Ma càng bứt rứt hơn.

"Huynh vẽ cho ta một bức." Đột nhiên nàng mở lời.

"Hả?"

"Huynh vẽ cho ta một bức tranh!" Cổ Tiểu Ma lập lại: "Tranh vẽ ta, hiểu không?"

Lần này đổi lại là Úc Lư đầu đầy vạch đen.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 34

Vườn tranh Lâm Giang.

Vốn là nơi mưu sinh của giới họa sư, vẽ tranh chân dung cho người có tiền.

Ngày này, có hai vị khách nhân kì lạ đến, không cần họa sư, hết lần này tới lần khác chỉ cần giấy bút và nghiên mực. Tuy họa sư có phần khó hiểu, nhưng bạc đã cầm, cũng không cần phải hỏi nhiều.

Đôi này cũng thật kì lạ, rõ ràng nam vô cùng tuấn mỹ, nhưng nữ lại rất bình thường, không biết bọn họ làm gì, họa sư rất tò mò, thấy bọn họ vào hậu viện một lúc lâu vẫn không ra ngoài, lại lén rẽ vào, ghé vào góc tường, ló đầu ra.

Một cục giấy trắng bay tới trước mặt, họa sư nhanh chóng nghiêng người tránh thoát, viên giấy đập lên tường, rơi xuống đất, họa sư quan sát cẩn thận, thấy không có ai chú ý, lại nhặt viên giấy kia lên, mở ra.

Trong nháy mắt, vẻ mặt của y chuyển từ hồng sang đen, từ đen sang trắng, từ trắng sang xanh, cần bao nhiêu màu thì có bấy nhiêu màu.

Ôi, tranh vẽ kiểu gì thế này!

Một vật thể tròn xanh biếc, lẽ nào là chậu cây mà y đã trồng nhiều năm ư? Trên bầu trời có một thứ vàng vàng rất giống trứng gà, chẳng lẽ lại là... mặt trời? Còn có một con người nhỏ màu xám, ba nét ngang, một nét dọc, hẳn là ngũ quan rồi...

Nghệ thuật trừu tượng quá hàm xúc, y không thể chấp nhận được!

Cổ Tiểu Ma cố tạo hình ưu buồn hồi lâu, Úc Lư ở bên kia vẫn chưa từng dừng bút, nàng sợ mình không nhập cảnh, lại tùy ý ngắt một đồng lá cây rồi tung lên trời, lá rơi là tả, Cổ Tiểu Ma gục đầu cố ra vẻ một tiểu tức phụ vô cùng tủi thân, nỗ lực để mình thoát nhìn trông càng u buồn hơn.

Úc Lư vẽ loạn trên giấy một lúc lâu, sau đó khẽ nhủ mày, lại xé giấy, vo thành cục tròn rồi ném sang bên, lại bắt đầu lại.



Lại qua hồi lâu, mãi đến lúc lá cây trên chậu cảnh mà người họa sư kia trông đã bị Cỏ Tiểu Ma ngắt gần hết, cuối cùng Úc Lư cũng thở dài một hơi đầy nhẹ nhõm, cười nói: "Đến đây, coi như xong rồi."

Cỏ Tiểu Ma vô cùng hớn hờ chạy tới, nhưng lúc ánh mắt chạm tới trang giấy, vẻ mặt cứng đờ trong thoáng chốc.

Nàng run rẩy chỉ vào khuôn mặt với hai má đỏ ửng: "Cái này... là ta?"

Úc Lư thân nhiên nhặt cục giấy bị hấn ném sang bên lên, đặt hai bức song song nhau: "Phải đối lập như vậy, chẳng phải có thêm má hồng sẽ sống động hơn à?"

Phải, sinh động... Cái quý ấy!

Cỏ Tiểu Ma vô cùng tức giận: "Đây vốn hoàn toàn không giống người có được không?"

Úc Lư vô tội buông tay: "Ta đã nói từ sớm là ta không biết vẽ, nàng hết lần này tới lần khác lại không tin."

"Uổng phí cho dung mạo trời sinh để làm mẫu như huynh."

...

Đầu Úc Lư đầy vạch đen, trời sinh để làm mẫu?

Cỏ Tiểu Ma nhũn mày, đoạt lấy bức họa kia, suy nghĩ thật kỹ, nhìn như vậy, lại cảm thấy... bức tranh này cũng khá đáng yêu. Nàng suy nghĩ một chút, đột nhiên bật cười, nhưng giữa chân mày lại nhuốm chút đau đớn.

Nàng biết, mình không hề xinh đẹp.

Cũng không hề mang hi vọng xa vời sẽ trở nên thật lộng lẫy trong mắt hấn.

Thế nhưng... ít nhất trong nháy mắt ấy, ngay ban nãy, khi hấn ngồi vẽ nàng dưới tán cây, nghiêm túc, hết sức chăm chú, trong mắt và lòng của hấn, chỉ có nàng mà thôi.

Nghĩ như vậy, lòng lại có chút cảm giác hạnh phúc nhỏ bé dâng trào, Cỏ Tiểu Ma cười vô cùng hài lòng, bỏ tranh vào ngực, khẽ nói: "Cảm ơn nhiều nhé."

Úc Lư chỉ nhìn nàng, không nói gì.

Họa sư cố bình ổn tâm tình, lại ló đầu ra, liếc mắt đã thấy chậu cây mình yêu thích nhất đang lâm vào thảm trạng thì gần như muốn lao ra chém người, y tức giận quay đầu sang chỗ khác, lại bị cảnh tượng này đập vào mắt, trong chốc lát có hơi thất thần.

Trang giấy được mờ, nét bút qua loa, phác thảo từng nét.

Nữ tử áo xám tay ôm tranh trước ngực, không biết đang nghĩ tới điều gì, mặt mày tràn đầy vẻ hạnh phúc, rồi lại thương cảm, có điều nụ cười không mang danh lợi ấy, dù không đẹp, lại cực kỳ động lòng người. Thanh sam nam tử cũng chỉ nhìn nàng, một chiếc lá xanh thân nhiên rơi xuống, chắc giữa hấn và nàng trong lúc ấy, che đi chút thương tiếc nhân nhật. Đôi mắt lục sắc vô cùng yêu dị, có điều lúc này, đôi mắt đẹp ấy như lâm vào ảo giác. Hình ảnh này vô cùng tĩnh lặng, rồi lại như tỏa hương, khiến người khác không đành lòng phá vỡ.

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo kẻ trong cuộc u mê.

Đột nhiên những chữ này hiện lên trong lòng y, không khỏi lắc đầu, cười nhạo bản thân dù đã tới tuổi này mà vẫn có những tâm tư kiêu diễm đến vậy.

Y yên lặng cất lấy vài thứ, sau đó rời viện.

Hoặc là phong cảnh, hoặc là cảnh người, đã hoàn toàn rời xa phạm tục.

Tọa thần phương đông, điện Thanh Long.

Nam tử mang nước da xanh đen ngồi trên giường nhỏ, cười khẩy: "Hai người các ngươi không thấy quá mất mặt sao, chỉ là một tiên tử Dao Trì nhỏ nhoi cũng dọa các ngươi thành như thế được."

Bạch Hổ không nói gì, Chu Tước càng không phục, lại tự biết đã mất uy phong, có nói gì cũng không tốt. Bốn tọa thần bọn họ là chiến thần thủ hộ tứ phương, tuy rằng nếu thân ở trong vòng kết giới của Cửu Châu thì chắc chắn sẽ không thể giải phóng năng lực thật sự vì phong ấn, nhưng ở Cửu Châu cũng hiếm khi gặp địch thủ.

Huyền Vũ là một lão nhân có vóc người mập mạp, từ trước đến nay luôn là người giải hòa: "Năm đó Thanh Long ngươi đến Tây Hải làm loạn, tất nhiên là không hiểu được sự đáng sợ trong đó rồi."

"Hừ." Thanh Long hừ lạnh: "Nếu ta có ở đây, chắc chắn sẽ không để tiền tử Dao Trì đó được an ổn."

Chu Tước đã không thể kiềm chế được, giễu cợt: "Người đừng quên... trong tay nàng vẫn còn có Hiên Viên, năm đó Thập Phương Động Chủ hợp lực lại mới ép được nàng buông binh khí, Hiên Viên kiểm cấm ngược ở đỉnh Nam Sơn, không ai có thể rút lên... cuối cùng lại ngoan ngoãn về trong tay Điệp An tiên tử, cho dù người có tới thì lúc này cũng chỉ có thêm một con cá chạch thôi mà thôi."

Thanh Long vỗ bàn: "Người nói gì?"

"Ta nói thế đây, người không phục à?"

Hai vị tọa thần mũi đối mũi, một cao một thấp, mắt trừng lớn như sắp rơi ra ngoài. Bạch Hổ dờ khóc dờ cười, suy nghĩ lại xoay chuyển, khẽ nói: "Nếu Thanh Long người không phục thì có thể đi tìm nàng, giờ nàng đã bám lên người một yêu quái, chắc cũng không còn bản lĩnh gì."

Thanh Long không nói gì, chỉ trừng mắt với Chu Tước. Lời nói này của Bạch Hổ đang thầm nhắc nhở hắn, nếu tóm được Điệp An, tọa thần Thanh Long hẳn đã có thể đứng đầu trong bốn vị tọa thần. Từ trước đến nay hắn rất tự phụ, rất thích cãi nhau với kẻ nóng tính như Chu Tước, nhưng tất cả đều tôn trọng Huyền Vũ đã từng trải nhiều chuyện, lấy lão làm lớn, qua nhiều năm như thế, từ lâu lòng hắn đã sớm không phục.

Chỉ là yêu ma mà thôi, Thanh Long quay đầu sang chỗ khác, nhếch mép cười nhạt.

"Hiện nay chúng ta đang đi đâu?" Cổ Tiểu Ma trong đám người chật vật hỏi.

"Cứ theo ta, ta có một nơi quan trọng cần phải đến." Úc Lưu thần nhiên nói: "Huyền Âm giáo đang chờ nàng dẫn ta đến Thiên Diễn... Nàng có hiểu không?"

Cổ Tiểu Ma thầm rùng mình, hai món đồ có thể hóa giải phong ấn của Long thần đang ở trên Thiên Diễn, quả nhiên dù sư phụ không nói, lục sư huynh cũng đã biết. Lúc đầu nàng đã khổ sở suy tính thật kĩ càng, lại không ngờ có thể cứu được Úc Lưu dễ dàng đến vậy, nghĩ thế nào cũng thành có âm mưu.

Nhưng...

"Ta rất nhớ sư nương." Đột nhiên nàng cúi đầu nói, có chút cầu khẩn mà kéo Úc Lưu: "Ta đã rời khỏi Thiên Diễn lâu đến vậy... Cũng không về với lục sư thúc... nhất định sư phụ rất tức giận, nhưng ta vẫn nhớ lão nhân gia ông ấy..."

Úc Lưu ghé mắt: "Nhưng sao họ không đến tìm nàng?"

Vai Cổ Tiểu Ma run lên, có lẽ đó là sự thật, là suy nghĩ đang đuổi theo mà nàng không hề muốn đối mặt.

Đúng vậy, sao họ không đến tìm nàng?

Bởi vì nàng là yêu sao...

Úc Lưu thấy dáng vẻ đó của nàng, lòng chợt mềm đi, vừa định khuyên bảo đã thấy Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu lên, cười nói: "Vây cũng tốt, chúng ta cứ dạo quanh trấn một vòng đi, huynh chi bạc đấy."

Hắn cũng nhếch môi, không hề ngạc nhiên với sự thay đổi của nàng: "Được."

Cây nấm khô quái này...

Đồ cứng đầu nhà nàng, có thể yếu đuối được chút nào không?

.....

"Lưu." Thủy Thất Yên mừng rỡ chạy đến từ sau quầy: "Ta biết chàng sẽ đến tìm ta, không ngờ lại nhanh như vậy..."

Cổ Tiểu Ma mặt đầy vạch đen núp ở một góc, nhìn nụ cười đẹp đến không sao tả xiết của Úc Lưu và Thủy Thất Yên một cách đầy tức tưởi.

Hơi quá đáng rồi đấy... Nàng nhớ đến cuốn tiểu thuyết võ hiệp đã đọc từ lâu về một nữ tử ngóng trông một người từ nơi lan can đã lâu, cuối cùng lại theo chân vị nam tử mà mình thích đến gặp thanh mai trúc mã nhà hắn, thật là bi ai.

"Huynh nói nơi quan trọng là chỗ này sao?" Cổ Tiểu Ma nghiêng răng nghiêng lợi.

Thái độ của Thủy Thất Yên lại hoàn toàn tương phản, cười nói: "Cô cô nương cũng tới à, là ta bảo Lưu đến đây trốn đấy..."

Ồ, đây là thị uy phải không?

"Nhưng huynh ấy không nên kéo ta đến theo." Cổ Tiểu Ma uốn lưỡi: "Có phải không nào, Lưu."

Chữ "Lưu" này vừa nặng vừa được kéo dài. Mi mắt Úc Lưu giật giật, chỉ cảm thấy quanh thân thật lạnh lẽo. Vì sao một chữ mà Thủy Thất Yên nói thật

tự nhiên, đến lượt cây nấm khô quắt này nói ra lại khó nghe vậy chứ.

"Chúng ta vào rồi nói." Thủy Thất Yên khoát tay ngắt lời, Úc Lư liền theo nàng lên lầu.

Cổ Tiểu Ma nhìn mà đỏ mặt, lòng vô cùng khó chịu, tùy tiện cầm một quả lê trên bàn mà ăn, chỉ coi nó là đầu của Thủy Thất Yên, cắn thật mạnh.

Nàng đang buồn, lại nghe một giọng nói đầy truyền cảm vang lên: "Cô nương, ta có thể ngồi đây không?"

Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu, lại thấy có một vị nam tử tuấn tú đang mỉm cười nhìn mình, rõ ràng quanh mình có không ít người, y lại muốn ngồi chung với nàng, lẽ nào đây là... bắt chuyện làm quen trong truyền thuyết?

Nàng kích động đến mức cảm xúc dâng trào, nhưng vẫn không để lộ trên mặt: "Xin cứ tự nhiên."

Nam tử ngồi xuống, khẽ nói: "Cô nương có chuyện gì không vui, nói cho tại hạ nghe được chứ."

Nàng nhớ tới Úc Lư và Thủy Thất Yên trên lầu, lòng vô cùng buồn bã: "Nói cho huynh thì có lợi gì."

Nam tử nghe thế cũng không giận, cầm một bình rượu, rót một chén, cười nói: "Tư lượng của cô nương thế nào?"

Cổ Tiểu Ma lắc đầu: "Rượu vừa cay vừa đắng, rất khó uống..."

"Rượu của Điểm Tương Đài chúng ta, nổi tiếng là rất ngon đấy." Y vừa cười, Cổ Tiểu Ma đã nhận lấy ly rượu kia, lúc này mới phát hiện sắc trời đã sắp hoàn hôn, thanh lâu nhà khác đã sớm náo nhiệt, nhưng Điểm Tương Đài mà Thủy Thất Yên mở lại chỉ có vài nữ tử ra ra vào vào, nhan sắc từng người lại bình thường, chẳng trách làm ăn không phát được.

Nàng đang suy nghĩ, lại hớp một ngụm, lập tức thâm mắng trí nhớ của mình quá tệ, quạt đầu lưỡi tìm kiếm chút nước trà.

"Huynh gạt người!" Nước mắt của Cổ Tiểu Ma đã sớm tuôn trào: "Rõ ràng đều khó uống như nhau."

"Ha ha." Nam tử lại mỉm cười, rót một chén: "Cô nương thử lại lần nữa đi."

Cổ Tiểu Ma vội vàng nhận lấy, ngửa cổ uống cạn, chút cảm giác nóng cháy nơi cổ họng lại biến thành một luồng khí thanh mát, tiến vào nơi dạ dày cuộn cuộn, rồi lại cuộn lên cổ, nàng chỉ cảm thấy cả bụng và cổ họng mình vô cùng ấm áp dễ chịu.

Nàng lại uống một chén, lúc này hai gò má đã đỏ ửng, mắt cũng dần nhòe đi, cũng không biết từ lúc nào trên lầu đã có thêm rất nhiều nam tử mặt mày tuấn lãng đang nói cười với nữ tử, không bao lâu sau, quanh mình đã có đầy người ngồi. Giọng người càng âm ỹ, Cổ Tiểu Ma cứ một chén rồi lại một chén, cả người cứ bần thần, tai đã không còn nghe được bất cứ thứ gì, trước mắt cũng hoàn toàn mờ hồ.

Chỉ cần có thể quên hết mọi phiền não.

Vậy thì cứ trầm luân đi...

Nam tử thoải mái hoàn thành một mồi làm ăn, lòng mừng thầm, đột nhiên nghe thấy nàng lẩm bẩm gì đó trong miệng, có chút ngạc nhiên, lại vươn tay, nắm sắp bên cạnh nàng.

"Sư nương... Oanh Oanh... à, còn có..."

Đột nhiên có một cánh tay vươn tới, chặn cánh tay đang muốn tới gần Cổ Tiểu Ma kia, nam tử ngẩng đầu, lập tức lòng hơi động, dáng người như trích tiên, chẳng lẽ là hoa khôi mới mà lão bản nương mời tới ư?

Y vừa muốn nói chuyện đã bắt gặp ánh mắt của hắn, màu xanh lục.

Tàn khốc, lạnh lùng, sát ý xâm chiếm tiềm thức của hắn trong nháy mắt.

Hai chân nam tử kia mềm nhũn, vội vã chạy đi.

Nàng say đến bất tỉnh nhân sự, hai gò má đỏ ửng, còn không biết trong miệng đang lẩm bẩm thứ gì.

"Sư huynh..."

Bàn tay đưa về phía gò má nàng của Úc Lư chợt cứng lại nơi không trung.

Trong tửu lâu âm ỹ, nhân sinh ồn ào, không ai nghe thấy một tiếng thở dài của một vị tuyệt thế nam tử lục sam, bàn tay thon dài khẽ vuốt ve mái tóc đen của nàng.

Chỉ nhớ sư huynh của nàng thôi sao? Cây nấm khô không có lương tâm.

Thế nhưng... cũng tốt.

Chỉ cần nàng vui, ta có khổ một chút cũng không sao đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 35

Đầu đau quá.

Cổ Tiểu Ma ôm đầu, miêng rì rầm vài tiếng, chỉ cảm thấy người đầy mùi rượu, bụng lại vô cùng khó chịu, lăn trên giường một lúc lâu mới có thể gượng dậy, đập vào mắt là một khuê phòng vô cùng thanh lịch.

Nàng bước xuống đất, chỉ cảm thấy cả người nặng nề, dường như vẫn chưa tỉnh hẳn. Trí nhớ trong đầu lại dần tụ thành hình một nam tử, nhất thời trong lòng cả kinh, nàng sờ khắp người, xác định không có thứ gì bị cởi, bao gồm cả tay nải trên bàn, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này nghĩ lại, nơi Thủy Thất Yên mở không phải là thanh lâu mà chỉ là một tiểu quán quán, nam tử thanh tú tới gần nàng lúc ấy cũng chỉ có thể là tiểu quan. Ôi, vừa nhớ tới cả người đã nổi đầy da gà, Cổ Tiểu Ma bước tới bên bàn rót cho mình một chén trà, lập tức đầu óc cũng tỉnh táo hơn không ít, sau đó cẩn thận nhìn bốn phía.

Ồ, nhìn sơ lược, có vẻ chủ nhân gian phòng này rất thích vẽ tranh, nàng nhìn dọc theo mặt tường thì thấy có rất nhiều tranh chim chóc hoa cỏ, tranh vẽ mưa, hoa chim uyển chuyển, ngay cả người không biết gì về hội họa như nàng cũng không nhận được mà muốn vỗ tay khen ngợi.

Cổ Tiểu Ma xem tranh mà tâm tình sáng khoái, đột nhiên phát hiện có một bức họa hết sức kì lạ, rõ ràng trên tường còn nhiều chỗ trống như thế, sao bức họa kia lại được đặt trên đầu giường, chẳng lẽ có bí ẩn gì ư? Cổ Tiểu Ma tò mò đi tới, đột nhiên... cảm thấy nó rất quen. Rừng trúc này... ồ cái ghế đằng kia...

Là tranh của Úc Lưu!

"Ta vẽ rất đẹp phải không?"

Cổ Tiểu Ma xoay người, Thủy Thất Yên đang cười đứng sau lưng nàng, chẳng biết đã vào phòng từ lúc nào, một thân thanh sam làm nền cho sự thanh nhã, mỹ lệ tuyệt luân của nàng.

Tình địch gặp mặt, trừ đồ mắt, chắc chắn không thể thiếu lừa dối. Cổ Tiểu Ma cố tròn mắt nhìn nàng ta hồi lâu, phát hiện vẫn là nhân gia người ta lợi hại, không thể làm gì khác hơn ngoài suy sụp.

Thì ra đây là khuê phòng của Thủy Thất Yên, Cổ Tiểu Ma hiểu ra, nhìn nàng dọn dẹp chần chệm. Chỉ nghe nàng nói khẽ: "Chỗ ta chỉ có phòng hoa dùng để tiếp khách, không khỏi hơi tục, đành phải khiến muội chịu uất ức mà ngủ trong phòng ta vậy."

Nàng ta khách khí như thế, lập tức khiến Cổ Tiểu Ma thấy hơi chột dạ, giường người ta thơm ngát như thế, mình thân đầy mùi rượu lại còn nằm trên đó, nàng không ngại mới lạ. Vì vậy đầu đầu đáp lời: "Cái đó... là muội..."

"Nghe Lưu nói, muội là người nhặt được bức họa của huynh ấy." Thủy Thất Yên sửa lại chần chệm xong mới bày hộp đựng thức ăn lên bàn, Cổ Tiểu Ma ngửi được mùi thơm, lập tức mặc kệ tình địch hay không tình địch, nhào tới bụng chén: "Đa tạ Thủy cô nương."

Thủy Thất Yên nhìn nàng, vẻ mặt có phần kì lạ, không biết là vui hay giận, chỉ cười như không cười, đột nhiên mở miệng: "Muội muốn biết chuyện xưa của huynh ấy không?"

"Chuyện xưa của Long thần, muội đã nghe rồi." Miệng Cổ Tiểu Ma chứa đầy thức ăn, nói: "Khi còn bé các sư huynh có kể cho muội nghe, khi đó muội cho rằng huynh ấy sống đến nghìn năm, râu ria đã sớm mọc đầy... Sinh ra đã mang sức mạnh đó, chắc, đúng là tốt số..."

"Tốt số?" Thủy Thất Yên cười lạnh: "Nếu có thể lựa chọn, chắc chắn huynh ấy sẽ không chọn sức mạnh đó..."

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thủy Thất Yên thì đặt chén xuống: "Vì sao..."

"Một nghìn năm, yêu ma hoành hành, chính là thời loạn thế. Tương truyền sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, Long Thần Thái Hư Sơ Hàng, chuyển thế làm Giao (giao long). Thế nhân đều biết Long thần chính là người đứng đầu vạn thú trong lục giới, nếu yêu thú và thần thú đều thần phục y, muội có biết liệu thiên hạ này sẽ biến thành dạng gì không?" Thủy Thất Yên lẳng lặng nói: "Ta nghe trưởng lão trong tộc nói, ngày Úc Lưu giáng sinh, trời Giao tộc đỏ như máu, quẻ bói của huynh ấy báo điềm bất lợi cho tương lai cho Giao tộc, từ đó, trong tộc không còn ngày bình yên. Vậy công, đánh lên, đầu độc, nguyên rủa, tất cả mọi nơi dùng mọi thủ đoạn để chiếm được huynh ấy, thứ tôi tệ nhất chính là, Thần giới và Tiên giới hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này, chỉ sợ trong lòng bọn họ cũng nghĩ truyền thuyết kia là thật..."

Trên mặt Thủy Thất Yên dần hiện lên chút vẻ khinh bỉ: "Giao tộc và Xà tộc vốn có cùng rễ, song mỗi nghìn năm Giao tộc sẽ có một kẻ thăng thiên hóa rồng, vì thế tộc nhân Giao tộc luôn tự hào vì điều này, có điều Úc Lư... Từ khi ra đời đã dẫn tới tai ương huyết quang, kể từ lúc đó bị coi là điềm xấu, không ai dám nói chuyện với huynh ấy, thậm chí cả thân phụ mẫu cũng không dám chạm vào người, mãi đến khi Giao tộc bị diệt, vì muốn giữ lại huyết mạch Giao tộc, thập đại trưởng lão mới phong ấn linh lực Long thần, lúc huynh ấy tận mắt chứng kiến toàn tộc chết đi, chỉ mới năm tuổi."

Lòng Cổ Tiểu Ma run lên, buông lỏng tay, lúc này mới phát hiện cả lòng bàn tay đều là mồ hôi.

"Sau huynh ấy lại lưu lạc Nhân giới, được phụ thân ta nhặt về, dốc hết lòng chăm sóc, nhưng bóng ma lúc nhỏ của huynh ấy quá nặng, dẫn đến tính cách có phần lạnh lùng cô độc, đến khi huynh ấy được mười tám tuổi, phong tư thiên tuệ, đôi mắt khắp thiên hạ không ai bằng. Phụ thân rất thích huynh ấy nên đã đặt hôn sự cho chúng ta, ta rất vui." Nàng thân nhiên nói, trên mặt cũng không có vẻ gì là thẹn thùng: "Nhưng vẫn có người nhận ra huynh ấy là con của Giao tộc, truyền thuyết về Long thần chuyển thế lại dấy lên, tộc ta sợ dẫm vào vết xe đổ của Giao tộc nên phụ thân đã thương lượng với các trưởng lão, bán huynh ấy cho thiên đình."

Đôi đũa trong tay run lên, Cổ Tiểu Ma run rẩy, nói: "Cái... Sao? Các người..."

"Muội đừng xem thường tộc nhân của ta, vì tự vệ, đó là cách duy nhất." Thủy Thất Yên đứng trước bức họa kia, đặt bàn tay trắng nõn dịu dàng lên, nhẹ nhàng vuốt ve: "Năm ấy ta cầu xin huynh ấy cho ta vẽ bức họa này, nhuộm tiên khí của Xà thần, giúp ta và huynh ấy có thể qua lại với nhau. Đáng tiếc lúc Úc Lư bị thiên binh mang đi, bức họa ta tặng lại rơi ra khỏi ngực huynh ấy, không biết lưu lạc ở nơi nào, ta vẫn đợi, đợi nghìn năm, chỉ mong có được tin tức của người."

Thủy Thất Yên nhắm mắt, khẽ nói: "Hiện nay phụ thân đã về cõi tiên, ta trở thành thủ lĩnh của Xà tộc, kể từ khi biết tin huynh ấy đã trốn thoát, ta ngày nhớ đêm mong được gặp huynh ấy, chỉ sợ người không chịu tha thứ cho những gì Xà tộc đã làm... Nhưng khi chúng ta gặp lại nhau, huynh ấy lại cười, muội có biết không? Ta chưa bao giờ thấy huynh ấy cười... Vì vậy lần này.... ta sẽ không buông tay nữa."

Nơi khuôn mặt nàng dần nhuộm lên chút sắc thái vô cùng tươi đẹp: "Ta phải bảo vệ huynh ấy, nào sợ diệt tộc."

Cổ Tiểu Ma kinh ngạc đến ngây người, bỗng chợt nhớ đến lúc mới gặp nhau, đôi mắt của hấn cũng lạnh băng như thế.

Thật đáng cười, luôn miệng nói thích hấn, nhưng ngay cả những chuyện hấn từng gặp phải nàng cũng không hề hay biết.

Thật ra nàng đã sớm có thể nhận ra, khi hấn nói chúng ta đều là quái vật, miệng cười, mắt cũng cười, nhưng sao giọng nói lại bi thương đến vậy.

Vì thế, nên hấn mới biết nàng sẽ lạnh, bởi vậy hấn mới che dù cho nàng, khi nước mưa đã dính ướt thân thể, nàng nhìn thấy, nhưng lại không hề giang tay ôm lấy.

Chỉ cần chút hơi ấm sẽ không phải thống hận thế gian này đến thế. Tình nguyện chỉ làm một yêu quái bình thường, giống như nàng chỉ tình nguyện làm một người phạm vậy.

Nhưng bọn họ, không hề được lựa chọn.

Điềm xấu, tai họa, quái vật.

Lúc ngẩng đầu lên, lại không biết phải đi đâu.

Không có cách nào để chống lại vận mệnh, nhưng vẫn phải mỉm cười với thời gian.

Những khi này, chỉ có nàng mới lý giải được sự bi ai, tịch mịch nhất cõi đời.

Cổ Tiểu Ma đẩy cửa, nhìn xuống lan can, Úc Lư đang đứng bên cửa sổ nhìn về phía dòng ngựa xe đàng xa, dường như thời gian đã chậm lại, cô động sự phong nhã của chàng, nở rộ thành từng đóa hoa.

Làm sao bây giờ?

Nàng chỉ tự hỏi mình, không giống Thủy Thất Yên, trừ đặng vân, ngay cả chút pháp thuật ngăn địch nàng cũng không có.

Vậy làm sao mới có thể đứng cạnh hấn, làm sao mới có thể nói thích hấn?

Cổ Tiểu Ma cắn môi, bàn tay vừa siết chặt lại khe buồng lòng, chỉ sững người nhìn bóng thanh sam.

Nhưng... Úc Lư à.

Dù ta có muốn không thích huynh nữa, cũng muộn mất rồi.

"Cây nắm khô!"

Cổ Tiểu Ma đang thương cảm, không hề kịp phản ứng, giọng nói quen thuộc đến đáng ghét này, tên quý nào thế...

Thiên Nghiêu khịt mũi, cười hi hi xuất hiện tại cửa: "Lão tử tìm được rồi..."

"Nghieu Gâu Gâu!" Cô Tiểu Ma vui mừng chạy xuống lầu, đến gần hồng y thiếu niên.

Nàng còn tưởng Thiên Nghiêu sẽ không còn cần nàng nữa, không ngờ lúc này lại gặp, cười đến thấy răng không thấy mắt. Chẳng ngờ Thiên Nghiêu ngo quanh một lúc lâu, lại khịt mũi: "Này... nữ nhân nhà ngươi cũng quá xui xẻo rồi, sao lại rơi vào ổ rắn thế..."

Ồ... rắn...

Sắc mặt nàng có chút khó coi: "Ngươi đang nói, nam nhân tuần tú trong đây, đều là xà yêu à?"

Thiên Nghiêu gật đầu: "Cái mùi đó... đã át lên người người rồi."

...

Thủy Thất Yên muốn mang cả tộc nàng ta lập nghiệp sao, Cô Tiểu Ma lau mồ hôi. Tình tình Thiên Nghiêu lại đơn thuần, cười nói: "Có điều nơi này đẹp thật, nhiều nam nhân nữ nhân cười đùa vui vẻ đến thế, họ đang làm gì đây?"

Cô Tiểu Ma áp a áp ứng: "Chuyện này... Đây là thanh lâu đó, là nơi nam nhân tìm vui thú..."

Nàng miêu tả cho Thiên Nghiêu những kiến thức từng đọc được trong sách.

"Ồ." Thiên Nghiêu nhe hàm răng nhọn: "Vậy ngươi tới đây làm gì, cũng tiếp khách à?"

"Nói bậy." Mặt Cô Tiểu Ma đỏ lên: "Nơi này là Điếm Tướng Đài, là tiểu quan quán, là nơi tìm vui thú của nữ nhân."

"Ngươi nói..." Sắc mặt Thiên Nghiêu tái xanh trong thoáng chốc, nghĩ đến bản thân là động vật giống đực, trong lúc nhất thời rất khó tiếp nhận.

Cô Tiểu Ma nghiêm túc gật đầu.

Thiên Nghiêu sừng sốt hồi lâu, đột nhiên chỉ ra sau nàng: "Người bên cửa sổ kia, có phải là hoa khôi chỗ này không?"

Cô Tiểu Ma quay đầu nhìn lại, thấy Úc Lưu đang nhìn bọn họ nói chuyện, vừa thấy nàng quay đầu thì cười rất thân thiện. Nàng còn chưa nghĩ tới việc phải đối mặt với hán thể nào, lại bị nụ cười đầy phong tình này của hán câu mất hồn, cười ha ha đáp lại, trông rất ngốc nghếch.

Không đợi Cô Tiểu Ma giới thiệu, Úc Lưu đã lạnh lùng mở miệng: "Cửu Vi Huyết Hồ?"

Thiên Nghiêu biến sắc, Cô Tiểu Ma bám lên cổ hán, cười nói: "Là linh thú của ta đây."

"Nghieu Gâu Gâu, đây là Úc Cá Hồ, hai người làm quen nhé."

Hai người đều ngẩn ra, không khỏi cảm thấy túng quẫn với biệt danh của mình. Cô Tiểu Ma gặp Thiên Nghiêu, không hiểu sao mây mù đã bị quét sạch, vỗ vai hán: "Tôi nay chúng ta đi ăn một bữa nhé."

"Thật không?" Mắt Thiên Nghiêu sáng lên: "Có được ăn đồ chơi làm bằng đường không?"

"Có, có, có." Nàng xoay người ra cửa, trong nháy mắt lại xoay người, nói với Úc Lưu: "Úc Cá Hồ, đi cùng nhé, huynh bảo sẽ chi tiền mà."

Úc Lưu bất đắc dĩ vô cùng, chỉ đành phải đi theo sau nàng, lúc ra cửa lại nhìn lại, Thủy Thất Yên đang đứng trên lan can lầu cao nhìn hán.

Thanh sam tung bay, hán bước ra khỏi cửa, chợt một giọng nói vang lên bên tai Thủy Thất Yên.

"Nhiều chuyện."

Lòng nàng run lên, là giọng của Úc Lưu.

Hoặc là nói, giọng nói này mới thuộc về Úc Lưu mà nàng từng biết.

Thuộc về con người của nghìn năm trước, kẻ không bao giờ mỉm cười, một thiên niên cao ngạo lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36

Sắc trời đã gần đến chạng vạng.

Cuối cùng Cổ Tiểu Ma cũng đã cảm nhận được cảm giác được trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, tuyệt đối không hề tốt đẹp như trong suy nghĩ, thậm chí ngay cả ngoáy mũi cũng khó khăn.

Cuối cùng là Úc Lưu đẹp, hay là do màu mắt kì lạ của Thiên Nghiêu? Cổ Tiểu Ma có muốn cũng không còn thời gian nghĩ, nàng trực tiếp vọt vào một cửa tiệm, mua hai cái mũi sa rồi ném cho Úc Cá Hồ và Nghiêu Gâu Gâu, dù mặt đã được che, nhưng vẫn không giấu được thân hình cao gầy cân đối của hai người, đi trên đường càng thu hút nhiều sự chú ý hơn, bên cạnh đó để tiện cho việc ngoáy mũi, Cổ Tiểu Ma cũng đội luôn mũi sa.

Sau đó, dưới ánh hoàng hôn tuyệt đẹp, trong đám người hồi hã, có ba bóng dáng trông như người giang hồ đang đứng sừng sững giữa đường lớn, cầm đầu là một thân người nhỏ bé xám xịt, bên phải là hồng y biêng nhác, bên trái lại là thanh sam hết sức phiêu dật.

Người đi đường rời rít ghé mắt, ôi, nhân vật thần bí, vẫn không nên trêu vào thì tốt hơn.

Dưới sự chỉ dẫn của bóng người màu xám, hồng y cùng thanh sam đi đường rất chậm, cuối cùng ba người tới được một quán nhỏ bán tranh đường. Vốn phía trước sạp còn có rất nhiều người đi đường cùng tiểu hài tử đang đứng xem tranh đường của chủ quán, vừa nhìn thấy ba người đã lập tức giải tán toàn bộ như ong vỡ tổ, có một tiểu hài tử không kịp lấy tranh đường, khóc sụt sùi, lại bị người lớn đánh một cái vào ót, vừa thấy ba người đội mũi, lập tức sợ đến im bặt.

Chủ sạp là một lão đầu, đã sớm bị dọa đến run lẩy bẩy: "Xin... xin hỏi ba vị khách quan..."

Cổ Tiểu Ma khom lưng xuống, xuyên qua mũi sa màu đen, chỉ có thể thoáng thấy được khuôn mặt trắng bệch của nàng: "Làm cho ta ba tấm tranh đường."

Chủ sạp khúm núm gật đầu: "Mời khách quan xoay đĩa."

Tranh đường này là một món ăn vặt lưu truyền đã nhiều năm của nhân gian, đặt một tấm đá trắng lên, bên cạnh là một cục đường đã sớm bị lửa than nấu chảy, bên trái có một đĩa xoay, phía trên có tên mười hai con giáp và một ít động thực vật được viết bằng mực đỏ, mấy lần xoay, xoay được hình gì thì tranh đường cũng có hình dáng như thế.

Cổ Tiểu Ma xoa tay, dùng sức một chút, đầu mũi tên gỗ liền xoay tròn, cuối cùng dừng lại trên chữ "quả đào".

Nàng reo lên một tiếng, dù đào không hiếm, nhưng dù sao cũng là quả tròn, đường sẽ rất nhiều, ăn rất đã nghiền. Chủ sạp làm xong, lần này đến lượt Thiên Nghiêu, hắn đã sớm đi qua đi lại quanh sạp hành khá nhiều lần, ngửi trái ngửi phải, hết như muốn bùng cả sạp của người ta đi luôn vậy.

Cảnh tượng lúc này vô cùng quái dị, ba người vây quanh một sạp tranh đường, hồng y nhảy lên nhảy xuống, cuối cùng lại gào lên. Cổ Tiểu Ma ngạc nhiên nhìn sang, thì ra là do Thiên Nghiêu quá hưng phấn, lúc xoay đĩa đã làm gãy mất đầu mũi tên gỗ.

Cũng may dù chủ sạp đã già, nhưng vẫn được xem là cơ trí, thừa dịp trước khi Thiên Nghiêu nổi đóa đã thay đầu mũi tên, Thiên Nghiêu cũng có kinh nghiệm, chỉ đụng nhẹ, mũi tên liền dừng trên chữ "cá chép".

"Cá chép?" Hắn nhảy dựng lên: "Cây nấm khô, ta xoay có được không?"

"Được được được." Cổ Tiểu Ma đáp phụ họa, cá chép vừa đẹp vừa lớn, có điều chỉ là những sợi đường được nối lại với nhau, không nhiều như đào. Không lâu sau hai người đều cầm tranh đường của mình, vừa đội mũi sa vừa ăn rất vui vẻ.

"Tới phiên huynh." Hai người bốn mắt đều nhìn về phía Úc Lưu.

"... Ta cũng phải quay sao?" Úc Lưu khó chịu nói.

"Đương nhiên." Dưới tình huống này, chủ nhân và linh thú vô cùng ăn ý.

Đuôi mày Úc Lưu giật giật: "Chọn đại cho ta là được rồi."

Đáng tiếc Cổ Tiểu Ma và Thiên Nghiêu vẫn không chịu buông tha, Úc Lưu vô cùng bất đắc dĩ, chỉ đành phải tiến lên trước, tùy tiện chạm vào mũi tên kia, đĩa quay xoay nhanh, cuối cùng dừng lại trên chữ "long".

Ngay cả chủ sạp cũng có chút kinh ngạc: "Vị khách quan này thật là may mắn, người có thể quay vào chữ "long" và "phượng" không nhiều đâu."

Úc Lưu ngẩn người, cảm thấy có hai ánh mắt đầy ganh ghét đang nhìn mình, hắn quyết định không nhìn nữa.

Long, chẳng phải sẽ rất to và hoa lệ sao? Ngay cả Thiên Nghiêu, một kẻ chẳng hề biết gì về tranh đường cũng có thể cảm nhận được, nếu không, cây nấm khô quắt này lấy đâu ra oán niệm lớn đến thế?

Long được làm xong rất nhanh, Úc Lưu cầm lên, vì vội rời đi nên tiện tay ném cho chủ sạp một thỏi bạc hai mươi lượng, khiến chủ sạp kích động đến mức suýt hôn mê bất tỉnh.

"Xem ra Thủy Thất Yên cho huynh không ít bạc." Cổ Tiểu Ma lười biếng nói: "Dù gì cũng là huynh mời khách, chúng ta đến từ lâu lớn nhất đi."

Úc Luru cười không nói gì, tùy tiện gọi một tiểu hài từ đang hoảng sợ đi ngang qua, nói: "Cho đệ."

Gió đêm thổi bay lớp màn đen trước mặt hắn, đứa bé kia nhận lấy tranh đường, mắt sáng lên.

Cổ Tiểu Ma khó chịu đi trước, Thiên Nghiêu ngăn ra hỏi lâu mới "à" một tiếng, nói: "Cả Hồ huynh, nếu huynh không muốn thì có thể cho ta, sao lại cho người khác..."

... Đầu Úc Luru đầy vạch đen.

Từ lâu sầm uất, gần cửa sổ, một vị trí rất phong nhã.

Lúc này có ba người đang ngồi, đầu đội mũ sa đen, không khí xơ xác tiêu điều đến cùng cực, chuông quây và tiểu nhị sợ đến mức không dám vác xác tới, chỉ dám đứng nhìn.

Ba người kia ngồi im một lúc lâu, không nói gì.

Đột nhiên, cái bóng xám kia giật giật, có gió thổi qua mũ sa của nàng, để lộ chiếc cằm trắng nõn. Đám chuông quây và tiểu nhị đứng trên cầu thang đã không dám đi vào trong nữa.

Như cuối cùng đã không nhịn được, đột nhiên có một giọng nói trầm thấp vang lên.

"Ai gọi đồ ăn."

"Tên mời khách."

Bóng xám và hồng y cùng nhìn về phía thanh sam.

Úc Luru ngăn ra: "Ta không biết các người muốn ăn gì."

"Gọi đại vài món là được."

"... À." Úc Luru nghiêng người, gọi: "Chuông quây, tới đây."

Chuông quây và tiểu nhị của quán sợ sệt tiến tới.

"... Thấy từ lâu các người cũng không lớn lắm, cứ mang lên vài món là được." Hắn chậm rãi nói: "Khai vị có hạnh nhân Phật thủ, tiếp đó là thịt hươu hầm, gà tơ mộc nhĩ, cá hoa quế, thỏ bát bảo... à, đồ ăn mặn hơi nhiều, thế thì cho thêm măng thái, ngó sen ngâm dấm đường, đậu hủ dãi sen, cháo đậu đen..."

Hắn ngừng một chút, không nhìn tới mấy cái miệng đang mở lớn, còn có vẻ mặt đã hóa đá của hai vị trưởng quây và tiểu nhị: "Đủ chưa? À, còn đồ ngọt nữa... Cứ mang đại lên chút hoa quả, sữa táo, quả hạch đào tẩm đường phèn, với mấy loại hạt là được... đừng quên cho thêm trà súc miệng, một bầu Dương Hồ Xuân Lục..."

Hắn nói xong, mãi một lúc lâu cũng không có ai đáp lại. Úc Luru có phần khó chịu: "Thế nào, ngay cả những thứ bình thường này cũng không có sao?"

"À, tiểu nhân sẽ đi gọi. Có điều món khách quan gọi có vài thứ là ngự thiện (đồ ăn của vua) ... tề điểm cần phải chuẩn bị nguyên liệu, có lẽ sẽ hơi lâu..."

Úc Luru không nhịn được mà gật đầu, chuông quây và tiểu nhị nhanh chóng chạy trời chết xuống lầu.

Cổ Tiểu Ma nhìn Úc Luru hồi lâu, sau đó mới sáng tỏ: "... Thì ra huynh đã từng ăn vụng ngự thiện."

"Ăn vụng?" Thiên Nghiêu kích động: "Ăn vụng được nhiều thế à? Ta cũng muốn ăn vụng..."

"Ngự thiện thật sự, vô cùng khó ăn." Úc Luru lạnh nhạt nói: "Lúc thọ yến của Tây Vương Mẫu, ta có đến ăn bữa ngự thiện này, khó ăn như uống độc vậy..."

"Bị bắt lên trời còn được ăn ngự thiện." Mắt Cổ Tiểu Ma và Thiên Nghiêu sáng lên, dáng vẻ như rất muốn bị bắt đi.

"Chỉ là vì lấy lòng ta thôi."

Úc Luru không muốn nói nhiều về chuyện này, bỗng như nhớ ra thứ gì đó, thái độ dần chuyển khác, thả một thỏi vàng lên bàn: "Ta còn có việc."

Hắn cởi mũ sa, tung người nhảy xuống khỏi lầu hai, thanh sam phát lên, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Cổ Tiểu Ma không nói gì, chỉ nhìn hướng hắn rồi đi, như ngây ra,

Thiên Nghiêu thấy không vui, hươu hươu tay trước mặt Cổ Tiểu Ma: "Sao thế? Sao ánh mắt ngươi lại buồn nôn vậy?"



...

"Người thì hiểu cái quái gì, đồ hồ ly đàn." Cổ Tiểu Ma tức giận: "Đây gọi là si tình, người hiểu cái gì là si tình à?"

Thiên Nghiêu như bị sốc nặng: "Người nói... người... người, hửn..."

"Có phải ánh mắt của ta rất tốt không?" Cổ Tiểu Ma chỉ mắt hỏi.

"Ánh mắt thì tốt, có điều cặp mắt này thì quá xấu." Thiên Nghiêu khinh bỉ: "Người không nhìn lại mình à..."

Lòng nàng căng lên, đây không phải là lần đầu nghe thấy những lời này, nhưng lần sau còn khó nghe hơn lần trước.

Thiên Nghiêu thấy vẻ mặt của nàng thay đổi, bất đắc dĩ nói: "Vốn đã xấu như vậy, còn mang dáng vẻ như nhà có tang, người... quên đi, đi với lão tử đến chỗ này."

Nàng ngẩng đầu, lại thấy Thiên Nghiêu nhe răng, cười đến vô cùng đắc ý: "Chờ lão tử ăn no sẽ dẫn người đến một chỗ rất tốt."

Ban đêm, đã khuya lắm rồi.

Thiên Nghiêu no đến sắp tắt thở, Cổ Tiểu Ma lại không ăn gì. Hoặc là nói, nàng đã bị tạo hình của mình dọa đến ngầy ngời.

Mái tóc lòa xòa được búi lên thành hai viên tròn tí mĩ rục rờ như ánh mặt trời, mặt được trét phấn, thoát nhìn không còn tái nhợt, môi đỏ tươi, tiếp đó là một thân y phục đỏ thắm, trên người hay trên đầu đều toàn một màu vàng chói mắt, hết như một gốc cây vàng.

Thiên Nghiêu xoa bụng, nghiêm chỉnh nói: "Màu đỏ mới đẹp, như lão tử..."

Cổ Tiểu Ma lau mồ hôi: "Yêu quái các người... à, yêu quái chúng ta đều thích kiểu này sao? Ta trông như Thập Bát..."

"Quần nàng ta làm gì? Trông đẹp mắt là được." Thiên Nghiêu cười như ăn trộm: "Đi theo tên Cá Hổ đó đi, ta ở đây xem."

"Lúc này sao?"

"Chính là lúc này, người chân chừ cái gì, cẩn thận bị xà tinh kia đoạt mất bây giờ."

"À." Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu, lòng căng thẳng, thấp giọng đọc một tràng bí quyết, sau đó đằng vân, trực tiếp bay lên ngoài lầu ba, bên trong ánh nến mờ ảo, có hai dáng người mơ hồ.

Úc Lưu nhấp bút lông, không biết đang làm gì, Thủy Thất Yên đứng cạnh hắn, cách hắn gần như vậy, phong thái hai người đều vô cùng ưu tú. Tay hắn cầm bút, vẻ mặt vô cùng chuyên chú.

Thì ra huynh nói còn có chuyện, chính là vì muốn tới gặp nàng ta sao?

Bỗng nhiên Cổ Tiểu ma không biết phải làm gì.

Thiên Nghiêu ở phía dưới nghịch đá, qua lúc lâu mới nhìn lên, đã không còn thấy bóng dáng của Cổ Tiểu ma.

"Hiện nay, yêu giới vẫn tìm ta sao?" Úc Lưu thân nhiên nói.

"Hơn phân nửa vẫn không biết huynh đã trốn thoát." Thủy Thất Yên khẽ mỉm cười: "Thiên giới ép gió rất chặt, chi sợ sẽ xảy ra đại loạn lục giới như nghìn năm trước..."

"Tới giờ có bao nhiêu người biết đồ giải phong ấn ở Thiên Điện?"

Ánh mắt của Thủy Thất Yên hơi ngưng lại: "Huyền Âm giáo biết, Thiên giới... chi sợ cũng biết rồi."

"Vậy là đủ." Ngòi bút dưới tay không ngừng, nói: "Vi thế, chỉ cần ta còn, thiên hạ vĩnh viễn không có ngày yên bình."

"Lưu." Thủy Thất Yên nắm lấy tay hắn: "Chẳng lẽ huynh..."

"Nhưng ta lại không cảm thấy có gì phải vội, lục giới sớm ngày bị hủy, thiên hạ sớm ngày thanh tịnh." Bút vẫn không ngừng, tuy miệng cười nhưng giọng nói lại lạnh lẽo vô cùng: "Một nghìn năm rồi, thiên hạ này vẫn đáng khinh như thế, không chút thay đổi."

Lòng Thủy Thất Yên vừa động, có chút hốt hoảng, nhưng lại không biết nên nói gì.

"Vẽ sai mất rồi." Nàng nhận lấy bút của hắn: "Dù sao vẽ tranh cũng không giống với viết chữ."

"Chà." Đột nhiên Úc Lưu cười khê, mặt mày vô cùng đắc ý: "Quả nhiên vẫn chưa được."

"Tôi tìm ta nói chuyện đại sự xong lại muốn ta dạy huynh vẽ tranh..." Thủy Thất Yên nhắc bức họa kia lên, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc: "Đây là..."

Có gió thổi vào, bức họa trong tay nàng bay lên.

Bút pháp non nớt, phác họa một nữ tử mặc y phục xám tro đứng dưới tàng cây, mặt như nhuộm ánh mặt trời, trên môi là một nụ cười yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 37

Thời gian trôi nhanh như dòng nước chảy xiết.

Trong nháy mắt, Cổ Tiểu Ma đã ở Điểm Tướng Đài này được gần một tháng, mỗi ngày đều ăn no ngủ đủ, sống phóng túng cùng Thiên Nghiêu, thỉnh thoảng còn hành nghiệp trượng nghĩa, bắt vài tên trộm nhỏ, đúng là tự do tự tại.

Nàng như càng lúc càng không tìm không phổi, gặp chuyện gì cũng có thể cười cả một lúc lâu, vốn Thiên Nghiêu chẳng hề hiểu có gì đáng cười, có điều thấy đường trong tay Cổ Tiểu Ma thì cứ vui vẻ đi theo lăm lăm.

Đạo mất trời đông giá rét đã tới. Giữa ban ngày, Điểm Tướng Đài không làm ăn, Cổ Tiểu Ma ngồi trong đại sảnh, mặc rất dày, hệt như một con gấu xám. Thiên Nghiêu không sợ lạnh, chỉ cười nằng, Cổ Tiểu Ma thẹn quá hóa giận, mắt thấy có một cuộc ác chiến sắp bùng nổ.

Cửa trên lầu lại bị đẩy ra, Thiên Nghiêu còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bóng xám chợt loé, Cổ Tiểu Ma lại biến mất. Hắn không khỏi khinh bỉ... đến khi nào mới hết.

Úc Lưu như không nhìn thấy gì, đứng trên lầu lúc lâu, khẽ nói: "Thất Thất."

Rất nhanh đã nghe thấy tiếng đáp lại của Thủy Thất Yên, sau đó ra khỏi phòng mình, vào phòng của Úc Lưu.

Cửa đã đóng, Thiên Nghiêu chậm rãi cúi xuống gầm bàn, nhỏ giọng nói: "Này, người ta đã vào phòng rồi, ngươi cũng đừng tránh nữa được không?"

Cổ Tiểu Ma ôm gối trốn dưới gầm bàn, không biết mắt đang nhìn đi đâu, ngơ ngác xuất thần.

"Cây nấm khô." Thiên Nghiêu đưa tay chọc chọc.

"À?" Cổ Tiểu Ma như vừa kịp phản ứng: "Gì vậy?"

"... Dưới gầm bàn dễ chịu không."

"... Dễ chịu lắm."

"Dễ chịu cái đầu ngươi, mau ra đây!"

"À."

Cổ Tiểu Ma cuộn người bò ra khỏi gầm bàn, cẩn thận liếc phía trên một chút, lúc này mới đứng lên, khôi phục dáng vẻ đại gia: "Ta vừa thấy có đồng tiền lẫn xuống dưới bàn..."

"Ngươi nhìn thấy người ta là tránh, chơi vui không?" Thiên Nghiêu không nhịn được mà gãi lưng: "Dù gì đi nữa hắn cũng không biết ngươi thích... ừm."

Cổ Tiểu Ma che miệng Thiên Nghiêu, à, có thể nói là còn hơn cả siết. Thiên Nghiêu nghiêng người đầy ý khinh thường, giương nanh múa vuốt bị Cổ Tiểu Ma mang vào hậu viện. Có chút mùi hương thoang thoang bay đến, Điểm Tướng Đài này là một ổ rắn lớn, lại không thấy có đầu bếp, từ trước đến nay nàng không dám động vào rượu và thức ăn ở đây. Có điều mùi thơm ngày hôm nay quá nồng, khiến Thiên Nghiêu và Cổ Tiểu Ma quên cả việc gây gổ, hít mũi, lần theo dấu mùi thơm kia.

Mùi thơm này xuất phát từ bên ngoài tường, hai người nhảy lên đầu tường, đi thẳng theo cái hẻm nhỏ, cho đến một rừng cây vắng lặng, bỗng chốc lại cảm thấy có gì đó không đúng.

"Đây là mùi gì?" Nàng cau mày.

"Ày." Thiên Nghiêu khó chịu nhíu mày: "Mùi này... Giống như... linh đan vậy."

Không đúng.

Nếu thật sự là mùi của linh đan bình thường, hấp dẫn được linh vật thì đám xà yêu kia còn có thể ngủ an ổn được như vậy sao? Mùi này... chỉ sợ là để hấp dẫn riêng người nào đó, nếu là ma... Ma vật duy nhất trong trấn này chỉ có mỗi mình. Thiên Nghiêu cảm thấy vô cùng kì lạ, sao cả Cổ Tiểu Ma cũng ngủ được?

Hắn nhìn nàng đầy nghi ngờ, hai người cũng cảm thấy có gì đó không đúng, liền dừng lại, tuy nhiên đã quá muộn.

Đột nhiên mùi thơm kia biến mất, trong không khí có thứ gì đó đang ẩn nhẫn phát động.

Cỏ khô trên đất bị thổi bay tứ tung, lại chậm rãi ngưng tụ, dần tạo thành một thân hình gầy gộc, đúng là một nam tử trẻ tuổi, trên mặt còn có sắc xanh.

"Tìm người đã lâu, ra là trốn ở đây." Hắn lạnh lùng thốt lên: "Điệp An tiên tử, người có biết tội của mình không?"

Nhịp tim của Cổ Tiểu Ma tăng lên dồn dập, bên trong như có thứ gì đó đang giãy giụa, cố gắng phá kén.

Cảm giác này thật quen thuộc.

Nàng sắp như vậy nữa rồi.

Nếu Diệp An xuất hiện ở đây, sợ rằng sẽ kích động sát khí, đưa thiên binh tới thì không nói, thậm chí còn có thể khiến Úc Lưu bị bại lộ.

Cổ Tiểu Ma quỳ trên đất, đè chặt tim, đau đến mặt trắng bệch.

"Cây nắm khô?" Thiên Nghiêu căng thẳng gọi, lập tức chuyển sang hướng Thanh Long: "Sao mặt người xanh lè kì lạ thế? Trúng độc à?"

...

"Không ngờ người còn nuôi sùng vật." Thanh Long khinh miệt cười một tiếng: "Có điều chất lượng hơi kém, hồ yêu vốn đã lợi hại nhưng lại ăn quả Vãng Sinh, thành ma không có căn cơ, sớm muộn cũng bị phản phệ."

"Đồ mặt quỷ xanh lè!" Sắc mặt Thiên Nghiêu trầm xuống, hóa nửa hình thú tấn công tới.

Hồng ảnh nhanh lẹ, nhanh chóng xuất hiện chín bóng người vây quanh Thanh Long. Thanh Long không động, hai tay chấp sau lưng, tạo thành một tư thế rất kì lạ.

Ánh mắt của hắn cũng rất nguy hiểm.

Khí tức rất mạnh, dù đều là tọa thần tứ phương, nhưng so với Chu Tước hay Bạch Hổ, kẻ này thích hợp với việc chiến đấu hơn. Thiên Nghiêu cắn răng, tay như đao, chín bóng người cùng công kích về phía Thanh Long.

Đòn tiến công từ bốn phương tám hướng, nhưng Thanh Long không hề hoảng loạn, huyền hóa ra một thanh đoản đao trong tay, trực tiếp đánh về bên phải hồng ảnh, Thiên Nghiêu rung mình, tên này lại có thể nhìn ra chân thân của hắn.

Ánh sáng lóe lên, Thiên Nghiêu có chút chật vật, lăn qua một bên, bên gò má có một vết máu, đột nhiên hắn cảm thấy có gì đó không đúng.

Thanh Long đứng ở phía trước không xa, ống tay áo bị rách.

"Điệp An tiên tử?" Hắn nhủ thầm: "Đánh lên sau lưng, quả nhiên danh bất hư truyền."

Trong tay nữ tử vận y phục xám là một nhánh cây khô héo, mũi nhọn sắc lẹm, vết đao do Thanh Long chém vào vô cùng rõ ràng. Ánh mắt của nàng lạnh như băng, đứng ở nơi đó có vẻ gầy yếu vô cùng, nhưng lại khiến người ta không thể xem thường.

"Bớt nói nhảm đi..." Nàng lau máu tươi nơi khóe miệng, mắt sáng ngời: "Ta tên là Cổ Tiểu Ma."

Cái tên này... dường như đã nghe ở đâu rồi.

Từ Vi Đại Đế đã từng nhắc qua ư? Nhưng nàng bị mùi của Tụ Ma Đan dụ tới, ắt hẳn phải giống với con Cửu Vĩ Huyết Hồ này, là ma vật.

"Rất thú vị." Thanh Long nhếch môi, thu hồi đoản đao, cũng tự nhiên nhặt một nhánh cây lên.

Thiên Nghiêu nhìn Cổ Tiểu Ma đầy kinh ngạc: "Người..."

"Nếu không phải nhờ ta ra nhiều nhanh, khuôn mặt nhỏ bé của người đã không còn rồi, Nghiêu Gâu Gâu." Nàng vẫn còn thời gian để thề lười với hắn.

Mặt Thiên Nghiêu đỏ lên, cả giận nói: "Cẩn thận cái thân mình đi, hừ."

Hai người không nói thêm gì nữa, chuyên tâm nghênh chiến. Khổ nỗi trong tay Cổ Tiểu Ma không có kiếm, dùng nhánh cây cũng không thuận tay, may

mà Thanh Long cũng cầm nhánh cây, có lẽ còn có thể cố mà đánh một trận.

Ba bóng người giao thủ hồi lâu, Thiên Nghiêu huyền hóa ra bảy cái đuôi, vùng trái vùng phải, kiếm pháp của Cổ Tiểu Ma tinh diệu, hai người liên thủ lại khiến Thanh Phong bị chèn ép, trong lúc nhất thời không thể chiếm được thế thượng phong. Cứ phí thời gian như vậy, kẻ bất lợi luôn là mình, Thanh Phong thâm sát ruột, vốn hấn định tới bắt Diệp An để tranh công, huống chi còn có ván cược với cả Chu Tước, giờ thì làm bộ như công bằng mà thu đoàn đao về, lại bị hai người khống chế, không biết con chim ngốc kia mà thấy mình thế này thì sẽ cười đến độ nào. Suy nghĩ này nảy lên, đột nhiên sát khí trong mắt Thanh Long lộ rõ, mây trên trời lồng lộn, có thứ gì đó găm thét, một luồng khí tức kinh người bùng lên trong nháy mắt. Cổ Tiểu Ma và Thiên Nghiêu còn chưa kịp phản ứng đã bị luồng khí kia thổi bay ra ngoài, đập mạnh xuống đất.

... Không thấy Thanh Long nữa.

Không, hấn vẫn ở đây, chẳng qua đã hóa thành chân thân thần thú dữ tợn dài chừng mười trượng.

Hấn lại hiện chân thân!

Cổ Tiểu Ma nhìn sang bên cạnh, Thiên Nghiêu cũng ngẩng ra, đang nhìn về phía nàng.

"Chạy!" Nàng quát.

"Nhưng..." Thiên Nghiêu còn muốn nói gì đó, vết thương bên má vẫn còn đang chảy máu, trông vô cùng chói mắt.

"Chạy mau." Cổ Tiểu Ma cúi đầu, sự kích động trong mắt đã biến mất, chỉ quát lớn: "Người chỉ là linh thú của ta thôi, chết thì ta đổi con khác!"

Chỉ là linh thú mà thôi.

Đừng nghĩ rằng ta đối xử tốt với người thật lòng, đi nhanh đi.

Trong đôi mắt nhạt màu thoáng lên chút vẻ buồn bã, Thiên Nghiêu tức giận nhìn chăm chăm vào nàng, vẫn không nhúc nhích.

Không khí cuộn cuộn, cây cối oằn mình, dường như đều phải quỳ lạy trước sức mạnh khủng khiếp này.

Thanh Long gầm lên một tiếng, thân mình to lớn và hùng vĩ, vảy toàn thân chợt dựng lên, nhanh chóng đánh tới chỗ bọn họ.

Tất cả mọi thứ ven đường như bị thổi tung.

Cổ Tiểu Ma nhắm mắt, hệt như lần bị lời thuật tập kích.

Lòng nàng có chút ngán ngẫm, đã lâu như thế mà vẫn không có dũng khí đi gặp mặt sư phụ và sư nương dù chỉ một lần.

... Đồ nhi bất hiếu.

Thanh Long gầm thét, như muốn nuốt chửng nàng.

Đột nhiên, có tiếng tiêu vang lên, nhẹ nhàng, uyển chuyển một lúc lâu, du dương kì ảo.

Thân thể to lớn kia dừng lại trong phút chốc.

Thanh Long không thể gầm nữa, khí lực toàn thân như bị rút cạn, đôi mắt lớn màu vàng đất tràn đầy vẻ sợ hãi, như chìm trong sương mù, cự long biến mất, chỉ thấy nam tử kia đứng tại chỗ, cả người như đang phát run.

Hấn không dám ngẩng đầu nhìn.

Thanh sam tung bay, tóc đen phấp phới, lay động theo chiều gió, hệt như một vị thần.

Trên trán hấn có hoa văn ẩn màu xanh, đôi mắt lục sắc trong trẻo lạnh lùng mà u ám. Đầu gối Thanh Long run lên, quỳ rạp xuống.

Long thần... chuyển thể.

Kẻ đứng đầu vạn thú lục giới, sự thần phục ẩn sâu trong máu bọn họ, không có cách nào để kháng cự.

Long thần chuyển thể chỉ là một truyền thuyết, chẳng phải vẫn còn đang bị bắt giam trên trời sao? Vì sao lại xuất hiện ở nơi này? Thanh Long quỳ trên mặt đất, mắt đảo loạn, nhưng hoàn toàn không nghĩ ra được gì.

Cảm giác sợ hãi từ trong ra ngoài này... Tứ chi không nén được mà run rẩy, Thanh Long chỉ cảm thấy vô cùng mất mặt, nếu có một cái lỗ để chui vào thì tốt rồi.

"Nàng ấy không phải Diệp An."

Bỗng một dòng nước xoáy đổ xuống từ không trung, một cánh tay trong lớp từ y vurun ra, kéo lấy Thanh Long, chui lại vào dòng nước xoáy, nháy mắt đã biến mất không còn gì nữa.

Hắn là Từ Vi. Biển cổ này giống hệt với sự xuất hiện của Úc Luru, đến nhanh mà đi cũng nhanh, không ai có thể định thần. Cổ Tiểu Ma trừng lớn mắt, tiếng tiêu dừng hẳn, Úc Luru nhìn nàng, không thể thấy rõ vẻ mặt.

Đây là lần đầu tiên kể từ những ngày gần đây, nàng không cố ý tránh khỏi Úc Luru.

"Lão tử cũng chỉ là linh thú thôi..."

Tiếng nói rất nhỏ, nàng lại nghe thấy rất rõ ràng. Cổ Tiểu Ma đứng dậy, móng tay đâm sâu vào trong da thịt, không nói gì.

...

Rượu nồng trút thẳng vào họng mang đến cảm giác lạnh lẽo vô cùng thoải mái, hơi nóng còn chưa dâng lên đã bị rượu ép xuống, cứ lặp lại như thế.

Cổ Tiểu Ma không ngờ mình sẽ có ngày hôm nay, ngồi ôm một vò rượu như nhị sư huynh, có điều Vân Tiêu thường ngồi trên vách núi, mà nàng không thể làm gì khác hơn là ngồi trên nóc nhà, đập gối, chẳng hề có chút tính nghệ thuật nào.

Tầm mắt dần trở nên mờ lung, Cổ Tiểu Ma đặt vò rượu xuống, cười rộ lên một cách ngốc nghếch.

"Mọi người... giờ này... hức!" Nàng bắt đầu mê sảng: "Giờ này... hức!"

Dường như có chút khó chịu, Cổ Tiểu Ma lại uống thêm một ngụm rượu lớn, nhắm mắt, hai gò má đỏ bừng. Sắc trời dần tối, hơi lạnh thổi quanh, có thứ gì đó rơi xuống từ trên trời.

Tuyết rơi rồi.

Nàng ôm vò rượu, ngáy vang, ngồi bên phải nóc nhà.

Có bóng thanh sam lặng lẽ đáp xuống, đứng bên trái.

Thời gian như ngừng lại.

Trời rất lạnh, mi mày Cổ Tiểu Ma đã đóng một lớp sương trắng.

Úc Luru cau mày, như vậy nàng cũng không ngủ được. Cũng là vì tên hồ ly kia giận nàng thôi, cần gì phải bị kích thích đến mức này chứ?

Hắn ngồi xuống cạnh nàng, vươn tay đoạt bầu rượu kia, nhưng không ngờ lại đánh thức nàng. Bỗng miệng nàng thốt lên một câu như mê sảng: "...Sư huynh... hức!"

Hắn không động, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

"Tửu lượng... hức... không tề... hức... Oanh Oanh... hức! Sao không đến uống chung..."

Trong đôi mắt xanh thẳm kia có chút kinh ngạc, nàng... say rồi thì ai cũng gọi sao?

"Hu hu... sư nương... đồ nhi... hức... đồ nhi rất nhớ người... ôi... hức... sư phụ... Tiểu Ma không dám... hức... không dám uống rượu nữa..."

"Này..." Úc Luru không nhịn được mà xoa người nàng, lòng buồn bực, dù gì lúc chiều hắn đã cứu nàng, không biết gọi tên của hắn sao?

"Huynh là...? Hức!" Cổ Tiểu Ma nâng mắt, say khướt nhào tới, vươn tay sờ lên mặt Úc Luru, nhẹ nhàng bắt lấy, dùng sức mà nheo.

...

Cảm giác gì thế này, mùi hương, hơi ấm quen thuộc quá.

Hệt như cảm xúc ngày nhớ đêm mong, rồi lại sợ sệt không dám chạm vào. Là con người lạnh nhạt, là con người biết cười trong lòng nàng đây sao?

Sợ rằng... cũng chỉ là một giấc mơ đẹp mà thôi.

Nhưng mà, dù chỉ là mơ, cũng rất muốn... rất muốn... được gặp huynh.

"Chà, Úc Cá Hố."

Úc Luru bực bội muốn đẩy nàng ra, lại thấy Cổ Tiểu Ma buông bàn tay đặt trên mặt hắn, lại chuyển xuống phía dưới, ôm chặt lấy Úc Luru.

Tuyết rơi đầy vạt áo.

"... Ta rất thích huynh."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cưỡi Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 38

Một tửu lâu, trong góc, có ba người đang ngồi.

Ba người đều mặc hắc y, một mặt mũi ôn hòa, kẻ bên trái lại có phần âm trầm, kẻ bên phải vẫn luôn cúi đầu ẩn trong mũ, không thấy rõ mặt.

Ba người đều thưởng thức trà thơm của mình, không nói nhiều.

Không lâu sau, một thiếu niên hồng y xuất hiện ngoài cửa, màu mắt rất nhạt, vô cùng kì lạ, có điều sắc mặt hắn không tốt, khiến người khác không dám chú ý.

Hắn ngồi xuống góc này, thấy ba người kia không nói lời nào, không nhìn được mà gõ bàn, lại gõ chân, tức giận nói: "Có chuyện thì nói, lão tử không rảnh."

"Tiểu Thiên." Thiên Cầu cảnh cáo.

Thiên Nghiêu hết cách, chỉ đành phải để chân xuống. Mạnh Trạch Hư khẽ mỉm cười: "Ta đang đợi ngươi nói trước."

"Ta nói?" Đột nhiên giọng nói của Thiên Nghiêu cao lên: "Nếu các người còn chờ ở đây thì đến tám phần là ta và cây nấm khô kia đã bị tên mặt xanh kì lạ ấy nuốt mất, đến cả mảnh xương vụn cũng không còn rồi."

"Thanh Long?" Mạnh Trạch Hư bất ngờ hỏi: "Bọn họ biết Long thần ở đây sao?"

"Chắc chắn là không biết." Thiên Cầu đáp: "Nếu không thì sao còn phái tọa thần tứ phương tới? Chắc chắn họ không thể nào thắng được Long thần."

"Nàng có bị thương không?" Mạnh Trạch Hư nâng chén trà, hỏi như vô ý.

"Lúc đánh nhau thì không, nhưng không hiểu sao trước lúc đánh nhau thì lại ôm ngực thổ huyết..." Thiên Nghiêu có hơi lo lắng nói: "Nếu không phải Cá Hồ huynh chạy tới kịp, chúng ta đã toi rồi."

Cá Hồ huynh?

Đầu ba người bắt đầu xuất hiện vạch đen. Thiên Cầu trầm giọng hỏi: "Cá Hồ ở đâu ra?"

"Chính là vị Long thần mà các người muốn tìm đấy. Cây nấm khô kia gọi như thế mà..."

...

"Ngươi lên ra ngoài, nàng ta không phát hiện chứ?" Bồng hữu hộ pháp mở lời.

"Đương nhiên... là không." Đột nhiên sắc mặt của Thiên Nghiêu trở nên bất thường: "Nhưng tên Thanh Long kia lại cứ gọi nàng là Điệp An Điệp An..."

Mạnh Trạch Hư đứng lên, nói: "Đã như vậy, hẳn Thiên giới đã biết Úc Lưu ở đây. Xem chừng bọn họ, bảo vệ Tiểu Ma, đã biết chưa?"

Thiên Nghiêu ngẩn ra, gật đầu một cái. Chợt Mạnh Trạch Hư biến mất không còn tung tích, cũng may đây chỉ là góc quán, không có bao người chú ý, nếu không chắc sẽ có người tự cho rằng mình vừa gặp ảo giác.

Chỉ còn ba người, mãi một lúc sau cũng không có tiếng nói nào.

Bồng chốc hữu hộ pháp lại bật cười, giọng cười vô cùng quái dị.

"Cây nấm này hấp dẫn không ít người vật, thôi, nếu Úc Lưu đã nguyện ý chấp nhận bị giam cầm vì nàng, có một lần thì sẽ có lần thứ hai." Hắn cũng đứng lên, không biết trong tay đang cầm thứ gì, đặt lên bàn, nói: "Ngươi biết nên làm thế nào rồi đấy."

Hữu hộ pháp dứt lời, xoay người, chậm rãi ra ngoài.

"Phong huyết." Thiên Cầu cảm viên đan được đổ như máu trên bàn lên, khẽ nói: "Tìm cơ hội hạ được nàng cũng được."

Thiên Nghiêu nhìn đan dược này, mặt không biểu cảm: "Liệu có hậu quả gì không?"

"Nàng vốn là yêu linh chi, bách độc bất xâm, kim cương bất hoại, ăn được nàng sẽ có được một thân thể tu ma rất tốt. Nếu bị nhà khác cướp mất, nàng chính là một sự uy hiếp, nhưng nàng là chủ nhân của đệ, giáo chủ cũng xem trọng nàng ấy, nên không cần phải làm nàng ấy bị tổn thương, chỉ có thể phá tu vì mà thôi."

Thiên Nghiêu như trút được gánh nặng, nhận lấy đan dược này, đột nhiên nói: "Đại ca... thứ huynh nợ Huyền Âm giáo, nên sớm trả sạch đi..."

"Có lẽ..." Thiên Cầu hớp một ngụm nước trà, thản nhiên đáp: "Cả đời cũng không đủ."

Không sai, như ta và đệ, có lẽ cả đời cũng không đủ.

"Lấy tu vi của đại ca, thăng thiên thành tiên cũng không phải là việc gì khó."

"Thăng thiên?" Thiên Cẩm lạnh lùng nói: "Cõi đời này vốn đã không có trời, nếu có, đã sớm không phải là dáng vẻ này."

"Vâng." Thiên Nghiêu chán nản đáp: "Nếu có trời, vì sao lúc đệ sắp chết lại không có ai đến cứu."

"Nếu không phải có được quả Vãng Sinh, ta cũng không thể cứu được đệ, có thể xem như đó là cơ duyên của chúng ta."

"..."

"Trời này là giả, không cứu vớt được thế nhân, vì vậy để phải tự cứu mình, hãy nhớ cho kĩ."

"Đệ đã nhớ, đại ca."

.....

Nếu thời gian có thể quay ngược thì thật tốt biết bao.

Cổ Tiểu Ma chống cằm, nằm trong phòng khách của Điểm Tướng Đài, vì say rượu nên còn có chút nhức đầu.

Nếu như sớm biết sẽ được cứu thì chắc hẳn đã không cần phải nói mấy câu làm tổn thương tình cảm kia với Nghiêu Gâu Gâu, nếu như sớm biết bản thân có thói quen uống say thì sẽ hay nói bậy, nói thế nào đi nữa cũng sẽ không ôm bình rượu kia, nếu như biết uống rượu say sẽ nói lung tung, còn hết lần này tới lần khác sẽ gặp phải Úc Lưu, còn không bằng bị Thanh Long kia nuốt trọn, vô cùng thoải mái.

Vấn đề là, giờ nàng không còn nhớ gì nữa!!!

Sáng sớm tỉnh lại đã phát hiện mình đang ngủ trong phòng, y phục hơi ẩm, chứng tỏ tuyết động vừa tan không lâu, nhưng... nàng chỉ nhớ mình ngồi uống rượu trên nóc nhà, không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì. Thủy Thất Yên vô cùng oán hận mà nói cho nàng biết, là Úc Lưu mang nàng về.

Liệu nàng có thừa dịp say xin mà làm ra chuyện gì khiến quần thần căm phẫn với Úc Lưu không? Thật rồi quá... Cổ Tiểu Ma vò đầu, lại thấy hồng ảnh chợt lóe, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước cửa.

"Khụ." Hần mắt tự nhiên ho khan một tiếng: "Cây nấm khô."

"Nghiêu Gâu Gâu!" Cổ Tiểu Ma lệ nóng quanh tròn nhào tới: "Đồ hồ ly đần nhà ngươi!"

Thiên Nghiêu bối rối đẩy nàng ra: "Lão tử."

"Về là tốt rồi." Cổ Tiểu Ma như vui đến phát điên, trong lúc nhất thời không hề phát hiện ra Úc Lưu đang đi đến, chờ đến lúc thấy được thì nàng đang cười lên người Thiên Nghiêu, nghe răng nhếch miệng giương nanh múa vuốt, đột nhiên liếc thấy bóng thanh sam này, trong phút chốc chân tay lại trở nên luống cuống, không biết phải làm thế nào.

"Chuyện đó..." Nhất thời giọng nàng trở nên nhỏ như muỗi kêu, đầu cũng cúi thấp như sắp chạm đất.

Mãi một lúc lâu cũng không có ai nói chuyện, nàng lén ngẩng đầu lên, lại thấy Úc Lưu đang đi bước trước mặt mình, bên sườn mặt đã bị tóc đen che hơn phân nửa, lại không thể che được chút sắc đỏ.

Àm!

Suýt chút nữa Cổ Tiểu Ma đã tắt thở.

Hần hần hần hần hần đỏ mặt kìa.

Điều này chứng minh cho cái gì?

Rõ ràng... chắc hẳn nàng đã làm chuyện gì khiến quần thần cảm phẫn rồi. Làm thì làm, nhưng hết lần này tới lần khác, nàng lại không nhớ mình đã làm cái quái gì nữa.

...

Bóng đêm càng sâu, Đỉnh Tướng Đài náo nhiệt hẳn lên.

"Thùy lão bản, nghe nói dạo này ngươi đang có hai mặt hàng thượng hạng phải không?" Một nữ nhân trang điểm đậm ồ ồ bước vào, giọng nói không cao không thấp, vừa vận hấp dẫn được sự chú ý của tất cả nữ khách: "Hoa khôi của các người đã chọn được rồi à."

Thùy Thất Yên cười đến vô cùng gian trá: "Đâu có đâu có, chuyện buôn bán trong lâu của Từ ma ma đang tốt đến thế, sao lại có thời gian rỗi đến chỗ của ta vậy?"

"Có tốt cũng đâu thể qua được chỗ của Thùy lão bản chứ?" Từ ma ma gượng cười đáp, nhưng trong lòng vô cùng khó chịu, ai có thể ngờ thời nay nữ nhân càng lúc càng to gan, còn điên cuồng hơn cả nam nhân. Nhưng mấy lần nàng ta đi ngang qua đây, lại nhìn thấy một nam tử vận thanh sam, đứng là vô cùng tuấn mỹ, không thể trách việc buôn bán lại sầm uất như thế.

Thùy Thất Yên đang muốn nói chuyện, lại thấy Cổ Tiểu Ma dắt theo Thiên Nghiêu đã ăn no trở về, hồng y thiếu niên hoang dã, tròn mắt sáng màu vô cùng kì lạ, lập tức có vô số cặp mắt dính lên trên người hắn, dọa Cổ Tiểu Ma sợ đến mức dờ người ở cửa, không dám tiến thêm bước nào.

"Ta nói này, Thùy lão bản, ngươi chưa không ít đồ tốt đâu đấy." Từ ma ma bước lên trước vài bước, đưa tay nhéo lấy cằm của Thiên Nghiêu.

Thiên Nghiêu đỏ lên, vội lui về sau từng bước, đánh bật tay của Từ ma ma.

Hắn nhe răng, thoát nhìn vô cùng đáng yêu. Có không ít giọng của nữ nhân vang lên.

"Ôi ôi, đáng yêu quá..."

"Muốn dắt về quá..."

"Có muốn đi với tỷ tỷ không nào?"

Lần đầu tiên Thiên Nghiêu phải chinh chiến với trận địa này, chỉ sợ đến mức không ngừng lùi về sau, nấp sau lưng Cổ Tiểu Ma.

Cổ Tiểu Ma lơ đãng hai tay ra hàng, cười gượng, im lặng lẩn vào sau cửa. Đột nhiên, rèm bị vén lên, một khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra.

Úc Lưu vừa đứng vững, lại phát hiện trong lâu yên tĩnh như tờ, tất cả nữ nhân đều nhìn hắn.

Hai người Thiên Nghiêu và Cổ Tiểu Ma đang đứng trước người hắn, thoát nhìn đáng vẻ trông như đang phải chạy trốn thực mạng.

Cuối cùng đây là...

"Chính là hắn!" Từ ma ma kích động tiến lên từng bước: "Thùy lão bản, hắn cần bao nhiêu tiền một đêm? Ta đặt! Một trăm lượng bạc!"

"Ta đặt một trăm năm mươi lượng!"

"Một trăm tám mươi lượng!"

" Bao nhiêu tiền ta cũng đặt!"

Mắt thấy một đám nữ nhân xông tới như thủy triều, trực tiếp bao phủ cả Thùy Thất Yên, xông về phía Úc Lưu.

"Chạy!"

Úc Lưu còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đã bị Cổ Tiểu Ma kéo chạy ra sau hậu viện.

Hậu viện của Đỉnh Tướng Đài vô cùng yên tĩnh, bốn bề vắng lặng. Cổ Tiểu Ma đọc bí quyết, ba người lập tức bay lên trời, đáp xuống trên nóc đài, nàng lén thò đầu ra, đám nữ nhân bên dưới vẫn đang tìm người, bỗng chốc lại ngẩng đầu lên nhìn, dọa Cổ Tiểu Ma phải rụt đầu về,

Lúc này nàng mới nhớ mình vẫn đang nắm tay Úc Lưu, lập tức buông ra, tìm đập nhanh, không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Bỗng nhiên trong phòng truyền đến một âm thanh rất kì lạ.

Ba người bọn họ ở trên nóc lầu hai của đài, đều có chút ngạc nhiên, liền lần lượt đi vào cửa sổ cách gần đó, nấp sau tấm bình phong. Cổ Tiểu Ma là người thứ hai vào phòng, vừa ngồi xổm xuống đã ghé đầu nhìn vào trong.

Âm thanh kia mỗi lúc một kì lạ, giống hệt như tiếng rên rỉ. Cổ Tiểu Ma vô cùng tò mò, chỉ thấy ánh nến trong phòng lập lòe, trong trướng màu hồng phấn, hai thân thể trần truồng đang quấn lấy nhau, không ngừng chuyển động. Nàng nhìn không rõ lắm, muốn ghé sát thêm chút nữa, đột nhiên một bàn tay lạnh



như băng phủ lên mắt của nàng, Cổ Tiểu Ma bất mãn xoay lại, vừa lúc đối diện với một đôi mắt hoa đào lục sắc, vô cùng trong trẻo.

Hai ánh mắt, cách nhau chỉ hơn một tấc.

Cổ Tiểu Ma đỏ mặt, cúi đầu, lại cảm thấy có chút không đúng, cũng đưa tay che mắt của Úc Lư.

Hai người cứ che cho nhau như thế, không hề nói gì. Nhưng cuối cùng người trên giường đang làm gì? Cổ Tiểu Ma rơi lệ, muốn biết quá...

Đang rối rắm thì Thiên Nghiêu cũng bò vào, đứng cạnh Cổ Tiểu Ma, thò đầu ra, nhỏ giọng nói: "Cây nấm..."

Lời hán còn chưa dứt, bỗng tròng lớn mắt. Vốn vẫn chỉ là một thiếu niên non trẻ, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng thế này, thân thể vì căng thẳng mà run lên, đụng phải bình phong, khiến nó ngã xuống trong nháy mắt.

Người trong giường giật mình, vén màn lên liền thấy ba người đang sững người với ba tư thế khác nhau.

"Á..." Nữ nhân trên giường như phát điên mà hét lên đầy chói tai.

"Ồ phía trên!" Có tiếng ồn truyền đến từ bên dưới, Úc Lư kéo Cổ Tiểu Ma, leo ra khỏi khung cửa sổ. Đợi đến lúc Thiên Nghiêu chuẩn bị đi thì đám người đã vào cửa.

"Nghiêu Gâu Gâu, phải giữ được trinh tiết!"

"Cây nấm khô kia! Người là đồ thấy sắc quên nghĩa! Á..."

Trong nháy mắt Thiên Nghiêu đã bị chôn vùi trong đồng mả chường không chút thương tiếc của một đám nữ nhân.

Trong đêm tối vắng lặng, có trăng, không gió.

Úc Lư buông cổ tay Cổ Tiểu Ma ra, xoay người muốn rời đi, bỗng y phục lại bị kéo.

"Này..." Cổ Tiểu Ma níu hán lại, gương mặt khuất trong bóng đêm: "Huỳnh... vì sao lại không dám nhìn ta?"

Lòng Úc Lư vừa động, quay đầu lại, tóc đen phủ xuống, làm nổi bật dung mạo xuất trần.

Bóng đêm, che đi khuôn mặt đỏ ửng của hán.

Đêm qua, tuyết rơi nhẹ nhẹ, nóc nhà ấy.

Nàng ôm hán, như đã say, mặt cũng đỏ bừng.

"... Ta rất thích huynh."

Hán còn chưa kịp phản ứng đã thấy nàng bước tới, đột nhiên ghé sát.

Đôi môi mang chút vị rượu, mềm mại, còn mang theo chút ngây ngô của thiếu nữ, nhẹ nhàng phủ lên.

Một khắc kia, như có thứ gì bị khơi mào, tay chân hán vô cùng luống cuống, không biết phải ôm nàng thế nào. Chỉ chớp mắt, nhìn khuôn mặt bị sương lạnh phủ lên của nàng, như nhiễm chút ánh sáng.

Đêm tuyết ấy, người không uống rượu, nhưng vẫn say.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 39

Cây nấm khô này, làm cũng đã làm rồi, nhưng hôm sau lại quyết nọ.

Cổ Tiểu Ma bị Úc Lư nhìn đến chột dạ. Bàn tay đang níu lấy tay áo hán dần trượt xuống, nhưng không ngờ lại túm phải thắt lưng của hán, sắc mặt của Úc Lư lại càng xấu hơn.

"Ồi... có phải ta... đã làm..." Đầu nàng cúi thấp như sắp cúi luôn xuống đất.

"Làm gì?"

Vốn Úc Lưu còn đang nghiêng người, lúc này đai lưng bị người ta nắm lấy, không thể không xoay người lại nhìn về mặt đầy sám hối của nàng, đột nhiên lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Nàng đang hỏi hận chuyện gì?"

"Ta... ta không có... chỉ là..." Cổ Tiểu Ma cứng họng, vừa nhắm mắt liền nói: "Không phải do ta cố ý không nhớ chuyện đã làm, nếu như ta đã làm chuyện gì không thể cứu chữa với huynh thì hãy để ta chịu tội đi..."

Đột nhiên sắc mặt của Úc Lưu trầm xuống, hất tay của nàng ra, xoay người bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Ôi, Cổ Tiểu Ma rơi lệ, Úc Lưu tức giận tới mức này, chắc chắn là chuyện nàng đã làm không phải quá đáng bình thường rồi.

Nhưng...

Bỗng có cơn gió nổi lên, nàng nhìn bóng lưng của hắn, trên mặt dần có chút vẻ ưu thương.

Đến lúc ủ rũ trở về khách điểm đã là sau nửa đêm. Cổ Tiểu Ma đẩy cửa gian phòng của mình, vừa mới ngồi vững, bỗng có một bóng hồng y cử động khiến nàng sợ đến mức suýt chút đã cầm cây nến trên bàn đâm tới.

"Cây nến khô..."

"Thì ra là ngươi..." Cổ Tiểu Ma đặt nến xuống: "Trốn được rồi à?"

Rõ ràng Thiên Nghiêu đã bị dọa sợ, trên mặt còn in mấy dấu son rất đậm, tức giận đáp: "Lão tử đánh ngất đám nữ nhân kia rồi."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Đột nhiên sắc mặt của Thiên Nghiêu trở nên vô cùng bi phẫn.

"Sau đó ta lục soát người của bọn họ, lại không có một viên đường nào!" Thiên Nghiêu nhe răng xi và: "Dám lừa lão tử à!"

...

Ngây thơ như thế thì không biết là tốt hay xấu nữa, Cổ Tiểu Ma bĩu môi, thờ dãi nói: "Ngươi có thấy Úc Cá Hổ về đây không?"

"À, hắn vừa vào phòng Thủy Thất Yên."

"À." Cổ Tiểu Ma quay đầu đi chỗ khác, siết vạt áo của mình, suy nghĩ rối loạn.

...

Thần điện phương đông, tiên khí lượn lờ, khí thế vô cùng.

Từ Vi đứng một bên, nhìn Thanh Long đang quỳ một chân trên đất, Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn của Đông Cực ngồi trên đại điện, tức đến giờ chân.

Đồ mắt mặt này! Lúc ở trước mặt Ngọc Đế, ông ta không hoàn toàn tin tưởng Từ Vi, nhưng lần này thì không những Thanh Long không lập công mà còn được Từ Vi cứu về, không công lại đi thiếu nhân tình của người ta. Tọa thần phương đông chịu sự quản lý của Đông Cực, thuộc hạ làm việc thất bại, người ngồi trên cũng không thể thấy được ánh sáng.

Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn nhú mày, vuốt cằm nói với Từ Vi: "Đa tạ Bắc Cực Trung Thiên đã ra tay cứu giúp, tại hạ vô cùng cảm kích."

Qua một lúc lâu, Từ Vi mới quay đầu, khẽ đáp: "À, không cần tạ ơn, vậy ta đi nhé."

...

Một lần nữa Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn lại phải nhẫn nhịn sự xúc động trong lòng, tên ngọc phản ứng chậm này, sao Ngọc Đế lại thích hắn đến vậy!

Sau khi Từ Vi đi rồi, Thanh Long vẫn quỳ trên đất, dường như có thể cảm nhận được cơn tức giận vô hình của Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, lòng càng thêm run rẩy, nói: "Thiên Tôn... Thật sự không phải là Thanh Long vô năng, truyền... truyền thuyết kia là thật!"

"Truyền thuyết gì?"

"Long thần..."

Lòng Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn rét run, ban đầu khi thu phục Long thần, Thiên giới đã ếm nhem tin tức kia đi, những thần thú đó vẫn luôn tận trung làm việc, hoàn toàn không biết chủ nhân của bọn họ đã trở lại.

Lần này Long thần chuyển thể trốn mắt, Phục Ma Chưởng là loại khóa vững chắc nhất trong thiên hạ, nhìn dấu vết kia, rõ ràng chỉ có Hiên Viên Kiếm mới làm được. Như vậy, Diệp An tiên tử là kẻ tạo ra chuyện tốt này. Nhưng phong ấn sức mạnh trên người Long thần, còn có phù chú của Thiên giới trên người hẳn phải cần ma vật Huyết Tê Thảo thì mới hóa giải được, thậm chí đến nhân gian cũng không bị bại lộ. Xảy ra chuyện lớn như thế, Thiên giới vẫn không có hành động gì, nghĩ đến đây có lẽ là do Ngọc Đế đã ra tay áp chế.

"Cũng chỉ là truyền thuyết thôi." Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn thần nhiên nói.

"Không..." Thanh Long nhớ lại phút chốc kia, bỗng huyết dịch toàn thân như sôi trào, tay của hắn run khê: "Tiểu thần tận mắt nhìn thấy... hắn... ở đó..."

Giọng nói sợ hãi này như xuyên qua từng lớp mây trùng trùng điệp điệp, truyền đến nơi Tử Vi đang cười mây, đột nhiên hắn dừng bước.

Nam tử kia, tay cầm tiêu ngọc, ngửa đầu, nhật nguyệt thất sắc.

Dường như hơi quen mắt.

Hắn sợ run hồi lâu, đột nhiên nhớ tới vị thiếu niên bị giam một nghìn năm kia.

Ban đầu, Diệp An còn cười nói với hắn, ta cho rằng ngài đã là nam tử đẹp nhất lục giới này rồi, không ngờ... yêu giới còn có một thiếu niên như thế.

Diệp An, Diệp An.

Lòng Tử Vi trầm xuống, không hiểu cảm giác trong lòng mình là gì. Rõ ràng hắn đã từng không vui, nghe thấy nàng ca ngợi nam tử khác như thế, rõ ràng... rõ ràng hắn...

Không hề vui.

Tại sao năm đó hắn chỉ có mỗi vẻ mặt nghiêm nghị ấy.

Tại sao không nói với nàng, hắn không thích nghe nàng nói vậy?

Lần đầu tiên, trong đôi mắt tím kia có chút gợn sóng nổi lên, mái tóc bạch kim xao động. Hắn giơ tay lên, vỗ một chưởng vào tượng sư tử đá trong thần điện Bắc Cực, ngọc thạch tan thành tro trong nháy mắt.

Song... nữ tử bạch y đã từng như hình với bóng kia, sẽ không bao giờ... đứng cạnh hắn nữa.

.....

Sắc trời vừa sáng, trước cửa Thủy Thất Yên, đột nhiên có một bóng người màu xám tro xuất hiện.

Cổ Tiểu Ma một đêm không ngủ, trần trọc trở mình, không tự chủ lại đi đến nơi này, không biết bản thân đang muốn làm gì.

Nàng giơ tay lên gõ cửa, lại không có ai đáp lại. Đẩy nhẹ ra, cửa không khóa.

Cổ Tiểu Ma chậm rãi đẩy cửa, vẫn là bức tường đầy tranh vẽ đập vào mắt, trong phòng không có ai. Không biết hai người đã đi đâu, có lẽ lại ngắm hoa dưới trăng rồi. Cổ Tiểu Ma thâm than, vốn định lui ra ngoài, lại thần xui quỷ khiến mà tiến lên mấy bước.

Nói đến đây, vì sao nàng lại đi đến bước này?

Nàng khẽ lắc đầu, mười bảy năm, từ khi nàng biết nhận thức đã ở chung với Mạc Kinh Viễn, dù là tu luyện hay chơi đùa, sư phụ và sư nương đều thương yêu nàng như nữ nhi ruột thịt, đoạn thời gian ấy hạnh phúc biết bao. Đương nhiên, nàng rất thích đại sư huynh, nhưng sau này Tác Oanh lên núi, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của Mạc Kinh Viễn... tiếp đó là Vân Tiêu, huynh đệ Đỗ gia, còn có cả Mạnh Trạch Hư và Phó Diệp Văn... Đường như cả sư phụ và sư nương cũng không quan tâm đến nàng như trước nữa, cảm giác này rất kỳ lạ, tại sao lúc đó nàng có thể cố chấp, hết lần này tới lần khác lại không chịu buông bỏ như thế.

Nàng không biết pháp thuật, dáng dấp cũng chẳng đẹp, vĩnh viễn cũng không có cách nào để trở nên xuất chúng. Một kẻ chỉ biết trốn tránh ở xó nhỏ như nàng... sao có thể khiến người khác yêu thích chứ? Cổ Tiểu Ma cúi đầu, vừa ghen tỵ lại vừa hâm mộ Tác Oanh, nàng chỉ biết đứng sau mọi người, cố chấp níu kéo lấy chút yêu thương từ sư phụ sư nương và cả Mạc Kinh Viễn, chỉ để thỏa mãn chút khao khát cảm giác ấm áp đáng thương của bản thân. Nói đến cùng... Cổ Tiểu Ma nàng cũng chỉ là một kẻ vô cùng ích kỷ mà thôi.

Chuyện như thế, cũng đã có dự cảm từ trước, không phải người thường, cũng chẳng phải là yêu quái bình thường, mười bảy năm ân oán vướng mắc, giờ nhìn lại cũng chỉ như một câu chuyện cười. Có thể khi nàng phát hiện sự cố chấp với Mạc Kinh Viễn là do động lòng, nàng lại bắt đầu không quan tâm đến những thứ kia, người thì sao, yêu thì thế nào, nàng vẫn là Cổ Tiểu Ma, vẫn là một tiểu đệ tử thấp kém trên núi Thiên Diễn, đã từng cho rằng Mạc Kinh Viễn cũng có thể thích mình, có thể ngự kiếm, cho dù nằm mơ cũng có thể cười đến tỉnh giấc, nhưng hôm nay, những cảm giác đau đớn hay ngọt ngào chôn giấu trong lòng, cứ giống như đã biến mất hoàn toàn trong chớp mắt.

Bởi vì nàng biết cười.

Chỉ cần cong môi, chuyện gì cũng có thể cho qua.

Là như thế sao? Nhưng vì sao, lòng nàng lại trống trải đến vậy?

Có một kẻ giữ sử, sống mười năm, lại không thấy rõ dòng chảy của thời gian.

Nam tử kia, bị nhốt trong thiên lao, khắp người là sắt khí không thể ức chế. Sau này khi hấn ngủ yên trong một bức họa, chỉ cái nhìn đầu tiên đã xuyên thấu vào linh hồn nàng. Sóng ngầm dồn dập, lạnh lùng, đứng đưng, phong hoa tuyết thế. Hấn cười nói chúng ta đều là quái vật, hấn che ô giúp nàng, hấn sợ nàng lạnh, hấn chấp nhận bị bắt vì nàng, mắt của hấn, tóc của hấn, còn có thanh sam và những khó khăn...

Úc Lư ư ư...

Từ lúc nào, chỉ cần có huynh, chỉ cần nhìn thấy huynh...

Ta đã có thể dũng cảm hơn rất nhiều.

Nhưng hôm nay...

Cổ Tiểu Ma xoay người, lại bị Thủy Thất Yên xuất hiện bất thành linh tại cửa dọa cho sợ hết hồn.

"Tỷ... tỷ vào từ lúc nào thế?" Nàng vò đầu hỏi.

"Ta phải là người hỏi chứ?" Tay Thủy Thất Yên đang ôm theo chút giấy bút nghiên mực, bỏ lên bàn: "Đến phòng ta có việc gì không?"

"... Không có gì." Cổ Tiểu Ma cười khổ đáp: "Muội phải đi rồi."

"Đợi đã."

Nàng vừa đi tới cửa, bỗng Thủy Thất Yên nói khẽ: "Muội... không hỏi Lư ư đã đi đâu sao?"

"Huynh ấy thích đi đâu thì sao ta quản được?"

"Sao muội lại không quản." Đột nhiên Thủy Thất Yên cất cao giọng: "Hôm qua vì cứu muội mà hiện thân, Thiên giới đã biết huynh ấy ở chỗ này, nếu huynh ấy không đi... Cái trấn này còn tồn tại được sao?"

"Huynh ấy... đi?" Cổ Tiểu Ma sững người hỏi.

"Muội... đồ đàn thôi này!" Thủy Thất Yên cá giận nói: "Huynh ấy đến Đông Hải, nếu muội đuổi theo, chỉ cần vài ngày là kịp!"

Dứt lời, nàng đẩy cửa ra, đóng sầm cửa lại.

... Quá ngu ngốc.

Thủy Thất Yên đứng ngoài cửa, không khỏi cười nhạo bản thân, nhưng dù thế nào cũng không thể cười nổi.

Hết lần này tới lần khác, nguyên nhân cũng chỉ vì một bức tranh mà thôi.

Sáng nay, nàng thấy Úc Lư ư muốn học vẽ cùng mình thì định đi mua một đồng đồ vẽ tranh về. Nàng bước vào Lâm Giang Uyển kia, mua đồ rồi đi, đột nhiên bị một bức họa trên tường hấp dẫn.

Đó là bức họa vẽ một nam tử thanh sam và một nữ tử vận y phục xám.

Nàng đứng nơi đó nhìn rất lâu.

Buồn cười nhất chính là, nàng lại không biết, thiếu niên lạnh lùng cao ngạo kia sẽ còn có biểu cảm như thế.

Nếu nói nàng sáng suốt, không bằng nói, nàng hiểu Úc Lư ư rất rõ.

Cổ Tiểu Ma không thể hiểu được ý của Thủy Thất Yên, ánh mắt lướt qua đồng giấy bút nàng ấy đặt trên bàn, nhìn ra sau.

Có tia sáng lướt qua đầu.

Cổ Tiểu Ma như kẻ câm, giọng nghẹn nơi cổ họng, vô cùng kì lạ. Nàng khẽ "a" một tiếng, đột nhiên siết chặt bức họa kia vào trong ngực, không để ý tới việc mình đang làm nhàu nó, dường như chỉ cần ôm vậy thôi là đã có thể nhiễm lấy hơi thở và hơi ấm của hấn.

Cho dù có trải qua quãng thời gian khó khăn lúc trước, cũng chẳng hề khóc.

Nhưng sao lúc này... nước mắt không thể ngừng được, nàng dùng hết sức để khóc, nhưng khóe môi lại cong lên. Nước mắt rơi lên bức họa, làm nhòe

vết mực, khiến nữ tử áo xám trong tranh cũng trông như đang khóc.

Một khác kia, đã không còn cần ngôn ngữ nữa.

Thì ra kẻ mang tâm sự ngây ngô như vậy, không chỉ có mỗi mình nàng.

Úc Luru, huynh là đồ ngốc.

Nhưng chúng ta... cũng đều là đồ ngốc.

Có điều côi đời này, chỉ có hai tên quái vật ngốc đến thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 40

Ôi, hồ lô đường lớn quá.

Cái gì mà kẹo đường, tranh đường, đồ chơi làm bằng đường, toàn là mây bay.

Vẫn là hồ lô đường tốt nhất, vị vừa ngon, vừa rẻ vừa to, ăn quá đã nghiền.

Thiên Nghiêu nhiệt tình chạy như bay theo hồ lô đường, nhưng không ngờ hồ lô đường vẫn đang lơ lửng nơi không trung lại bị người bắt lấy, hần thần thờ nhìn lên, đột nhiên nhìn thấy Cổ Tiểu Ma trở nên vô cùng to lớn, trực tiếp ném viên hồ lô đường kia vào trong miệng.

"Nghiêu Gâu Gâu, dậy đi."

Hần tức giận bỏ nhào về phía trước, ôm lấy bắp đùi Cổ Tiểu Ma rồi cạp một phát. Nhưng không ngờ đầu lại đau nhói, vừa mở mắt ra đã thấy gương mặt tái nhợt của Cổ Tiểu Ma: "Này, nguoi cứ như thế thì bắn quá..."

Thì ra là mơ.

Thiên Nghiêu bức bối buông bắp đùi Cổ Tiểu Ma, ánh mắt nhìn nàng cũng không khỏi oán độc hơn một chút: "Dậy sớm thế làm gì?"

"Chúng ta đến Đông Hải, nguoi biết đường không?"

"Không biết."

"Vậy thì càng phải dậy sớm, đi mau."

Cổ Tiểu Ma nín lấy cổ áo Thiên Nghiêu, kéo ra khỏi cửa, người sau kêu ầm lên, lại không có tác dụng gì.

Sáng sớm vẫn còn sương, nàng vừa ra khỏi cửa liền đặng vân, miệng không ngừng lầm nhảm: "Đông Hải... phải đi về phía đông, phía đông..."

Nghe thấy bên dưới có mấy tiếng keng keng vang lên, ra là một tiệm rèn, trên người Cổ Tiểu Ma còn dư lại một ít bạc, liền lấy đi mua một thanh kiếm mới, dắt ngang hông, lúc này mới có chút cảm giác an toàn.

Thật ra thì nếu có người tìm nàng gây chuyện, nhưng nếu "nguoi" này không phải là nguoi, như vậy thì thanh sắt nát vụn này cũng không có nhiều tác dụng lắm. Thiên Nghiêu lại rất thành thạo đứng sau lưng nàng, ba hoa lên tiếng: "Nguoi đến giết nguoi, Phật cần giết Phật."

Cổ Tiểu ma bay trên trời hồi lâu, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, xoay người đưa mắt nhìn Thiên Nghiêu, nói: "Khô cho thân yêu ma nhà nguoi, cả đông tây nam bắc cũng chẳng phân biệt được..."

"Mặt trời mọc ở hướng đông, đương nhiên là lão tử biết, nhưng ai ngờ..."

"Ai ngờ hôm nay không có mặt trời." Cổ Tiểu Ma lười biếng tiếp lời: "Trừ một viên hồ lô đường."

"Nguoi ngược đãi linh thú!" Thiên Nghiêu lại nhe răng.

"Không hài lòng à? Không hài lòng thì sao không đi mà nhe răng với kẻ khác đi? Grừ grừ grừ..."

.....

Thấy vẻ mặt bí ối này của Cổ Tiểu Ma, Thiên Nghiêu cũng lười để ý đến nàng, vò đầu nói: "Đói bụng quá, xuống ăn cơm đi."

"Không có bạc." Cổ Tiểu Ma chia hai tay: "Mua thanh kiếm này mất rồi..."

"... Người không ngược đãi ta là không chịu được phải không?"

"Thân là linh thú, ta lấy thân phận chủ nhân ra lệnh cho người, đi kiếm tiền đi!"

"... Kiếm tiền?"

"Đúng rồi, kiếm tiền là có thể đổi được rất nhiều hồ lô đường..."

"Vậy kiếm tiền thế nào?" Thiên Nghiêu cảm thấy hứng thú ngay lập tức.

"Người biến thành một con hồ ly đáng yêu, chúng ra đến đầu đường làm xiếc..."

"Không thêm làm." Thái độ Thiên Nghiêu vô cùng kì lạ, hết sức kiên quyết, dù Cổ Tiểu Ma lấy làm lạ, nhưng cũng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là lấy mấy đồng tiền cuối cùng ra mua mấy cái bánh bao tạm lót dạ.

Nàng cắt bánh bao thừa, lại bắt đầu hoang mang về vấn đề kia, không khỏi xoay người cười nói: "Sao người không biến thân? Chẳng lẽ ngại mùi cơ thể sao..."

"Người mới ngại." Thiên Nghiêu liếc nàng: "Lão tử... Đây, cây nấm khô?"

Hắn đang nói chuyện, đột nhiên vẻ mặt của Cổ Tiểu Ma thay đổi, trên khuôn mặt tái nhợt dần đỏ ửng lên, có vẻ kích động, nàng lướt qua bả vai Thiên Nghiêu, nhìn ra sau hắn.

"Sư... nương." Nàng lẩm bẩm, giọng có hơi khàn: "Sư nương..."

Trước cửa tửu lâu cách đó không xa, chính là bóng dáng của Thu Tĩnh, Mạc Vi đã vào trước, đi theo còn có Mạc Kinh Viễn và một đám đệ tử. Thu Tĩnh vừa bước vào tửu lâu, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, lại nhoài nửa người ra, nhìn về phía phố bên này.

Không có gì cả.

Là ảo giác sao? Bà cau mày, lắc đầu rồi lại tiến vào tửu lâu.

"Đó không phải là sư nương người à? Người tránh làm gì..." Thiên Nghiêu cảm thấy vô cùng kì lạ.

Cổ Tiểu Ma nấp trong ngõ nhỏ, thờ hồn hèn: "Ta cũng không biết."

Không biết? Thật sự không biết sao?

Cổ Tiểu Ma nhắm mắt lại, khẽ thở phào một hơi. Nếu như kết quả xấu nhất xảy ra, liệu nàng có thể lựa chọn khoảnh khắc chạm mặt lâu hơn chút được không?

Nàng đã không còn là nàng, mà Thiên Diễn, không biết có còn là Thiên Diễn như xưa hay không.

Dường như nàng có chút thấu hiểu với nỗi khổ năm đó của Úc Lưu.

Có điều hắn, ngay cả kết quả xấu nhất cũng không có.

Cổ Tiểu Ma buồn bực ngồi xổm xuống, chia cho Thiên Nghiêu một cái bánh bao, cắn thật mạnh.

Thiên Nghiêu ăn không thấy ngon, đột nhiên móc một viên đan dược đỏ như máu ra, nghịch trong tay. Cổ Tiểu Ma thấy thế thì tò mò, đoạt tới hỏi: "Cái gì đây?"

"Đồ tốt để ngưng thần bổ khí." Thiên Nghiêu không nhìn nàng, như vô ý mà nói.

"Ngưng thần bổ khí... khí ta nhiều rồi, không cần bổ." Nàng chán chường trả lại cho hắn.

Lúc này Thiên Nghiêu mới ngẩng đầu lên: "Thật à? Đồ tốt thế này mà người không giành sao?"

"Đồ tốt thì đương nhiên phải để lại cho người, ta lấy thứ này cũng chẳng để làm gì." Nàng nói, đột nhiên ghé sát tới chỗ Thiên Nghiêu, đưa tay giả vờ như muốn chụp lấy thứ đan dược kia: "Hay là... người muốn hiểu kính với chủ nhân ta sao?"

"Đi chỗ khác đi." Thiên Nghiêu không nhận được mà mĩa mai: "... Lão tử ăn một mình là đủ rồi."

Cổ Tiểu Ma cười cười, chuyện đã qua cũng không chú ý quá nhiều. Nhưng Thiên Nghiêu lại không ăn, chỉ nhìn đan dược này một lúc lâu, bỗng lại khẽ thờ dài, bỏ vào ngực.

Vì vậy, hai người lại bắt đầu lén lút đi theo đám người Thiên Diễn.

Bọn họ ngr kiếm ở phía trước, Cổ Tiểu Ma liền đằng vân phía sau, không dám cách quá gần cũng không dám cách quá xa, xa thì sợ không đuổi kịp, gần lại sợ Thu Tinh phát hiện. Có điều nhìn hướng bọn họ đi, cũng là hướng đông, bỗng nhiên Cổ Tiểu Ma nhớ lại, phát hiện vào lúc này, hội Trục Tiên đã sắp bắt đầu.

Năm năm trước, khi nàng mới mười hai tuổi. Mạc Kinh Viễn cũng chỉ mới mười bảy tuổi, nhưng hắn đã đánh bại được đệ tử giàu kinh nghiệm hơn mình ở phái khác, thành công trở thành bậc anh tài trong đám đệ tử trẻ tuổi.

Từ đó trở đi, hắn bắt đầu có phong thái uy nghiêm của một đại sư huynh, cả ngày đám đệ tử ở phái Thiên Diễn nhắc đến hắn đều tràn đầy sùng kính, nằng và Tác Oanh càng thêm hâm mộ vô cùng. Cũng là từ đó trở đi, ánh mắt Tác Oanh nhìn Mạc Kinh Viễn đã khác đi, ngay tiếp theo nàng cũng dần thay đổi.

Năm năm trôi qua thật vui vẻ.

Cổ Tiểu Ma bắt đầu sưng người, trong lúc vô ý lại bay nhanh hơn, đợi đến khi nàng phát giác, mấy luồng kiếm quang đã dừng lại ở phía trước không xa, nàng sợ đến mức vội dừng lại. Thiên Nghiêu ngạc nhiên nói: "Mới vừa rồi ở phía trước có người quay đầu lại nhìn."

Nàng giật thót, liền tránh xuống dưới, khẽ nói: "Ai nhìn?"

"Không biết... Chỉ có một người quay đầu lại, ta có thấy."

Ngay cả sư phụ và sư nương cũng không phát hiện, người quay đầu lại nhìn đó sẽ là ai? Cổ Tiểu Ma suy nghĩ một chút, lại phát hiện đám người phái Thiên Diễn đang đáp xuống đất, sắc trời đã không còn sớm, nàng bay một ngày, đúng là đã đến giới hạn.

Cổ Tiểu Ma tìm đại một sơn động, đốt lửa, xâu bánh bao lên một nhánh cây rồi nướng lên, lại bắt hai con chim bìm bịp, chỉ vậy mà cũng có chút mùi vị, nàng và Thiên Nghiêu ăn no xong thì lần lượt đi ngủ.

Bóng đêm dày đặc, khí lạnh bức người, Cổ Tiểu Ma cuộn người, chỉ cảm thấy quanh thân quá lạnh, chưa ngủ được bao lâu đã không còn buồn ngủ nữa, không khỏi tưởng tượng lại tất cả kỉ niệm xưa, còn có cả lúc ở Điểm Tượng Đài kia một lần. Nàng chợt mở mắt, phát hiện không thấy Thiên Nghiêu đâu, lại cảm thấy vô cùng quái lạ.

Hơi nóng của đồng lửa còn chưa tản đi, Cổ Tiểu Ma xoa tay, có chút lo lắng cho con hồ ly đàn kia, liền đứng lên ra khỏi cửa động.

Ngoài động là một khoảng trống vô cùng tĩnh lặng, lúc này lại có mấy bóng người đang đứng.

"Đệ đã cho nàng ta ăn chưa?" Một người trong đó có giọng nói khá âm trầm, hẳn là Thiên Cầu.

"Tất nhiên là rồi." Thiên Nghiêu không nhin được mà phát phát tay, trong bóng đêm không thể nhìn thấy hồng ảnh, nhìn qua chỉ thấy tối đen như mực.

Một bóng người khác đứng im hồi lâu, bắt ngờ nói: "Ngươi nói lão."

Bỗng chốc nơi cửa động có tiếng nhánh cây gãy vang lên, Thiên Cầu quét mắt, trong nháy mắt đã phi thân tới, tung chưởng đánh ra.

Đột luồng kiếm quang lóe lên, Cổ Tiểu Ma lùi nhanh về sau, sự sợ hãi trong lòng ngay một chong chắt.

Thiên Nghiêu... Thiên Nghiêu hẳn lại...

Nàng xoay người, tránh được một kích của Thiên Cầu, lại cảm thấy sau lưng có người đánh tới, chỉ nghe Thiên Nghiêu kêu một tiếng "hữu hộ pháp" rồi lại gia nhập chiến tuyến.

Cổ Tiểu Ma nhìn Thiên Nghiêu, bóng đêm mờ mịt, vốn không thấy rõ cái gì, nhưng Thiên Nghiêu cũng không dám nhìn nàng.

"Ta rất thất vọng về đệ, Tiểu Thiên." Thiên Cầu đứng một bên, đột nhiên lên tiếng.

"Đại ca..."

"Nếu ngươi đã nghe được lời của hữu hộ pháp thì không thể để người sống." Thiên Cầu chuyển sang Cổ Tiểu Ma: "Xin lỗi."

Mới vừa rồi cách có hơi xa, căn bản không nghe thấy hữu hộ pháp nói gì cả, không cần phải phiền ngài diệt khẩu! Cổ Tiểu Ma còn chưa kịp lên tiếng kháng nghị đã cảm nhận được một luồng sóng nhiệt tiến tới sau lưng, vừa quay người lại, hữu hộ pháp đã đứng phía sau, trong tay là hai ngọn lửa lớn.

Sen Ma Cừ Trọng.

Loại Tam Muội Chân Hỏa áp đảo đó, đốt hết mọi thứ trên thế gian.

Ngay cả xương cốt của nàng cũng không muốn chừa lại sao?

Cổ Tiểu Ma có thể cảm nhận được luồng sống nhiệt nằng nề này, dù biết nàng không thể làm gì, nhưng vẫn phải làm việc duy nhất mà nàng có thể làm, giờ kiểm trong tay, bỏ về phía hữu hộ pháp.

Hữu hộ pháp nhếch mép, có chút buồn cười mà nhìn nàng giờ kiểm chống đỡ, ngọn lửa trong tay nở rộ như đóa hoa sen, nhanh chóng xông về phía nàng.

Trong nháy mắt, sắc đỏ lấp đầy trông mắt của Cổ Tiểu ma. Nàng cho rằng mình đã bị thiêu cháy, song dù mặt có chút đau đớn, nhưng thân thể lại lạnh ngắt.

Nàng xoa mắt, nhìn chăm chú, lòng lại không ngừng run rẩy.

Là Thiên Nghiêu.

Hắn chấn trước người Cổ Tiểu Ma, nhận lấy Sen Ma Cửu Trọng này.

Huyền hóa toàn bộ chín đuôi, lửa đỏ cuồng dã hòa quyện cùng sen ma, ngay cả khuôn mặt cũng biến thành màu đỏ, ma hỏa đốt rụi lấy lớp da cuối cùng của hắn, đôi mắt sáng màu trở nên vô cùng yếu dị.

Hắn thét lên một tiếng đầy đau đớn, quỳ trên mặt đất, Thiên Cửu trùng lớn mắt, hết như đau lòng, lại có chút khó tin: "Tiểu Thiên... sao đệ có thể làm đến vậy? Nàng ta chỉ là..."

"Đại... ca..."

"Nàng ta không phải là chủ nhân của đệ!"

Cổ Tiểu Ma run sợ hồi lâu, nghe thấy những lời này, chợt nhìn về phía Thiên Nghiêu.

"Tất nhiên... lão tử biết... tên Từ Vi kia... là người lập khế ước... nên nàng ấy... không phải là..."

"Nếu đệ biết thì sao lại..."

"Đại... ca... những năm này... mỗi ngày đệ thức dậy... cũng không biết... mình muốn đi đâu... muốn làm gì..." Thiên Nghiêu khó khăn đáp: "Nhưng giờ... khi đệ tỉnh giấc... biết đi tìm ai... biết... làm gì... những ngày này... đệ rất vui..."

"..." Bỗng chốc Thiên Cửu không nói gì nữa, nơi xa có kiếm quang chớp động, hắn là hữu hộ pháp động ma khí, dẫn mấy kẻ tu tiên tới.

Hắn lùi lại mấy bước, cuối cùng nhìn về phía Thiên Nghiêu.

"Đại... ca... huynh biết không..." Mặt Thiên Nghiêu áp lên đất, đôi mắt sáng màu dần mất đi ánh sáng: "Đó là... cảm giác của bằng hữu..."

Từ lúc bị vứt bỏ, đến lúc được huynh cứu vớt.

Đệ đã ghét phải lưu lạc.

Hữu hộ pháp và Thiên Cửu biến mất, Thiên Nghiêu nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

Cổ Tiểu Ma sợ đến hồn bay phách tán, nàng chạy tới, móc cái túi hương từ giữa cổ ra, nàng vẫn còn cất một thứ trong người... vảy của Úc Lưu.

Tay nàng run rẩy liên hồi, mãi cũng không thể móc ra được. Vảy này vẫn còn lóe sáng, dường như đang mang theo hi vọng của nàng. Cổ Tiểu Ma không biết phải làm thế nào cho phải, chỉ đặt miếng vảy này lên người Thiên Nghiêu, không biết do đêm lạnh hay gì, mà người nàng vẫn không ngừng run rẩy.

Vảy phát sáng, ngay sau đó thân thể của Thiên Nghiêu cũng sáng lên, tiếp theo từ từ thu nhỏ lại, cho đến lúc ánh sáng tàn đi, hồng y thiếu niên đã biến mất, trên đất chỉ còn lại một con hồ ly đỏ, hơi thở mong manh.

Cổ Tiểu Ma cẩn thận ôm nó vào ngực, không dám dùng sức, bả vai lại run lên.

Nàng khóc không thành tiếng, không có nước mắt, nhưng thật sự là nàng đang khóc.

Có người đáp xuống khỏi bội kiếm, vội vàng tiến tới vài bước, nhẹ nhàng gọi: "Tiểu Ma?"

Lúc này Cổ Tiểu Ma mới nghẹn ngào mở lời, mang theo chút sợ hãi và run rẩy: "Sự nương..."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



# Chương 41

Đồng Hải, đảo Thanh Nguyên, đại diện phái Thượng Thanh.

Đệ tử trên đảo vô cùng bận rộn, bố trí phòng khách, xây dựng lối đi, nghênh đón tân khách, không được nghỉ ngơi chút nào, tuy trán chườm môn Việt Dương đầy mồ hôi nhưng vẫn thấy ông ta cười đến vô cùng hớn hờ.

Mọi người đều biết, cứ năm năm một lần, hội Trục Tiên sẽ do ngũ đại phái trong Trung Nguyên thay nhau tổ chức, không nói đến việc công bằng liên chính, làm chủ nhà, thường cũng có chút lợi thế về địa thế và tâm lý, mà năm nay, vừa vận đến lượt phái Thượng Thanh.

Phản thắng lần trước bị Mạc Kinh Viễn của phái Thiên Diễn cướp đi, năm nay, dù gì cũng phải đến lượt bọn họ chứ?

Nghĩ đến hai đồ nhi mà mình vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, Việt Dương càng cảm thấy năm nay ngoại trừ mình ra thì không thể là ai khác. Ông đi đến cửa, vừa lúc nhìn thấy nữ nhi Việt Khê đang quệt mồ hôi đi tới, không khỏi mỉm cười.

Nữ nhi Việt Khê năm nay vừa mười tám, ngày thường thanh tú lạnh lùng, chỉ biết ăn. Nữ nhi này, đã bị ông làm hư rồi. Mặc dù thành tựu trong tu tiên không tệ, nhưng từ nhỏ nàng đã không có mẫu thân, Việt Dương chỉ có thể cưng chiều nàng hết mực, dần dần, đã dưỡng nên tính tình kiêu ngạo tự phụ lúc này của nàng.

"Phụ thân, Trần Kinh Chấp lại bắt nạt con."

"Ai dám bắt nạt nữ nhi tốt của ta nào? Nhất định là con lại bắt nạt người ta rồi."

Việt Khê vừa nghe, lập tức nghiêm mặt lại nhai: "Con nói lần này nhất định phải đứng thứ nhất, đệ ấy lại bảo không chắc."

"Đây vốn là chuyện không thể nào chắc chắn được, thân là đại sư tỷ, con cũng nên có chút đáng về chứ."

"Sớm biết thế này... con cũng chẳng thêm làm đại sư tỷ." Nàng nghịch tóc của mình, xoay người chạy mất.

Việt Dương than nhẹ một tiếng, sao ông có thể không hiểu được tâm tư của nữ nhi. Việt Khê và Trần Kinh Chấp vốn là hai đệ tử mà ông hài lòng nhất, ông cũng có lòng thúc đẩy chuyện tốt này, có điều Việt Khê lớn hơn Kinh Chấp sáu tháng, tính tình lại kiêu căng, không chịu cúi đầu, không chịu nhẫn nhịn, dù Kinh Chấp trông mặt ngoài lúc nào cũng ôn hòa, nhưng từ tận xương cốt vẫn luôn rất quật cường.

Ông khẽ lắc đầu, liền thấy có đệ tử báo lại: "Chương môn phái Thiên Diễn và chúng đệ tử bá kiến."

Việt Dương sửa lại y phục trên người một chút, cười nói: "Mau mời."

"Việt chương môn, đã lâu không gặp, khí sắc càng lúc càng tốt như thế, đúng là khiến cho Mạc mỗ phải hâm mộ."

Việt Dương cười ha hả một tiếng, một nam tử trung niên vận hoàng sam xuất hiện nơi cửa, cười đáp: "Mạc chương môn mới đúng cho câu hào hoa phong nhã, còn có cả một vị nữ tử tài giỏi như thế, đúng là khiến cho người ta phải đỏ mặt."

Từ xưa đến nay, quan hệ giữa phái Thượng Thanh và Thiên Diễn rất tốt, tuy mấy câu này của hai người có phần khách sáo nhưng vẫn mang thành ý thật lòng. Thu Tĩnh mang theo mọi người đến phòng khách của phái Thượng Thanh, thuận đường sắp xếp vài thứ. Mạc Vi cả đường mặt nhọc, nơi mi tâm có chút vết ửng đỏ, Việt Dương nói chuyện với ông được một lúc, liền phát hiện thấy ông đang cau mày, như có tâm sự, nhưng chuyện khác phái, ông ta cũng không tiện hỏi nhiều. Vì vậy buổi trò chuyện chỉ kéo dài một chum trà, sau đó đứng dậy nói mình còn có việc bận, mong Mạc Vi cứ nghỉ ngơi.

Điều này đúng như mong muốn của Mạc Vi, Việt Dương vừa đi, ông vội vàng ra khỏi cửa, may đã tới phái Thượng Thanh mấy lần, dù phòng khách hơi xa, nhưng cũng không khó tìm. Trên đường đi ngang qua có không ít đệ tử phái Thượng Thanh khom người vắn an, Mạc Vi cũng không để ý tới, chỉ chấp tay đi thật nhanh, sau đó lại nhìn thấy Thu Tĩnh ra ngoài, cho bà một ánh mắt, Thu Tĩnh biết ông đang lo lắng điều gì, cũng lắc đầu đi vào theo.

"Con bé... giờ thế nào rồi?" Mạc Vi thấp giọng nói.

"Ngủ rồi." Lòng Thu Tĩnh mềm nhũn, chỉ dụi dằm nói: "Lúc nhìn thấy thì cả người bần thiêu, xiêm y cũng bị cháy hồng, huynh... trước hết đừng hỏi nó cái gì cả."

Mạc Vi ngập ngừng một chút, chỉ thờ dãi: "Không hỏi... Nàng bảo ta phải làm gì mới yên tâm được đây? Nơi này là phái Thượng Thanh, không phải Thiên Diễn, nếu có người phát hiện trong hàng đệ tử của chúng ta có yêu ma..."

"Chúng ta không cho con bé ra ngoài không được sao?" Thu Tĩnh vội la lên: "Sư huynh, nó đã sợ hãi lắm rồi, huynh không thể..."

"Tới tham gia hội Trục Tiên, lại nhốt đệ tử không cho ra ngoài là ý gì?" Mạc Vi tiếp lời: "Phu nhân, không phải ta không thương Tiểu Ma, nhưng chuyện này liên quan tới danh dự nghìn năm của Thiên Diễn, bây giờ ta... thật sự không còn cách nào."

Thu Tinh biết Mạc Vi đang khó xử, lòng cũng vô cùng buồn bã, chỉ đỏ mắt, quay đầu đi chỗ khác.

Ngày đó Cổ Tiểu Ma ngủ rất ngon, cũng là vì nàng đã gặp lại người thân của mình.

Đây là giấc mơ đẹp nhất kể từ khi xuống núi đến nay.

Trong mơ khi nàng xuống núi, không hề gặp phải bất cứ thứ gì, không có chuyện gì phát sinh, thậm chí ngay cả Mạnh Trạch Hư cũng không chết, các nàng luôn ở cùng với nhau, cười đùa vui vẻ, tiếng cười như sắp xuyên thủng cả bầu trời xanh.

Nhưng có một bóng người mơ hồ, khiến lòng nàng như thiếu đi thứ gì đó.

Đến cuối cùng, nàng không biết mình đã tỉnh lại bằng cách nào, chỉ thần thờ nhìn đầu giường. Những hình ảnh kia tốt đẹp như thế, nhưng nàng không thể cứ đắm chìm vào trong hư ảo, những sự thật này, cần nàng phải đối mặt.

Vì cũng cảm, vì trưởng thành, vì đã gặp được Úc Lưu.

Cho nên, tuyệt đối không hối hận.

Nàng nhắm mắt lại, khoe môi như có ý cười, phái Thượng Thanh nằm trên một hòn đảo nhỏ ở Đông Hải, hiện nay nàng đã đến Đông Hải, chờ đến lúc diện kiến sư phụ sư nương rồi thì đi tìm chàng cũng không muộn.

"U u..."

Tiếng tru tréo của dã thú truyền đến từ dưới giường, lòng Cổ Tiểu Ma rét run, lúc này mới nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước.

"Thiên Nghiêu?" Nàng ngồi dậy nhìn xuống dưới giường, tiểu hồ ly đỏ đang co lại thành một cục, nấc lên một tiếng đầy cảnh cáo. Lúc này Cổ Tiểu ma mới phát hiện có thứ gì đó không đúng, vừa ngẩng đầu, một khuôn mặt âm trầm đã phóng đại trước mặt nàng.

Là Thiên Cầu!

Nàng xoay người rút bội kiếm trên giường, vô kiếm lại bị Thiên Cầu đè chặt đến không thể nhúc nhích, chỉ nghe hắn nói: "Tham gia hội Trục Tiên, vậy rỗng chỉ có thể cứu được nhất thời, không có quả Vãng Sinh, đệ ấy sẽ chết."

Tham gia hội Trục Tiên? Cổ Tiểu Ma cau mày, nhưng lúc này đã không còn thời gian để suy nghĩ. Nàng cảm phần nhìn chăm chăm vào Thiên Cầu, mãi đến khi cửa phòng bị đẩy ra, Thiên Cầu liếc đến Thiên Nghiêu ở dưới giường, sau đó biến mất không còn tung tích.

Mạc Vi đứng ngoài cửa, sắc mặt không tốt lắm, cả giận nói: "Mới vừa rồi là yêu vật phương nào?"

"... Sư phụ." Cổ Tiểu Ma vội la lên: "Là Thiên Cầu của Huyền Âm giáo, còn không biết hắn."

"Tiểu Ma, chính con... thì thôi, sao lại còn thu hút yêu ma tới đây? Nếu phái Thượng Thanh biết, con bảo sư phụ phải làm thế nào với họ?"

Mạc Vi chấp tay sau lưng, hắn là đang rất tức giận: "Trong phòng còn thứ gì đang nấp, mau lăn ra đây đi."

Thiên Nghiêu nhe răng, bước ra khỏi dưới giường, lòng cả người dựng đứng, nhìn Mạc Vi đầy địch ý. Không lâu sau đám người Thu Tinh và Mạc Kinh Viễn cũng chạy tới, mấy người đầu tiên tới Thượng Thanh là Thiên Diễn, những phòng còn lại không có đệ tử của các phái khác.

"Đây là..." Thu Tinh thấy trong nhà có một con hồ ly, lập tức sùng sốt.

Thiên Nghiêu lại không tới gần Cổ Tiểu Ma, như đang muốn phui sạch mọi quan hệ với nàng.

"Nó tên là Thiên Nghiêu, là bằng hữu của đệ tử." Giọng của nàng không lớn, lại rất rõ ràng. Cổ Tiểu Ma tóm lấy Thiên Nghiêu một cách vô cùng bạo lực, không nhìn đến sự chống cự của hắn, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lặp lại lần nữa: "Là bằng hữu."

Thiên Nghiêu giãy giụa mấy lần, cuối cùng cũng bất động, chỉ nằm cạnh chân Cổ Tiểu Ma, đáng vẻ có phần vô cùng mệt mỏi. Tuy nhiên cả hai đều không biết, dù Thiên Nghiêu nhập ma đạo, nhưng vì bị thương nặng, đánh trở về nguyên hình, hiện tại không khác gì động vật bình thường là mấy.

"Vậy yêu ma vừa rồi là sao? Cũng là bằng hữu của con ư?"

Lòng Cổ Tiểu Ma vô cùng căng thẳng, khuyu chân, quỳ xuống đất, run rẩy đáp: "Đệ tử không dám."

"Sư huynh." Đột nhiên Thu Tinh chen lời: "Năm đó chúng ta nhốt Tiểu Ma về, chẳng phải là đã quyết định rồi sao?"

Mọi người thăm kinh hãi, Cổ Tiểu Ma cũng sợ run.

"Trên vực Đoạn Hồn thì lấy đầu ra một tiểu anh hài (trẻ sơ sinh) như thế? Tuy Tiểu Ma là thai người, không có yêu khí cũng không có ma khí, nhưng toàn thân vẫn là mầm mống của linh chi, một hài tử như vậy, sao có thể là người thường? Năm đó ta đã từng muốn ném nó xuống núi..."

Cổ Tiểu Ma hoàn toàn không ngờ, sư phụ sư nương đã sớm biết chuyện này. Lần này Thu Tinh nói ra trước mặt mọi người, như đã hoàn toàn nghĩ thông, đột nhiên bà dịu dàng tiếp lời: "Đứng ở vách đá, tiểu hài tử này cười với ta, khi đó ta đã quyết định, cho dù thế nào cũng phải nuôi lớn nàng thành người."

Cổ Tiểu Ma không nói gì, chỉ dập đầu thật mạnh.

Sư phụ, sư nương.

Ân tình này, cả đời này, báo con phải làm gì mới báo đáp nổi đây.

Đột nhiên Tác Oanh bật khóc, xông lên trước ôm lấy Cổ Tiểu Ma, nước mắt nói: "Sư tỷ... muội rất nhớ tỷ. Tỷ có nhớ khi trước ở trên kia đã nói gì không? Cho dù có chuyện gì, tỷ vẫn là sư tỷ của muội."

"Cha, đây là phái Thượng Thanh, nếu đệ đệ từ phái khác nhìn thấy thì không hay." Mạc Kinh Viễn khuyên nhủ.

"Sư phụ, Tiểu Ma là người, nếu nói muội ấy là thứ gì khác, đệ tử là người đầu tiên không đồng ý." Vân Tiêu nghiêm túc nói.

"Sư phụ cẩn thận nộ khí công tâm, vất vả lắm thất sư muội mới trở lại được, người đừng tức giận..." Phó Diệp Văn cũng mở miệng.

Bóng lưng của Mạc Vi run lên, cuối cùng nghiêng đầu, nói khẽ: "Càng ngày càng giỏi, xảy ra chuyện lớn đến thế cũng không về Thiên Diễn..."

Cổ Tiểu Ma mừng rỡ, sư phụ nói vậy tức là đã không còn giận nàng nữa, nhưng lòng nàng vẫn rất áy náy, chỉ cúi đầu xuống đất, không dám ngẩng lên.

"Phạt con bế môn tự kiểm ba ngày, không được ăn đồ ăn mặn."

Nếu dựa theo quy tắc của phái Thiên Diễn, úp mặt ba ngày cũng chỉ là hình phạt nhẹ.

Mạc Vi và Thu Tinh vừa đi, đám sư huynh muội liền tụ tập trong phòng Cổ Tiểu Ma, huynh một câu ta một câu, vô cùng tò mò không biết sau khi nàng xuống khỏi núi A Ni Mã Đức Lạc thì đã biến đi đâu. Cổ Tiểu Ma có thể nói là như cá gặp nước, thêm dầu thêm mỡ vào chuyện gặp Từ Vi và chư thần rồi kể lại, khiến về mặt mọi người dờ ra, Tác Oanh lại mang về mặt hâm mộ nhìn Thiên Nghiêu: "Sư tỷ... nó đáng yêu quá, muội sờ tí được không?"

"Nghiêu Gâu Gâu, lại đây cho người ta sờ."

Thiên Nghiêu nhích người sang, xoay hẳn mông về phía nàng, chuyện này khiến Cổ Tiểu Ma có phần khó chịu.

Nàng núm lấy đuôi Thiên Nghiêu, thành công chọc cho nó kêu thành tiếng. Chỉ tiếc không có lực phản kháng, chỉ có thể mặc cho hai nữ tử từ giờ trò, vô cùng buồn bực.

Đệ tử trẻ tuổi tụ tập một lúc lâu, lòng ai cũng hiểu Cổ Tiểu Ma vẫn chưa nói thật hoàn toàn, song cũng không muốn nhắc lại nỗi đau của nàng, sắc trời vừa tối đã trở về phòng của mình. Tác Oanh cố tình muốn ở chung với Cổ Tiểu Ma, mà nàng cũng rất nhớ tiểu sư muội của mình, hơn hờ đồng ý. Hai nữ nhi xa nhà đã lâu không gặp, không tránh khỏi việc cười đùa cả buổi tối, khiến Thiên Nghiêu nằm trên đất phải lăn tóe lăn lui, cụp cả tai xuống.

Ngày tiếp theo khi ánh mặt trời vừa lên, Tác Oanh đã bị gọi ra ngoài luyện tập từ sớm. Cổ Tiểu Ma ngủ đến khi mặt trời lên cao, dù sao bế môn cũng có nghĩa là ở yên trong phòng, về phần làm gì thì cũng chẳng có ai xen vào.

Cuối cùng nàng cũng ngủ đủ, đẩy cửa sổ ra muốn hóng mát một chút, lại thấy trong viện núi giả trùng trùng, cảnh sắc phong nhã, phái Thượng Thanh là một hòn đảo, khí hậu không thể so với Thiên Diễn. Cổ Tiểu Ma xoa cái lưng mỏi, lại phát hiện có một thiếu niên tuần tú đang cầm sách, miệng lái nhai gì đó, nhìn y phục, có lẽ là đệ tử của Thượng Thanh.

Thiên Nghiêu nằm trên đất dùng hết sức để ngủ, Cổ Tiểu Ma ở một mình thì cảm thấy không vui, liền gọi hắn: "Này... sao đệ lại học ở đây?"

Thiếu niên kia cả kinh, như không ngờ sẽ có người thấy mình ở đây, lập tức mặt đỏ bừng, ngập ngừng nói: "Đệ... đệ được sư phụ phái tới đây để dẫn đường cho các vị sư huynh sư tỷ phái khác, tỷ, sao tỷ lại không đi tập luyện buổi sáng?"

"Ta bị phạt bế môn kiểm điểm." Cổ Tiểu Ma thản nhiên đáp: "Đệ đọc sách gì đấy? Cho ta xem với."

"Đây là tâm pháp của phái Thượng Thanh, đệ không cho tỷ xem được."

"Ta cũng không cần." Nàng lười biếng đáp: "Đệ cũng chăm chỉ quá nhỉ, muốn tham gia hội Trục Tiên sao?"

"Đương nhiên, người thắng hội Trục Tiên lần này sẽ nhận được quả Vãng Sinh, nghe nói là vật tốt của tiên gia đấy..."

Cổ Tiểu Ma hoảng hốt, nhớ lại lời của Thiên Cầu, Thiên Nghiêu là hồ yêu, ăn mất một quả Vãng Sinh của Thiên giới nên mới thành ma. Nhưng hắn chỉ ăn mỗi quả âm, nếu lúc này bị thương nặng, cũng chỉ có thể ăn quả dương kia mới có thể chữa được. Hắn bảo nàng tham gia hội Trục Tiên... chẳng lẽ là... ý này?

Nàng trừng lớn mắt, đẩy cửa xông ra ngoài.

Thiếu niên kia sợ hết hồn, gọi lớn: "Chẳng phải tỷ đang bị phạt bế môn sao? Muốn đi đâu vậy?... Đây... vị sư tỷ kia... đệ tên là Tiểu Ngọc... vẫn chưa biết tên của tỷ..."

"Cổ Tiểu Ma!"

Nàng vội vàng bỏ lại một câu, người đã khuất dạng.

Tiểu Ngọc vẫn đỏ mặt, nhìn hướng nàng rời đi, không nói lời nào.

Một lúc lâu sau, hắc đệ quyền sách kia xuống, khoe môi lại cong lên tạo thành một nụ cười vô cùng kiêu diễm.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 42

Cổ Tiểu Ma đã quỳ trên đất được bốn canh giờ, hai chân như sắp mất hết cảm giác.

Khí trời sáng sớm trên đảo Thanh Nguyên rất mát mẻ, nhưng đến giữa trưa mặt trời lên cao. Từ tối hôm qua tới nay Cổ Tiểu Ma còn chưa uống một giọt nước nào, cảm thấy cảnh tượng trước mắt như sắp hóa đen hoàn toàn, chỉ muốn ngất đi.

Bốn phía không có một bóng người nào.

Suy nghĩ một chút, cũng là do nàng quá liều lĩnh, tự tiện ra khỏi cửa cũng thôi, nhưng đột nhiên lại chạy tới trước mặt sư phụ, cố ý muốn tham gia hội Trục Tiên, bảo sao sư phụ không giận? Nàng dám quỳ chỗ này, Mạc Vi cũng quyết tâm không để ý tới, ngay cả Tác Oanh định đến đưa nước cho nàng cũng bị mắng phải trở về.

Nhưng đây là cách duy nhất, Cổ Tiểu Ma nghĩ, hiện tại chuyện đã thành như vậy, hắc sư phụ sẽ không để nàng tham gia hội Trục Tiên, nhiều nguyên lão và các đệ tử của môn phái tu tiên như thế, không cẩn thận sẽ phát hiện ra thân phận thật của nàng, có lẽ ngay cả cô cho nàng đi xem hay không cũng là cả một vấn đề.

"Sư phụ, con không dùng pháp thuật, con chỉ dùng kiếm, sẽ không ai nhìn ra đâu, xin người cho con tham dự!"

Nàng nói như thế, đương nhiên Mạc Vi không thể nào hiểu được, nhưng nếu nói ra sự thật, nàng muốn cứu một con hồ yêu nhập ma đạo, chỉ sợ ông chính là người đầu tiên đi làm thịt Thiên Nghiêu.

Lại qua hơn nửa canh giờ, Cổ Tiểu Ma đã sớm không chịu được, vừa nghiêng người suýt nữa đã ngã xuống đất. Thu Tĩnh đứng phía xa không nhìn được, xoay người nói với Mạc Vi: "Sư huynh... Tiểu Ma không dùng pháp thuật, chỉ dùng kiếm, căn bản không thể thắng, để nó thử một chút thì có hại gì?"

Tác Oanh vội đến, ôm lấy Cổ Tiểu Ma, dứt cho nàng chút nước. Cổ Tiểu Ma tỉnh táo được một chút, chỉ nghe thấy có một loạt tiếng bước chân vang lên phía sau mình, như có vài người đang tiến tới.

"Sư phụ, người của phái Linh Bảo tới." Văn Tiêu vội nói, đề thấp giọng: "Đề người phái khác nhìn thấy cũng không hay."

Sắc mặt Mạc Vi vô cùng u ám, nháy mắt với Thu Tĩnh.

"Bên này là phòng khách, Trương chương môn, các sư huynh sư tỷ phái Linh Bảo, xin mời."

Nữ tử nói chuyện mắt ngọc mây ngai, giữa mi tâm anh khí bức người, nàng quay người lại, thấy Thu Tĩnh và Tác Oanh đang đỡ Cổ Tiểu Ma dậy, trong mắt lại mang theo mấy phần tò mò.

"Mạc chương môn, đã lâu không gặp." Trương Khiêm Linh của phái Linh Bảo vừa liếc mắt đã trông thấy Mạc Vi.

"Đúng là đã lâu không gặp." Mạc Vi mỉm cười: "Sư đệ Lục Tu của tệ phái đã từng thanh tu ở quý phái mấy chục năm, không làm phiền mọi người chứ?"

"Đâu có đâu có, Mạc chương môn quá khách sáo rồi." Trương Khiêm Linh và Mạc Vi vừa đi vừa nói, trong chớp mắt đã vào phòng khách.

Cứ như vậy, Cổ Tiểu Ma tốt số đã có được cơ hội tham gia hội Trục Tiên. Mạc Vi bắt đầu dĩ phát tay để nàng về phòng tiếp tục bế môn sám hối, đúng như lời Thu Tĩnh, nàng không dùng pháp thuật, có lẽ sẽ không trụ nổi một ván, cũng không có gì để bận tâm, lúc này mới nhắm mắt làm ngơ.

Đáng tiếc dù thế nào Mạc Vi cũng không ngờ đến việc dã tâm của Cổ Tiểu Ma quá lớn, chẳng những nàng muốn thắng, mà còn phải thắng đến cùng.

"Ta sẽ cứu ngươi." Nàng móc một viên hồ lô đường ra, nhìn Thiên Nghiêu liếm lấy liếm để, cái đuôi xù lông quét tới quét lui, hiển nhiên không hiểu được lời của nàng.

...

"Ta sẽ cứu ngươi đấy." Cổ Tiểu Ma lặp lại lần nữa, đưa tay bóp đuôi Thiên Nghiêu.

Phối hợp đi! Mấy lời đầy khí thế như vậy, chẳng phải con hồ ly thối này nên dùng đôi mắt ngập nước, vẫy đuôi mà nhìn nàng sao.

Thiên Nghiêu quay đầu, tai run lên, trong đôi mắt đen nhánh tràn đầy ánh sáng của sự khinh bỉ.

...

Cũng đúng, chỉ bằng nàng, đừng nói đến việc thề thốt không dùng pháp thuật trước mặt sư phụ, cho dù nàng có dùng cũng không chắc sẽ thắng. Cổ Tiểu Ma suy nghĩ một chút, lực lợi trong tay nài, móc một quyển sách nhỏ đầy nếp nhăn ra.

‘Thần Thức Tru Tiên Đồ’, hai tay Cổ Tiểu Ma có chút run rẩy.

Thật sự phải học sao?

Nàng liếc nhìn bóng dáng Thiên Nghiêu đang chiến đấu vô cùng hăng hái với cục hồ lô đường, Thiên Cầu nói, không có quả Vãng Sinh, hắn sẽ chết.

Cổ Tiểu Ma siết chặt tay, dứt khoát lật sách ra.

Chỉ cần một chút hi vọng thì tuyệt đối không thể buông tha.

Hôm nay Việt Khê bận rộn cả một ngày, chỉ cảm thấy rất đau lưng, đi khắp nơi mà không tìm thấy Trần Kinh Chập, lòng bức bối khó chịu, liền đến bờ biển dạo một chút, sắc trời đã dần đến chạng vạng, chân trời như lửa đỏ, nhuộm màu cả một vùng biển, vô cùng rực rỡ.

Nàng nhàm chán đi bộ một lúc lâu, lại phát hiện cách đó không xa có người đang tập kiếm, thân hình linh hoạt, nhanh như tia chớp, không khỏi thầm lấy làm kì lạ, kêu lên một tiếng theo bản năng: "Trần Kinh Chập?"

Chờ đến lúc lại gần mới phát hiện tuy người kia mặc một bộ y phục màu xám tro, nhưng lại là nữ tử, gầy đến thần kì, kiếm trong tay lại vô cùng nhanh nhẹn, chính xác, độc, kiếm pháp cũng rất tinh diệu. Nàng thích thú xem một chút liền rút bội kiếm bên hông ra, quát lớn một tiếng rồi công tới.

Cổ Tiểu Ma đang luyện tới chỗ quan trọng, chợt thấy có bóng người nhào tới từ phía sau, sợ tới mức xoay tay, dùng thức thứ nhất "Bích Hải Thao Thiên" trong mười ba thức của "Thần Thức Tru Tiên Đồ", dù nàng chưa luyện, nhưng đã nắm được bí quyết căn bản, uy lực phát ra chưa được một nửa đã khiến cổ tay Việt Khê tê dại, ngay cả Trần Kinh Chập cũng không thể lợi hại như vậy, nàng vừa sợ vừa giận, hoàn toàn quên bản thân mình là kẻ đánh lén người ta, hừ một tiếng: "Chỉ là tỷ thí võ nghệ thôi, dùng sức như thế làm gì?"

Cổ Tiểu Ma ngẩn ngơ: "Tỷ thí? Tỷ là..."

Nàng còn chưa nói xong, Việt Khê đã công tới, lần này không chỉ có lam quang từ thân kiếm, mà còn kèm theo cả thuật ngự kiếm, ánh kiếm công kích từ bốn phương tám hướng. Cổ Tiểu Ma mượn lực trên một tảng đá lớn, nhảy ra ngoài, nhất thời tảng đá lớn kia vỡ vụn. Lòng nàng vô cùng sợ hãi, không thể hiểu vì sao đột nhiên nữ tử này lại ra tay độc ác như thế, chỉ tránh thôi đã cảm thấy vô cùng khó khăn.

Mười chuỗi kiếm trong không trung dần hóa thành sáu chuỗi, lại từ sáu chuỗi thành bốn chuỗi, số lượng có ít đi, nhưng sức mạnh lại càng lúc càng lớn, Cổ Tiểu Ma khổ không thể tả, nàng vội vàng né tránh, cũng không kịp nhìn xung quanh, đột nhiên đụng phải thứ gì đó, một tiếng "ai u" thảm thiết vang lên, Việt Khê và Cổ Tiểu Ma đều ngã ra, chiến khí tan biến trong nháy mắt không còn gì.

Là Tiểu Ngọc.

Hắn xoa lỗ mũi, thấy hai nữ tử đang nhìn mình, không khỏi đỏ mặt.

Mặt Cổ Tiểu Ma đầy vạch đen, gãi đầu: "Việc này... xin lỗi nhé."

"Ngươi tới đây làm gì?" Việt Khê đến gần, thấy Tiểu Ngọc vận phục sức của đệ tử phái Thượng Thanh liền ngạc nhiên nói: "Hình như ta chưa từng thấy ngươi."

"Đệ là người mới tới ghi danh, tên là Tiểu Ngọc." Hắn hồi đáp: "Chào đại sư tỷ."

Dáng dấp hán tuấn tú, miệng mỉm cười ngọt như thế, Việt Khê rất hài lòng, cười nói: "Đúng là ngoan thật."

Hai người cứ thế mà nói chuyện, hoàn toàn phớt lờ nàng. Mí mắt của Cổ Tiểu Ma rung giật liên hồi, vô lực nói: "À... quá rầy rồi, tỷ là ai thế?"

Lúc này Việt Khê mới xoay người, lần đầu tiên đối mặt với Cổ Tiểu Ma, đột nhiên khẽ "a" lên một tiếng: "Ta đã từng thấy muội rồi... Trưa hôm nay, muội ngất trên bãi đất kia."

Mặt Cổ Tiểu Ma đỏ lên, chỉ có thể im lặng cam chịu.

"Sao vậy? Sao muội lại ngất? Sư phụ muội không đối xử tốt với muội à?"

"Không, sư phụ rất tốt với muội." Điểm này thì nhất định phải nói, nhưng Cổ Tiểu Ma lại không biết phải giải thích với Việt Khê thế nào, liền nói tránh: "... Đã không còn sớm, muội về trước."

"Kiếm pháp của muội rất tốt, có cơ hội thì so chiêu thêm một chút nhé." Việt Khê đuổi theo nói.

... Giống lần "tỷ thí" vừa rồi à?

Nàng lắc đầu, bản tính của cô nương này không xấu, nhưng tính tình có phần hơi kiêu căng. Cổ Tiểu Ma bước nhanh hơn, lại nghe phía trước có tiếng động, vừa ngẩng đầu đã thấy hai nam tử trẻ tuổi đang đi đến, cầm đầu là một thân bạch y, chính là Mạc Kinh Viễn, một người khác trông vô cùng tuấn nhã, mặc phục sức của phái Thượng Thanh, chỉ nghe Việt Khê sau lưng chọt kêu lên: "Trần Kinh Chập!"

Trần Kinh Chập thấy Việt Khê, liền khẽ mỉm cười đáp: "Đại sư tỷ."

"Đệ lại lười biếng rồi phải không? Ta đã mệt cả ngày rồi..." Việt Khê nói được một nửa, bất chợt mới nhận ra Mạc Kinh Viễn đang ở bên cạnh, đột nhiên có chút xấu hổ, nhỏ giọng lên tiếng: "... Mạc sư huynh."

Mạc Kinh Viễn thấy vậy thì cũng hiểu được đôi chút, ôm quyền nói: "Vậy thì ngày khác sẽ đến tìm Trần sư đệ xin được chỉ giáo."

"Sao lại nói thế, nếu Mạc sư huynh có nhã hứng thì nhất định tiểu đệ sẽ tiếp đón."

Bốn người chia tay nhau, Việt Khê ngăn người nhìn bóng lưng của Cổ Tiểu Ma, đột nhiên nhớ tới Tiểu Ngọc, lúc Cổ Tiểu Ma rơi xuống đất, vì phải mượn lực mà tảng đá kia cũng phải bể, nàng đụng phải Tiểu Ngọc, người thiếu niên kia sẽ không sao chứ?

Việt Khê xoay người lại nhìn, chỉ thấy một bãi biển trống không, sóng biển trập trùng, nào còn bóng dáng của Tiểu Ngọc.

Từ bờ biển đến phòng khách vẫn còn một khoảng. Cổ Tiểu Ma và Mạc Kinh Viễn sóng vai mà đi, một đường không ai nói gì.

Cuối cùng như đã không thể chịu đựng được sự trầm mặc này, Mạc Kinh Viễn mất bình tĩnh, đột nhiên gọi khẽ: "Tiểu Ma..."

"À?" Nàng tùy ý đáp lời.

"Oanh Oanh... có nói gì với muội không?"

"Nói gì cơ?" Cổ Tiểu Ma ngăn ra, liền lắc đầu đáp: "Muội ấy không nói gì cả."

Mạc Kinh Viễn không đáp, vẫn đứng ở chỗ cũ, không đi tiếp. Cổ Tiểu Ma cứ đi tiếp được một đoạn, lại quay đầu, thấy hắt một thân bạch y, đứng dưới tàng cây, tĩnh lặng xuất thần.

"Muội không biết đấy thôi." Hắn thấp giọng nói: "Kể từ... khi muội rời khỏi sơn động, muội ấy vẫn luôn oán ta."

Cổ Tiểu Ma ngăn ra, không ngờ Tác Oanh sẽ như thế, nàng sùng bái Mạc Kinh Viễn đến vậy, lại vì mình mà giận dữ huynh ấy. Nàng nghiêng đầu, nụ cười nhuộm chút vẻ dịu dàng: "Oanh Oanh ngọc, để muội đi nói với muội ấy."

Nàng nói xong, cũng không màng đặt vào lòng, lại đi tiếp về phía trước, đột nhiên cánh tay bị kéo, Mạc Kinh Viễn thấp giọng nói: "Tiểu Ma."

Nàng quay đầu lại: "Sao thế đại sư huynh?"

"Ta... có phải ta đối xử với muội rất tệ không?"

Cổ Tiểu Ma sững người, không ngờ hắn sẽ nói như vậy, im lặng hồi lâu mới lắc đầu cười nói: "Không, huynh rất tốt với muội, từ nhỏ đến lớn. Huynh làm việc chưa bao giờ nghĩ cho mình, tất cả đều vì sư đệ sư muội. Chuyện kia, muội... dù muội đã từng trách huynh, nhưng..." Nàng ngừng một chút, ngẩng mặt lên, đột nhiên cười tươi như hoa: "Chuyện đã qua rồi, muội cũng không nhớ được nữa."

Lúc này đổi lại là Mạc Kinh Viễn ngây người, hắn mở miệng muốn nói gì đó, nhưng không thể nói được gì.

"Phải nói thế nào đây..." Cổ Tiểu Ma bước tiếp, cười đáp: "Từ trước đã không bán khoán thì sau này cũng không cần phải bán khoán về muội, cứ đợi Oanh Oanh là được."

Nàng không quay đầu lại.

Mạc Kinh Viễn chôn chân tại chỗ, nhìn Cổ Tiểu Ma càng chạy càng xa.

Tay của hắn vẫn còn đang giơ lên nơi không trung, như muốn kéo nàng. Nhưng...

Tâm ý của nàng, hắn vẫn biết. Có điều hoa rơi có ý, hắn cho rằng chỉ cần không đáp lại thì mọi chuyện vẫn có thể yên bình, ngày đã lâu, cuối cùng tình cảm này cũng sẽ phai đi.

Nhưng hôm nay, khi nó đã phai mờ, lại khiến người ta khó có thể thích ứng. Ở nơi nào đó trong ấn tượng, hắn như đã quen với cái nhìn từ trong góc tối của nàng, loại ánh mắt này, chỉ vì Tác Oanh mà hắn vẫn luôn ngó lơ, rất hèn mọn, nhưng vẫn cố chấp tồn tại trong lòng hắn, không thể xóa đi.

Là lúc nào, cảm giác này, kể cả thân phận hơn mười năm của nàng đã cùng thay đổi. Nàng không còn là người, nhưng nàng vẫn là thất sư muội của hắn, từ trước là nàng nhìn hắn, nhưng giờ, đổi lại là hắn nhìn bóng lưng gầy yếu mà quật cường của nàng, khẽ ngăn người.

Nàng đã không còn là Cô Tiểu Ma của lúc trước.

Đúng vậy, đã không còn là thiếu nữ chỉ biết nấp ở một xó như trước. Nàng của hôm nay, chẳng biết từ lúc nào, khi hắn không hề chú ý mà đã trở nên trầm tĩnh hơn, còn mang theo một mùi hương thoang thoảng, chậm rãi nở rộ.

Nhưng không phải đóa hoa thuộc về hắn.

Mạc Khinh Viễn đứng tại chỗ, ánh mắt có chút kì lạ.

Nàng sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cưỡi Đuôi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 43

Sáng sớm, ánh mặt trời có chút yếu ớt, đêm qua sương rất dày, qua không lâu, khắp nơi đều là vết ẩm ướt. Không mấy khi tiết trời mùa đông lại như thế, tuy trên người rất ấm áp, nhưng hơi lạnh bốc lên từ mặt đất lại khiến cho mọi người chẳng thể dùng chân.

Trên đỉnh núi, một nam tử hắc y đang tĩnh tọa, giữa chân mây cũng bị phủ sương, hắn lại chẳng cảm thấy chút lạnh giá nào. Hắn ngồi đó không nhúc nhích, như thể đã chết.

Không lâu sau, trong rừng có tiếng bước chân vang lên, khiến một đám chim sẽ bị kinh động mà bay loạn, tản ra trên không. Trên con đường nhỏ có mấy bóng người xuất hiện, cầm đầu là một nam tử với nét mặt thâm trầm, chính là Thiên Cầu.

"Làm phiền tá hộ pháp rồi." Hồng y nữ tử dịu dàng nói: "Ta làm gì cũng vụng, phải làm phiền ngài đi bộ lên theo ta."

"Không sao." Thiên Cầu cứng nhắc nói, vẫn đi về phía trước.

Thập Bát cũng không để ý, Bảo Nhi đi sau lưng nàng lại hít sâu một hơi, trong tay đang cầm một cái bát, tuy đã đầy nắp, nhưng mùi thơm vẫn truyền ra ngoài, có điều mắt nàng đỏ bừng, như vừa khóc xong, thỉnh thoảng vẫn còn nấc.

Một đường không ai nói nhiều, Thiên Cầu vô cùng coi thường thứ tình cảm nữ nhi này của các nàng, làm một chén canh thôi, còn nhất định phải đưa lên tận núi. Đúng lúc hắn được Mạnh Trạch hư triệu kiến, phong cảnh trên núi lại tốt, lúc này mới tự mình lên theo.

Đường trong rừng rất nhỏ, chờ đến khi đường xá trở lại như bình thường thì có thể liếc nhìn thấy đỉnh núi. Thiên Cầu đến gần, hơi khom người lên tiếng: "Tham kiến giáo chủ."

Mạnh Trạch Hư vẫn không nhúc nhích, sương khí trên mặt chậm rãi tiêu tán.

"Hữu hộ pháp đã trở lại rồi sao?"

"Vâng."

"Nghe nói Thiên Nghiêu bị đánh trở về nguyên hình, vì sao?"

"Hữu hộ pháp... nhất thời thất thủ."

"Thiên Nghiêu vẫn luôn ở cùng Tiểu ma, hữu hộ pháp làm gì mà thất thủ vậy?"

Mạnh Trạch Hư nhìn như ôn hòa, nhưng lời nói trong câu này lại vô cùng sắc bén. Thiên Cầu ngập ngừng một chút, liền nói: "Giáo chủ có lệnh, thuộc hạ không dám không nghe theo."

"Hắn muốn gì, ta có thể biết rõ." Mạnh Trạch Hư thản nhiên nói: "Mà ngươi... cũng không ngoài như vậy."

Mạnh Trạch Hư quay đầu, đối diện với ánh mắt của hắn, lòng Thiên Cầu không khỏi run lên. Đó là cảm giác kì lạ không hề giống với hữu hộ pháp, khi nhìn chỉ thấy hắn mỉm cười hiền hòa, nhưng vẫn luôn mang theo chút sát ý không thể diễn giải thành lời.

Hắn nhìn hồi lâu, đột nhiên khẽ mỉm cười, nói: "Thập Bát cô nương."

Hôm nay Thập Bát có trang điểm, mặt mũi xinh đẹp, trông có phần hư ảo. Nàng đi tới trước mặt Thiên Cầu, thi lễ: "Mạnh giáo chủ."

Là Mạnh giáo chủ, không phải Mạnh Trạch Hư.

Mạnh Trạch Hư không hề kinh ngạc, vẫn cười đáp: "Cô nương không ngại cực khổ, lên đến tận núi, chắc là có chuyện gì rồi."

"Vâng, có chuyện quan trọng." Thập Bát xoay người, nháy mắt với Bảo Nhi, Bảo Nhi không tình nguyện mà đứng tại chỗ, liếc thấy ánh mắt cảnh cáo của Thập Bát, lúc này mới bước lên trước, mở nắp chén, lập tức một mùi hương thơm ngát xông vào mũi.

"Đây là chút tâm ý cuối cùng của Thập Bát, xin giáo chủ nể tình."

Lúc này Mạnh Trạch Hư mới có chút kinh ngạc, liếc nhìn chén này, nhẹ nhàng nhận lấy.

"Đa tạ ý tốt của cô nương." Hắn không nói nhiều, trực tiếp uống hết.

Bảo Nhi ngẩn ra, một tiếng kêu đầy sợ hãi bị nghẹn nơi cổ họng. Mạnh Trạch Hư uống cạn sạch, hắn đặt chén vào lại tay Thập Bát, nhìn dung nhan mỹ lệ của nàng ửng đỏ, chỉ gạt đầu một cái rồi xuống núi cùng Thiên Cầu.

... Thật nhạt nhẽo.

Tất cả giữa bọn họ, vốn chỉ có nhiều đó, nhạt nhẽo nhằm chán.

Không khóc lóc, không giẫy dụa, không có tê tâm liệt phế.

Đỉnh núi như nổi gió, thân thể Thập Bát run rẩy, nhưng khóe môi vẫn cong lên, vẻ mặt của nàng có chút thành kính, hết như đã có được nỗi niềm hạnh phúc vô cùng trân quý.

Bảo Nhi cảm chén, đột nhiên ngồi xổm xuống, khóc đến thất thanh.

....

Giữa trưa ngày hôm đó, dù khí trời không nóng, nhưng ánh mặt trời trên đảo lại quá chói mắt. Cỏ Tiểu Ma mò hoi đầm đĩa, rồi người ngã ngồi xuống bờ biển, sau đó cời vớ, để mặc từng đợt sóng biển vỗ lên chân, vô cùng thích ý.

Thiên Nghiêu ở cách đó không xa đang nghiên cứu một con ốc mượn hồn (loài cua sống nhờ trong vỏ ốc rỗng), nhảy trái nhảy phải, muốn nhìn bằng được con cua này. Cuối cùng ốc mượn hồn không thể nhịn được nữa, lúc Thiên Nghiêu tò mò dí sát vào, con cua này dùng mấy cái càng của mình tiến hành công kích lỗ mũi của vị hồ ly dũng cảm nhưng không đủ lý trí kia, thành công khiến kẻ sau kêu thảm một tiếng, tức giận đá bay ốc mượn hồn vào biển.

Cỏ Tiểu Ma đầu đầy vạch đen nhìn sang, Thiên Nghiêu cụp tai, chán nản chạy đến bên người, người y phục của nàng. Cỏ Tiểu Ma không nhịn được mà đẩy nó sang một bên, kể từ khi hết hồ lô đường, Thiên Nghiêu như mất hết toàn bộ thú vui, làm gì cũng ừ ừ.

Cỏ Tiểu Ma lười biếng ngồi dậy, bờ biển bị mặt trời nướng đến nóng bừng, nước biển lại lạnh như băng, nàng suy nghĩ một chút, đột nhiên mắt sáng lên, cười nói: "Không bằng chúng ta đi bắt cá đi."

Không đợi Thiên Nghiêu trả lời đã nhào xuống biển, thọc hai tay xuống nước, vì đặc thù của thân thể nên từ trước đến nay nàng chưa từng suy tính đến việc có thể bị cảm hay không, có điều dù sao biển rộng cũng khác với hồ cá, vừa mặn vừa chất, bờ biển lại chẳng có gì, bận rộn hồi lâu, chỉ biết được hai con cá cùng một con trai lớn.

Cỏ Tiểu Ma nhóm lửa, hưng phấn nướng cá. Thiên Nghiêu ở bên cạnh giương mắt trông ngóng, cho đến khi thịt cá phát ra mấy tiếng tách tách, hương thơm lan ra, đột nhiên có một giọng nói vang lên sau lưng: "Vị sư tỷ này, quả nhiên là ở đây."

Nàng và Thiên Nghiêu đều trở nên căng thẳng, bị phát hiện rồi!

Cỏ Tiểu Ma thẹn thùng quay đầu lại, cười nói: "Đệ không thấy gì cả, phải không?"

"Đệ nhìn thấy mà, tỷ đang nướng cá không phải sao." Tiểu Ngọc rất không nể tình, thuận tiện ngồi xuống.

...

"Vẻ mặt này của tỷ là sao thế?" Tiểu Ngọc phỉnh má: "Cho rằng đệ sẽ giành ăn với tỷ sao?"



"Không giành thì đừng nhìn cá của ta nữa..."

"... Đệ chỉ xem nó chín chưa thôi."

"À..."

"Không cho đệ nhìn à? Hừ, đệ đây phải đi nói với Mạc chương môn tử chẳng chịu bẻ môn..."

Tiểu Ngọc vừa xoay người định đi, Cổ Tiểu Ma đã nước mắt lưng tròng ôm lấy bắp đùi hắn, chạy đến đây luyện kiếm không phải vì sợ sư phụ biết, mấu chốt là vì nàng sợ sư phụ biết nàng ăn đồ mặn, nếu bị phạt thì không biết phải tới ngày tháng năm nào nữa.

May thay, Tiểu Ngọc lớn lên gần biển, kỹ thuật bắt cá lợi hại hơn nàng rất nhiều. Nàng xoay người lại, Tiểu Ngọc đã bắt được rất nhiều loại cá mà nàng đi vòng ở bờ biển này cá nửa ngày cũng chẳng mò được.

"A..." Cổ Tiểu Ma chỉ vào vật thể dài dài trong tay hắn: "Đây là... Cá..."

Cá hổ.

Tiểu Ngọc cười cười: "Sư tỷ ăn rồi sao?"

Cổ Tiểu Ma lại ngẩn người, nàng đứng trong nước với hắn, sóng biển cứ vỗ vào người từng đợt, Tiểu Ngọc nhìn nàng, ánh mắt đen nhánh bỗng chốc vô cùng sâu xa.

Tóc của nàng dính vào trán, nhỏ từng giọt nước. Khuôn mặt tái nhợt làm nổi bật vết thâm quầng dưới mắt, vừa bĩu môi, lúm đồng tiền hai bên má đã thấp thoáng hiện ra.

Thần thái như thế, hệt như trong tưởng niệm.

Hắn như gặp ma, đột nhiên đưa tay ra, vuốt mớ tóc đen nhánh của nàng.

Cổ Tiểu Ma khẽ "a" lên một tiếng, đột nhiên hồi thần, một tay cầm lấy bàn tay kia của Tiểu Ngọc, mày hơi nhíu, tay phải vỗ vào lưng của hắn, sáng giọng: "Đệ làm gì đấy..."

Tiểu Ngọc thu tay, động tác rất nhanh.

"Đau quá... trên tóc tỷ... ai u." Tiểu Ngọc kêu lên: "Trên tóc có tảo."

Cổ Tiểu Ma nhanh chóng buông tay, ngẩng đầu lên: "À, vậy sao... ngại quá."

Nàng vuốt tóc, xoay người đi nướng cá, chỉ chừa Tiểu Ngọc đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng. Dường như đã quên, trong nháy mắt đó, khi hắn rút tay về, và trên đầu nàng chẳng hề có tảo.

"Sư tỷ muốn tham gia hội Trục Tiên sao?"

"Ừ."

"... Thật là lợi hại." Tiểu Ngọc hâm mộ đáp: "Hôm đó tỷ luyện kiếm ở đây, vậy mà lại có thể áp chế được đại sư tỷ."

"Rõ ràng là ta bị đại sư tỷ nhà đệ đuổi đánh." Cổ Tiểu Ma cắn một miếng thịt cá, quăng đầu cá cho Thiên Nghiêu.

"Đại sư tỷ chỉ giỏi đánh lên." Tiểu Ngọc khinh bỉ: "Tỷ ấy dùng thuật ngự kiếm, tỷ lại không dùng."

"Thật ra ta không biết ngự kiếm..." Cổ Tiểu Ma vò đầu tiếp lời: "... Đệ chỉ là một đệ tử đến ghi danh mà còn có thể nhìn ra những chiêu thức này, cũng rất tốt."

"Từ nhỏ đệ đã có nghiên cứu chút kiếm pháp rồi." Tiểu Ngọc tự phụ đáp.

Lòng Cổ Tiểu Ma vừa động, dù sao Tiểu Ngọc cũng chỉ là đệ tử ghi danh của phái Thượng Thanh, dù có chuyện gì cũng sẽ không tham dự hội Trục Tiên. Liền cười gian nói: "Vậy... nếu đệ đã nghiên cứu thì tới đây giải thích hộ ta cái này nhé."

Nàng móc túi giấy dầu ra khỏi ngực, mở bí tịch ra, chỉ vào chỗ nàng đọc đi đọc lại nhưng mãi vẫn không hiểu, lại không dám đến hỏi sư phụ, chỉ có thể buồn bực đến bê đầu ở đây.

Tiểu Ngọc nhận lấy, trong mắt có ánh sáng chột lóe.

Thời gian như trôi qua thật lâu, mặt trời đã lặn xuống núi, bờ biển trở nên tối tăm.

Cổ Tiểu Ma múa kiếm, cuối cùng cũng phá được chướng ngại trong thức thứ hai "Vô Phong Khởi Lãng" (không gió mà dậy sóng), Tiểu Ngọc ở bên cạnh nhìn hồi lâu, cười nói: "Kiếm pháp này rất hay."

Cổ Tiểu Ma vội nhân cơ hội nói tiếp: "Vì vậy đệ đừng nói cho người khác nhé."

Nàng tự luyện thức thứ ba một lần, mắt thấy thời gian đã không còn sớm liền tới gần chỗ Tiểu Ngọc, cười nói: "Trời không còn sớm, sáng mai chúng ta gặp, hôm nay đa tạ đệ."

Tiểu Ngọc gật đầu, Thiên Nghiêu ở cạnh đang ngủ đến mất cả hình tượng, đột nhiên hấn kéo Cổ Tiểu Ma.

Ánh sáng quá tối, nàng không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn.

"Tỷ... tới Đông Hải, chi vì tham gia hội Trục Tiên sao?"

Giọng nói có phần trầm thấp, không giống giọng lúc thường của Tiểu Ngọc, ngay cả lời nói cũng khá kì lạ. Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, chỉ cảm thấy mình và Tiểu Ngọc khá hợp nhau, nói cho hắn biết cũng không có gì đáng lo, liền khẽ mỉm cười: "Không, ta đến để tìm người."

Hắn a một tiếng, không nói gì.

Cổ Tiểu Ma nói tiếp: "Nếu không phải vì quả Vãng Sinh, ta sẽ không tham gia hội Trục Tiên này."

Đột nhiên nàng có cảm giác, dường như Úc Lưu đang ở rất gần với mình, đang ở một nơi hẻo lánh mà quan sát nàng, không chịu hiện thân.

Mới mấy ngày không gặp, vừa nghĩ tới mà lòng đã có chút đau đớn.

Không có hắn ở cạnh, làm chuyện gì cũng cảm thấy bất an.

Nhưng nàng không biết hắn ở đâu.

Hắn đang trừng phạt sự hèn yếu, sự dựa dẫm cùng với thói không biết trân trọng của nàng.

"Nếu có thể tìm được..." Cổ Tiểu Ma vốn đã đi hai bước, đột nhiên quay đầu lại.

Nếu có thể tìm được chàng, Úc Lưu.

"Sẽ không bao giờ... để chàng đi nữa."

Trong nháy mắt, mi Tiểu Ngọc giật giật, như muốn nói gì đó.

Cổ Tiểu Ma cũng không chú ý, liền đi gọi Thiên Nghiêu, sau đó chậm rãi biến mất nơi cuối bờ cát.

Có chút bụi cát tung bay, dần quấn quanh toàn thân Tiểu Ngọc, đến khi gió quét qua, thanh sam chợt hiện, đôi mắt xanh thắm sâu thẳm, vẫn luôn nhìn về hướng nàng rời khỏi.

Suýt chút nữa đã lên tiếng gọi nàng, Úc Lưu nhắm mắt lại, trong lòng đều là hình ảnh độ cong nơi khoe môi nàng.

Nàng đã tìm được ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44

Hội Trục Tiên đã sắp tới gần, các môn phái lớn nhỏ cũng lục tục tới đông đủ, phòng khách tràn ngập các nam nữ đệ tử trẻ tuổi, sóng ngầm giữa các môn phái vô cùng mãnh liệt, căn bản không có chút cốt cách của người tu tiên.

Trong đó, đường nhiên phái Thiên Diễn chính là tiêu điểm.

Mặc dù nguyên nhân chính là vì đã từng đứng đầu hội Trục Tiên một lần, nhưng quan trọng hơn chính là, vẻ ngoài của mấy người đệ tử Thiên Diễn bao gồm Mạc Khinh Viễn, Vân Tiêu, Tác Oanh, không có chỗ nào mà không phải là xuất chúng. Nhưng nguyên nhân Cổ Tiểu Ma bị người ta chú ý, chính là vì sau lưng nàng có một con hồ ly đồ rất đáng yêu. Lần này căn phòng nhỏ mà nàng ở khó có được phút giây thanh tịnh, Thiên Nghiêu chìm vào trong đám nữ tử, thậm chí còn có người đi tới đi lui giữa các đảo chỉ vì muốn mua đường cho hắn, hạnh phúc đơn giản kia khó có thể diễn tả bằng lời.

Mỗi ngày Cổ Tiểu Ma đều đến bên bờ biển luyện kiếm, trong chớp mắt, cách Trục Tiên không tới mười ngày, mười hai thức đầu của "Thần Thức Tru Tiên Đồ" đã luyện xong, tuy không thể nói là nhuần nhuyễn, dù vậy, nếu không phải Cổ Tiểu Ma chăm chỉ có thêm, cộng thêm việc được Tiểu Ngọc chỉ điểm, người bình thường dù có thiên tư thông tuệ đến đâu cũng không thể học xong chừng đó trong thời gian ngắn như thế.

Một ngày này, chương môn của các đại môn phái cùng hẹn nhau du thuyền ngắm cảnh đẹp của Đông Hải.

Ngay từ sáng sớm chiếc thuyền kia đã dừng ở biển, Cổ Tiểu Ma đang luyện kiếm, chợt thấy từ xa có một đám người đang đi đến, sợ đến mức trốn phất vào sau tảng đá ngầm, thò đầu ra như trộm.

Một đám đại thúc và lão đầu trung niên trở lên, chợt nhìn vô cùng tiên phong đạo cốt, trường sam phiêu dật, đều là các chương môn của môn phái. Đương nhiên Mặc Vi cũng có trong số đó, làm người thắng trong hội Trục Tiên lần trước, ông vẫn khá có mặt mũi, trên mặt dặt theo một nụ cười yếu ớt, bình tĩnh thong dong. Cổ Tiểu Ma không khỏi xiêu lòng, quả nhiên sư phụ là người có khí chất nhất trong đám lão đầu này.

Bọn họ lần lượt lên thuyền, không biết ai thi pháp, một luồng gió xuất hiện từ hư không, khua buồm lên, dần rời khỏi bờ. Đầu Cổ Tiểu Ma đầy vạch đen, mấy người này đứng là, ngắm cảnh Đông Hải, ngự kiếm không phải tốt sao? Còn hết lần này tới lần khác học người thường du thuyền, đúng là không ngại phiền.

Nàng thấy thuyền đã đi xa mới dám bước ra khỏi đá ngầm, mới vừa lộ diện, bỗng chốc lại thấy thêm vài bóng người lén lút ở phương xa, nhất thời lòng rét run, xoay người muốn tránh, nhưng không ngờ đã sớm bị người ta nhìn thấy.

"Này... muội vẫn còn luyện kiếm ở đây à?"

Là Việt Khê. Cổ Tiểu Ma vô đầu cười khúc khích: "Tỷ là ai? Chúng ta quen nhau không?"

"Đừng có giả vờ, muội biết bọn họ muốn đi đâu không?" Việt Khê đi đến trước mặt nàng nói, phía sau còn có một nam tử tuấn dật, chính là Trần Kinh Chập, hần lễ phép gật đầu với Cổ Tiểu Ma, lại nói với Việt Khê: "Chuyện của trưởng bối tỷ cũng muốn quản sao?"

"Nếu chỉ là ngắm cảnh Đông Hải bình thường, sao phụ thân lại không cho ta đi theo?" Việt Khê khó chịu tiếp lời: "Chúng ta theo dõi một chút, cũng chẳng có gì xảy ra."

Trần Kinh Chập hết cách, chỉ đành rút bội kiếm: "Đừng để các vị chương môn khác phái nhìn thấy rồi lại bêu xấu sư phụ."

"Đi cùng nhé." Chợt Việt Khê nhìn sang Cổ Tiểu Ma.

"Hả?" Cổ Tiểu Ma được chiều mà sợ, khoát tay đáp: "Muội không biết ngự kiếm..."

Lần này ngay cả Trần Kinh Chập cũng kinh ngạc nhìn về phía nàng, trong mắt Việt Khê có thêm mấy phần khinh bỉ, dù sao đệ tử tu tiên, ngay cả thứ căn bản như ngự kiếm cũng không biết thì đúng là buồn cười.

"Không sao, ta dẫn muội theo là được."

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Việt Khê cao hơn mình một cái đầu nhắc lên kiếm.

"Đợi một chút!... Muội đâu có nói là muốn đi theo chứ....."

Bọn họ núp trong mây, phía dưới là chương môn các phái, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị phát hiện.

Cổ Tiểu Ma không dám nhìn xuống, trong mũi tràn ngập mùi hương nữ nhi êm dịu trên người Việt Khê, chỉ cảm thấy như sắp ngất đến nơi. Trần Kinh Chập nhìn hồi lâu, đột nhiên nghi ngờ, nói: "Thuyền này đi chậm thế, biển lại rộng mênh mông, rốt cuộc là muốn ngắm cái gì?"

Việt Khê cũng nhìn theo, đột nhiên đáp: "Hướng này... a, chẳng lẽ bọn họ muốn tới hòn đảo đó sao?"

"Đảo nào cơ?" Cổ Tiểu Ma choáng váng hỏi.

"Là một hòn đảo hoang phế, phụ thân chưa bao giờ cho phép đệ tử đặt chân đến, nhưng hôm nay..." Đột nhiên giọng nói của nàng có chút hưng phấn: "Nhất định phải đi theo xem sao!"

Trần Kinh Chập và Cổ Tiểu Ma cùng bất đắc dĩ thờ dài.

Qua nhiên thuyền kia dừng lại trước một hòn đảo, các lão đầu tiến vào một lúc lâu, ba người mới chậm rãi đáp xuống, xác định xung quanh không có người xong mới lên lên đảo, đi dọc theo dấu chân của mọi người về phía trước.

Không thể không nói, hòn đảo này rất đẹp.

Có thể thấy được rất nhiều điều khác biệt của hòn đảo này so với phái Thượng Thanh, rừng cây thiên nhiên trên đảo khá nhiều, từng ngọn núi trông vô cùng tròn trịa, ở giữa lại lõm vào một chút, tạo thành một cửa biển lớn. Cổ Tiểu Ma leo lên nơi cao nhất trên núi, nhìn xuống dưới, không khỏi ngẩn ra.

Phía dưới là một tòa cung điện, bốn phía là trang viên lớn nhỏ các loại, nửa phần cung điện này còn ngâm trong cửa biển, càng có vẻ mộng ảo, như đã

tồn tại quá lâu, tất cả mọi thứ đều chìm trong tro bụi tĩnh lặng, hòa quyện với sự phồn hoa và trang nghiêm, khiến con người trở nên vô cùng nhỏ bé hèn mọn.

Ba người sợ run hồi lâu, đột nhiên Trần Kinh Chập cau mày, nói: "Đây là... Chỗ ở cũ của Giao tộc ư?"

Lòng Cổ Tiểu Ma vừa động, đột nhiên cảm thấy có một dòng khí lạnh lướt qua sau lưng.

Nơi Giao tộc diệt vong nghìn năm trước, quê hương của Úc Lưu.

Nhưng nơi này, giờ chỉ còn là một nắm mồ lớn đầy hoa lệ.

Việt Dương vẫn dẫn đường, cười nói: "Đây này là nơi cư ngụ của Giao tộc khi ấy, đến giờ đã hoang phế nghìn năm, dùng để làm nơi tổ chức cuộc so tài thứ ba cũng khá tốt."

Phản động chuông môn rồi rít gặt đầu, khen ngợi ý này rất hay.

Giao tộc là chủng tộc lai giữa rồng và rắn, mặc dù cứ mỗi nghìn năm đều có một giao long hóa rồng, nhưng ngoại trừ con rồng kia, tất cả cũng chỉ là yêu. Giao tộc lấy sự thần bí và mỹ mạo mà nổi tiếng, có thể đứng tại nơi ở của Giao tộc thế này, thật sự là dịp hiếm có. Các vị chuông môn vô cùng hứng thú với tòa cung điện này, Việt Dương khẽ mỉm cười: "Mời theo Việt mỗ."

Chút loang lổ, không trọn vẹn hoàn toàn không thể che dấu được hết phong thái năm đó của nó. Ba người Cổ Tiểu Ma đi vào theo, thấy mọi người tản ra thì nấp ở một chỗ bí ẩn. Vào cung điện này mới phát hiện, trên đất nền ngang bình khí, trên tường là những vết bẩn cùng những vết cháy đen, tái hiện hoàn toàn kiếp nạn diệt vong thảm thiết năm ấy. Nàng thầm nhớ tới lời Thủy Thất Yên nói, hoàn toàn bị cảnh tượng này dọa tới ngây người, mãi một lúc lâu cũng không thể nói được câu nào.

Trên tường có một bức họa hơi rách nát, bóng thoáng có thể thấy được một đôi nam nữ mang phong tư khuyh thành của Giao tộc. Mạc Vi và Việt Dương đứng chung, mở ra thương thức, vuốt cằm hồi lâu, đột nhiên có người ngạc nhiên gọi: "Việt chuông môn."

Việt Dương quay đầu: "Lục chuông môn, có chuyện gì vậy?"

"Chẳng phải Giao tộc đã bị diệt vong nhiều năm rồi sao?... Huynh xem kiếm này, không giống như đã bị bỏ lâu."

Việt Dương đi tới, định thần nhìn lại, bỗng chốc sắc mặt đại biến.

Cây chủy thủ này cắm trên hoàng tọa (chỗ ngồi của vua) trong cung điện, từ khi ông biết chuyện này tới nay, sáu mươi năm chưa bao giờ thay đổi. Nhưng hôm nay, thanh chủy thủ có hơi cong vẹo này lại đang cắm giữa một bức họa, bức họa nằm trong một quyển trục, thanh chủy thủ vừa khéo ghim nó lại trên tường.

Mạc Vi thấy thế, tay vừa động, sợi dây buộc bị nói lỏng, bức tranh rũ xuống.

Chỉ là một bức tranh rừng trúc thanh thủy, sơn thủy chim hoa.

Bất chợt góc tây bắc có thứ gì đó chuyển động, sắc mặt Việt Dương rất khó coi, lần này liền nghi ngờ, lạnh lùng hỏi: "Kẻ nào?"

Tìm một lúc lâu cũng không thấy gì, Việt Dương khẽ thở dài, lắc đầu mở miệng: "Chuyện này quá kì lạ, chúng ta không nên ở lâu."

Bên kia đảo, ba người Cổ Tiểu Ma thở hổn hển, Việt Khê kêu lên một tiếng rồi đẩy bả vai Cổ Tiểu Ma, cả giận nói: "Muội điên rồi sao? Gọi cái gì mà gọi, sợ sự phụ muội và cha ta không thấy được à?"

Bỗng chốc sắc mặt tái nhợt của Cổ Tiểu Ma chuyển hồng, Trần Kinh Chập kéo Việt Khê, ý bảo nàng đừng kích động.

Đó hẳn là bức họa của Úc Lưu.

Chàng đã tới đây.

Chắc chắn... chàng đã tới nơi này.

Trên đường trở về không ai lên tiếng, Việt Khê chưa từng thấy được dáng vẻ mặt bình tĩnh đó của Việt Dương, chỉ là một cuộn tranh mà thôi, có gì phải sợ? Nàng cũng không biết đảo này đã bị bỏ hoang nghìn năm, từ lúc Việt Dương còn nhỏ đã mang dáng vẻ này, hôm nay lại bị người động chạm, đúng là chuyện vô cùng đáng sợ.

Bị giầy vò cả ngày, chuyện luyện kiếm cũng bị trì hoãn. Cổ Tiểu Ma không gặp Tiểu Ngọc cả ngày nay, chỉ sợ hắn tới tìm mình, lại bảo mình không giữ chữ tín, lòng lại có chút nóng nảy, nàng muốn đi tìm Tiểu Ngọc, nhưng không biết đi đâu, bình thường đều là hắn tới tìm nàng.

Đột nhiên nàng phát hiện mình không biết gì về Tiểu Ngọc, trừ việc hắn là đệ tử đến ghi danh ở phái Thượng Thanh, còn lại thì chẳng có gì.

"Tỷ có biết Tiểu Ngọc ở đâu không?" Cổ Tiểu Ma hỏi Việt Khê.

"Tiểu Ngọc?" Việt Khê cố nhớ lại: "Đệ ấy là đệ tử ghi danh... hẳn là ở phía nam, muội cứ đến tìm đi."

Cổ Tiểu Ma đồng ý, cáo biệt Trần Kinh Chập và Việt Khê, sau đó đến phía nam tìm người.

Nếu như nàng nhớ không lầm thì phải đi cả một vòng đảo Thanh Nguyên mới tới được.

Tại sao đảo này lại có hình tròn? Cổ Tiểu Ma thăm rọi lẹ, phòng ốc hoa cỏ trên đảo đều giống nhau, nàng không thể phân biệt rõ những thứ này, tuy trời đông giá rét nhưng đã mệt đến ướt đầm mồ hôi.

Không thể chịu được nữa, Cổ Tiểu Ma quyết định tìm người để hỏi.

Nàng đi dọc bờ đủ, liền leo tường mà vào, nhìn thấy một nơi vô cùng tĩnh xảo, thoát nhìn còn tốt hơn phòng khách. Vẫn không có người nào, Cổ Tiểu Ma buồn bực bước tiếp, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Mạc Vi, nhất thời hai chân mềm nhũn, đi lâu như thế, cuối cùng lại tới chỗ người ta họp.

"Việt chương môn không cần phải lo." Mạc Vi nói: "Lúc này trên đảo Thanh Nguyên có rất nhiều môn phái, còn sợ yêu nhân sẽ đến làm loạn sao?"

Việt Dương khẽ thở dài: "Mạc chương môn có chuyện không biết, tất cả chuyện này đều là tội nghiệp mà tổ thượng ta phạm phải."

Phái Thượng Thanh và Thiên Diễn đều là ngũ đại phái của Trung Nguyên, đương nhiên lịch sử cũng khá phức tạp. Từ nghìn năm trước đã làm láng giềng với Giao tộc thần bí mà vẫn bình an vô sự, mãi đến khi đại nạn trong truyền thuyết kia phát sinh, Ma giáo và Yêu tộc trong Trung Nguyên liên thủ, cùng vây công Giao tộc, cách đảo Thanh Nguyên không xa, bắt đầu thăm sát cả tộc. Bắt đầu dĩ, Giao tộc phải cầu viện phái Thượng Thanh, nhưng phái Thượng Thanh nào dám nhận lời, chỉ sợ rước họa vào thân, vờ như không thấy lời thỉnh cầu của Giao tộc, cuối cùng Giao tộc diệt vong, phái Thượng Thanh cũng tránh được một hồi tai vạ, nhưng tự cảm thấy mình là danh môn chính phái, miệng đầy đạo đức nhân nghĩa lại thấy chết mà không cứu, lúc này nhắc tới vẫn chẳng thể nguôi ngoai, từ đó chuyện này bị xem là cấm kỵ của phái Thượng Thanh, không cho các đệ tử nhắc tới.

Hôm nay đã qua nghìn năm, chuyện cũ đã sớm phai đi. Nhưng...

"Rõ ràng đây là do hậu nhân của Giao tộc đến trả thù." Việt Dương khẽ thở dài: "Cơ nghiệp nghìn năm của phái Thượng Thanh chúng ta... không thể hủy trong tay ta được."

Về mặt của Mạc Vi rất nghiêm túc, cũng không biết đang nghĩ tới chuyện gì.

Cổ Tiểu Ma ngẩn người, lùi về phía sau từng bước, lại chạm phải ngực kẻ khác, nàng khẽ "a" lên một tiếng, một bàn tay đặt lên miệng nàng. Cổ Tiểu Ma hoảng hốt quay đầu lại, là Tiểu Ngọc.

Trong đôi mắt của thiếu niên không có ánh sáng, mặt có vẻ lạnh lẽo âm u trước nay chưa từng thấy.

Hắn nghe được lúc lâu, lại chạm phải ánh mắt của Cổ Tiểu Ma, đột nhiên cười khẽ một tiếng, lại trông như vị thiếu niên hay ngại lúc ban đầu gặp gỡ.

Lòng nàng giật thót.

Tuy thoát nhìn tuổi hắn còn nhỏ, đợi đến khi hai người duy trì tư thế như vậy, Cổ Tiểu Ma mới phát hiện, Tiểu Ngọc còn cao hơn nàng cả cái đầu.

Có điều nụ cười kia, trống rỗng, còn có chút bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 45

"Ông ta nói dối."

Đột nhiên Tiểu Ngọc mở lời, Cổ Tiểu Ma bị hắn bịt miệng, nghe thấy một câu nói như vậy, bỗng chốc lòng có chút cảm giác kì quái. Nhưng cụ thể là gì, lại không thể nói ra được, chỉ cố hết sức dùng cùi chỏ thọt chọt Tiểu Ngọc, ý bảo hắn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Hai người lần lượt nhảy ra ngoài tường, mới vừa đáp xuống đất, Cổ Tiểu Ma đã nói: "Ta tìm đệ lâu rồi."

"Hôm nay đệ đến bờ biển tìm tỷ, mà tỷ lại không ở đó." Tiểu Ngọc nói: "Nên đệ mới đi chợ."

Cổ Tiểu Ma gật đầu, ngượng ngừng đáp: "Ta bị đại sư tỷ của đệ kéo đi, không phải là cố ý..."

Tiểu Ngọc hơi nghiêng đầu, không nói gì, cứ như cũng không quá quan tâm. Hình như vừa rồi hắn có nói Việt Dương nói dối? Cổ Tiểu Ma nghĩ đến đây, trong thoáng chốc, lòng có chút bối rối: "Đệ vừa nói..."

"Ta ra chợ mua đồ cho tỳ." Đột nhiên Tiểu Ngọc mở miệng, móc một cây trâm ngọc từ trong tay áo ra. Cả cây trâm mang màu xanh ngọc bích, nơi gần cạnh có đính một viên ngọc, trừ nó ra thì không còn thứ gì khác, trong suốt lấp lánh. Cô Tiểu Ma ngẩn ra, liền lắc đầu: "Đồ quý như thế, ta không nhận được..."

Nàng đang từ chối, lại cảm thấy tóc có hơi lạnh, Tiểu Ngọc đã cài trâm lên tóc cho nàng, nàng đưa tay lên sờ, không cẩn thận lại chạm vào tay hắn, vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt chuyên chú của hắn, nhất thời lòng khẽ động, hai má nóng ran.

Lần này thì đã quên hết chuyện cần hỏi. Cô Tiểu Ma cúi đầu, ngập ngừng nói: "Ta... ta đi luyện kiếm."

"Tỳ luyện thế nào rồi?"

"Mười hai thức đầu đã có chút thành tựu, có điều thức thứ mười ba này... vì sao chỉ có mỗi một chữ 'tâm'?"

"Theo cách suy nghĩ của đệ, thức này có phần đặc biệt." Tiểu Ngọc cau mày đáp: "Chỉ cần luyện tốt mười hai thức đầu là đủ rồi."

"Ồ." Nàng lại bắt đầu luyện tập kiếm pháp, lúc ngẩng đầu lần nữa đã chẳng thấy Tiểu Ngọc đâu.

Cô Tiểu Ma sững sờ một lúc, đột nhiên cảm thấy đạo này tính cách của Tiểu Ngọc kém hơn trước quá nhiều. Có điều hắn không ngại chuyện khác phái, vẫn luôn giúp đỡ mình, cũng... rất tốt.

Là người tốt, Cô Tiểu Ma nghĩ tới đây, mặt lại đỏ lên, nhận trâm của người ta, còn chưa nói một tiếng cảm ơn, lần sau gặp lại thì nói bù cũng được.

Không ngờ, lần sau này đã qua mười ngày. Một đêm trước hội Trục Tiên, các đệ tử hội họp đến ngủ không yên, hai vành mắt của Cô Tiểu Ma cũng đen thui, nàng cẩn thận rửa mặt xong, đi đến trước mặt ngồi xổm xuống, nói với Thiên Nghiêu còn đang ngủ say dưới giường: "Nghieu Gâu Gâu, người cứ yên tâm, cho dù ta không thắng nổi cũng sẽ nghĩ bằng được cách cứu người, chờ ta về nhé."

Thiên Nghiêu chẳng có chút phản ứng, chỉ nằm đưa lưng về phía nàng.

Cô Tiểu Ma nhủ mảy, lời chia tay cảm động như thế, chẳng phải con hồ ly này nên liếm tay nàng, sau đó bày tỏ quyết tâm làm linh thú của nàng là chuyện rất đúng đắn sao?

"Nghieu Gâu Gâu, chờ ta về..."

Hồ ly đỏ vẫn chẳng có phản ứng gì.

"Nghieu Gâu Gâu!" Cô Tiểu Ma tức giận tóm lấy đuôi Thiên Nghiêu, chỉ thấy Thiên Nghiêu quay người lại, đáng vẻ nom vô cùng đau đớn, cả người cũng run rẩy.

Hồn Cô Tiểu Ma như bay lên tận trời xanh trong chớp mắt, ôm cổ Thiên Nghiêu: "Sao vậy... Người cố chịu đi! Nghieu Gâu Gâu!"

Thiên Nghiêu dùng vuốt ôm miệng, Cô Tiểu Ma vất vả cạy ra, liền thấy mấy cái răng nhọn đang lung lay, hàm răng cũng có vài vết đen.

Thiên Nghiêu nước mắt lưng tròng nhìn nàng: Ăn đường nhiều quá nên sâu răng rồi...

...

Cô Tiểu Ma đóng sầm cửa lớn, bên trong lập tức truyền đến tiếng nức nở của Thiên Nghiêu.

"Cho người đi lừa đường ăn đấy! Ở đó mà đợi cho đàng hoàng đi!"

Lôi đài cử hành Trục Tiên nằm ở đảo Thanh Nguyên, đỉnh đài, lầu các quanh đài được xây dựng vô cùng tinh tế, ngồi ở đâu cũng có thể xem được toàn cảnh, đương nhiên, đây chỉ là cái lợi của chủng môn, các đệ tử còn lại phải đứng dưới đài, cổ vũ cho các vị sư huynh sư tỷ nhà mình.

Cô Tiểu Ma chưa từng biết lại có nhiều môn phái tu tiên như thế, trừ ngũ đại phái của Trung Nguyên, còn có rất nhiều môn phái không danh không tiếng, có nơi thoát nhìn như bình thường, có nơi có cả vài đen che mặt, trên mặt có hoa văn kì dị, còn có phái không thấy cả mặt, mặc y phục bó sát người, thoát nhìn đã khiến người ta cười sặc sụa.

Cô Tiểu Ma nghĩ đến việc đánh nhau với môn phái mặc y phục bó sát kia, tay đã mềm đến mức chẳng còn chút sức lực, chỉ cần nhìn tạo hình của bọn họ thôi mà nàng đã nín cười đến nội thương.

Vậy mà sau khi Việt Dương nói xong, đã không còn ai cười nổi.

Đệ tử dự thi của phái Thiên Diễn là Mạc Khinh Viễn, Vân Tiêu, Phó Diệp Văn, cộng thêm một đệ tử mới thêm vào lúc sau là Cô Tiểu Ma.

Tác Oanh kích động nắm lấy tay nàng: "Sư tỷ, muội sẽ ở đây cổ vũ cho tỳ."

Cô Tiểu Ma cứng nhắc gật đầu, rõ ràng đã mong đợi bao lâu, đến lúc thật sự phải lên đài thì chân lại nhũn ra. Nhìn tờ danh sách dài trong tay Việt

Dương, đệ tử dự thi, hẳn phải tới trăm người. Tỷ thí như thế, nàng thắng được không?

Mạc Vi khẽ nói: "Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, đừng ép mình, nhưng cũng không được làm mất mặt Thiên Diễn ta, hiểu chưa?"

Bốn người đáp ứng. Cổ Tiểu Ma ủ rũ đi theo phía sau Phó Diệp Văn, chậm rãi tiến vào cuộc so tài. May thay lôi đài này khá lớn nên mới chứa được nhiều người như thế. Đọc đến tên đệ tử Thượng Thanh, nàng không hề ngạc nhiên khi nghe thấy tên của Việt Khê và Trần Kinh Chập, lại không thấy Tiểu Ngọc, xem ra dù thiên phú hần cao nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một đệ tử ghi danh không được coi trọng, lòng Cổ Tiểu Ma có chút mất mát, lại cảm thấy vui mừng vì mình không phải giao thủ cùng hần, nàng cứ đứng nguyên tại chỗ mà suy nghĩ miên man.

Cuối cùng Việt Dương cũng đọc xong tên, trận tỷ thí đầu tiên đã sắp bắt đầu.

Các đệ tử đứng trên đài, hầu như không còn không gian để phát huy. Việt Dương khẽ mỉm cười: "Tổng cộng có một trăm ba mươi bảy đệ tử dự thi, trận tỷ thí đầu tiên, chỉ có bốn mươi người trụ được trên đài mới có thể tham gia trận kế tiếp."

Lời vừa dứt, trừ chương môn các phái, đám đệ tử bên dưới bắt đầu xôn xao. Đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Lôi đài này nhỏ thế, nếu đao kiếm không có mất thì phải làm sao?"

Người nói chuyện là một nam tử che mặt, giọng nói có phần quái gở, đệ tử đứng cạnh hần không khỏi nhướn mày. Việt Dương cất giọng: "Cùng là người tu tiên, nếu muốn nhận thua thì cứ lên tiếng. Nếu có ý thi tới cùng, tất cả hậu quả đều là số trời, không thể trách người bên cạnh."

Nam tử kia cười lạnh một tiếng như rất hài lòng, Cổ Tiểu Ma rùng mình.

"Đứng gần ta một chút."

Đột nhiên Mạc khinh Viễn mở lời, Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu, đại sư huynh đứng bên trái nàng, Vân Tiêu đứng bên phải nàng, Phó Diệp Văn đứng sau lưng nàng, ba người vây nàng rất kỹ.

"Trận đầu này, phái Thiên Diễn không thể có đệ tử nào rơi đài." Vân Tiêu cười nói: "Tiểu Ma Cô, muội có sợ không?"

Phó Diệp Văn tiếp lời: "Tự lo thân mình cho tốt là được, còn lại cứ để bọn ta."

Lòng Cổ Tiểu Ma vô cùng ấm áp, vừa định nói gì, lại thấy một luồng sáng vàng lướt qua, kết giới đã giãng. Chỉ nghe vài tiếng kim loại ma sát vang lên, trong sân đã có người rút kiếm. Nàng ngẩn ra, đột nhiên trước mắt đã bị ánh sáng phủ kín, căn bản không kịp làm gì, phản ứng đầu tiên chính là ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy đầu.

Ôi, không đứng... chẳng phải nàng đến để so tài sao.

Hành động né tránh này, bình sinh nàng đã làm rất nhiều lần nên vô cùng lưu loát. Có điều ngực bị cán chuôi kiếm bên hông, lập tức cảm thấy vô cùng bức mình, thiếu chút nữa đã ném cả kiếm đi.

Nếu nàng ngẩng đầu lên, nhất định sẽ thấy hiện trường còn khốc liệt hơn trong tưởng tượng của nàng rất nhiều. Một đài đao quang kiếm ảnh, chú thuật bí phù, lúc nào cũng có người té khỏi đài. Cổ Tiểu Ma cứ ôm đầu như thế, vì ngồi xổm mà chân phải đã tê rần, nàng có thể cảm nhận được ba vị sư huynh ở cạnh nàng đang bận đến tối mặt, đại khái là đang phải chống đỡ với công kích từ bốn bề.

Thật ra thì trong đài khá mâu thuẫn, nếu không muốn bị đá xuống thì phải đứng giữa đài. Nhưng đã đứng giữa thì phải chấp nhận dính luôn công kích từ bốn phương, cứ như vậy, đứng ở mép và góc đài thì dễ hơn, nhưng tỷ lệ bị đập bay cũng tăng theo.

Cổ Tiểu Ma không thấy gì, từ kịch liệt đến yên tĩnh, thời gian chỉ ngắn ngiri chừng một nén nhang. Thấy nhân số các đệ tử bị đá xuống đài đã ít đi nhiều. Việt Dương bắt đầu kiểm tra lại nhân số, ông chậm rãi đếm, đến ba chín thì cau mày, rõ ràng có chín mươi bảy đệ tử rút xuống đài, trên đài vẫn nên có bốn mươi người chứ...

"Sư tôn, bên cạnh còn một người."

Giọng của đệ tử ghi chép không lớn, vừa vắn lộn vào tai các vị chương môn. Mạc Vi không hề ngạc nhiên khi thấy người ngồi đó là đệ tử nhà mình, mí mắt không khỏi giật giật, Tác Oanh vỗ tay cười nói: "Sư tỷ đã qua được trận này rồi."

Mạc Vi buồn bực hừ nhẹ một tiếng, chẳng qua khi đệ tử Thiên Diễn vừa xuống đài, mấy chương môn khác đã bắt đầu khen ngợi, trên mặt như có ánh sáng, ông chỉ lắc đầu khiêm tốn, lúc này mới không có ai lên tiếng nữa.

Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu lên, vừa thấy vết thương trên tay Mạc Khinh Viễn thì hét hồn, lại nghe thấy mình đã vượt qua vòng đầu, mừng đến mặt mày hớn hở.

... Đây cũng có thể cho là lần đầu tiên nàng lăn lộn trong hội Trục Tiên này.

Trận tỷ thí thứ hai sẽ diễn ra vào ngày hôm sau, đêm đó, những đệ tử qua trận đầu phải đi rút thăm.

Cổ Tiểu Ma ôm đầu lo lắng, cầu nguyện trời cao thương xót cho nàng một đối thủ dễ xoi. Hai đôi mắt nhỏ dính chặt vào ống trúc, như muốn xuyên thủng nó.

Đang tiếc tên nàng nằm cuối danh sách, lúc rút thăm cũng là người cuối cùng, trong ống trúc chỉ còn lại một que thăm, hết như đang đợi số mệnh của nó, tay Cổ Tiểu Ma có chút run rẩy, cầm que thăm bằng trúc lên, không dám nhìn số bên trên.

Viết Dương thấy tất cả đã rút xong, liền cười nói: "Lần này là đấu đơn, hai số đối chiến, đại sảnh này sẽ có bảng chia cụ thể. Lần này chia làm hai đợt, vòng tỷ thí thứ hai sẽ được sắp xếp sau khi vòng đầu hoàn thành, chỉ có mười người được tiến vào trận thứ ba."

Cổ Tiểu Ma căng thẳng nuốt nước miếng, lén liếc mắt nhìn que thăm của mình, một chữ "lục", là số sáu.

Đúng là một con số may mắn! Nàng vui vẻ đi dò số, lại nhìn sang cái bảng ở trên, rõ ràng là chữ "nhất".

Nàng nhìn xung quanh hồi lâu, đột nhiên nghe thấy một giọng nói đầy giễu cợt vang lên: "Ai là số sáu?"

Cổ Tiểu Ma vừa ngẩng đầu, nam tử che mặt nói đao kiếm không có mắt ở trận đầu đang đứng cạnh bảng phân chia, buồn bực lên tiếng: "Lão tử là số một, xin khuyên các hạ, chuẩn bị quan tài cho tốt thì hơn."

Ngay lập tức nàng cảm thấy như mây đen đầy đầu, tim vỡ vụn.

Đợi đến khi mọi người đi hết sạch, Mạc Kinh Viễn thuận miệng nói: "Ta rút trúng Trần Kinh Chập của phái Thượng Thanh, nghe nói đệ ấy là môn sinh đặc ý của chương môn, lần này cũng có thể lĩnh giáo một chút."

Vân Tiêu cười ha ha một tiếng, Phó Diệp Văn lắc đầu nói: "Đệ còn chẳng biết người số hai ba là ai."

Bọn họ đi được một đoạn, lúc này mới phát hiện Cổ Tiểu Ma đang cúi đầu đi theo phía sau. Vân Tiêu ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Ma Cô, muội rút được gì?"

Cổ Tiểu Ma vô lực gơ que thăm bằng trúc trong tay lên, mắt ba người đều trừng lớn.

"Tên kia... hình như là đệ tử của Sa La Môn, nghe nói môn phái kia quanh năm ẩn trong lòng đất, pháp thuật cũng rất tà môn, nghe đồn là được yêu ma dạy."

Bàn tay cầm thăm trúc của Cổ Tiểu Ma bắt đầu run rẩy.

"Đệ nghe sư huynh phái khác nói, người họ tên là Đồ Hòa, đã có người bị hấn đánh trọng thương trong trận đầu rồi."

Đầu Cổ Tiểu Ma tiếp tục rụt lại.

"Không chỉ có thế đâu, người họ còn tuyên bố ai mang số sáu thì chuẩn bị quan tài là vừa..."

Nàng bắt lực lên tiếng: "Gần đây có chỗ nào bán quan tài không?"

"Không có." Ba người đồng thanh đáp.

"Nghe huynh này Tiểu Ma, muội bỏ cuộc là được, không đáng phải mạo hiểm."

Cổ Tiểu Ma hơi trầm mặt, liền lắc đầu, không trả lời mà chỉ về phòng của mình.

Đêm hôm đó, Mạc Vi có chỉ điểm vài chỗ. Sau khi rời khỏi phòng sư phụ, Cổ Tiểu Ma ngồi ngoài phòng, vuốt ve bộ lông bóng mượt của Thiên Nghiêu, sững người một lúc lâu.

Thiên Nghiêu đau răng đến mù mịt trời đất, căn bản không hề biết có chuyện gì đang xảy ra, chỉ rất ngạc nhiên khi nàng qua được trận đầu, Cổ Tiểu Ma đang bực mình, đột nhiên một bầu hồ lô rượu hiện ra trước mặt, có người cười ha ha một tiếng: "Tiểu Ma Cô, có muốn uống với sư huynh không?"

Cổ Tiểu Ma không cần ngẩng đầu đã biết người tới là Vân Tiêu, song chỉ lắc đầu cười khổ: "Muội uống nhiều sẽ nói linh tinh, không dám uống bậy."

"Muội đã uống rồi à?" Vân Tiêu ngồi xuống, nốc một ngụm.

Đột nhiên nàng nhớ tới Úc Lưu, lòng đau xót. Nếu hấn ở đây, dùng đôi mắt xanh thăm lạnh lùng mà trong trẻo ấy nhìn nàng, còn dịu dàng cười với nàng một tiếng... sợ rằng dù có mười Đồ Hòa, nàng cũng không sợ.

Nhưng chàng không có ở đây.

Chàng không hề có ở đây...

"Ta thấy muội xin sư phụ để được đi, cho rằng tính tình muội còn ngây dại, muốn tham gia chuyện vui thôi." Vân Tiêu chui rượu nơi khóe miệng, khẽ nói: "Đúng là hiếm có dịp nào thấy muội có chấp như vậy, Tiểu Ma Cô."

Cổ Tiểu Ma khẽ thờ dãi: "Nhị sư huynh, nếu bằng hữu của huynh xảy ra chuyện, huynh không tham gia lần so tài này thì tính mạng hấn sẽ gặp nguy, huynh sẽ làm thế nào?"



Vân Tiêu trầm mặc hồi lâu, chợt nhìn về phía nàng, mở miệng: "Xem ra mới xuống núi mấy tháng, muối đã trải qua không ít chuyện đâu, Tiểu Ma."

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, Vân Tiêu lại cười cười, không nói nữa, lại ngồi uống một mình. Thấy Cổ Tiểu Ma nghiêng người, dựa vào cột cửa mà ngủ.

Hắn lắc đầu, ôm nàng vào trong phòng. Thiên Nghiêu cũng tự đi vào, trực tiếp chui vào dưới giường.

Vân Tiêu đứng trước giường hồi lâu, đột nhiên rút que thăm trong tay Cổ Tiểu Ma ra, lại ngửa đầu uống sạch giọt rượu cuối cùng, đặt hồ lô lên bàn, nhẹ nhàng đẩy cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 46

Một tiếng hét sợ hãi thảm thiết vang dội cả bầu trời.

Không thấy que thăm bằng trúc của nàng nữa! Cổ Tiểu Ma tóc tai bù xù chạy ra khỏi cửa, tìm nơi cửa nàng ngủ quên đêm qua một lần, lại không thấy gì, mắt thấy mặt trời đã sắp mọc, nếu không tìm được que thăm bằng trúc này, chắc chắn sẽ bị tước quyền, phải làm sao đây?

Thiên Nghiêu ngửi xung quanh, cuối cùng dừng lại trước bàn, lại ngồi một lúc lâu, tai cũng dựng lên. Cổ Tiểu Ma nghi ngờ nhìn về phía bàn, vừa rồi quá nóng vội nên không hề chú ý tới bầu hồ lô rượu trên bàn, chính là của nhị sư huynh Vân Tiêu.

Nói vậy hẳn tối qua huynh ấy uống rượu xong thì quên ở đây, Cổ Tiểu Ma cầm bình hồ lô kia lên, lúc này mới phát hiện dưới bầu hồ lô có một que thăm bằng trúc, nhất thời lòng nhẹ bẫng, thở phào một hơi. Sau khi xoay que thăm kia lại, đã không còn chữ "lục" khi trước.

Ba mươi tám.

Số ba mươi tám? Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, là ai... đã lên đôi que thăm của nàng.

Đường đường biết rõ chuyện nàng sẽ phải đối chiến với tên Đồ Hòa đáng sợ đó, còn đổi cả que thăm, đúng là không thông minh lắm. Hồ lô rượu này, còn mùi rượu sót lại từ hôm qua, cũng chỉ một người.

Cổ Tiểu Ma thở hổn hển xuất hiện dưới lời đài, vì không thể ngự kiếm nên phải chạy bộ mất tới nửa nén hương. Nàng thấy Mạc Kinh Viễn và Tác Oanh, nhất thời lo lắng hỏi: "Có thấy nhị sư huynh không?"

Hai người cùng lắc đầu, lòng Cổ Tiểu Ma như lửa đốt, ngẩng đầu lên, Mạc Vi đang ngồi trong đình uống trà cùng Việt Dương, dù đã công khai số thăm, nhưng không ai biết đối phương là ai, Cổ Tiểu Ma sợ Mạc Vi lo lắng, không dám nói cho ông đối thủ là Đồ Hòa. Hiện tại không biết Vân Tiêu đi đâu, nàng cầm thăm trúc của hắn, chạy đến trước bàn phân chia, tương ứng với số ba mươi tám là mười lăm, không biết đối thủ là đệ tử phương nào, nhưng dù sao cũng không thể đáng sợ bằng Đồ Hòa.

Trời sáng choang, Việt Dương đứng trước đài, cất giọng tuyên bố, trận tỷ thí thứ hai chính thức bắt đầu.

Cặp đầu tiên là Mạc Kinh Viễn và Trần Kinh Chập. Hai người khách sáo mấy câu đã bắt đầu rút binh khí, qua mấy hiệp, thế mà lại ngang tay. Vì hai người trông vô cùng tuấn tú, khiến không ít các nữ đệ tử của phái khác phải mặt phấn ngậm xuân. Chi tiết bên này đài là Tác Oanh, bên kia là Việt Khê, hai nàng hai vẻ phong tình, không hề kém cạnh, lần này đành phải nhìn chăm chăm vào người trong lòng mình, còn căng thẳng hơn cả lúc lên đài.

Cổ Tiểu Ma hoàn toàn không còn lòng dạ nào mà xem, lại bắt đầu tìm Vân Tiêu, lúc này mới phát hiện ngay cả Phó Diệp Văn cũng chẳng thấy đâu. Từ xưa đến nay hai người rất thân, nếu như vậy... Nàng gấp đến độ xoay người, lại đụng phải người khác, là Thu Tĩnh. Trước giờ bà rất có lòng tin với đệ tử nhà mình, vì phải đến trong trấn gửi tin cho huynh đệ Đồ gia còn đang ở Thiên Diễn nên không thể xem trận đầu, linh thú của Mạc Kinh Viễn một đi không trở lại khiến bà rất lo lắng, nửa đêm hôm qua mới về đảo Thanh Nguyên.

"Nghe nói con qua được trận đầu rồi, tốt lắm." Thu Tĩnh hòa nhã nói.

"Sư nương..." Cổ Tiểu Ma thấy Thu Tĩnh, sự nóng nảy trong lòng như vớ được dịp bùng phát, hốc mắt đỏ lên, lập tức nói toàn bộ chuyện Vân Tiêu trộm đổi que thăm trúc của mình và chuyện Đồ Hòa ra, Thu Tĩnh nhũn mảy, mãi một lúc lâu cũng không nói gì.

"Hắn là do Tiêu Nhi muốn thay con đánh với Đồ Hòa này, nó đã có tính toán, định chắc sẽ không để con tìm được." Thu Tĩnh nói khẽ: "Con có vội cũng vô dụng, đợi đến lúc số sáu ra sân, nó sẽ tới thôi."

Cổ Tiểu Ma gật đầu, tuy nói thế, nhưng... bảo nàng làm sao mới có thể yên tâm mà đợi đây. Trên đài đã đến đoạn cao trào, Mạc Kinh Viễn và Trần Kinh Chập dốc hết toàn lực, cuộc so tài đầu tiên vô cùng đặc sắc, khiến người xem cũng ngửa tay, Cổ Tiểu Ma ngo ngắc nhìn Mạc Kinh Viễn đang dần ép sát Trần Kinh Chập, không biết suy nghĩ đã bay về phương nào,

Quanh thân Trần Kinh Chập dâng lên một lớp hơi nước, khiến hỏa long không thể lại gần, một luồng ánh sáng chói mắt nhoáng lên, hai người cách nhau không xa, trên mặt đều là vẻ hăm dọa đối phương.

"Mạc sư huynh quả là danh bất hư truyền, tiểu đệ bái phục."

"Trần sư đệ mới là lớp sau vượt lớp trước, nếu năm năm trước đệ ở đây, e rằng ta đã sớm bại trận rồi."

Hai người cười một tiếng, sau đó dừng tay, hẳn là lấy kết quả hòa để kết thúc ván đầu tiên. Dưới đài nóng lên, ngay cả hai chương môn cũng tán thưởng gặt đầu, hai người này ai cũng là bậc nhân tài, chẳng qua số mạng trùng hợp, hết lần này tới lần khác lại phải đối chiến trong trận thứ hai, nếu không thì chắc chắn sẽ có thể tiến tới trận thứ ba.

Tiếp theo lại thêm mấy trận nữa, Cổ Tiểu Ma vẫn luôn tìm Vân Tiêu, chợt thấy Tác Oanh huyếch náng, lúc này mới phản ứng kịp.

"Số ba mươi tám, đấu với số mười lăm."

Lòng nàng rét run, hai chân mềm nhũn, không biết lúc này lên đài là đúng hay sai, nhưng trừ nghênh chiến, không còn cách nào khác. Bàn tay cầm que trúc đã bị thấm một lớp mồ hôi, Cổ Tiểu Ma bước sang một bên, tất cả mọi người đều nhìn nàng, trên đài đã có một bóng người thướt tha đang đứng, chính là Việt Khê.

"A a, là muội." Việt Khê cười, mắt sáng lên: "Quả nhiên đúng là chúng ta phải tỷ thí một trận."

Cổ Tiểu Ma nhếch môi, không biết nên vui hay buồn. Vui vì người đối chiến là người quen, còn buồn vì đối thủ lại là nữ nhi của chương môn phái Thương Thanh, tu vi và công lực, hẳn không thể khinh thường.

Việt Khê vác một thanh kiếm trên lưng, trông rất lớn, không giống thứ mà nữ nhi nên dùng, có điều ánh mắt nàng ấy nhìn thanh kiếm kia trông như rất yêu thích nó. Mọi người dưới đài bắt đầu nghị luận, Cổ Tiểu Ma thầm nghe trộm được mấy từ "danh kiếm", "Cự Khuyết", miệng đắng lưỡi khô, đưa tay sang hông.

Chỉ là một thanh kiếm cũ, dùng nửa đồng bạc để đổi mà thôi.

Nhưng nàng chỉ có nó.

Giống như nàng chỉ là một Cổ Tiểu Ma ừ ừ.

Mồ hôi của nàng, dừng khí của nàng, sự cố gắng cả ngày lẫn đêm của nàng, nàng phải bảo vệ Thiên Nghiêu.

Bất cứ thứ gì, vào thời khắc này, thiên hạ chỉ có nàng và thanh kiếm trên tay.

Đến đây đi.

Kiếm của Việt Khê đúng là thần binh, chỉ giao đấu mấy lần nàng đã hiểu được sự lợi hại của nó. Thân kiếm của Cổ Tiểu Ma lại có thêm mấy lỗ hổng, nàng cố hết sức, nhưng dù thế cũng chỉ có thể cố giữ thế ngang bằng với Việt Khê mà thôi.

Nhất thời nét mặt của Việt Khê đã trở nên nhẹ nhõm hơn, nàng biết Cổ Tiểu Ma không biết pháp thuật, từ nãy đến giờ chỉ là để làm nóng người. Quay đầu, bấm thủ quyết niệm một loại pháp thuật gió, muốn đánh úp về phía Cổ Tiểu Ma.

Đương nhiên Cổ Tiểu Ma biết nàng định làm gì, không lùi mà tiến, kiếm trong tay vẽ thành một vòng rồi đặt sau lưng, tư thế vô cùng quái lạ. Việt Dương thấy thế kiếm ki dị liền liếc sang Mạc Vi, thấy Mạc Vi cũng đang nhìn đến chăm chú, trên mặt lại có vẻ kinh ngạc.

Gió lớn thổi bay thân thể gầy yếu của Cổ Tiểu Ma sang phía bên kia đài, kiếm trong tay nàng lại xoay tròn rồi bay ra ngoài, đợi đến lúc Việt Khê phản ứng kịp, thanh kiếm gỉ sét này chỉ cách cổ nàng một tấc, phải chặt vật lắm mới tránh thoát được. Thanh kiếm gỉ sét kia lại bay một vòng, vừa vọt bay về cạnh Cổ Tiểu Ma, nàng mượn lực, giải thể gió đánh về phía dưới đài, đưa tay bắt lấy chuôi kiếm, nhẹ nhàng đáp vào bên kia lới đài.

Thứ thứ bảy, Bách Chuyển Thiên Hồi.

Cả đài yên lặng như tờ, qua một lúc lâu mới có người tỉnh lại.

Đây là kiếm pháp gì? Chưa từng nghe, cũng chưa từng thấy, sắc mặt Việt Dương không tốt, nhìn về phía Mạc Vi, lại phát hiện sắc mặt của người sau cũng không khá hơn ông ta là bao.

"Kiếm pháp lại tịnh tiến không ít." Việt Khê đứng vững, trong mắt có chút vẻ kinh ngạc lóe lên: "Muội rất cố gắng đấy."

Cổ Tiểu Ma khẽ mỉm cười, mặt bị gió quất vào đau rát, song nàng phải liều mạng nhịn con xúc động muốn hét lớn kêu đau, vô cùng bình tĩnh đáp: "Là Việt sư tỷ hạ thủ lưu tình mà thôi."

Câu nói khách sáo này của nàng khiến Việt Khê không vui, chỉ cần người tỉnh mắt là có thể nhìn ra lúc vừa rồi nàng phải chặt vật thể nào, thật ra nếu là đối chiến, cho dù thế nào nàng cũng không phải vật vờ như vậy, có điều khi bắt đầu nàng lại có ý khinh địch với Cổ Tiểu Ma, bài học lần này khiến nàng

phải bắt đầu nghiêm túc hơn.

Thanh cổ kiếm Cự Khuyết lóe lên chút ánh sáng.

Cổ Tiểu Ma nâng kiếm, quát khẽ một tiếng, xông về phía trước.

Thời gian chiến đấu chỉ mới một nén nhang, chương môn trên đài càng xem càng cảm thấy kinh hãi.

Kiểm pháp kia vừa quỷ dị, vừa hoa lệ, cản được mọi đòn tấn công của pháp thuật, dù linh lực của thuật giả rất mạnh, nhưng kiếm pháp này lại thay đổi thất thường, cho dù pháp thuật có mạnh đến đâu, nếu người thi pháp không thể tránh khỏi đường kiếm trí mạng này thì cũng chỉ là một câu chuyện cười mà thôi.

Việt Dương nhìn chăm chăm vào sân, đột nhiên lòng run lên.

"Trung truyền sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, ở nhân giới có một vị kiếm thánh, cuồng vọng tự đại, coi trời bằng vung, cuối cùng bị thần tướng đả thương, từ đó bế quan mấy năm, tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp, còn chưa đặt được tên đã bị ma giới cướp mất, bởi vì uy lực của nó khắc chế được thần linh, ma giới đã đặt cho mỹ danh "Thần Thức Tru Tiên Đồ". Sau thánh chiến thần ma, Thiên giới cướp nó, vì không muốn để nó rơi vào tay người khác nên Ngọc Đế đã phải giấu đi." Việt Dương chậm rãi nói: "Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết, nhưng nhìn kiếm pháp tiểu đệ tử này của huynh, thật đúng là kì lạ, có phải không, Mạc chương môn?"

Mạc Vi trầm lặng hồi lâu, đột nhiên lên tiếng: "Ta không biết, kiếm pháp này cũng không phải là của phái ta."

Việt Dương thấy vẻ mặt Mạc Vi có chút khác thường nên cũng không nói gì thêm. Có điều trận chiến dưới đài vô cùng kịch liệt, ông thấy thế thì lấy làm kinh hãi, may thay chiêu thức của Cổ Tiểu Ma này còn lạng lạng, nếu nàng luyện thuần nhuyễn rồi, chắc chắn lúc này Việt Khê đã trọng thương.

Tay trái Việt Khê đã bị thương, mặt Cổ Tiểu Ma bị một quả cầu lửa hun đen, tóc bị xỏ tung, hai người đều thở gấp, rơi vào thế đánh giằng co.

Cứ tiếp tục như thế, sớm muộn gì thế lực cũng cạn.

Cổ Tiểu Ma dùng kiếm chống đỡ thân thể, cắn răng, lại sử dụng chiêu Bách Chuyển Thiên Hồi khi này. Việt Khê thở hổn hển, lăn một vòng tại chỗ muốn tránh, nhưng cánh tay lại nhói lên, chỉ xoay được nửa đoạn, mắt thấy đã không thể tránh khỏi.

Việt Dương gấp đến mức đứng bật dậy, chén trà trong tay bay ra trong nháy mắt, bay về phía chuôi kiếm gi sét đang bay trên không trung, làm lệch hướng tấn công của nó, lúc này mới giúp Việt Khê tránh được một kiếp.

Nhưng trong chiến đấu, nếu có người thứ ba xen vào, vậy thắng bại đã định.

Cổ Tiểu Ma chậm rãi bước lên trước, nhặt kiếm của mình lên, vươn tay ra với Việt Khê.

"Muội có lý do để không thể thua, dù có phải giết tỷ cũng không nhượng bộ." Tuy lời nói rất tàn nhẫn, nhưng môi lại mỉm cười, mắt cong lên, thấp thoáng có chút vẻ đau đớn: "... Tỷ bị thương có nặng không?"

Việt Khê ôm tay, tự chống người đứng dậy, nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên đánh bật bàn tay đang vươn ra của nàng, xoay người chạy mất.

Nàng thắng rồi.

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, có chút đứng không vững.

Tiếng hoan hô từ dưới đài không ngừng vang lên.

Nàng thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm, sau đó ngã vào lòng Tác Oanh, chỉ muốn tìm một chỗ mà đánh một giấc thật sâu.

Nhưng Vân Tiêu còn chưa xuất hiện, ánh mắt của Mạc Vi trên đài quá sắc bén, khiến Cổ Tiểu Ma chỉ có thể ngồi dưới đài, để mặc Tác Oanh lau vết bẩn trên mặt nàng, cảm nhận những tầm mắt mờ mờ từ bốn phương tám hướng, lần đầu tiên nàng được hưởng thụ cảm giác tự mình trở thành tâm điểm của mọi người, lại không dám tỏ vẻ quá quan tâm, chỉ có thể bình tĩnh nhìn lên đài, nhưng trong lòng đã sớm kích động đến rơi lệ.

Đột nhiên, thân thể nàng cứng đờ, chăm chú nhìn vào bóng người hắc y mang khăn che mặt trên đài.

"Số một, đấu với số sáu."

Cổ Tiểu Ma vừa muốn đứng lên, bả vai lại bị đè xuống, nàng vội ngẩng đầu, Phó Diệp Văn khẽ nói: "Nhìn cho kĩ."

"Ngũ sư huynh! Huynh không biết..."

"Ta biết." Phó Diệp Văn gật đầu, chỉ nhìn lên trên đài: "Muội không tin vào nhị sư huynh mình đến vậy sao?"

"Nhưng..."

"Vừa rồi khi xem trận trước, huynh ấy nói muội thắng rất đẹp. Giờ, cứ xem huynh ấy đi..."

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, nhìn bóng dáng tuấn lãng của Vân Tiêu xuất hiện trên đài. Hắn rút trường kiếm bên hông, cất giọng nói: "Đêm qua uống cạn hết rượu, sáng nay lại chẳng còn gì, khó chịu thật."

"Vậy tại hạ khuyên người, thừa lúc này thì uống nhiều một chút. Nếu không... sẽ không uống được nữa đâu."

Lời của Đồ Hòa như đang khiêu khích, dưới đài lặng như tờ, Vân Tiêu cười ha ha một tiếng, cũng không ngại, đảo kiếm, đột nhiên ánh mắt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Sát khí quanh thân Đồ Hòa dày đặc, dù ở dưới đài cũng có thể cảm nhận được.

Vân Tiêu thích rượu thành tính, sáng khoái không câu nệ, cho dù đến đâu vẫn đối xử rất tốt với mọi người. Chuyện quan trọng nhất là, không giống như Mạc Kinh Viễn và Trần Kinh Chập, đến nay hắn vẫn còn độc thân.

Trái tim của chúng nữ đệ tử dưới đài đã sớm đặt lên người hắn, thấy Vân Tiêu vội tránh, cả đám căng thẳng đến mức không dám nháy mắt. Không biết Đồ Hòa dùng thuật triệu hồi thể nào mà lại gọi ra một con quái vật hình thù kì lạ, đuổi theo Vân Tiêu mãi không tha, Vân Tiêu hết cách, chỉ đành phải cắn ngón tay, thả linh thú ra ngoài, quần lấy quái thú kia.

Hai người lại đối đầu hồi lâu, Đồ Hòa không hề nói ngoa, thực lực của hắn rất đáng gờm, Vân Tiêu luôn nỗ lực chống đỡ nhưng môi vẫn luôn cười, không hề có chút đáng về đang phải chịu áp bách nào.

Đồ Hòa cười lạnh một tiếng, đột nhiên biến mất trong không trung, không còn thấy gì nữa.

Không trung có kết giới, hoàn toàn không thể biến mất như thế, vậy thì chỉ có dưới đất. Nhưng lời đài này được dựng lên từ đá phiến, sao hắn có thể dùng thuật pháp hệ thổ được đây?

Vân Tiêu thâm cảnh giác, nhưng không ngờ hắn lại ra đòn ác liệt như thế, cả lời đài lún xuống tạo thành một cái hố thật to, vô số những lưỡi đao sắc bén đâm tới từ bên dưới, khiến hắn thương tích khắp người. Vân Tiêu phun một ngụm máu tươi, ngã nhào trên đất.

Cổ Tiểu Ma thấy Đồ Hòa rút đao ra, lập tức căng thẳng. Đột nhiên Mạc Vi trên đài hô lên: "Thắng bại đã phân, kết thúc đi."

Vân Tiêu cười, lại thổ huyết, trong mắt ngập tràn vẻ quật cường.

Bỗng chốc nàng hiểu được, hắn đòi que thăm trức của nàng, thay nàng nghênh chiến, đã sớm quả quyết sẽ không nhận thua.

Đồ Hòa lại như một sát thủ gặp được con mồi, mắt lóe lên vẻ khát máu, chậm rãi đến gần.

"Thắng bại đã phân, này, người không nghe thấy sao?" Việt Dương thấy có chỗ không đúng, vội đứng dậy.

Đột nhiên bóng đen kia biến mất, bụi đá giữa lời đài tung bay, bỗng như có tiếng máu thịt bị đâm thủng vang lên, hết thảy quay về yên lặng.

Một bóng người màu xám tro, đứng chắn giữa Đồ Hòa và Vân Tiêu.

"Người thắng." Cổ Tiểu Ma đưa tay bắt lấy kiếm của Đồ Hòa, trong lòng bàn tay đều là máu tươi: "Vì sao còn phải đánh?"

Mắt Đồ Hòa lóe lên chút kinh ngạc, cười tà nói: "Thế nào, người không nhìn được à?"

"Trận tiếp theo, ta đấu với người." Cổ Tiểu Ma đứng thẳng, khói mù tan hết, để lộ đôi mắt đen nhánh của nàng, lạnh lẽo âm u, hết như đang nhìn một con kiến hôi.

Khác hẳn với sự khát máu của Đồ Hòa, đó là ánh mắt đến từ địa ngục thật sự.

"Nơi này không bán quan tài, nên ta khuyên người." Nàng lạnh lùng mở miệng: "Lo tìm người tới mà nhặt xác đi."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 47

Hôm nay có hai mươi trận tỷ thí, đợi đến khi xong cuộc, đêm đã khuya.

Gió đêm trên đảo Thanh Nguyên vô cùng tiêu điều, qua ngày hôm nay, đệ tử các phái đều mệt mỏi, phòng khác trong đại viện vô cùng yên tĩnh, Cổ

Tiểu Ma ngồi trước bàn, nhìn chăm chăm vào bầu rượu hồ lô kia, lúc này đêm qua, nhị sư huynh còn uống rượu ngoài phòng với nàng, nhưng lúc này hắn đang nằm trên giường, thương tích khắp người.

Viết Dương cũng được xem như nửa thầy thuốc, cẩn thận xử lý vết thương cho Vân Tiêu, thở dài bảo hắn phải nằm trên giường tu dưỡng cả... hơn nửa năm, tay phải cũng không thể dùng kiếm nữa.

Nàng vẫn nhớ trước khi Vân Tiêu xuống núi, nhẹ răng cười, nói muốn tự rèn luyện cho được một thân bản lĩnh, hành nghiệp trượng nghĩa, xông pha giang hồ.

Nhưng hôm nay, hắn đã không dùng kiếm được nữa.

Thiên Nghiêu chỉ biết nàng đang đau lòng vì Vân Tiêu, nằm ở bên chân nàng, không dám quá phận. Cổ Tiểu Ma vẫn nhìn bầu rượu hồ lô kia, lòng loạn đến điên cuồng, nàng chỉ muốn cứu Thiên Nghiêu, mới cố ý tham dự hội Trục Tiên này, hôm nay lại liên lụy đến Vân Tiêu, hại hắn không thể dùng kiếm nữa... Đều là người mà nàng quan tâm, từng vòng từng vòng, chỉ làm tổn thương nhiều người hơn thôi sao?

Nàng chỉ muốn bảo vệ người bên cạnh mình mà thôi.

Sao mọi chuyện phải trở thành như thế?

Vì sao...

Vì người không đủ mạnh.

Cổ Tiểu Ma giật mình, giọng nói này đến từ bên trong cơ thể nàng, có chút gì đó đang ngập ngụa, hết như sự điên cuồng và sát ý không thể kìm chế khi nàng vọt tới trước mặt Đồ Hòa.

Người là... Diệp An.

Nàng sợ run hồi lâu, lại không có ai trả lời. Giọng nữ nhân dễ nghe kia như đã biến mất, môi Cổ Tiểu Ma không ngừng run rẩy, đột nhiên trong lòng dâng lên chút cảm giác khác thường, nếu không phải Diệp An, sao có thể có nàng? Nàng ta lựa chọn ghé vào cơ thể nàng, vì sao còn không chịu gặp Từ Vi, lời muốn nói quá nhiều, nhất thời không biết phải nói từ đâu.

Bỗng chốc bà vai trầm xuống, Cổ Tiểu Ma sợ đến run bắn người, vừa ngẩng đầu lên, là Phó Diệp Văn.

"Tiểu Ma, để ta ở lại đây là được. Sư phụ... chờ muội ở ngoài."

Nàng ngẩn ra, lòng sớm biết sẽ chạy không khỏi cửa ải của Mạc Vi, liền đứng lên, khẽ nói: "Ngũ sư huynh, hôm nay huynh thắng rất đẹp."

Phó Diệp Văn cười nhẹ: "Lần này phái Thiên Diễn phải dựa vào muội và ta, đúng là bất ngờ."

Cổ Tiểu Ma gật đầu, không nói thêm, đẩy cửa ra. Mạc Vi một thân hoàng sam, đứng dưới ánh trăng, càng lộ vẻ cứng cáp khỏe mạnh.

Nàng dừng một chút, thu hồi sự thấp thòm trong lòng, chậm rãi đi tới trước mặt Mạc Vi, cung kính gọi: "Sư phụ."

Mạc Vi quay đầu lại, chỉ nhìn nàng, không nói gì.

Cổ Tiểu Ma hiểu, sư phụ cho nàng cơ hội để tự giải thích. Lập tức móc bản bí tịch đó ra khỏi ngực, nói sơ lại chuyện được Úc Lưu tặng quyền trục này, song lại lược bỏ thân phận của hắn, thấy sắc mặt Mạc Vi trở nên nghiêm trọng, vội cong gối, quỳ xuống nói: "Sư phụ minh giám, Tiểu Ma không tốt, nhưng sẽ không làm chuyện ác."

Mạc Vi cầm kiếm pháp kia, không mở ra, chỉ nhìn nàng hồi lâu, mặt có chút vẻ phức tạp, đột nhiên thở dài nói: "Tiểu Ma... con có còn muốn ở lại Thiên Diễn không?"

Cổ Tiểu Ma kinh hãi, dập đầu thật mạnh, hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào lên tiếng: "Sư phụ... sư phụ! Người đừng đuổi con đi."

Mạc Vi ngồi xổm xuống, nâng người Cổ Tiểu Ma dậy, đưa tay vén lấy mái tóc đen của nàng, khẽ nói: "Con là ai, vì sư là người hiểu rõ nhất. Nhưng Tiểu Ma, nếu người khác biết được thân phận của con, hoặc biết con làm những chuyện này, họ sẽ nghĩ về Thiên Diễn ta thế nào?"

"Tiểu Ma biết sai rồi, xin sư phụ đừng đuổi con đi!" Cổ Tiểu Ma lại dập đầu, chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt hóa đen, căng thẳng đến mức không biết phải làm gì.

"Con vẫn còn quan tâm đến vì sư, vẫn còn quan tâm đến Thiên Diễn này sao?"

Cổ Tiểu Ma nghẹn ngào đáp một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Mạc Vi.

"Rút khỏi hội Trục Tiên." Mạc Vi gần từng chữ một: "Không được tham gia tiếp."

Nước mắt đọng nơi khóe mắt sắp tràn mi lại rút đi trong nháy mắt, Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, chậm rãi nói: "... Rút khỏi?"

"Đứng, rút khỏi đó." Giọng của Mạc Vi rất nhỏ, cũng vô cùng kiên định: "Vi sư sẽ giúp con giải quyết kiếm pháp này, trước khi chưa có ai mang lòng sinh nghi với con, cứ tạm lánh trong phòng mấy ngày đi."

Cổ Tiểu Ma hơi ghé mắt, phòng khác của phái Thường Thanh có giường chung, nam đệ tử một phòng lớn, các nữ đệ tử một phòng lớn. Chỉ có mình Cổ Tiểu Ma ở riêng trong gian phòng này, nguyên nhân là vì Mạc Vi phạt nàng đóng cửa suy ngẫm. Sau nàng không còn bị cấm, nhưng cũng không đề cập tới ý muốn quay về, Mạc Vi cũng không hỏi, vì sao, chỉ sợ lòng mọi người đều hiểu rõ. Hiện nay Vân Tiêu bị thương nặng, Cổ Tiểu Ma chủ động mang Vân Tiêu từ giường chung đến căn phòng này, muốn hẩn tu dưỡng cho tốt.

"Con trở lại... vậy nhị sư huynh làm sao bây giờ?" Nàng trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi một câu không hề liên quan.

"Vi sư sẽ tự sắp xếp." Mạc Vi đứng dậy, thản nhiên đáp.

Cổ Tiểu Ma quỳ trên đất, ngón tay siết chặt khảm vào trong bùn, đốt ngón tay dần trắng bệch, đầu ngón tay lại ửng hồng, như đang phải dùng hết sức lực toàn thân.

Phải lựa chọn thế nào?

Nàng thu hồi ánh mắt đang nhìn phòng ốc, không hề do dự.

Cúi gập người, dập đầu với Mạc Vi ba cái.

"Sư phụ." Cổ Tiểu Ma thấp giọng nói: "Xin thứ cho đệ tử bất hiếu, hội Trục Tiên này, đệ tử quyết không rút lui."

"Con..." Mạc Vi nhìn nàng, giận đến mức râu cũng dựng lên: "Vi sư khuyên bảo nhẹ nhàng, sao con vẫn không nghe?"

Cổ Tiểu Ma không nói gì, chỉ gập người sát xuống đất, để mặc gió đêm càn quét.

Mạc Vi giờ bản bí tích này lên, lòng như đang phải đấu tranh, song chỉ tức giận nhìn bóng dáng đang quỳ lạy của Cổ Tiểu Ma, hận nàng cố chấp mất khôn, lại nhìn thân hình gầy yếu đến đáng thương kia, muốn nói lại thôi: "... Bỏ đi!"

Cuối cùng ông phát tay áo, xoay người rời đi.

Cổ Tiểu Ma vẫn quỳ như vậy, cho đến khi bóng đêm đã đen như mực, có một bóng dáng nho nhỏ chạy tới bên người nàng. Thiên Nghiêu ừ ừ vào tay nàng, lúc này Cổ Tiểu Ma mới có chút phản ứng, ngẩng đầu lên, dưới mặt đất đã ướt sũng một mảng từ sớm.

Mấy ngày nay, Thiên Nghiêu càng lúc càng tiêu tụy, bộ lông đỏ như lửa đã không còn rực rỡ nữa.

Bọn họ đã không còn thời gian và đường lui rồi.

Cổ Tiểu Ma ôm lấy Thiên Nghiêu, vuốt lông của hẩn, muốn nói điều gì, lại nghẹn nơi cổ họng, đột nhiên không nhận được mà khóc thất thanh, vô cùng đau đớn.

Trận tỷ thí ngày thứ hai, càng thêm chấn động lòng người hơn ngày hôm qua.

Tham gia trận tỷ thí lần này là hai mươi người thắng hôm qua, chỉ sợ tu vi đã tăng thêm một cấp bậc. Dĩ nhiên trong mấy cấp bậc này, tuyệt đối không bao gồm cả Cổ Tiểu Ma.

Việt Dương không nhìn trên lời đài, ánh mắt vẫn luôn dõi theo bóng dáng màu xám tro bên dưới, tựa như có thâm ý.

Mạc Vi ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: "Hôm qua môn chủ của Sa La Môn có gửi đệ tử đến chuyển lời xin lỗi."

"Chỉ là đệ tử thôi sao?" Việt Dương thu hồi tầm mắt, hừ lạnh một tiếng: "Đám giáo phái Tây Vực này cũng xem thường chúng ta quá rồi."

"Thái độ của tiểu đệ tử cũng vô cùng ngạo mạn, không khác gì Đồ Hòa kia."

"... Trận này, đệ tử của huynh muốn đánh với hẩn thật sao?"

"Hẩn là một, Tiểu Ma là ba mươi tám, số hai bên tương đối, đúng lúc là hai người bọn chúng."

"... Cũng tốt." Đột nhiên Việt Dương cười cười: "Việt mỗ rất muốn biết một chút về kiếm pháp trong truyền thuyết này."

"Chỉ là vài chiêu thức làm cản phóng túng quá mức của tiểu hài tử mà thôi." Mạc Vi khẽ nói: "Tối qua ta đã hỏi nó, căn bản không có thứ gì gọi là 'Thần Thức Tru Tiên Đồ' cả."

Việt Dương như hiểu rõ mà cười một tiếng, không nói gì nữa.

"Sư tỷ, dập đầu hẩn đi!"

Tác Oanh vung nắm đấm hô lớn, kiên định gập đầu với Cổ Tiểu Ma.

Cổ Tiểu Ma khẽ mỉm cười, xoay người, độ cong nơi khoe môi đã sớm biến mất. Chậm rãi tiến tới lối đi, Đồ Hòa đang đứng bên kia, chẳng biết tại sao, nàng lại cảm thấy trên người hắn có huyết khí rất nồng.

So với Đồ Hòa này, nàng thích hắc y trên người Thiên Cầu hơn.

"Khí thế của ngươi đâu rồi?" Đột nhiên Đồ Hòa u ám mờ lời: "Ngươi của ngày hôm qua, không phải là biểu cảm này."

Cổ Tiểu Ma không nói gì, chỉ rút kiếm, nhìn kết giới đã được bố trí trên trời, trong nháy mắt liền động, huyền hóa ra mấy hư ảnh trong không trung, đột nhiên nàng xuất hiện sau lưng Đồ Hòa, bổ một kiếm. May là Đồ Hòa phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn bị rách một vết máu dữ tợn.

"Biểu cảm khó coi đó, ta không muốn treo trên mặt." Cổ Tiểu Ma lạnh lùng nói, mũi kiếm nhỏ máu tươi, mặt thoáng qua một tia tàn khốc. Nàng ngẩn ra, loại cảm giác đó lại tới... Máu tươi, chém giết, hai tay của nàng đang run, đó là sự run rẩy khi hưng phấn.

Trong nháy mắt đó, Đồ Hòa lại biến mất, Cổ Tiểu Ma vội phi thân thối lui, bỗng chốc có một mùi tanh tươi truyền tới từ sau lưng, nàng vội lắc mình, bên tay phải đã bị rách mất một mảng y phục. Đồ Hòa bắt đầu gọi con quái vật kia ra, cứ như vậy, nàng hoàn toàn bất lợi. Cổ Tiểu Ma cắn răng, nếu nàng có thể dùng đẳng vân... hắn sẽ thoát khỏi cục diện này, nhưng nàng đã hứa với sư phụ, nhất định không thể dùng.

Chỉ cần vận khí, thân phận yêu ma của nàng sẽ không thể che giấu được nữa.

Cổ Tiểu Ma giao đấu với quái thú kia hồi lâu, cũng không biết Đồ Hòa đang ở nơi nào. Thời gian dần trôi qua, trán nàng đã phủ một lớp mồ hôi mịn, vừa đánh, vừa phải chú ý tới động tĩnh của Đồ Hòa, cách đánh này quá tốn sức, mắt nàng lóe lên chút vẻ hung ác, phi thân mà lên, vận thức thứ chín, quay trở về, đâm một kiếm vào mắt quái thú.

Nhất thời một dòng máu tươi phun ra, rơi xuống trên đài rồi lại hóa thành một luồng khói đen. Đồ Hòa hiện thân từ một nơi cách đó khá xa, tay trái che ngực, xem ra quái thú bị thương, hắn cũng bị phản phệ.

Nàng không hề bỏ qua cơ hội này, chân phải vừa nhún, nhanh chóng công kích.

Đồ Hòa lau vết máu nơi khoe miệng, đột nhiên cong môi để lộ một nụ cười quỷ dị.

"... Địa, hãm"

Đất dưới chân Cổ Tiểu Ma mềm nhũn, đột nhiên cả người ngã về sau. Nàng muốn dùng kiếm chống xuống, lại không kịp xoay người, sau một lát, vô số lưỡi đao sắc bén đâm tới, hết như khi Văn Tiêu bị thương, Cổ Tiểu Ma cắn răng không la lên, eo nhỏ bị chém tạo thành ma miệng vết thương, đau đến mặt trắng bệch.

Không thể nghỉ ngơi... đây là một trận ác chiến.

Đột nhiên thân pháp của Đồ Hòa tăng nhanh, kéo lấy mấy đoạn tơ mà mắt thường khó có thể nhìn thấy, hắn không ngừng nhảy quanh lối đi, Mạc Kinh Viễn nhìn từ xa thấy không đúng, đột nhiên quát lên: "Là kết giới! Tiểu Ma mau tránh đi!"

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, lúc này mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào, người nàng đã bị đồng tơ đó quấn quanh. Nàng nhìn Đồ Hòa, trong nháy mắt, hắn siết chặt đám tơ, kéo nàng ngã xuống đất, siết chặt hơn.

Từ chi cũng dần hiện ra vết máu, Cổ Tiểu Ma không dao động ngẩng đầu lên, đột nhiên trước mắt trở nên mờ hồ, trong đám người, có một bóng người như tách rời khỏi nhân thể, thanh sam, da như tuyết, tóc đen, mắt xanh đang lẳng lặng nhìn nàng.

Úc Lư.

Nàng mấp máy môi, bỗng chốc lòng mềm đi.

Bóng người kia lung lay, lại biến thành dáng vẻ của Tiểu Ngọc.

Lòng Cổ Tiểu Ma rơi vào khoảng không, chỉ cảm thấy sức lực cả người tiêu tán trong nháy mắt.

Có muốn ta giúp ngươi không?

Ngươi là...

Ta có sức mạnh mà ngươi muốn.

Ngươi ở trong thân thể ta sao...

Có muốn ta ra tay giúp ngươi không?

...

Chỉ cần ta ra tay, chắc chắn ngươi sẽ thắng.

Không.

Vì sao?

Bởi vì ta không phải là ngươi.

Bởi vì ta không phải là Diệp An, ta chỉ là Cổ Tiểu Ma mà thôi.

Vốn dĩ nữ tử đó đã nằm trên đất, khắp người đều là vết thương chồng chất, Mạc Vi đứng lên, nhìn chăm chăm vào lồi đài, chỉ sợ Đồ Hòa lại hạ sát tâm.

Đột nhiên tay của nàng động đậy.

Đồ Hòa khựng lại, chốc lát khí tức xung quanh nữ tử áo xám tro kia lay động, chậm rãi xoay tròn, cuối cùng lại biến thành linh khí trắng tinh.

Đó không phải là pháp thuật, đó là...

Kiểm khí.

Ngươi cảm kiếm lên là vì điều gì?

Không phải là vì chém giết.

Mà là để... bảo vệ người bên cạnh mình.

Đột nhiên đám tơ kia đồng loạt đứt đoạn, tay Đồ Hòa không còn gì, định chui xuống đất lập lại chiêu cũ, nhưng bóng xám kia đã đến trước mặt hắn, động tác nhanh chóng, đơn giản mà quỷ quái.

Hắn tung một chưởng về phía ngực nàng, cười âm hiểm, đột nhiên quái thú bị mù đánh tới từ sau lưng, Cổ Tiểu Ma không quay đầu lại, móng nhọn đã nhào tới sau vai nàng, không ai thấy rõ, nhưng chỉ trong nháy mắt ấy... quái thú phun máu tươi, vùng vẫy ngã xuống mặt đất, mắt thấy đã sắp chết.

Đồ Hòa thềm rết run, càng nôn nhiều máu tươi hơn. Phút chốc, kiếm gì đã đặt lên cổ.

Quanh thân nàng được bao phủ bởi một vàng sáng, hệt như một vị thần giáng trần.

"Ta... ta biết sai rồi, xin ngươi đừng giết ta..." Đột nhiên Đồ Hòa mở miệng cầu xin, vẻ tàn độc biến mất không còn chút gì.

Cổ Tiểu Ma hừ lạnh một tiếng, buông kiếm, đi vài bước như muốn bỏ qua cho hắn.

Đồ Hòa tránh được một kiếm, mồ hôi lạnh túa ra, vừa thở phào nhẹ nhõm, lại thấy bạch quang lóe lên trước mắt, nơi cổ tay truyền đến một cơn đau nhức đến tê tâm liệt phế.

"Ngươi hừ một cánh tay của huynh ấy, ta lại chặt hai tay của ngươi." Cổ Tiểu Ma quay đầu, cười đến vô cùng ngây thơ: "Có phải ta rất nhân từ không?"

Đồ Hòa lảo lộn hết thảy trên đất, dưới đài yên lặng như tờ, bạch quang trên người nữ tử dần rút đi, để lộ thân thể chồng chất vết thương.

Thứ thứ mười ba, tâm.

Lòng người, lòng kiếm, người kiếm một lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 48

Hiện nay, ai cũng biết phái Thiên Diễn có một nữ đệ tử thân mang kiếm pháp xuất thần nhập hóa, tên của nàng là Cổ Tiểu Ma.

Những đệ tử phái khác cảm thấy hứng thú với nàng, đặc biệt chạy tới nhìn quanh viện tử kia, lại chỉ thấy phòng ốc đóng chặt cửa. Cuộc tranh tài thứ ba sẽ diễn ra vào ngày mai, nàng phải ăn mừng cùng chín đệ tử khác mới phải chứ.



Thế nhưng trong viện không khỏi có chút tịch tịch, xa gần không một tiếng động, chỉ có từng cơn gió lạnh không ngừng quét qua.

"Nằm yên, đừng động tới vết thương." Thu Tĩnh dịu dàng nói, sửa lại góc chăn của Cổ Tiểu Ma, nháy mắt với Tác Oanh đang đứng cạnh: "Đừng làm phiền, để sư tỷ con nghỉ ngơi."

Tác Oanh ra vẻ kính cẩn nghe theo, nhưng thừa dịp Thu Tĩnh xoay người lại quay đầu, làm mặt quỷ với Cổ Tiểu Ma, lần này Cổ Tiểu Ma thắng trận thứ hai, nàng vui vẻ đến mấy ngày, ngay cả Mạc Khinh Viễn có thắng cũng không thấy nàng như vậy.

"Sư nương." Cổ Tiểu Ma lẳng lặng nói: "Sư phụ... lão nhân gia ông ấy còn giận con không?"

"Con thật sự không nên chọc giận ông ấy như vậy..." Thu Tĩnh dừng một chút, than nhẹ: "Có điều lần này ông ấy vẫn quan tâm đến thương thế của con, mấy ngày nữa sư nương sẽ xin cho, đừng nghĩ nhiều."

Cổ Tiểu Ma gật đầu, không nói nữa. Thu Tĩnh và Tác Oanh ra khỏi cửa, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại. Ánh nến trong phòng chập chờn, Cổ Tiểu Ma trầm mặc hồi lâu, đột nhiên bật dậy, phóng về phía hộp đựng thức ăn trên bàn.

Cùng lúc đó, một bóng hồng cũng chui ra khỏi gầm giường, đến bên cạnh bàn giành với nàng.

"Không được nhúc nhích, đó là của ta..."

"Grừ grừ..."

"Có nghe răng cũng vô dụng, của ta!"

"Grừ grừ grừ grừ..."

Cổ Tiểu Ma kéo đuôi Thiên Nghiêu, lướt qua người hắc trực tiếp mở nắp hộp đựng thức ăn, nhất thời xụi mặt... Hiển nhiên vì nàng mang thương tích trong người, Thu Tĩnh không làm đồ ăn dầu mỡ, vì vậy trong hộp đựng chỉ có một chén cháo và mấy món dưa muối mà thôi.

Cũng không phải là nàng chỉ nghĩ cho mình, mấy ngày nay Thiên Nghiêu không có đường ăn, buồn bực ở trong phòng, tuy nói hắc hắc không cần ăn gì, nhưng mỗi ngày lại càng tiêu tụy hơn. Nàng thấy mà nóng lòng, nhưng không còn cách gì khác.

Giả vờ ăn vài miếng, Cổ Tiểu Ma đặt chén xuống, thờ dài nói: "Hơi nhạt... lòi cho người rồi, Nghiêu Gâu Gâu."

Thiên Nghiêu hưng phấn vẫy đuôi, hít mấy hơi bên chén, đây là lần đầu tiên trong đời hắc hắc ăn cháo, liếm đến nhiệt tình, vị vô cùng ngọt ngào.

Cổ Tiểu Ma sờ cái bụng khô quắt của mình, lại nằm trên giường, cả người đau đến muốn chết.

Nhưng khỏe môi lại tràn đầy ý cười yếu ớt... ngày mai, chính là trận cuối cùng, nàng có thể, cũng phải lấy cho được quả Vãng Sinh. Như vậy Thiên Nghiêu sẽ khỏe hơn, sau đó nàng sẽ đi tìm hắc...

Tìm hắc.

Lòng vừa động, tâm sự ngọt ngào đã lan tràn. Nàng siết chặt góc chăn, cuộn người, không lâu sau đã ngủ say.

Ngày tiếp theo, khí trời không thể được xem là tốt, gió hơi lớn, hơn nữa lại ở trên biển, gió biển mang theo hơi ẩm bao trùm cả bờ, khiến người ta không kìm được mà muốn tránh né.

Cổ Tiểu Ma đứng cạnh Phó Diệp Văn, nhìn dáng vẻ bình tĩnh của hắc, lại không biết cảm xúc trong lòng mình là gì. Một mặt có sư huynh ở đây, nàng cảm thấy an toàn hơn nhiều, nhưng mặt khác. Nàng sẽ phải giành vị trí đứng đầu với Phó Diệp Văn thật sao?

Thật ra thì cũng không cần, chỉ cần nàng nói sư huynh nhường quả Vãng Sinh cho mình, thì muốn nàng làm gì cũng được.

Lòng đã thầm quyết định, Cổ Tiểu Ma cũng mỉm cười. Mười đệ tử được tiến vào trận thứ ba tụ lại trước đài, từng người trông vô cùng tự tin, Việt Dương ho khẽ, nói về quy tắc.

Thì ra trận thứ ba này được cử hành trong di tích của Giao tộc, bọn họ đã sớm giấu quả Vãng Sinh ở một chỗ bí mật, nếu các đệ tử muốn lấy được thì phải vượt qua khá nhiều thử thách, đương nhiên, ai lấy được quả Vãng Sinh, trở lại đảo Thanh Nguyên chính là người thắng.

Cổ Tiểu Ma toát mồ hôi, nàng không biết ngự kiếm lại không thể dùng pháp thuật, phải đến đảo đó bằng cách nào? Phó Diệp Văn hơi ghé mắt, gật đầu với nàng, Cổ Tiểu Ma vui mừng, không khỏi vô cùng cảm kích, lại cảm thấy bất khoan.

Trong quy tắc không nói là không được giúp, nhưng chắc chắn phải vậy, lúc tranh tài hắc không có chuyện nhờ đối thủ giúp một tay... Cổ Tiểu Ma bắt lấy vạt áo của Phó Diệp Văn, dưới ánh nhìn đầy kinh ngạc của đám người, càng đi càng xa, không cần thận lại nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Mạc Vi, nàng căng thẳng, chỉ đành quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Cuộc tranh tài này, vốn là để thử nghiệm đầu óc và năng lực.

Trước mặt Phó Diệp Văn có chừng ba bốn người, cao thủ các phái đều ở đây, quả thật không thể nói hấn là ưu tú nhất, nhưng cộng thêm tính tình chừng chặc kia lại khiến hấn thoát nhìn vô cùng tự tin. Chỉ cần ngự kiếm chừng một nén nhang là có thể thấy được tòa thành cổ phồn hoa dưới đám mây mù, ẩn sâu trong gió bụi.

"Ngũ sư huynh..." Nàng nín thở trong cơn cuồng phong, đang muốn nói với Phó Diệp Văn ý của mình về quả Vãng Sinh, lại thấy Phó Diệp Văn không định đáp xuống, một đường tiến quân thần tốc, mãi đến tận thành trì này mới dừng chân nghỉ ngơi.

Hai má Cổ Tiểu Ma bị gió quét đến đau rát, chỉ ngạc nhiên nói: "Ngũ sư huynh... huynh định dẫn muội đi đâu?"

Phó Diệp Văn không quay đầu lại, chỉ nhìn xuống dưới, như đang tìm kiếm thứ gì đó. Cổ Tiểu Ma nói khẽ: "Ai thắng cũng được, muội chỉ cần quả Vãng Sinh này thôi..."

Phó Diệp Văn như không nghe thấy, nhìn xung quanh, đột nhiên lên vào trong cung điện. Nếu Cổ Tiểu Ma tự tìm, có lẽ nàng sẽ chọn những nơi thật quý dị, giống như dưới đáy hồ hoặc đỉnh núi, hoàn toàn không ngờ Việt Dương sẽ giấu quả Vãng sinh trong cung điện. Thật ra giấu ở đâu không quan trọng, chỉ sợ Việt Dương nổi lòng riêng, nói với đệ tử của mình, có điều qua trận thứ hai đã không còn ai là đệ tử của Thượng Thanh, không sợ ông ta động tay động chân gì,

Cổ Tiểu Ma nhìn xung quanh, thấy Phó Diệp Văn không hề quay đầu mà liên tục quẹo trái ngoặt phải, rất nhanh đã mất dạng. Nàng gấp đến độ chạy đuổi theo mấy bước, lại cảm thấy có vẻ như ngũ sư huynh đang muốn bỏ rơi mình, sợ nàng giành lấy giải nhất của hấn, không khỏi hơi khó chịu. Khác với lần tới lên lên lút lút đột trước, nếu muốn tìm đồ, lần này cần phải quan sát kỹ hơn. Có điều nơi này đã từng xảy ra một trận đại họa, một người ở lâu, không khỏi cảm thấy có chút lạnh lẽo. Cổ Tiểu Ma cố vực mình dậy, tự đi, chợt nghe thấy có chút dị động ở phòng bên cạnh, ngẩn ra, liền dè dặt kiểm, lặng lẽ đến gần.

Đó là một cánh cửa gỗ khắc hoa Văn ngược chiều, Cổ Tiểu Ma lại gần, đưa hai ngón tay vào, bên trong tối đen như mực không thể thấy rõ thứ gì. Nàng đứng tại chỗ buồn bực không thôi, không ngờ cánh cửa gỗ này lại mở ra, một cánh tay kéo nàng vào trong nháy mắt.

Cổ Tiểu Ma khẽ kêu lên một tiếng, giãy dụa quyết liệt trong cửa, một bóng người đến gần cửa phòng, đột nhiên nghiêng người đi vào, vội la lên: "Tiểu Ma!"

"Ngũ... sư huynh..."

"Ta đi vội, xoay người lại đã không thấy muội đâu nên đến tìm... có chuyện gì vậy?"

"Tự nhiên có cánh tay nào đó kéo muội vào trong cánh cửa này..."

"Nhất định là có tà ma ngoại đạo làm loạn!"

"Chỗ này đã là tà môn rồi, ngũ sư huynh, hay là chúng ta mau đi thôi."

"... Cũng được, muội không bị thương chứ?"

...

Nếu có một ngày, người nhìn thấy một kẻ giống mình như đúc, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Cảm giác lúc này của Cổ Tiểu Ma rất kỳ lạ, nàng đứng trong góc tối của cánh cửa đó, tay và miệng đang bị một cánh tay có lực kìm lại, trơ mắt nhìn một bản thân khác đang đi theo Phó Diệp Văn ra ngoài, lòng hoảng sợ không thôi.

Một loại khí tức quen thuộc xâm nhập vào giác quan, Cổ Tiểu Ma hít một hơi, mùi long tiên hương nhàn nhạt, nàng chợt vùng ra, xoay người, mượn chút ánh sáng ngoài cửa, lại nhìn thấy một chàng thiếu niên tuấn tú.

"Tiểu Ngọc?" Nàng lắp bắp nói, mặt đỏ lên: "Cái này... đệ... ta... chuyện gì xảy ra vậy..."

"Không nên hỏi." Tiểu Ngọc cười đáp: "Đệ mới biết một vở kịch rất hay."

"Nhưng sư huynh của ta..."

"Bản thể khác của tỷ là do ta tạo ra, sẽ không hại người." Tiểu Ngọc thản nhiên nói: "Tỷ chỉ cần nhìn là được."

Cổ Tiểu Ma đỡ người, mắt thấy Tiểu Ngọc bắt chú ẩn thân, phủ trên thân hai người, chậm rãi đuổi theo.

Phó Diệp Văn đi rất nhanh, không giống như đang tìm đồ mà lại như đang muốn gặp ai đó.

"Cổ Tiểu Ma" cúi đầu, không nói nhiều, chỉ yên lặng đi theo. Phó Diệp Văn đi được một lúc lâu, đột nhiên đưa tay sờ lên vách tường, gõ nhẹ vào hàng gạch kia, khi gõ đến một viên, hấn vận nội lực, đập nát nó, một viên sập rơi ra.

Phó Diệp Văn mở nó, lại nghe thấy một giọng nói truyền tới từ sau lưng: "Không cần đâu, chúng ta cứ gặp nhau ở đây là được."

Cổ Tiểu Ma thật đang ẩn thân, suýt chút nữa đã bị dọa kêu thành tiếng, cũng may đã bị Tiểu Ngọc che miệng.

"Lục... lục sư huynh!" Nàng tròn tròn mắt: "Sao huynh ấy lại ở đây?"

"Bọn họ cũng muốn có quả Vãng Sinh, đương nhiên sẽ tới." Tiểu Ngọc dùng ánh mắt như nhìn kẻ đàn nhìn nàng hồi lâu, thấy trên mặt và cổ tay nàng đều có mấy vết sẹo, đột nhiên thở dài nói: "Tỷ vì vật này mà đã quá liều mạng rồi."

Cổ Tiểu Ma chỉ khẽ mỉm cười, không trả lời. Hay nói đúng hơn, chỉ cần trong lòng mình cho là đáng giá, thì không cần phải giải thích với bất cứ ai.

Bỗng chốc Tiểu Ngọc lại xụ mặt: "Người tỷ bảo muốn tìm, đã tìm được chưa?"

"À... vẫn chưa."

Tiểu Ngọc như càng thêm mất hứng: "Trâm ngọc đệ tặng đâu, sao lại không mang theo?"

Mặt Cổ Tiểu Ma đỏ lên, ngập ngừng nói: "Ta... ta sợ làm hỏng nó."

Nói vậy, rõ ràng vì sợ hấn hiệu lắm nên mới không dám mang theo, nàng đã có Úc Lưu, sao có thể thay đổi thất thường như thế.

Tiểu Ngọc thu hết vẻ mặt của nàng vào mắt, đột nhiên lắc đầu nói: "Đồ ngốc nhà nàng."

Măng ta à?

... Cổ Tiểu Ma chỉ biết đồ đầy vạch đen.

"Tiểu Ma." Mạnh Trạch Hư gọi.

Phản ứng cơ bản của "Cổ Tiểu Ma" rất giống với bản thể, giật mình đứng nguyên tại chỗ sợ run hồi lâu không nói nên lời, Cổ Tiểu Ma đang đứng nhìn nơi xa vô đầu, lúc mình ngẩn người trông ngốc đến vậy sao? Oan ức quá.

"Tiểu Ma, quả Vãng sinh trong tay hấn, muội đi theo hấn đi." Phó Diệp Văn vội la lên.

"Đi đâu?" "Cổ Tiểu Ma" ngờ ngác hỏi.

"Rời khỏi nơi này, muội không phải là người, sớm muộn gì bọn họ cũng phát hiện, đến lúc đó muội không thể cứu được con huyết hồ kia nữa."

Sao hấn biết nàng muốn cứu Thiên Nghiêu? Cổ Tiểu Ma rét run, có chút dự cảm xấu đang bao quanh trái tim của nàng, nhưng sự thật này quá đáng sợ, nàng có muốn tin cũng không thể tin được.

"Cổ Tiểu Ma" dờ dẩn gật đầu, liền đến gần Mạnh Trạch Hư. Đột nhiên Phó Diệp Văn nói: "Ngươi đừng quên chuyện đã đồng ý với ta."

Mạnh Trạch Hư chỉ nhìn "Cổ Tiểu Ma" không trả lời, xoay người muốn đi. Phó Diệp Văn không cản hấn, chỉ tóm lấy tay "Cổ Tiểu Ma", cười lạnh: "Trả lời ta."

Tiếng cười lạnh kia, như một chậu nước đá dội thẳng lên đầu nàng, cơn buốt lạnh xông thẳng vào lòng. Nàng run rẩy, không biết động phải thứ gì, ngay cả Tiểu Ngọc cũng không kịp xoay chuyển.

Trong nháy mắt, Mạnh Trạch Hư liếc sang, trường đao ra khỏi vỏ, cuối cùng lại chậm hơn Phó Diệp Văn một bước. Hấn đã giành "Cổ Tiểu Ma" lại bên người, một bàn tay dữ tợn xuyên qua ngực nàng.

"Ta chỉ đề phòng ngươi sẽ mai phục ta mà thôi." Phó Diệp Văn hỏi hột nói, nhìn "Cổ Tiểu Ma" trên cánh tay phải của hấn không ngừng co quắp, nhưng người lại không chảy ra một giọt máu nào, dần hóa thành một tờ giấy, bay xuống đất.

"Khó có dịp ta và ngươi cùng diễn một vở ngọc lang tình thâm, nhưng sợ rằng có người còn nhanh hơn cả dự kiến của chúng ta..." Phó Diệp Văn giễu cợt nói: "Ra đây đi."

Cổ Tiểu Ma sợ đến mức máu cả người như đóng băng, Tiểu Ngọc cười khẽ một tiếng, bình tĩnh hóa giải ẩn chú ẩn thân, xuất hiện trước mắt hai người. Mạnh Trạch Hư ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi. Cổ Tiểu Ma lại nhìn chăm chăm vào người giấy kia, toàn thân run rẩy.

Là hấn... là hấn!

Nàng nên nghĩ tới từ sớm... Ai là người có thể xuất hiện kịp thời khi nàng bị bắt tới Huyền Âm giáo... sợ rằng khi đó, hấn chỉ không cẩn thận bị nàng bắt gặp, bắt đắc dĩ mới tỏ vẻ như muốn tới cứu nàng, hấn và Văn Tiêu, Mạnh Trạch Hư thân nhau, thậm chí khi tận mắt nhìn thấy Mạnh Trạch Hư bỏ mạng, nếu hấn cản trở từ bên trong, có ai biết được? Ngày đó Úc Lưu nói câu cảnh báo kia về phía Tác Oanh, căn bản là đang nói với kẻ đang đứng cạnh Tác Oanh là hấn!

Là hấn...

Là ngũ sư huynh chừng chạc đáng tin cậy, là kẻ đã đã thương Thiên Nghiêu, còn là vị hữu hộ pháp muốn giết nàng của Huyền Âm giáo, sao lại có nhiều chỗ khả nghi trùng hợp đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 49

Phó Diệp Văn nhìn Cổ Tiểu Ma, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười. Đột nhiên nàng nâng tay lên, che đi ánh mắt của hắn, chỉ để lại phần dưới, giống hệt như hữu hộ pháp trong trí nhớ.

"Huynh..." Nàng kinh ngạc nhìn Phó Diệp Văn, từ nhỏ đến lớn, vị sư huynh này rất giống nàng, luôn trầm mặc ít nói. Tuy hắn lên núi trễ nhất, nhưng sống chung gần tám năm, vẫn có chút tình cảm sư huynh muội, một đòn tàn nhẫn như vậy... Sao hắn có thể xuống tay được?

"Huynh... muốn giết muội?" Nàng không tự chủ được mà bước từng bước về phía trước, Tiểu Ngọc nhẹ nhàng níu ống tay áo Cổ Tiểu Ma lại, nàng vẫn không biết gì, chỉ nhìn Phó Diệp Văn, vẻ mặt giống hệt như lúc còn bé, khi làm sai chuyện gì đó: "Ngũ sư huynh... sao huynh lại muốn giết muội?"

"Thật ra thì ta không muốn giết ngươi." Phó Diệp Văn cười cười, ung dung đáp: "Có ngươi, Mạnh Trạch Hư cam chịu bị ta sai khiến, Úc Lưu ngoan ngoan để ta nhốt. Ngươi xem thử, có phản bản thân mình rất có ích không?"

Cổ Tiểu Ma siết chặt nắm đấm, thân thể không ngừng run rẩy, dần bình tĩnh lại.

"Từ lúc lên núi, ta chưa bao giờ đặt ngươi vào mắt." Phó Diệp Văn khẽ nói: "Nhưng ngươi là niềm vui lớn nhất của ta, là yêu nhưng không có yêu khí, lại là thể tiên ma... hai năm trước khi ta phát hiện ra được thân phận của ngươi, liền bắt đầu kế hoạch này."

"Ngươi lợi dụng lục sư huynh." Nàng nói khẽ.

"Lợi dụng sao?" Phó Diệp Văn cười lạnh: "Ta chỉ nói cho hắn biết ngươi là yêu thôi, hắn liền chạy tới cầu xin ta, không được hại ngươi.... Vì vậy khi hắn biến thành dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ này, đều là do hắn tự chuốc lấy thôi, ngươi nói có phải thế không?"

Hắn nhìn về phía Mạnh Trạch Hư, người sau vẫn đứng nơi đó, lẳng lặng lắng nghe. Hắn chính là người yên tĩnh như thế, cho dù cảnh tượng trước mắt có rung động lòng người đến đâu, còn có cả những lời như sóng to gió lớn này từ miệng Phó Diệp Văn, trước mặt hắn, cũng chỉ như một trò đùa.

Mạnh Trạch Hư đưa lưng về phía Cổ Tiểu Ma, không nói gì.

Năm đó, nàng nằm trong một bụi hoa, mà hắn đứng ở một nơi không xa, vẫn ngấm nhìn nàng.

Ánh mắt kia quá đổi dịu dàng, quá ấm áp, triền miên không dứt, chỉ sợ cả hắn cũng chưa từng nghĩ tới, một ngày kia, khi tình cảm bày bạo phát, lại nồng nhiệt như thế.

Nồng nhiệt đến mức thiêu hủy cả bản thân hắn, mãi cho đến khi hắn không chịu đựng được nữa, nàng mới nhìn thấy, hắn không dám xoay người lại, thật thể lương làm sao.

Tất cả mọi chuyện, thời gian như ráng chiều. Nàng hồn nhiên nơi núi rừng hoang dã, hắn nấp trong tán lá xum xuê, những lần thủ hộ đó, những cảm giác ấm áp kia, chỉ vì một sai lầm, cả đời đã không trở lại.

Muốn nắm giữ lấy nó biết bao.

Cuối cùng vẫn không thể quay lại được nữa.

Trong chớp nhoáng này, đột nhiên nàng đã hiểu rõ về hắn, dù là lục sư huynh, hay là giáo chủ Huyền Âm giáo.

Nhưng... sư huynh.

Chúng ta không thể trở về như xưa được nữa.

"Dù chỉ là một yêu quái thấp kém, nhưng trong thân thể lại có tiên ma trú ngụ... Tư chất tốt như thế, ta đã định sẽ lợi dụng ngươi cho tốt, thật sự không hề muốn giết..." Phó Diệp Văn chậm rãi nói, đột nhiên hai mắt trở nên dữ tợn: "Nhưng chỉ cần nghĩ tới cảnh sau khi ngươi chết, về mặt của hắn... thì ta lại không nhận được mà muốn nghiền nát ngươi ra..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên bóng đen nhoáng lên, Phó Diệp Văn nghiêng người, trong nháy mắt đã nhảy lên không trung, tia lửa từ binh khí không ngừng lấp lóe, đủ thấy được sức mạnh bên trong. Mạnh Trạch Hư thân nhiên nói: "Ngươi cầm miệng đi."

"Sao thế? Tức giận à?" Phó Diệp Văn chuyển bình khí, giễu cợt: "Nếu không xem trọng nhân tài thì sao ta có thể dùng đá chuyển hồn lên người người chứ? Đáng tiếc người lại là kẻ lữ tình, uống phí cho ý tốt của ta..."

Lời hắt hủi đoạn, vì ánh mắt của hắn vừa chuyển tới trên bóng người xám tro, đang dần phủ bạch quang.

"Bảo người câm miệng." Cổ Tiểu Ma thân nhiên nói: "Không nghe thấy sao?"

Thân phận của Phó Diệp Văn đã bại lộ, không cần che giấu nữa, giờ tay lên thì ma quang chợt lóe, khí tức màu tím quấn quanh thân, Cổ Tiểu Ma nhanh chóng tấn công, chiêu chiêu chí mạng, song khổ nổi lại không thể đăng vân, luôn bị Phó Diệp Văn phóng người lên trên tránh thoát.

Mạnh Trạch Hư và nàng cùng vây công, dù đã vô cùng quen thuộc với lối đánh của hắn, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể làm được gì. Tiểu Ngọc thấy Tiểu Ma rơi vào thế yếu, liền lao vào vòng chiến, ôm lấy eo nàng, bay lên giữa không trung.

Phó Diệp Văn ngẩn ra, thấy Tiểu Ngọc mặc y phục của phái Thượng Thanh, vốn cho rằng hắn cũng chỉ là kẻ thích chõ mũi vào chuyện của người khác, lại không ngờ hắn có thể đứng trên không mà không cần ngự kiếm, đó hoàn toàn không phải là chiêu thức của người thường.

"Thì ra Thượng Thanh vẫn còn nhân tài ẩn giấu." Phó Diệp Văn thấy mình phải lấy một địch ba, Cổ Tiểu Ma kiếm pháp lợi hại, Tiểu Ngọc lại không rõ lai lịch, liền cười quái dị hai tiếng, bấm kiếm quyết xoay người lên ngự kiếm rồi chạy.

Tiểu Ngọc ôm Cổ Tiểu Ma phi thân đuổi theo, trong phút chốc đã đuổi kịp.

"Quả Vãng Sinh đâu?" Nàng như nổi điên, nắm lấy vạt áo của Tiểu Ngọc, vội la lên: "Lấy quả Vãng Sinh trước."

"Ở chỗ của đệ rồi." Tiểu Ngọc hòa nhã nói, không nhìn nàng. Cổ Tiểu Ma thả lỏng, lúc này mới nâng mắt nhìn lên trời, nhất thời ngẩn ra.

Trên trời đảo Thanh Nguyên, kết giới của môn phái đã sớm tan vỡ, phía trên đều là giáo chúng của Huyền Âm giáo. Giữa đám người vận hắc y, một bộ hồng y vô cùng nổi bật, cười đứng cạnh Thiên Cầu, chính là Thập Bát.

Các đệ tử phái Thượng Thanh cùng chủng môn và đệ tử giáo phái khác, lấy Việt Dương làm đầu, đứng bên dưới tạo thành một đội quân, đang đứng lúc giương cung bạt kiếm. Lúc này đây thấy nơi chân trời đầy người, vẻ mặt có phần căng thẳng, không biết là địch hay là bạn.

Mạc Vi, Thu Tĩnh và các đệ tử đứng chung một chỗ, mắt thấy có một bóng người lướt qua trên trời, vô duyên vô cớ lại có chút quen mắt, vốn dĩ ông còn lo lắng người xông ra là Cổ Tiểu Ma, sự hồi hận càng chôn chặt trong lòng, biết thế thì dù thế nào cũng phải giam nàng lại. Nhưng khi bóng đen kia tới gần, cảm giác quen thuộc lại càng mãnh liệt hơn, thêm vào đó là chút cảm giác kì lạ.

Đây căn bản không phải là thân hình gầy yếu của Cổ Tiểu Ma.

Phó Diệp Văn dừng giữa không trung, vừa vận chấn giữa hai phe.

Ngay sau đó, Cổ Tiểu Ma và Tiểu Ngọc đều xuất hiện trên không.

Hai vị đệ tử của phái mình cùng xuất hiện khiến cả phái Thiên Diễn hơi mất tự nhiên. Cuối cùng vẫn là Mạc Vi bình tĩnh, chỉ lớn tiếng quát: "Diệp Văn, con đang làm gì đó? Còn không mau xuống đây."

Phó Diệp Văn không nói gì, chỉ thấy Thiên Cầu nhìn hắn, thầm gật đầu, móc một thứ gì đó ra khỏi ngực. Về ngoài của nó trông vô cùng tinh xảo, hệt như một tấm bia bằng ngọc. Cổ Tiểu Ma giật mình, tấm bia ngọc này... sao lại quen đến đáng sợ như vậy?

Có phải... trên núi A Ni Mã Đức Lặc, là bia ngọc dùng để tế tự trong thành quỹ hồn không?

Tiểu Ngọc cảm nhận được sự khác thường của nàng, cũng nhìn sang, chỉ thấy Phó Diệp Văn cầm miếng bia ngọc kia, đột nhiên cắt ngón tay mình, mắt thấy sắp bôi lên bia đá.

Tuyệt đối không thể... để hắn làm vật.

Chẳng biết vì sao, nàng lại có dự cảm chẳng lành.

Sắc mặt Tiểu Ngọc trầm xuống, ôm Cổ Tiểu Ma tiến lên. Hai phe đang giằng co, vốn không thể có vọng động, một đòn công kích của hai người vừa phát động, nhất thời giáo chúng của Huyền Âm giáo cũng ủa xuống, Việt Dương thấy tình hình không ổn, vung tay lên, đệ tử của các phái cũng xông đến, ánh sáng từ đủ loại pháp thuật lóe lên, ánh đao ánh kiếm, nhanh chóng trộn lẫn.

Giữa lúc chiến loạn, một bóng người màu đen hiện ra từ nơi chân trời.

Mạc Vi dẫn một đám đệ tử xông về phía Phó Diệp Văn đang được một đám đệ tử Huyền Âm giáo bảo vệ, muốn bắt hắn giải thích cho rõ ràng. Thu Tĩnh lại kêu lên một tiếng, đột nhiên dừng lại, trừng lớn mắt nhìn về phía bóng đen này, giọng nói run rẩy không thể kìm nén: "Đó là... Trạch Hư..."

Cổ Tiểu Ma không thể ngự kiếm, chỉ có thể dựa vào Tiểu Ngọc, đánh lui mấy đệ tử của Huyền Âm trên không, cuối cùng vẫn không thể đến gần Phó Diệp Văn.

Phó Diệp Văn khựng lại một chút, xoay người, đột nhiên cười lạnh với Mạc Vi: "Sư phụ, cứ nhìn đồ đệ mà ngài bồi dưỡng cho kĩ nhé."

Hắn vừa dứt lời, tay đã quệt một đường máu lên bia đá kia. Trong nháy mắt, sắc xanh trên bia đá rút đi, bị thay thế bằng một màu đỏ tươi, rất nhanh đã bay lên trên không, tỏa ra một luồng sương trắng.

Bỗng chốc Mạnh Trạch Hư lao đảo, roi khỏi bầu trời, không nhúc nhích nữa. Thu Tĩnh và Cổ Tiểu Ma sợ hãi la lên, nhưng không ai có thể bước vào trong trận địa này.

Chân trời mây đen cuộn cuộn, nhanh chóng che lấp mặt trời, có thứ gì đó đang gào khóc, giãy giụa, nhanh chóng phá không mà đến, chính là từ hướng núi A Ni Mã Đức. Cảm giác kia vô cùng đáng sợ, khiến người của cả hai phe quên giao thủ, giết mình đứng nguyên tại chỗ nhìn cảnh tượng lạ này.

Nơi không trung có hơn nghìn hồn phách mờ ảo, chậm rãi xuyên thủng hư không, nhập vào tấm bia đá kia, mỗi một hồn phách tiến vào lại toát lên một luồng sương trắng, thoát nhìn trông như... hồn bay phách tán.

"Quý chết đời..." Bỗng nhiên Cổ Tiểu Ma vùng vẫy muốn tiến lên: "Không!"

Thư sinh ở giữa đám hồn phách đó, thân hình gầy gộc, hắn cười với Cổ Tiểu Ma, miệng lẩm bẩm mấy chữ, sau đó đã bay về phía bia ngọc kia, tan thành mây khói.

Ta đối quá.

Hắn nói như thế, khoe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười như lúc mới gặp.

Hồn phách ở trấn Thái An... cũng chỉ muốn sống thêm chút nữa mà thôi.

Cẩn thận như thế, cho tới bây giờ, đối lại là thứ gì?

Cổ Tiểu Ma trừng lớn mắt, sức lực cả người như bị rút cạn, ngồi bệt xuống.

Kẻ cản trở nàng không chỉ có đệ tử Huyền Âm mà còn có cả Tiểu Ngọc. Hắn kéo Cổ Tiểu Ma, có vài luồng khí tỏa ra từ tấm bia ngọc kia, trừ chủ nhân không chế nuôi dưỡng nó, tuyệt đối không cho phép người khác đến gần.

"Đã chuyển hồn?" Việt Dương cá giận nói: "Thứ tà ác như thế, ngươi không sợ nó cản trở ư?"

Phó Diệp Văn cười nhạt, thu bia đá này vào lòng bàn tay, mặt mày phát sáng, đã không còn vẻ bệnh tật như vị ngũ đệ tử của phái Thiên Diễn, tinh quang tụ tập trong mắt, càng lộ vẻ âm hiểm: "Cho nên... mới phải tìm quả Vãng Sinh."

Việt Dương lo lắng quả Vãng Sinh đã rơi vào tay hắn, lòng quýnh lên, lại bị Thiên Cầu cuốn lấy, không có cách nào thoát thân. Phó Diệp Văn muốn lao vào vòng chiến, đột nhiên có một đường kiếm đâm tới từ bên cạnh, hắn chỉ quan sát tấm bia kia mà không có chút phòng bị nào, cũng không biết kiếm kia lại do dự chuyện gì, chỉ đâm vào cánh tay của hắn.

Mạc Vi cá giận: "Súc sinh! Xem ngươi làm chuyện tốt gì rồi!"

Phó Diệp Văn không hề kinh ngạc, bia ngọc trong tay sáng lên, vết thương nhanh chóng khép lại.

"Sư phụ, người nóng tính quá rồi." Hắn thân nhiên mở miệng: "Đồ nhi nhìn người bao nhiêu năm nay cũng vô cùng khổ cực đấy."

"Những năm này ta đối xử với ngươi không tệ." Mạc Vi giận đến tái mặt: "Sao ngươi... ngươi..."

"Ta sao? Có lẽ là vì..." Phó Diệp Văn cười lạnh: "Ta vốn là con trai giáo chủ tiền nhiệm của Huyền Âm giáo."

Mạc Vi giật mình, Phó Diệp Văn vươn tay, bia ngọc kia hóa thành một thanh đao ngọc, từng luồng khí màu tím quấn quanh thân, không ngừng có tiếng hồn phách giãy giụa gào thét, vô cùng đáng sợ.

Lần đại chiến này, huyết quang, tiếng la hét, khắp nơi đều vô cùng chật vật. Cổ Tiểu Ma càng giết càng hăng, nhìn thấy Mạnh Trạch Hư đã hôn mê, cho rằng hắn đã chết, lại thấy thư sinh hồn bay phách tán, lòng vừa đau đớn vừa tuyệt vọng, bạch quang trong tay càng sắc bén hơn, không hề nể tình. Nơi đi qua, đệ tử Huyền Âm không đứt gân thì gãy xương.

Tiểu Ngọc còn kì lạ hơn, hắn không đánh ai, chỉ bay xung quanh, chặn pháp thuật giúp Cổ Tiểu Ma. Có điều hắn mặc y phục của phái Thượng Thanh, hấp dẫn vài tên đệ tử Huyền Âm tới cửa nhà thôi.

Cổ Tiểu Ma giết được một người, quay đầu, lại nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Thu Tĩnh, Mạc Vi bị Phó Diệp Văn ép đến loạn, vội vàng bày bố tòa kim thuật cũng không thể nào ngăn cản nổi thế công của hắn. Ông là chương môn một phái, dù hốt hoảng, nhưng khí độ vẫn bất phàm, biết rõ Phó Diệp Văn có được đá chuyển hồn, chỉ sợ đã luyện hóa được đến cả nghìn hồn phách, rơi vào ma đạo. Xưa nay thần ma đánh nhau, chỉ có thể liều mạng. Ông lại là người phạm, tu hành được sáu mươi năm, cuối cùng vẫn không thể chống đỡ nổi.

Cổ Tiểu Ma vận nội lực toàn thân, người phủ bạch quang. Thấy Phó Diệp Văn lộ sơ hở, phi thân mà lên, trường kiếm phá thế mà xông vào trong nháy mắt, cắm vào tim hắn.

Bọn họ đối mặt nhau, chỉ cách không quá nửa thanh kiếm

"Ngươi tới thật đúng lúc." Phó Diệp Văn cười khẽ, tay phải cầm kiếm trên ngực, rút ra từng chút một, giọng nói âm trầm đến đáng sợ: "Quả Vãng Sinh ở đâu?"

"Ta không biết." Cổ Tiểu Ma cắn răng.

"Sau khi ta bỏ rơi ngươi, hẳn nấp ở cửa tìm kiếm, lại không thấy đâu. Là ngươi giờ trở sao?"

Lòng Cổ Tiểu Ma biết rõ là Tiểu Ngọc làm, chỉ nhếch môi, khiêu khích cười một tiếng: "Ngươi cũng có thể tính sai sao?"

Mắt Phó Diệp Văn trầm xuống: "Ta thấy ngươi chán sống rồi."

Hắn rút kiếm khỏi ngực, trực tiếp nắm lấy thân kiếm, đánh văng nàng ra. Tay vận Sen Ma Cửu Trọng, một ngọn lửa nóng cháy bùng lên, dần hóa thành một luồng khí màu đen, đánh về phía Cổ Tiểu Ma.

Nàng đang ở giữa không trung, không có cách nào tránh thoát, chỉ đành trơ mắt nhìn Sen Ma xông về phía mình, phía sau là hỏa long không kịp chuyển mình của Mạc Vi, còn có Thu Tinh phi kiếm quên mình, còn cả tiếng hét chói tai của Tác Oanh, và...

Mùi Long Tiên Hương quen thuộc.

Nàng vẫn không nhúc nhích, cả người nóng đến đau rất, tất cả chỉ trong nháy mắt.

Cổ Tiểu Ma không biết cuối cùng mình có bị thiêu cháy hay không, nàng chỉ nhớ mình đã thấy một đám sương mù, có cánh tay ôm lấy nàng, thanh sam tung bay phấp phới, phiêu đảng nơi không trung.

Vì sao lại đúng vào lúc thê thảm thế này? Xiêm y của nàng đã bị cháy sạch lưng nhiều chỗ, hằn trên mặt đều là nhọ đen. Sao hết lần này tới lần khác đều phải là lúc này? Nàng đưa tay lên chạm vào mặt của hắn, lại bị hắn nắm lấy, trong đôi mắt xanh thẫm tràn đầy sự dịu dàng.

Nàng muốn nói chuyện, lại không biết phải nói gì, vừa mở miệng, họng đã đau đến tê tâm liệt phế.

Nhưng phải dùng từ gì để nói? Hắn ở đây, ôm nàng như thế, nhìn nàng như thế. Nỗi nhớ thấm tận xương tủy cứ như vậy mà bộc phát. Nàng không biết gì, chỉ bắt chấp sự đau đớn toàn thân, ôm hắn thật chặt, quyết không buông tay.

Hắn cười, nàng cũng ngốc nghếch cười theo.

Thì ra không cần phải nói gì cả.

Úc Lưu vung tay, nhanh chóng dập tắt ngọn lửa màu đen kia. Sen Ma Cửu Trọng bị hóa giải vô cùng nhẹ nhàng.

Hắn vẫn nhìn Cổ Tiểu Ma, nơi chân mày dịu dàng như nước.

Tất cả mọi người như rơi vào u mê, mãi đến khi nam tử mỹ lệ như ảo giác kia ngẩng đầu, thu lại nụ cười nơi khóe môi, đôi mắt xanh thẫm như hầm băng nghìn năm, rét lạnh đến tận xương tủy.

Mấy nghìn năm sau, khi thế nhân lưu truyền câu chuyện trên đảo Thanh Nguyên, vẫn không thể ngừng khen ngợi Long thần chuyển thế, thanh sam như biển xanh cuộn cuộn, ánh mắt như ngọc thạch hồ phách, tóc đen như mộng lại như gấm, chỉ ngẩng mặt cười nhẹ đã khiến tất cả đều ngưng đọng, hào hoa phong nhã.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 50

"Ngươi giao quả Vãng Sinh ra đây, ta sẽ hóa giải phong ấn trên người ngươi." Phó Diệp Văn đứng chấp tay trên không, cất giọng nói: "Sau này, chúng ta chia đều thiên hạ, thế nào?"

"Những lời này, trước kia đã có rất nhiều kẻ nói với ta rồi." Úc Lưu đứng từ trên cao nhìn hắn, khẽ mỉm cười, sắc mặt lại vô cùng lạnh lẽo: "Không ngờ qua nghìn năm, vẫn không khác một chữ nào."

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng bằng thân thể vẫn chưa cởi bỏ phong ấn này thì vẫn còn có thể cứu rỗi đại cục sao?" Phó Diệp Văn phất tay, có người nâng Mạnh Trạch Hư dậy, quay về sau đám đông của Huyền Âm giáo: "Úc Lưu, ngươi sống không dưới nghìn năm, hẳn phải là người thông minh... sao ngươi

không nghĩ xem năm đó, những danh môn chính phái này đã đối xử với tộc nhân của mình thế nào?"

Mạc Vi dẫn đầu, cả giận nói: "Đừng có nói bậy! Năm đó Giao tộc bị vây công, phái Thượng Thanh có lòng nhưng không có sức, chỉ có thể tăng thêm thương vong mà thôi..."

Thân thể Việt Dương hơi lung lay, sắc mặt trắng bệch. Úc Lư ghé mắt, lạnh lùng nói: "Việt chương môn, hay cho câu có lòng nhưng không có sức."

Đột nhiên xung quanh lâm vào trầm mặc, các vị chương môn nhìn Việt Dương đầy ẩn ý, tình huống năm đó, phải biết là không thể trách tổ tiên của Việt Dương, dù là ai cũng không muốn cơ nghiệp của tổ tiên phải bị hủy trong tay mình.

"Thì ra, qua nhiều năm như thế, cuối cùng ngươi cũng trở lại." Giọng của ông ta trở nên khàn đặc.

"Chỉ quay về để nhìn một chút mà thôi." Úc Lư thân nhiên nói: "Thì ra Giao tộc còn đang được kết giới của đảo Thanh Nguyên các người bảo vệ rất tốt, hoàn toàn không thể thấy đã chết nhiều người như vậy."

Đệ tử tu tiên đều ngăn ra, đảo của Giao tộc ở trong kết giới của đảo Thanh Nguyên? Nếu là như thế, năm đó khi các giới vây công Giao tộc, thứ bị nát đầu tiên hẳn phải là kết giới của phái Thượng Thanh, nhưng theo như lời Việt Dương, mãi đến khi người của Giao tộc đến cầu viện thì người của Thượng Thanh mới biết được chuyện này, giờ...

"Tổ tiên của tề phái từng nói trong di thư, nếu gặp được hậu nhân của Giao tộc, trên dưới của tề phái phải lấy lễ mà cung kính, chuộc tội năm đó..."

"Chuộc tội năm đó?" Úc Lư nói khẽ: "Năm đó lão ta thấy Giao tộc chịu khổ, vì sao lại chờ đến giờ mới chuộc tội? Năm đó khi lão thu kết giới kia, sao không nghĩ tới việc phải chuộc tội hôm nay?"

Mọi người kinh hãi, thật sự không ngờ, tổ tiên phái Thượng Thanh vì tự vệ, chẳng những không viện trợ mà còn thu kết giới. Từ một phương diện khác mà nói, đây chính là nỗi giận cho giặc!

"Đám danh môn chính phái các ngươi cũng chỉ là một lũ ngu quân tử, khiến ta phải ghê tởm." Phó Diệp Văn giễu cợt: "Chẳng lẽ tổ tiên các người chưa từng mơ ước có được Long thần chuyển thế sao? Ta không tin."

Mạc Vi cả giận: "Nơi này không đến lượt ngươi nói chuyện, đồ súc sinh!"

Phó Diệp Văn cũng không nói tiếp, chỉ cẩn thận quan sát vẻ mặt của Úc Lư.

Úc Lư thanh sam lẫm liệt, nhẹ nhàng đứng trên một đám mây, lạnh lùng quan sát thiên hạ.

Môi Việt Dương run rẩy, chán nản nói: "Sớm biết sẽ có ngày hôm nay... song dù thế nào cũng không thể ngờ tới, phái Thượng Thanh sẽ lui tàn trong tay ta... Cũng được, đệ tử của ta vô tội, mong ngươi có thể bỏ qua cho chúng, sai lầm mà tổ tiên Thượng Thanh phạm phải, tại hạ tự mình gánh chịu."

"Một mạng của ông có thể gánh mấy nghìn món nợ máu của Giao tộc không?" Úc Lư ung dung đáp: "... Ánh lửa nhuộm đỏ chân trời, sát ý, trận tàn sát và những tiếng kêu la thảm thiết bắt diệt kia... ông đã từng nghe qua chưa? Có bao giờ nhớ đến không?"

Việt Dương sững người, Trần Kinh Chập run rẩy, ngay cả Việt Khê cũng xấu hổ cúi đầu.

"Là ta quên, khi đó ông còn chưa ra đời." Đột nhiên Úc Lư nghiêng đầu, nhìn về phía Cổ Tiểu Ma trong ngực: "Vốn ta định lên vào đảo, phá kết giới của các người, cướp quả Vãng Sinh, để Huyền Âm giáo giết sạch cả đảo không chứa lại mảnh giáp nào."

Lời hắn nói vô cùng tàn độc nhưng phía dưới vẫn không có người lên tiếng. Úc Lư chỉ nhìn Cổ Tiểu Ma, đột nhiên vén tóc mai nàng sang bên, nhẹ nhàng cười một tiếng, băng tuyết như tan chảy trong nháy mắt.

"Nhưng ông vẫn còn may, ta lại gặp nàng ở đây. Nếu vì thứ gọi là báo thù mà bỏ mặc hi nộ ái ố của nàng..." Hắn nhìn nàng, đôi mắt xanh thẳm sâu không thấy đáy: "Đột nhiên ta lười phải làm mấy việc đó, các người... tự giải quyết đi."

Cổ Tiểu Ma rúc vào trong ngực hắn, chỉ nheo mắt lại.

Có thể không?

Nàng nhìn hắn, tất cả những cảm giác đau đớn, mọi thứ đã phải trải qua, trí nhớ đầm máu lúc nhỏ, người bên cạnh quay lưng phản bội, nỗi cô tịch vì bị giam cầm nghìn năm... Thời gian chỉ như trong nháy mắt, lại để lại vô số vết sẹo dử tợn đến vậy, tất cả, nói không hận là không hận sao?

Có thể chứ.

Hắn cười khẽ, chỉ vì nàng thôi.

Bởi vì có nàng ở đây, xóa nhòa hết mọi bi thương và đau đớn, không còn lại gì.

Ta sẽ không phải cô đơn nữa.



Sắc mặt của Phó Diệp Văn trở nên âm trầm hơn, đột nhiên mở lời: "Nói xấu đã đủ rồi, đã như vậy, ngươi cũng không cần phải nhúng tay vào nữa..."

"Chuyện của các người, tất nhiên là ta không định nhúng tay vào." Úc Lư dần tiến lên trước, mây trôi theo bước chân hắn: "Nhưng ngươi đã thương nàng, món nợ này, phải tính thế nào đây?"

Nói xong, bóng xanh biến mất khỏi mây. Sau một khắc, giọng nói của Úc Lư lại vang lên sau người Phó Diệp Văn.

"Ngươi nói xem... ngươi muốn chết kiểu nào?"

Lần này nhanh như chớp, không ai thấy rõ hắn đã xuyên qua đám đệ tử đông nghịt của Huyền Âm giáo bằng cách nào. Phó Diệp Văn sợ hãi, xoay người bỏ chạy, nhưng bóng xanh kia lại biến mất, trong nháy mắt lại xuất hiện ở phía sau hắn.

Mạc Vi thấy cơ hội như vậy, vội la lên: "Lúc này không công thì đợi đến bao giờ?"

Tuy sắc mặt của Việt Dương có phần tái nhợt, nhưng lại trông vô cùng kiên nghị: "Tính cho xong nợ với Ma giáo đi!"

Ông vừa ra lệnh, các đệ tử lần lượt ngửa kiếm mà lên, không còn đánh từ dưới nữa. Lần này trên đảo Thanh Nguyên, trừ vài đệ tử ghi danh, những đệ tử tới từ các phái khác đều là tinh anh, dù nhân số kém xa Huyền Âm giáo, nhưng cũng không đến nỗi rơi vào thế yếu.

Phó Diệp Văn bị Úc Lư quán thân, cả người bao phủ ma khí, gọi cả trăm tên đệ tử Huyền Âm bao vây xung quanh, tạo thành một vòng vây quỹ dị. Úc Lư đứng ngoài vòng, muốn xem thử hắn muốn làm gì.

"Vẫn còn một hồn phách." Phó Diệp Văn giơ bìa ngọc trong tay lên, vươn tay phải ra, dùng sức mà bóp. Đột nhiên một người ngã quỵ trước mặt hắn, đau đớn khom người đứng dậy, hắc y tuần tú, chính là Mạnh Trạch Hư.

"Trạch Hư!" Thu Tinh vừa giết một người xong, quay lại đã thấy ánh sáng trong tay Phó Diệp Văn, kinh hãi gọi một tiếng, lại bị Mạc Vi ngăn cản.

Bìa ngọc kia sáng lên, như cảm nhận được sức mạnh của hồn phách mà mừng thầm.

"Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng." Phó Diệp Văn khẽ nói: "Ngươi có nguyện trung thành với ta không?"

Mạnh Trạch Hư thờ hồn hèn, quay đầu đi, ánh mắt mờ hồ xuyên qua đám đệ tử đông nghịt của Huyền Âm, dừng lại ở một nơi, đột nhiên mềm đi.

Vì tự trọng, không nói một câu, không dám nhìn nàng.

Chỉ hai năm, mà cảm thấy như tam sinh quá dài. Hắn luôn đứng sau lưng nàng, nhưng nàng không thấy hắn, mà nay hắn đã đứng trước mặt nàng, nàng vẫn không thấy được.

Giữa bọn họ, luôn có một quá nhiều rào cản không thể vượt qua.

Hắn muốn gánh mọi khổ nạn cho nàng, nhưng cuối cùng tất cả vẫn rơi vào người nữ tử ấy. Có điều nàng đã không còn là một cây nấm nhỏ chỉ biết cố gắng mỉm cười như trước, đoạn đường lột xác kiên cường này, hắn vừa bị thương vừa vui sướng.

Ta muốn làm như thế vì cuối cùng nó vẫn có tác dụng, vì vậy, đừng buồn vì ta.

Như vậy nhé, Tiểu Ma.

Muội của bây giờ, có hạnh phúc không?

Đột nhiên sắc hoa kìa lên, bìa ngọc run rẩy. Sắc mặt của Phó Diệp Văn vốn đã âm trầm, thấy tình huống có biến, không khỏi trừng lớn mắt, nhìn Mạnh Trạch Hư hai mắt nhắm chặt đang bị một luồng sáng êm dịu nâng lên, mùi hoa nồng nặc tỏa ra xung quanh trong nháy mắt.

Tia sáng kia vô cùng thanh khiết, khiến Phó Diệp Văn và đám đệ tử phải giơ tay lên che mắt.

"Hoa yêu kia lại dám đưa chân nguyên của mình cho ngươi? Nàng ta không muốn sống nữa sao?" Phó Diệp Văn vừa giận vừa sợ, đang muốn bỏ một đao lên cái xác kia. Một bóng hồng lại xông vào giữa hắn và Mạnh Trạch Hư, ôm chặt Mạnh Trạch Hư, nhảy lên trời cao.

Nàng dừng lại trên không trung, ánh sáng nhuộm lên vạt áo của nàng và chuôi mảy của hắn, hương hoa tản mát đầy trời.

Úc Lư khẽ lắc đầu, đưa tay bấm một bí quyết, lập một kết giới, đẩy lùi đám đệ tử Huyền Âm giáo và Thu Tinh.

Cỏ Tiểu Ma vất vả chống người ngồi dậy, lại thấy cảnh tượng mỹ lệ nơi không trung, nhất thời ngây người.

Thập Bát ôm Mạnh Trạch Hư, bàn tay trắng nõn kia đang tỉ mỉ vuốt ve dung nhan của hắn.

Y phục, tóc tai của nàng đang chậm rãi tan biến, hóa thành từng cánh hoa son trà đỏ tươi, lững lờ phiêu tán cùng hương hoa kia. Nhưng nàng lại chẳng hề màng tới, chỉ chuyên chú tả lại từng góc cạnh trên gương mặt của hắn, hệt như muốn ghi tạc hắn vào lòng.

Có điều vốn đã không cần như thế, dung nhan này, đường nét này, sớm đã được khắc ghi trong lòng nàng, máu tươi đầm đìa, không cách nào biến mất, Sự đau đớn và ngọt ngào này thật kì lạ, đồng thời cũng pha lẫn chút mệt mỏi.

Đã lâu không thể thấy được dáng vẻ yên tĩnh như thế này của hắn, mi tâm đã nhíu quá lâu, sớm không thể nhận ra đôi mắt ấy, đôi mắt có thể vì một nữ tử mà trở nên dịu dàng, cũng có thể vì nàng mà trở nên tàn nhẫn.

Nhưng nàng biết điều đó quá muộn, cũng giống như nàng và hắn, vốn cũng quá muộn.

Song nếu năm đó, hắn không khen đóa hoa son trà kia, không cười như thế, có lẽ giờ này nàng vẫn là một bụi son trà đỏ nhỏ trên núi, mùa này tàn lụi, mùa sau lại nở rộ, mỗi năm lại là một quang cảnh.

Chẳng qua hôm nay, ngay cả tim nàng cũng sắp héo tàn.

Mà nàng lại chẳng hề hối hận... Lấy cách này để nở rộ, chỉ vì một nụ cười của chàng.

Cả đời này của ta, chỉ vì chàng thôi.

Vì chàng mà phá kén, cũng chỉ vì chàng, mà hóa hư vô.

Cánh hoa bay múa ngập trời, dường như còn đang mang theo nụ cười bị thương của nữ tử.

Phó Diệp Văn hừ lạnh một tiếng, hồn phách của Mạnh Trạch Hư đã không thể giữ được, quả Văng Sinh lại nằm trong tay Úc Lưu, hai bên giao chiến, càng không thể chiếm được ưu thế.

"Người không dám động nguyên khí phải không?" Thấy Úc Lưu nhìn sang, đột nhiên Phó Diệp Văn lên tiếng: "Nếu người động khí, Thiên giới sẽ biết người đang ở đây, mặc dù người không sợ họ... nhưng xem ra, nàng ta đã chịu không nổi rồi."

Sắc mặt Úc Lưu trầm xuống, dù không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng hơi thở của Cổ Tiểu Ma khá yếu ớt, khó đảm bảo sau này có để lại di chứng gì không. Lợi dụng phút trầm ngâm này của hắn, Thiên Cầu bọc hậu, giáo chúng Huyền Âm giáo thối lui ra ngoài trăm dặm. Phó Diệp Văn đã phá được thế giam cầm của hắn, chỉ cười lạnh: "Bảo bối của Thiên Diễn, ta sẽ tới lấy... Sự phụ, người phải cẩn thận đấy."

Mạc Vi cảm tức nhìn hắn, tiến lên từng bước. Đột nhiên Việt Dương níu lại: "Giặc cùng đường chó đuôi, cục diện đã đủ rối loạn rồi."

Trên đảo trông vô cùng tiêu điều, tiếng gió lại lớn, Huyền Âm giáo vừa rút, mây đen tản đi. Đám người có chết có bị thương, thi thể đầy đất, tâm trạng vô cùng nặng nề, thấy Úc Lưu đang ôm Cổ Tiểu ma, không biết ý hắn thế nào, trong lúc nhất thời cứ đứng đờ tại chỗ.

Úc Lưu ôm Cổ Tiểu Ma trong ngực, tay cầm một loại quả màu vàng chói mắt, khẽ nói: "Quả Văng Sinh này là nàng lấy được, có thể xem như nàng thắng chứ?"

Lúc này ai còn quan tâm thắng thua? Việt Dương cười khổ: "Tất nhiên rồi."

"Vậy thì tốt." Úc Lưu gật đầu, không nhìn Mạc Vi và Thu Tĩnh, đi thẳng.

Cổ Tiểu Ma ngủ mê một hai ngày hai đêm.

Đây vốn là chuyện vô cùng hợp tình hợp lý, nàng quá mệt mỏi, từ lúc quyết định sẽ tham gia hội Trục Tiên, nàng chưa từng được ngủ yên, cả người luôn trong trạng thái căng thẳng, vì vậy khi Việt Dương tuyên bố người thắng là nàng thì cả người buông lỏng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Vết thương mới cộng thêm vết thương cũ, Cổ Tiểu Ma bị băng bó thành một cái bánh chưng, nằm đờ trên giường. Mãi đến buổi sáng ngày thứ ba, nàng như xác chết vùng dậy, nhảy khỏi giường, điên cuồng hét to muốn tìm Úc Lưu.

"Đúng là nữ nhi lớn không thể giữ được." Thu Tĩnh cười nhẹ: "Hắn đợi con hai ngày hai đêm, nói nhị sự huynh vì con mới bị thương nên liền đi tìm thảo dược cứu nó... Con đó, nắm tay người ta chặt không buông, sáng sớm còn gào lên như thế, còn thể thống gì nữa?"

Thu Tĩnh có chút tiều tụy, lại không thể che giấu được sự vui mừng trên mặt, xem ra, dù chuyện của Phó Diệp Văn ảnh hưởng tới bà không nhỏ, nhưng có thể cứu cho Vân Tiêu, Mạnh Trạch Hư chưa chết, Cổ Tiểu Ma cũng đã tỉnh lại, đối với bà mà nói đã là chuyện tốt.

Cổ Tiểu Ma đau đầu, Thiên Nghiêu ở cạnh ngáp một tiếng, thấy Thu Tĩnh thì chỉ đứng yên tại chỗ, không tiện đến gần, lại lật người ngủ. Màu lông của hắn đã sáng hơn, nói vậy Úc Lưu đã mang quả Văng Sinh tới cho hắn. Mấy ngày nàng ngủ mê, Mạc Vi bận tối mắt vì chuyện của Phó Diệp Văn nên cứ để mặc Úc Lưu ở lại đảo Thanh Nguyên. Việt Dương càng ước gì không có ai nhắc lại chuyện năm xưa, tất cả mọi người trên đảo chỉ dám xem Úc Lưu như tổ tông, còn thiếu bước quý xuống dập đầu mà thôi.

Chương môn các phái nhắm một mắt mờ một mắt với chuyện của Úc Lưu, có điều hiển nhiên đệ tử các phái lại không nghĩ thế.

"Sư tỷ, huynh ấy đẹp quá..."

Mắt thấy Tác Oanh mang về mặt "không hổ là sư tỷ", Cổ Tiểu Ma không khỏi bật cười, Thu Tĩnh tức giận nói một câu: "Không biết xấu hổ." Tác Oanh lại cười nói tiếp: "Nếu sư tỷ còn ngủ thêm ba ngày nữa, chỉ sợ mỹ nhân ca ca của tỷ sẽ bị người ta cướp đi đó."

"... Ai dám" Cô Tiểu Ma hung tợn trừng mắt, có cảm giác nguy cơ to lớn đang bao trùm.

"Ai u, hung dữ quá hung dữ quá." Tác Oanh lại nói đùa mấy câu: "Mấy nữ đệ tử khác nhìn thấy mỹ nhân ca ca của tỷ xong thì mắt không thể rời, đặc biệt là đám Lục Hợp Thập kia, mấy ngày nay đang đi loạn ngoài phòng của tỷ, chỉ sợ là đang tìm cơ hội thôi."

Nàng còn chưa nói xong, lại thấy Thu Tinh ho khan vài tiếng, Tác Oanh đứng lên, liếc mắt ra ngoài cửa sổ, chỉ gật đầu, sau đó lui ra ngoài cùng Thu Tinh.

Cô Tiểu Ma đang thắc mắc vì sao hai người lại rời đi, cô đứng dậy, đập vào mắt là một góc thanh sam nơi cạnh cửa.

Hắn nhếch môi, nghìn hoa trên trời cũng phải trầm lắng.

Tím của nàng đập thật nhanh, tay có chút mềm, không biết phải nhìn đi đâu cho tốt, có điều dù có tránh đến đâu, trong hai mắt cũng chỉ còn lại dáng hình của hắn.

Hai gò má của Cô Tiểu Ma nóng lên, đột nhiên một cây trâm ngọc bích xuất hiện trước mắt.

"Sao lại không mang?" Hắn nói khẽ.

Không ngờ lâu ngày không gặp, câu đầu tiên hắn hỏi lại là về chuyện này. Lòng Cô Tiểu Ma có chút khó chịu, nhưng lại càng lúng túng hơn. Đó là trâm bích ngọc Tiểu Ngọc tặng nàng, vẫn không mang mà để trong ngực, chắc là bị đụng phải trong lúc đánh nhau, có vài vết xước, vô duyên vô cớ mà không được trọn vẹn, lại chẳng biết từ lúc nào nó đã nằm trong tay Úc Lưu.

"Ta... ta quên mất." Nàng ngập ngừng nói.

Khi đó nàng đang choáng, không nghe được mấy lời của Úc Lưu, vẫn không hề biết thân phận thật sự của Tiểu Ngọc. Lúc này nàng không biết phải nói với Úc Lưu thế nào, đúng là rồi đến mức muốn đào lỗ chui vào đất.

Chỉ một lúc sau, trên gương mặt nghiêm nghị lạnh băng của hắn lại có chút vui vẻ.

"Nha đầu ngọc."

Cô Tiểu Ma ngẩn ra, nàng nhận lại trâm, cẩn thận chu đáo.

Từ trước nàng vẫn không để ý, mãi đến khi có vài vết xước, lúc này nàng mới phát hiện hạt châu khảm trên trâm, có chút giống với hình giọt lệ.

Đột nhiên nàng ngẩn đầu, mái tóc đen của Úc Lưu xoa xuống đầu vai, hoa lệ như gấm vóc.

Bích quan của hắn biến mất rồi.

Thì ra là... nàng lại ngọc như vậy, không hề phát hiện hắn đã sớm ra ám hiệu cho mình. Hắn dùng bích quan tạo thành trâm ngọc này tặng cho nàng, nàng lại không biết, lòng vẫn luôn suy đoán tâm tư của hắn, chẳng hề chú ý.

Bãi biển đó, nàng từng kiên định nói với hắn: "Nếu có thể tìm được chàng, sẽ không bao giờ... để chàng phải đi nữa."

Thoáng chốc mặt đỏ bừng lên, Cô Tiểu Ma hoảng hốt cúi đầu, mắt thế diện quá! Nàng nàng nàng nàng không biết gì, mà lại dám... thô lộ như thế...

Úc Lưu buồn bực than thở, nếu để người nào đó nhớ lại cốt truyện đêm mình làm càn, chẳng biết nàng có ngất luôn không.

Thôi, chỉ mới vậy mà trông nàng đã xấu hổ đến mức nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 51

Phòng giam có chút tối tăm.

Tĩnh lặng đến mức khiến người khác hít thở không thông, chỉ có tiếng bước chân nhỏ đang dần tới gần.

Một hồi đại kiếp trên đảo Thanh Nguyên đã sớm khiến cho sự náo nhiệt của hội Trục Tiên tan biến, vài môn phái đã cáo biệt rời đi từ trước, có điều phần lớn vẫn ở lại, thế phải liên minh với Việt Dương cùng chinh phạt Ma giáo.

Những giáo phái này đều có đệ tử bỏ mạng, trợ giúp là giả, báo thù mới là thật. Lần này đệ tử Thương Thanh chết không ít, khả năng Ma giáo bỏ đi rồi quay lại là rất cao. Xưa nay Thiên Diễn và Linh Bảo có mối quan hệ rất tốt với Thương Thanh, lần này Mạc Vi không nhìn người, dẫn sói vào nhà, càng không thoát khỏi liên quan. Dù ông đã nhận tội trước mặt phần đông chưong môn, mọi người đều nhất trí chuyện này không thể trách ông, nhưng Mạc Vi rất rõ, từ nay Thiên Diễn đừng nghĩ tới hai chữ yên bình nữa.

Úc Lưu xuất hiện tại nơi này, còn có câu nói trước khi rời khỏi của Phó Diệp Văn, nếu truyền ra ngoài, lẽ nào Nhân giới còn không long trời lở đất sao? Đào Thanh Nguyên và phái Thiên Diễn, ắt sẽ dấn vào vết xe đổ của Giao tộc. Mấy ngày nay tóc của ông và Thu Tĩnh bạc thêm vài phân, nhưng lại không thể nghĩ ra kế sách ứng phó, kế duy nhất lúc này, không thể làm gì khác hơn là cứ ở lại đảo Thanh Nguyên trước, đi từng bước một.

Thu Tĩnh theo sau lưng Mạc Vi, lòng có mấy phần mong đợi, lại có chút đau đớn, chỉ cúi đầu. Trái lại Cổ Tiểu Ma đi sau cùng, cảm thấy phòng giam này quá ẩm ướt, lắm bầm "Sao lại giam lục sư huynh của ta ở chỗ này chứ..."

Bóng người phía trước khựng lại một chút, mấy vị chưong môn cũng dừng lại, Mạc Vi trầm giọng trách mắng: "Tiểu Ma."

Cổ Tiểu Ma bĩu môi, nàng không biết, Mạnh Trạch Hư đã không còn là người sống, chỉ là một hồn ma do Phó Diệp Văn dùng đá chuyển hồn tạo ra, là một sự tồn tại vô cùng nguy hiểm, hơn nữa còn có thân phận giáo chủ Huyền Âm giáo của hắn, dù hắn có nổi khổ tâm, nhưng nếu chém chết hắn ngay lúc này, hắn sẽ không có ai phản đối. Việt Dương lại đi tiếp, Mạnh Trạch Hư này, thả thì tuyệt đối không được... Giết... lại không rõ ý của Mạc Vi, nên cứ buông tay cho ông giải quyết.

Nhưng nếu bàn lòng riêng, trừ Mạc Vi, tất cả các phái khác đều rất hận Mạnh Trạch Hư. Nếu không phải vì hắn, sao ma giáo có thể xâm nhập vào đảo Thanh Nguyên mà gây ra nguồn họa? Nhưng từ ngày hắn được yêu son trà cứu sống, tình lại cũng không nói gì, có vài đệ tử chất vấn hắn hồi lâu, hắn không nói, mãi đến hôm nay mới có chút phản ứng.

Hắn muốn gặp Cổ Tiểu Ma.

Phòng giam nằm dưới lòng đất, một đường không thể thấy ánh sáng.

Cửa sắt được kéo ra, mùi hôi thối xộc vào mặt. Thân thể Thu Tĩnh hơi lão đạo, đột nhiên không muốn tiến thêm về phía trước nữa. Cổ Tiểu Ma thẳm cả kinh, chỉ xông lên trước, mở to hai mắt muốn nhìn cho kĩ.

Có người đốt nến, một bóng người màu đen hiện lên trong góc. Trên người hắn đều là vết thương, không biết đang cố chấp cầm thứ gì trong tay, chỉ hết sức cẩn thận, vừa thấy có ánh sáng liền khẽ nghiêng mặt sang một bên, vừa yên tĩnh lại hiền hòa.

"Các người..." Cổ Tiểu Ma nhào lên cửa lao, lòng đau nhói: "Các người hành hạ huynh ấy!"

"Hắn không chịu nói mục đích của Huyền Âm giáo." Việt Dương trầm giọng nói: "Chúng ta cũng không muốn như vậy, nhưng hắn còn mạnh mẽ..."

Ông ta nhìn sắc mặt của Mạc Vi, song lại chẳng tìm ra được đầu mối gì, chỉ im lặng không nói thêm.

"Sư huynh..." Cửa lao vừa mở, Cổ Tiểu Ma liền vọt vào, quỳ gối trước người hắc y nam tử: "Sư huynh!"

Mạnh Trạch Hư vươn đôi tay toàn là vết máu loang lổ, vuốt mái tóc đen của nàng, khẽ gọi: "... Tiểu Ma."

Trong mắt nàng là sự chua xót không thể nào ức chế được, chỉ nghẹn ngào hỏi: "Sư huynh, huynh tội gì phải thế."

"Không có gì." Hắn nói: "Sư huynh sai, phải chịu phạt."

Hắn nói rất nhẹ nhàng, lại khiến nước mắt của Cổ Tiểu Ma chực tuôn trào: "Thập Bát nàng ấy..."

Mạnh Trạch Hư khẽ thở dài, nâng tay trái lên, đột nhiên một đóa hoa kiêu diễm hiện ra. Cổ Tiểu Ma tròn mắt, lắp bắp: "Đây... đây là..."

"Huynh để lại một hồn phách cho nàng ấy." Hắn chậm rãi nói, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đáng vẻ đang khóc của nàng, như muốn chạm khắc nàng vào tận đáy lòng.

Ánh mắt sâu nặng đến vậy, có chút nóng bỏng, không giống đáng vẻ dịu dàng thường ngày của hắn. Nhưng hắn chỉ nhìn như vậy, không nói gì.

Trên mặt Cổ Tiểu Ma có vài vết thương mới đã kết vảy. Bên hông vẫn mang thanh kiếm đã cũ nát kia, trên tay có rất nhiều vết chai vì cầm kiếm, cả người vẫn xám xịt, trông vô cùng tâm thương.

Nhưng...

Những quyết định của hắn trong nửa năm qua, không phải lúc nào cũng là sai lầm.

Hắn vẫn nghĩ như vậy, dù là sống hay chết, là đúng hay sai, chỉ cần vì nàng, hắn sẽ cố đến quên mình. Có điều tạo hóa trên người, những khó khăn kia, dù hắn cố ngăn từng cơn sóng dữ thế nào, cuối cùng vẫn không thể chống lại số mệnh.

Nhưng nàng lại chịu đựng được, một Cổ Tiểu Ma luôn thờ ơ với hết thảy, hôm nay tay của nàng đã có sức mạnh để cầm kiếm, bóng lưng gầy yếu của

nàng đã có thể chống lên một khoảng trời, nàng có thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ, ánh mắt của nàng đen thuần, hệt như một viên trân châu đen tinh khiết nhất.

Còn có cây trâm màu xanh lục trên tóc.

Mạnh Trạch Hư vươn tay, như muốn chạm vào, cuối cùng lại run rẩy, chỉ dừng lại giữa không trung.

Hắn phải dùng hết sức bình sinh, cố không ôm nàng vào lòng.

Có phải khi hồng y nữ tử ấy nhìn hắn cũng phải chịu đựng nỗi đau thấu trời này không? Hắn buông tay, đột nhiên nhếch môi, dịu dàng cười.

Luôn luôn có kẻ đau đớn.

Luôn có kẻ, thử yêu, lại thử buông tha, thử mang lại hạnh phúc cho mọi người.

Cổ Tiểu Ma cầm tay hắn, nói khẽ: "Muội rất khỏe, huynh không cần phải lo cho muội."

Mạnh Trạch Hư gật đầu, chỉ dịu dàng cười một tiếng.

Mặc dù hắn cười đến khóc.

Nếu như có thể... thì đừng quyết tuyệt như thế, đừng nói với ta nàng rất tốt, khiến ta mất đi cả lý do để xuất hiện trong lòng nàng.

Dù ta luôn hi vọng nàng có thể sống tốt, nhưng ta vẫn rất ích kỉ.

Dù muốn buông tha... nhưng vẫn muốn níu giữ.

Ta chỉ đang kéo dài khoảnh khắc phải buông bỏ nàng mà thôi.

Đông đến cũng phải đi.

Dù đảo Thanh Nguyên đã trải qua một kiếp nhưng vẫn không ngăn được hơi xuân. Chỉ trong một đêm, lá xanh đã lặng lẽ nhú mầm, thâm nhập vào một hồ cạn trên đảo. Nước hồ này khá cạn, chỉ đến đầu gối người, trong suốt thấy đáy. Việt Dương thấy cảnh trí nơi này khá tốt mọi tròng rất nhiều hoa hải phong, hoa lục bình tím, các loại cây lá không có rễ, chỉ du đăng trên mặt nước theo từng cơn gió. Trời sinh hoa này kì lạ, gặp nắng sẽ khô héo, nên lúc này vô cùng sum xuê, cộng thêm cảnh sắc nên thơ bên hồ nên đã hấp dẫn một nhóm đệ tử lớn đến để ngắm cảnh.

Cảnh giác đã nhiều ngày, còn không để cho người ta thả lỏng được sao? Ngày gần đây đất quanh hồ này đã bị đập lún thêm một tầng... bởi vì vài đệ tử... ha ha, có ý đồ bất chính.

Trong đó đám người của Lục Hợp Tháp lộ rõ nhất, nữ đệ tử trong phái vận y phục trắng thuần, cộng thêm sa y hồng, ngay cả nữ chương môn muốn phái một người trở về báo tin cũng không có ai chịu đi, các nàng đều nhiệt tình ở lại bên hồ, tụ tập xung quanh ngắm hoa hải phong.

Vì vậy, gần đây Úc Lưu không thể tìm được chút yên tĩnh.

Khó có được một nơi trang trí thanh tịnh như thế trên đảo này, kể từ sau khi bị một bạch y nữ tử phát hiện, hôm sau lại có hơn mười bạch y nữ tử xuất hiện, sau đó nữ đệ tử các phái khác cũng lục tục tới sau, then thùng, vạm vỡ, hoạt bát, dịu dàng, đủ các loại tướng mạo, cái gì cần đều có, chỉ đứng cách hồ khá xa mà ngắm nhìn. Hắn ngồi trong đình giữa hồ, thỉnh thoảng lại thổi một khúc tiêu, nhưng bị đám nữ nhân này chực chờ cả ngày, hoàn toàn mất hết hứng, đúng là vô cùng đáng ghét.

Cổ Tiểu Ma bị Việt Dương gọi đi đến lúc này vẫn chưa về. Úc Lưu cau mày, chỉ muốn gặp được nàng, bỗng chốc lại nghe thấy có thứ gì đó rơi vào trong nước, mấy bạch y nữ tử cất giọng cười duyên, thì ra là ném đá vào hồ.

Này này ơi, ném đá vào hồ thì có gì vui? Còn cười lớn tiếng đến vậy làm gì? Úc Lưu khó chịu quay đầu, lại nhớ tới câu nói "hồ này cũng không phải của mình chàng", lại nhin.

"A..."

"Mát quá!"

"Đừng có tạt nước vào người ta..."

"Tỷ tỷ xấu quá!"

Mấy tiếng thét chói tai truyền đến, mắt Úc Lưu giật giật, đang cố gắng khống chế bản thân.

Đám bạch y nữ tử cười đùa, cách đó không xa có nữ đệ tử bĩu môi, thầm rủa một tiếng "không biết xấu hổ, tiếp tục trung đáng về đại gia khuê tú, bình tĩnh nhìn vào trong đình, bỗng chốc sợ đến suýt nhảy dựng lên.

Ôi ôi ôi... thanh sam nam tử đó đang nhìn bọn họ sao.

Hiển nhiên nữ đệ tử của Lục Hợp Thập cũng phát hiện điểm này, vì vậy càng cười đùa năng nổ hơn, một người trong đó vừa ngẩng đầu, đã thấy Úc Lưu đang nhìn nàng ta từ xa, qua hồi lâu, đột nhiên nhếch môi.

Nụ cười này như làm lu mờ cả sắc trời. Sơn thủy vô biên, ngày tốt cảnh đẹp đến đâu cũng phải làm nền cho hắn. Nước hồ lăn tăn như chỉ vì muốn được lọt vào mắt hắn, từng đóa hoa hải phong như bị nhiễm lấy sắc hương bên người hắn. Hệt như cảnh trí nơi hồ này, đã tĩnh lặng quá nhiều năm, chỉ vì một tiếng cười tao nhã của hắn mà trường tồn vĩnh viễn.

Lập tức, mọi âm thanh đều biến mất.

Úc Lưu khẽ mỉm cười, bước ra khỏi tiểu đình trong hồ, nhẹ nhàng đạp lên mặt nước. Hắn đạp lên mặt hồ, chạm rài đi về phía một bạch y nữ tử.

Cái này, cái này, trời ơi... kích thích quá!

Nàng kia đã sớm chờ người, trong đầu đều là bóng người tuyệt mỹ của thanh sam nam tử. Nàng nhớ trận ác chiến với Huyền Âm giáo, hắn đứng trên một đám mây, tóc và y phục tung bay trong gió, trong ngực có ôm một nữ tử áo xám, chỉ sợ thần tiên cũng không hơn gì như thế.

Có điều nếu bị Sen Ma Cửu Trọng đốt phải thì sao? Một khắc kia, nàng ta tình nguyện bị đốt thành tro, chỉ có thể nằm trong ngực hắn, được hắn dùng ánh mắt ấy mà nhìn lấy một lần, dù có chết cũng cam tâm tình nguyện.

Đôi mắt lục sắc mê người... hệt như ma chướng.

Vừa nhìn, đã không thể dời mắt đi được nữa.

Cuối cùng, hắn đứng trước người nàng ta, nghiêng người, nụ cười bên khóe môi vẫn chưa tàn đi.

"Muội tên là gì?" Úc Lưu khẽ nói.

Bạch y nữ tử chỉ trừng lớn mắt, cổ họng run rẩy, nói không nên lời.

"Không nói sao? Vậy cũng được." Hắn tiếp tục mở lời, nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai nàng ta: "Mang đồng môn của muội đi... được chứ?"

Hai chân bạch y nữ tử kia mềm nhũn, ngồi bệt xuống. Đồng thời, một thanh kiếm gỉ cắm vào giữa chỗ nàng ta và Úc Lưu, nếu nàng ta ngã ngồi trễ chút nữa, hắn không tránh khỏi việc cổ mình lại xuất hiện thêm một lỗ thủng rồi.

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, mấy bạch y nữ tử đang đứng, đám đệ tử phái khác đứng nhìn từ xa. Úc Lưu bình tĩnh đứng tại chỗ, bạch y nữ tử ngồi bệt trên đất, giữa hai người là một bóng dáng không hề nên thơ.

"Các người..." Cổ Tiểu Ma nghiêng mấy chữ qua kẽ răng: "Đang làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 52

Úc Lưu cười đến vô cùng vô tội, xoay người vờ như đang ngắm trời.

Cổ Tiểu Ma dùng ánh mắt lăng trì bóng lưng của hắn hồi lâu, phát hiện không có hiệu quả. Lại nghiêng đầu, trực tiếp nhìn về phía bạch y nữ tử đang ngồi bệt dưới đất.

Trông cũng khá dễ nhìn, có điều còn kém xa Thủy Thất Yên. Cổ Tiểu Ma vẫn còn giờ kiếm, cách cái cổ trắng nõn nà của nàng ta một khoảng nhỏ, nàng kia đã biết kiếm pháp của Cổ Tiểu Ma xuất thân nhập hóa, hơn nữa còn nhận lấy ánh mắt như hung thần ác sát của nàng, sợ đến mức lùi về sau mấy bước.

Đại sư tỷ của Lục Hợp Thập thấy đệ tử của mình mất mặt như thế, lòng vô cùng khó chịu, tiến lên từng bước cười nói: "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Cổ sư tỷ của Thiên Diễn, lần này thắng hội Trục Tiên, đúng là nở mày nở mặt rồi!"

Cổ Tiểu Ma lười biếng ngẩng đầu liếc nàng ta: "Đương nhiên là phải nở mày nở mặt rồi."

Đại sư tỷ không ngờ mặt nàng lại dày như thế, chẳng thềm nói một câu khách sáo, vừa mở miệng đã chặn lời người ta, vô cùng đáng giận.

"Nghe nói giáo chủ ma giáo lại là lục đệ tử của giáo phái... Ha ha, khó trách có thể nở mày nở mặt như thế."

"Thiên Diễm ta có nợ mặt hay không thì liên quan gì tới chuyện tốt của đám Lục Hợp Thập các người? Còn nữa..." Cô Tiểu Ma ác độc cười một tiếng: "Có người ghen tỵ à?"

Đột nhiên sắc mặt của đám bạch y nữ tử kia hơi đổi, đại sư tỷ cả giận: "Ngươi cho rằng Lục Hợp Thập bọn ta sợ Thiên Diễm à..."

"Ta chưa từng nói thế." Cô Tiểu Ma đáp trả: "Nhưng người ngồi dưới đất phát run lại không phải là ta."

Lời nói lẩn tránh, sắc mặt đám người càng tệ hơn. Đại sư tỷ rút trường kiếm, vừa nhắm bí quyết đã vọt về phía Cô Tiểu Ma. Sắc mặt của Cô Tiểu Ma không tốt lắm, vừa ra tay đã dùng thức thứ mười một, công lực của đại sư tỷ này không yếu, lại muốn làm bề mặt Cô Tiểu Ma trước mặt Úc Lưu, vì vậy lúc đánh còn liều mạng hơn khi tham gia hội Trục Tiên.

Dù kiếm pháp của Cô Tiểu Ma có tinh diệu đến đâu, vết thương trên người vẫn chưa khỏi hẳn, đánh một lúc lâu chỉ có thể so ngang tay. Nàng nhanh nhẹn xoay người đáp xuống đất, che vết thương bên hông do Đồ Hòa gây ra, khóe mắt co rút, cổ ra vẻ bình tĩnh: "... Thôi, xem như cùng là đệ tử ngũ đại phái Trung Nguyên, ta không chấp các người."

Vị đại sư tỷ kia thấy không chiếm được lời, liền nháy mắt với xung quanh, mấy nữ tử kia hội ý xong, gật đầu một cái, đồng loạt rút binh khí, cùng xông về phía Cô Tiểu Ma.

Nàng đang đưa lưng về phía đám người, không hề phòng bị, chờ đến lúc phản ứng kịp đã trễ.

Trong nháy mắt, có bóng xanh lướt qua. Cô Tiểu Ma đứng tại chỗ không động, chỉ có y phục lướt qua má của nàng, cảm xúc mềm mại hết như ảo giác. Như một cơn gió nhẹ thoảng qua, đại sư tỷ và đám... bạch y nữ tử kia vẫn duy trì thế công, có điều binh khí trong tay đã hoàn toàn biến mất, sau một giây, Úc Lưu đứng trước người Cô Tiểu Ma, trong tay là một đồng binh khí mang hình thù cong vẹo kì dị.

"Nàng niệm tình nghĩa đồng môn, nể mặt mối giao tình giữa sư tôn các người nên mới không xuống tay." Úc Lưu khẽ mỉm cười: "Nhưng với những đệ tử không phải người tu tiên... thường thì ta cũng không thương hoa tiếc ngọc đâu."

Hắn nói một câu, liền tiến lên phía trước từng bước một, đồng sát vận trong tay càng méo mó hơn, bước thẳng đến trước mặt đại sư tỷ.

"Nếu các người còn chạm mặt nàng, hoặc để ta nghe thấy lời gì không hay..." Hắn vẫn cười, nhưng tiết trời đang đầu xuân, mặt đất lại bắt đầu kết băng, nhanh chóng lan ra từ dưới chân hắn.

Sự lạnh lẽo này, đến từ hai mắt của hắn.

Nước hồ nhanh chóng bị đóng băng, hoa hải phong cũng khô héo. Từng cơn gió thổi qua lạnh đến thấu xương, đại sư tỷ không nhìn được mà lui về phía sau, nhìn khung cảnh xung quanh, không dám ngẩng đầu, chỉ lùi về một góc cùng đám bạch y nữ tử.

Úc Lưu không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng buông tay, đám binh khí kia liền rơi xuống đất, một tiếng keng rét lạnh vang lên, hoàn toàn nát bấy.

Đôi mắt lục sắc kia, khiến lòng người vô cùng sợ hãi.

Đại sư tỷ a một tiếng, vội vàng chạy khỏi cùng đám bạch y nữ tử.

Cô Tiểu Ma nhìn vở kịch này, chỉ lạnh mặt, khinh bỉ nhìn hắn, hết như sự lạnh lẽo trong hồ không hề ảnh hưởng tới nàng.

Úc Lưu xoay người, vẫn cười, chậm rãi nói: "Ta giải vây giúp nàng... không được sao?"

"Nếu không phải ai đó tới chỗ này để người ta vây ngắm, cũng không cần chàng phải giải vây hộ ta." Cô Tiểu Ma siết chặt vạt áo, lầm bầm: "Ta biết chàng đẹp, nhưng các nàng cũng thật là, chỉ bị nhan sắc này mê hoặc..."

"Chẳng lẽ..." Đột nhiên Úc Lưu ghé sát vào, khóe môi cong lên thành một nụ cười điên đảo chứng sinh: "Nàng không hề bị nhan sắc này mê hoặc sao?"

Cô Tiểu Ma ngẩn ra.

Ra là thế ư?

Nàng một lòng một dạ với hắn... cũng chỉ là vì hắn trông đẹp mắt thôi sao?

Đột nhiên nàng xoay người, đi lên núi.

"Dù sao..." Nàng nói nhỏ: "Ta rất xấu..."

Nàng vừa dứt lời, sau lưng như có gió, một giây sau đã rơi vào trong lòng ngực của hắn.

Úc Lưu nhẹ nhàng ôm lấy nàng, tựa cằm vào đầu vai nàng, mái tóc đen như thác nước không hề được buộc lên xoắn xuống, chọc vào tai nàng, có hơi ngứa, hai gò má nóng như lửa đốt.

Hắn nhắm mắt, hàng mi dài để lại chút bóng mờ trên gương mặt trắng nõn.

"Nàng mang ta theo hoặc ở lại."

Tim nàng đập rất nhanh, khổ sở còn chưa dứt, ngọt ngào đã dâng lên, cảm thấy có chút xấu hổ, lại không nhìn được mà nhếch môi, lòng vô cùng vui vẻ.

"Ta muốn ý lại vào nàng." Hắn nói: "Nàng đi đâu ta đi đó, nửa bước cũng không rời."

Rõ ràng là lời thâm tình đến cực nào, nàng lại cảm thấy vô cùng đau lòng.

Một Long thân bị cả lục giới nhòm ngó, một yêu linh chỉ thân thân ma.

Cõi đời này... không còn chỗ cho họ dung thân nữa.

Nhưng chỉ cần bọn họ ở cùng nhau, bất cứ lúc nào cũng ở cùng nhau...

Nơi ta có thể an giấc, chỉ có cạnh chàng mà thôi.

Nhưng... hắn đã phải chịu khổ quá lâu.

Nàng phải làm thế nào, phải cố gắng đến đâu mới có thể bảo vệ được cho hắn?

Cổ Tiểu Ma nhắm chặt mắt, đặt tay phủ lên đôi tay đang đặt bên hông của nàng, có chút bi thương lại xen lẫn vui vẻ.

"Ừ, chúng ta... sẽ ở cùng nhau."

Hình ảnh mỹ lệ như thế, thanh sam nam tử ôm một nữ tử y phục xám tro, ở bên hồ nước lạnh lẽo mà tinh khiết, thời gian như lắng đọng.

Một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện cách đó không xa.

Thiên Nghiêu không hề bị phát hiện, hắn lựa chọn xuất hiện vào lúc này là vô cùng không đúng lúc. Đáng tiếc, hắn vẫn chỉ là một con hồ ly, dù may mắn thành ma, nhưng vẫn là một con hồ ly dân chúng có tí tình thú.

Vì vậy, sau khi hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, bóng xám ven hồ nhanh chóng đẩy bóng xanh ra thật xa, không biết móc đâu ra một chiếc khăn tay mà quạt lấy đề, cứng người đứng ngắm phong cảnh, dáng vẻ trông như "thời tiết quá nóng".

Đầu Úc Lư và Thiên Nghiêu phủ đầy vạch đen,

"À, là Nghiêu Gâu Gâu." Cổ Tiểu Ma như vừa mới phát hiện ra sự tồn tại của hắn, cười nói: "Sao thế..."

Thiên Nghiêu vội ai oán một tiếng.

À, hôm qua đã đồng ý sẽ mua hồ lô đường cho hắn, sau khi trở lại thì gặp chuyện vướng chân, chẳng trách không đợi được mà chạy tới đây đề đòi.

Cổ Tiểu Ma trung gương mặt của kẻ mẫu ra: "Mở mồm nào."

Tiểu hồ ly ngoan ngoãn ngồi đó, lui lách tới lách lui, há miệng.

"Răng cảm đã sắp rụng rồi, còn dám ăn à?" Cổ Tiểu Ma nhướn cao mày, nghiêm túc nói: "Mỗi ngày chỉ một viên thôi."

Trong phút chốc tai Thiên Nghiêu cụp xuống, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi người Cổ Tiểu ma.

Úc Lư bị lừa đi có lòng tốt đề nghị: "Cho hắn hai viên đi."

Cổ Tiểu Ma liếc hắn, nhất thời Thiên Nghiêu nâng đôi mắt ngập nước nhìn Úc Lư.

Có điều... Úc mỹ nhân à, chẳng qua chàng đang ngại con hồ ly này quá cản trở, muốn đuổi hắn đi cho nhanh mà thôi.. Vậy nên mới chẳng thèm quan tâm đến việc liệu hắn có ăn nhiều đường đến rụng sạch răng hay không..

Cổ Tiểu Ma hết cách, đưa đường cho Thiên Nghiêu, nhìn hắn vui vẻ cao chạy xa bay, nhíu mày nói: "Chẳng phải chàng đã cho hắn ăn quả Vãng Sinh rồi à? Sao vẫn chưa biến thành hình người được."

"Ta đã đưa cho hắn ngay hôm đó." Úc Lư nói: "Nhưng đó là dị quả của Thiên giới, đương nhiên cần có chút thời gian để luyện hóa."

Cổ Tiểu Ma gật đầu, quả thật mấy ngày nay Thiên Nghiêu đã hăng hái hơn rất nhiều, da lông cũng mượt hơn trước, đúng là có chuyển biến tốt hơn, nghĩ đến đây nàng liền yên lòng.

Sự tình từ giữa hai người lại tràn ngập, chợt có tiếng chuông vang truyền đến từ nơi xa, Cổ Tiểu Ma sợ hết hồn, chỉ nghe thấy tiếng chuông này hùng hậu,



tiếng sau nặng hơn tiếng trước, lúc này mới trầm mặt.

"Hắn là có chuyện lớn xảy ra nên mới phải rung chuông, triệu tập đệ tử lại." Cổ Tiểu Ma nói, Úc Lư gật đầu, nắm tay của nàng, trong nháy mắt đã đứng vùn lên.

Hai người nhanh chóng đến đại điện phái Thượng Thanh, Úc Lư không thể lộ diện, hai người liền ẩn thân ở một bên, nhìn đệ tử bên dưới đang lục tục đến đông đủ, Việt Dương mang vẻ mặt tức giận, vỗ một chuông lên bàn đá.

"Giáo chủ ma giáo Mạnh Trạch Hư... chạy rồi!"

Phía dưới hoàn toàn rơi vào kinh ngạc, thân phận của Mạnh Trạch Hư rất khả nghi, người bên cạnh không biết rõ chuyện, chỉ cho rằng hắn là giáo chủ Huyền Âm giáo, chắc hẳn sẽ uy hiếp tới lần công kích tiếp theo của Huyền Âm giáo, phái Thượng Thanh đã trông chừng vô cùng cẩn thận, lần này lại để hắn chạy mất, phải làm sao mới tốt?

Máu chó là... sao hắn lại trốn được?

Thân là ma vật, đương nhiên thủ đoạn không thể tầm thường. Nhưng Việt Dương không giết Mạnh Trạch Hư, hoàn toàn là vì đang đợi ý của Mạc Vi. Ông ta nhú mày, chuyện cần làm lúc này là có người đi bắt Mạnh Trạch Hư về, phải nhanh.

Nhưng... phải ai đi đây?

Việt Dương nói suy nghĩ này ra, chúng đệ tử hai mặt nhìn nhau, không ai dám xung phong nhận việc. Không nói đến việc Mạnh Trạch Hư rất mạnh, nếu hắn trở về Huyền Âm giáo, người đi bắt hắn sẽ có đi không có về.

Thời gian gấp rút, Việt Dương thấy không có người lên tiếng, liền được ăn cả ngã về không nói: "Không bằng ta và Mạc chương môn, Trương chương môn cũng bắt hắn lại, nếu như không thể, cứ giết hắn là được."

Cổ Tiểu Ma ngăn ra, vừa nghe tin Mạnh Trạch Hư chạy thoát, lòng nàng cũng có chút vui mừng. Nhưng nghe đến đoạn sau lại bắt đầu căng thẳng, ba đại chương môn cùng đi, Mạnh Trạch Hư vẫn còn suy yếu, chắc chắn, đến lúc đó cả Mạc Vi cũng không thể cứu được hắn...

Nàng quýnh lên, nhất thời nảy sinh một kế, vội nhìn xuống dưới, chỉ thấy mỗi bóng dáng mấy người Thu Tinh và Mạc Kinh Viễn, không hề thấy Mạc Vi đâu.

Lúc nước sôi lửa bỏng này, sư phụ lại không có ở đây sao? Cổ Tiểu Ma thầm cảm thấy vô cùng kì lạ, cũng không nghĩ nhiều, chỉ dắt tay Úc Lư, chạy như bay tới phòng khác.

Nàng vội vàng chạy tới gian phòng của Mạc Vi, nhưng cước bộ dần chậm lại.

Có tiếng nói như đang cố ý đè thấp ở trong phòng, có lẽ nghĩ tất cả mọi người đều đã đến đại điện, nơi đây cũng không có kết giới.

"Sư huynh, mấy ngày nay đệ đi khắp lục giới, Úc Lư đó, đúng là truyền nhân cuối cùng của Giao tộc."

Là Lục Tu sao? Cổ Tiểu Ma ngăn ra, trộm liếc Úc Lư một cái, người sau không có vẻ gì bất thường. Từ sau lần từ biệt trên núi A Ni Mã Đức, nàng chưa từng gặp lại vị lục sư thúc này, ngay cả hội Trục Tiên lần này cũng chưa từng lộ diện. Thì ra ông ta biến mất lâu như thế là để điều tra về Úc Lư sao?

"Vậy à?" Giọng của Mạc Vi không hề trầm ổn như lúc thường, có chút lung lạc: "Chẳng phải hắn vẫn đang bị giam cầm trong Thiên Lao ư?"

"Sư huynh, mặc kệ việc hắn ra ngoài bằng cách nào, huynh biết, hắn chính là một điềm rủi, chắc chắn lục giới sẽ loạn lạc vì hắn!" Lục Tu vội la lên: "Nếu để người khác biết những thứ kia... ở..."

Phòng không còn tiếng động, như Mạc Vi đã cảm không cho ông ta nói tiếp.

"Đệ có điều kể gì?" Ông nói nhỏ.

"Kế duy nhất lúc này... chỉ có thể thừa dịp Long thần còn chưa hóa giải phong ấn, hủy hết mọi mầm mống tai họa..."

Trong phút chốc, Cổ Tiểu Ma còn chưa hiểu rõ được gì, nhưng lòng lại vô cùng căng thẳng, nắm chặt tay Úc Lư.

"Việt này..." Mạc Vi ngập ngừng, khó khăn nói: "Chuyện của tổ tiên và Giao tộc..."

"Tổ tiên chi đồng ý sẽ trông coi giúp bảo vật này, chưa bao giờ đồng ý sẽ giúp giữ lấy huyết mạch của Giao tộc." Lục Tu kiên quyết nói: "Chỉ cần giết Úc Lư, như vậy, sẽ chẳng xảy ra chuyện gì cả."

Vừa dứt lời, đột nhiên cửa lớn lại bị người đá Văng.

Mạc Vi và Lục Tu đều cả kinh, Cổ Tiểu Ma lạnh lùng đứng ở nơi đó, lặng người hồi lâu.

"Sư phụ, nhờ người nuôi dưỡng Tiểu Ma mới có thể trưởng thành, dù thân thể Tiểu Ma không trong sạch, cũng không hề quan tâm. Phần ân tình này, Cổ Tiểu Ma vĩnh viễn ghi tạc trong lòng, dù sư phụ có đối xử với Tiểu Ma thế nào, cũng quyết không oán hận nửa câu." Nàng dứt lời, lại cung kính dập đầu ba cái, sau đó đứng dậy, ngẩng đầu lên.

"Nhưng, nếu sư phụ và sư thúc dám dẫm thương chàng dù chỉ một chút..." Mắt Cổ Tiểu Ma run lên, nàng rút kiếm, cả giận nói: "Đừng trách Tiểu Ma, không nhận thân."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 53

"Cổ Tiểu Ma." Lục Tu cười lạnh: "Thế nào? Vì một tên quái vật bán yêu mà ngươi lại dám chĩa kiếm về phía sư phụ và sư thúc ư?"

"Đệ tử quyết không dám có nửa phần bất trung bất hiếu với sư phụ và sư thúc." Cổ Tiểu Ma cả giận: "Có điều sư thúc chỉ vì suy nghĩ của cá nhân là có thể tùy ý đoạt lấy mạng người sao?"

"Sao lại là vì suy nghĩ cá nhân? Ta là vì phái Thiên Diễn." Lục Tu tức giận, rút kiếm: "Nghiệt đồ nhà ngươi! Mười bảy năm trước khi Thu sư tỷ nhập được người, ta đã biết ngươi chẳng phải thứ gì tốt lành, hiện nay còn bị nam nhân này mê hoặc tâm trí, cả Thiên Diễn cũng không màng tới... sớm biết thế ta đã không để ngươi sống tới giờ này!"

"Sư đệ! Chuyện đã qua thì đừng nhắc lại." Đột nhiên Mạc Vi tiến lên vài bước, ngăn Lục Tu, lại chuyển sang Cổ Tiểu Ma, ánh mắt trở nên sắc bén: "Tiểu Ma, vì sư chỉ hỏi, chẳng lẽ Thiên Diễn trong lòng còn còn không bằng được một Úc Lưu sao?"

Ông vừa dứt lời, Cổ Tiểu Ma còn chưa lên tiếng, một bóng người màu xanh đã xuất hiện ngoài cửa. Thoáng chốc sắc mặt của Lục Tu trở nên trắng bệch, hít sâu một hơi nói: "Ngươi... lời chúng ta nói, ngươi đã nghe rồi sao?"

Úc Lưu không màng để ý đến ông ta, chỉ đi vào phòng, đứng sau lưng Cổ Tiểu Ma.

"Này... ta đang hỏi ngươi đấy!" Lục Tu cả giận gào lên.

Sóng mắt hần lưu chuyển, lúc này mới nhìn về phía Lục Tu, cười tủm tỉm: "Đã nghe được, vậy thì sao?"

Cổ Tiểu Ma che trước người hần, vẻ mặt vô cùng kiên định: "Sư phụ, đương nhiên trong lòng con Thiên Diễn còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì, nhưng nếu vì bảo vệ Thiên Diễn mà phải đánh đổi bằng tính mạng của chàng..."

"Nếu nàng thích thì ta chết vì nàng là được, không có gì khó."

Úc Lưu nói bên tai Cổ Tiểu Ma, giọng nói rất nhỏ, hết như đang thì thầm, lại vừa vặn để mọi người nghe thấy. Hần lặng lẽ nắm lấy tay nàng, mặt nàng đỏ lên, nghiêng đầu, mới phát hiện Thu Tĩnh và Mạc Khinh Viễn, Tác Oanh đều đang đứng ngoài cửa, nghe rõ mồn một câu nói khi này.

"Bớt nói bậy đi." Nàng sẵng giọng.

Sự thân mật không hề che giấu như thế, dù có ai cảm thấy không ổn cũng không thể nói gì. Thu Tĩnh ho nhẹ một tiếng, lại nói chuyện của Mạnh Trạch Hư và ý của Việt Dương cho Mạc Vi nghe, lúc này Cổ Tiểu Ma mới nhớ tới lý do mình tới đây, vội lên tiếng: "Sư phụ, để con đi bắt lặc... Mạnh Trạch Hư đi!"

Mạc Vi nhìn nàng, dù con giận còn sót lại vẫn chưa tiêu, nhưng cuối cùng vẫn là chường môn một phái, nhanh chóng suy nghĩ: "À? Vì sao phải phái con đi?"

Cổ Tiểu Ma còn chưa trả lời, đột nhiên Úc Lưu bỗng nhắc mở lời: "Chuyện này còn cần phải hỏi sao? Hần đang mang một hồn phách cuối cùng của hoa yêu kia, hiển nhiên sẽ đến âm phủ, người thường các người không chịu nổi âm khí, còn nàng lại chịu được, đây là thứ nhất, nàng đã ở đảo Thanh Nguyên này khá lâu, hẳn đã có người nghi ngờ về năng lực và thân phận của nàng, nhất định phải để nàng rời đi càng sớm càng tốt, đây là thứ hai, cuối cùng, đương nhiên là quan trọng nhất, ta ở đâu thì nơi đó sẽ bị uy hiếp, nàng đi ta cũng đi theo, các người sẽ bớt đi một nguồn hút đại họa..."

Tuy hần vẫn cười, nhưng trong đôi mắt xanh thẳm kia không hề có chút vui vẻ nào, khiến người khác nhìn thấy mà lòng phát rét. Lời nói này không hề nể nang ai, mặt Mạc Vi đã có vẻ khó nhìn, nhưng lời Úc Lưu nói không sai, ngay cả Mạc Vi có muốn phủ nhận cũng không được, lời hần nói, cũng chính là suy nghĩ trong lòng ông.

Mạc Vi khoanh tay, xoay người, xem như cam chịu.

Cổ Tiểu Ma cúi đầu, đứng chung với Thu Tĩnh và Tác Oanh.

"Sớm về Thiên Diễn, đã biết chưa?" Thu Tinh thấp giọng dặn dò: "Nếu... con có thể gặp được Trạch Hư, thì... thì..."

"Sur nương." Cô Tiểu Ma trầm giọng: "Con hiểu rõ, người đừng lo lắng. Con... con muốn đi thăm nhị sư huynh một chút."

Từ khi Vân Tiêu uống đấm thảo dược mà Úc Lư mang về, ngày thứ hai đã tỉnh, vẫn còn đang điều dưỡng thân thể. Mạc Vi mang hấn đến một chỗ thanh tịnh, chăm sóc đều đặn mỗi ngày, gần đây không có ai gặp hấn.

Đoàn người đi tới trước núi, Vân Tiêu đang mặt ủ mày chau nằm trên ghế phơi nắng, xem ra mấy ngày nay hấn đã chán đến sắp chết rồi. Hấn thấy Úc Lư, liền ôm quyền: "Vị huynh đài này, đại ơn không lời nào có thể nói hết."

Úc Lư gật đầu, Cô Tiểu Ma tiến lên, đưa lưng về phía đám người Mạc Vi, móc một túi nước ra từ trong ngực, cười đùa: "Nhị sư huynh, huynh đoán xem đây là gì?"

Vân Tiêu nghi ngờ nhận lấy, vừa mở nút túi, lập tức mừng như điên, lắp bắp: "Quả nhiên... quả nhiên vẫn còn Tiểu Ma Cô hiểu rõ ta nhất, mấy ngày nay miệng ta đã khô tới nơi rồi..."

Vân Tiêu yêu rượu như mạng, trước đó vài ngày khi Cô Tiểu Ma vào chợ mua đường cho Thiên Nghiêu, liền thuận tay mua một túi rượu ngon này.

Nàng thấy Vân Tiêu nhanh chóng uống trộm một hớp, sau đó vội vàng giấu đi, không khỏi bật cười, khẽ nói: "Sư huynh... đa tạ huynh."

Vân Tiêu ngẩn ra, nhìn nàng, không hiểu ý.

"Sư phụ, việc này không nên để lâu, con đi đây."

"Cẩn thận một chút." Mạc Vi chậm rãi nói: "Việc còn lại ta sẽ nói với Việt chương môn."

Cô Tiểu Ma gật đầu, sau đó nắm tay Úc Lư, đằng vân bay lên khỏi núi. Nàng quay đầu lại, sư phụ sư nương, đại sư huynh nhị sư huynh, tiểu sư muội vẫn đang nhìn nàng, cho dù đã từng thế nào, sau này ra sao, sự lo lắng và đắn đo không thôi trong mắt họ giờ phút này đã khắc thật sâu vào trong trí nhớ của nàng, ám áp như vậy.

Lần này đi, không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.

Lúc gặp lại, không biết Thiên Diễn có còn là Thiên Diễn? Nàng có còn là nàng nữa không?

Úc Lư nhận ra được sự bất an của nàng, chỉ quay đầu khẽ mỉm cười, nắm tay nàng chặt hơn.

Đây là con đường nàng chọn, đứng cạnh hấn, đánh mất bản thân, đánh mất cả thiên hạ, cũng không hề sợ hãi.

Sau khi đến phòng khách bên kia ôm Thiên Nghiêu ra ngoài, ba người hùng dũng hiên ngang khí phách lên đường. Mặc dù Úc Lư đã kín đáo phê bình việc Cô Tiểu Ma muốn mang Thiên Nghiêu theo, nhưng lại không thuyết phục được nàng, chỉ đành chấp nhận, song cả đường đều mang mặt lạnh, không ai nói chuyện. Hai người bay trên trời, qua nửa ngày, cuối cùng Cô Tiểu Ma mới than thở, hỏi: "Chúng ta đi đâu bây giờ?"

Úc Lư liếc nàng: "Tìm kiếm không mục đích như thế, không bằng đến âm phủ há miệng chờ sung rụng."

"À." Cô Tiểu Ma đáp một tiếng, lại bay hồi lâu: "Thế... âm phủ ở đâu?"

....

Đi lâu như vậy, ngay cả âm phủ ở đâu nàng cũng không biết, còn dám xung phong nhận việc ra ngoài đuổi bắt người!

Thiên Nghiêu dùng ánh mắt hồ ly đầy khinh bỉ liếc Cô Tiểu Ma. Úc Lư bắt lực nói: "Lục giới có rất nhiều huyền môn, chính là cách để đi qua các giới. Nàng có nhớ con đường mòn trên núi A Ni Mã Đức đó không?"

"Đó là..."

"Đó là một đường thông đến âm phủ." Úc Lư nói nhỏ: "Dù có rất nhiều con đường như thế, nhưng Mạnh Trạch Hư từng xuất hiện ở đâu, hấn nơi đó phải là cửa đến âm phủ."

Cô Tiểu Ma vỡ lẽ, lúc này mới cảm nhận được tầm mắt đầy khinh bỉ của hai người, nhất thời khó chịu lên tiếng: "Ta không biết thì thế nào?"

Không ai lên tiếng.

"Ta không cho ngươi ăn đường nữa."

Rất có tính uy hiếp! Một con hồ ly lập tức lắc đuôi, vô cùng có dáng vẻ của một con chó đang vẫy đuôi mừng chủ.

Hấn còn đang nằm trong ngực nàng, khiến người nào đó vô cùng ngứa mắt, lần này còn giả vờ đáng yêu như thế, lại càng ngứa mắt hơn.

"Không bằng..." Đột nhiên Úc Luru nói, trực tiếp xốc Thiên Nghiêu ra khỏi ngực Cổ Tiểu Ma, tay xách cổ của hắn, thuận tiện đoạt viên đường Cổ Tiểu Ma cầm trong tay dùng để uy hiếp hắn, trực tiếp ném luôn vào miệng Thiên Nghiêu. Nghiêu Gâu Gâu mới đầu còn vùng vẫy mấy cái, đợi đến khi hở lỗ đường vào miệng thì neho mắt, hai lòng để hắn xách đi.

Đúng là...

Mí mắt Cổ Tiểu Ma giật giật, bình tĩnh quay đầu đi chỗ khác.

Cứ bay như thế một ngày, may là Úc Luru cũng có chút mệt mỏi.

Bọn họ liền dừng chân ở một trấn nhỏ, mượn một phòng. Tiểu điểm này khá đơn sơ, đến nỗi dù là tiết trời đầu xuân, trong phòng vẫn rất lạnh.

Cổ Tiểu Ma không sợ lạnh, chỉ ngồi trong phòng ăn ngón nghiền, Thiên Nghiêu không thể trèo lên bàn, gập đến độ đi vòng quanh bàn mấy lần. Úc Luru đứng dựa bên cửa sổ, có sương trắng ảo quanh khung cửa, sượt qua đôi mắt lục sắc của hắn, vô cùng lộng lẫy.

Đêm đã khuya, Cổ Tiểu Ma ngáp một tiếng, trực tiếp bò lên cái giường duy nhất trong phòng.

Nàng nhìn bóng dáng bên cửa sổ của Úc Luru, kinh ngạc đến ngẩn người, đột nhiên mặt đỏ lên.

"Này..." Nàng gọi khẽ.

Úc Luru quay đầu lại: "Hả?"

"Chàng... ngủ ở đâu?"

Có thể là vì có Thiên Nghiêu ở đây nên Cổ Tiểu Ma mới không nhận ra nàng và Úc Luru ở chung một phòng chỉ có một giường thì có gì không ổn. Chỉ là người trong lòng mình ở cạnh, chợt có cảm thấy có chút căng thẳng.

Úc Luru nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên nói: "Nàng chuẩn bị xong chưa?"

Cổ Tiểu Ma còn đang cúi đầu, nghe thấy mấy chữ này, nhất thời mặt đỏ như có thể ép ra máu.

Hắn hần hần hần nói chuẩn bị, chuẩn bị cái gì? Nàng không hề nói muốn ngủ chung giường với hắn mà... Huống chi Thiên Nghiêu còn ở đây. Tên Úc Luru này, ngày thường thì lạnh lùng, không ngờ lại chủ động như vậy... Dù nàng khá phản kích, thế nhưng đột ngột thế này, nàng phải làm sao mới được?

Đáng ghét, đồ đáng ghét!

Về mặt của Cổ Tiểu Ma biến hóa khôn lường, Úc Luru thấy thế thì không hiểu ra sao.

"Chưa, chưa xong." Nàng nói nhỏ như muỗi kêu.

"..." Úc Luru cau mày: "Chuyện lớn đến mức này mà vẫn chưa chuẩn bị xong, nàng còn ngủ được sao?"

...

Á, sao lại dứt khoát như thế, làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Có phải hắn đã quên mất trong phòng vẫn còn Thiên Nghiêu không?

"Nhưng... Thiên Nghiêu vẫn còn ở đây." Nàng tiếp tục vờ làm muỗi.

"Nàng nói nó?" Úc Luru ghé mắt, nhìn Thiên Nghiêu đang chống bốn vó lên trời mà nghĩ: "Chuyện như vậy chỉ cần ta với nàng cố mà làm thôi."

...

Đầu Cổ Tiểu Ma đã sắp chôn luôn vào ngực: "Ta... ta biết."

Nàng biết cái gì? Úc Luru nhìn dáng vẻ nhẫn nhò của nàng, tự suy ngẫm lại, nhất thời hiểu ra, không khỏi buồn cười. Sau đó mang ý xấu tiến lên, thấp giọng nói: "Nếu nàng đã biết, vậy còn chờ gì nữa?"

Cổ Tiểu Ma ngẩng phát đầu, dung nhan thuần khiết của Úc Luru phóng lớn trước mặt, mái tóc đen xõa xuống đầu vai, thấp thoáng còn thấy được bờ vai rộng vững chắc. Cánh tay chống bên người nàng rắn chắc mà thon dài, xương quai xanh tinh tế nhẵn nhụi, mang theo chút mộng tưởng xa vời mà chạy thẳng xuống phía dưới, sau đó bị thanh sam che giấu hết thấy.

Đột nhiên nàng phát hiện toàn thân tên này lại trông hấp dẫn khó tả đến vậy.

Cổ Tiểu Ma nuốt một ngụm nước bọt, nhào tới? Hay không nhào? Đây là một vấn đề.

Trong mũi là hơi thở nhàn nhạt của hắn, nàng hoảng hốt, đột nhiên lại cảm Thiên Nghiêu như một cái đèn lồng lớn.

"Chưa chuẩn bị xong thì lo mà nghĩ kẻ sách, không đến lúc đó chưa đuổi kịp người đã bị âm phủ bắt mất." Úc Lư nhẹ nhàng ném lại những lời này rồi đi đến bên cửa, nhẹ nhàng xoay người, chưa nghe được tiếng động phát ra trên nóc nhà, tiếng tiêu du dương đã truyền tới.

Cổ Tiểu Ma ngu người hồi lâu, lúc này mới phản ứng kịp.

Nàng... đúng là bệnh hoạn.

A, xấu hổ quá! Cổ Tiểu Ma buồn bực đi qua đi lại trong phòng, nghe thấy tiếng tiêu hết như Úc Lư đang cười nàng, chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn. Nàng thấy Thiên Nghiêu đang phải nằm trên đất lạnh, đành ôm hân lên giường, tiếp tục suy nghĩ lung tung.

Ban đêm, có luồng sáng đỏ lư chuyển trên giường, mãi không tiêu tan.

Hồ ly đỏ đã biến mất, trong ngực Cổ Tiểu Ma, chỉ có thêm một thiếu niên mê hoặc lòng người

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 54

Đầu xuân cũng có mưa phùn.

Mưa phùn, rơi vào trên người nam tử đang chống cằm nằm trên nóc nhà khiến sắc xanh càng thêm thuần khiết. Sắc trời vừa có chút sáng, hân lạng lẽ mờ mắt, trên mặt đã uon ướt, hồi lâu sau mới đọng thành một giọt nước chậm rãi chảy xuống dưới chân.

Ở trong mưa, hoặc không có trong cơn mưa này.

Chỉ giống như một kẻ nằm ngoài trần tục.

Úc Lư đứng dậy, hong khô chút ẩm ướt trên người. Thật ra thì hân hoàn toàn có thể bày kết giới tránh khỏi cơn mưa này, có điều không hiểu vì sao mà lại có phần thú vui tao nhã, mặc cho y phục ướt đầm, chỉ vì chút cảm giác mát lạnh kia.

Hân vuốt ve tiêu ngọc, mấy khúc dạo này hay thổi đúng là hơi kiêu diễm. Có thể là do tình cảm đã được đáp lại, nhắm mắt, bên tai vẫn là một khúc "Bích Gian Lư Tuyền" đã khê vang lên bên tai, giai điệu đọng đầy nỗi tương tư.

Úc Lư đưa tay vào trong ngực, lấy ra một miếng vải màu xám. Ngày đó trong biệt viện của Huyền Âm giáo, bên bờ hoa sen, hân cũng thổi một khúc như thế, lúc đó hân một thân một mình, lần đầu ném trái hương vị tương tư.

Hân nhảy vào phòng từ cửa sổ, trong phòng rất yên tĩnh, ánh sáng mập mờ. Có tiếng ngáy đều đều truyền đến từ trong giường, người nào đó đang ngủ rất say. Úc Lư đi về phía trước mấy bước, có gió thổi màn lụa phát lên, hé ra một đoạn.

Vén màn lụa lên như thế, không khỏi có chút không quân tử. Hân cau mày, nhưng... vật áo màu đỏ kia, sao thoát nhìn như... có chút quen mắt?

Bên trong phòng không có bóng dáng của con hồ ly đàn kia.

Úc Lư giận tái mặt, trở lại bên cửa sổ, đứng lại hồi lâu, đột nhiên xoay người, đánh một chưởng tới, cả màn lụa bay lên, để lộ hai bóng dáng một xanh một đỏ.

Cổ Tiểu Ma ngửa mặt, chân phải gác lên hông thiếu niên hồng y, ngủ đến chổng vó, khoe miệng có nước miếng đang chực chờ, nhỏ vài giọt xuống. Trong khuỷu tay nàng là một thiếu niên hồng y, mi mục hẹp dài, cuộn thành một cục, dường như đã quá quen.

...

Cổ Tiểu Ma bị lạnh mà tỉnh.

Nàng lạng lẽ mở mắt, chỉ cảm thấy mình đang bị ép vào góc, lúc này mới nhìn sang bên cạnh.

Thiếu niên đã lâu không gặp xuất hiện trước mắt nàng, Cổ Tiểu Ma mừng như điên, cuối cùng quả Vãng Sinh đã bắt đầu có tác dụng, hân có thể hóa hình người, nói vậy đã khôi phục được rất khá rồi.

Nàng chép miệng, vui vẻ xoa lưng, lúc này mới phát hiện không khí lúc này đang vô cùng buốt giá.

Mép bình trà trên bàn đã bị phủ một lớp băng lạnh, thậm chí nước trong chén cũng đã trở thành một cục đá ó vàng. Giấy dầu trên cửa sổ cũng kết một tầng băng mỏng, màn lụa cứng đờ, như chỉ cần đụng vào thôi sẽ vỡ vụn.

Thoáng chốc Cổ Tiểu Ma nhảy dựng lên, xách kiếm gi trên đầu giường, rút ra nửa đoạn, cả kinh la lên: "Ai!... Kê địch tập kích sao?"

...

Úc Luru tựa người bên cửa sổ, cười tủm tỉm nhìn nàng: "Nàng tỉnh rồi à?"

Nàng còn chưa hoàn hồn, thấy Úc Luru cười đẹp đến không sao tả xiết, lại sợ đến nổi da gà. Cổ Tiểu Ma nuốt nước miếng, cười gượng mấy tiếng: "Chàng cũng dậy sớm quá."

"Đương nhiên là phải sớm, nếu không thì sao có thể đuổi kịp vị lục sư huynh đó của nàng chứ?" Đầu ngón tay hần chạm vào tấm màn nơi cửa sổ, nhất thời tấm màn bằng vải thưa vỡ vụn, sự vui vẻ bên khóe môi càng đậm, chỉ cảm thấy khi hần nói đến ba chữ "lục sư huynh" kia, lại có chút ý uy hiếp không nói nổi thành lời.

Chẳng lẽ lúc Úc mỹ nhân ngủ dậy sẽ dễ câu ư? Cổ Tiểu Ma không còn thời gian để buồn bực, nuốt nước miếng nói: "Vây... vậy ta đi rửa mặt."

"Đi nhanh về nhanh." Đường như tâm tình hần đang rất tốt, chậm rãi đi tới vài bước, không biết lại có thứ gì vỡ vụn trong khí lạnh rét buốt.

Cổ Tiểu Ma không dám quay đầu lại nhìn, chỉ chuồn thật nhanh.

Bên trong phòng chỉ còn lại Úc Luru và Thiên Nghiêu.

Hồi lâu sau, Thiên Nghiêu mới vừa rồi vẫn còn ngủ say chợt mở mắt.

Hần không cử động, chỉ mở mắt, một vật thanh sam hiện ra trước mắt, càng lúc càng gần.

Úc Luru nhìn Thiên Nghiêu trên giường, đôi mắt xanh thăm mỗi lúc một lạnh, nụ cười bên khóe môi vẫn còn chưa rút đi.

"Quên mất ngươi..." Đột nhiên Thiên Nghiêu cười cười đầy tà ác: "Lão tử tính sai, muốn chém muốn giết muốn róc thịt thì cứ tự nhiên, làm gì cũng được."

Thấy hần không hề sợ hãi, Úc Luru mãi không động, chỉ thản nhiên nói: "Nàng đối xử với ngươi rất tốt."

Thiên Nghiêu rũ mắt xuống, dường như không muốn nói chuyện nhiều: "Ra tay cũng được, cần gì phải nói nhảm"

Mắt Úc Luru tối sầm, vừa nâng tay phải lên, thanh quang nổ rộ, bỏ về phía giường.

Lúc Cổ Tiểu Ma lên lầu lại thấy tiểu nhị đang lặn từ trên cầu thang xuống, hót ha hót hải, liền tiến tới đỡ hần, ngạc nhiên nói: "Sao lại bất cẩn như vậy?"

Sắc mặt của tiểu nhị này tái xanh, lắp bắp: "Tiểu... tiểu nhân chỉ thấy có một luồng sáng xanh, có yêu... yêu quái."

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, vội chạy lên lầu hai, phóng qua hành lang dài, đẩy cửa phòng.

Trong phút chốc, ánh sáng lấp đầy mắt nàng.

Mà Úc Luru đang đứng nơi ánh sáng chói mắt nhất, nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn nàng.

Trong mắt có chút bi thương.

Hình ảnh mỹ lệ đó trông như ảo giác, Cổ Tiểu Ma ngẩn ngơ, bước vào phòng, nhìn lướt qua một vòng, có chút ngạc nhiên hỏi: "... Nghiêu Gâu Gâu đâu?"

Úc Luru khựng lại một chút, bi thương trong mắt hần thoáng qua rồi biến mất.

"Hần vừa mới hóa hình, có lẽ sẽ phải bế quan để củng cố nguyên thần, mặc hần, sau này sẽ tới núi A Ni Mã Đức Lạc tìm chúng ta."

"Ồ." Cổ Tiểu Ma ngờ nghệch gật đầu, nếu Úc Luru đã nói vậy, nàng cũng tin là thật, có điều thấy Thiên Nghiêu đi vội mà chẳng nói với nàng câu nào, không khỏi oán trách mấy câu.

Đoạn đường này không có du sơn ngoạn thủy, cũng không có ngắm hoa dưới trăng, nhưng không thể nghi ngờ chính là hai ngày vui vẻ nhất của nàng và Úc Luru. Giữa ngày đăng vân lên đường, khát thì uống nước suối, đói thì ăn quả dại, cũng không hề nói nhiều, nhưng Cổ Tiểu Ma luôn nắm chặt tay Úc Luru, hệt như chỉ cần đứng cạnh hần là đã cảm thấy vui sướng không nói nên lời. Nếu không phải chuyện của Thập Bát và Mạnh Trạch Hư không thể chậm trễ thì nàng chỉ ước núi A Ni Mã Đức Lạc này có thể xa một chút, một đời một kiếp đi không hết thì tốt.

Hôm nay trấn Thái An đã không còn cảnh tượng tiêu điều đầy疮痍 như trước, sau khi trấn này được thanh lọc, đã không ít lưu dân đến an cư lạc nghiệp, hiện tại nghiêm nhiên đã có chút dáng vẻ của một trấn nhỏ, số người đến sống cũng tăng dần.

Lần trước đến đây, quỷ chết đói vẫn còn ở chỗ này. Cổ Tiểu Ma nghĩ đến đây, không khỏi có chút chua xót, Úc Luru thấy thế, tiến lên nói khẽ: "Có lẽ qua chuyện lần trước, nơi này đã bình thường hơn rồi."

"Ừ." Cô Tiểu Ma lên tiếng: "Việc này không thể chậm trễ, giờ chúng ta đi thôi."

"... Nàng cho rằng âm phủ là nhà mình, muốn đi thì đi à?" Úc Lư vạch đen đầy đầu.

"... Chẳng lẽ không được?" Đầu Cô Tiểu Ma cũng đầy vạch đen.

"Ngày mười lăm âm lịch mỗi tháng huyền môn tới âm phủ mới có thể mở ra." Úc Lư nói: "Cho dù hôm nay có là ngày mười lăm âm lịch, nàng mang đáng về này mà trực tiếp xông vào, chắc chắn sẽ bị phát hiện ngay lập tức."

"... Ta chỉ mới mấy ngày không tắm thôi, chẳng lẽ âm phủ không hoan nghênh người ở bẩn sao?"

...

"Ngọc dẫn hồn." Mí mắt Úc Lư giật giật: "Nơi âm phủ đều là vật đã chết. Có thứ kia, dù có gặp Diêm Vương cũng sẽ không thể nhìn ra nàng là người sống."

"A, bảo bối." Mắt Cô Tiểu Ma phát sáng: "Chúng ta phải tìm ngọc dẫn hồn ở đâu, sư huynh có không..."

"Hắn đã sớm là ma sát, không cần dùng tới thứ kia." Úc Lư thân nhiên nói: "Còn ba ngày nữa mới tới mười lăm, chúng ta phải nhanh lên."

Đương nhiên ngọc dẫn hồn ở trên núi A Ni Mã Đức, trấn Thái An khôi phục lại như bình thường, tất nhiên núi A Ni Mã Đức chỉ có thể xuất hiện vào ban chiều. Cả ngày rồi, Cô Tiểu Ma dùng hết sức bình sinh để ăn, nhanh chóng bù đắp những bữa cơm khô cứng của mấy ngày nay. Hai người đến gốc liễu ở đầu thôn đợi mặt trời xuống núi, Cô Tiểu Ma ngồi trên một tảng đá lớn bên gốc cây, Úc Lư đứng cạnh gốc liễu, ánh trời chiều rất đẹp, cảnh tượng cũ, người cũ, hôm nay lại tái hiện, nhưng đã không còn giống trước.

Cô Tiểu Ma nhìn Úc Lư, thấy hắn cũng nhìn nàng, liền nhếch môi, thân nhiên cười.

Cười cười, đột nhiên độ cong bên khóe môi nàng cứng đờ.

Úc Lư ngẩn ra, không biết vì sao đột nhiên nàng lại thế. Cô Tiểu Ma đứng lên, cẩn thận đi tới chỗ Úc Lư.

"Chàng đừng liếc xéo, cũng đừng nhìn lung tung."

Dù Úc Mỹ Nhân rất muốn nghe theo lời nàng nói, nhưng nghe xong những lời này, phản ứng đầu tiên của hắn vẫn là nhìn sang đầu vai.

Một con sâu béo mập đang xoay tới xoay lui trên đầu vai hoàn mỹ của hắn.

...

Bốn phía yên lặng đến đáng sợ, một đám chim sẻ bị kinh động mà cất cánh bay lên.

Úc Lư mặt không đổi sắc, chỉ nâng tay phải lên, không biết đã kết ấn gì, mang theo chút ánh sáng của pháp trận vận sức chờ phát động. Hắn giam con sâu kia lại, từ từ dời nó khỏi đầu vai mình rồi đặt xuống đất, sau đó một khắc, một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã khiến chỗ con sâu nằm lún xuống thành một hố đất cực lớn, còn nghi ngút khói đen, chú sâu đáng thương đã không còn hài cốt.

Cô Tiểu Ma há to miệng, lắp bắp: "Chi... chỉ là một con sâu thôi... ta lấy xuống giúp chàng là được... đâu cần phải dùng tới thiên lôi đánh..."

Úc Lư vẫn mặt không đổi sắc, có điều vẻ mặt hơi cứng nhắc, hừ một tiếng: "Ta ác thế đấy, sau này nàng đừng có dấy vào nhiều."

... Cô Tiểu Ma hậm hực sờ đầu, thật ra nàng muốn nói con sâu nhỏ kia trông cũng khá đáng yêu... song nàng sợ nếu nói như thế, e rằng chỗ nàng đứng sẽ biến thành một hố đất còn to hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 55

Bốn phía bị bao phủ bởi bóng tối vô tận.

Đây là một sơn động, quý khí dày đặc, không có người lui tới.

Một bóng xám lén lút đi vào trong động, bốn phía thạch bích đều trông vô cùng nhấp nháy, hơn nữa còn có từng đợt mùi hôi thối bốc lên, khiến người

liền tưởng đến một loại chất lỏng nào đó không hay cho lắm.

Bóng người kia cứ đi, bỗng nhiên trượt chân, vội vàng vươn tay cố chống đỡ, cũng không biết chạm phải thứ gì như hai lỗ thùng, thô sấp, tròn tròn, lạnh thấu xương. Lòng bóng xám kia rung lên, vội nhảy ra, lại làm kinh động đám doi trong động, bay loạn đầy trời, dọa bóng xám này sợ đến toàn thân run lấy bầy, tuy ngoài miệng không dám lên tiếng, nhưng lòng thì lại nguyên rủa không dứt.

Đương nhiên, bóng xám này, chính là Cổ Tiểu Ma.

Nàng tránh khỏi đám doi này, sắc mặt đã xấu đến cực điểm.

Không biết sơn động này là gì thì còn dễ nói, đằng này, hết lần này tới lần khác Úc Lưu còn nói cho nàng biết, đây là một quý động.

Quý động đó! Là quý đó! Dám làm một ổ quý trước của âm phủ! Không có mấy nghìn năm đạo hạnh thì ai mà tin nổi! Nhưng những cô hồn dã quỷ này đều dám tự do ra vào cửa ảo âm phủ, không sợ quỷ sai tới bắt, chắc chắn trên người phải có pháp bảo tránh quỷ sai, hơn phân nửa chính là ngọc dẫn hồn rồi. Úc Lưu chỉ vừa mới phát hiện ra quý động này, liền bảo Cổ Tiểu Ma vào, còn bản thân mình thì không biết đã nấp đi đâu.

Thật đáng hận, khoe miệng Cổ Tiểu Ma co rút, toàn thân lóe lên hai chữ "con mồi" sáng chói.

Nhưng, lỡ như, thật sự có người... được rồi, có quý bị mắc lừa à?

Nàng tiến vào một chỗ sâu trong hang động, trông như một thạch thất hình tròn. Khắp nơi đều tối mịt, đoạn đường này, vừa tối vừa thối, lại chẳng thấy được nửa bóng quý nào, thật đúng là vô cùng đáng sợ. Xem ra không thể thăm dò đám tiểu quý kia được, nàng sắp phải đối mặt với con lợi hại nhất rồi... Cổ Tiểu Ma nuốt nước bọt, đột nhiên cảm thấy trong không khí có thứ gì đó đang vang động, nhoáng cái lại vang lên, vô cùng chói tai, giống như... tiếng nghiền răng.

Trong phút chốc, một bóng trắng lướt qua phía trước, Cổ Tiểu Ma cả kinh, tay đề lên chuỗi kiếm, chậm rãi lui về phía sau, đột nhiên lòng có chút cảm giác sợ hãi khó nói thành lời, có hơi kinh hoàng, còn có khổ sở, còn có chút... khát vọng.

Nàng đang khát vọng điều gì?

Nàng lắng nghe nhịp tim của mình đang dần nặng nề hơn. Tiếng nghiền răng này lại vang lên từ sau tai, hơi thở lạnh lẽo bang giá phả vào tai nàng, Cổ Tiểu Ma xoay người, đối diện với một khuôn mặt vô cùng hung tợn, còn chưa phản ứng kịp thì cổ đã bị bóp chặt, buộc lòng phải đối mặt với gương mặt của nữ quý mặc bạch y này.

Khuôn mặt xanh lè của nàng ta đang đập vào mắt nàng, trong quý khí dày đặc còn trộn lẫn chút sát khí.

Nữ quý kia mừng thần, không ngờ bụng đang đói đã có một bữa ăn ngon tự dâng tới cửa. Linh hồn này rất thuần khiết, hết như một tiểu hải tử vừa ra đời, đúng là mỹ vị. Mắt Cổ Tiểu Ma tròn trắng, đã không thể phát ra được âm thanh nào nữa.

Có thứ gì đó sắp ra ngoài, đang gãy gãy, đang la hét, đang điên cuồng, đang liều lĩnh.

Nàng quá quen với thứ này, bị Cổ Tiểu Ma chèn ép lâu như thế, còn cho rằng nàng ta sẽ không bao giờ thức tỉnh nữa.

Điệp, An.

Thân thể của nàng mềm oặt đi, nữ quý ghé sát và mặt nàng, muốn hút cạn hồn phách.

Đột nhiên thân thể mềm nhũn kia chợt cứng đờ, bạch y nữ quý cảm thấy không đúng, vừa ngẩng đầu đã đối diện với đôi mắt mở lớn của Cổ Tiểu Ma.

Đỏ như máu.

Đó là...

Đột nhiên nữ quý mặt xanh kia nhắm mắt, trong con ngươi bị lấp đầy bởi sự sợ hãi. Nàng ta muốn lui về sau, nhưng eo nhỏ đã sớm bị Cổ Tiểu Ma vươn hai tay ôm lấy, nữ quý cuống quýt phun một luồng khí độc, vách tường xung quanh cũng bị ăn mòn dần, khí độc tản đi, nữ tử áo xám vẫn siết chặt nàng ta, đôi mắt đỏ như máu cong lên.

Nàng đang cười.

Sát khí ngập tràn, mỗi một tác trên thân thể đều khoan khoái, thật thích ý.

Tay phải của nàng đặt tại eo nhỏ của nữ quý, siết chặt hơn, mãi đến khi móng tay khảm sâu vào trong bạch y. Nữ quý kia lộ ra vẻ mặt đầy đau đớn, nàng lại duỗi tay trái ra, vươn tới phía trước, dừng lại trên vầng trán xanh xao của nữ quý, cẩn thận tìm kiếm.

Linh hồn tà ác đến mức này...

Nét vui vẻ trong đôi mắt đỏ như máu càng đậm, mặt mày nàng rất dữ tợn, bàn tay trắng nõn kia đâm sâu vào giữa trán nữ quý, nhất thời, tiếng gào thảm thiết đã lấp đầy cả một sơn động, hết như một con ác mộng. Huyết sắc trong đôi mắt của nàng càng rõ ràng hơn, không phải luyện hóa, không phải hút,



mà là xé xác một linh hồn vẫn còn sống.

Ngũ quan của nữ quý gia bắt đầu vận vẹo, đột nhiên có một bàn tay vươn lên từ mặt đất bên cạnh, nhẹ nhàng phủ lên cổ tay trắng nõn của nàng. Nàng không màng nâng mắt, trực tiếp đẩy nữ quý gia vào trong ngực hắn, mình lại vội vàng thối lui ra sau...

Nữ quý gia đã cạn kiệt khí tức, hóa thành một đám tro tàn, bạch y chậm rãi rơi xuống đất.

Úc Lư nhặt một viên ngọc đen nhánh từ giữa bộ bạch y đó, lúc này mới nhìn sang nàng ta, khẽ mỉm cười: "Điệp An."

Nàng ta ẩn mình trong bóng tối, lạnh lùng nói: "Đây là thái độ của người với ân nhân của mình sao?"

"Người cho rằng, thả ta rời khỏi Thiên Lao đó thì chính là ban ân cho ta sao?" Úc Lư thản nhiên nói: "Huống hồ, người thả ta ra cũng chỉ vì suy nghĩ của bản thân, muốn đảo loạn thiên hạ mà thôi."

"Cũng có thể là vì bản thân người." Giọng nói kia lại vang lên: "Nếu như không phải nhờ Hiên Viên Kiếm của ta, hiện nay người còn đang bị giam trong Phục Ma Chướng, trọn đời không thể thoát thân, cũng không gặp được nàng..."

Không khí chợt lạnh đi, Điệp An ngẩn ra, bỗng chốc nhớ tới trên Thiên Lao năm đó, nàng đi dọc theo Phục Ma Chướng và ẩn chú nặng nề, thấy bóng lưng đang khẽ giãy giụa dưới thiên lôi, sát khí kích động, hắn quay đầu lại, cặp mắt lục sắc kia, hệt như ánh sao nơi chân trời.

Sau đó...

Hắn tấn công về phía nàng.

Đúng vậy, nàng đã nhớ lại. Lúc nàng thả hắn ra, hủy diệt pháp trận đã giam cầm hắn cả nghìn năm, hành động đầu tiên của hắn, lại là muốn giết nàng.

Giống như hiện tại.

Thanh quang lóe lên trong bóng tối, dần quấn quanh thân nàng.

Úc Lư tiến tới gần nàng, tóc đen xoắn lên đầu vài nàng, giọng nói trầm thấp như tình nhân rỉ tai.

"Người nên cảm tạ nàng, nếu không, ta đã sớm giết người rồi."

Điệp An ngẩn ra, nàng nấp trong thân thể của Cổ Tiểu Ma mười bảy năm, dùng nguyên thần mang Hiên Viên Kiếm đi giải thoát cho Úc Lư, một khắc cuối cùng lại để Cổ Tiểu Ma tỉnh giấc, cứu chính bản thân mình.

Nàng ta nhàn nhạt cười lên.

"Hồi thế gian... tình là gì... mà lại khiến sinh tử chẳng rời?" Sắc đỏ trong mắt Điệp An rút đi, chỉ còn lại một đôi mắt đen nhánh. Nàng vươn tay ôm lấy Úc Lư, mặc cho sơ hở toàn thân lộ ra trước mặt hắn, nhưng lòng chỉ nhớ tới một đôi mắt màu tím và mái tóc bạch kim kia, giọng nói cũng run lên: "Sinh tử không rời..."

"Những sự đau khổ mà người mang đến cho nàng, đã đủ rồi." Hắn nhẹ giọng nói, tay vòng qua hông nàng, đột nhiên Cổ Tiểu Ma như mất đi vật đỡ chống đỡ, yếu ớt ngã vào ngực hắn, hôn mê bất tỉnh.

Ngọc dẫn hồn đã tới tay, Cổ Tiểu Ma vô cùng đặc ý. Hiên nhiên nàng cho rằng chính bản thân mình đã giết chết nữ quý gia, lập tức có cảm giác mình chẳng hề vô dụng chút nào, cười đến mức chỉ thấy răng không thấy mắt.

Úc Lư cũng không vạch trần nàng, chỉ dặn nàng phải nhớ mang theo ngọc dẫn hồn.

"Đến âm phủ, chỉ cần cúi đầu đi theo hồn phách vào trong, nhất quyết không được nói chuyện, hít thở cũng phải chậm lại, đã nhớ chưa?"

Cổ Tiểu Ma gật đầu, ngạc nhiên hỏi: "Chàng không cần ngọc dẫn hồn à?"

"Ta sẽ không vào cùng nàng." Hắn lạnh nhạt nói: "Mọi chuyện phải cẩn thận."

Hắn nói xong, vừa đúng lúc hai người đi đến cuối con đường đá, sương mù quanh thân rút đi, trước mắt xuất hiện một cửa đá khổng lồ, không hề được điêu khắc, trụi lủi, như đã bị bỏ quên nhiều năm.

Một luồng khí lạnh xông tới, Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, lấy lại tinh thần, Úc Lư đã biến mất, nàng cẩn thận đi về phía trước mấy bước, không thể nói chuyện, cũng không biết phải làm thế nào cho tốt, đang mờ mịt luống cuống thì bỗng nhiên cửa đá này chậm rãi di chuyển, hé ra một khe nhỏ. Cửa đá lớn như thế, không có mấy trăm người cùng đẩy, tuyệt đối không thể mở nổi. Chút sợ hãi dần dâng lên trong lòng Cổ Tiểu Ma, nàng cúi đầu, cố chen vào trong kẽ hở kia.

Khắp nơi tối om, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt, chiếu sáng một cánh cửa lớn. Cánh cửa này nhỏ hơn cánh cửa đá kia nhiều, nhưng vẫn rất lớn, phía trên viết ba chữ màu vàng kim thật to 'Điện thứ nhất'.

Thập Điện Diêm Vương, xem ra truyền thuyết không phải là giả, nếu Thập Bát còn lại một hồn, kiểu chết lại đặc biệt như thế, ắt hẳn đã trực tiếp xuống đến điện thứ mười. Không biết âm phủ này đi thể nào, trước hết chỉ có thể tiến vào xem xét.

Nàng đang tự suy ngẫm, đột nhiên bà vai bị đẩy, dưới chân bị hất, thiếu chút nữa đã té xuống, lúc này mới phát hiện bốn phía chỉ có một con đường nhỏ hẹp dài, mà xung quanh, đều là vực sâu vạn trượng.

"Đi mau đi! Đứng đây nhìn làm gì?"

Tên đầu sỏ đẩy nàng lên tiếng, Cổ Tiểu Ma quay đầu, lại đối mặt với một cái lỗ mũi to, nhất thời vô cùng đói bụng.

Đầu Trâu màu nâu, Mặt Ngựa trắng bạch, sau lưng còn có mấy người mang tướng mạo khác nhau, ặc, hẳn phải là quỷ.

Nàng vừa định mở miệng, lại nhớ tới lời dặn không thể nói chuyện, lập tức ngậm miệng. Lúc này Mặt Ngựa mới vỗ đầu Đầu Trâu, giễu cợt: "Bớt nói nhảm, tới âm phủ mà không phải đầu thai, lẽ nào là tới tham quan sao?"

Thật ra thì... cũng có vài phần là để tham quan, Cổ Tiểu Ma xấu hổ cúi đầu.

Không biết là ai quát nàng một cái, đầu đến nhe răng nhếch miệng. Cổ Tiểu Ma đi theo vị Đầu Trâu nom có vẻ ăn rất ngon kia, thuận lợi tiến vào điện đầu tiên.

Điện thứ nhất, tương truyền là do Tần Nghiễm Vương cai quản. Chuyên quản việc chết non và trường thọ ở nhân gian, biến mất khỏi sổ sinh tử, phải đứng đây để phân biệt quỷ hồn hiền dữ, sau đó đưa hồn phách đi chịu tù tội.

Đội ngũ hồn phách xếp hàng thật dài, người này theo sau người kia nhẹ nhàng đi lên bậc thang. Trên bậc thang có hai con đường dài, ở giữa bậc, sẽ có một vị phán quan xem xét công lao và sự nghiệp ở kiếp này của người, nếu như ưu khuyết bằng nhau, cứ đi đường bên trái, trực tiếp vào điện thứ mười đầu thai, nếu như công lớn hơn thì sẽ được ghi lại, cũng đi về phía bên trái, người đầu thai thường sẽ có được một cuộc sống tốt, nếu như tội lớn hơn công... vậy thì xin lỗi, bên trái không có chỗ cho người, bên phải có một tòa đài cao được đặt tên là Đài Nguyệt Kính. Có câu nói "trước Đài Nguyệt Kính không có người tốt", quỷ bị áp tới sẽ có thể nhìn thấy đủ mọi tội trạng trong kiếp này của mình rồi chịu đủ hành hạ, lúc này có hối cải cũng đã muộn màng, sự phồn hoa mê đắm của kiếp trước chỉ là thoáng qua, sau khi chết, thứ mang vào địa ngục chỉ có tội nghiệp cả đời.

Nhưng, quỷ hồn có thể đi sang bên trái thì rất ít, hơn phân nửa là động vật và tiểu hài tử. Cổ Tiểu Ma thấp thòm, nếu như có thể trực tiếp đi đến điện thứ mười thì không thể tốt hơn, nhưng nếu không... Chẳng biết liệu đứng trước Đài Nguyệt Kính có bị bại lộ không, tên Úc Lư kia, thời điểm máu chốt này lại chết ở đâu rồi!

Nàng theo hàng quỷ hồn chậm rãi tiến lên trước, lại không dám trắng trợn nhìn xung quanh, không thể làm gì khác hơn là để mặc số phận.

Có vài quỷ hồn thấy đáng về thể thảm của mấy quỷ hồn bị dẫn đến Đài Nguyệt Kính, bị dọa sợ đến run lấy bầy, không nhìn được mà gào khóc. Đầu Trâu và Mặt Ngựa đứng hai bên đường, quát vào đám quỷ đó, càng lộ vẻ thể thảm hơn.

Mũi của Đầu Trâu thật đầy đặn... Cổ Tiểu Ma si mê nhìn mấy lần, thành công quyến rũ được roi da của Đầu Trâu quất lên lưng mình, Cổ Tiểu Ma không nhìn được mà rên rỉ, lại nghe có vài con quỷ nịnh hót: "Không biết là cô nương thứ mấy bị phong thái của Ngu gia hấp dẫn rồi, phong thái của Ngu gia, trong âm phủ này không có quỷ hồn nào xứng đáng cả..."

Có nịnh hót thì cũng phải tôn trọng sự thật! Cổ Tiểu Ma khinh bỉ y, đúng lúc này Đầu Trâu đặc ý nhìn về phía nàng, cẩn thận quan sát, liền hừ mũi: "Xấu quá."

...

Bị một con bò mặt dài nói như thế, đúng là... quá uất ức.

Lúc về nhất định phải cắt mũi của nó làm thành đồ nhắm uống rượu, Cổ Tiểu Ma thầm siết chặt quyền, lại nghe quỷ sai kia nói: "Đúng vậy, chỉ là người phạm, sao có thể so được với tiên nữ chứ?"

Mặt Ngựa nghe thấy thì không nhìn được nói: "Trước đó vài ngày khi Thiên giới truy nã hai người kia, hừ, ta thấy dù có đẹp mắt thì thể nào chứ."

"Hai người nào?" Quỷ sai ngạc nhiên hỏi.

Đầu Trâu móc hai tờ giấy ra, Cổ Tiểu Ma cúi đầu, ghé mắt nhìn, lập tức cả kinh thất sắc.

Chữ không nhiều, nhưng hình vẽ lại vô cùng sinh động.

Trên giấy là bức họa của bạch y tiên tử, tay cầm kiếm, hai mắt đỏ như máu, là Diệp An.

Một tờ khác... Thanh sam bích nhãn, mi mục như họa, đương nhiên là Úc Lư.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 56

Úc Lưu đã bị Thiên giới truy nã rồi sao? Hắn có biết không? Hay còn cố ý gạt mình... đúng rồi, lúc trước Thủy Thất Yên nói khi đuổi Thanh Long khỏi trấn đó, động tĩnh lớn như vậy, Thiên giới không đi tìm hắn mới là lạ!

Nhưng trên tờ truy nã này không nêu lý do muốn bắt hắn, Thiên giới không có hành động gì lớn, có lẽ là vì muốn che giấu thân phận của hắn, thật buồn cười, trong lục giới này có ai lại không biết tới truyền thuyết Long thần ấy?

Cổ Tiểu Ma nghi ngờ trong lòng, lại không tiện biểu hiện ra ngoài, đang cân nhắc, lúc này mới phát hiện mình đã tiến lên bậc thang, một hòn phách trước mặt đã đi về phía bên phải, Phán Quan trước mặt đang nhìn nàng, quát lên: "Người tiếp theo."

Lập tức có quý sai mang gong cùm vào cổ nàng rồi kéo về phía trước, Cổ Tiểu Ma bị đau, suýt chút nữa đã ngã xuống, cứ như vậy mà lao đảo đi tới trước mặt Phán Quan, đầu đã cúi thấp như sắp chôn vào ngực.

"Ngẩng đầu lên." Phán Quan lười biếng nói.

Cổ Tiểu Ma hơi ngược mắt, nhưng ánh mắt vẫn nhìn xuống đất, nhìn dọc theo bậc thang, nàng thấy một đôi giày khá đắt tiền, phía trên giày là trường sam màu tím, lên nữa là thất lung màu vàng kim cùng một cây bút không lồ, lúc này đang không ngừng bay múa trên một quyển sách nhỏ.

"Họ tên là gì, thân phận địa vị, chết thế nào, lúc chết mấy tuổi, có công danh gì, thành thật khai báo."

Cổ Tiểu Ma khựng lại, tuy Úc Lưu đã dặn dù thế nào cũng không được nói chuyện, nhưng Phán Quan đã hỏi, sao nàng dám không đáp? Lại không thể nói tên thật, chỉ đành ngập ngừng: "Ta... ta tên là Tiểu Ma Cô."

Quý sai bên cạnh vạch đen đầy đầu, Phán Quan lại khá bình tĩnh, tất cả quý hồn, dù cao quý đến đâu thì đều phải qua một ải của y, gặp nhiều hòn phách, tên có lạ cũng không có gì phải bất ngờ.

"Năm nay mười bảy tuổi... ta... ta..." Cổ Tiểu Ma cả lăm hai tiếng, lại cảm thấy lúc này mình đang nguyên rủa bản thân, không bằng nói ra thứ gì đó hạnh phúc một chút: "Ta ăn no quá mà chết."

...

Đám quý sai đứng ở cửa cũng lặng người, phán quan vẫn rất bình tĩnh: "Nhà ở đâu?"

Cổ Tiểu Ma sững người, nhà? Phải nói thế nào? Nói là phái Thiên Diễn thì chắc chắn sẽ khiến người khác phải nghi ngờ, nhưng không nói lại càng dễ dàng khiến người khác nghi ngờ hơn. Nàng đảo mắt, nói đại: "Ta... ta không có nhà, ta là ăn mày lang thang."

"Ăn mày?" Phán Quan hỏi ngược lại: "Trông cách người ăn mặc cũng còn khá chỉnh tề."

Khóe miệng của Cổ Tiểu Ma co rút, thân y phục xám tro này của nàng chỉ hơn được một đĩa ăn mày bên đường cái thôi.

"Chết ở đâu?" Phán Quan đã có phần mất kiên nhẫn, mỗi ngày đều tới cả nghìn hòn phách, trừ những người quan trọng, những kẻ như Cổ Tiểu Ma thì chỉ cười ngựa xem hoa, lúc này đã lãng phí quá nhiều thời gian trên người nàng.

"À... trấn, trấn Thái An." Trong nháy mắt đầu của nàng xuất hiện địa phương này.

"Báo cáo Phán Quan đại nhân, ở trấn Thái An không có ăn mày nào tên là Tiểu Ma Cô." Quý sai lật danh sách, cau mày.

Cổ Tiểu Ma trầm lo lắng, chẳng lẽ sẽ bị vạch trần sao?

"Mấy năm gần đây trấn Thái An không mấy yên ổn, lưu dân cũng nhiều, hòn phách mất nguyên quán không thể đếm hết." Phán Quan gạt đầu, sai một quý sai khác: "Mang nàng ta đến chỗ Đài Nguyệt Kính rồi quyết định sau."

Xích sắt trên cổ bị kéo căng, Cổ Tiểu Ma đi theo quý sai, chỉ cảm thấy chân mình đang run rẩy. Nếu lên đài này mà bị soi ra Diệp An, nhất định nàng phải chết không thể ngờ.

Trước đài cao một trượng, một chiếc gương đồng cao một trượng phải mười người mới có thể ôm hết, thân mình vàng óng, lại bị một luồng tử khí thần bí bao quanh hết đợt này tới đợt khác, mù mù mịt mịt.

Cổ Tiểu Ma bị đẩy lên, lòng vô cùng sợ hãi, chỉ đành phải suy nghĩ vài hình ảnh tốt đẹp, không ngừng cố gắng suy nghĩ, lòng lại đảo qua khuôn mặt của Diệp An và Úc Lưu, dù làm cách nào cũng không thể vứt bỏ được.

Nàng đang bối rối thì nhìn thấy vẻ mặt bàng hoàng của mình trong gương, không lâu sau lại cười cười, trùng mắt với nàng. Cổ Tiểu Ma ngu người, bản

thân trong kính như đang diễn một vở kịch, mà nội dung kịch là một tiểu hài tử vừa sinh ra đã trở thành ăn mày, giống như lời miêu tả vừa rồi như đức. Quý sai bên cạnh mang gương mặt mập mạp, thoát nhìn rất hiền lành, hướng chỉ lại không nhìn ra được manh mối gì, liền gật đầu nói: "Ngươi, tên của ngươi, không có trong danh sách, dù, dù không có ưu khuyết điểm, nhưng, cũng không thể sang, sang bên trái. Vậy, vậy không bằng tới chỗ Diêm La Vương đại nhân... ghi chép lại một chút, rồi... lại đến điện thứ mười."

Cổ Tiểu Ma mừng rỡ, vội vàng nhảy xuống khỏi Đài Nghiệt Kính, khách sáo nói: "Vậy làm phiền quý sai đại nhân."

Quý sai kia gật đầu: "Vậy, vậy đi theo bên này."

Nàng theo sát, bỏ lại điện đầu tiên sau lưng, nhưng hiển nhiên Đài Nghiệt Kính này đã bị người khác động tay động chân, còn có cả Úc Lưu đã từng dặn nàng không được nói chuyện, hẳn lần này không có vấn đề gì, có lẽ có cao nhân tương trợ. Phần lớn khả năng vị cao nhân này chính là Úc Lưu, nghĩ đến việc hẳn vừa ở cạnh nàng, Cổ Tiểu Ma không khỏi mừng rỡ, lòng lại có chút nhẹ nhõm, không hề sợ hãi như lúc bắt đầu nữa.

Tâm tình khoái trá này duy trì đến trước khi đẩy cánh cửa ở điện thứ hai.

Điện thứ hai, theo truyền thuyết là do Sở Giang Vương trông coi cả một vùng biển rộng lớn, dưới tầng đá ngầm phía chính Nam, gọi là địa ngục Hoạt Đại. Tung hoành tám nghìn dặm, bên trong có mười sáu địa ngục nhỏ như Hắc Vân \*(mây đen), Phần Niệu (phân thối), Ngũ Xoa (chĩa năm răng, trong địa ngục này quỷ thường bị đâm), Cơ Nga (đói), Tiêu Khát (khát), Nùng Huyết (chảy máu tươi), Đồng Phủ (nấu một chảo đồng), Đa Đồng Phủ (nấu nhiều chảo đồng), Thiết Khải (bỏ vào cối xay sắt), Bân Lượng (đong lường), Kê Tiểu (gà mổ), Hôi Hà (ao tro), Chúc Tiết (chặt khúc), Kiếm Diệp (gươm lá dâm), Hồ Lang (sói ăn thịt), Hàn Băng (hồ băng lạnh giá). Chuyên trừng phạt hạng người tiểu nhân, hơn phân nửa là bọn cường đạo tặc tử.

(\* trong () là hình phạt ở từng địa ngục)

Cổ Tiểu Ma cứ đi như vậy, một đường chỉ nhìn dưới chân, không ngừng niệm a di đà Phật. Phạm chí một lỗi nhỏ đã bị hành hạ như thế, suy nghĩ lại, nàng còn từng giết người đấy! Thật đáng buồn... Cổ Tiểu Ma rất buồn bực, trên đời này, kẻ không sát sinh được mấy người? Trừng phạt như thế, Diêm Vương không ngại phiền sao...

Khi thần hồn nàng còn đang dạo chơi, cửa lớn của điện thứ ba đã mở ra.

Điện thứ ba, tương truyền là do Tống Đế Vương trông coi địa ngục Hắc Thằng nằm dưới tầng đá ngầm hướng Đông Nam của đáy biển. Rộng tám nghìn dặm, trong có bố trí Hầm Lỗ (muối mặn), Ma Hoán Giả Nữ (gông xiềng), Xuyên Lặc (đục sừng), Đồng Thiết Quát Kiếm (nạo mặt), Quát Chi (nạo chảy mỡ), Kiếm Tể Tâm Can (móc tim gan), Oát Nhãn (móc mắt), Sẩn Bì (lột da), Nguyệt Túc (cắt chân), Bạt Thủ Cước Giáp (rút móng tay chân), Hấp Huyết (hút máu), Đào Điều (treo ngược), Phân Tủy (xé xương tủy), Thư Chú (ăn giò bọ), Kích Tật (đập vào đầu gối), Bả Tâm (bóp tim). Mỗi một địa ngục tương ứng cho một tội đã phạm phải, nhưng hình phạt lại nghiêm khắc hơn gấp mấy lần.

Qua một điện này khiến cho Cổ Tiểu Ma cảm thấy vô cùng ghê tởm, nhưng khi nàng nhớ lại quá trình nấu nướng của mình thì lại sợ đến xanh mặt. Không biết tại sao, khi nàng lần lượt đi ngang qua từng pháp trường, chỉ nghe thấy tiếng leng keng của hình cụ và những gương mặt người vận vẹo, lại chẳng hề nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết nào. Cổ Tiểu Ma không dám tưởng tượng đến kết quả bị bắt, chỉ đành miễn cưỡng theo sát quý sai, cố không nhìn hai bên, bụng đã chẳng còn đói, chỉ cảm thấy có chút buồn nôn.

Cứ như thế mà đi qua điện thứ tư, từ này tới giờ chỉ mới mất vài canh giờ, nàng cũng không thấy mệt. Tham quan âm phủ một lần, Cổ Tiểu Ma đã có suy nghĩ ăn chay nửa đời sau, phải thường xuyên làm bạn đèn trước Phật Tổ, hi vọng ngày sau tới âm phủ còn có thể dễ chịu hơn. Dù... chuyện này rất khó xảy ra.

Điện thứ năm, Diêm La Thiên Tử.

Địa ngục Khiếu Hoán nằm hướng Đông Bắc của tầng đá ngầm dưới đáy biển, cũng được xem như là trung tâm của âm phủ. Mọi chuyện quản lý đều nằm ở vùng trung tâm này, giống như trên Thiên Điện, Mạc Vi và Thu Tinh ngự trên ngọn núi lớn nhất.

Cổ Tiểu Ma lại thả hồn rong chơi, may mà cuối cùng chỗ này đã không còn ác liệt như ba tầng trên. Tuy là lòng đất nhưng vẫn rộng rãi sáng ngời, nhỏ hơn mấy điện trước khá nhiều, chỉ có một tòa trạch viện nhỏ. Thỉnh thoảng lại có vài người bị xích, khắp thân là vết máu loang lổ đi qua, truyền thuyết nói đây là nơi linh hồn bị tù đầy sau khi rời khỏi ba điện trên, chuyển tới điện thứ năm chờ Diêm La phán xét, hoặc là đầu thai hoặc là tiếp tục đến điện thứ sáu để bị tra tấn, tất cả đều phải dựa vào tâm trạng của lão nhân gia Diêm La Thiên Tử.

Một đường này quý sai kia không hề nói lời nào, lúc này mới mở miệng lên tiếng: "Ngươi, ngươi cứ ở đây đợi một chút."

Cổ Tiểu Ma gật đầu, không biết Úc Lưu có ở đây không, nên bót nói thì tốt hơn.

Ai ngờ quý sai kia vừa đi thì chính là một canh giờ, Cổ Tiểu Ma đứng lâu, cuối cùng không nhìn được nên phải ngồi xổm trước cửa điện thứ năm, nhìn từng về mặt chết lặng, người thiếu tay chân đi qua trước mặt nàng. Lúc hồn rời khỏi xác đều rất mờ ảo, nhưng đến âm phủ lại có thân thể, không khác người bình thường là bao. Cũng may là như thế, nếu không chỉ cần Cổ Tiểu Ma vừa bước vào âm phủ thì sẽ bị người khác vạch trần ngay. Thứ tương đối biến thái chính là những địa ngục nhỏ dùng để tra tấn kia, dù là rút gân lột da xương, cắt cổ tay hay bóp tim, chỉ ngay tiếp theo thôi sẽ khôi phục trạng thái cũ, lại tiếp tục hành hạ, ngày ngày phải chịu nỗi đau khổ cùng cực.

Nhân quả báo ứng, nhân quả, báo ứng.

Nếu thế gian thật sự công bằng đến thế, vậy Úc Lưu, và cả những chuyện đau thương mà hắn từng gặp, cuối cùng thì ai sẽ là người đền đáp?

Ai cũng phải trả giá cho sự tham lam và ích kỉ của mình.

Hoặc là... tất cả những chuyện này đều không đáng để tồn tại. Những vị thần, người, yêu, ma khiến hấn bị tổn thương đều phải chết, đều phải đến nơi âm ty này mà chịu hành hạ gấp trăm lần.

Nàng siết chặt năm ngón tay, vẻ mặt dần trở nên vô cùng dữ tợn. Thanh sam nam tử dần phai mờ trong suy nghĩ của nàng, càng lúc chỉ còn có cừ hận, cừ hận đến ngất trời, thấp thoáng như có tiếng nữ tử ngông cuồng cười lớn, lòng nàng, một mảnh hoang vu.

"Diêm La đại nhân đang đợi, ta, ta sẽ đưa ngươi vào."

Chẳng biết từ lúc nào mà quý sai kia đã đứng trước người nàng, Cổ Tiểu Ma như vừa tỉnh mộng, phát hiện tay chân mình lạnh như băng, không biết từ lúc nào đã đưa tay đặt lên thanh kiếm gì kia.

Tại sao nàng có thể có suy nghĩ đó, giống như muốn đồng vu quy tận cùng lục giới. Chẳng lẽ... là Diệp An đang dần không chế ý thức của nàng?

Nàng cả kinh, Diệp An ngủ yên mười bảy năm, hôm nay Thiên giới phát hiện ra nàng, đương nhiên nàng sẽ không chịu ngồi chờ chết. Đợi đến khi cướp được thân thể, không biết sẽ lại có thêm bao nhiêu sinh linh vô tội phải mất mạng oan uổng đây?

Lưng Cổ Tiểu Ma nhiễm một tầng mồ hôi lạnh, vô thức đi theo quý sai kia, đợi nàng bắt đầu xem xét bốn phía, lại phát hiện mình vừa tới một chỗ tối, không còn mấy đã quý khi này nữa. Lòng nàng lấy làm kì lạ, chẳng lẽ Diêm La Thiên Tử thích đợi ở chỗ này ư?

Nàng rất buồn bực, quý sai kia lại không nói gì thêm, chỉ dẫn đầu, dáng vẻ vô cùng cung kính. Cổ Tiểu Ma cũng học theo, có điều chỉ duy trì chưa được nửa nén hương thì cả người đã đau nhức, nàng không muốn mở miệng nói chuyện, nhưng cuối cùng cũng không thể kìm chế được nữa: "Quý sai đại nhân?"

Quý sai kia không nhúc nhích.

"Quý sai... này, này quý sai đại nhân?"

... Quý sai kia vẫn không thêm nhúc nhích.

Lúc này Cổ Tiểu Ma mới phát hiện có chỗ không đúng, vỗ nhẹ lên bả vai hấn, nghi ngờ gọi: "Quý..."

Trong nháy mắt, quý sai kia ngã về phía trước, té úp mặt xuống đất. Cổ Tiểu Ma hoảng sợ lui về sau từng bước, sau lại vội vàng muốn tiến tới đỡ hấn dậy, có điều vừa mới bắt lấy tay của hấn, chỉ thấy tay áo mềm nhũn, trên đất chỉ còn mỗi một bộ y phục của quý sai, quý sai bên trong đã biến mất.

Cổ Tiểu Ma thâm lo lắng, lập tức ngẩng đầu, bốn phía vẫn tối đen như mực.

Nhưng nàng cảm thấy, có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào nàng ở nơi nào đó.

Nếu như quý sai này có vấn đề, vậy chắc chắn lúc ở Đài Nghiệt Kính sẽ không thể thuận lợi như thế. Như vậy, rất có thể kẻ này tới để giúp nàng.

Cổ Tiểu Ma thử hỏi: "... Có phải... Úc Lưu không?"

Có tiếng y phục ma sát với nhau trong bóng tối, dần lộ một bóng người cao gầy. Mỗi Cổ Tiểu Ma cong lên, đang muốn đi về phía trước, lại thấy bóng dáng kia càng tiến càng gần, sau đó dừng lại trước người nàng, mũ trùm đen trượt xuống, để lộ một đầu tóc dài màu bạch kim.

Nụ cười của nàng cứng lại nơi khóe môi.

"Từ Vi?"

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 57

"Ngài... sao ngài lại ở đây, quý sai kia do ngài phái tới sao?"

Qua hồi lâu.

Cổ Tiểu Ma vô lực hươ hươ tay trước mắt người đối diện.

Đôi mắt tím kia khẽ chuyển, lúc này Từ Vi mới nhìn về phía nàng, trầm giọng hỏi: "Nàng nói gì?"

...

"Ta ở đây chờ nàng." Từ Vi thản nhiên nói: "Nàng vừa mở miệng thì ta đã phát hiện ra khí của nàng, vì vậy mới tạo ra một quỷ sai giúp nàng qua khỏi Đài Nghiệt Kính.

"Thì ra là thế." Cổ Tiểu Ma vỗ lễ, không khỏi cảm thấy vô cùng may mắn: "Đa tạ ngài."

Nàng lại không khỏi lo lắng cho Úc Lưu, lặng người trầm tư một lúc, vừa ngẩng đầu đã thấy Từ Vi còn đang nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt, từ nhân ngập tràn vẻ mê mẩn.

Cổ Tiểu Ma chợt thấy có chút lúng túng, từ lần từ biệt trước, đến lúc gặp nhau, cả hai vẫn luôn ở vị trí đối địch.

Thậm chí, cũng bao gồm cả lúc này.

Đương nhiên nàng không ngốc đến mức chủ động nhắc tới vấn đề về lập trường, chỉ gãi đầu nói: "Sao ngài biết ta ở đây?"

Từ Vi hơi ngần ra, rũ mắt, trầm mặc hồi lâu. Đang lúc Cổ Tiểu Ma cho rằng hắn không nghe thấy, đột nhiên hắn nhích gần tới nàng hơn một chút, nói khẽ: "Ta vẫn... theo dõi nàng."

Biểu cảm thần thờ của hắn lại không hợp hoàn cảnh rồi.

Nhưng Cổ Tiểu Ma hoàn toàn không phát hiện, chỉ cảm thấy lời này do một kẻ nghiêm túc như hắn nói ra, hiệu quả vô cùng đáng sợ. Cả người nàng run lên, lui về sau một bước: "Ngài ngài ngài ngài vẫn theo dõi ta..."

"Lúc Thanh Long bắt nàng, cả lúc trên đảo Thanh Nguyên, ta vẫn luôn theo dõi nàng." Từ Vi lẳng lặng nói, có lẽ là do vẻ mặt của hắn quá thần thánh, khiến Cổ Tiểu Ma quên mất sự hoảng sợ lúc mới vừa rồi, vô đầu: "Vậy à... nếu vẫn luôn theo dõi thì sao lại không ra gặp ta? Ta rất nhớ ngài đấy, ha ha ha ha."

Nửa câu sau tuyệt đối là nịnh hót. Cổ Tiểu Ma đã sớm quên sạch về Từ Vi không còn một mống nào, hôm nay nhớ tới, cũng chỉ là lúc nàng quen Thiên Nghiêu, còn có cả đoạn ký ức lúc còn ở trên Thiên giới.

Từ Vi không trả lời, chỉ nhìn nàng, Cổ Tiểu Ma có chút chột dạ, liền nói tiếp: "Ta tới tìm lục sư huynh của mình, ngài có thể... có thể giúp ta chút không?"

Hắn gật đầu, Cổ Tiểu Ma mừng thầm, nhưng không ngờ hắn lại nói: "Ta tới tìm Long thần chuyển thế."

Tôi bắt Úc Lưu?

"A ha ha, ai thế..." Nàng giả vờ ngây thơ vô hại.

...

Dường như nàng đã quên, Từ Vi vẫn luôn "theo dõi" nàng.

Hắn như không phát hiện ra sự lúng túng của nàng, bình tĩnh hỏi: "Nàng có thể giúp ta chứ?"

"Thiên giới... nhất định phải bắt chàng sao?" Nàng không hỏi vì sao, chỉ hơi cúi đầu, khó khăn nói: "Úc Lưu đã không muốn báo thù, cũng sẽ không đảo loạn lục giới, ngay cả như vậy... cũng không được sao?"

Nàng rũ mắt, vẻ mặt bi thương đến thế, hết như bạch y nữ tử của nhiều năm trước. Một câu nói "ta thích chàng" đầy ngượng ngùng kia vẫn còn ở bên tai, nhưng hắn chỉ mang vẻ mặt ngờ nghệch đó, chẳng hiểu gì.

Cái gì cũng không hiểu!

"... Ta không biết." Hắn vờ như không thấy được dáng vẻ này của nàng, lời nói có hơi nhanh: "Ngọc Đế hạ lệnh, nhất định phải bắt được nàng và hắn... Ta vẫn gạt Ngọc Đế, trừ tóa thần tứ phương, không ai biết nàng là 'nàng ấy'..."

Cổ Tiểu Ma ngần ra, Từ Vi lại tiếp lời: "Nếu như nàng có thể giúp ta bắt Long thần chuyển thế, đến lúc đó ta sẽ cầu xin Ngọc Đế, chắc chắn ngài sẽ nể tình mà tha cho... Điệp An..."

Cả người nàng chấn động, như thần hồn vừa quay về thể xác.

"Mãi đến hôm nay, ngài mới phát hiện... Nàng đã bước vào lòng ngài từ lâu rồi sao?" Cổ Tiểu Ma lặng lẽ che trái tim nhói lên của mình, trên khuôn mặt tái nhợt lại có chút vẻ vui mừng, nói đến cùng, Điệp An cũng chỉ là một nữ tử si tình đáng thương mà thôi.

Từ Vi đỡ nàng, khẽ hỏi: "Nàng thấy không khỏe ở đâu sao?"

"Nếu ta nói..." Nàng không đáp lời hắn, chỉ nói: "Ta không phải Điệp An, ngài còn có thể chờ cho ta như thế không?"

Từ Vi hoảng hốt, nhìn nét mặt bỗng trở nên quật cường của nàng.

"Điện An mà ngài muốn tìm, có thể đang ở trong cơ thể của ta... Nhưng ít nhất hiện tại, ta không phải nàng ấy..." Nàng kiên định nói: "Cho dù bây giờ nói ra điều này thì có lẽ ngài sẽ bắt ta, nhưng ta vẫn muốn nói lại một lần nữa, ta tên là Cổ Tiểu Ma, ngài hãy nhớ kĩ."

Dứt lời đã không đợi hấn nói thêm, Cổ Tiểu Ma đi về phía trước mấy bước, vội nói lớn: "Ta muốn tới chỗ Diêm La Thiên Tử, nếu không sẽ không đến được điện thứ mười." "

Từ Vi đứng tại chỗ, trong bóng tối chỉ có mái tóc bạch kim của hấn đang tản ra ánh sáng nhu hòa.

Lòng vô cùng buồn bực, qua chừng ấy năm, cuối cùng hấn mới hiểu được.

Vất vả lắm mới tìm được nàng, nhưng cũng không phải nàng.

Nhưng nếu nàng không phải là nàng, trông nàng đau đớn, vì sao hấn lại khó chịu như vậy?

"Nếu giờ nàng ra ngoài sẽ bị quỷ sai bắt được." Đột nhiên Từ Vi nói: "Nàng đã mở miệng nói chuyện trong điện đầu tiên, để lộ dương khí, nếu không có kết giới của ta, rất nhanh thôi nàng sẽ bị phát hiện."

Cổ Tiểu Ma sững người, vội la lên: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Lúc này, nàng rất muốn ta thả hấn đi sao?"

Thân thể nàng cứng đờ, lại vò đầu mà cười: "Ha ha ha ha, nói vậy rồi, ta muốn đến điện thứ mười trước..."

"Nàng thật lòng với hấn, hấn cũng thật lòng với nàng sao?" Từ Vi thần nhiên nói.

"Đương nhiên rồi." Nàng không chút nghĩ ngợi: "Ta và Úc Lưu..."

"Hấn thật sự... không lừa nàng sao?"

Cổ Tiểu Ma ngẩn ngơ, trí nhớ như đang sắp xếp lại, nhanh chóng quay về. Nàng chạy lên cầu thang, chạy băng qua hàng lang dài, đẩy cửa phòng. Úc Lưu đứng ở nơi ánh sáng rực rỡ nhất, lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt như có chút bi thương.

Hấn không lừa nàng đâu phải không?

"Đương nhiên là không." Cổ Tiểu Ma khẳng định: "Chắc chắn chàng sẽ không gạt ta."

Từ Vi không nói thêm gì nữa, chỉ than nhẹ một tiếng, mở miệng: "Ta giúp nàng đến điện thứ mười."

Thần Đế đến âm phủ, đây là một chuyện lớn nghìn năm khó gặp. Diêm La Thiên Tử tự mình khom người nghênh đón, nếu không phải quỷ sai sau lưng nhắc nhở, có lẽ ông cũng chẳng thấy được Cổ Tiểu Ma đang méo miệng quắp cổ ở phía sau.

Khiêm tốn! Nàng roi lệ, sao nàng không thể khiêm tốn một chút...

Diêm La Thiên Tử đang đánh giá nàng, hoặc là nói một cách tình cảm thuận miệng hơn một chút, Thần Đế dắt một nữ quỷ tới chơi, đúng là chuyện lạ. Cổ Tiểu Ma sờ ngọc dẫn hồn bên người, lại liếc mắt nhìn thấy kết giới vô hình kia, miệng ngậm chặt, chỉ sợ vừa mở miệng đã khiến Diêm La Thiên Tử nghĩ được dương khí, thế thì xong chuyện.

Các loại quỷ từ lớn đến nhỏ bao gồm cả Đầu Trâu Mặt Ngựa đều đang quỳ trên đất, sau khi Diêm La Thiên Tử nhã nhặn khom người, Từ Vi sừng sốt được một nén hương, vô cùng thẳng thắn nói: "Ta muốn đến điện thứ mười."

... Có thể khiêm tốn hơn được không? Cổ Tiểu Ma tiếp tục roi lệ, đừng có để lộ ý đồ rõ ràng đến thế được không...

Dù Diêm La đại nhân đã nhiều lần bày tỏ thành ý muốn đích thân dẫn đường, nhưng cuối cùng phát hiện Từ Vi quá cố chấp nên chỉ cần một Đầu Trâu dẫn đường là được. Vì Cổ Tiểu Ma vẫn cúi đầu nên không hề thấy được dáng vẻ của Diêm La Thiên Tử ưu nhã đến đâu, chỉ xoay người bám theo, mới vừa bước vào cửa lớn của điện thứ sáu, lại nghe Đầu Trâu bên cạnh nín hót một tiếng "Từ Vi Đại Đế", nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, đúng lúc này Đầu Trâu cũng đang ghé mắt nhìn nàng, hai người đều sừng sốt.

Chẳng phải là Đầu Trâu vừa rồi còn vung roi quát nàng đó sao? Đúng là oan gia ngõ hẹp. Cổ Tiểu Ma có chỗ dựa sau lưng, liền không chút kiêng kị mà nhìn vào mũi của hấn, chỉ cảm thấy con đoi trong bụng đang bắt đầu trào dâng. Khuôn mặt của nàng vừa có phần tái nhợt, lại vừa có vẻ âm trầm, không khác những nữ quỷ khác là mấy. Tuy Đầu Trâu đã gặp nhiều loại quỷ, nhưng vẫn bị ánh mắt trắng trợn này của Cổ Tiểu Ma làm nổi da gà.

Qua điện thứ sáu do Biện Thành Vương cai quản địa ngục Đại Khiếu Hoán, lại qua điện thứ bảy do Thái Sơn Vương cai quản địa ngục Nhiệt Nảo, điện thứ tám do Đô Thị Vương cai quản địa ngục Đại Nhiệt Nảo, điện thứ chín do Bình Đẳng Vương cai quản địa ngục Đại A Ty. Những tầng ngục nằm dưới tầng đá ngầm dưới biển này đều được chia thành mười sáu địa ngục nhỏ, bắt đầu từ điện thứ sáu, Cổ Tiểu Ma mới phát hiện hình phạt ở mấy điện trước chỉ đều là trò trẻ con! Đập xương, rút gân, quạ mổ tim gan, chó ăn tràng phổi, ném người vào dầu sôi, rút lưỡi nhổ răng, lấy óc trét vào mình nhím, chum

đầu cạo nạo... Khiến Cỗ Tiểu Ma cảm thấy mấy địa ngục này rất giống một phòng bếp khiến người ta phải ghê tởm..

Từ Vi lại nhìn thẳng, mặt chẳng có biểu tình gì lạ với những cảnh tượng khiến người khác sợ hết hồn hết vía kia. Hắn dắt theo Cỗ Tiểu Ma, vì thế nên tốc độ của nàng cũng nhanh hơn, đi qua mấy điện sau này cũng không phải mất nhiều thời gian.

Cỗ Tiểu Ma liếc mắt sang, mắt tím như thường, không có gì khác biệt. Nàng cảm thấy bị hấn nắm tay kéo đi thì có chút không được tự nhiên, nhưng lại không dám vùng ra, cả người đều vô cùng khó chịu. Lòng vô cùng mâu thuẫn, vừa mong Úc Lưu mau tới gặp nàng, lại vừa mong Úc Lưu chạy thật xa vĩnh viễn không được hiện thân.

Cuối cùng, cửa lớn điện thứ mười như ẩn như hiện trước mắt.

Một điện đặc biệt nhất ở âm phủ, do Chuyển Luân Vương trông coi, ở dưới tầng đá ngầm của cõi u minh, nằm hướng chính Đông, đối diện trực tiếp với ngũ giới vẫn đục.

Đầu Trâu giới thiệu một chút, sau đó mới mở cánh cửa nặng chịch của điện thứ mười. Cỗ Tiểu Ma tròn mắt nhìn một lần khi vẫn đục bao phủ mình. Chờ đến khi trục khí tan hết, đập vào mắt chính là sáu cây cầu, chia ra làm vàng, bạc, ngọc, đá, gỗ và Nại Hà.

Căn cứ theo luật cõi âm, chia thành các đường thai noãn thấp hóa sanh\*, khiếm khuyết, hai chân, bốn chân, nhiều chân, các loại... Các loại sinh linh sau khi chết hóa quỷ, cộng thêm công đức lớn nhỏ thì lần lượt theo thứ tự đi đến cầu tương ứng để đầu thai

(\*Tứ sanh trong sáu nẻo luân hồi: Thai-sanh là chúng-hữu-tình từ nơi thai tạng mà sanh ra, như loài: voi, ngựa, trâu, dê, heo, lừa... Noãn-sanh là chúng-hữu-tình từ nơi trứng mà sanh ra, như loài ngỗng, công, se sẻ, anh vũ, nhạn... Thấp-sanh là chúng-hữu-tình từ nơi chỗ ướt mà sanh ra, như loài trùng, muỗi, đĩa... Hóa-sanh là chúng-hữu-tình chẳng nương nơi nào, từ nơi không mà bỗng hiện ra đủ thân mình và chi phận, như chư thiên, loài ở Địa ngục...)

Cây cầu bằng vàng kia vô cùng chói mắt, quỷ hồn được đi trên đó cũng rất ít. Cỗ Tiểu Ma thấy không có nhiều người trông chừng xung quanh, liền âm thầm quyết định, đợi đến lúc nàng tới đây, nhất định phải chuồn êm lên cây cầu kia.

"Năm cây cầu vàng bạc ngọc đá gỗ này căn cứ vào công đức mỗi người, tương ứng từ cao tới thấp." Đầu Trâu thấy Từ Vi dừng lại nghỉ chân, có ý lấy lòng nên mới giải thích cận kề: "Nhưng ngoài năm cầu này còn một cây cầu khác để làm gì? Cây cầu cuối kia vô cùng hỗn tạp, người đi qua cây cầu này, kiếp sau có thể không phú thì quý, cũng có thể chỉ là một con kiến hôi nhỏ bé, tất cả đều nhờ vào tạo hóa của bản thân."

Cỗ Tiểu Ma hiểu ra, không thể trách vì sao thế nhân lại có nhiều người đi qua cầu Nại Hà đến thế, nói vậy, tội nhân của các giới rất nhiều, nhưng không ai lại chịu đi trên cây cầu đá và gỗ kia, chỉ muốn đánh cược trên cầu Nại Hà một lần.

Ở cây cầu cuối cùng, có một nữ tử trẻ tuổi, mặc y phục bằng vải thô, dung mạo thuộc hàng tuyệt thế đang coi chừng một nồi canh lớn, không ngừng khuấy. Mỗi người qua cầu đều uống một chén canh của nàng, sau khi uống cạn, vẻ mặt dần trở nên mê man, thần thờ tiến vào cửa luân hồi.

"Đó là Tôn Thần Mạnh Bà." Đầu Trâu nói với vẻ mặt đầy hâm mộ.

Thì ra Mạnh Bà không phải là một lão thái thái, đầu Cỗ Tiểu Ma đầy vạch đen, nói vậy thì có lẽ nàng kia cũng không phải họ Mạnh đâu..

Nàng đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên có mấy tiếng ồn truyền tới từ sau lưng, chỉ thấy một đám sương mù bay qua trước mặt, trực tiếp bay tới trên đài ngũ giới. Cỗ Tiểu Ma không hề để ý tới cái đài trôi nổi trên không trung kia, lần này vừa nhìn, chỉ thấy bên trên có một người mang dáng vẻ kì quái đang ngồi, một thân hắc y viền vàng vô cùng hoa lệ, có điều lại có hai cái đầu, một mặt to một mặt nhỏ, vừa xanh xao vừa xám xịt, vừa kinh khủng lại vừa buồn cười, Cỗ Tiểu Ma phì cười một tiếng, vất và kim nén bản thân.

Nói vậy đây chính là Chuyển Luân Vương rồi. Vốn ông ta còn đang nghe bẩm báo, đang muốn nói chuyện với Từ Vi Đại Đế, nhưng lại nhìn thấy hành động vừa rồi của Cỗ Tiểu Ma, nhất thời xụ mặt.

Tương truyền trời sinh Chuyển Luân Vương tính tình vô cùng kiêu ngạo, ghét nhất là có người bàn tán về vẻ bề ngoài của ông ta. Theo ông, trong lục giới, cho dù người là vua hay ma sát yêu linh, một ngày nào đó đều phải tới nơi này báo cáo, giờ lại thấy Cỗ Tiểu Ma không vừa mắt, ngay cả Từ Vi trước mặt nàng ông ta cũng không màng tới, hừ lạnh một tiếng rồi bỏ qua.

"Có người tự tiện xông vào âm phủ." Quỷ sai bên người nghị luận: "Không biết là ai mà có gan lớn đến thế, Diêm La đại nhân còn phải triệu kiến cả Chuyển Luân Vương, hần người này không hề đơn giản."

Là... lục sư huynh sao? Cỗ Tiểu Ma thầm vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 58



Chuyển Luân Vương đã đi khỏi nhưng hồn phách trên sáu cây cầu vẫn không ngừng đi lại, không hề có chút khác biệt nào. Có điều đỉnh đài trôi nổi bên trên lại trống không, hiện ra một cái ghế đá vô cùng to lớn. Cô Tiểu Ma còn đang suy nghĩ không biết có nên tiến lên xem không, lại thấy Từ Vi cau mày, bước từng bước về phía đỉnh đài kia, nhất thời dưới chân sinh ra một đóa hoa sen, nâng hẳn lên hư không, ánh sáng thánh khiết tỏa quanh những cánh hoa, quấy sai ở cửa và hồn phách trên sáu cầu nhìn mà choáng váng. Cô Tiểu Ma chần chờ một chút, kéo ống tay áo Từ Vi, cũng đi theo.

Nhìn từ bên dưới thì đỉnh đài này không cao là mấy, cũng không quá rộng lớn, có lẽ là vì chỉ vừa nhìn đã có thể thấy được cái ghế đá kia, vậy mà lên tới phía trên mới phát hiện cả một tòa đài cao chỉ bày đầy ghế đá, xoay trái xoay phải, vô cùng mất trật tự, chỉ có cái ghế đá trông thấy từ bên dưới kia là còn ngay ngắn, đám còn lại trông vô cùng hỗn loạn.

Cô Tiểu Ma gãi đầu, nhìn Từ Vi hồi lâu, lúc này mới nói khẽ: "Cái đài này có chút kì lạ."

...

Cái này còn cần người nói sao, ai cũng nhìn ra được đây có được không? Cô Tiểu Ma vô lực đi quanh đài một vòng, Đầu Trâu ở bên dưới đã gấp đến độ dậm chân: "Thần Đế, ngài không thể tự tiện xông vào Đài Chuyển Luân được!"

Cô Tiểu Ma lại lưu luyến nhìn mũi của hắn một cái, Từ Vi đã hoàn toàn ngó lơ Đầu Trâu, chỉ vô cùng tò mò mà sờ lên cái ghế đá kia, nói: "Ta đã từng tới âm phủ mấy lần, nhưng chưa bao giờ tới điện thứ mười này..."

Bố cục như vậy, hẳn là muốn che giấu thứ gì đó. Cô Tiểu Ma nhìn khắp bốn phía, đây là nơi chúng sinh linh đầu thai, nhưng chỉ có sáu cây cầu nhỏ, ngoài chúng ra, không còn có cửa hay sân nào khác. Nói như thế, những hồn phách đặc biệt kia sẽ phải tới nơi nào?

Âm phủ vẫn luôn vận hành theo quy luật, đã lâu rồi chưa từng có dị động nào như thế.

Chín vị Đại Điện Chủ tề tựu trong điện thứ năm, Diêm La Thiên Tử cau mày, quấy sai ở điện thứ nhất đang run rẩy co thành một cục, trông chừng không nghiêm, khiến âm phủ rơi vào đại loạn, tội danh tương đối nghiêm trọng.

"Người này qua được điện thứ tư rồi bỗng nhiên mất tích, các người... lại không phát hiện được chút gì sao?"

"Diêm Vương thứ tội, tiểu vương đã kiểm tra, người này không thân chỉ có hồn, là vật chết." Tàn Nghiễm Vương thân đầy mồ hôi lạnh nói.

"Sao hắn lại xông và nơi âm phủ lục giới muốn tránh cũng không kịp này?" Tống Đế Vương cất lời: "Tìm chết sao?"

Đây là câu nói nực cười cỡ nào, tới âm phủ, vốn đã là người chết. Chuyển Luân Vương hừ lạnh một tiếng, hai đầu nhìn xung quanh, không nói gì.

"Chuyển Luân ái khanh, người có ý gì không?" Diêm La Thiên Tử hỏi.

"Người này tự tiện xông vào âm phủ, lại là vật chết, hẳn là tới vì hồn phách kia." Đầu nhỏ của Chuyển Luân vương nói chuyện: "Thiên Tử có còn nhớ vài ngày trước đột nhiên có một hồn phách vô cùng kì lạ vọt tới trấn Thái An, toàn thân nám đen, không thể đầu thai nên mới phải ở lại điện thứ mười không?"

Diêm La Thiên Tử gật đầu: "Theo ý của ái khanh, người nọ đến vì hồn phách kia?"

Hai cái đầu kiêu ngạo của Chuyển Luân Vương gật một cái.

"Nói vậy, ắt hẳn chúng ta phải xem chừng điện thứ mười cho thật kĩ." Ngũ Quan Vương thật thà nói.

"Cũng không cần." Lúc này vẻ mặt của Chuyển Luân Vương rất kì lạ, khiến người khác không nhìn được mà tò mò: "Hồn phách đặc biệt vẫn bị ta giữ lại trong Đài Chuyển Luân, không ai có thể phá nổi Chuyển Luân trận của ta."

....

Chính vào lúc này, Từ Vi và Cô Tiểu Ma đang cau mày nhìn mấy cái ghế đá kia.

"Ngài nói xem phía sau bọn chúng có thể có cơ quan gì không?" Cuối cùng Cô Tiểu Ma đã không nhìn được mà phải mở miệng nói chuyện, lần lượt sắp xếp lại mấy cái ghế này, mệt đến đầu đầy mồ hôi.

Từ Vi nhìn lướt qua, ngạc nhiên nói: "Trên mấy cái ghế này, có chút vết lõm."

Dĩ nhiên, đó là dấu vết đã có người ngồi qua. Cô Tiểu Ma lần lượt nhìn khắp, lại phát hiện có một cái ghế trông rất mới. Theo như lẽ thường, những thứ dùng để giấu đồ, chắc chắn sẽ không để cho ai ngồi lên. Nàng thầm vui mừng, vỗ tay: "Ta biết rồi, cái ghế kia chính là cơ quan."

Nàng rạo rức tiến đến xem xét cái ghế kia, đặt mông ngồi xuống.

Trong phút chốc, Đài Chuyển Luân lay động, Từ Vi ghé mắt, bốn phương tám hướng đều có tiếng kim loại phá không mà đến. Hắn xoay người nhảy lên, giơ tay đánh rơi binh khí phía đông, lại động thân đi đón binh khí phía nam, chờ xoay người lại đã sớm không kịp, chỉ có thể nhanh chóng quay về phía nàng xem xét, lại thấy Cô Tiểu Ma đang dùng một tư thế khá khó coi ngồi trên cái ghế kia, đùi phải giơ cao, ám khí dính trên ghế đá, tay trái vòng ra sau thắt lưng, miệng ngậm một cây ám khí, thậm chí tóc cũng bị cắm một cây, vô cùng chặt vật thể thâm.

Đợi đến khi nàng khạc ám khí trong miệng ra, liền tức giận mắng to: "Trò gì không biết, sao còn có cả bầy rập thế."

...

Hồn phách trên cầu đứng nhìn trận náo nhiệt này, quý sai lại không dám lên tiếng ngăn cản, Đầu Trâu xoa mồ hôi lạnh, lén biến mất sau cánh cửa lớn của điện thứ mười.

Cổ Tiểu Ma đang cố rút ám khí trên tóc, không hề chú ý tới dưới đài, chỉ thấy Từ Vi ngăn nàng, ngồi xổm xuống, xoa lên một dấu ấn không dễ dàng nhận thấy trên đất.

Rất nhạt, hoàn toàn không thể thấy rõ. Mây Từ Vi giãn ra, vội la lên: "Mau, xoa chân mấy cái ghế này vào trong, xếp thành vòng tròn."

Dù Cổ Tiểu Ma không hiểu lắm nhưng lại phát hiện xếp được một lúc, đường viền dưới chân ghế đá lại khớp với những vết trên đất kia. Sau khi xếp xong, hoàn toàn giống hình dáng của một cái bánh răng.

Nàng vui mừng đứng dậy, chờ một lúc lâu, lại chẳng phát hiện thứ gì.

"Nàng có xếp sai cái nào không?"

...

Cổ Tiểu Ma buồn bực đi xếp lại, nhất thời, có một tia sáng lướt qua, nàng nhanh chóng nhảy ra sau lưng Từ Vi, bỗng giữa đài lồm xồm, ghế đá cũng chuyển động, tiếng động rất lớn, mãi đến khi mọi thứ dần chìm vào tĩnh lặng, ghế đá đã trở thành bậc thang.

Trận pháp trông vô cùng kì lạ, đứng trên đài thì nhìn thấy một hang động đen ngòm, nhưng từ dưới trông lên chỉ nhìn thấy một đỉnh đài trôi nổi trên không, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng, Cổ Tiểu Ma không hề có thời gian suy nghĩ mấy thứ này, nàng kéo Từ Vi, vội đạp ghế đá vọt người xuống.

Trong nháy mắt khi đôi mắt tím kia chìm vào bóng tối, sắc mặt của hắn khẽ đổi.

Bóng lưng gầy yếu đang ở trước mắt hắn, biến mất nhanh như chớp.

Sờ không tới, bắt không được.

Khi hắn đang muốn xác định thứ gì đó, thì cảm giác này đúng là không tốt.

Nhưng pháp thuật này đã tạo ra một không gian khác, nếu như hắn dùng pháp lực thu lại, có phải nàng sẽ phải ở trong này, vĩnh viễn không thể trốn thoát không?

Suy nghĩ này nảy sinh trong nháy mắt, mà hắn đã chìm vào trong bóng tối, nơi bàn tay có chút ánh sáng dấy lên, chiếu sáng những lọ sứ lớn nhỏ trong căn phòng, phía trên là trần nhà được dùng dây lợp lại, còn có cả chú văn chằng chịt dán bên trên. Cổ Tiểu Ma nhắm mắt, nhiều như vậy, sao biết được ai là Thập Bát?

Chuyển Luân Vương còn đang tự đắc, đột nhiên Đầu Trâu tông cửa xông vào, vội la lên: "Báo cáo Diêm La đại nhân, việc lớn không ổn rồi."

Diêm La Thiên Từ thâm rết run: "Chuyện gì mà hoảng như thế?"

"Từ, Từ Vi Đại Đế và một hồn phách vào Đài Chuyển Luân!"

Chuyển Luân Vương hừ lạnh: "Vậy thì thế nào? Lúc nào người của Thiên giới đến đây chúng ta cũng tiếp đón như thế, khiến bọn chúng lên mặt rồi."

"Nhưng Đài Chuyển Luân là nơi cơ mật của điện thứ mười, nếu..." Ngũ Quan Vương hiền lành lại nói.

"Nếu cái gì?" Sắc mặt của Chuyển Luân Vương trầm xuống: "Người đang nghi ngờ pháp thuật của ta sao? Vậy..."

Lời hắn còn chưa dứt, đã có một tiếng nổ lớn truyền tới từ hướng điện thứ mười, ngay tiếp theo nóc điện thứ năm cũng run lên, sắc mặt Thập Điện Diêm La xấu đi, cuống quýt chạy tới.

Điện thứ mười ngập chìm trong khói mù.

Hồn phách và quý sai giữ cửa không nhìn được mà ho khan, lại nghe thấy trên Đài Chuyển Luân, có tiếng ho của nữ tử còn lớn hơn cả bọn họ.

"Khụ khụ... ta nói rồi.... nguy hiểm lắm!"

Từ Vi mặt không biểu cảm: "Nếu không tìm được thì thả hết ra là được."

Hắn dứt lời, đột nhiên nơi đồng vô số u hồn bay lên, vùng vẫy lung tung trên bầu trời điện thứ mười. Cỗ Tiểu Ma có muốn cải lại cũng không kịp nữa, nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng của Thập Bát. Nhưng... những hồn phách này, phần lớn là dân của trấn Thái An, Cỗ Tiểu Ma tìm chưa lâu đã nghe thấy có người gọi: "Tiểu Ma Cô?"

Nàng giật mình, là quỷ chết đói!

Nước mắt dâng trào, nàng chạy lên mấy bước, nghẹn ngào: "Ngươi... ngươi..."

"Ta đã biết ngươi là một cây nấm tốt số." Quỷ chết đói nói khẽ: "Ngay cả ta cũng được tốt số lấy."

"Chắc chắn không hề tốt." Nàng khóc ròng nói: "Ngươi, còn có thể trở lại không?"

"Cho dù có thể, cũng không thể trở về nữa." Thụ sinh cười nói: "Luôn đồ lỗi cho ngươi cũng không phải là cách, thời điểm đi đầu thai đã không còn rồi."

Hắn vừa dứt lời đã có vài hồn phách không chịu được, trực tiếp vọt vào đại môn vẫn đục của ngũ giới.

Vì vậy khi Thập Điện Diêm La hiện thân trước cửa điện thứ mười, liền thấy cảnh tượng điên rồ này của bọn họ.

Những hồn phách này không có tên trên sổ sinh tử, cũng không hề được ghi lại, càng không đi đi đầu thai. Nếu tiến ra ngoài ngũ giới mà sinh sôi nảy nở, ác tính lan tràn, chắc chắn âm phủ sẽ đại loạn.

"Bác Phương Bác Cục Trung Thiên Từ Vi Đại Đế!" Diêm La Thiên Từ cả giận nói: "Ngài thân là Thần Đế, sao có thể gây ra tai họa này, chắc chắn ta sẽ tố cáo ngài trước mặt Ngọc Đế!"

Đáng tiếc Từ Vi lại chẳng nghe thấy, hắn chỉ nhìn bóng người xám tro kia, kinh ngạc rơi vào trầm tư.

Cỗ Tiểu Ma đang mang đôi mắt đầm lệ nhìn về phía quỷ chết đói dần tiến về phía cửa ngũ giới, hồn nhiên không chú ý tới ánh mắt nóng rực ở phía sau.

Không phải Diệp An, không phải là Diệp An.

Nàng nói nàng không phải Diệp An, nhưng Diệp An lại ở chỗ nàng, phải làm sao... Nàng mới biến thành Diệp An.

Từ Vi đứng nơi đó, đôi mắt tím trong suốt nhìn thẳng vào bóng lưng gầy yếu của nàng, nếu như...

Nếu như giam cầm nàng bên người, có phải... cuối cùng cũng sẽ đợi được nàng không? Đợi được nàng rồi, tiếp theo phải làm gì, hắn lại hoàn toàn không biết, chỉ một mình cô chấp.

Hắn như gặp ma, mái tóc bạch kim xỏa tung phía sau, vuron tay phải ra, dần tiến tới đầu vai của nàng.

"Nếu ta là ngươi, chắc chắn sẽ không làm vậy."

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, Cỗ Tiểu Ma vui mừng, nhanh chóng xoay người lại, Úc Lưu đang đứng sau lưng nàng, thanh sam tung bay, mi mục như họa, song hắn lại đang bắt lấy tay Từ Vi, về mặt âm trầm.

Diêm La Thiên Từ cả kinh bật thốt: "Long thần..."

Tội phạm quan trọng do Thiên giới truy nã lại xuất hiện ở chỗ này, sao ông ta có thể không thất kinh, huống chi Từ Vi Đại Đế cũng ở đây, nhưng... hồn phách nhỏ bé mặc y phục xám tro kia, có quan hệ gì tới bọn họ.

Mặt Chuyển Luân Vương đã sớm đỏ như mặt heo, mới vừa rồi vẫn còn ba hoa, không tới nửa nén hương, Đài Chuyển Luân đã bị người khác phá hủy...

Nếu mấy vị Điện Vương này biết, hai tội phạm mà Thiên giới đang truy nã đều đang ở đây, không biết có kích động quá mà tất thờ luôn không.

Cỗ Tiểu Ma thấy Úc Lưu, lòng chỉ cảm thấy vô cùng vui mừng, lại thấy hắn hiện thân trước mặt Từ Vi, căng thẳng nháy mắt với hắn, muốn hắn nhanh chóng rời đi.

Đáng tiếc Úc Lưu đang khó chịu, vì vậy không thể nhận ra Cỗ Tiểu Ma đang điên cuồng nháy mắt để làm gì. Trầm giọng nói: "Mau đi theo ta."

"Phía sau... mặt..." Nàng lại nháy mắt.

Dù Từ Vi có phản ứng chậm cũng có thể nhìn ra được ý đồ của nàng. Lập tức trở tay, chế trụ Úc Lưu, nhưng không hề nói ra Thiên giới đang muốn bắt hắn, chỉ mang về mặt lạnh lùng, hỏi: "Nàng thật sự tin hắn ta?"

Cỗ Tiểu Ma ngẩn ra, nhìn về phía Úc Lưu theo bản năng.

Nhưng Úc Lưu lại không nhìn nàng.

Ánh mắt xanh thẳm kia chỉ rũ xuống, vô cùng lạnh nhạt.

Đột nhiên nàng cảm thấy lòng mình như thiếu đi thứ gì đó.

Cho dù không muốn tin, nhưng chỉ nhìn hấn, mặc cho chút hoài nghi trong lòng đang dần bộc phát.

"Úc Luru..." Đột nhiên nàng gọi khẽ: "Sao Thiên Nghiêu... vẫn chưa tới?"

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cưỡi Đuối Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 59

Một khắc kia, trên không điện thứ mười tràn ngập hồn phách đang bay tứ tán, không gian thứ bảy vừa nổ tung, khói mù tràn ngập, hồn phách và quỷ sai ở cửa đứng sững khắp sáu cầu, ba bóng người trên Đài Chuyển Luân không ngừng giằng co, không ai vọng động.

Úc Luru lặng lẽ nhìn Cổ Tiểu, đôi mắt xanh thăm không hề lưu động.

Cổ Tiểu Ma cũng nhìn hấn, mà lòng lại dần trầm xuống.

Ánh mắt thẳng thắn đến vậy, mà nàng lại không thể nào nhìn thẳng vào trong lòng hấn.

Một lúc lâu sau, Úc Luru như đã phải thỏa hiệp, tay vẫn bị Từ Vi ghim lại, đột nhiên nói nhỏ: "Nàng tin ta đi, có được không?"

"Chàng..." Nước mắt khi nói lời cáo biệt với quỷ chết đời vẫn còn chưa khô, lại dâng lên, nức nở nói: "Ta chỉ cần chàng nói... Thiên Nghiêu ở đâu thôi..."

Một nữ tử kiên cường như nàng, nói khóc liền khóc.

Bởi vì nàng không biết phải làm sao, bởi vì nàng không kim lòng được mà lo lắng, bởi vì... đó là Úc Luru.

Đài Chuyển Luân âm âm nứt vỡ, lại có người phát động tiến công từ bên dưới. Cuối cùng Chuyển Luân Vương đã không thể kìm chế được nữa, giận đến bốn ánh mắt trên hai đầu đều tròn tròn: "Các người dám cả gan coi thường bốn vương!"

Trong nháy mắt, ba người lui về ba phía. Từ Vi bắt lấy Úc Luru, Úc Luru cố bắt lấy Cổ Tiểu Ma, nhưng không ai bắt được ai.

"Chàng không chịu hiện thân, thì ra là đã biết mình bị truy nã, có phải thế không?" Cổ Tiểu Ma thì thào: "Chàng biết mọi thứ, lại muốn ta đến đây, lo lắng cho chàng như một kẻ ngốc..."

"Biết nhiều không tốt cho nàng." Úc Luru thần nhiên nói, không có biểu cảm gì.

Nàng càng nhìn càng tức giận, đầu nóng lên, vội hét lớn: "Thiên Nghiêu đâu!"

Úc Luru còn chưa trả lời, hai hồn phách khá mờ đã bao quanh thân thể hấn, Diêm La Thiên Tử cất giọng nói: "Phải bắt cho được Long thần!"

Phần lớn quỷ sai đồng loạt tiến lên, Cổ Tiểu Ma nhớ tới Thiên Nghiêu, lại quên tình cảnh lúc này của hấn mới là chuyện nguy hiểm nhất. Lập tức nắm chặt kiếm gỗ, vọt về phía Úc Luru.

Từ Vi còn đang đứng trên đài Chuyển Luân, lặng lẽ ngẩn người.

Trong hỗn loạn, có một thân hình gầy gò hiện lên từ giữa không trung.

Hấn không nhìn bất cứ nơi đâu, chỉ mọc từ trong ngực ra một đóa hoa sắp khô héo, thấp giọng gọi: "... Thập Bát."

Lập tức, có một hồn phách khựng lại nơi không trung, dần dần tiến sát đóa hoa son trà này, tụ lại trong đó, quẩn quanh, linh động, vô cùng dịu dàng.

Đóa hoa son trà đỏ tươi như được phục sinh, đột nhiên nở rộ, vô cùng diễm lệ.

Điện thứ mười đại loạn, không ai chú ý tới vị nam tử hắc y kia đang chậm rãi đi tới cây cầu thứ sáu, nhìn nữ tử đang nấu canh.

Bỗng hấn quay đầu lại.

Cổ Tiểu Ma tránh khỏi một tấm bùa chú, xoay người, căn sợi xích đang phóng tới chỗ Úc Luru trong tích tắc. Nàng đánh đến mức trán đã phủ một lớp mồ hôi mịn, toàn bộ tinh thần đều đang tập trung đề phòng, căn bản không thể nhìn thấy hấn.

Nhưng thanh sam nam tử kia, dù bốn bề là địch, nhưng mắt hần, vẫn chưa từng rời khỏi nàng nửa khắc.

Tốt quá.

Có thể ở cùng nhau như thế, thật tốt quá...

"Cô nương, xin cho ta một chén canh."

Mạnh Bà chỉ kinh ngạc trong thoáng chốc, liền nhẹ nhàng đáp ứng vị công tử không phải là hồn phách này, múc canh, dịu dàng nói: "Một đời lại một đời, biệt ly lại biệt ly."

"Đa tạ." Mạnh Trạch Hư nhận lấy cái bát này, cười nhạt một tiếng: "Ngay cả một đời biệt ly, cũng tốt hơn một đời yêu thương chồng chất."

Mạnh Bà ngẩn ra, nhìn nụ cười của nam tử tuấn tú trước mặt, đột nhiên ngây người.

Là yêu đến mức nào mới có thể khắc sâu đến mức, nguyện dùng một đời để nhớ.

Ánh sáng xanh hiện ra, trong tay Úc Lưu xuất hiện một cây trường đao không thấy rõ dáng vẻ, quanh thân cũng khá mờ ảo. Hần liếc về phía Mạnh Bà, quay lại, xoay đầu Cổ Tiểu Ma nhìn về phía sau, đồng thời vung một đao về phía cửa lớn của điện thứ mười, luồng gió sắc bén đánh nát cánh cửa kia, Thập Điện Diêm La vội chạy ra ngoài cửa, đá vụn rơi xuống không ngừng, ngăn cách Cổ Tiểu Ma, Úc Lưu và mấy trăm hồn phách kia trong điện thứ mười.

Sau khi Úc Lưu xoay đầu lại, một chiêu kia như đã dùng hết sức lực của hần, trên gương mặt như ngọc hiện lên một lớp hoa văn yêu dị, lại nhanh chóng lặn xuống dưới.

Khói mù tràn ngập, Cổ Tiểu Ma không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúc đang ngỡ ngàng nhìn quanh thì chợt phát hiện ra bóng lưng của Mạnh Trạch Hư, gấp đến độ gọi lớn: "Sur huynh!"

Mạnh Trạch Hư không quay đầu lại.

"Sur huynh! Không phải muội đến để bắt huynh, muội tới để giúp huynh cứu Thập Bát..."

Hần vẫn không quay đầu, bàn tay đang bưng bát hơi khựng lại, đột nhiên nói khẽ: "Đất màu một phương, một gốc cây son trà, người tịch tịch năm trăm năm, đợi đến lúc hữu duyên cuối cùng cũng sẽ hiểu được. Tiểu Ma, muội tự lo cho mình nhé."

Có một giọt nước trong suốt chợt nhỏ vào trong bát canh kia.

Mạnh Trạch Hư ngẩng đầu, uống một hơi cạn sạch.

"Sur huynh..." Cổ Tiểu Ma lại không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, lòng vô cùng lo lắng.

"Hần uống canh Mạnh Bà, đã quên hết tất cả rồi." Úc Lưu thần nhiên nói: "Phải đợi đóa hoa son trà này năm trăm năm... hần cũng được yên tĩnh."

Cổ Tiểu Ma đứng nơi đó, nhìn chằm chằm vào bóng dáng biến mất trong cửa lớn nói tới các giới.

"Đã quên tất cả..." Giọng nàng nhỏ đến khó nghe.

"Nếu có thể, ta muốn nhớ hết tất cả..." Đột nhiên Úc Lưu nói, nắm lấy tay nàng: "Sau đó tìm một ngọn núi, quy ẩn núi rừng cùng nàng, có được không?"

Lòng Cổ Tiểu Ma như tan chảy, nhìn đôi mắt xinh đẹp của hần, nhưng chỉ cắn môi, mở miệng: "... Thiên Nghiêu đâu."

Như có một con ác mộng đang đè nặng trong lòng, nàng hoàn toàn không thể tránh khỏi.

Úc Lưu chỉ nắm tay nàng thật chặt, cuối cùng vẫn không nói gì.

Cổ Tiểu Ma không hề rút ra, chỉ nhìn lên Đài Chuyển Luân, Từ Vi đã biến mất từ lúc nào. Nàng có cảm giác không ổn, vội la lên: "Từ Vi đến để bắt chàng, không nên để hần trở về gọi viện binh, dù sao sur huynh cũng đã đi rồi... Chúng ta nên đi thôi."

Hần im lặng, dưới cái nhìn chăm chú của mấy trăm hồn phách, hần dắt tay nàng, đi qua huyền môn.

Một đường ánh sáng nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Cổ Tiểu Ma không thấy rõ con đường kia, chỉ theo chân Úc Lưu, chẳng tới một nén nhang, quanh thân lại rõ ràng hơn, trông vô cùng quen mắt, hình như là...

Là cửa lớn của Huyền Âm giáo!

Thân thể của Cổ Tiểu Ma cứng đờ, nhìn Úc Lưu, nhưng hần lại chẳng nhìn nàng, cứ đi thẳng về phía trước.

Hắn mang nàng từ giới môn tới nơi này sao.

Úc Lưu không nói gì, có vẻ khá lạnh nhạt. Cổ Tiểu Ma nhớ tới Thiên Nghiêu, lại không để ý tới, vì vậy cứ theo hắn đi một đường vào trong, cũng xem như khá thuận lợi, lúc phá kết giới cũng không gặp nhiều đệ tử.

Đang suy nghĩ, đột nhiên có bóng hắc y xẹt qua trước người, hai người nấp sau núi giả, nhìn tầm lưng kia, đúng là Huyền Sắc.

Trông dáng dấp nóng nảy này của hắn, không biết là đang làm gì.

Trong tay Huyền Sắc đang cầm một cái hộp nhỏ, vô cùng vội vàng, hoàn toàn không chú ý quanh mình. Hắn chạy vội tới nơi sương phòng mà Mạnh Trạch Hư ở lúc trước, ngấp ngừng một chút, cung kính nói: "Tham kiến giáo chủ."

"Vào đi." Giọng của Phó Diệp Văn vang lên: "Đã làm xong hết mọi chuyện rồi sao?"

"Vâng." Lời nói của Huyền Sắc có chút hưng phấn khó nén: "Thiên Cầu chỉ bị thương nhẹ, cuối cùng cũng làm xong, thứ độc vật này cũng có chút đạo hạnh."

"Không tệ." Phó Diệp Văn khen ngợi: "Trong số tất cả ta xem trọng ngươi nhất, nếu phải ta có được thiên hạ, chỗ ngồi hữu hộ pháp này sớm muộn gì cũng là của ngươi."

"Đa tạ giáo chủ."

"Hôm nay, xà, cóc, rết, bò cạp, bốn thứ độc nhất đã ở trong tay ta." Phó Diệp Văn đắc ý: "Chỉ thiếu một thứ thuốc dẫn cuối cùng.."

"Giờ giáo chủ đã có thể xem như đang mang một thân kim cương bất hoại." Huyền Sắc nịnh nọt: "Phải cảm ơn quả Vãng Sinh dương này..."

Chợt có một tiếng động vang lên ngoài cửa, thoáng chốc, bóng đen phá cửa mà ra.

Hoàng hôn, bầu trời xám xịt, bốn người đứng trong viện, lại không thấy rõ vẻ mặt của đối phương.

"Đã lâu không gặp, Tiểu Ma Cô." Xem ra tâm tình của Phó Diệp Văn khá tốt, chấp hai tay sau lưng, không có vẻ gì là sợ hãi.

"... Quả... quả Vãng Sinh dương kia..." Cổ Tiểu Ma hoảng hốt nói: "Chẳng phải ta đã cho Thiên Nghiêu rồi ư? Sao ngươi lại có được?"

"Ta nói rồi, ta phải lấy được tất cả." Phó Diệp Văn cười tà ác, nói: "Tiểu Ma Cô, phải đa tạ ngươi rồi."

Cổ Tiểu Ma siết chặt nắm đấm, Úc Lưu vẫn không nhìn nàng, dự cảm xấu trong lòng mỗi lúc một mãnh liệt. Nàng quay đầu, lúc này mới phát hiện đệ tử Huyền Âm giáo đã sớm bao vây mình, tất cả đều đang đề phòng.

Cổ Tiểu Ma ngăn người.

Tính tình của nàng khá đơn thuần, nhưng không ngốc, nguyên nhân bên trong, chỉ cần suy nghĩ một chút đã rõ ràng.

"Đương nhiên là Thiên Nghiêu lừa ngươi, từ lúc bị ta dùng Sen Ma đánh về nguyên hình, đến khi ngươi vì hắn mà liều mạng đối chiến để lấy cho được quả Vãng Sinh... Tất cả mọi thứ, đều là mưu kế của ta."

Phó Diệp Văn nói gì, nàng đã nghe không rõ nữa.

Cuối cùng Úc Lưu có sát hại Thiên Nghiêu không, có lừa nàng không, nàng đã không suy nghĩ nữa.

Trong đầu chỉ quay ngược về hình ảnh ngày đó, Thiên Nghiêu biến mất, Úc Lưu đứng bên mép giường nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy bi thương.

Hắn cũng chỉ... sợ nàng thương tâm mà thôi!

Nhưng lòng của nàng đau như thế, không phải là vì Thiên Nghiêu, cũng không phải vì hắn đã phản bội nàng, mà là vì Úc Lưu, từ khi nàng hỏi câu kia, hắn chẳng hề liếc nhìn nàng một lần.

Hắn hỏi, nàng tin ta đi, có được không?

Nhưng nàng không hề nghe thấy.

Giờ phút này, hắn xoay lưng đứng bên người nàng, tóc đen lấm lệt, thanh sam tung bay.

Gang tác, nhưng cũng tận chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 60

Bầu trời đã hoàn toàn tối đen.

Xem ra Huyền Âm giáo đã đề phòng từ sớm, tuy chuyện xảy ra đột ngột, nhưng vẫn có thể nhanh chóng bố trí pháp trận ổn định, vậy Phó Diệp Văn, Huyền Sắc, Cổ Tiểu Ma và Úc Lư bên trong, vận sức chờ phát động.

"Gọi Thiên Nghiêu ra đây." Cổ Tiểu Ma âm trầm nói: "Ta có chuyện muốn hỏi hần."

"Mọi người đều vì chủ nhân của mình, người cần gì phải thế?" Huyền Sắc cười tà nói: "Giáo chủ của ta muốn phi thăng hóa ma, thống nhất lục giới cũng là chuyện sớm muộn, ta khuyên hai người nên biết điều một chút."

Úc Lư không nói gì, chỉ huyền hóa ra thanh đao đã xuất hiện nơi âm phủ, vô hình vô thể, hư vô mờ mịt, chỉ có từng luồng sáng màu xanh đang bùng cháy.

"Thanh Nhận?" Sắc mặt Phó Diệp Văn trầm xuống, hừ lạnh: "Ta nghĩ rằng ngươi là Long thần nên mới nhường ngươi ba phần, nhưng ngươi cảm thấy... không gờ bỏ phong ấn, ngươi có thể thắng được ta sao..."

Lời hần còn chưa dứt, đột nhiên đánh úp về phía Úc Lư, đệ tử Huyền Âm tản ra bốn phía. Úc Lư xoay người nhảy lên vùng trường đao, vẽ một vòng tròn màu xanh nơi không trung, lập tức, một luồng khí nóng rực tản ra bốn phía, đệ tử Huyền Âm đều bị luồng khí này đã thương, kêu thảm ngã về phía sau.

Cổ Tiểu Ma xoay người lại, chặn lấy công kích của Huyền Sắc. Thoáng chốc đao quang kiếm ảnh, dãn chia cắt nòng và Úc Lư.

Hiện tại chuyện duy nhất mà nàng có thể làm là không thể làm vướng chân Úc Lư. Cổ Tiểu Ma cổ đứng vững, lắc đầu, thu hồi chút tình cảm kia, đột nhiên ánh mắt trở nên bén nhọn hơn.

Thứ mười ba, tâm.

Kiểm quang từ bốn phương tám hướng vọt tới như thủy triều, Huyền Sắc kinh hãi, vội vàng tạo ra một kết giới nhưng vẫn bị kiếm quang đánh cho rung lên. Dưới chút ánh sáng mờ mịt, ánh mắt của Cổ Tiểu Ma vô cùng âm trầm, hết như càng chém càng độc, càng hưng phấn. Huyền Sắc đã bị kiếm pháp này làm cho luống cuống tay chân, đột nhiên liếc thấy vẻ mặt của nàng, lòng không khỏi rét run.

Trên sắc trời mờ tối có vài đám mây đang trôi nổi, trận chiến bên kia có thể nói là kinh thiên động địa. Từng lưỡi đao mang theo ánh sáng xanh không ngừng thoáng hiện quanh thân Phó Diệp Văn, nhiều chiêu trí mạng. Người sau chỉ không ngừng né tránh, hoàn toàn không chủ động đánh trả.

Cả bầu trời như bị cuộc chiến này bao phủ, bắt đầu rít gào, mấy tiếng sấm nổ tung nơi không trung, một giọt nước nhỏ xuống khóe mắt của Úc Lư.

Hần là trời mưa.

Cổ Tiểu Ma hét lớn một tiếng, đánh nát kết giới của Huyền Sắc. Huyền Sắc nằm trên đất, giữa mi tâm tràn ngập sự hoảng sợ, trơ mắt nhìn thanh kiếm kia sắp chém xuống đầu mình.

Mưa to như trút.

Giữa tiếng mưa, có thứ gì đó phá không mà đến, Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, ngừng lại, nhìn về phía trước.

Đột nhiên Phó Diệp Văn cười cười.

Lòng Úc Lư trầm xuống, lưỡi đao xanh chiếu sáng cả vùng bên dưới, một quả đinh gai lấy tốc độ mắt thường không thể thấy rõ đánh về phía Cổ Tiểu Ma, hần vội tung một đao, lại sượt qua quả đinh gai kia, đánh thẳng lên nóc của Huyền Âm giáo, lập tức sụp đổ.

Không kịp nữa rồi.

Thì ra Phó Diệp Văn không ra tay, nhưng lại muốn đánh lên Cổ Tiểu Ma. Những thứ này, nàng vốn không hề hay biết. Đợi đến lúc phản ứng kịp, đinh gai gần ngay trước mắt, đã sắp ghim vào mi tâm của nàng.

Trong nháy mắt này, nàng lại ngẩng đầu nhìn Úc Lư, lại phát hiện trong làn hơi nước trắng mù, lại chẳng hề có bóng dáng của hần. Sau một khắc, hần đã xuất hiện bên người nàng, bàn tay lạnh như băng cách trán nàng một khoảng rất gần, cầm quả đinh gai kia, máu tươi từ ngón trỏ của hần nhỏ xuống, chảy lên mặt nàng, có chút nhóp nhép.

Hoa văn yêu dị nhanh chóng bò vào trong cổ thanh sam, thân thể Úc Lư hơi lung lay. Đột nhiên trên trời truyền đến tiếng cười điên cuồng của Phó Diệp

Vẫn.

"Ha ha ha ha, ta thành công... ta thành công rồi!"

Hắn như điên cuồng mà đập xuống đất, Úc Luru buông tay ra, trên quả cầu gai kia lại đầy xước măng rồ, khó trách tay hắn lại huyết nhục mơ hồ.

Nhưng sợ rằng chuyện không hề đơn giản như vậy.

"Người biết..." Giọng nói của Phó Diệp Văn đong đầy ác ý và hưng phấn: "Trên thế gian này, có loại độc được nào... cần máu rồng làm thuốc dẫn chứ?"

Đột nhiên Cổ Tiểu Ma cảm thấy cả người lạnh như băng, hoàn toàn không phải là vì nàng đang đứng trong mưa.

"Độc mẫu Úc Luru nhẹ nhàng vút đỉnh gai xuống đất, lạnh nhạt nói: "Thông minh đấy."

"Xà tinh, cóc tinh, rắn tinh và bò cạp tinh đều bị ta luyện hóa thành đan nguyên, nhưng nếu ta không nói, không ai có thể biết được thứ tự khi luyện thành độc mẫu." Phó Diệp Văn điên cuồng nói: "Ta biết người bách độc bất xâm! Vì vậy mới nghĩ tới thứ có thể tan vào trong máu rồng này, ha ha ha ha!"

"Coi như người đã hạ độc được ta." Úc Luru vẫn thản nhiên nói: "Vậy thì thế nào?"

"Thế nào ư?" Phó Diệp Văn cao giọng hỏi, mắt cũng như sắp lồi ra ngoài, vô cùng đáng sợ: "Chẳng lẽ người không biết... không có chương ngại vật như người, ta càng dễ dàng thống nhất lục giới hơn sao..."

Một đạo kiếm quang xẹt qua má trái hắn, nhất thời máu tươi phun tán loạn. Cổ Tiểu Ma đứng sau lưng hắn, kiếm đặt ngang cổ, lạnh lùng nói: "Giải được."

Phó Diệp Văn không có vẻ gì là kinh hoàng, vốn dĩ nếu không phải hắn có chút khinh địch, cũng sẽ không bị Cổ Tiểu Ma đột kích thành công.

"Tiểu Ma Cô..." Đột nhiên hắn gọi khẽ: "Người biết không? Từ nhỏ ta đã cho rằng người là một phế vật, nhưng lúc ta biết trong người người có sức mạnh đó, ta đã mừng như điên..."

"Giải được!" Mắt Cổ Tiểu Ma trừng lớn như sắp rơi ra ngoài.

"Nhưng người lại áp chế nó..." Phó Diệp Văn lâm bẫm: "Có sức mạnh mà ta tha thiết, lại vút bỏ nó như thế... Người cho rằng, bộ kiếm pháp bỏ đi này của người có tác dụng sao?"

Đột nhiên hắn bắt được thanh kiếm đã gi của Cổ Tiểu Ma, dòi ra ngoài từng chút từng chút một, trong mắt là sự tức giận đến điên cuồng.

Sức Cổ Tiểu Ma không bằng hắn, giằng co hồi lâu, đột nhiên buông lỏng tay, nhào tới bám lấy lưng Phó Diệp Văn, cắn vào cổ hắn, xé toạc một miếng thịt.

Phó Diệp Văn kêu thảm một tiếng, bắt lấy tay Cổ Tiểu Ma ném nàng ra xa, thanh quang thoáng qua, Úc Luru vọt tới cạnh Phó Diệp Văn, lại không thể đỡ nàng.

Bỗng sau lưng va phải một thứ vô cùng ấm áp, hồng y quen thuộc tung bay. Miệng Cổ Tiểu Ma còn mang theo máu của Phó Diệp Văn, chợt nghe thấy một giọng nói khá hài hước: "Ta nói này, liệu lúc người điên lên cũng sẽ cắn lão tử một tiếng như thế không..."

Nàng thâm giết mình.

Là Thiên Nghiêu.

Hắn đập xuống đất trước, cắn hết tất cả ngói vụn thay nàng. Cổ Tiểu Ma nằm trên người hắn, ngẩng đầu nhìn lại, trông mắt sáng màu của Thiên Nghiêu lại xuất hiện trước mắt, khóe môi nhếch lên, không khác gì trước kia.

"Ta cắn chết người!" Đột nhiên Cổ Tiểu Ma túm chặt lấy hắn.

"Đừng đùa!" Thiên Nghiêu bị dọa phải nắm chặt tay nàng, vội la lên: "Nhìn bên kia kia!"

Tiếng sấm trên trời càng dữ dội hơn.

Ánh sáng từ Thanh Nhận trong tay Úc Luru đã yếu đi, hắn thờ dốc, đứng nơi đó, không biết là đang nhìn ai.

".... Tất cả, thiên hạ này, đều là của ta..." Mặt mày Phó Diệp Văn càng trở nên quái dị hơn, hắn nhìn ngắm bốn phía, gần từng chữ một: "Ta sẽ cho các người thấy thế nào là quang huy của thần ma..."

Cổ Tiểu Ma sợ hãi, siết chặt nắm tay, dù nàng không rõ ràng lắm, nhưng cũng đã biết Phó Diệp Văn đang định làm gì.

Một luồng khí màu tím nhanh chóng bao lấy hắn. Tay chân của người vốn ngắn, giờ lại dài ra như tứ chi của thú, mặt hắn bị bao phủ trong mây đen, Cổ Tiểu Ma sợ đến mức không phát ra được tiếng nào, hi vọng có thể vĩnh viễn không bao giờ thấy được dáng vẻ phía sau lớp mây đen kia.



Từng đám mây vẫn đục không ngừng bắt đầu khởi động, quanh bầu trời lại bắt đầu hình thành một đám mây lớn, thấp thoáng còn có tia chớp lấp lóe, sau một khắc, một đạo thiên lôi đã đánh xuống.

Thiên Nghiêu ôm Cổ Tiểu Ma lẫn ra ngoài, Cổ Tiểu Ma nhìn Úc Lư, lại thấy hắn vẫn bình yên vô sự đứng cạnh Phó Diệp Văn, trong trẻo lạnh lùng mà tuyệt thế.

"Người này thành ma, sắp độ thiên kiếp rồi!" Thiên Nghiêu quát: "Cách xa hắn một chút!"

"Không!" Cổ Tiểu Ma đón gió nhìn Úc Lư: "Chàng vẫn còn đứng đó!"

"Hắn không sao..." Thiên Nghiêu thét lên: "Hắn lừa lão tử... chắc chắn sẽ không có chuyện gì..."

"Ngươi nói cái gì?" Cổ Tiểu Ma quát.

"Hắn lừa lão tử!" Thiên Nghiêu vô cùng tức giận, nói: "Quả Vãng Sinh dương đó..."

Lời nói của Thiên Nghiêu thành công khiến Cổ Tiểu Ma trừng lớn mắt, cùng lúc đó, đạo thiên lôi thứ hai đã đánh xuống, giữa không trung truyền tới một tiếng kêu rên thảm thiết.

"Không thể nào!" Giọng nói mơ hồ của Phó Diệp Văn truyền tới từ trong những đám mây đen trên không: "Ta đã ăn quả Vãng Sinh, đã có một thân kim cương bất hoại, thiên lôi không thể làm ta bị thương! Không thể nào!"

Lớp da bên ngoài của hắn nhanh chóng cháy đen, nước mưa ngấm vào, lập tức trông như bị bào mòn, trong khoảng khắc, một tay đã biến mất.

"Không thể nào! Tại sao lại có thể như vậy!" Hắn kinh hoàng: "Ta đã ăn..."

"Ngươi nói." Đột nhiên Úc Lư cho tay vào ngực, móc ra một loại quả có màu vàng rực, cong môi, cười nói: "Thứ này sao?"

Đã lâu không thấy Úc Lư để lộ nụ cười như thế, Cổ Tiểu Ma ngỡ ngác nhìn hắn, giọng nói của Thiên Nghiêu không ngừng vờ vụn bên tai: "Hắn dùng quả giả để gạt lão tử. Vì vậy khi lão tử huyền hóa lại thân người, hắn liền biết lão tử không hề bị thương, ném lão tử ra khỏi cửa sổ, bảo lão tử không bao giờ... được gặp ngươi nữa..."

Trong chớp mắt, mây đen tản đi, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt đã không còn rõ ràng của Phó Diệp Văn, con ngươi vì trừng lớn mà như đã sắp rơi khỏi hốc mắt, nhìn Úc Lư đầy dữ tợn.

Tiếng rống điên cuồng không ngừng vang lên, đạo thiên lôi thứ ba lại đánh xuống.

Tất cả tan thành mây khói trong chớp mắt, lại như trong một khắc, cả thế gian đều quay về yên tĩnh, chỉ còn tiếng mưa rơi tí tách, chậm rãi hòa âm.

Cổ Tiểu Ma cố bò về phía Úc Lư.

Hắn vẫn đứng nơi đó, lưỡi đao màu xanh chậm rãi biến mất. Mái tóc đen bị nước mưa làm ướt, thanh sam dán lên người để lộ đường nét vô cùng tuấn mỹ, lại có vài giọt nước chảy dọc theo hai gò má đến khóe môi tái nhợt của hắn.

"Úc Lư..."

Thân hắn khẽ động, nhưng lại không hề quay đầu lại.

Cổ Tiểu Ma hoảng hốt, run rẩy nói: "Chàng vẫn còn giận ta sao?"

Úc Lư vẫn đứng đó, không nói gì.

"Ta không nên, không nên không tin chàng." Cổ Tiểu Ma yếu ớt nói: "Chàng tha thứ cho ta, có được không?"

Dường như đã qua rất lâu, nước mưa nhỏ dần, hắn mới thờ dãi khe khẽ.

"Ta chỉ hơi mệt thôi." Giọng nói của Úc Lư như đang hòa lẫn với tiếng cười: "Có chút mệt mỏi thôi, Tiểu Ma, nàng có thể hiểu không?"

"Ta không hiểu!" Nàng nức nở quát lớn: "Úc Lư, chàng quay đầu lại nhìn ta đi!"

Úc Lư hơi sững người, nhưng vẫn quay đầu, có điều ánh mắt lại nhìn vào khoảng không, hết như vẫn đang nhìn nàng. Khóe môi mang theo chút ý cười, song ánh mắt kia, lại vô hồn.

Nàng vừa tránh khỏi thiên lôi, chân đã bị trật, vẫn luôn nằm trên đất, chưa từng đứng lên.

"Chàng, mắt của chàng..." Cổ Tiểu Ma như phát điên mà bò tới, ôm lấy chân Úc Lư, vùng vẫy đứng lên, nhào lên người hắn, vội hét lớn: "Mắt của chàng sao rồi?"

"Độc mẫu Vạn Triều..." Sự vui vẻ bên khóe môi hẳn vẫn không giảm: "Có lẽ... độc sẽ phát từ mắt trước."

Nàng ngẩn ra, hai tay buông lỏng vạt áo của Úc Luru, vô lực rũ xuống.

Bởi vì nàng, cũng chỉ vì nàng.

Nếu như nàng chịu tin hẳn, sao bọn họ còn phải đến nơi này? Sao mắt Úc Luru có thể mù?

Cổ Tiểu Ma nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên bật cười.

"Độc mẫu Vạn Triều..." Nàng cười nói, dẫn giờ tay lên: "Được... ha ha ha ha... hay lắm!"

Đột nhiên hai ngón tay dùng sức đâm vào mắt của mình, nhưng thanh sam vuron tay, bắt lấy tay nàng. Ý cười bên khóe môi Úc Luru biến mất, trong giọng nói chỉ còn lại vẻ tức giận: "Nàng làm gì đấy!"

"Ta muốn giống chàng." Nàng nói khẽ: "Chàng không nhìn thấy ta cũng không nhìn thấy, chàng đau ta cũng đau! Úc Luru, chàng đừng hòng bỏ mặc ta..."

Đột nhiên lời của Cổ Tiểu Ma bị ngắt quãng, vì Úc Luru đã kéo nàng vào ngực mình, siết thật chặt, như đã dùng hết sức lực.

Mưa càng nặng hạt hơn.

Nàng áp vào ngực hẳn khóc đến đứt ruột đứt gan, miệng chỉ lầm bầm: "... Tha thứ cho ta đi được không, có được không?"

Không phải như thế.

Không phải vì sợ nàng đau lòng, sợ nàng phải khổ sở mới không nói ra chuyện Thiên Nghiêu lừa nàng. Hẳn chỉ...

Nước mưa phủ lên hàng mi dài của Úc Luru, chảy xuống bờ môi của hẳn.

"Thật sự là ta... không nỡ rời bỏ nàng."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 61

Trăng hoa vĩnh hằng, không qua nổi trường an.

Bầu trời lặng lẽ u ám, chỉ có vài ánh sao, lại bị phủ một màu quýt bởi bờ sông đỏ rực bên dưới.

Ngày bảy tháng bảy, thước kẻu hội tiền (thước kẻu = cầu hí tước).

Lúc này thành đêm được bao bọc trong một sự sầm uất chưa bao giờ có, mưa to đi qua mùi bùn đất vẫn nồng nặc. Du thuyền trên sông, đại gia khuê tú che ô đứng trên thuyền, vô cùng ngọt ngào. Cầu nhỏ bằng đá, công tử mở chiếc phiến cao giọng cười nói, làm thơ đối tụng, phong lưu phóng khoáng. Đúng là một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Giữa đám người rộn ràng, lại có một nữ tử áo xám tro đang cầm một chiếc đèn hoa sen bằng giấy, đi rất chậm. Chân của nàng khập khểnh có chút không vững vàng, vạt váy cũng rách nát, nhưng tay phải nàng lại đang dắt theo một thanh sam nam tử đội mũ sa, một đường đi tới, hết sức phấn khởi.

"Ồ, nhiều người quá... Chàng nhìn bên này xem... a, có người thấy không? Là mùi bánh gạo nếp... ta nghe lên... mấy cô nương kia nói chuyện, hình như tối nay có cái gì mà tranh tài hái hoa gì đấy... Bên bờ sông đây người, đều là vì muốn thả đèn sông... chúng ta cũng đi được không?"

"... Được." Thanh sam nam tử ôn hòa nói, như không nghe lời nàng nói, lại như đã nghe hết toàn bộ, vô cùng vừa lòng.

Nước sông tĩnh lặng, từng đợt sóng vỗ về, chở mấy ngọn đèn dầu nhấp nhô như mang theo tình ý của mấy vị cô nương, chậm rãi trôi về phía bờ bên kia. Bên kia, vài vị công tử cũng đang đua nhau khuấy nước sông, muốn lấy được đèn của cô nương mà mình nhìn trúng. Cũng có nữ tử vô cùng hồi hộp, tay cầm đèn của mình không chịu thả xuống sông, chỉ không ngừng do dự.

Không biết từ lúc nào, bờ bên kia lại có một hồng y thiếu niên yếu dị xuất hiện. Mày mắt hẳn rất nhạt, vệt vàng nhìn sang bờ bên kia, không biết là đang tìm cô nương nào, về mặt có phần ảo não.

Thiên Nghiêu rất buồn bực, mặc dù hẳn đã lường trước Cổ Tiểu Ma sẽ không tha thứ cho hẳn dễ dàng như thế, nhưng... sao ban đầu lại chẳng thèm

nghe hẳn giải thích vậy chứ?

Hắn lại nhìn sang bờ sông đằng xa, không hề chú ý tới ánh mắt thất vọng của mấy vị cô nương, càng không hề quan tâm đến những chiếc hoa đăng mà vài vị cô nương cố thả cho hắn.

Trong đám người, dù là y phục màu xám tro, nhưng hẳn chỉ cần liếc mắt là thấy, nàng cầm theo hoa đăng, không ngừng tách đám người kia ra, chỉ để người phía sau có thể đi được thoải mái. Cũng không biết là đang nói gì, cười đến ngắt ngào, nhưng tay lại không hề buông lỏng. Nàng không ngừng quay đầu lại nhìn, như chỉ sợ một chốc không chú ý, hẳn sẽ biến mất ngay lập tức.

Nàng dắt hắn đi dạo trong đám người, lại không giống như đang hòa vào trong đám người ấy. Đó là thế giới của hắn và nàng... chỉ có bọn họ, không ai thấy không ai nghe, rời khỏi đất trời.

Cây nắm khô này...

Thiên Nghiêu siết chặt nắm tay, lại rũ vai, hết như một động vật nhỏ bị vứt bỏ, tịch mịch ngồi chồm xuống.

"Có mệt không?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

Úc Lư khẽ lắc đầu.

Cổ Tiểu Ma dắt hắn tới một góc gần nhất, cười nói: "Chàng cầm đèn đứng đây, ta sang bờ bên kia để bắt..."

Nàng vừa muốn xoay người, vai lại bị giữ chặt.

"Đều là nữ tử thả đèn cho nam nhân, có lý nào người đi nhận lại là nàng?" Hắn thân nhiên nói, trong giọng nói ngập tràn niềm vui: "Ta sang bờ bên kia..."

"Nhưng..." Nàng chần chờ: "Nhưng mà..."

Cổ Tiểu Ma không nói tiếp, Úc Lư hiểu ý nàng, chỉ vuốt tóc nàng dịu dàng nói: "Không sao."

Dáng vẻ kia, như người mù không phải là mình. Cổ Tiểu Ma nhìn Úc Lư chậm rãi đi tới bên cầu, một đường tránh né, đỡ bệ đá bên cầu mà bước đi trong khó nhọc, lòng nàng như bị thứ gì đó chèn ép, chua xót đến khó nhịn. Dù có cố nín cười, cố nói không ngừng, nhưng vẫn không thể che giấu được hơi nước trong mắt, dường như chỉ phút chốc thôi là có thể rơi xuống.

Dù đội mũ sa, nhưng hẳn vẫn mang khí tức như trích tiên, thanh sam và tóc đen tung bay, có không ít cô nương ngẩn cả người, Cổ Tiểu Ma vừa nhìn, vội thả hoa đăng vào trong nước, nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Dòng sông không ngừng chuyển những ngọn đèn mọi người thả đi, rất nhanh, đèn của Cổ Tiểu Ma đã biến mất trong đám hoa đăng đang dập dềnh, ngay cả nàng cũng không thể phân biệt rõ.

Nàng có hơi lo lắng mà nhìn, không biết Úc Lư đang đứng đâu. Nàng chỉ nhìn từng người một, cuối cùng cũng nhìn thấy Úc Lư đầu đội mũ sa, lặng lẽ đứng một góc, hoa đăng của nàng nhấp giữa một đồng hoa đăng khác, lặng lẽ trôi qua trước mặt hắn.

Nàng nhìn nước sông lăn tăn, lòng như muối nứt vỡ.

Hắn mù rồi, không phải là hắn không muốn chấp nhận, chỉ là, hắn đã mù rồi.

Hắn đã mù mất rồi...

Người không thể ôm hi vọng gì được nữa, đều là lỗi của người.

Đột nhiên một cơn gió mát thổi qua.

Thanh sam nam tử đối diện nghiêng người, Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, nam tử này vận y phục có thêu hoa văn bằng chỉ vàng, cũng mang mũ sa, có điều dù thân hình thon gầy kia khá giống Úc Lư, lại không phải là hắn.

Cơn gió này mang hoa đăng của nàng đi xa, lòng Cổ Tiểu Ma hoảng hốt, Úc Lư đâu rồi?

Nàng sững người, đột nhiên đuổi theo hoa đăng của mình. Mãi cho đến khi ánh sáng dần yếu đi, ánh lửa lấp lánh dần đi xa, hoa đăng sắp trôi xuống vòm cầu, nàng đứng bên bờ, gấp đến mức muốn bật khóc.

Trong bóng đêm, đột nhiên có một bàn tay thon dài vươn ra.

Bàn tay kia nhẹ nhàng nhắc hoa đăng lên, ánh nến yếu ớt chiếu sáng gương mặt tái nhợt dưới mũ sa của hắn. Dù sắc mặt có chút vẻ bệnh tật, sự vui vẻ bên khóe môi vẫn dịu dàng và đẹp đẽ đến thế, đôi mắt xanh không vương chút bụi trần, lại không hề có tiêu cực, chỉ nhìn về phía nàng.

"Ta lấy được rồi."

Giọng của hắn rất khề, nàng không nghe rõ lắm.

Nhưng tất cả mọi thứ đã không còn quan trọng nữa, một khắc kia, hắn và nàng cùng đứng bên hai đầu sông, nhìn nhau từ xa.

Cho dù tất cả đều rơi vào bóng tối.

Ta vẫn có thể nhìn thấy nàng như trước.

Chỉ nàng mà thôi.

Đại hội hái hoa, tên như nghĩa, chính là cướp lấy đóa hoa kiều diễm nhất trên giá đỡ, tặng cho ý trung nhân của mình. Như thế đôi tình nhân đó sẽ nhận được lời chúc phúc của mọi người, chắc chắn sẽ trăm năm hòa hợp.

Bên cạnh giá đã sớm có cả khối người vây quanh, các cô nương khăn trang nhìn lên đài, người chủ trì đại hội ra lệnh một tiếng, nam tử đang chờ bên cạnh bọn họ liền ulla lên, có công tử cầm y hoa phục, cũng có dân chúng bố y thường phục, có vài người vừa lên được tầng một đã đẩy nhau, đột sau muốn đạp lên đột trước để leo thêm một tầng.

Tiếng cổ vũ bên dưới không ngừng vang vọng, cuối cùng cũng có người tiến lên gần đài nhất, lúc vừa đưa tay muốn ngắt lấy bông hoa kia thì đột nhiên sững sốt, hoa hồng mới vừa rồi còn ở đây, giờ bỗng chốc lại không thấy nữa?

Trong đám người chợt có tiếng hít khí vang lên.

Bọn họ kinh ngạc nhìn lên trời, như đang trông thấy chuyện gì đó rất khó tin.

Trong màn đêm, nam tử thanh sam tay cầm hoa hồng, đạp mây, trắng sáng sau lưng, hết như đi lạc vào hồng trần trong lúc lơ đãng.

Nhưng chỉ trong chớp mắt đó, hắn đã biến mất, chỉ còn mỗi một chiếc mũ sa tung bay trong màn đêm.

"Thần tiên..."

"Là thần tiên đó!"

Mọi người lăm bầm, lần lượt quỳ xuống cúi lạy.

Trên nóc nhà ngói xám, ánh trăng ghẹo người.

Cổ Tiểu Ma đợi đã lâu, đột nhiên bên hông bị người ôm lấy, khắp người bị mùi hương quen thuộc của Úc Lưu bao phủ.

"Chàng vừa đi đâu?" Nàng lo lắng hỏi.

"Không sao..." Đột nhiên Úc Lưu cài bông hoa hồng lên tóc nàng, cười nói: "Mới vừa thấy được, cảm thấy khá đẹp mắt nên hái tới cho nàng."

Cổ Tiểu Ma gương cười, đây không phải là lời nói dối cao minh cho lắm, rất có thể ngay cả đóa hoa này có màu gì hắn cũng không biết, hơn nữa mũ sa của hắn đã biến mất rồi. Nhưng nàng không hề vạch trần, chỉ dịu dàng nói: "Vậy sao? Đẹp lắm."

Hai người ngồi im một lúc, đột nhiên hắn như nhớ ra chuyện gì đó, bật cười.

"Nàng còn nhớ lần trước khi chúng ta cùng ngồi trên nóc nhà không?" Hắn nói khẽ: "Nàng uống say."

Hai gò má của Cổ Tiểu Ma chợt đỏ ửng lên, làm nổi bật đóa hoa trên tóc, vô cùng rực rỡ. Úc Lưu xoa mặt của nàng, tưởng tượng nên đáng vẻ lúc này của nàng, phải mỹ lệ đến thế nào.

Nhưng hắn không thể nhìn thấy nữa.

Ngón tay run lên, Úc Lưu sửng lại. Cổ Tiểu Ma như phát hiện ra điều gì đó, nắm chặt tay của hắn, nói: "Sao thế?"

"Nàng có nhớ mình đã từng làm gì không?" Như muốn che giấu thứ gì đó, hắn cười khẽ một tiếng.

"Ta..." Vốn nàng còn muốn nhớ lại, nhưng lúc lơ đãng lại nhìn thấy nụ cười và dáng vẻ này của hắn, lập tức ngây người, chỉ ngơ ngác nói: "Không nhớ..."

"Vậy làm lại lần nữa."

Hắn vừa dứt lời đã nhẹ nhàng cúi xuống.

Ban đầu chỉ khẽ đụng chạm, rồi đến dây dưa, nàng khép hờ mắt, hai tay vòng lên cổ hắn, có chút run rẩy.

Úc Lưu, Úc Lưu. Nàng im lặng lăm lăm nhắm tên của hắn, lòng lại đau vô cùng, bây giờ đã không nhìn thấy gì, đợi vài ngày nữa, có phải hắn sẽ không nghe không nói được gì nữa không? Hắn chưa từng đề cập tới tình trạng của độc mẫu Vạn Triều với nàng, cũng không biết khi nào sẽ phát tác, liệu có khi nào

là sau một khắc nữa không? Nàng nghĩ đến đây, nhất thời như điên dại, đột nhiên dùng sức mà hôn lấy hắn.

Nụ hôn này vì nàng chủ động, đột nhiên trở nên... không còn thuần khiết.

Nhưng có ngọn đuốc đang thiêu đốt cơ thể nàng, gào thét muốn đốt cháy cả nàng và hắn.

Tóc hắn bị gió thổi loạn, vài sợi rơi trên mặt, hơi thở của hắn bắt đầu nặng nề hơn. Nàng biết mình đang làm gì, hoặc như đã hoàn toàn điên cuồng. Màn trời chiếu đất thì thế nào, ngày mai sẽ chết thì thế nào, tất cả hậu quả đều trở nên quá bé nhỏ đến không đáng kể, nàng chỉ cố gần sát hắn hơn, dùng hết tất cả mọi sức lực, chặt hơn một chút, chặt hơn chút nữa, cho đến khi thân thể cũng hòa tan.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 62

"Úc Luru..."

Nàng ngẩn ra, như không ngờ mình lại có thể phát ra âm thanh mê người đến vậy.

"Ừ."

Hắn lên tiếng, không hề rời khỏi nàng, lại như đang kìm chế thứ gì đó, ghim nàng vào lòng mình thật chặt. Gió lạnh thổi qua, hắn nghe thấy một tiếng nước nổ rõ ràng, lập tức tất cả mọi kiểu diễn đều biến mất.

Úc Luru lau đi những giọt lệ đang đọng đầy bên khóe mắt của Cổ Tiểu Ma, nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Ta vẫn ổn, đừng khóc..."

"Ừ." Nàng nghẹn ngào nói, nhưng tiếng nước nổ kia càng lúc càng lớn hơn.

Hắn biết nàng nghĩ gì, từ khi nàng bắt đầu biết mất hắn đã mù, những đoạn đường gần đây, từ nắm thật chặt tay hắn đến hôn đến ý loạn tình mê... Nàng đang sợ, nhưng hắn cũng không có cách nào.

Nhưng phải làm sao... nàng mới không khóc nữa?

Úc Luru khẽ thở dài, nắm lấy tay nàng, đặt lên ngực. Tim của hắn đang đập, từng nhịp một, vô cùng rõ ràng.

"Có cảm nhận được không?" Hắn lẳng lặng nói: "Ta sẽ ở đây, sẽ không bao giờ biến mất trong phút chốc nữa."

Mây hắn khẽ chau lại, dưới ánh trăng tạo thành một khung cảnh mỹ lệ không nói nên lời. Cổ Tiểu Ma sững người, liền cúi đầu lau nước mắt, nàng cố gắng đến giờ, vờ như luôn vui vẻ, nhưng cuối cùng hắn vẫn cảm nhận được.

Thì ra lúc trước khi nàng dùng nụ cười để bao trùm lên mọi đau đớn, chỉ là vì những thứ đau đớn kia... vẫn chưa đến tận cùng mà thôi.

Giống như lúc này, rõ ràng nàng đã cố gắng như vậy, muốn hắn không thể phát hiện ra sự bất an của bản thân, nhưng trong lòng như có một thanh đao không ngừng khoan sâu, ngay cả cười cũng không thể làm được, chẳng lẽ cứ trở mặt mà nhìn hắn chết đi ư?

Tình mạng của hắn đang dần mất đi, mà nàng chỉ biết yếu ớt khóc thút thít.

Không phải như thế chứ? Cổ Tiểu Ma.

Cả chặng đường này, những lần mưa gió, những đau khổ nhấp nhô, người chưa bao giờ dễ dàng buông tha đến vậy.

"Úc Luru." Cổ Tiểu Ma siết chặt tay hắn: "Ta không tin độc này không có cách nào chữa được, cái gì mà độc mầu, có thể tạo ra thì có thể giải, quả Vãng Sinh có thể tạm hoãn được độc tính, ta sẽ tìm, dù bất cứ giá nào... Chàng đừng nói gì cả." Nàng thấy Úc Luru định mở miệng, liền vội vàng ngắt lời: "Ta sẽ không bỏ cuộc... chàng cũng đừng bỏ cuộc!"

Nàng trừng lớn mắt, dù giọng nói không lớn nhưng đã có tinh thần hơn lúc nàng nghẹn ngào rất nhiều. Úc Luru cười, bồng một con đau đến tận cùng đất trời quay cuồng dâng lên đầu, như sắp nổ tung, nhưng hắn cố không để lộ, chỉ trở tay nắm lấy tay nàng, cười nói: "Được."

Đôi mắt xanh của hắn như bị phủ một lớp bụi mờ không hề có chút gọn sòng, hết như bóng đêm lúc này, tĩnh lặng chớp hiện ánh sao. Cổ Tiểu Ma hài lòng gật đầu, Úc Luru thu bàn tay đặt bên hông nàng, thừa dịp Cổ Tiểu Ma không chú ý lại bắt lấy một miếng ngói màu xám, đợi đến khi hắn buông tay thì mảnh ngói này đã trở thành một đồng bội vụn.

Nếu như không có một nghìn năm bị giam cầm, không có ngày đêm bị thiên lôi tra tấn đầy khổ sở, có lẽ hắn sẽ không thể che giấu được sự đau đớn lúc

này kĩ càng được như thế.

Tuyệt đối không được để nàng phát hiện.

Đêm đã khuya, cuối cùng đám người đã tan hết, Cổ Tiểu Ma và Úc Lư ngồi trên nóc nhà, hưởng thụ chút khoảnh khắc thanh tịnh hiếm có. Vậy mà, một tiếng gà gáy lại phá tan bầu trời yên tĩnh, thấp thoáng còn truyền đến tiếng cãi vã của hai người, một giọng nói ồm ồm, giọng nói còn lại vô cùng quen thuộc.

"Đừng có chạm vào nó!" Giọng nói ồm ồm kia vang lên: "Cút ngay đi! Con hồ ly thôi!"

"Người lên lút đứng đây làm gì? Muốn lừa lão tử đi nghe lên phải không, đừng có mà mơ..."

"Chẳng phải người cũng đang nghe lên sao!"

"Lão tử..."

Cổ Tiểu Ma buồn bực liếc mắt sang Úc Lư, dất tay hất lướt qua mấy nóc nhà, sau đó rơi xuống trước mặt hai người, một là Thiên Nghiêu, một kẻ khác hẳn là vị Không Tước tỉnh đã lâu không gặp, dựa trên nét mặt hai người, rất khó phân biệt ai đang giận hơn.

Hai người thấy Cổ Tiểu Ma và Úc Lư, hừ lạnh một tiếng, buông lỏng tay ra, nơi Không Tước tỉnh truyền đến một tiếng gà gáy đầy căng thẳng, thì ra hai người này vừa tranh Tiểu Hoa.

"Có chuyện gì?" Cổ Tiểu Ma không rời khỏi Úc Lư, vẫn đứng nơi xa, ban đầu chỉ ngạc nhiên nhìn Không Tước tỉnh đã lâu không gặp một chút, đợi đến khi ánh mắt kia rơi vào trên người Thiên Nghiêu, bỗng chốc lại có chút lạnh lùng.

"Lão tử bắt được hán!" Thiên Nghiêu vô cùng hưng phấn, như đang tranh công mà kéo tay áo của Không Tước tỉnh: "Hán đang đứng cách nóc nhà của hai người không xa, lên lên lút lút, ngó nghiêng ngó dọc..."

"Ta chỉ đang ngắm trăng cùng Tiểu Hoa mà thôi!" Trên gương mặt trang điểm đậm lè của Không Tước tỉnh có vài đám mây đỏ: "Hôm nay là đêm thất tịch..."

"Người định lừa ai, ngắm trăng với một con gà à...."

"Thiên Nghiêu." Đột nhiên Cổ Tiểu Ma nghiêm giọng ngắt lời hán: "Ta tin hán, người buông tay đi."

"Nhưng..." Tròng mắt nhạt màu của Thiên Nghiêu tròn tròn, nhẹ rằng: "Nhưng rõ ràng..."

"Hán không nên ở đây, thế người còn ở đây làm gì?"

Thiên Nghiêu rũ tay xuống, hán như đưa đám mà rũ tay xuống, không cam lòng liếc nhìn Không Tước tỉnh, lại thêm thường liếc sang Tiểu Hoa, giống như một tiểu hài tử không có được phần thưởng.

Không Tước tỉnh chú ý tới cách hán nhìn Tiểu Hoa, cảnh giác ôm chặt Tiểu Hoa vào ngực: "Suýt chút nữa ta quên mất, đức hạnh của hồ ly và chuột lông vàng đều giống nhau..."

"Thế..." Úc Lư trầm mặt hồi lâu, nhẹ nhàng mở miệng: "Người muốn nói gì với chúng ta sao?"

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, mặt Không Tước tỉnh có chút vẻ kì lạ, hán vuốt ve Tiểu Hoa, ánh mắt lại nhìn Cổ Tiểu Ma, dường như đang phải giằng giụa kịch liệt.

"Ta chỉ tới đây để ngắm trăng..." Hán thấp giọng nói, vẻ mặt càng quái dị hơn: "Có điều không khéo lại gặp được các người..."

"Nếu người sợ, thì không cần nói tiếp." Úc Lư thần nhiên nói.

Cổ Tiểu Ma có chút lo lắng mà cầm tay Úc Lư, chuyện gì đã làm Không Tước tỉnh phải thấy sợ? Cho dù là chuột lông vàng vô cùng hung ác lúc trước, cũng không thấy hán có bao phần sợ hãi.

"Không phải là ta sợ." Không Tước tỉnh như bị đâm trúng chỗ đau, vội la lên: "Ta chỉ không biết có nên nói hay không thôi..."

Không ai nói tiếp, hiện tại tất cả mọi người đều nhìn hán, thời gian như đã trôi qua rất lâu.

"Đừng về núi Thiên Diễn." Đột nhiên hán nói, giọng nói rất nhẹ, lại vô cùng kiên định: "Nếu người về, chắc chắn đại họa lâm đầu."

Thân thể Cổ Tiểu Ma lung lay.

Có thể là trong nháy mắt đó, thậm chí nàng đã cảm thấy, có thứ gì đó còn khiến nàng sợ phải mất đi hơn cả tính mạng của Úc Lư.

Núi Thiên Diễn.

Đó không phải là một mạng, mà là những người nàng luôn nhớ thương từ nhỏ đến lớn, là... nhà của nàng.

"Người đang nói..." Trong giọng nói của nàng có chút run rẩy không thể diễn tả bằng lời: "Ta trở về... bọn họ sẽ gặp nguy hiểm ư?"

"Không..." Không Tước tình lắc đầu: "Ta làm khách ở Tây Hải, từng nghe bọn họ nói, Thiên giới muốn bắt Long thần chuyển thể và Diệp An tiên tử, nếu các người không động khí, ắt hẳn bọn họ sẽ không tìm được, nên..."

"Bọn họ phải người canh giữ ở Thiên Diễn." Úc Lưu tiếp lời.

"Thiên giới... sao Thiên giới biết được..."

"Từ Vi Đại Đế phá hủy Đài Chuyển Luân, đảo loạn lục đạo luân hồi, Diêm Vương tố cáo hấn, Ngọc Hoàng Đại Đế nhốt hấn ở đảo Khô Vô, phái Mộng tiên vào mộng hấn tra ra chân thân của Diệp An..."

"Vậy..." Nàng khó khăn nói: "Sự phụ bọn họ..."

"Ta cũng không biết." Không Tước tình nghiêm túc nói: "Nếu người về thì đúng lúc bọn họ ôm cây đợi thỏ, nếu người không về thì không thể nói được liệu bọn họ có làm gì với Thiên Diễn không... vì vậy ta mới không biết rốt cuộc nói với người thì sẽ có hậu quả gì."

"Người đã nói như thế, chắc chắn nàng sẽ phải quay về," Đột nhiên Thiên Nghiêu chen miệng, nói: "Cây nấm khô này rất phiền phức, nàng sẽ không chịu..."

"Không." Đột nhiên Cổ Tiểu Ma nói: "Ta không về, ta muốn tìm giải được cho Úc Lưu trước."

Chân mày nàng nhíu chặt, môi mím, mắt sáng trong.

Về mặt như thế, hấn rất quen thuộc.

Đúng vậy, khi hấn vờ như bị thiêu đốt bởi Sen Ma Cửu Trọng, lúc gặp phải đối thủ vô cùng đáng sợ ở hội Trục Tiên, nàng luôn vuốt lông của hấn, ôm hấn nói, chắc chắn ta sẽ cứu được người.

Bởi vì nàng đã từng mang về mặt nghiêm túc đến thế, nên lúc này... mới không có cách nào để tha thứ cho hấn.

Môi Thiên Nghiêu giật giật, lại chẳng nói gì.

"Trò về xem thử một chút cũng được." Úc Lưu dịu dàng nói.

"Chúng ta nên nghỉ ngơi." Cổ Tiểu Ma ngửa đầu, mặc dù biết hấn không thể nhìn thấy: "Ngày mai còn phải đi tìm giải được, ta và chàng đi tìm người có thể giải được độc này... nghỉ sớm đi."

"Nếu... ta muốn đi thì sao?"

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, quay đầu lại nhìn hấn.

Úc Lưu nắm tay nàng, nhỏ giọng nói hai chữ bên tai nàng.

"Phong ấn."

Mắt nàng trừng lớn, thoáng chốc về mặt trở nên mừng rỡ. Sao nàng có thể không nghĩ đến? Tình trạng ngày hôm nay của Úc Lưu rất có thể là vì sức mạnh thật sự của hấn vẫn còn đang bị phong ấn, nếu phong ấn đã được giải, vậy còn sợ độc mẫu trên người hấn nữa sao?

"Ngày mai chúng ta về!" Nàng vui vẻ nói, hết như sự lo lắng những ngày qua chỉ cần quét là biến mất hoàn toàn.

"Nhưng... Thiên giới sẽ bắt các người mất!" Không Tước tình không nhận được mà nói.

Tay của Úc Lưu và Cổ Tiểu Ma vẫn siết chặt lấy nhau, hai người lại nhìn nhau cười một tiếng.

"Thiên hạ to lớn, nếu đã sớm không còn chỗ cho chúng ta dung thân..." Nàng nói khẽ: "Như vậy thì ở đâu cũng như nhau, chỉ cần chúng ta được ở cạnh nhau mà thôi."

Thiên Nghiêu và Không Tước tình ngơ ngác nhìn nàng, rồi lại thấy Cổ Tiểu Ma chỉ vào gương mặt ngây ngô của bọn họ mà cười lớn, đặc ý nói: "Huống hồ khi phong ấn của hấn được giải, đám người trên Thiên giới kia còn làm gì được sao?"

...

Úc Lưu lắng nghe giọng nói của nàng, lòng chỉ cảm nhận được chút yên bình chưa bao giờ có.

Cuối cùng ta cũng phải lừa nàng.

Hắn cười, thềm thờ dài, thanh sam trầm bổng theo gió.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 63

Cát bay, đá chạy, trời đất mù mịt, như sắp tận thế.

Đảo Khổ Vô, là nơi đặc biệt dùng để bắt giữ thần tiên phạm phải lỗi nhỏ.

Hai thủ vệ gương mẫu đứng ở nơi đất trời được chiếu sáng, cẩn thận nhìn về nơi xa.

"Ta nói, đây là lần đầu đảo này có Thần Đế tới phải không?"

"À, là Bắc Phương Bắc Cực Trung Thiên! Hồng nhân trước mặt Ngọc Đế."

"Nghe nói ngài hủy Đài Chuyển Luân? Ha ha, Diêm Vương giận lắm đấy."

"Cũng chưa hẳn, nếu là tiên nhân khác, đừng nói là phá hủy Đài Chuyển Luân, chỉ mới phá một cây nến thôi cũng đã đủ để ngài xỏm trong Thiên Lao vài trăm năm rồi, ngài ấy còn chẳng cần ngài tù, có thể thấy Ngọc Đế vẫn rất thiên vị."

"Ngươi nhỏ giọng một chút!"

"Sợ cái gì? Nơi này chỉ có hai người chúng ta, có ai muốn đến đảo Khổ Vô chứ."

"Vậy cũng phải cẩn thận." Một người thủ vệ nhìn bốn phía, nói tiếp: "Nói vậy xem ra Ngọc Đế cũng khó ăn nói với chỗ Diêm Vương..."

"Ngươi thì biết cái gì, Ngọc Đế gửi ngài ấy đến nơi này, chính là vì có công dụng khác."

"Ồ? Ngươi có ý gì?"

Một thủ vệ cảnh giác liếc về phía trong đảo.

Trong hỗn độn, một nam tử y nam tử ngồi trên chiếu, bụi đất bay loạn bên người hắn, tóc bạc bị thổi bay hỗn loạn trong không trung lại để lộ một đôi mắt khép hờ, thánh khiết vô cùng.

"Ngươi còn nhớ vị tội tiên đã huyết tẩy Thiên Đình năm đó chứ, quan hệ với vị Tử Vi Đại Đế này không bình thường đâu."

"Ặc, chẳng lẽ..."

"Ngọc Đế đã hạ tử lệnh, nếu tội tiên kia vẫn cố chấp không hàng... không cần bắt sống, thấy là chém."

Thủ vệ kia vừa dứt lời, đang đắc ý chờ nhìn phản ứng khiếp sợ của người thủ vệ còn lại, nhưng không ngờ hắn hít sâu một hơi, trợn tròn mắt nhìn hắn thì không khỏi cảm thấy phản ứng này hơi quá trớn.

"Sao thế..."

"Từ... Từ..."

Thủ vệ kia quay đầu lại, lập tức bị một mái tóc bạc kim quất vào mặt, sợ đến mức lùi về sau từng bước.

Tử Vi vừa rồi vẫn còn trầm tĩnh ngồi trong đảo, sau khi nghe hắn nói câu này, đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, tóc bạc bị gió thổi tung, trong đôi mắt màu tím không có chút vẻ gì, đang sột ruột nhìn hắn.

"Yết kiến Tử Vi Đại Đế." Chân hai người mềm nhũn, vội quỳ xuống.

Cho dù mỗi ngày đều phải đối mặt với gió bụi nhưng mái tóc và y phục ấy vẫn không nhiễm chút cát bụi. Tử Vi dừng chân hồi lâu, hắn không nói lời nào, đương nhiên hai thủ vệ kia cũng không dám mở miệng.

"Ta tới đây..." Đột nhiên hắn ngừng đầu nhìn trời, tử nhân hoàn toàn trong suốt, mặt lại có vẻ ẻo lả, trầm lặng nói: "Đã được bao nhiêu ngày rồi?"



"Hồi Từ Vi Đại Đế." Một người thủ vệ đáp: "Đã... bây bây bốn mươi chín ngày."

"Mới bốn mươi chín ngày thôi sao?" Hấn như nói mê: "Ta lại cảm thấy như đã qua rất nhiều năm rồi."

Hai thủ vệ quỳ trên đất nhìn nhau, không ai dám nói tiếp. Đợi đến tận khi không còn tiếng động nào vang lên, lúc này mới dám ngẩng đầu, lại phát hiện Từ Vi đang ở giữa không trung, dưới chân đạp mộng cảnh như hoa sen, dần đi xa.

"Đại Đế!" Người thủ vệ kia vội la lên: "Chuyện này... nếu để ngài ấy đi mất, ta và người sẽ không thoát tội đâu!"

"Vậy người có cách gì?" Một thủ vệ khác nhìn hướng hấn rồi đi, trong mắt tràn ngập sự kính sợ: "Đừng nói là ta và người không ngăn được, dù có ngăn được, ngài vẫn là hồng nhân trước mặt Ngọc Đế, không đắc tội nổi đâu..."

Núi xanh sông biếc, một ngọn núi cao vút, trắng lè nguy nga, đâm thẳng vào mây.

Trong trí nhớ, dường như Thiên Diễn chưa bao giờ bị sương mù bao phủ nhiều như thế, đứng trên đỉnh núi nhỏ nhất mà nhìn xuống, sương trắng đầy trời, mờ mẩn mà xa cách, xa mà như gần, hết như một cõi mơ không trọn vẹn.

Một con chim lớn màu đỏ bay quanh quần nơi không trung hồi lâu, cuối cùng cũng bay chậm lại, đáp xuống bên người một vị bạch y nam tử. Hấn đi tới, lấy cuộn giấy cột dưới chân nó, chậm rãi mở ra.

Hấn nhìn lướt ra, nhất thời vẻ mặt lộ chút vui mừng, xoay người đi vào phòng.

Trong nội đường, Mạc Vi một thân hoàng sam, trên mặt có chút tiều tụy, nhưng lại không rõ ràng bằng Thu Tĩnh ở cạnh, bên tóc mai đã có thêm mấy sợi bạc trắng, chỉ mấy tháng ngắn ngủn mà như đã già thêm mười tuổi.

"Cha." Mạc Kinh Viễn chạy vào phòng, vui vẻ nói: "Tin tức của chương môn phái Thượng Thanh truyền đến, Huyền Âm giáo đã bị hủy rồi."

"Thật sao?" Mạc Vi lập tức đứng lên, Thu Tĩnh cũng buông kim chỉ trong tay ra, ngẩng đầu lên nói: "Thế... Diệp Văn nó..."

"Phó Diệp Văn." Mạc Vi nghiêm nghị nhìn Thu Tĩnh: "Từ sau khi hội Trục Tiên kết thúc, nó đã không còn là đệ tử của Thiên Diễn nữa."

"... Hài cốt không còn." Mạc Kinh Viễn nói khẽ, biểu cảm trên mặt rất khó miêu tả bằng lời.

"... Còn đám Tiểu Ma thì sao?" Mạc Vi khoanh tay, thông thả bước đến bên cửa sổ.

"Có đệ tử Thượng Thanh nói, trước khi thiên lôi đánh xuống đã từng nhìn thấy Úc Lưu."

"Vậy thì chắc chắn Tiểu Ma cũng ở gần đó." Hai tay Thu Tĩnh tạo thành hình chữ thập, vẻ mặt mới vừa rồi vẫn còn buồn khổ cho Phó Diệp Văn đã thoáng qua chút mừng rỡ: "Con bé bình an là tốt rồi, từ sau khi từ biệt ở phái Thượng Thanh thì không còn tin tức gì, cũng không biết Trạch Hư ra sao..."

"Sur nương!" Đột nhiên Tác Oanh đẩy cửa vào, hết như một con lóc màu hồng: "Có tin của sư tỷ rồi ư?"

"Vẫn chưa." Mạc Vi nhìn nàng, nói: "Chẳng phải đã bảo con đi luyện kiếm rồi sao? Sao lại chạy về?"

Vành mắt Tác Oanh đỏ lên, chậm rãi ghé vào chân Thu Tĩnh, nghẹn ngào nói: "Đồ nhi... đồ nhi không luyện được, sư tỷ không có đây, đệ tử đến ghi danh cũng về nhà, ngay cả tam sư huynh và tứ sư huynh cũng đi..."

"Bọn họ còn có mẫu thân cần phải chăm sóc." Thu Tĩnh vuốt tóc của nàng, dịu dàng nói: "Chẳng phải con cũng nên đi sao?"

"Con không muốn đi, Thiên Diễn là nhà của con, con không đi." Tác Oanh quật cường đáp, đôi mày nhũn chặt, vẻ mặt lúc này lại có phần giống với Cổ Tiểu Ma.

"Ha ha, sư thúc, con đã nói với người thế nào chứ?"

Đột nhiên có một tràng tiếng cười sáng khoải vang lên từ ngoài phòng, ngay sau đó Lục Tu và Vân Tiêu đã bước vào. Vẻ mặt hai người đều nhuốm chút phong trần, Vân Tiêu vẫn mang theo bầu hồ lô rượu của hấn như thường lệ, còn biểu cảm của Lục Tu lại không hề nhẹ nhàng như hấn, ông bỏ ngoại sam, tiến lên đón lấy ánh mắt thăm hỏi của Mạc Vi, chỉ thờ dài, khẽ gật đầu.

"Cả núi Thiên Diễn, nay chỉ còn lại vài người chúng ta mà thôi." Vân Tiêu thu nụ cười, thấp giọng nói: "Còn có vài đệ tử không chịu về, nhưng tu vi còn thấp ở lại đây, một khi xảy ra chuyện gì, chỉ sợ không công mà mất mạng."

Trong lúc nhất thời, cả phòng không ai nói gì. Núi Thiên Diễn bị một đám sương lớn bao phủ, đã không phải mới ngày một ngày hai. Thật ra thì cũng chỉ mà một đám sương, chẳng có gì ly kỳ, nhưng khi một đệ tử tình cờ dùng pháp thuật trong đám sương này rồi đột nhiên bị lửa trời rơi xuống bất ngờ đốt cháy không còn nhìn ra dáng dấp lúc ban đầu, cuối cùng Mạc Vi cũng chú ý tới sự bất thường này, lại không dám dùng pháp thuật để thử, còn tưởng rằng Huyền Âm giáo đang giờ trò quý, không ngờ Huyền Âm giáo đã biến mất từ mấy tháng trước, vậy còn đám sương này là do đâu?

Vì lý do an toàn, Thiên Diễn đã cho phần lớn các đệ tử xuống núi, đợi đến sau khi mọi chuyện ổn định thì quay về. Nhưng chuyện này, thật sự sẽ ổn hơn

ư?

Mạc Vi đứng trước cửa sổ, trong đầu dần hiện ra hình ảnh trong ngày ông nhậm chức chương môn, lúc sư tổ phi thăng đã từng nói.

"Nhất định phải bảo vệ cho được hai thứ này... Thiên Diễn tuyệt đối không thể thất tín với người, nào sợ con đường trước mặt đầy chông gai..."

Nhưng chỉ là thứ đơn giản như bụi gai thôi sao? Mạc Vi thở dài, đột nhiên bóng lưng trở nên vô cùng già nua.

Trong lúc mông lung lại có cảm giác, chuyện mà ông sợ nhất, cuối cùng đã tới.

"Nếu không dùng pháp thuật thì ở trong núi này cũng chẳng có gì lạ." Lục Tu cau mày: "Nếu sương mù này là một phép Chương Nhân, thì người làm phép hẳn đã phi thăng mới có thể tạo ra thứ pháp thuật bao phủ toàn bộ núi Thiên Diễn thế này..."

"Nhưng..." Thu Tĩnh lo lắng nói: "Thiên Diễn ta nghìn năm nay vô cùng nổi danh, chưa bao giờ kết thù gây hận với bất cứ ai, nếu không phải ma giáo, vậy..."

"Muốn vây khốn Thiên Diễn, có lẽ sẽ không chỉ vì thù hận." Mạc Vi chợt ngắt lời bà: "Còn có hai món đồ kia."

Mặt của ông hơi tái, hệt như người bệnh, vừa nói xong câu đó, ngay cả kiêu nhan hồng hào của Tác Oanh cũng không còn chút huyết sắc nào.

"Sư huynh, đã nhiều năm như thế, hai thứ đồ kia vẫn luôn ở tại Thiên Diễn, qua nghìn năm, cũng không ai biết." Lục Tu trấn an: "Trước kia không có ai biết, sau này cũng không."

Mạc Vi lắc đầu, không nói gì.

"Theo đệ thấy..." Lục Tu lại tiếp lời: "Chuyện này ắt hẳn có liên quan tới Cổ Tiểu Ma..."

"Tiểu Ma Cô?" Vân Tiêu bất mãn liếc Lục Tu: "Tiểu Ma Cô còn đang đuổi theo lục sư đệ, sao có thể liên quan tới muội ấy vậy?"

"Đương nhiên là có liên quan, sao con không thử nhìn xem, nó đang ở cùng với ai!" Lục Tu không nhịn được nói: "Liên quan tới người nọ, có gì là tốt?"

"Sư tỷ thân với huynh ấy, con mừng còn không kịp." Tác Oanh to gan dám bẻ lại Lục Tu một câu.

"Hừ, chính là vì sự ngu dại của đám nữ nhi các ngươi mới làm hỏng đại sự." Đột nhiên Lục Tu đứng dậy: "Nói không chừng vì nó nói gì đó với Úc Lưu, sau đó khắp thiên hạ mới biết Thiên Diễn chúng ta đang cất giấu đồ..."

"Sư đệ!" Thu Tĩnh cũng đứng dậy, xen vào lời ông ta: "Đồ nhĩ của ta, ta hiểu rõ, Tiểu Ma sẽ không làm chuyện như vậy,"

Thu Tĩnh vẫn luôn dịu dàng trầm lắng lại đột ngột ngắt lời người khác, chứng tỏ bà đã tức giận đến thế nào. Mặt Lục Tu đỏ bừng, thấy Mạc Vi không nói lời nào, siết chặt nắm đấm, nhìn từng người trong phòng, trừ Mạc Vi và Mạc Khinh Viễn đều như đang có điều suy nghĩ, tất cả đều không e dè gì mà nhìn chằm chằm vào ông ta, hệt như chỉ cần vậy đã có thể khiến ông ta thay đổi suy nghĩ.

Kích động đến cực điểm, bỗng Lục Tu bình tĩnh hơn, thân nhiên nói: "Đó là vì các ngươi chưa bao giờ biết đến yêu ma."

Vân Tiêu nhú mày, liếc sang Tác Oanh, hiển nhiên nàng cũng rất kinh ngạc. Lòng Thu Tĩnh vừa động, giọng nói không khỏi mềm đi: "Sư đệ, chuyện kia không phải là lỗi của đệ..."

"Đệ ra ngoài một lát..." Ông ta mở miệng nói, sau đó đẩy cửa ra ngoài.

"Sư nương, cuối cùng năm đó đã xảy ra chuyện gì?" Lục Tu vừa đi, Vân Tiêu đã chuyển sang Thu Tĩnh.

Thu Tĩnh lắc đầu: "Chuyện này là cấm kỵ của Thiên Diễn, nhưng ta lại không muốn các con hiểu lầm lục sư thúc..."

Thì ra Thiên Diễn nổi danh nghìn năm, tương truyền mỗi đời trưởng môn đều có thể phi thăng thành tiên. Chỉ có sư phụ Mạc Vi là ngoại lệ, chính là vì lúc Lục Tu còn trẻ ngông cuồng phóng túng, học thành liền xuống núi rèn luyện, làm quen với không ít anh hùng hào kiệt, trong đó cũng có một yêu quái muốn thành ma. Theo Lục Tu nói, yêu quái này chưa bao giờ làm hại đến mạng người, vừa hiệp nghĩa vừa can đảm, dù không cùng một đường, nhưng tính tình lại khá hợp nhau. Ông không nghe lời khuyên bảo của sư tổ, vì bảo vệ cho yêu ma này mà đắc tội không biết bao nhiêu người. Nhưng quay đầu lại, yêu quái kia lại lừa ông, sư tổ bị thương nặng, đoạt được ma đan được có thể giúp hắn thành ma rồi trốn đi. Từ đó sư tổ đi về cõi tiên, mà Lục Tu lại đến Linh Bảo Nhai khổ tu, vừa đi chính là mười năm.

Mười năm sau, tính cách của Lục Tu đại biến, không bao giờ... trở lại làm thiếu niên hăng hái như lúc trước nữa. Ông ghét ác như ghét cừu, thấy yêu ma không hỏi nguyên nhân, một đao chém chết, được phong danh hiệu "Tu La tiên", danh tiếng lan truyền.

"Các con không thể oán vì sao đệ ấy lại nghi ngờ Cổ Tiểu Ma." Thu Tĩnh nhẹ nhàng nói: "Đệ ấy xem yêu quái kia như huynh đệ thân thuộc, tự giấu mười năm, đúng là thương tổn đến tận tim..."

Lời bà còn chưa dứt, đột nhiên có một tiếng vang từ xa xấm truyền tới, như có thứ gì vừa sập xuống, song tất cả mọi thứ trước mắt vẫn rất yên lặng, tai không ngừng đau nhói, giống như có thứ gì đó đang lấy tốc độ vượt qua mắt thường phá không mà đến.

Mạc Vi nhanh chóng xoay người lại, cầm lấy bội kiếm trên giường.

Ngoài cửa sổ, sương mù dày đặc chột đỏ như máu.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 64

Khắp nơi mờ mịt.

Cổ Tiểu Ma còn tưởng rằng sẽ có thể gặp được đệ tử của Thiên Diễn dưới chân núi, nhưng đừng nói đến đệ tử, ngay cả trấn nhỏ dưới chân núi Thiên Diễn cũng đã vắng lặng hơn nhiều, có rất nhiều nhà như đã di dời trong đêm, trên đất đều là dấu vết vội vàng. Nụ cười trên mặt Cổ Tiểu Ma dần nhạt đi, cho đến khi trông thấy màn sương trắng kia thì đã không thể nhìn được nữa.

"Bọn họ định làm gì với Thiên Diễn?"

Đoạn đường này không được dùng pháp thuật, sợ bại lộ khí của mình, dẫn thiên binh thiên tướng đến. Lần đầu tiên Cổ Tiểu Ma quên ánh mắt của Úc Lư ở sau ót, chạy như điên trên con đường nhỏ lên núi, cây cối xung quanh nhanh chóng lướt qua, hàng thông xanh thom ngát vẫn thế, tĩnh lặng đẹp vô cùng, vẫn như bình thường.

Song lại không có ai.

Tìm nàng đập đến phát đau, cuối cùng cũng trông thấy một đám sương dày, bao bọc toàn bộ mấy ngọn núi của Thiên Diễn.

Rất kì lạ, không giống như sương mù bình thường, chỗ nhiều chỗ thưa lại vô cùng chính tề, đứng dưới chân núi nhìn thì trông hết như một cái kết giới.

"Đừng chạm vào!"

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, giọng của Úc Lư truyền tới từ phía sau, nhưng đã quá muộn.

Ngón tay của nàng lướt qua đám sương mù kia, lập tức cảm thấy đầu ngón tay vô cùng đau đớn.

Không khí như chấn động. Cổ Tiểu Ma mù mờ lui về sau mấy bước, không biết mình vừa chọc phải đại họa gì.

"Trong núi này có sương đúng không?" Úc Lư đứng sau lưng nàng, quay đầu hỏi.

"Lúc trước cũng thường có sương..." Nàng sợ đến mức giọng nói cũng có phần run rẩy: "Ta... ta không biết..."

"Sương này là cấm giới." Hắn cầm tay nàng, than nhẹ một tiếng: "Năm đó bọn họ cũng dùng nó để bắt ta, sát hại không ít tính mạng..."

"Chàng nói... đây là..."

"Hừ, nàng cho rằng Thiên giới sẽ quan tâm tới mấy mạng người này ư?" Úc Lư âm trầm nói: "Đám sương này đỏ tới đâu, thì đã cuốn đi bấy nhiêu máu..."

"Máu?" Cổ Tiểu Ma quay đầu lại theo bản năng, nhất thời bị dọa đến cả kinh kêu thành tiếng.

Một đám sương mù dày đặc, đã sẫm đỏ như máu.

"Bọn họ phát hiện ra chúng ta rồi." Úc Lư thản nhiên nói: "Có nắp nữa cũng chỉ phí công vô dụng, đi thôi."

Nam Cung Thái Cực.

Nam Phương Nam Cực Trường Sinh Đại Đế mang vẻ mặt vui mừng, nhất thời đứng lên khỏi chỗ, phát tay quát: "Thanh Long!"

Nam tử mặt xanh một thân giáp chiến bằng thủy tinh vàng đã sớm đứng cạnh. Trường Sinh Đại Đế liếc mắt nhìn người Thập Phương Động Chủ và Nhị Thập Bát Tinh Tú đã đợi bên ngoài mấy ngày, si nhục của mười bảy năm trước, dù tiên vị không ngừng có người thay thế, nhưng có lẽ vẫn không thể rửa sạch hết.

Trận chiến này, nếu lão có thể bắt được Long thần và Diệp An, không biết Ngọc Đế sẽ khen ngợi lão thế nào. Tên ngốc Tử Vi kia, độc chiếm sự thiên vị đó cũng quá lâu rồi...

Trong mắt Trường Sinh Đại Đế lóe lên sắc vui mừng, hết như đã thắng lợi khai hoàn.

"Mau đi tiêu diệt Thiên Diễn với ba vị tọa thần còn lại cùng Thập Phương Động Chủ và Nhị Thập Bát Tinh Tú!" Lão võ mạnh lên tay dựa của cái ghế bạch ngọc sau lưng: "Nếu không bắt được Điệp An và Long thần thì các người cứ mang đầu về đây!"

"Thanh Long tuân lệnh!"

Bạch Hồ và Chu Tước nhìn ánh mắt bị thời thế bắt buộc của nhau, không khỏi cười khổ.

"Nếu các người sợ thì không nên đi." Thanh Long khinh miệt nói.

Chu Tước vừa muốn phản bác, Huyền Vũ vừa ra ngoài đã hòa giải: "Sao lại không sợ? Chẳng lẽ không phải lần trước Thanh Long người cũng đã..."

"Đương nhiên lần này không giống trước." Mặt Thanh Long đỏ lên, không chút khách sáo mà ngắt lời ông ta, lần đi bắt Điệp An mà lại bị Long thần dọa đến nhũn chân đó, cuối cùng còn được Từ Vi Đại Đế cứu về, luôn luôn là một cây gai trong lòng hân: "Chờ ta bắt được hai tên trọng phạm này về, ta sẽ trở thành thủ lĩnh của tọa thần tứ phương!"

Nụ cười của Huyền Vũ cứng đờ nơi khóe môi, ông không nói gì thêm. Mặt Thanh Long có phần đắc ý: "Huống chi các người còn không biết..."

Hân nói phân nửa đã ngừng lại, hết như khinh thường phải quan tâm đến bọn họ, khiến lòng người căm tức.

"Sớm muộn gì ta cũng phải làm thịt con cá chạch kia." Chu Tước hung dữ nói.

Đám sương máu này thoát nhìn vô cùng kinh người, nhưng đi vào lại chẳng có gì đáng ngại. Mạc Vi và Thu Tĩnh, Mạc Khinh Viễn, Tác Oanh và Lục Tu cùng Vân Tiêu, mấy người đứng trước vách đá trên ngọn núi cao nhất của Thiên Diễn, cầm chắc binh khí, chờ con chấn động trong đám sương qua đi, ai cũng nâng cao tinh thần cảnh giác.

Con chấn động đó tiến từ xa tới gần, trong chớp mắt lại bỏ nhào tới trước mặt rồi ngừng lại. Mạc Vi thấy thế thì nâng tay, che khuất vùng trời ở trước mắt.

Giọng nói như không có bất cứ độ ấm nào.

Đến từ trên trời.

"Đám người phạm kia, mau giao trọng phạm của Thiên Đình ra đây, ta sẽ tha cho các người."

Mạc Vi trừng lớn mắt, nhìn sương máu chậm rãi tán đi, trước mắt dần rõ ràng hơn, có ánh mây cuộn cuộn, ở gần đã có mùi đám, xa còn không biết có bao nhiêu, trên mỗi đám mây có vài nam tử trang bị đầy đủ võ trang, thoát nhìn như hung thần ác sát, nhưng đều không bằng ánh mắt của nam tử mặt xanh trước mắt này, hết như vừa đánh hơi được mùi hôi thối của quạ, vô cùng nguy hiểm.

Đây là... thần linh thật sự sao?

Rất hiếm khi nào người tu tiên lại có thể gặp được thần linh khi còn ở thể xác người thường. Mạc Vi cảm thấy vô cùng mong lung, còn chưa kịp vui mừng, sự nghi ngờ ngập trời cũng đã đánh tới.

Vốn tưởng rằng đám sương này là ma giảo hoặc tà môn ngoại đạo dùng để ám toán núi Thiên Diễn, dù thế nào cũng không ngờ... Bọn họ là thần tiên, hơn nữa hân vừa nói gì? Trọng phạm? Sao Thiên Diễn lại có trọng phạm?

Ông ghé mắt nhìn, Tác Oanh sợ hãi đang nấp trong ngực Thu Tĩnh, sắc mặt của Thu Tĩnh và Lục Tu đều tái nhợt nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh, Mạc Khinh Viễn vẫn nhìn nam tử mặt xanh này, Vân Tiêu khoanh tay, đột nhiên đáp lễ: "Ngài là ai?"

Thanh Long ngẩn ra, chưa tự giới thiệu, đúng là thất lễ. Hân hừ lạnh: "Bốn tọa chính là tọa thần phương đông, Thanh Long, cùng ba vị tọa thần còn lại, còn có Thập Phương Động Chủ và Nhị Thập Bát Tinh Tú đến để truy bắt trọng phạm Điệp An và Úc Lưu!"

"Điệp An là ai, chưa từng nghe qua."

Mạc Vi nghiêng đầu nhìn Vân Tiêu, ý bảo hân không cần nói. Quay đầu lại hắng giọng, cất lời: "Chúng ta bái kiến tọa thần Thanh Long, lão hủ là chương môn Mạc Vi của phái Thiên Diễn, mấy vị này là phu nhân và đệ tử của ta."

Thanh Long không nhịn được mà gật đầu.

"Lão hủ chưa từng nghe nói đến Điệp An, Úc Lưu thì đã từng gặp, nhưng chỉ sợ lúc này hân không hề có trên Thiên Diễn." Mạc Vi cất cao giọng: "Các vị tôn thần, có phải đã nhầm lẫn gì rồi không?"

"Nhầm sao?" Mặt Thanh Long thoáng chút tức giận: "Bọn họ đang ở trên núi này, nếu không thì sao cầm giới bằng sương mù của Trường Sinh Đại Đế lại có thể đổi màu?"

Mạc Vi chấp tay ra sau lưng, có chút run rẩy nhẹ nhàng không dễ nhận ra, lại nói tiếp: "Nếu tọa thần Thanh Long đã nhắc tới cấm giới sương mù này, lão hủ cũng muốn hỏi một chút, lúc trước đệ tử Thiên Diễn ta vô tình dùng chút pháp thuật đã bị lửa trời đốt cháy, vô cùng thê thảm..."

"Đó là lời cảnh cáo cho các người." Mép của Thanh Long nâng lên tạo thành một nụ cười: "Đừng nên cố gắng động tay động chân làm gì."

"Nhưng đệ tử kia là vô tội." Giọng của Mạc Vi không tự chủ được mà cao lên: "Chẳng lẽ Trường Sinh Đại Đế lại có thể coi mạng người như cỏ rác thế sao!"

"Im miệng!" Thanh Long cá giận: "Chỉ là xác người nhỏ bé, còn định khoa tay múa chân với Thần Đế sao? Lão nhân gia ông ấy tự có đạo lý, bọn người mau giao trọng phạm ra, nếu không, đừng trách lòng dạ bọn tọa thần ác độc."

"Nhưng..." Thu Tĩnh không nhịn được mà tiến lên từng bước, nói: "Chúng ta thật sự không biết ai là Điệp An, phải giao thế nào?"

Thanh Long nheo mắt.

"Lẽ nào các người không biết?" Hắn thân nhiên nói: "Mười bảy năm trước, tiên tử đạo ma huyết tẩy Bảo Điện Lăng Tiêu kia nhập vào một đóa linh chi chỉ vừa có linh thức trên núi Thiên Diễn... Được người nhận vào cửa làm đệ tử, tên gì nhỉ..."

"Tiểu Ma..." Thu Tĩnh lẩm bẩm, cả núi Thiên Diễn cùng chìm vào tĩnh lặng.

Đã sớm biết thân phận của Cổ Tiểu Ma không đơn giản, nhưng dù thế nào cũng không ngờ nàng lại là trọng phạm của Thiên Đình. Đám người phái Thiên Diễn trầm ngâm, trên mặt đều là vẻ kinh hoàng.

"Nhưng muội ấy không làm gì cả." Một lúc lâu sau, có người cất giọng nói, hẳn là Mạc Kinh Viễn: "Muội ấy là thất sư muội của ta, tính tình lương thiện, ít khi xuống núi, chắc chắn... chắc chắn không phải là Điệp An tiên tử gì đó."

"Đám người phạm thập hèn các người thì biết gì?" Thanh Long hừ lạnh: "Nếu không phải vì Điệp An, nàng ta vẫn chỉ là một đóa linh chi, mấy trăm năm sau mới có thể hóa thành hình người. Nói cách khác, nàng ta và Điệp An là một thể, dựa vào nhau mà sống, nếu giết thì giết cả hai, không ai thoát khỏi việc liên can."

"Cái gì?" Tác Oanh cả kinh nói, sắc mặt trắng bệch: "Các người muốn giết sư tỷ..."

"Là Điệp An." Thanh Long lạnh lùng nói: "Ta nói nhầm với các người đã đủ rồi, một câu, có giao không?"

"Nếu chúng ta giao... Cổ Tiểu Ma và Úc Lưu ra, ngài sẽ không tấn công Thiên Diễn nữa, có phải không?"

"Sư đệ!" Thu Tĩnh chột nhìn về phía Lục Tu.

"Đương nhiên." Thanh Long vuốt cằm nói.

"Được." Lục Tu nhanh chóng nói: "Chúng ta thật sự không biết hai người kia đang ở đâu, nếu các ngài tin ở trong núi này thì cứ tới lục soát đi."

Mạc Vi không nói gì, chỉ có Thu Tĩnh, Tác Oanh và Vân Tiêu cảm tức nhìn Lục Tu.

Thanh Long lại cau mày, soát núi vốn nằm ngoài kế hoạch của hắn, Nếu đây là quý khách của Điệp An và Úc Lưu, lửa hắn rơi vào mai phục, vậy đúng là thật không hay.

"Giác Tú, Tâm Tú, Phòng Tú, Vĩ Tú, Cang Tú." Hắn gọi tên năm tinh tú quanh mình, thấp giọng nói: "Xuống xem một chút."

Năm tinh tú tuân lệnh, liền đằng vân bay về phía núi Thiên Diễn.

Vân Tiêu sờ binh rượu bên hông, sương máu đã tan hết, cuồng phong bên vách núi không ngừng rít gào, lạnh lẽo hơn trước.

Hắn uống một ngụm rượu, lúc cất hồ lô, tay lại thắm đẫm lên bên hông.

Dù biết như vậy là không sáng suốt, thậm chí là vô cùng ngu xuẩn, nhưng hắn không còn cách nào, có lẽ cũng không có ai còn cách nào khác. Bởi vì trong khoảnh khắc đó, người phóng tới chỗ năm tinh tú không chỉ có mình Vân Tiêu, còn có Mạc Kinh Viễn và cả Mạc Vi.

Lần công kích này đã khiến năm tinh tú không thể ứng phó, nhất là ba vị tinh tú không thiện chiến đầu trong số đó đã bị chế trụ ngay tức khắc, dù hai tinh tú khác đã chạy được nhưng cũng khá chật vật, không ngừng lao đảo trên không một hồi mới dừng lại được.

Thanh Long giận dữ, lập tức lôi trường kích sau lưng ra cầm trong tay: "Làm gì đó?"

"Làm gì sao?" Vân Tiêu hỏi ngược lại, trường kiếm gác ngang cổ của Cang Tú: "Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn các người tìm ra rồi tới bắt Tiểu Ma Cô ư?"

"Ồ?" Thanh Long trợn mắt, đột nhiên một tiếng cười ngạo mạn vang lên lấp đầy cả trời đất, vang dội đến cả chân trời.

"Ha ha ha ha, các người muốn đấu với thần sao?" Hắn như vừa nghe được câu chuyện buồn cười nhất trên cõi đời này: "Chỉ bằng các người? Người

phàm? Muốn đấu với ta?"

"Các vị tôn thần." Mạc Vi cười khở một tiếng, xoay trường kiếm: "Đây là đồ nhi mà lão hủ đã chăm sóc, mười bảy năm, dù trời sinh tính tình không tốt, nhưng chắc chắn không phải kẻ đại gian đại ác, có thể xin tôn thần thả cho một mặt lưới được không?"

Thanh Long như không nghe thấy, chỉ cười, sau đó hạ môi, nhìn Mạc Vi như đang nhìn một con kiến.

"Chuyện này là không thể." Hắn nói nhỏ, trong mắt lại tràn ngập sát ý đầy vui sướng, như đang chờ đợi đến giờ phút này.

Ánh sáng mãnh liệt từ mũi nhọn lao xuống trong phút chốc, đó là một thanh trường kích tỏa kim quang như muốn phá hủy cả núi Thiên Diên, ngay cả tính mạng của ba vị tinh tú kia cũng chẳng màng quan tâm.

Người không thể đấu với thần.

Một khắc kia, Mạc Vi nhìn về phía Thu Tinh, nhìn về phía Lục Tu, trong mắt họ đều là sự hoảng sợ như nhau. Sức mạnh như thế, sao bọn họ có thể chống cự?

Một khắc kia khi tia sáng kia chiếu tới, tất cả mọi thứ như đều bị luồng khí từ kích này đánh bay, hoa cỏ, cây cối, người, tường gạch, còn có ba vị tinh tú kia, trong lúc nhất thời khói bụi cuộn cuộn, khắp nơi đều là âm thanh sập đổ.

Nhưng vách núi này vẫn không hề bị nứt đổ.

Mạc Vi nâng mắt nhìn, trên bầu trời có vài tiếng hít khí vang lên, Thanh Long có vẻ cũng rất kinh ngạc.

Một thanh kiếm gỉ ghim kích kia trên đất, chặn một đòn kinh thiên động địa này.

Cả người Cổ Tiểu Ma toả bạch quang, đứng trên vách đá, sắc mặt lạnh lẽo.

"Không được động vào bọn họ."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 65

"Điện An!" Thanh Long vui vẻ hô: "Mau, mau bắt lấy nàng ta!"

Vậy mà không có ai dám động, một vài vị Động Chủ và Tinh Tú trải qua trận đại chiến khi đó vẫn còn sợ hãi, dù phát hiện nữ tử này không mang đôi mắt đỏ như máu ấy, trong tay cũng không có chuỗi Hiên Viên Kiếm độc nhất vô nhị nhưng bóng người quật cường quen thuộc này vẫn khiến lòng người phải run rẩy.

Y phục của nàng có phần lồi thối, từ sau trận chiến ở Huyền Âm giáo đã phải khâu vá sửa lại mấy lần. Đùi phải hơi sưng, có lẽ là vết thương vẫn chưa khỏi hoàn toàn, tóc cũng vì chạy loạn trong đám sương máu mà đã rối đến không còn hình dạng ban đầu. Tóm lại, thoát nhìn khá chật vật.

"Người các ngươi muốn bắt là ta, vì sao lại động đến núi Thiên Diễn!" Nàng cả giận nói, bạch quang trên người càng chói mắt hơn: "Bọn họ có tội gì!"

"Vừa rồi lẽ ra sẽ không có." Thanh Long kinh ngạc vì nàng có thể dùng một thanh kiếm gỉ mà ngăn cản Kim Kích của mình, lòng không phục, cười lạnh: "Nhưng hiện nay bọn họ dám che giấu trọng phạm của Thiên Đình, vô lễ với tôn thần, tội không thể tha!"

"Sư phụ không hề biết ta đã về." Cổ Tiểu Ma cắn răng: "Các ngươi dùng thứ sương gì kia để hại đệ tử Thiên Diễn, giờ còn muốn làm hại sư phụ ta..." Tay nàng run lên, cầm chặt kiếm gỉ này: "Ngươi cũng thế... tội không thể tha!"

"... Không biết tự lượng sức mình." Thanh Long đảo Kim Kích, vươn tay phải ra, giờ Kim Kích lên cao.

Đây là lệnh tiếng công, chúng thần trên trời rồi rút rút binh khí, nhất là những người chưa bao giờ gặp được Điện An vẫn hết sức không phục những chiến thần năm xưa, đã sớm nhao nhao muốn thử.

"Thừa dịp trong tay nàng ta không có Hiên Viên." Miệng hắn khề động, không ai nghe thấy.

Trong lúc nhất thời, mây mù đập vào mặt. Động Chủ và Tinh Tú bao vây núi Thiên Diễn từ bốn phương tám hướng, dần tiến sát. Cổ Tiểu Ma không còn bận tâm chuyện gì khác, liền bấm quyết đằng vân, giờ ngang kiếm trước ngực: "Các ngươi đừng mơ tiến thêm được bước nào nữa."

"Bằng mình ngươi?" Thanh Long hừ lạnh.

"Đương nhiên còn có ta."

Vừa dứt lời, thanh quang khuếch tán khắp núi Thiên Diễn khiến Thanh Long cùng Động Chủ và các Tinh Tú phải bật tai, mặt lộ rõ vẻ đau đớn, lui về sau một trượng, không dám tới gần hơn.

"Du Long Ngâm." Thanh Long thu hồi nụ cười, một chiêu này là sát âm thuật đặc biệt của Long tộc, sao hắn có thể không biết, có điều không cần chú ý, chỉ cần mấy chữ đã khiến hàng loạt tôn thần phải lui bước, phần công lực này, đúng là không thể khinh thường.

Úc Luru cười tủm tỉm đứng bên vách núi, hệt như chỉ đang ngắm phong cảnh. Thanh sam vừa nhắc, từ xa nhìn lại chỉ thấy hắn như hòa vào cảnh sắc nơi đó, phong lưu uyển chuyển không nói nên lời.

Nếu cách đó gần hơn, hắn sẽ thấy được trên dung nhan tái nhợt của hắn, đôi mắt xanh thẫm không hề có chút tiêu cự, không hề nháy mắt.

Không ai có thể lường trước sẽ phải khai chiến nhanh như thế, căn bản không có thời gian đi hỏi sư phụ chuyện phong ấn, Cổ Tiểu Ma nhìn hắn, thân thể của Úc Luru... có thể gắng gượng được qua cuộc chiến này không?

Nàng chuyển tầm mắt, quét sang Mạc Vi và Thu Tinh, Vân Tiêu, Tác Oanh và Mạc Khinh Viễn, cuối cùng lại đối mặt với Lục Tu. Nàng không hề cảm thấy lạ với phản ứng của lục sư thúc, nhưng nàng không ngờ, đám người sư phụ lại chịu rút kiếm chống thân vì nàng.

Trong trí nhớ của Cổ Tiểu Ma, Mạc Vi luôn nghiêm nghị, số lần cười với nàng cũng ít đến đáng thương, nhưng sự quan tâm của ông với nàng... Sợ rằng cũng không ít hơn sư nương là bao, có điều nàng vẫn chọc vào phiền phức, thậm chí khi liên lụy cả phái Thiên Diễn, Mạc Vi vẫn che chở cho nàng.

Nghĩ đến đây, vành mắt của Cổ Tiểu Ma đỏ lên, con tức giận trong lòng dần lắng xuống, bàn tay cầm kiếm đã không còn run rẩy. Cuồng phong gào quét xuyên qua cơ thể nàng, mà một khắc kia, nàng biến rõ thứ mình đối mặt sẽ là gì, sẽ rơi vào kết quả gì, nàng không muốn suy nghĩ, bởi vì mong muốn bảo vệ Mạc Vi và mọi người lúc này, đã sớm vượt xa những thứ kết quả kia.

Úc Luru, còn có núi Thiên Diễn này, tất cả người thân của nàng.

Không phải không sợ.

Thiên binh thiên tướng đầy trời, cầm vũ khí bén nhọn trong tay, nhìn ánh mắt của nàng vừa sợ hãi, lại tràn đầy hận ý.

Dù sao, nàng cũng chỉ mới mười bảy tuổi, một nữ hài tử vô cùng bình thường mà thôi.

Cổ Tiểu Ma cười nhẹ, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt đã trở nên vô cùng sắc bén. Vứt đi mọi hèn yếu và sợ hãi, đây cũng chỉ là một hội Trục Tiên khác mà thôi, nàng muốn thắng, cũng chỉ được phép thắng.

Kiểm quang trắng thuần nở rộ giữa trời, có thuật pháp đằng vân phụ trợ, thức kiếm pháp này như cầu được ước thấy. Nàng đứng giữa một đám mây, dáng người càng trở nên ung dung.

Chúng thần thấy kiếm pháp của nàng kì dị, trong lúc nhất thời những đòn công kích phát ra cũng không quá vội vàng, nhưng dù sao nhân số vẫn rất đông. Nàng hết sức chuyên chú, tránh né pháp thuật từ bốn phương tám hướng, lại thấy một quả chuông vàng nổ tung trước mặt nàng, một Tinh Tú giận giữ hét lớn, thấy vũ khí của mình bị phá hủy, Cổ Tiểu Ma kinh ngạc ghé mắt, Vân Tiêu đang đứng trên bội kiếm của mình, sáng khoái cười một tiếng.

Mạc Vi cảm phát trần trong tay chủ động đối địch, Thu Tinh và Tác Oanh hợp lực muốn vây khốn một Tinh Tú, Lục Tu cũng chiến đấu, chỉ không nhìn nàng, cách đó không xa, Mạc Khinh Viễn đang bố trí kết giới, thành công ngăn cản một thanh phi đao đánh úp về phía nàng.

Thanh Long hừ lạnh một tiếng, đang muốn đằng vân sang, đột nhiên cảm nhận được thứ gì đó đang đến từ phía sau.

Hắn xoay người tránh thoát, một thanh trường đao màu xanh lướt qua sát tại hắn, Úc Luru đứng sau hắn, không đằng vân, thanh sam tóc đen phản phát tung bay.

"Người đang nhìn đi đâu đấy?" Hắn thần nhiên cười cười.

"Hừ, người đừng cho rằng..." Hắn muốn nói tới lần thảm bại lúc trước, lại chẳng biết phải dùng từ gì để hình dung, lại lạnh nhạt tiếp lời: "Đừng cho rằng người là Long thần chuyển thể thì đã là vô địch thiên hạ."

"Ta chưa bao giờ cho là như thế." Hắn ung dung nói: "Nếu không đã sớm xông lên Lăng Tiêu, chặt hết đầu của đám tôn thần các người rồi."

Lời lẽ cay nghiệt như vậy nhưng hắn lại nói rất hòa hợt. Thanh Long giận giữ, hét lớn một tiếng, nhắc Kim Kích phóng tới chỗ hắn.

Úc Luru không thêm động, nhắc ngang lưỡi đao, một đao vạch tới, một con gió xanh biếc tạo thành nửa vòng tròn trên không, Thanh Long tránh thoát, chọt lao từ trên xuống, tay trái Úc Luru nâng lên, một con lốc rồng theo cánh tay của hắn, đánh về phía Thanh Long đang phi thân.

Thanh Long muốn tránh, nhưng con lốc này như có mắt, chỉ đuổi theo mình hắn. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một lớp kết giới bao quanh, giúp hắn ngăn một hồi họa nạn này. Úc Luru không quay đầu lại, một lão giả hắc y đứng sau lưng hắn vuốt râu, chính là vua của kết giới, Huyền Vũ phương Bắc.

Trước mặt ông ta là một nữ tử vận y phục đỏ như lửa, vẻ mặt có phần không tình nguyện. Thanh Long đáp xuống bên trái hắn, Kim Kích đối diện. Bên phải là một nữ tử mặc khôi giáp màu trắng tay cầm trường thương, anh khí bức người.

Tọa thần tứ phương.

Nhưng Úc Lư không thể nhìn thấy.

Cổ Tiểu Ma đoạt lấy ống sáo của một Động Chủ, tay kia lại chém nó thành hai khúc, lúc này thấy Úc Lư như thế, lòng vô cùng gấp gáp, chỉ rối loạn trong giây lát, suýt nữa đã bị một Tinh Tú đánh lên thành công.

... Ngươi có muốn cứu hắn không?

Đột nhiên giọng nói này lại vang lên, như đã ẩn nấp rất lâu. Cổ Tiểu Ma thầm rét run, từ lúc nàng rút kiếm đã luôn lo lắng tới giờ phút này, nhưng Diệp An không hề nóng vội muốn ra ngoài, chỉ nấp trong lòng nàng, dùng ánh mắt của nàng, nhìn cảnh tượng quen thuộc này.

Một luồng sát ý mãnh liệt dâng lên trong đầu, tay của nàng lại run lên, tên Tinh Tú này, thoát nhìn thật quen mắt, nàng đã từng chém bay một cái đầu, sau đó quăng tới bên chân hắn, nhìn hắn hoảng sợ bò về phía sau. Còn có tên Động Chủ kia, hình như nàng đã chém đứt nửa người hắn, thì ra qua mười bảy năm, hắn đã khỏe rồi sao?

Bạch quang trên người Cổ Tiểu Ma lóe lên, bắt đầu trở nên không ổn định, thấp thoáng còn có vài khí tức màu tím quanh quẩn.

Ngươi... đừng có ra ngoài!

Nàng thở hắt ra, đột nhiên rơi xuống dưới.

Trên bầu trời, thanh quang bùng lên.

Tọa thần tứ phương liên tục hóa thành bốn vệt sáng, công kích về phía Úc Lư, tạo thành một chữ thập vừa hoa lệ lại trí mạng. Úc Lư đã thu Thanh Nhận, cả người hắn phủ đầy thanh quang, người hơi lung lay, chỉ đứng nơi đó, khoe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười.

Thoạt nhìn, dù hắn không thể đánh lại tọa thần tứ phương, nhưng bốn người kia cũng không bắt được hắn, chỉ đành phải giằng co như vậy. Chỉ có Cổ Tiểu Ma hiểu, thân thể của hắn sắp không thể chống đỡ được lâu hơn thế nữa, nếu là thường ngày, hắn còn đặt tọa thần tứ phương vào mắt sao?

Nàng quỳ trên đất, ôm chặt hai cánh tay của mình, hết như muốn khóa chặt bản thân vào trong ngực.

... Ngươi không muốn cứu hắn ư?

Ta...

... Ngươi không muốn kết thúc tất cả ư?

Ta muốn... nhưng...

... Vì sao ngươi lại trốn tránh ta?

Ta không có!

Nàng hét lớn thành tiếng, Mạc Vi phân thân tới bên người nàng, Cổ Tiểu Ma níu lấy ống tay áo của ông, giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, khó khăn nói: "Sự phụ... phong ấn... phong ấn... của Úc Lư..."

Trên trời đã chém giết loạn cả lên, Mạc Vi nghiêng thân, cuối cùng cũng nghe rõ, không khỏi liếc sang Lục Tu, không có bóng dáng nhanh nhẹn của Cổ Tiểu Ma, chỉ dựa vào mấy người bọn họ căn bản không thể chống đỡ được, hiện nay Mạc Kinh Viễn thấy người đã không công kích nữa, chỉ liều mạng tự vệ.

"Hóa giải... phong ấn của chàng... mới có thể cứu chúng ta."

Nàng bắt đầu phát run, Mạc Vi đứng lên, ngăn cản một tên Động Chủ đánh lên, sắc mặt lại trắng bệch.

Những ai quen với chương môn phái Thiên Diễn đều biết, con người trả qua vô số phong ba, lâm nguy không loạn mà bình tĩnh như Mạc Vi, lại có thể có biểu cảm như thế.

Một con Cùng Kỳ lớn đánh về phía Vân Tiêu, Thu Tinh gọi ra một con Thao Thiết, hai con thú dữ lập tức phóng lên không trung mà chém giết kịch liệt. Trong lúc nhất thời người của hai bên đều rối rít tránh đi, chỉ có tọa thần tứ phương và Úc Lư là không nhúc nhích, hai con thú dữ này như cũng khá kiêng kỵ Úc Lư, dù thế nào cũng không chịu sang bên kia.

Song sao tu vi của Thu Tinh có thể sánh với Động Chủ này? Không lâu sau, Thao Thiết đã bại trận, kêu thảm trên không trung rồi biến mất. Mọi người trên Thiên Diễn đáp xuống cạnh Cổ Tiểu Ma, dù không có người bị thương nhưng đều đã sức cùng lực kiệt.



Trước mắt Cổ Tiểu Ma bắt đầu mơ hồ, nàng cố mở to mắt nhìn lên không trung, như muốn vươn tay bắt lấy bóng xanh kia.

Úc Luru... Úc Luru...

Nàng đau đớn than nhẹ, bật thốt lên trong nháy mắt, rồi lại khản cả giọng.

"... Úc Luru!"

Hắn đứng trên trời, bị một vết sáng hình chữ thập giam cầm.

Nàng quỳ trên đất, đau đớn ôm chặt lấy đầu.

Tiếng chém giết, gió quét, binh khí lần lượt thay thế nhau, trong phút chốc hoảng hốt, hắn như nghe thấy tiếng gọi của nàng, quay đầu nhìn về nơi ấy, chỉ thấy trước mắt tối đen.

Sau đó, cả thế gian rơi vào tĩnh lặng.

Độc mẩu đã khiến thính giác hắn tê dại. Úc Luru rũ tay, dường như đã sớm chuẩn bị, không hề kinh hoảng. Đôi mắt xanh thẫm như nhiễm sương không hề chớp lấy một lần, chỉ nhìn vào nơi tối đen ấy, cứ chờ đợi, hết như cuối cùng sẽ có thể được nhìn thấy nàng.

Trong phút giây cuối cùng ấy, hắn đã nghe được giọng của nàng.

Tốt quá.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 66

Cả người nàng chấn động, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Những Động Chủ và Tinh Tú kia muốn tiến lên tiêu diệt hết đám người Thiên Diễn, không ngờ lại nhìn thấy dáng vẻ kia của Cổ Tiểu Ma, chần chừ ngừng lại.

"Sur ty!" Tác Oanh gọi nhỏ một tiếng, xông đến quỳ gối bên cạnh nàng, đưa tay gạt đi bụi bặm trên người Cổ Tiểu Ma.

Nàng lại không nhìn Tác Oanh, chỉ mở to đôi mắt vô thần, tay phải vô thức tìm kiếm trên đất, bắt được một chuỗi kiếm, lại ngẩn người, bờ môi cong lên thành một nụ cười.

Không sai, nàng lại cười.

Bầu trời tĩnh lặng không một tiếng động. Có một Tinh Tú siết chặt vũ khí của mình, vẻ mặt như bị rút gân lột da. Một Động Chủ đứng cạnh hắn môi run run, như vừa trở về con ác mộng của mười bảy năm về trước.

Năm đó trước Tru Tiên Đài, bạch y nữ tử thoát khỏi xích sắt giam cầm mình, túm lấy tiên quan bên người, một tay cắm vào trong tim y, móc một thứ gì đó vừa dính đầy máu vừa đập rộn ra ngoài, hai mắt đỏ ngầu, trong giây lát đã bóp nát vật kia, máu tươi nở rộ trên mặt nàng, xinh đẹp đến kinh hoàng.

Hết như lúc này đây.

Nữ tử áo xám tro đứng lên, kiếm gì trong tay nàng kéo lê trên mặt đất, phát ra một tràng tiếng ma sát khiến lòng người hoảng hốt.

Chu Tước và Bạch Hồ có chút dao động, lập tức thanh quang bên người Úc Luru lại mãnh liệt hơn, Thanh Long nóng ruột, cả giận nói: "Đừng phân tâm!"

Hắn thấy được ánh mắt sợ hãi của Chu Tước, theo bản năng cũng quay đầu nhìn lại, nữ tử kia ngẩng đầu nhìn về phía hắn, bốn mắt nhìn nhau, lập tức lòng Thanh Long rét lạnh. Trận ma chiến Thương Hải năm đó, thủy ma tinh quân kia cũng có đôi mắt màu máu như thế, cuồng vọng, tàn nhẫn, hết như muốn thiêu cháy hết tất cả.

Hắn vừa khựng người, thanh quang đã lan ra khắp thập tự, bức tới bốn phương. Thanh Long hoảng hốt, vội tập trung tinh thần, bức thanh quang vào lại trong chữ thập kia.

Úc Luru lại như không biết gì, trên mặt còn có vẻ mờ mịt. Thanh Long nhìn hồi lâu, nổi lòng nghi ngờ.

Hắn huyền hóa ra một thanh kim đao trong tay, gấp lại, năm ngón tay gấp khúc khẽ động, thanh kim đao này liền hóa thành một luồng sáng vàng đậm về

phía Úc Lưu. Thanh sam nâng lên trong thoáng chốc, lúc kim đao vừa tới sát gò má hắn thì đột nhiên nổ tung, tiếng nổ rất lớn, đình tai nhức óc.

"Hắn mù rồi..." Thanh Long giật mình nói, trong nháy mắt mừng như điên, lúc kim đao kia nổ tung, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, tuy Úc Lưu có tránh né, nhưng mắt không chớp, dù tiếng nổ kia có lớn, nhưng hắn lại không hề có chút phản ứng nào.

"Hắn mù rồi... còn điếc nữa!"

Giọng của Thanh Long khuếch tán từ phía, nữ tử bên vách núi ngẩn người, sự vui vẻ đọng lại nơi khóe môi, khiến cho huyết nhãn càng dữ tợn hơn.

"Nàng đang khóc rồi..." Diệp An thản nhiên nói, giọng nói khàn khàn mà kì ảo, như đang ngâm bang sương.

Nàng không nói "nàng" là ai, nhưng lòng người Thiên Diễn đều hiểu rõ. Dường như có một bàn tay vô hình lướt qua đám mây mà Thập Phương Động Chủ và Nhị Thập Bát Tinh Tú đang đứng, tất cả đều run lên.

"Tiêu diệt Thiên Diễn ư? Lão Ngọc Đế đã bảo thế à?" Nàng nghiêng người... khóe môi lại nhếch lên: "Lão ta luôn cảm thấy, hủy diệt bất cứ thứ gì đều dễ dàng như thế, như chỉ cần là Thiên Vương lão tử, tất cả lục giới đều phải mặc lão xâm lược..."

"Diệp An!" Cuối cùng một Động Chủ đã không thể kìm chế được nữa, gất gồng ngắt lời: "Việc đã đến nước này, ngươi vẫn không chịu nhận tội sao?"

"Nhận tội? Ta có tội gì?" Nàng cười lạnh, nhẹ nhàng nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn nói... tội việc mổ xẻ tứ chi của ngươi từng chút một ư?"

Một tiếng nổ vang lên, Mạc Vi cẩn thận nghe Diệp An nói chuyện, nhưng không ngờ đột nhiên người đứng trên trời bất ngờ làm khó, theo bản năng liền lùi về sau. Những Tinh Tú và Động Chủ lúc vừa rồi còn tụ họp lại một nơi, giờ phút này đã tản ra, hết như đã có kế hoạch mà đứng khắp bốn phía, mỗi nơi bảy người. Vị trí và tư thế kia, bỗng khiến Mạc Vi cảm thấy vô cùng quen mắt.

"Đó là..." Thu Tinh lẩm bẩm: "Tinh... Tinh Tú Đồ!"

"Không hay rồi!" Đột nhiên Mạc Vi tiến lên từng bước: "Bọn họ muốn làm gì?"

Diệp An giẫm lên một đám mây, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào đám Thập Phương Động Chủ đang bao vây nàng, nắm chặt kiếm gì trong tay.

Mười người kia đứng ngay ngắn, lấy nàng làm tâm mà bắt đầu lượn quanh, càng chuyển càng nhanh, không lâu sau đã tạo thành một quang trắnh vô cùng quý dị, ngăn tầm mắt của mọi người bên ngoài.

Cùng lúc đó, Nhị Thập Bát Tinh Tú vẫn đang ngồi tại chỗ lại bật dậy, hai tay tạo thành hình chữ thập, miệng lẩm bẩm gì đó. Mạc Vi ngưng tụ linh lực, phóng kiếm, vội la lên: "Mau, không được để bọn họ hoàn thành Tinh Tú Đồ!"

Nhưng dù đám người Vân Tiêu và Mạc Kinh Viễn đã dùng hết cách cũng không thể nào gây ảnh hưởng tới Nhị Thập Bát Tinh Tú, nghĩ đến việc bọn họ đã bắt đầu kết giới ngay từ trước, tất cả mọi thứ lúc này hết như đã được tập luyện vô số lần, hẳn là đã sớm lên kế hoạch tốt.

Cuồng phong nơi không trung như đang gào khóc, quang trắnh dần bay lên cao, giống như một con lốc từ trên trời giáng xuống. Diệp An đứng giữa con lốc ấy, trên mặt không có vẻ gì là sợ hãi, trong huyết nhãn đều là ý khinh蔑: "Qua bao nhiêu năm, các ngươi vẫn không thể ngoan hơn được..."

Tay của nàng quét qua chuôi kiếm, không biết đã làm gì, khí tức màu tím bộc phát, quanh quẩn trên thân kiếm, thấp thoáng còn có vài con sóng gợn màu đen. Diệp An giờ kiếm lên, nhắm huyết nhãn, chậm rãi nghiêng đầu như đang đợi thứ gì đó.

Vòi rồng đang thịnh, đột nhiên lại thấy một luồng sáng màu tím đen bay ra, bất chợt Thập Phương Động Chủ dừng lại, thỉnh thoảng còn có tiếng của những luồng khí đang dao động vẫn chưa tản đi, sau đó lại có một tiếng rền rĩ thâm vang lên, Diệp An cả người đều là máu của Động Chủ bước tới, trong tay còn đang cầm một cánh tay, về mặt chìm vào bóng râm.

Cửu Phương Động Chủ còn lại lập tức đổi chỗ, lại vây Diệp An vào giữa, thậm chí còn không quan tâm đến vị Động Chủ kia. Diệp An cười lạnh một tiếng, cũng không cho bọn họ thời gian bày trận, một đường kiếm cắt ngang, hai động chủ dùng Bút Phán Quan và Ngân Hoa Cầu đều bị ma khí tím đen kia hất ra, thừa dịp bảy Động Chủ kia còn chưa phản ứng kịp. Huyết sắc trùng lớn, xoay người lại tung một kiếm, suýt chút nữa đã cắt mất tai của một động chủ.

Diệp An phi thân lên không, hết như một chú chim én mạnh mẽ, tránh né, trở lui, song dù nguy hiểm hay lợi hại đến đâu cũng không bù được cả một đồng người vây công. Má trái của nàng bị xước, tay áo cũng bị chém rách một đường dài, không rõ có bị thương không. Kiếm pháp này trông tàn nhẫn, nhiều chiêu trí mạng, tuyệt đối không mềm lòng, người của Thiên Diễn nhìn mà kinh hãi. Diệp An như đang vui đùa, căn bản không màng đến tâm đến tính mạng của mình, chỉ có điều không có ai dám liều mạng cùng nàng thôi, song nếu tiếp tục như thế, sớm muộn gì thân thể của Cổ Tiêu Ma cũng bị thương nặng.

Nàng vung tay lên, những lưỡi dao gió xông tới người đều bị thu vào lòng bàn tay, lại xoay người ném ra, từng lưỡi dao khiến các Động Chủ vô cùng chật vật, nàng trở chuôi kiếm, vừa muốn công kích, sắc mặt lại ngưng tụ, đứng nguyên tại chỗ bất động.

Nàng nhìn lên trên.

Người của Thiên Diễn cũng nhìn lên.

Trập pháp mà Nhị Thập Bát Tinh Tú bày ra tên là Tinh Tú Đồ, là một trong những nghi thức triệu hồi từ xưa. Bởi Tinh Tú rất hiếm khi tập hợp đủ, pháp

lực tiêu hao lại lớn, lúc gọi cũng chưa chắc có thể khống chế được thứ đó, thế nên rất hiếm khi thấy được Tinh Tú Đờ, thậm chí khi xưa sư tổ của phái Thiên Diễn cũng chỉ được thấy trên sách vở mà thôi.

Trận pháp khổng lồ như thế, chớp động huyết quang, không ngừng quay cuồng trên bầu trời.

Sau đó, một cái tay bắt chợt xuất hiện giữa pháp trận, to gần bằng một con trâu nhỏ, túm lấy lẫn ranh của pháp trận. Hơi thở của nó hơi rối loạn, ánh sáng từ pháp trận lúc sáng lúc tối rồi lại xuất hiện thêm một bàn tay như thế, tiếp theo lại có bốn bàn tay giống hệt lộ ra, cho dù là gì, song một thứ có sáu cánh tay như vậy cũng đã đủ khiến người ta cảm thấy thật kinh khủng.

Cánh tay kia như có chút mệt mỏi, dừng một chút, đột nhiên lần giáp trên người hắn hiện ra. Sau đó, không hề báo trước, chỉ nghe một tiếng gầm đầy khó chịu vang lên khiến cả núi Thiên Diễn cũng phải lung lay, một cái đầu người mang theo sừng thú lộ ra, hắn có một đôi huyết nhãn còn hung ác hơn cả Diệp An, mày kiếm như lửa như sắp bốc cháy, mi tâm như bị bao phủ bởi sắc đỏ, mỗi móng mà kiên nghị, nếu không phải tất cả mọi người đều sợ đến ngẩn người, thì con quái vật sáu tay này trông cũng khá tuần mỹ. Đợi đến khi toàn thân hắn lộ ra ngoài pháp trận, chiến giáp bằng đồng đen loang lổ vết gỉ sét, Chiến Phủ (phủ: búa, rìu) đầu quý tán ra ánh sáng đỏ tươi cùng với vàng trắng độc nhất vô nhị kia, không khỏi khiến thân phận của hắn rõ ràng hơn.

Thân thể Thu Tinh hơi lão đạo, đưa tay kéo lấy cánh tay của Mạc Vi.

Xi Vưu.

Chiến thần dừng mảnh thời Viễn Cổ Hồng Hoàng, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

"Không ngờ lại ra khỏi Tinh Tú Đờ sớm đến thế..." Thanh Long thấp giọng nói. Ba tọa thần còn lại chỉ nhìn nhau, đều thâm kinh hãi, khó trách Thanh Long lại chắc chắn đến vậy. Có thể xem như Xi Vưu thắng được Diệp An, vậy còn một Long thần chuyển thể thì sao?

Hơi thở của Úc Lưu có hơi loạn, hắn không nghe được, cũng không thấy gì, nhưng sao có thể không cảm nhận được sự chấn động mãnh liệt trong pháp lực này.

Thân thể Diệp An lay động, trong lúc nhất thời thoát nhìn còn tưởng rằng nàng đang run. Vậy mà nhìn kĩ lại, mới phát hiện nàng lại cười.

Tiếng cười kia như đang giễu cợt, rồi lại vô cùng thâm lương.

"Các ngươi rất giỏi..." Nàng cười như sắp không thờ được nữa: "Muốn dùng Xi Vưu tới đánh bại ta sao, ha ha ha..."

Trong khoảnh khắc đó, hai mươi tám luồng sáng màu vàng từ bốn phương tám hướng bắn về phía pháp trận, lập tức ánh sáng che khuất tầm mắt, pháp trận không ngừng thu nhỏ, đảo mắt đã thoát khỏi chỗ của Xi Vưu, như đang hoàn toàn phóng thích hắn vậy.

Xi Vưu nghiêng đầu, liếc sang Chiến Phủ trong tay, không trung lâm vào sự trầm mặc đến đáng sợ, chỉ có tiếng cười không chút kiêng kỵ nào của Diệp An.

"Giết ả."

Giọng nói này rất nhẹ, không biết là của Tinh Tú nào, nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy.

Xi Vưu thoáng khò gằm lên một tiếng, sáu cánh tay đáng sợ vung lên, đập về phía Diệp An. Diệp An nhẹ nhàng tránh thoát, miệng lại lẩm bẩm gì đó, lập tức bốn oán linh cực lớn xuất hiện sau lưng nàng, đánh về phía Xi Vưu.

Oán linh này như một cụm khói đen từ hư vô, tan vào trong màn đêm, dù bàn tay khổng lồ của Xi Vưu có bắt được nó, nhưng lại nhanh chóng tiêu tán, sau đó lại tụ thành hình. Diệp An bấm ngón tay, sắc mặt lạnh lùng, bỗng một oán linh hóa thành một luồng sáng màu tím đen, nhanh chóng phóng về phía tìm Xi Vưu.

Nhưng không thành công, oán linh này tan biến trước ngực Xi Vưu, thân chiến giáp bằng đồng đen kia, hắn không phải là thứ mà một loại vũ khí bình thường có thể đâm thủng. Có điều lần công kích này đã khiến Xi Vưu ngừng tấn công oán linh, mà nàng Chiến Phủ, bỏ về phía Diệp An.

Diệp An nhanh chóng tránh thoát, nhưng phía sau nàng lại là núi Thiên Diễn.

Một khắc kia, nàng chần chờ một chút, hai cặp mắt đỏ tươi chuyển đen trong chớp mắt, liền chắn trước mặt đám người Thiên Diễn, giờ thanh kiếm gì trong tay lên.

Hệt như một kích kia của Thanh Long, chỉ hơn chứ không kém, khói bụi lại dâng lên. Kiếm gì đầy ma khí đứng trước Chiến Phủ đầu quý của Xi Vưu chỉ như một khúc gỗ, trực tiếp bị bỏ đi, Diệp An nện ra một ngụm máu tươi, lại để Xi Vưu công kích, ít nhất đám người Thiên Diễn cũng không sao.

"Ngươi điên rồi!" Nàng giận không kiềm được: "Ngươi cho rằng mình có thể ngăn chiến thần viễn cổ sao? Đừng có nói mấy thứ đạo lý kia với ta! Bọn họ sống hay chết ta không quan tâm!"

Nàng như đang tự lẩm bẩm, huyết nhãn lại lóe lên. Diệp An thờ phất ra một hơi, đầu đón ôm lấy đầu, không hề biết Xi Vưu đã đến gần, bắt lấy nàng trong tay.

"Đúng rồi!" Thanh Long mừng rỡ: "Cứ như thế, giết ả đi!"

Nhưng không ngờ Xi Vu lại ngăn người, hết như bị phỏng tay mà ném Diệp An ra ngoài.

Nàng lại cười, chậm rãi đứng lại trong không trung, dùng ánh mắt khinh miệt đỏ như máu nhìn Thanh Long.

"Chẳng lẽ các ngươi đã quên..." Nàng lạnh lùng nói: "Năm đó khi chiến thần Hiên Viên Hoàng Đế đánh bại Xi Vu... đã dùng binh khí gì ư?"

Nàng vừa dứt lời, tay phải gấp lại, đâm vào tim mình.

Tác Oanh hoảng sợ hét lên một tiếng, trừng lớn mắt.

Vậy mà không hề có tiếng da thịt bị đâm thủng vang lên, bàn tay trắng nõn kia cắm vào thân thể của Cổ Tiểu Ma, hết như cắm vào trong hư vô, bắt lấy thứ gì đó.

Sau đó, từng chút từng chút một, bàn tay kia như phải dùng hết sức, Diệp An thở dốc, ánh sáng trong mắt nở rộ.

Một thanh cổ kiếm tỏa ánh sáng màu vàng kim xuất hiện rõ ràng trong tay nàng, thân kiếm hơi rung động, giống như đang mừng rỡ vì được nhìn thấy ánh mặt trời, hoặc cũng như không kiếm chế được mà muốn đại khai sát giới.

Hiên Viên Kiếm

Đứng hàng thứ ba trong thập đại thần khí Cửu Châu trong truyền thuyết, là thanh kiếm mạnh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 67

Xi Vu gầm lên một tiếng, như vừa phải nhớ lại khoảnh khắc đau đớn nào đó, xoay người lại vung một búa, suýt nữa đã đánh chết hai vị Tinh Tú. Trong nháy mắt mấy vị Động Chủ đã bố trí một cái Thiên Vồng xanh biếc, bọc hấn vào trong.

"Không thể nào..." Một Tinh Tú ở phía đông lẩm bẩm: "Ngọc Đế nói đã đoạt lại Hiên Viên Kiếm rồi... không thể nào nằm trong tay người được..."

Diệp An cười lạnh: "Lão ta muốn giấu giếm, cho rằng chỉ cần như thế sẽ lấy lại được mặt mũi của mình. Mười bảy năm trước ta đánh rơi Hiên Viên Kiếm ở núi Côn Lôn, uống phỉ cho các người làm thần tiên, lại không có một ai có thể rút được nó!"

"Thần... Thần khí Cửu Châu nào phải thứ mà ai cũng có thể chạm đến?" Tinh Tú kia thẹn quá hóa giận: "Người có thể rút được Hiên Viên cũng chỉ vì được tạo ra từ đá Nữ Oa mà thôi..."

"Phải, ta cũng chỉ là một tiểu tiên Dao Trì, yếu đuối, vô danh, còn là một tảng đá cặn bã, vì vậy các người liền cho rằng..." Nàng trở tay nâng ngang Hiên Viên Kiếm, cười lạnh: "Ta sẽ ngoan ngoãn gờ tay chịu trời, để các người dùng Thiên Lôi mà bỏ, cuối cùng lại dùng danh nghĩa của Thiên Đình mà xử tử... Tính toán rất tốt."

Diệp An ngông cuồng cười lớn, đột nhiên cất giọng rống giận: "Ngọc Hoàng Đại Đế!"

Tôn thần mới vừa thử phản bác nàng vội ngậm miệng, lập tức cả bầu trời đều trở nên yên tĩnh.

"Cho đến nay... có bao giờ ông phải hối hận vì đã ép ta đến nông nổi này chưa? Có bao giờ ông hối hận vì đã lập ra đồng Thiên Quy ngu xuẩn kia không!"

Giọng của nàng vang vọng đến cuối chân trời, hết như có thể xuyên thủng cả lục giới.

"To gan!" Một Động Chủ chủ động phá nát sự yên tĩnh lúc này: "Người... Người dám nói với Ngọc Đế như thế!"

Hắn vừa dứt lời, Diệp An đã xuất hiện trước mặt trong chớp mắt, nàng không cười nữa, đôi mắt đỏ như máu đầy dừ tợn mà xinh đẹp tuyệt trần, thấp thoáng có chút nét bi thương.

Đây là hình ảnh cuối cùng mà hắn nhìn thấy.

"Sao ta lại không dám?" Nàng tàn khốc nói, tay càng dùng lực, cổ của vị Động Chủ kia phát ra một tiếng rách đáng sợ, sau đó đã bắt động.

Những Động Chủ còn lại hoảng sợ lui về sau, bọn họ vừa giam Xi Vu lại, vốn tràn ngập nguy cơ, lần này lại phân tâm, không còn thi triển nổi tám lưới

xanh biếc đó nữa. Xi Vưu thoát khỏi giam cầm, phản ứng đầu tiên chính là đánh về phía Điệp An. Điệp An chẳng may sợ hãi, ánh sáng của cổ kiếm trong tay càng chói mắt hơn, nhưng khổ cho những Tinh Tú trên trời kia, Xi Vưu càng cuồng bạo, hoàn toàn không để ý tới kẻ gọi hắn về, mà Điệp An lại cô tình dẫn đòn công kích của hắn tiến về nơi gần sát Nhị Thập Bát Tinh Tú, chúng thần thời bình sống an nhàn sung sướng, căn bản không có mấy kinh nghiệm chiến đấu, lần này tổn thương quá nhiều, buộc phải tránh né, trong lúc nhất thời vô cùng chật vật.

Suýt chút nữa Thanh Long đã bị cánh tay to lớn của Xi Vưu nện trúng, vội vàng tránh sang bên cạnh, nhất thời vệt sáng tím đang trôi lấy Úc Lư bị gãy. Ba luồng sáng còn lại bị thanh quang nuốt chửng trong chớp mắt, còn Úc Lư lại vùng tay lên, tia sáng kia phóng vào trong thần thể của ba vị tọa thần, Huyền Vũ, Chu Tước, Bạch Hổ cùng phun ra một ngụm máu tươi, chỉ đành phải cố chống đỡ.

"Nhanh đi bẩm báo với Trường Sinh Đại Đế!" Hắn vội la lên, nỗ lực hàn gắn vệt sáng màu tím kia, lúc này mới giúp ba người kia nhẹ nhõm hơn một chút.

Là thứ gì mà mãnh liệt đến thế, như muốn bao phủ cả khí tức của hắn.

Úc Lư nghiêng đầu, cảm thấy sự trôi buộc bên người nhẹ đi một chút, bỗng chốc liền phản kích, thừa dịp linh lực tương thông, ép khí của mình tới.

Thế gian hoàn toàn đen tối, vô cùng yên tĩnh, hắn không thể cảm nhận được Cổ Tiểu Ma, chỉ có sát khí ngất trời của Điệp An, đang chiến đấu cùng thứ kinh khủng gì đó, không thể tách rời.

Chẳng lẽ Trường Sinh Đại Đế chỉ chuẩn bị có chút này thôi sao?

Sắc mặt hắn hơi trầm xuống, bất ngờ hoa văn màu đen bò lên cổ hắn, lướt qua từng đường nét tinh tế nơi hàm dưới, lan đến tận khóe mắt.

Càng kéo dài, càng bất lợi.

Nhưng hắn... đã không còn nhiều thời gian.

Úc Lư nhắm mắt lại, cả người tản ra một vàng sáng nhè nhẹ. Chân mày khẽ nhú, như đang nhớ lại thứ gì đó.

Trong chiến đấu... thật sự không nên xuất biểu cảm dịu dàng, thậm chí còn có phần bi thương như vậy.

Xi Vưu không hổ là chiến thần dũng mãnh nhất, tuy Điệp An có Hiên Viên Kiếm, nhưng sao có thể so với Hiên Viên Hoàng Đế. Cũng may nàng nhanh nhẹn, thường trốn vào trong góc chết trên thân hình khổng lồ của Xi Vưu, khiến đòn công kích của Xi Vưu thường chuyển hướng đánh về phía Nhị Thập Bát Tinh Tú, trong lúc nhất thời tình huống của hai bên cũng vô cùng căng thẳng.

Mọi người trên Thiên Diễn đang đứng trên đỉnh núi, sự chênh lệch sức mạnh này quá đáng sợ, căn bản không thể làm gì được. Mạc Vi vừa dặn mọi người phải phòng vệ cẩn thận, vừa chăm chú quan sát phía trên, thỉnh thoảng còn đối diện với tầm mắt của Lục Tu, sắc mặt vô cùng kì lạ.

Hệt như tâm linh tương thông, Lục Tu đang bố trí kết giới, nhìn thấy ánh mắt như thế của Mạc Vi, trong nháy mắt sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Lúc này đang là giữa hè, qua một đêm, trời sáng choang. Sáng sớm trên núi Thiên Diễn đã có chút lạnh lẽo của đầu thu, nhưng không có tiếng chim hót mỗi sáng, bầu trời bị bao phủ bởi hơi thở xơ xác tiêu điều, che khuất toàn bộ cảnh đẹp.

Điệp An thở hổn hển, Xi Vưu dùng Chiến Phủ đầu quý chống đỡ thân thể cao lớn, kẻ nam người bắc đối nghịch lẫn nhau.

Y phục của nàng bị rách rất nhiều chỗ để lộ một cánh tay trắng nõn với vết thương chồng chất bên trên. Cho dù có là Điệp An, một mình đấu với Xi Vưu lâu như vậy đã không dễ, nhưng giờ thể lực của nàng đã sắp hao hết, rõ ràng cho thấy đã sắp rơi vào thế yếu.

Dù Xi Vưu đã mệt, nhưng không hổ là Chiến thần, hắn càng trở nên thần dũng hơn. Nhị Thập Bát Tinh Tú trên bầu trời đã duy trì Tinh Tú Đồ suốt cả đêm, không ngừng bị thần lực của Xi Vưu cản trả, lúc nàng đã sắp sức cùng lực kiệt. Điệp An suy nghĩ một chút, liền nhanh chóng lao vào giữa pháp trận Tinh Tú Đồ.

Xi Vưu tức giận quát lên một tiếng, hiển nhiên đã sớm mệt mỏi với trò mèo vờn chuột này. Đột nhiên một luồng sáng đỏ thẩm tuôn ra từ trong người hắn, đợi đến khi mọi người thấy rõ thì không khỏi cả kinh thất sắc. Vốn chỉ có một Chiến phủ đầu quý, hiện giờ thì sáu cánh tay như đá cứng của hắn đều đang cầm lấy một cây.

Một cây Chiến Phủ đầu quý đã đủ đáng sợ, giờ lại thêm sáu cây, sức mạnh này sẽ đi đến đâu?

Điệp An lại chẳng hề hoang mang, nàng quay đầu lại, nhìn Xi Vưu đầy khiêu khích.

Tất cả chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Sáu cây Chiến Phủ bỏ về phía mặt trận, trong không khí như có tiếng thứ gì bị xé rách. Điệp An không nâng Hiên Viên, mái tóc đen nhánh xóc xếch trong cuồng phong ầm giục nộ cười quỷ dị bên khóe môi.

Bốn phía pháp trận, Nhị Thập Bát Tinh Tú đều nôn ra một ngụm máu.

"Thu Đồ!" Lúc này Huyền Vũ kiến thức rộng rãi cất giọng nói: "Quyết không được để hắn phá hủy pháp trận!"

Nhưng sao mà kịp? Diệp An cũng ói máu tươi, song lại không nghiêm trọng bằng đám Tinh Tú kia, vừa phải chống lại sáu cây Chiến Phù đầu quý, lại phải chống chịu với sự cản trở từ pháp trận, căn bản không khác gì với tự sát.

Nàng đứng giữa pháp trận, nhìn vết nứt nhỏ bên trên, tiếng cười điên cuồng vang vọng trong nắng mai, mãi không dứt.

Nhưng đó không chỉ là nắng mai.

Ánh sáng đến từ phía đông, lão giả kia đứng giữa luồng sáng kia, ngực đang ôm một cây đàn ngọc. Đàn này không có dây, toàn thân trong suốt làm nổi bật lên mái tóc bạc kim phát phơ, đúng là tiên phong đạo cốt.

Ông ta ngồi xuống, bên dưới không có bất cứ thứ gì, nhưng thật sự là đang ngồi.

Sau đó bắt đầu đánh đàn.

Tiếng đàn kia du dương mà cảm động, chỉ là một khúc hòa âm không có âm luật, lại khiến thời gian như ngừng trôi.

Trong phúc chốc tiếp theo, pháp trận và Xi Vưu biến mất không thấy đâu, sự xơ xác tiêu điều khắp trời như bị tiếng đàn này thanh lọc, tản ra từng chút một, mãi đến lúc biến mất trong không khí.

Tiếng cười của Diệp An ngừng lại.

Đây là tiếng gì, lạ lắm, biến ảo khôn lường, hết như tiếng trời.

Trước mắt Mạc Vi hiện lên cảnh lúc sư phụ còn trẻ, khi đó ông vừa hai mươi tuổi, anh hùng trẻ tuổi chính trực, chưa rời khỏi núi mà danh đã lan tứ hải, lưỡng tình tương duyệt với sư muội Thu Tĩnh, rục rờ đến đâu!

Nhưng hôm nay sư phụ đã không còn ở đây, cả gánh nặng của Thiên Diễn rơi vào đầu của ông, hơn mười mấy năm bình an vô sự, mà hôm nay, đã sắp bị hủy đi trong tay ông... Thiên Diễn nghìn năm, ông phải đối mặt với liệt tổ liệt tông thế nào? Huống chi còn thứ truyền thừa nghìn năm ấy, Thiên Diễn nhận sự ủy thác của người, có chết cũng không làm trái lời thề. Nhưng giờ... phải phá giải phong ấn của Úc Lưu thật sao?

Về mặt của ông có phần hoảng hốt, chán nản rũ hai tay.

Vậy mà trước mặt lại bắt đầu phiêu hào quang, Mạc Vi ngẩng đầu lên, trong không khí có một tiếng đàn với âm luật rất kì lạ, tuyệt vời như thế, khiến người khác không nhìn được mà muốn nhảy múa theo, ông nghe một lúc lâu, lại cảm thấy có người đang gọi mình, giọng nói kia như đang gọi... sư phụ?

Mạc Vi vui mừng, bước tới trước vài bước.

Nhưng mọi thứ lại bắt ngờ biến mất trong nháy mắt. Ông tức giận muốn quay lại xem là ai đã cản mình, chỉ thấy một hồng y thiếu niên kéo lấy tay áo của ông, trông mắt nhạt màu rất yêu dị: "Tiếng đàn này có thể mê hoặc lòng người, đừng nghe!"

Mạc Vi giật mình, mũi chân ông đã đạp lên khoảng không, xuống chút nữa chính là vực sâu vạn trượng.

Nhìn lại những người khác của Thiên Diễn, hai mắt cũng mờ mịt như đang bị mê hoặc trong ảo giác, cả người hồng y thiếu niên này khá chật vật, người đầy khối đen nhỏ li ti, lòng Mạc Vi rét run, đó là tác dụng của kết giới Thiên Diễn lên yêu ma.

"Người..."

"Lão tử biết cây nấm khô kia..." Thiên Nghiêu mắt kiên nhẫn ngắt lời Mạc Vi, dừng một chút, khó chịu nói: "Hai người đó không nên bỏ lão tử lại, cái kết giới rách ấy khiến lão tử tổn không ít thời gian."

Dù lòng Mạc Vi vẫn còn có chút nghi ngờ, nhưng lúc này đã không còn quan trọng nhiều như vậy. Thiên Nghiêu tạo một lớp kết giới trên núi Thiên Diễn, khiến tiếng đàn không thể nào truyền tới, nhưng mục tiêu của tiếng đàn vốn không phải là bọn họ.

"Không ngờ Trường Sinh Đại Đế còn mời cả Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn đến..." Thiên Nghiêu sa sầm mặt: "Ông ta cũng chịu khó hạ mặt mũi quá nhỉ."

"Thanh hoa Đại Đế?" Mạc Vi cả kinh: "Thế thứ trong tay ông ta..."

"... Đàn Phục Hi." Thiên Nghiêu kính sợ nói.

Chủ nhân của phương Đông là Thanh Hoa Đại Đế, lại có tên là Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế cũng phải kính trọng ba phần, vì trừ ông ta ra, không ai đủ thuần khiết chí thiện để có thể đánh được Đàn Phục Hi đứng thứ hai trong hàng thập đại thần khí Cửu Châu.

Tương truyền mấy vạn năm trước, thần khí đứng đầu thập đại thần khí Cửu Châu là Chung Đông Hoàng đã không rõ tung tích, Đàn Phục Hi trở thành thần khí đứng đầu, tuy sức mạnh của nó êm dịu và hiền hòa, nhưng lại có phần vô cùng đáng sợ.

Nó mang theo một nguồn sức mạnh có thể điều khiển được tâm linh của vạn vật.

Diệp An ngậy người đứng tại chỗ, huyết nhãn lóe lên. Về mặt của nàng vô cùng kì lạ, lúc thì hung ác, lúc thì mơ hồ, cuối cùng lại bị lấp đầy bởi vẻ bi

thương.

Nàng cũng chỉ là một nữ tử từng bị tổn thương mà thôi.

Tiếng đàn này càng lúc càng du dương, bàn tay cầm Hiên Viên của nàng như nhũn ra, mắt đen nhánh.

Nhưng đó cũng không phải là ánh mắt của Cổ Tiểu Ma. Cặp mắt kia bị bao phủ bởi sự đau thương, thê lương của cả một đời người.

Thanh Long mừng rỡ, cố gắng ổn định vệt sáng hình chữ thập màu tím quanh Úc Lưu, cất giọng nói: "Chính là lúc này!"

Vài Động Chủ đi theo Trường Sinh Đại Đế không bị Xi Vưu công kích liếc mắt nhìn nhau, cầm theo binh khí của mình, chậm rãi tới gần Diệp An.

Dường như đang sợ Diệp An sẽ bất ngờ nhảy lên cắn người, mấy Động Chủ kia đứng cách rất xa, bấm ngón tay, cùng niệm chú, lập tức trên bầu trời xuất hiện vô số đám mây đen, thấp thoáng còn có tiếng sét.

"Ngự Hàng Lôi!" Thiên Nghiêu sợ đến tròn tròn mắt: "Bọn họ định giết nàng luôn sao."

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, một đạo Thiên Lôi màu xanh âm âm đánh xuống, cả một vùng đất bụi bay tứ tung.

Đột nhiên tiếng đàn kia dừng lại, Thanh Long vốn tưởng rằng đã thành công, vẻ mặt có phần mừng rỡ, nhưng không ngờ sau khi bụi bay đi, Diệp An vẫn an toàn đứng ở đó.

Một khe nứt xuất hiện phía trên bầu trời chỗ nàng đứng, rồi chậm rãi biến thành một dòng nước xoáy màu trắng tinh khiết, một cánh tay vươn ra từ bên trong.

Giống hệt như lần đầu tiên gặp nhau, vị tử y nam tử với mái tóc bạc ấy cũng chắn trước người Diệp An, toàn thân đều là bạch quang trong suốt, mái tóc bạch kim và tử y lay động theo gió.

Thanh Long thất thanh: "Từ Vi Đại Đế!"

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nám* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 68

Hệt như đã cách một đời một thế.

Nàng vừa trải qua một cơn ác mộng, thấy sư phụ lâm vào nguy hiểm, thấy Thanh Long bảo Úc Lưu đã điếc, thấy mình đối mặt với một con quái vật khổng lồ sáu tay. Cổ Tiểu Ma ôm gối ngồi trong bóng tối, mặt chôn sâu trong khuỷu tay, như đang sợ chỉ cần ngẩng đầu thì cơn ác mộng này sẽ trở thành sự thật.

Đây là đâu?

Nàng không biết, chỉ ngồi co rúm trong góc. Bóng đêm như một cánh tay khô gầy, điên cuồng bò tràn về phía nàng. Cổ Tiểu Ma sợ hãi ôm chặt lấy mình, nhưng mãi một lúc lâu sau vẫn không có chuyện gì phát sinh.

Nàng giật giật, cẩn thận ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt, nếu không phải là có ánh sáng tím đen nhàn nhạt quán quanh, thậm chí nàng sẽ cho rằng trước mặt mình là một chiếc gương đồng lớn. Vậy mà còn có một Cổ Tiểu Ma khác, ôm gối, mặt tái nhợt, cẩn thận sợ hãi nhìn nàng.

Ngươi... ngươi là ai? Nàng thử hỏi, không ngờ Cổ Tiểu Ma đối diện kia cũng nhìn nàng, giọng nói và dáng miệng khi nói giống nàng như đúc.

Nàng giơ tay lên hươ hươ, nàng kia cũng giơ tay lên hươ hươ.

Cổ Tiểu Ma sững người, đột nhiên cảm thấy khá thú vị, liền đưa hai ngón tay lên mí mắt, rồi kéo xuống.

...

Đầu Cổ Tiểu Ma đối diện đầy vạch đen, đầu ngón tay cũng đặt trên mí mắt, nhưng lại không thể làm ra bộ mặt quỷ khó coi như thế.

... Đây, ngươi là ai?

Là nàng đang hỏi, Cổ Tiểu Ma ngẩn người, đối diện với nàng kia, cách nhau không xa, tóc đen xốc xếch, sắc mặt tái nhợt, đáng vẻ quen thuộc như thế, chẳng lẽ không phải là mình?

Nhưng, nàng đang hỏi mình là ai.

Hoặc, đây chính là sự sợ hãi vẫn luôn ẩn nấp trong người nàng.

Từ lúc vừa bắt đầu, cái tên Cổ Tiểu Ma này đã tồn tại thật sao? Nàng là thứ gì? Là một đóa yêu linh chi không thành hình, hay là một Diệp An ôm đầy chấp niệm? Không có Diệp An, sao có thể có nàng? Nhưng sao nàng và Diệp An có thể sống nương tựa vào nhau cả đời?

Sớm đã có dự cảm như thế.

Ta... không biết mình là ai cả.

Tiếng đàn mong lung chẳng biết đã rót vào tai từ khi nào, Cổ Tiểu Ma sợ hãi mở to mắt, nhìn người đối diện khẽ mỉm cười, bất chợt hai mắt hóa thành màu đỏ.

Người là Diệp An! Nàng cả kinh nói.

Là ta, nhưng người thì không. Nàng lạnh lùng nói, ngay cả một yêu linh chi người cũng không phải, người chỉ là một thứ mà ta nương tựa vào ở Nhân giới, không có ta, người còn chẳng thể tồn tại.

Nhưng... sắc mặt của Cổ Tiểu Ma càng thêm tái nhợt, ta là đệ tử của Thiên Diễn, ta có sư phụ sư nương, còn có cả Oanh Oanh nữa...

Đây cũng chỉ là một chút trí nhớ không đáng nhắc tới. Diệp An cười lạnh, nói, rời khỏi ta, người sẽ không thể tồn tại, chỉ cần qua mấy năm, sẽ chẳng còn ai nhớ người là ai nữa.

Không, không phải thế. Nàng bắt đầu luống cuống, không phải vậy... ta...

Nhưng cuối cùng là thứ gì, nàng lại không nói được...

Người không có gì cả, cũng không là gì cả. Diệp An cười nhìn nàng, người cứ đợi ở đây, từ từ mục nát mà chết, mười bảy năm qua nhiều lắm cũng chỉ là một giấc chiêm bao vàng của người mà thôi, cần gì phải tiếp tục?

Cổ Tiểu Ma ngẩn người, đột nhiên run lên như một cái sàng.

Nàng trốn tránh.

Sợ mất đi Úc Lưu, sợ mất đi Thiên Diễn này, vì vậy dù đã kháng cự rất lâu, một khắc sau cùng nàng lại lùi bước, nhường thân thể cho Diệp An, tình nguyện không muốn đối mặt với chúng.

Nàng ấy nói, người không có gì cả.

Ngồi một mình trong bóng tối như lúc này mới có thể nhận ra lời nàng đáng sợ đến mức nào. Nàng thật sự chẳng có gì cả, thậm chí cả bản thân nàng cũng không thật sự tồn tại. Mười bảy năm nay, hết như một giấc chiêm bao, nàng có thể nghe, có thể thấy, có thể nghĩ, chỉ là một câu chuyện cười mà tạo hóa trêu người, nàng chỉ là một thứ ngoài ý muốn, vì sai lầm nên mới xuất hiện, như thế, lúc này Diệp An trở về, nàng có năng lực bảo vệ Thiên Diễn, bảo vệ Úc Lưu, cho nên...

Không ai cần nàng nữa.

Cổ Tiểu Ma chìm vào bóng tối, người đối diện chìm trong ánh sáng tím đen, trong đôi huyết nhãn là vẻ dương dương tự đắc.

Khí của Cổ Tiểu Ma biến mất.

Nữ tử áo xám kia nằm trên đất, như đã chết.

Thanh Long giận giữ: "Kính xin Thần Đế tránh ra!"

"Thanh Hoa." Từ Vi như không nghe thấy gì, chỉ cất giọng nói với vị bạch y lão giả kia: "Thu Đàn Phục Hi đi, tiếng đàn lần này của ông, tuyệt đối không phải là đúng."

"Ồ?" Thanh Hoa Đại Đế, chủ nhân của phương Đông cười nhạt: "Trăm yêu trừ ma không phải là chuyện đúng đắn sao?"

"Vậy thì xin mời." Từ Vi ôm lấy nữ tử trên đất, nghiêm nghị nói: "Tiếng đàn của ông không những không kiềm chế được cơn điên loạn của nàng, mà còn giúp nàng thức tỉnh."

Lời này vừa nói ra, Thanh Hoa Đại Đế ngẩn người, tất cả mọi người đều kinh hoàng trừng lớn mắt, dường như không thể tin được lời của Từ Vi. Linh lực của tọa thần tứ phương dao động, thanh quang chói mắt, khi tia sáng kia nổ rộ, đột nhiên Úc Lưu ngừng đầu.



Hoa vẫn màu đen bỏ qua hai gò má của hắn, không hề trở về trong cổ áo như lúc trước. Đôi mắt xanh thẫm như phủ bụi, thế giới an tĩnh như thuở hoang sơ. Hắn nhếch môi, dùng giọng nói khi còn sống khẽ gọi: "Tiểu Ma."

Giọng nói kia xuyên qua ánh sáng của thần linh, hết như vừa ra khỏi miệng đã theo gió bay đi, không ai nghe thấy.

Song nữ từ áo xám tro đang co rút trên mặt đất, cánh tay chổng chất vết thương bị thân thể đè lên, ngón tay lại giật khê.

Hết như một tia nắng xé mở màn đêm.

Ai đang gọi nàng, dịu dàng như thế, hết như cả đời tương tư.

Úc Luru ư? Nàng thử hỏi, chỉ sợ đây là ảo giác của một mình nàng.

Nàng... mệt rồi sao? Giọng nói của hắn chân thật đến vậy, hết như gần trong gang tấc, nhưng Cổ Tiểu Ma lại chẳng ngẩng đầu.

Ừ, nàng vô lực cười cười, ta thật sự... mệt quá.

Vậy thì sao? Úc Luru cười, kiên trì một chút, một chút là được.

Ta không biết... liệu kiên trì tiếp có còn ý nghĩa gì không, nàng mệt mỏi đến cả giọng nói cũng dần trở nên mông lung. Úc Luru... rốt cuộc ta là gì?

Nàng không phải là gì cả.

Mắt nàng cay cay, cuộn chặt người, lại có cảm giác như có bàn tay đang phủ lên đầu nàng.

Úc Luru bất ngờ xuất hiện trước mặt, thân thể như trong suốt, nụ cười nơi khóe môi như gần trong gang tấc, ngón tay thon dài đặt trên tim nàng, cảnh tượng này thật quen thuộc, như vừa mới xảy ra hôm qua.

Có nhớ ngày đó ta nói gì với nàng không, hắn cười, mắt như ngưng tụ ánh sao, nàng không phải là gì cả, nàng ở đây.

Cổ Tiểu Ma chợt ngẩng đầu, trước mắt là một khung cảnh đen tối, không có gì...

Nhưng nàng cảm nhận được trường sam của hắn, mái tóc đen của hắn, đầu ngón tay lạnh băng và hương thơm của hắn, còn có nụ cười và giọng nói kia, quanh quẩn không rời.

Hoa súng màu tím không ngừng nở rộ trên không, hết như đang bảo vệ thứ gì đó. Tọa thần tứ phương vẫn đang giằng co cùng Úc Luru. Tinh Tú và Động Chủ hoàn toàn không có can đảm tiến lên đánh một trận với Tử Vi, trên bầu trời chỉ còn lại âm thanh như tiếng trời của Đàn Phục Hi quanh quẩn,

Thiên Nghiêu nỗ lực đối kháng với tiếng đàn này, duy trì kết giới của hắn, chín cái đuôi hồ ly đã hoàn toàn hiện ra sau lưng, tai dần dài ra, Lục Tu vẫn đề phòng đứng bên người hắn, nhưng không ngờ đột nhiên Mạc Vi xoay người lại, hỏi nhỏ: "Vi sao người lại tới giúp chúng ta? Biết rõ đã đối địch với Thiên giới..."

"Ông có biết cây nấm khô kia vì cứu lão tử nên mới liều chết tham gia hội Trục Tiên không?" Cả người Thiên Nghiêu dấy lên ma khí, cười một tiếng đầy mỉa mai: "Nàng xem ta như bằng hữu, thì ta chính là bằng hữu của nàng, cái gì mà đối địch với Thiên giới... đều là chó má, lão tử mới không thèm quan tâm!"

Đột nhiên Lục Tu quay mặt lại nhìn hắn.

Mà Mạc Vi lại cười: "Không sai, đều là chó má!"

Chưa bao giờ nghe thấy Mạc Vi nói những thứ bất nhã như thế, đám người Thu Tinh ngẩn ra, lại thấy Mạc Vi nhìn về phía Lục Tu, người sau đón lấy ánh mắt của ông, khẽ gật đầu.

Hai người như vừa đạt thành hiệp ước, nhắc bội kiếm, ngự kiếm mà lên, biến mất sau kết giới.

"Sư huynh! Lục sư đệ!" Thu Tinh vội hét lên: "Bọn họ... chẳng lẽ?"

"Sư nương!" Bất chợt Vân tiêu nói: "Sư phụ và sư thúc... có lẽ là muốn hóa giải phong ấn của Úc Luru."

"Nhưng..." Thu Tinh khò sở nói: "Hóa giải phong ấn này... cũng không đơn giản như vậy..."

Song lúc này, đột nhiên bầu trời phương Nam xuất hiện dị biến, mây mù cuộn cuộn, thế tới hung hãn. Đợi đến khi đám mây này tản đi, hơn ba mươi thiên binh người mặc khôi giáp hiện ra, Thu Tinh không khỏi lạnh người.

"Lão già Trường Sinh và ba mươi sáu thiên tướng." Thiên Nghiêu hừ lạnh: "Cuối cùng lão ta vẫn phải đích thân đến."

Thanh Long như có được một sự khích lệ lớn, chỉ hận mình đang phải quán lấy Úc Luru, không có cách nào để chiến đấu anh dũng trước mặt Trường

Sinh Đại Đế.

Lão già vận bạch sam kia nhìn bầu trời tịch mịch xung quanh, nhất thời sáng tỏ, Đản Phục Hi đã không chế được Diệp An, lúc này không ra tay thì phải đợi đến khi nào. Lão ta ngập ngừng một chút, lại nói: "Bắc Cực Trung Thiên thân mang tội, đừng lợi dụng lúc nước đục này chứ."

Từ Vi lại như không nghe gì, chỉ đứng ngẩn người ở đó. Trường Sinh Đại Đế thấy dáng vẻ này của hắn thì không khỏi tức giận: "Đừng cho rằng Ngọc Đế ưu ái ngươi thì muốn làm gì thì làm! Ba mươi sáu thiên tướng nghe lệnh!"

"Có mặt tướng!" Tiếng hô vô cùng khí thế.

"Bất Bất Phương Bắc Cực Trung Thiên lại!"

Lập tức, mây mù lẫn lộn, nhanh chóng lao về phía Từ Vi.

Lúc này Từ Vi mới hồi thần, khẽ "a" một tiếng: "Các người... muốn bắt ta?"

Hắn vừa mới hồi thần, lời nói lại vô cùng nhẹ nhàng, hết như tùy ý hỏi, nhưng nghe vào trong tai ba mươi sáu thiên tướng kia lại hoàn toàn không phải cảm giác ấy. Đừng nói đến pháp lực của vị Từ Vi Đại Đế này sâu không lường được, chỉ nói đến mối quan hệ của hắn và Ngọc Đế thôi thì đã tương đối khó để giải quyết rồi.

Thiên tướng cười mây dừng lại trên không, Trường Sinh Đại Đế giận dữ: "Ta sẽ chịu trách nhiệm trước mặt Ngọc Đế, mau bắt lại!"

Từ Vi ngẩn người, rũ mắt nhìn nữ tử kia. Hai mắt nàng nhắm nghiền, môi mím chặt, không biết là Cố Tiểu Ma hay Diệp An. Hắn vuốt vầng trán của nàng, nhưng không ngờ đột nhiên có hai bóng người xuất hiện bên cạnh hắn, là Mạc Vi và Lục Tu. Có kết giới bằng hoa súng của Từ Vi, hai người không bị Đản Phục Hi làm ảnh hưởng. Mạc Vi đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy nàng cả người chặt vật đầy vết thương từ trong lòng Từ Vi, vô cùng yếu ớt.

Từ Vi không còn gánh nặng, nhìn lên trời, Trường Sinh Đại Đế đang nhìn hắn, trong mắt là lửa giận ngút trời.

Đóa đóa hoa sen nở rộ dưới chân, Từ Vi chậm rãi bay lên không, những thiên binh kia vẫn không động.

"Được lắm..." Trường Sinh Đại Đế giận quá hóa cười: "Hay lắm, ngươi muốn đánh với ta một trận phải không? Ngươi đã sớm coi ta là cái đinh trong mắt rồi có phải không?"

Lão vẫn chưa dứt lời, lại như tên rơi cung mà lao vụt ra ngoài.

Trong nháy mắt khi bạch quang vây lấy lão, Từ Vi khẽ lắc đầu.

"Những lời ông nói, ta không hiểu toàn bộ." Từ Vi nâng mắt, lại có chút ánh sáng: "Nhưng ông muốn hại nàng, mà ta lại không thể để ông làm thế, không hơn."

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 69

Ngươi không có thứ gì cả, nàng cười lạnh, chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi.

Cố Tiểu Ma co rúm lại một góc, thỉnh thoảng thân thể còn run bần bật. Nữ tử huyết nhãn kia nói, nếu ngươi đã biết rõ thì biến mất đi.

Tiếng đàn du dương, như đã qua rất lâu.

... Không.

Huyết nhãn tròn to, đột nhiên Cố Tiểu Ma ngẩng đầu lên, giọng nói kiên định mà rõ ràng.

Chẳng lẽ ngươi đã quên hết mọi thống khổ kia rồi sao? Nàng như đang đầu độc, những nỗi thống khổ mà thế gian này cho ngươi...

Thế gian này không chỉ cho ta thống khổ. Cố Tiểu Ma đứng lên, huyết nhãn đối diện xẹt qua chút kinh hoàng. Nói đến đau đớn, có thể nào bị được một phần của chàng sao?

Nàng nghiêng người, cười đến bất đắc dĩ, thấp thoáng chút bi thương.

Chàng muốn ta kiên trì... thì nhất định ta phải kiên trì.

Nhưng ta mới là Diệp An! Nữ tử huyết nhân kia rống ro, ngươi không phải là gì cả! Ngươi đừng mơ đến chuyện ra khỏi nơi này.

Ngươi không phải. Cổ Tiểu Ma lại tiến tới mấy bước, ngươi chỉ là một ý niệm khác từ Đản Phục Hi đại diện cho tất cả mọi sự đau đớn và tuyệt vọng của ta và Diệp An.

Ta sẽ không bị ngươi đánh bại, chắc chắn.

Cổ Tiểu Ma nhắm mắt lại, kí ức mười bảy năm như lửa về, Mạc Vi đang cầm cánh tay bị thương của nàng, miệng thì nghiêm nghị nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc; Thu Tinh ngồi cạnh nền mây y phục cho nàng và Tác Oanh, chuyên chú mà từ ái; lúc nhỏ khi nàng và Mạc Kinh Viễn chạy qua một vườn cỏ có mùi hương thơm ngát, lại gây họa cùng Tác Oanh rồi bị phạt đứng trung bình tấn dưới cây dương giả, cả lúc Vân Tiêu lên bắt một con gà rừng khi nàng bị bỏ đói; còn có Mạnh Trạch Hư vì nàng mà phải nói dối sư phụ đến mức đỏ mặt; Thiên Nghiêu nhào tới bên người nàng nghe răng nhếch miệng đòi ăn đường; còn có... còn có...

Còn có đôi mắt xanh thăm mỵ lệ như lưu ly kia.

Nếu được, như vậy... ta chưa bao giờ hối hận vì cuộc đời nháp nhô này.

Bởi vì, có thể gặp được chàng, có thể có những kỉ niệm này, thật sự quá tốt.

Ta là gì, thật ra cũng chẳng quan trọng. Quan trọng là... ta có mọi người, vì vậy ta mới là Cổ Tiểu Ma bây giờ.

Yêu, tin tưởng, cho dù có phải đối địch với Thiên giới, cho dù ta có phải biến mất.

Cũng chẳng hề sợ hãi.

Nàng khóc, khóc môi lại cong lên, lúc này đôi thành luống sáng tím đen kia dần lui về sau.

Ngươi chẳng hề hiểu yêu là gì, Cổ Tiểu Ma nói, ta cảm thấy bị ai thay cho ngươi.

Một tiếng hét thê lương vang lên, nàng kia giãy giụa mấy lần, huyết nhân và ánh sáng tím đen rút đi trong nháy mắt, dần hé lộ một bạch y nữ tử xinh đẹp vô cùng, nàng quỳ trên đất, nước mắt đã sớm vỡ òa.

Cổ Tiểu Ma cũng quỳ gối trước người nàng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Ta không thể ngăn được trái tim mình... nàng nói khẽ, giọng nói uyển chuyển linh động, là giọng của chính Diệp An. Ngươi thắng... ta rất vui.

Ngươi đang nói cái gì mà ngốc thế. Cổ Tiểu Ma cảm nhận được nước mắt của nàng, không khỏi siết chặt bàn tay đang đặt bên hông, mười bảy năm... ngươi trú tại một nơi hẻo lánh trong lòng ta, ngươi hiểu ta hơn bất cứ ai, ta cũng hiểu ngươi hơn bất cứ ai. Dù lời của ngươi có phản hung ác, nhưng lần nào cũng là vì giúp ta...

Ngươi là một hài tử ngoan, Diệp An xoa tóc của nàng, tốt lắm, tốt hơn ta rất nhiều.

Nếu như không có ngươi, sao có thể có ta? Cổ Tiểu Ma kéo lấy tay của nàng, nên chấm dứt rồi, tất cả mọi thứ.

Nhưng ta sợ ra ngoài rồi thì sẽ... Diệp An ngập ngừng, không nói tiếp.

Dừng cảm lên, chúng ta cùng đối mặt, hướng chi... Cổ Tiểu Ma cười, quay đầu nhìn nàng.

Hướng chi... ngươi xem kia.

Mạc Vi vén tóc Cổ Tiểu Ma đầy triều mến, cầm lấy cánh tay gãy vỡ xương của nàng, đột nhiên cánh tay kia khẽ giật, hàng mi của nàng run rẩy, đột nhiên mở mắt, đen nhánh.

"Tiểu Ma!" Mạc Vi vui vẻ gọi, đỡ nàng dậy.

"Sư phụ!" Cổ Tiểu Ma nhào vào lòng Mạc Vi, ngẩng đầu lên, lướt qua vai Mạc Vi, khi thấy Từ Vi đang ác chiến với Trường Sinh thì chợt ngẩn người.

Ngươi xem, Cổ Tiểu Ma nói thầm với lòng, ngài ấy làm được rồi, mười bảy năm trước ngài ấy không hiểu, có lẽ mười bảy năm sau vẫn không thể hiểu, nhưng cuối cùng ngài vẫn tới bảo vệ ngươi, thậm chí không tiếc đối địch với cả Thiên giới.

Trên người nữ tử áo xám phấp phấp quang, mãnh liệt tới mức khiến mọi người phải che mắt. Mạc Vi lui từng bước, nhìn lại đã thấy nữ tử áo xám đang nửa nằm trên đất, Hiên Viên Kiếm cắm xiêu vẹo một bên, bên người nàng là một bạch y nữ tử mỵ lệ, đứng đối diện với Cổ Tiểu Ma, cười dịu dàng.

Tiếng đàn ngưng bật, Thanh Hoa Đại Đế ngạc nhiên nhìn Diệp An và Cổ Tiểu Ma, như nghĩ hoài không thông. Với yêu ma như Diệp An, Đản Phục Hi chỉ có tác dụng khiến nàng ta nổi điên, sao có thể tỉnh lọc được?

"Ta đi, ngươi sẽ yếu đi đấy." Diệp An dịu dàng nói.

"Ta có cảm giác... như thứ gì đó rất quan trọng vừa rời khỏi thân thể..." Cô Tiểu Ma lẩm bẩm, nước mắt rơi xuống.

"Vậy là tốt." Diệp An cười, có chút lỏng trong suốt chảy dọc bên má: "Có vậy người mới có thể đi tìm hạnh phúc của mình."

Nàng vừa dứt lời, người đã bay lên, như bị gió thổi, ba mươi sáu thiên tướng đuổi theo, nàng không hề phản kháng, chỉ đứng giữa vô số binh khí đang chìa thẳng vào mình, ngẩng đầu nhìn lên.

Từ Vi sững sờ trong không trung, Trường Sinh cũng ngẩn ra. Trong phút chốc, thời gian như trôi ngược về rất nhiều năm trước, Diệp An bị trói lên Tru Tiên Đài, Từ Vi đứng nơi xa giữa các vị Thần Đế khác, cứ như vậy mà nhìn nàng, nhìn nàng dần đi xa, mãi đến khi biến mất không còn gì.

Nếu như ban đầu hẳn hiểu rõ, không chỉ đứng chờ ra đó mà nhìn nàng, nếu như ban đầu có thể quả quyết một chút, cứu được nàng thì có phải lúc này sẽ có một quang cảnh khác không?

Nếu như ban đầu hẳn có thể biết mình muốn gì như lúc này.

Diệp An, có phải nàng... vẫn còn hận ta lắm không?

Từ Vi xoay người, để mặc trọn cơ thể lộ ra trước mặt Trường Sinh, đương nhiên người sau sẽ không bỏ qua cơ hội này, đánh một chương về hậu tâm của hắn, nhất thời hoa sen tím nở đầy trời, hắn nôn một ngụm máu tươi, ngã xuống dưới. Thế nhưng hắn lại dùng hết sức lực, cố gắng đứng vững, chỉ liều mạng lao về phía nàng, một đường hoa sen nở rộ.

Mắt nàng bị ẩn sau vô số khôի giáp của binh tướng, Từ Vi vận khí đánh một chương, lập tức thiên tướng vây quanh nàng giảm đi hơn nửa.

Bạch y nữ tử vô cùng yên tĩnh, chỉ nhìn hắn, không nói gì.

Từ Vi vọt tới trước người của nàng, có chút chật vật, tóc bạch kim tán loạn, đã không còn là Từ Vi Đại Đế cao cao tại thượng lúc trước. Hắn luôn miệng một lòng muốn tìm nàng, nhưng hôm nay khi Diệp An đứng trước mặt, hắn lại không biết phải làm gì, không biết phải nói gì, chỉ gấp đến mức thờ hồn hèn, lại nôn ra một ngụm máu.

"Ta..." Hắn thờ dốc nói: "Ta..."

Diệp An khẽ mỉm cười, đột nhiên vươn bàn tay đã gần như trong suốt tới, vuốt ve gương mặt tuấn mỹ của hắn.

Như vậy, là đủ rồi chứ?

Cho dù chàng vẫn không hiểu gì, cho dù chàng chẳng biết nói gì.

Hận thù nhiều năm, chỉ trong nháy mắt khi nhìn thấy chàng, đều tan thành mây khói.

Bởi vì, hận đến vậy, cuối cùng cũng chỉ vì yêu...

"Chờ ta nhé." Nàng nói khẽ, bạch quang biến mất dần hóa thành một viên đá màu trắng. Từ Vi theo bản năng đưa tay ra, đó là một mảnh vụn của đá Nữ Oa, là bản thể của Diệp An.

Lúc này nàng hóa thành bản thể, đương nhiên đồng nghĩa với việc giao cả bản thân mình cho hắn, như vậy...

"Mau ngăn hắn lại!" Trường Sinh vội la lên.

Vậy mà cuối cùng lại chậm bước, một dòng nước xoáy tinh khiết cuộn lên trong không trung, trong phút chốc Từ Vi đã biến mất vào trong, không còn bóng dáng.

Ý thức của Cô Tiểu Ma dần mờ hồ, đầu chỉ quấn quanh hai chữ "hạnh phúc" của Diệp An, ngẩng đầu theo bản năng, chân trời đã bị thứ ánh sáng màu xanh kia lấp đầy, quang hoa nhanh chóng lan tràn, khiến mắt nàng phủ đầy sắc xanh.

Mạc Vi thấy nàng không có gì đáng lo, liền đứng dậy.

"Nếu giải ấn Long thần..." Đột nhiên ông hỏi: "Thì sẽ thế nào?"

"Sợ rằng lục giới sẽ đổi chủ." Lục Tu đáp.

"... Cũng được thôi." Mạc Vi lắc đầu: "Cả đời này của ta luôn bảo vệ điều bí mật này chính là vì không để thiên hạ rung chuyển, khói mù lửa chiến, sinh linh đồ than... nhưng hôm nay..."

"Hôm nay đã không còn lựa chọn nào khác." Lục Tu nói: "Sur huynh, đệ hiểu."

"Không... đây là lựa chọn của ta." Ông đứng lên, đột nhiên ngẩng đầu, nổi giận với trời xanh: "Các người muốn ta giao đồ nhi của mình, nhưng ta không đồng ý, các người muốn hủy nhà của ta, ta đối kháng, chẳng lẽ là ta sai sao? Chẳng lẽ Thiên giới chính là một nơi vô tình vô nghĩa như thế sao?"

Trưởng Sinh Đại Đế giận dữ: "To gan, nguoi dám..."

"Chúng ta là người tu tiên, vốn vô cùng kính trọng Thiên giới..." Mạc Vi đứng trong gió, ngạo nghễ nói: "... Nhưng lúc này cả thần tiên cũng vô tình vô nghĩa như thế, không làm cũng được!"

Vừa dứt lời, Mạc Vi và Lục Tu cùng ngự kiếm mà lên, xông đến luồng sáng chữ thập của tọa thần tứ phương.

Lúc này Trưởng Sinh Đại Đế mới kịp suy nghĩ, vội la lớn: "Không được để bọn họ đến gần Úc Lư!"

Hơn phân nửa thiên tướng đứng ở nơi Từ Vi trốn thoát đuổi theo hai người. Còn một nửa đứng đợi lệnh, chuyện Diệp An trốn thoát đã khiến Trưởng Sinh Đại Đế giận đến không thể kìm chế, lúc này thấy Cô Tiểu Ma nằm trên đất, phát tay cười lạnh: "Bắt nàng ta lại!"

Nửa số thiên tướng còn lại nhanh chóng đánh về phía Cô Tiểu ma, nhưng vì quanh năm nàng đều bị Diệp An chiếm giữ, trong lúc nhất thời vẫn còn choáng váng, hoàn toàn không thể chống cự. Đột nhiên một bóng đỏ lướt tới, chính là Thiên Nghiêu. Thanh Hoa Đại Đế ôm Đan Phục Hi đứng từ xa xem chiến, hần thu kết giới, đúng lúc thấy Cô Tiểu Ma gặp nạn liền xông lên cứu giúp cùng đám người Thiên Diễn.

Nhưng dù sao thiên tướng vẫn khác xa Tinh Tú, tất cả đều dừng mãnh thiện chiến, hướng hồ lúc này nhân số đã vượt quá xa?

Thu Tinh bị hai thiên tướng ép lui, vậy mà bà lại không thể tự lo, hoảng sợ nhìn về không trung.

"Sư huynh!" Bà hét lên đầy thê lương: "Lục sư đệ!"

"Sư nương!" Cuối cùng Vân Tiêu đã cảm thấy có gì đó không đúng, Mạc Kinh Viễn gọi ra một con hỏa long, che chở cho Vân Tiêu mang Thu Tinh đang vùng vẫy và Cô Tiểu Ma lui về, mấy người hợp lực tạo ra một kết giới hệ thổ, ngăn cản hơn mười thiên tướng.

"Nương... có phải người biết chuyện gì không?" Mạc Kinh Viễn hỏi.

Sắc mặt Thu Tinh tái nhợt, lâm bẫm: "Phong ấn này... cái giá phải trả để hóa giải nó rất đắt..."

"Là gì..." Tác Oanh buộc miệng hỏi, cũng nhìn lên, không khỏi cả kinh kêu thành tiếng. Kết giới này nhanh chóng vỡ vụn, đám người bọn họ căn bản không thể cầm cự trước công kích của thiên tướng.

Thiên Nghiêu như một con lốc màu đỏ, ma tướng đã lộ, chân của hắn cũng bị thương nhẹ. Trưởng Sinh Đại Đế cười lạnh: "Nàng ta chỉ là một yêu ma hèn hạ, cảm không nổi Hiên Viên, nhân cơ hội này kết thúc chúng đi."

Lão huyễn hóa ra một tòa bảo tháp màu vàng kim trong tay, đọc chú văn khiến nó lớn ra. Sau đó nhẹ nhàng ném đi, bảo tháp nhanh chóng rơi xuống đám người Thiên Diễn.

Đây là binh khí trứ danh, tháp hàng ma của Trưởng Sinh Đại Đế, chỉ cần bị giam trong tháp thì tất phải thần hồn đều diệt, chạy trời không khỏi nắng, con giận dữ vì không thể bắt được Diệp An của ông ta đều đổ dồn lên đám người Thiên Diễn.

Bảo tháp nàng mang theo con chấn động nặng nề, hết như Thái Sơn áp đỉnh, Thu Tinh, Mạc Kinh Viễn, Vân Tiêu và Tác Oanh đứng cùng nhau, lại không lùi bước, ra sức chống đỡ lớp kết giới đã bị Thiên giới chém thành mảnh nhỏ.

Một khắc kia, không ai nghĩ đến rồi kết quả sẽ ra sao.

Bọn họ đứng trước người nàng, giống như trước, chia sẻ dũng khí và hi vọng.

Nếu như vẫn còn có thể đứng cùng nhau như thế... Niềm hạnh phúc kia, có phải sẽ gần trong gang tấc không? Chỉ cần kiên trì thêm chút nữa, chút nữa là được.

Đột nhiên tay Cô Tiểu Ma cử động, sờ sang bên cạnh.

Bảo tháp đã đến rất gần.

Nàng chống người đứng dậy, đưa tay cầm lấy thanh kiếm lạnh như băng kia.

Tay càng gần, thân kiếm khẽ rung động, phát ra những tiếng ong ong.

Trong nháy mắt Hiên Viên Kiếm tỏa ra ánh sáng vàng rực, cuối cùng nàng cũng nắm được chuôi kiếm, hét lớn một tiếng, rút mạnh kiếm lên.

Sau đó, chỉ trong khoảng khắc, tháp hàng ma bị cắt đôi như một miếng bún.

Khói mù tan hết, nữ tử áo xám mang theo vết thương chồng chất, cầm cổ kiếm Hiên Viên ngăn giữa không trung.

Là yêu linh chi ấy sao? Hay là tiểu đệ tử chẳng biết chút pháp thuật nào của Thiên Diễn? Trưởng Sinh Đại Đế trợn mắt há hốc mồm, nhìn bảo bối danh chấn tám phương bị bỏ rơi trước mặt, hoảng sợ tới cực điểm

Nàng ta là ai, sao khí thế lại uy phong凛冽 như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cưỡi Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 70

"Không thể nào!" Trường Sinh Đại Đế cả kinh nói: "Sao nàng ta có thể chạm vào Hiên Viên Kiếm!"

"Chẳng lẽ..." Phương xa, đột nhiên Thanh Hoa Đại Đế mở miệng, vẻ mặt đầy hiếu kỳ: "Hiên Viên nhận chủ?"

"Không thể nào... tuyệt đối không có khả năng này!" Trường Sinh cả giận nói: "Nàng ta chỉ là một yêu quái hèn mọn, sao có thể khiến thần khí Hiên Viên thần phục? Năm đó rất nhiều thần tiên còn chẳng thể đụng được đến thần binh này..."

"Nhưng nàng đã cầm lên được." Thanh Hoa Đại Đế chẳng mấy may tức giận, lại để lộ dáng vẻ vô cùng hứng thú. Lúc này chân trời đã vô cùng hỗn loạn, ba mươi sáu thiên tướng bị đánh thương không nổi, toàn bộ Nhị Thập Bát Tinh Tú đều trọng thương, Thập Phương Động Chủ chết ba người, có thể nói là vô cùng thảm thiết. Xem lại Thiên Diễn, trừ Cô Tiểu Ma, tuy những người khác đều sức cùng lực kiệt nhưng đều không có gì đáng ngại.

Cô Tiểu Ma vùng một kiếm, đánh bay nửa số thiên tướng đang đuổi theo Mạc Vi và Lục Tu, Hiên Viên trong tay nàng như còn mang uy lực mạnh mẽ hơn khi ở trong tay Diệp An, kim quang quanh thân kiếm giờ đã quán quanh thân thể nàng, Cô Tiểu Ma liếc nhìn chữ thập phía trên, nghiêng người, trừng mắt nhìn Trường Sinh Đại Đế.

"Là ông sao?" Khắp người nàng chật vật, nhưng giọng nói vẫn rất rõ ràng: "Hạ lệnh hủy diệt Thiên Diễn, là ông phải không?"

Đôi mắt đen kìa vô cùng trong trẻo, nhìn thẳng, xuyên qua rất nhiều thiên tướng, lại khiến Trường Sinh Đại Đế không khỏi chột dạ.

"Bản Đế phụng theo ý chỉ của Ngọc Đế, truy nã hai kẻ Diệp An và Úc Lưu..."

"Muốn bắt thì cứ tới, Cô Tiểu Ma ta sợ ông sao?" Nàng nắm chặt kiếm: "Nhưng vì sao... vì sao ông lại hại người của phái Thiên Diễn? Bọn họ chẳng liên quan gì tới chuyện này cả!"

"Bọn họ chứa chấp trọng phạm các người, bất kính với tôn thần, dĩ hạ phạm thượng, tội đáng chết!"

"Dĩ hạ phạm thượng?" Cô Tiểu Ma cười lạnh: "Ai là trên ai là dưới? Chẳng lẽ chúng sinh không ngang hàng ư? Ai nói là tôn thần thì tài trí hơn người?"

Nàng từng câu ép sát, Trường Sinh Đại Đế lập tức cứng họng, không khỏi thẹn quá hóa giận: "Người chỉ là một tiểu yêu, không khác gì một con kiến hôi, không xứng nói chuyện với ta!"

Lão vừa dứt lời, bóng người xám tro đã biến mất tại chỗ, sau một khắc đã bất ngờ xuất hiện trước mắt, bắt lấy trường sam của lão.

"Ông mới là kẻ không xứng nói chuyện với ta."

Một luồng khí nóng rực xông tới mặt, Cô Tiểu Ma bị bức lui ra ngoài một dặm, nửa cánh tay bị phỏng, vậy mà nàng không lùi bước, nhấc ngang Hiên Viên Kiếm đáng về phía Trường Sinh Đại Đế. Trường Sinh Đại Đế hận nàng phá hủy binh khí của mình, chiêu chiêu đều muốn dồn nàng vào đường chết.

Đó là trận đấu của thần, đám người Thiên Diễn và Thiên Nghiêu đứng dưới nhìn mà căng thẳng nhưng không thể giúp gì. Ba mươi tám thiên tướng dốc sức muốn giúp Trường Sinh Đại Đế, lại thấy người sau cuốn lấy Cô Tiểu Ma, cất giọng quát: "Mau ngăn hai tên kia lại!"

Nhưng đã trễ, Mạc Vi và Lục Tu đứng trước gió, liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều có phần kiên quyết.

Cả thân thể Úc Lưu đã bị thanh quang bao phủ, tọa thần tứ phương phải bộc phát hết sức, theo lý mà nói hắn đã trúng độc mủ, ngũ giác từ từ tê dại, thân thể yếu đuối, chống đỡ được một đêm đã là kì tích. Nhưng kể từ khi Cô Tiểu Ma tỉnh lại, sức mạnh của hắn vẫn luôn bành trướng, hết như muốn bao phủ cả tọa thần tứ phương.

Cuối cùng bên trong thanh quang này đang xảy ra chuyện gì?

Cô Tiểu Ma thấy ba mươi sáu thiên tướng đuổi theo hai người Mạc Vi, xoay người lại tung một kiếm bức lui Trường Sinh Đại Đế, lại xông lên, thi triển kiếm pháp tinh diệu, cổ quán lấy bọn họ, lại né thoát một kích hiểm độc phía sau lưng của Trường Sinh Đại Đế, té xuống đất, thở gấp.

Thân thể của nàng lúc này không thể nào dùng thức thứ mười ba được nữa.

Hiên Viên Kiếm trong tay nàng phát ra từng tiếng ong ong nhẹ, vì sao mình có thể cầm thanh kiếm này, nàng không giải thích được. Có điều khi ngón tay

vừa chạm vào chuôi kiếm thì liền có một dòng nước ấm chảy qua toàn thân nàng, cũng chính là nguồn sức mạnh này đã giúp nàng chống đỡ đến tận bây giờ.

Nhưng... kì tích có xảy ra không?

Lòng nàng biết rất rõ, người, sao có thể đấu với thần? Cho dù nàng không muốn tin, cho dù bọn họ cố gắng chống cự không chịu nhận thua, nhưng sao có thể tiếp tục như thế? Thiên Diễn ở nơi này, sao có thể chịu được từng đợt phái binh không ngừng của Thiên giới. Nhưng tất cả mọi chuyện, chỉ vì nàng...

Lòng Cô Tiểu Ma căng thẳng, lại giờ kiếm mà lên.

Cho dù đến cuối cùng dù có phải hủy diệt tất cả cũng không thể dễ dàng chịu trôi!

Trường Sinh Đại Đế thầm cười lạnh, dù kiếm pháp của Cô Tiểu Ma tinh diệu, nhưng nàng không hiểu cách sử dụng sức mạnh của Hiên Viên Kiếm, Hiên Viên có thể bị nàng rút lên, chẳng qua cũng chỉ vì nàng có chút khí tức của Đệ Nhất An trong người mà thôi. Lão tính toán, dần không còn gì sợ hãi, nhưng lúc này trên chân trời lại truyền tới những tiếng ngâm vang dội, thành công hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Mạc Vi và Lục Tu ngồi đối diện nhau, cả người bị bao bọc bởi một luồng sáng đỏ kì lạ giữa dòng thanh quang vô cùng bất mắt.

Thân thể Thu Tinh run rẩy, dựa vào người Mạc Kinh Viễn, Vân Tiêu vẫn thấy sư nương vẫn mang phản ứng kì lạ như thế, không khỏi khó nhin: "Sư nương, sao người..."

Đột nhiên Tác Oanh la lên một tiếng, Vân Tiêu chợt ngẩng đầu, thấy hai người đã ngâm xong chú văn, tay phải cong, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, cùng đâm vào, móc mắt của mình ra!

"Không!" Cô Tiểu Ma quát: "Sư phụ! Sư phụ!"

Vậy mà lại không hề có cảnh tượng máu me lâm ly như trong tưởng tượng, Mạc Vi không rảnh bận tâm, lại mạng mắt của mình để đối diện với Lục Tu, lập tức hồng quang khẽ chuyển, hai con mắt kia chuyển động rồi dần biến thành màu vàng kim, chậm rãi dời về phía ánh sáng chữ thập kia.

"Lúc sư tổ về cõi tiên đã để lại thần vật này cho chúng ta, chính là một đôi mắt của ông ấy." Thu Tinh run rẩy nói: "Tương truyền nhiều đời chưong môn Thiên Diễn đều móc mắt của mình, thay bằng Long Châu này, nếu như giải phong ấn... chắc chắn hai mắt sẽ mù, vì vậy lục sư đệ thay sư huynh hứng lấy một con mắt, bọn họ... bọn họ..."

Bà đau lòng đến mức không thể nói nên lời. Trường Sinh Đại Đế vỡ lẽ, thấp giọng nói: "Thảo nào lục soát đến đâu cũng không thể tìm ra thần vật để giải phong ấn, thì ra là hóa hai quả Long châu kia thành mắt của mình..."

Hồng quang kia như kết thành một bức tường cản trở quanh mình, không ai có cách đến gần hai người Mạc Vi và Lục Tu cùng Long châu.

Cô Tiểu Ma hoảng hốt, nàng tìm sư phụ nhờ người giải phong ấn của Úc Lư, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm sư phụ và sư thúc phải mất đi một mắt! Úc Lư... Úc Lư biết sẽ như vậy sao?

Nếu như có thể cứu được mạng mọi người, một cặp mắt thì có là gì? Có một giọng nói vang lên trong lòng nàng như thế, Cô Tiểu Ma vô cùng bối rối, không thể dời mắt đi, lại thoáng cảm thấy, dường như mình đã bỏ sót thứ gì đó.

Hắn muốn nàng tiếp tục kiên trì, lại không hề nói một chữ nào về phong ấn.

Đến núi Thiên Diễn, không phải là để giải phong ấn sao? Song hắn lại trực tiếp giao thủ cùng Thanh Long, không màng tới thân thể yếu đuối của mình, thậm chí vào thời khắc nguy hiểm như thế, cũng không hề nói về phong ấn, hắn chỉ muốn nàng phải tiếp tục kiên trì.

Kiên trì, sau đó...

... Hoặc là Úc Lư, chưa bao giờ muốn hóa giải phong ấn.

Nàng hoảng sợ lui về sau từng bước, đột nhiên Long châu màu vàng nơi không trung bay lệch hướng, hai người Mạc Vi kinh hãi, nơi trung tâm của chữ thập kia như sắp nổ tung, thanh quang đại thịnh.

Hoa văn yêu dị kia bò lên cổ hắn, lướt qua khuôn mặt tuần mỹ, cuối cùng dừng lại trên trán, tạo thành một đồ án lạnh lẽo, tán ra ánh sáng nhàn nhạt.

Úc Lư không mở mắt, giang hai tay, thanh sam và tóc đen như tan vào bầu trời, có lẽ rất giống như sắp vũ hóa.

"Úc Lư!" Cô Tiểu Ma muốn chạy về phía hắn, nhưng làm thế nào hai chân cũng không thể cử động, đột nhiên ngã trên đất, không để ý đến vết thương trên hai tay và nước bùn khắp người, nàng vùng vẫy bò về phía trước, trong miệng là những tiếng gọi đến điên cuồng.

"Úc Lư Úc Lư....."

Trong nháy mắt, thời gian như ngừng lại.

Động Chủ, Tinh Tú, Thiên Tướng, bao gồm cả Trường Sinh và Thanh Hoa cùng ngạc nhiên nhìn vệt sáng hình chữ thập kia. Sau một khắc, vệt sáng hình thập bất ngờ biến mất, khí tức của tọa thần tứ phương như cũng bốc hơi theo vệt sáng đó, sắp không thể duy trì, chỉ đành phải cố chấp chống đỡ. Mọi người trên Thiên Diễn đưa tay che mắt, Mạc Vi và Lục Tu bị kết giới bọc lấy, đột nhiên thanh quang bùng nổ.

Cổ Tiểu Ma cố đứng dậy, lại bị tia sáng này khiến cho lão đảo, quỳ một gối xuống lớp đá bên nhon, hai đầu gối bị mài mòn đến máu tươi đầm đìa, nhưng nàng vẫn liều mạng, hết như chỉ cần tiến lên một chút, sẽ có thể cách hẳn được gần hơn một đoạn.

Cảm giác bất an kia càng mãnh liệt hơn, nàng biết hẳn đang muốn làm gì, nhưng hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

Đất trời đang chấn động, tiếng nổ trên không dần quay về yên tĩnh, thậm chí cả bầu trời cũng như đang kính sợ, sức mạnh bị đè nén nghìn năm kia, lập tức rạch trời xuất thế.

Ánh sáng nơi chân trời còn chưa dịu đi, đã thấy sắc mặt của tọa thần tứ phương đại biến, nhanh chóng bỏ chạy khỏi bốn hướng, một luồng sương mù bùng lên.

Luồng khí nóng cuốn đá vụn trên đất, vừa chạm vào người ắt hẳn phải đứt gân gãy xương, trong lúc nhất thời người người cảm thấy bất an. Cổ Tiểu Ma bị một cục đá vụn đập vào trán, lập tức máu tươi đầm đìa.

Toàn bộ thế gian như chậm đi.

Đầu nàng đau như muốn nứt ra, mặt lại dán sát vào mặt đất lạnh như băng, có người sợ hãi thét lên, có người kêu thảm, dường như đang cách một giấc mộng, nàng không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, vùng vẫy một lúc lâu, chỉ nghe một tiếng rỗng ngậm du dương vang lên.

Lòng thất chặt, đau đến không cách nào thờ nổi.

Thì ra, đến lúc đau khổ thật sự thì nàng đã sớm quên mất cách để khóc rồi.

Cảm giác kia như thân thể bị xé thành từng mảnh, lại như ai đó cố tình gắn lại, ép nàng phải đối mặt với tất cả.

Một con Thanh Long rần ròi uốn khúc trên bầu trời.

Nó đẹp như vậy, vậy xanh phiếm ánh sáng, trong đôi mắt màu vàng kim là con ngươi xanh thẳm, răng nhọn sắc bén thấp thoáng dưới lớp ria không gian mà uy, cả thân chừng trăm trượng, cuộn mình trong mây mù thoáng ẩn thoáng hiện.

Thì ra trên thế gian vẫn còn một sự tồn tại áp đảo hết tất cả như thế.

Đó là thần thú đứng đầu vạn thiên, ngao du cùng Long thần Thái Hư của Viễn Cổ Hồng Hoàng.

Trong lúc đó, cả lục giới cũng như đang chấn động.

Long thần trong truyền thuyết đã xuất thế, Trường Sinh Đại Đế sợ đến giọng nói cũng thay đổi: "Thanh Long, mau! Mở phong ấn tứ thần, tuyệt đối không được để Long thần này phục sinh!"

"Phong ấn tứ thần?" Thanh Hoa Đại Đế kinh hãi: "Ngươi điên rồi? Nơi này là bên trong kết giới Cửu Châu đấy!"

"Chỉ còn mỗi cách này, phải mạo hiểm thử một lần!" Trường Sinh Đại Đế cố chịu bão cát đầy trời: "Cho dù có bị kết giới Cửu Châu trừng phạt cũng không hối tiếc!"

Huyền Vũ bị Long thần áp chế đến khó thở, ông ta liếc mắt nhìn thấy Chu Tước và Bạch Hổ mặt đầy vẻ sợ hãi, Thanh Long đã quỳ xuống đất, hai chân bắt đầu phát run, sự khiếp sợ trên mặt đã quá rõ ràng.

Đúng rồi, hẳn vẫn luôn lấy làm vẻ vang với chân thân uy vũ của mình, nhưng không ngờ cùng là Thanh Long, hẳn đang đứng trước mặt Úc Lư, chỉ giống một con giun, sợ rằng còn chẳng qua nổi một vuốt của người ta.

Trường Sinh Đại Đế nói không sai, dù thực hiện phong ấn tứ thần bên trong kết giới Cửu Châu là chuyện vô cùng ngu xuẩn, nhưng chỉ có thừa dịp Úc Lư vừa hiện Long thân mà phong ấn hẳn lần nữa, nếu dùng sức mạnh của tọa thần tứ phương, thì vẫn còn kịp!

Huyền Vũ cắn răng, dùng chút sức mạnh còn lại trên người tọa thần tứ phương mà tạo ra kết giới.

"Đến lúc rồi."

Đột nhiên, xung quanh Long thần tuôn ra một luồng sáng mãnh liệt, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng niệm chú vang lên.

Bỗng chốc phía Đông xuất hiện một con Thanh Long dài một trượng khác, phía Tây là một con Bạch Hổ, phía Nam là một con Chu Tước đỏ, phía Bắc lại là một Huyền Vũ đầu đen. Không dễ gì mới được nhìn thấy dáng vẻ của tọa thần tứ phương, vô cùng rung động, nhưng trước mặt Long thần Viễn Cổ lại hoàn toàn không có được chút phong thái nào.

Mạc Vi kinh hãi, ông đã từng nghe tới truyền thuyết thần linh tứ phương, từ lúc thiên địa vừa tách rời, kết giới Cửu Châu đã bảo vệ Trung Nguyên, chỉ



cần ở trong Trung Nguyên, tất cả đều là lãnh địa của Cửu Châu, nguồn sức mạnh này không được phép phóng thích. Bọn họ không sợ kết giới Cửu Châu sẽ giáng hình phạt sao!

Tứ phương thần vừa xuất hiện, tấn công về phía Long thần như lần công kích trước, tạo thành hình vệt sáng chữ thập màu tím mà lúc trước không thể so sánh nổi.

"Thành rồi!" Về mặt Trường Sinh Đại Đế có mấy phần vui mừng.

Long thần khẽ rên lên một tiếng, nhưng lại không có cảm giác gì, đầu rồng to lớn chuyển động, đôi mắt màu vang kim kia như đang tìm kiếm ai đó.

"Không đúng!" Thanh Hoa Đại Đế vội nói với Trường Sinh Đại Đế, trên mặt người sau đều là vẻ nghi hoặc, hiển nhiên đã phát hiện chỗ đáng ngờ.

Chỉ có lòng Mạc Vi rõ ràng, Long châu vẫn còn trong tay ông, bọn họ không phải là người giải phong ấn của Úc Lư, mà là hấn tự giải phong ấn của mình, thân thể sớm đã không còn chút gì, phong ấn tứ thần này vốn được dùng để phong ấn hấn về lại thân thể, nhưng thân thể đã không còn, còn phong ấn thể nào được?

Đột nhiên Long thần ngẩng đầu, đuôi rồng vĩ đại hất ra, đánh bay Tinh Tú đã bị thương ra xa một trượng, sau đó chọt lao xuống đất.

Trong phút chốc, Cổ Tiểu Ma ngơ ngác vươn tay, như muốn chạm vào nó.

Hiên Viên Kiếm vang lên một tiếng, sương mù cuộn cuộn bốc lên, chữ thập từ bốn phương trên trời vẫn còn đó mà Long thần lại biến mất khỏi bầu trời trong nháy mắt.

Thấp thoáng có tiếng gầm đầy tức giận vang lên từ phía xa.

Sắc mặt Trường Sinh Đại Đế trắng bệch: "Kết giới Cửu Châu đã phát hiện rồi! Mau, mau thu hồi phong ấn!"

Tọa thần tứ phương còn chưa đợi lão ta lên tiếng đã sớm trở về nguyên hình, song thân thể còn yếu hơn lúc trước. Chỉ có thể lắc đầu với những người còn lại, chậm rãi biến mất trên trời.

Sau đó, chỉ còn lại sự tĩnh lặng như chết chóc.

Không ai biết có chuyện gì đã xảy ra.

Đột nhiên có viên đá vụn lăn đi, tiếng phát ra vô cùng thanh thúy, hoàn toàn đối lập với sự tĩnh lặng lúc này.

Cổ Tiểu Ma chậm rãi đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 71: Tiểu kết cục

Nàng khẽ ngẩng đầu lên, đột nhiên cong môi cười.

"Ha ha..." Nước mắt chảy dọc theo khóe mắt, Cổ Tiểu Ma cười đến gấp người: "Ha ha ha ha..."

Không ai nói gì, nhưng nàng không hề có ý muốn dừng lại. Trường Sinh Đại Đế nhìn hồi lâu, cuối cùng cả giận nói: "Người cười cái gì?"

Nụ cười bên khóe môi Cổ Tiểu Ma biến mất, nàng khom người, tóc đen rối bù rũ xuống, che hết mọi vẻ mặt.

"Ta cười ông..."

"Người nói gì?"

"Ta cười ông." Cổ Tiểu Ma vẫn không ngừng đầu, giọng nói đã rõ ràng hơn: "Ta cười ông và đám thần linh luôn tự cho mình là đứng trên Thiên giới, ngu xuẩn, cuồng vọng, cho mình là chúa của vạn vật trong thiên hạ. Nhưng các người lại chẳng hề biết yêu, không hiểu tình thân và bằng hữu, không hiểu được thứ quý giá nhất cuộc đời này, các người đáng thương biết bao!"

"Loại tình cảm vô dụng đó, không cần phải hiểu." Trường Sinh Đại Đế cười lạnh: "Chẳng lẽ biết yêu thương thì có thể thống lĩnh lục giới sao? Thật buồn cười... chỉ đơn giản là lời nói vô căn cứ mà thôi."

"Cõi đời này vẫn còn rất nhiều thứ quan trọng hơn cả thống lĩnh lục giới." Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu lên, vết thương trên mặt khiến người nhìn mà hoảng, hai

đầu gối đầy máu run lấy bầy, nhưng nàng lại để lộ cánh tay đang cầm Hiên Viên, kim quang phía trên đã biến mất, trở nên vô cùng mộc mạc tự nhiên,

Lòng Thanh Hoa Đại Đế vừa động, kiếm không chủ sẽ không bao giờ thu liễm ánh sáng của mình, đây là biểu hiện của thần khí có linh thức, chẳng lẽ... chẳng lẽ Úc Lưu đã...

"Ta..." Cô Tiểu Ma nhắc ngang Hiên Viên Kiếm, dịu dàng lau thân kiếm, hết như đang vuốt ve khuôn mặt của tình nhân: "Tuyệt đối không cho phép các người phá hỏng nó."

"Không ổn." Thanh Hoa Đại Đế hoảng sợ đến run giọng: "Mau rút lui!"

Ông ta vừa dứt lời thì đã là kẻ đầu tiên xoay người biến mất. Trường Sinh Đại Đế và phần đông tôn thần còn chưa phản ứng kịp đã thấy Hiên Viên Kiếm thoát khỏi tay Cô Tiểu Ma, nhẹ nhàng xoay tròn, sau một khắc, vô số Hiên Viên Kiếm xuất hiện trên không trung, giống như đang chuẩn bị cho một bữa tiệc tàn sát thịnh soạn.

"Đó là..." Trường Sinh Đại Đế trừng lớn mắt, còn chưa nói xong đã thấy Hiên Viên Kiếm đâm thẳng về phía mình.

Vậy mà sức mạnh của đám Hiên Viên Kiếm này không hề suy giảm, có vài binh khí của Tinh Tú không chống cự nổi trước đòn công kích của Hiên Viên Kiếm, lúc này người đã bị đâm trúng, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên xung quanh. Trường Sinh Đại Đế sợ đến mồ hôi lạnh đầy người, lão tránh thoát khỏi hai thanh Hiên Viên, mất khê chuyển, nhanh chóng lao về phía Cô Tiểu Ma.

Cô Tiểu Ma nhìn lão lao xuống, không hề chớp mắt. Trường Sinh Đại Đế cho rằng nàng đã mất hết sức chiến đấu, vừa muốn dùng pháp thuật đã thấy được một cảnh tượng suốt đời lão cũng không thể nào quên được.

Long thần uy vũ còn ở trên trời lúc vừa rồi giờ này đang quanh quẩn sau lưng nàng, thân thể biến thành trong suốt, trong đôi mắt màu vàng là con người màu xanh lục, đang tức giận nhìn chằm chằm vào lão, cả người tỏa ra thanh quang nhàn nhạt.

"Người... người lại làm Hiên Viên Kiếm linh..." Lão sợ đến cả lăm: "Người lại..."

Hiên Viên Kiếm linh!

Thiên Nghiêu ngây người, trên mặt của đám người Thiên Diễn đều là vẻ khó tin.

Long thần Viễn Cổ kết hợp với thần khí Cửu Châu, đó là sức mạnh hủy diệt thiên địa đáng sợ mức nào!

Nhưng... làm Kiếm linh, phải là một linh hồn đã chết. Chẳng lẽ vừa rồi khi Úc Lưu cố tự mình phá bỏ phong ấn, huyền hóa Long thần đã sớm có dự định sẽ tự vẫn ư?

"Sư tỷ biết..." Tác Oanh không nhịn được mà che mặt khóc: "Tỷ ấy đã sớm biết..."

"Có lẽ muội ấy không biết đâu." Mạc Khinh Viễn đặt tay lên vai nàng: "Nhưng bọn họ đã tâm ý tương thông rồi."

"Cây nắm khô này..." Thiên Nghiêu ngờ ngác nói: "Lẽ nào đã điên rồi sao."

"Sao có thể không điên!" Vân Tiêu cả giận nói: "Là Thiên giới ép họ đến hoàn cảnh này!"

"Tiểu Ma!" Thu Tinh vội hét lên: "Đừng làm chuyện điên rồi!"

Khí tức của Long thần chế trụ Trường Sinh Đại Đế trước mặt Cô Tiểu Ma, lão thầm nghĩ không tốt, mặc niệm pháp thuật, phát ra một lưỡi đao gió, không ngờ Cô Tiểu Ma không thèm tránh, bị đao gió cắt phải, máu chảy như suối, nhưng nàng vẫn không chớp mắt, đó là biểu tình mà Trường Sinh Đại Đế chưa bao giờ thấy được, điên cuồng, tuyệt vọng, rồi lại bi thương đến cùng cực.

Một kiếm vung đến, dù là Trường Sinh Đại Đế đã dùng hết sức lui về sau từng bước vẫn bị chém đứt nửa cổ tay. Con đau kịch liệt khiến lão suýt ngất đi, song vẫn cố duy trì phong thái của Thần Đế, không rên lên một tiếng.

"Ông ép ta..." Nàng nhìn Trường Sinh Đại Đế, trong đôi mắt đen thuần chẳng có lấy một gợn sóng: "Là ông ép ta phải như thế."

"Người... Nếu người còn tiếp tục phạm lỗi." Trường Sinh Đại Đế đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa: "Chắc chắn trọn đời cũng không thể thoát thân!"

"Ta chỉ muốn bảo vệ người thân của mình, đó là lỗi sao?" Nàng quay đầu đi, đột nhiên lại bật cười: "Huống gì chàng đã đi rồi... ta xuống địa ngục cùng chàng, trọn đời không thể thoát thân như thế, cũng không tồi."

"Điên rồi..." Trường Sinh Đại Đế hoảng hốt lăm bắm: "Người đã điên rồi!"

Trong phút chốc, đột nhiên tất cả Hiên Viên Kiếm biến mất không còn thấy gì nữa, Hiên Viên trong tay Cô Tiểu Ma còn vron máu của Trường Sinh Đại Đế giờ cũng chỉ còn lại một vết mờ. Cự long phía sau nàng gầm lên.

Cả một vùng đất sụp đổ, núi lay động, cả bầu trời cũng phải run rẩy theo.

Đây là hận thù thật sự, không ngừng lan tràn vào từng góc ngách trong không gian.

Con thịnh nộ của Long thần.

Một kết giới màu vàng bao bọc Thu Tĩnh, Mạc Khinh Viễn, Tác Oanh, Vân Tiêu và Thiên Nghiêu, Mạc Vi và Lục Tu còn ở trên trời cũng nằm trong kết giới này, gấp đến mức hét to: "Tiểu Ma! Đừng vọng động!"

"Sur tỷ!"

"Tiểu Ma Cô!"

"Tiểu Ma!"

"Cây nắm khô..."

"Nếu kiếp sau..." Cô Tiểu Ma cúi đầu, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng ấm áp: "Còn có thể được ở cùng mọi người thì thật tốt... Nhưng lúc này..."

Đột nhiên ánh mắt của nàng dần trở nên sâu thẳm.

"Hiện tại, ta muốn chôn cả đám người này theo chàng."

Trong phút chốc, bóng cự long phủ đầy đất trời, đi qua nơi nào lại hủy diệt nơi đó. Vô số vòi rồng toát lên từ dưới mặt đất, cắn nuốt hết mọi thứ quanh mình, tôn thần trên trời còn chưa kịp kêu thảm đã bị cuốn vào trong gió, biến mất trong giây lát.

Y phục của Trường Sinh Đại Đế đã sớm rách nát, lão ôm vết thương vẫn còn đang cuộn cuộn máu muốn làm phép chạy đi, nhưng không ngờ vừa quay đầu, đầu rồng to lớn đã đứng đối diện với lão, tứ chi sắc bén, răng nhọn lóe hàn quang, ý đồ đã vô cùng rõ ràng.

"Không..." Thân tàn bay lên, đầu rồng ngăn lại, nuốt luôn cả Trường Sinh Đại Đế!

Núi Thiên Diễn đã biến thành địa ngục trần gian, Long thần trong suốt bay quanh mấy vòng, lại thấy một bóng xám tro gầy yếu đang đứng trên núi Thiên Diễn.

"Đến đây nào." Nàng dịu dàng gọi khẽ, giang hai tay, như đang đợi tình nhân đến ôm ấp.

"Ăn ta đi..." Nụ cười vui sướng ngập tràn: "Như vậy... chúng ta sẽ mãi được ở cùng nhau..."

Long thần ngẩn ra, đột nhiên lao xuống chỗ Cổ Tiểu Ma, nàng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy từng cơn gió điên cuồng lướt qua mặt mình. Một lúc lâu sau, lại chẳng có gì xảy ra.

Nàng mở mắt, núi Thiên Diễn vẫn trông hoang vu như thế.

Bỗng dưng, bóng xanh kia như hòa vào nắng sớm, ngay tiếp theo thân thể của hắn cũng trở nên trong suốt hơn. Hơi thở của hắn, hơi ấm của hắn, diện mạo của hắn, dường như đã sớm đứng ở nơi đó cười tùm tùm nhìn nàng, chờ nàng phát hiện hắn vậy.

Giống như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra, hắn không chết, không trúng phải độc mẫu, bọn họ vẫn còn có thể ở cạnh nhau, hơn nữa cũng chẳng còn gì có thể ngăn cản.

"Úc... Lưu." Nàng nhớ cái tên của hắn đến loạn, vết thương trong lòng như mở rộng, sự đau đớn chân thật như thế khiến nàng lập tức tỉnh táo. Mới vừa rồi bị thương nặng đến thế, hay khi hắn cố tự giải phong ấn, nàng đều không khóc. Chẳng biết vì sao, chỉ cần nhìn hắn cười với nàng, nước mắt đã tràn mi.

Đầu gối Cổ Tiểu Ma mềm nhũn, lão đảo đến gần.

Một bước, hai bước, ba bước, cho đến khi gió thổi bay mái tóc đen của hắn, nàng như có thể cảm nhận được chút cảm giác ngứa ngứa trên mặt mình.

Úc Lưu vươn tay.

Cổ Tiểu Ma nhìn mắt của hắn, khóe môi cong lên, cũng đưa tay ra.

Tay của nàng đặt trên tay hắn, đột nhiên nụ cười cứng lại. Bàn tay nhỏ gầy chồm lên mấy ngón tay thon dài kia, từ từ đan xen, rồi lại... xuyên thấu.

Hắn không có thân thể.

Bọn họ gần như vậy, nhưng lại là khoảng cách xa nhất trong cõi đời này.

Nàng ngừng khóc.

Giọng của hắn vang lên bên tai nàng, như đến từ tận cùng của thế gian.

Tiểu Ma, nàng đừng khóc nữa.

Chàng đừng đi mà... Nước mắt của nàng như châu ngọc bị đứt đoạn mà rơi xuống, tiếng nói như đang khản cầu, xin đừng bỏ ta lại một mình...

Hắn than nhẹ, nàng như thế... bảo ta phải đi thế nào đây?

Vậy chàng đừng đi nữa! Nàng khóc ròng, nước nỏ, ta hận chàng, chàng dám bỏ mình ta lại trên cõi đời này, ta rất hận chàng!

Úc Lưu lắc đầu, chỉ cười nhìn nàng, trong đôi mắt xanh thăm thẳm tràn ngập bi thương.

Đừng hận ta. Hắn vươn tay muốn vuốt tóc nàng như trước, có điều vừa đưa ra, đã chán nản rũ xuống.

Nàng ngẩn người, bỗng nhiên chậm rãi lui về sau từng bước, lau khô nước mắt.

Chẳng lẽ chàng cho rằng ta sẽ sống cô độc trên cõi đời này sao? Úc Lưu, chàng không khỏi xem thường ta quá rồi. Chàng là người thì ta là người, chàng là quý tử sẽ làm quý cùng chàng, đời đời kiếp kiếp, chàng đừng hòng vứt bỏ ta!

Nàng dứt lời, đột nhiên nâng Hiên Viên Kiếm trên đất lên, nâng tay đưa lên cổ định kéo một đường.

Vậy mà kiếm kia lại dừng giữa không trung, dù nàng có dùng sức đến đâu cũng không chịu chém xuống.

Đừng ngốc vậy, sao ta cam lòng... rồi bỏ nàng chứ...

Giọng nói của hắn như bánh xe đan vào nhau rồi dần biến mất, Hiên Viên Kiếm trong tay Cổ Tiểu Ma keng một tiếng rơi xuống đất, tro mắt nhìn Úc Lưu biến mất trước mặt không còn gì nữa, đôi môi vốn còn run rẩy đã cứng đờ, dường như trong khoảnh khắc đó, linh hồn của nàng cũng tàn đi theo hắn, không bao giờ... tỉnh lại.

Người Thiên Diễm thấy nàng bi thương đến vậy, không nhận được mà đều quay đầu sang chỗ khác.

"Ngã... Phật... Từ... Bì."

Một câu Phật hiệu vang lên từ phía chân trời, Phật quang ôn hòa bao trùm bên dưới, phủ lên cả núi Thiên Diễm.

Long Châu trong tay Mạc Vi và Lục Tu chợt biến mất, đồng thời hốc mắt đau nhói, đột nhiên lại có thể nhìn thấy mọi thứ. Vết thương của Vân Tiêu và Thiên Nghiêu cũng chậm rãi khép lại, thậm chí y phục rách rưới của Thu Tinh và Tác Oanh cũng khôi phục như lúc ban đầu.

Phật quang tan hết, một cái ghế hoa sen cực lớn hiện lên nơi chân trời, nam tử mặc áo cà sa tĩnh tọa bên trên, kim thân chùng sáu trượng, ánh sáng mờ nhạt quán quanh, từng hồi nhạc tiên, thần diệu bay lượn hai bên, Phật quang sáng tỏ, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Mạc Vi nheo mắt, không thể tin bật thốt lên: "Đó là... Phật Tổ ư?"

"Vậy... cũng coi như con đã qua được kiếp số rồi, Linh Già tôn giả."

Ngài đang gọi ai?

Giọng nói kia vô cùng hùng hậu, như đến từ tận đáy lòng.

Người Thiên Diễm chuyển sang nhìn Cổ Tiểu Ma, lại thấy nàng sững người, đột nhiên cúi đầu, không lên tiếng.

"Ban đầu con không thể ngộ được tám khổ trong cuộc sống này, sinh, lão, bệnh, tử, yêu mà biệt, oán dài lâu, cầu không được, bỏ không xong. Ta liền bảo con xuống phạm lịch kiếp, chúng sinh ngang hàng, con lại cố ý làm yêu thì cũng mặc, kiếp số hơn trăm năm đều gói lại trong mười bảy năm này, Linh Già, con có giác ngộ không?"

"Không." Trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nàng thản nhiên nói: "Con còn trầm mê hơn nữa."

"Ồ?" Phật Tổ cũng mỉm cười: "Nếu cuộc sống được như Phật, không đau không khổ không vui không mộng không ảo, không yêu không hận tứ đại giai không, sinh và tử thì có gì khác biệt, không thể, không thể ngộ, không thể bỏ, không thể quên, ngộ không được, không bỏ được."

"Không thể ngộ... không bỏ được." Nàng lẩm bẩm: "Vậy làm sao để biết rõ? Sao có thể cam lòng? Nếu có thể không yêu không hận tứ đại giai không, người có còn là người không?"

Phật Tổ cười nhưng không nói, chỉ lắng lắng chờ nàng nói tiếp.

"Con không biết cảnh giới biến Phật tới đâu... Nhưng con hiểu được vài thứ mà trước kia chưa từng hiểu, hết như... hết như nơi này..." Hai tay nàng ôm lấy ngực, giọng nói khẽ run: "... Nơi này đã sớm không còn là Linh Già, mà là Cổ Tiểu Ma."

"Mệnh do mình tạo, cũng tùy tâm sinh, thế gian vạn vật đều biến hóa, tâm không động, vạn vật đều không động, tâm không đổi, vạn vật đều không đổi."

Phật Tổ vuốt cằm tán thưởng: "Nếu nay con đã hiểu, vậy thì dù là Linh Già hay Cổ Tiểu Ma, cũng không có gì khác nhau."

"Sao có thể giống nhau chứ?" Cổ Tiểu Ma cười khỏ: "Đời này con chịu hết tất cả, còn tạo đại họa, phạm phải sát nghiệp, cuối cùng lại lại khó sắp xếp tàn cuộc. Chẳng đã chết, con đã không thể yêu, xin Phật Tổ thành toàn."

"Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệp phi thai, bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai\*?" Phật tổ khẽ thở dài: "Con phạm phải sát nghiệp, chưa hẳn đã không phải là kiếp số của người khác. Thế gian vạn vật, có nhân, ắt phải có quả. Tức là nhân, thì là quả, tất cả trong số mệnh đều được định trước, tùy tâm, tùy duyên, tùy tính."

(\*Bồ đề vốn chẳng cây,

gương sáng cũng chẳng phải là đài

Xưa nay không một vật,

nơi nào dính bụi trần?)

"Người nói... đã định trước?" Nàng thất thần, đột nhiên cất giọng: "Con không tin! Không có gì được định trước, chúng ta cố gắng vượt qua, mà thực tế lại thay đổi! Chúng ta..."

"Thế nhưng hẳn vẫn vì con mà chết, không phải sao?"

Cả người Cổ Tiểu Ma run lên.

Vốn dĩ hẳn không cần phải chết.

Chỉ vì nàng, vì Thiên Diễn mà hẳn lại phải tàn nhẫn với mình đến thế

"Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, nghìn năm tu hành ngũ chung gối, trăm năm tu hành sang một thuyền." Phật Tổ cười nói: "Chính là ý này... nếu biết sẽ có thể thay đổi, vì sao lại không tiếp tục kiên trì?"

Kiên trì một chút, kiên trì thêm chút nữa là được.

Giọng hẳn như vẫn còn quanh quẩn bên tai, đột nhiên Cổ Tiểu Ma mừng rỡ đến không biết phải làm sao, hai gối vừa cong đã quỳ trên núi Thiên Diễn: "Kính xin Phật tổ chỉ điểm thêm một phần!"

"Không thể nói, không thể nói." Phật tổ khẽ mỉm cười: "Trước hết mời con gấp một vị bằng hữu."

Ánh sáng màu tím tràn ra từ kim thân lục tượng, một tử y nam tử với mái tóc bạch kim chậm rãi bước ra, trên người hẳn vẫn còn chút chặt vật như khi vừa đi, có điều sắc mặt lại khá điềm tĩnh, không còn biểu cảm khô khan như trước.

"Hắn xin ta đến cứu con, lại không biết lần này đã sớm được định trong kiếp số." Phật tổ nói: "Nhưng đã có chí ắt sẽ thành, trên đường hẳn cứu con, cũng là cứu chính hẳn."

Từ Vi vuốt cằm, tóc bạch kim theo gió nâng lên.

"Ta vẫn luôn quan sát nàng trên Phật Đài, Cổ Tiểu Ma." Hẳn chậm rãi nói: "Lúc sư phụ và sư thúc nàng móc mắt, lúc nàng vì họ mà rút Hiên Viên, còn có Úc Lưu vì nàng mà bỏ mình, còn có lúc nàng vì hắn mà muốn cùng chịu chết... Cuối cùng ta cũng hiểu, thứ mà Điện An vẫn luôn tìm kiếm"

Hắn dùng một chút, móc một viên đá trắng như tuyết ra khỏi ngực.

"Ta mang nó đến trước Thanh Đăng, đợi nàng tỉnh lại, dù là bao lâu, ta cũng vẫn đợi." Trong đôi mắt màu tím tràn đầy sự dịu dàng: "Sau đó nói cho nàng biết cuối cùng ta đã hiểu thế nào là yêu, còn có... tấm lòng của nàng."

"Ngài vẫn luôn chậm chạp như vậy..." Cổ Tiểu Ma lắc đầu, khóe môi lại cong lên.

"Cuộc sống trên đời như thân trong bụi gai, tâm không động, người không vọng động, không động sẽ không thương tổn, tâm động là người vọng động, sự đau đớn trong đó chính là những loại đau khổ của thế gian." Phật Tổ mỉm cười: "Từ Vi Đại Đế đã hiểu, con có hiểu không?"

Cổ Tiểu Ma đứng ngây người hồi lâu.

"Con... không biết." Nàng chợt ngẩng đầu: "Hoặc là, có hiểu hay không đã không còn quan trọng nữa."

Nàng quay đầu đi, có gió thổi qua tóc mái của nàng.

Trong nháy mắt, thời gian như lu mờ, mắt nàng cong lên, nụ cười trên môi trông thật vô hồn, giống như lúc ban đầu, nữ tử gầy yếu kiên cường đó, vĩnh viễn chỉ có thể chôn giấu mọi khổ đau trong đáy lòng, chỉ có thể dùng khuôn mặt tươi cười ấy để đối mặt, một mình trầm mặc hứng chịu cả vùng trời u tối sau lưng.

"Nếu kiên trì là được..." Nàng cười: "Con nghĩ, con có thể thay đổi."

Con đã từng thay đổi vận mệnh của mình.

Vì vậy, chỉ cần có chút khả năng, tuyệt đối sẽ không nhận thua.

"Chân thành tại chí, kiên định." Phật Tổ vuốt cằm, lập tức Phật quang rực rỡ.

Mạc Vi và Lục Tu đáp xuống, Thu Tinh bắt lấy tay ông. Thiên Nghiêu che gò má bị thương bắt mắt gào lên, Cô Tiểu Ma nhặt Hiên Viên Kiếm trên đất, Tác Oanh nhào tới ôm lấy nàng. Nàng ôm Tác Oanh, nụ cười trên khóe môi vẫn còn chưa nguôi.

"Sự nương... con đổi rồi."

Bọn họ đứng cạnh nàng, dù là quá khứ, hay hiện tại, còn là tương lai, cũng sẽ đứng cạnh nhau như thế, giúp đỡ lẫn nhau, tin cậy lẫn nhau, vì có yêu thương, nên sẽ dài lâu.

Mặc dù mắt nàng vẫn cong, nhưng thấp thoáng đâu đó vẫn là chút đau thương.

Song, chỉ cần mọi người vẫn ở cạnh nhau, tất cả mọi thứ sẽ không bao giờ kết thúc.

Đúng vậy, không hề kết thúc.

Hi vọng ở trong lòng nàng

Tìm được chàng, dù khó khăn đến đâu, dù phải đợi bao lâu, ta cũng phải xóa mờ hết mọi bi thương lúc này.

Ta muốn, lần này sẽ là một câu chuyện mới.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nắm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 72: Đại kết cục 1

Bầu trời xanh thẳm, ánh mắt trời gay gắt lại không quá chói mắt, sinh cơ ở trần nhỏ vẫn dư dả như trước, trong không khí ngập tràn hương trà nhàn nhạt, thấm vào ruột gan.

Lúc này đang buổi trưa, trên đường phố chỉ có vài người bán rong bày quầy, trong quán cũng không có bao nhiêu khách. Thời gian này đa phần mọi người đều đã về nhà hoặc ở tù lâu dùng bữa, cũng không có mấy ai ra ngoài dùng trà, chường quầy tính toán vài thứ, một con buồn ngủ đánh盹, liền ngồi trên ghế, nghỉ ngơi một lát.

"Khụ khụ."

Đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng ho nhẹ, chường quầy đứng phắt dậy, thấy một lão già mặc áo xám đang chống gậy, bên tay phải là một tiểu nha đầu xinh xắn, nàng mặc y phục xanh nhạt, chỉ mới mười hai mười ba tuổi, đang cẩn thận đỡ lão nhân qua khỏi bậc cửa.

Ông ta vui vẻ ra mặt, lớn tiếng chào: "Hoàng lão gia, cuối cùng ngài đã về rồi."

Lão già gật đầu, hai ba người trong quán trà còn đang buồn ngủ thì chợt nghe thấy tiếng của chường quầy, cũng vui mừng nhìn về phía cửa.

"Gia gia, chậm một chút." Lục y thiếu nữ nói, chất giọng như hoàng anh xuất cốc. Chường quầy nhận lấy tay nải trên tay thiếu nữ, cười nói: "Nha đầu Hi Trúc này đúng là có lòng."

Hoàng lão gia cười ha ha một tiếng, ông ngồi gần chỗ cửa sổ, lập tức có người tiến lên vây quanh.

"Lão gia tử, hạn hán ở Lâm trấn thế nào rồi?"

Hoàng lão gia lắc đầu một cái, thờ dãi: "Hoa màu mất ráo... đường lên núi còn có cường đạo thường lui tới, năm nay rất thảm..."

Mấy người im lặng, lại rảnh rỗi tám chuyện vài câu, quán trà dần nhiều người hơn, người người cũng bắt đầu tới ngồi đối diện Hoàng lão gia, hết như chính là đến để thăm ông.

Hoàng lão gia là tiên sinh kể chuyện được hoan nghênh nhất trong vài trấn nhỏ gần đây, cả đời ông phiêu bạc, trải qua nhiều chuyện, chỉ sợ ba ngày ba

đêm cũng nói không hết, có điều từ khi thu đường cô nương Hi Trúc thì không đi đây đi đó nữa, bắt đầu trú ngụ ở trấn nhỏ tỉnh lặng này, ngày thường sống bằng việc kể chuyện xưa ở quán trà, có thời gian dài từng đi du thuyết nhiều trấn, rất được hoan nghênh.

Lúc trước khi ông đi nửa tháng, quán trà không còn đông khách như thường ngày, buôn bán ế ẩm, lúc này thấy ông đã trở lại, sao chừng quây không mừng cho được? Ông ta bận rộn gọi người bưng trà cho lão nhân gia, hiện nay trong quán trà đã đầy ắp người, đều đợi Hoàng lão gia nói chuyện về nạn hạn hán và sơn tặc ở Lâm trấn.

Lão nhân hóp một ngụm nước trà, thở dài dằng dặc: "Nếu chỉ là hạn hán thôi thì đi xin đại tiên làm mưa cũng chẳng có gì, hết lần này tới lần khác còn bị sơn tặc cướp sạch..."

Hi Trúc đang ngồi gọn một bên, lúc này sắc mặt khê đỏi, dường như vẫn còn khá sợ hãi với cảnh tượng lúc đó. Hoàng lão gia nói tiếp: "Nha đầu Hi Trúc này cũng chịu không ít khổ cực, ta với con bé trốn vào trong hầm ngầm, lúc ra ngoài, phòng ốc đã bị đốt sạch... ai."

Trước mắt mọi người đều hiện lên thảm trạng không nhà để về, người thân chết thảm, không khỏi lắc đầu thở dài. Lại có người hỏi: "Nếu là thế, sao Hoàng lão gia và nha đầu Hi Trúc có thể trở về được?"

"Đương nhiên là đi theo thương đội rồi..."

"Nếu phòng ốc đã cháy rồi thì sao còn có thương đội nữa..."

"Chuyện này..." Hoàng lão gia cứng họng, chẳng biết vì sao về mặt lại có phần bất thường, Hi Trúc lại giành nói: "Đó là vì có tiên nữ tỷ tỷ..."

"Hi Trúc." Hoàng lão gia cất giọng trách cứ. Chừng quây cũng tò mò lộ đầu ra: "Tiên nữ tỷ tỷ? Hoàng lão gia ông cũng khó chịu quá đó, tất cả mọi người đang chờ ông nói này, ông mau mở nắp bình đi."

"Không phải lão hủ không nói, mà là bây giờ không thể." Lão nhân kia thở dài: "Trước khi cô nương kia đi đã dặn dò các hương lão không thể nói chuyện của nàng ra."

Ông vừa nói thế, lại thu hút được nhiều sự hứng thú hơn. Cứ bàn luận ầm ĩ như vậy, cuối cùng Hoàng lão gia không thể chống lại sự nài nỉ của mọi người, uống một hớp nước trà.

"Ta và Hi Trúc nấp trong hầm, tiếng kêu thảm thiết ở bên ngoài vang lên không ngớt, lại chẳng biết từ lúc nào đã trở nên vô cùng yên tĩnh, ta giấu Hi Trúc kĩ, sau đó leo khỏi hầm muốn xem thử, lại thấy một nữ thần tiên đang đứng giữa ngã tư đường, những sơn tặc kia đã bị xử lí, trời rất chặt, dù phòng ốc bị thiêu hủy nhưng những hương thân kia chỉ bị thương nhẹ, cũng may nhờ có nữ thần tiên kia kịp thời cứu giúp."

"Ồ, thì ra là nữ hiệp." Có người chen lời: "Thế sao lại bảo nàng ấy là nữ thần tiên..."

"Dĩ nhiên là thần tiên!" Hoàng lão gia kích động: "Dù mắt lão hủ không tốt, không thấy mặt mũi nàng thế nào, nhưng vẫn nhìn thấy nàng hóa ra nước sông, tưới hết cả một ruộng cạ! Vậy... đó không phải thần tiên thì là gì?"

Mọi người trợn mắt há mồm, không thể tin mà nhìn nhau.

"Cõi đời này... thật sự có thần tiên sao?"

"Hoàng lão gia, hay ông già rồi nên mắt kém, hoặc là định bịa đặt chuyện để đám người chúng ta giải trí?"

Trời sinh tính tình Hoàng lão gia từ rất quật cường, nghe có người nói ông bịa đặt thì lập tức muốn bùng phát, không ngờ Hi Trúc lại cá giận nói: "Gia gia mới không thêm bịa chuyện! Tiên, tiên nữ tỷ tỷ kia mặc y phục xám tro, tóc đen nhánh, hệt như thiên tiên vậy!"

"Phụt!"

Đột nhiên có một người ngồi trong góc phun trà, mọi người quay đầu, lại thấy mặt người nọ đỏ lên, một thân hồng y, tóc mái trên trán che kín tầm mắt, nhưng không ngờ lúc này hần lại ngẩng đầu, trông mắt sáng màu khá yêu dị.

Người kì lạ như thế, có nhiều khả năng là đến từ Tây Vực, không ai dám trêu vào, chỉ quay đầu lại, lần lượt trêu Hi Trúc. Tiên nữ tỷ tỷ không giống thiên tiên, lẽ nào lại giống quý sao? Hi Trúc có hơi xấu hổ. Lời này của nàng khá ngây thơ, nhưng cũng là sự chân thành của hài tử, mọi người cũng khá tin tưởng.

Quán trà lại náo nhiệt hẳn lên, Hoàng lão gia thừa hứng lại nói về mấy chuyện nữ hiệp khi xưa, song đều là lời đồn, chẳng biết vì sao, nhưng nữ hiệp này đều có chung một đặc điểm, đó là toàn thân mặc y phục xám.

Lẽ nào đây là phong cách mới của giang hồ?

Hồng y nam tử ngồi trong góc đã nén cười đến sắp ngất, rước lấy một hời xi xào bàn tán. Hần không để ý đến, chỉ không ngừng uống nước trà như đang cố gắng kìm chế không để mình phá lên cười.

Cây nấm khô kia, tiên nữ tỷ tỷ?

Phụt...

Kẻ này, dọc đường lại xen vào chuyện của người khác rồi!

Cùng lúc đó, ở một nơi khá xa.

Trong lầu hai của một khách điểm siêu vẹo, đột nhiên vang lên hai tiếng nhảy mũi, chìm trong sân bị kinh động bay tán loạn.

Nữ tử trên giường mơ mơ màng màng dụi mắt, sờ cái bụng tròn xoe của mình như còn đang đắm chìm trong đồng thức ăn ngon không thể tự thoát ra được. Hương lão ở trần đỏ nhiệt tình quá, chỉ bắt mấy tên sơn tặc thôi mà làm lắm thịt gà thịt cá đến vậy, sớm biết thế ở đó chơi mấy ngày cũng được. Nàng chép miệng, duỗi cái lưng mỏi.

Vì nàng vận người nên cổ áo lót mở rộng, một hạt châu xanh ngắt chột rơi ra khỏi túi thêu trên cổ, hồn nàng như thăng thiên trong phút chốc, vờn tay bắt lấy, cả người cũng ngã luôn xuống giường.

Rầm!

Một tiếng động vang lên, Cổ Tiểu Ma đau đến nhe răng trợn mắt, không kịp đi xoa cái mông chịu khổ của mình mà vội tranh thủ thời gian đi xem xét hạt châu màu lam trong tay, cẩn thận xoa xoa, mãi cho đến khi nó tỏa ra ánh sáng xanh nhu hòa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Viên minh châu hoa tiêu này là bảo bối của Dao Trì tiên tử Lăng La tỷ tỷ, mấy ngày trước đều dựa vào nó mà giải quyết nạn hạn hán ở mấy trấn nhỏ kia, nếu vỡ mất thì đúng là không may.

Cổ Tiểu Ma lại ngáp một cái thật dài, ngồi yên một lúc lâu, đột nhiên sực nhớ ra nhiệm vụ hôm nay của mình, vội vàng mở cửa sổ, mặt trời bên ngoài đã lên cao, vừa đúng trưa.

Chết rồi!

Khỏe miệng Cổ Tiểu Ma co giật, gương mặt tái nhợt trở nên cứng ngắc trong tích tắc.

Tiểu nhị của điểm ừ rù đi lên lầu hai, dừng trước căn phòng ở khúc ngoặt đầu tiên, vờn tay muốn gõ cửa.

Bỗng dưng, cửa phòng bị kéo ra, một bóng xám vọt ào tới, suýt nữa đã tông bẹp mũi hần. Tiểu nhị của điểm kinh hoàng ngẩng đầu, vạt áo của nữ tử áo xám trước mặt còn chưa cài, tóc rối còn chưa chải, sau lưng con đeo một thanh cổ kiếm. Chuôi kiếm đã không còn màu sắc ban đầu, thân kiếm lại được bọc bởi một lớp vải thưa bẩn thỉu. Về ngoài như thế tuyệt đối chẳng phải người có tiền, tiểu nhị vừa thấy không có hi vọng được thưởng tiền, còn vô duyên vô cớ bị tông vào mũi, về mặt có chút mất kiên nhẫn.

"Người lên đúng lúc lắm!" Cổ Tiểu Ma kéo cổ áo của hần, lạnh lùng nói: "Tiền thừa phòng hôm qua của ta đâu, nhanh lên, ta không có thời gian!"

Tiểu nhị ngẩn ra, lăm bầm: "Mấy đồng tiền đó cũng..."

Cầm mấy đồng kia, Cổ Tiểu Ma nhanh chóng chạy ra khỏi khách điểm, phóng nhanh trên đường lớn.

Nàng không kịp ăn cơm, chỉ mua hai cái bánh bao gần đó, vừa chạy vừa ăn, trên đường đi ngang qua một quầy bán đồ chơi nhỏ còn lấy một cái trống lắc nhỏ không tính xáo lắm, ném cho lão bán mấy đồng kia rồi coi như xong chuyện.

Ôi, sao lại ngủ thẳng đến tận trưa như vậy! Cổ Tiểu Ma roi lệ, lần này Oanh Oanh còn không tức chết sao?

Nàng chạy vội tới cuối trấn, lén lút nhìn quanh, thấy bốn bề vắng lặng liền lén đọc bí quyết đằng vân, nhanh chóng bay về phía Thiên Diễn.

Dọc đường nàng nghĩ vô số lí do, cái gì mà gặp yêu quái, phải cứu thêm mấy sơn dân nữa, hoặc là trượt chân ngã vào hố phân, chỉ tiếc chân nàng vẫn bình thường, hay cứ thử ngã vào hố phân một lần nhỉ?

Dù có quyết tâm đến đâu, đợi Cổ Tiểu Ma đến được Thiên Diễn, mặt trời đã xuống núi. Nơi chân trời chỉ còn sót lại chút ánh lửa lập lờ, tường viện quanh Thiên Diễn đã bắt đầu treo đèn lồng đỏ, chương môn các phái ra ra vào vào, đệ tử nói đùa khắp nơi, rất náo nhiệt. Cổ Tiểu Ma vui mừng, không kịp về phòng, trực tiếp bay đến phòng khách rồi đẩy cửa vào: "Ta đã về rồi!"

Tiếng âm ỉ dừng lại trong thoáng chốc, người cả phòng quay lại nhìn nàng.

"Tiểu Ma Cô!" Giọng nói sáng khoải của Vân Tiêu truyền tới: "Muội còn biết đường về đây à!"

"Nhị sư huynh!" Nàng vui vẻ đi tới, có mấy tiếng bàn tán nhỏ vang lên xung quanh, Cổ Tiểu Ma vờ như không nghe thấy, cười nói: "Gần đây khỏe không?"

"Sao khỏe bằng muội được?" Vân Tiêu cười nói: "Mấy ngày nay ta đang nghe sự tích của nữ hiệp áo xám truyền khắp mọi nơi, sư huynh muội bọn ta mong muội sớm trở lại, có điều... ài, tiểu sư muội..."

"Tiểu sư muội thế..."



Nàng còn chưa nói xong đã ngừng lại, trước mắt xuất hiện một thiếu phụ mặc y phục hồng phấn, dù nàng chỉ búi tóc đơn giản, không trang điểm, đứng trong đám người vẫn chói mắt động lòng người. Song lúc này thiếu phụ kia đang mang vẻ mặt của kẻ mầu, Cổ Tiểu Ma chợt dạ nghênh đón, cười nịnh nọt: "Oanh Oanh."

"Sư tỷ." Nàng cười rộ lên mới xinh đẹp làm sao: "Sao về muộn thế?"

"À, trên đường, việc này, ta rơi vào..."

"Đừng có nói với muội là tỷ lại rơi vào trong hồ phân, muội không tin!" Oanh Oanh hừ lạnh: "Lần trước là đầy tháng của Tiểu Hà, nửa đêm tỷ mới về, hôm nay là Tiểu Khê tỷ còn muộn cả một ngày! Thế nào, bên ngoài chơi vui không?"

"Oanh Oanh." Một giọng nói ôn hòa vang lên, Cổ Tiểu Ma nhìn về phía Mạc Kinh Viễn như đang cầu cứu, hần một thân bạch y, dù đã là cha của hai hài tử nhưng vẫn tiêu sái phong lưu, dẫn tới không ít ánh mắt xiêu lòng của nữ đệ tử. Hần đứng chung với Tác Oanh, hết như tiên tử bước ra từ trong tranh, vô cùng xứng đôi.

"Tiểu Ma vừa vất vả chạy về, nàng đừng giận nữa." Hần nói nhỏ: "Thân thể của nàng vẫn chưa được điều dưỡng tốt, đi nghỉ ngơi đi."

"Ngày ngày nằm trên giường, buồn bức đến sắp chết rồi." Tác Oanh chu môi, lại hung dữ trừng mắt với Cổ Tiểu Ma, xoay người, đột nhiên cả giận nói với hai nữ đệ tử bên cạnh: "Nói đủ chưa! Bàn tán sau lưng người khác vui lắm sao?"

Má hai nữ đệ tử này đỏ lên, lập tức im bật, dờn tầm mắt khỏi người Cổ Tiểu Ma.

"Đừng để ý tới nàng, Tiểu Ma." Mạc Kinh Viễn khẽ mỉm cười: "Mấy tháng này nàng ấy luôn mong muội trở về, chỉ chờ lâu nên lo lắng thôi."

Cổ Tiểu Ma gật đầu, đột nhiên bên hông bị kéo, một tiểu hài đồng chừng năm tuổi đang nắm lấy tà váy của nàng, vội la lên: "Tiểu Ma Cô sư bá! Tiểu Ma Cô sư thúc!"

"Tiểu Hà, không được làm loạn."

Cổ Tiểu Ma buồn cười ngồi xổm xuống: "Cuối cùng thì ta là sư bá hay sư thúc?"

"Chơi với con là sư bá, không cho chơi thì là sư thúc!"

Cổ Tiểu Ma đau đầu, nụ cười có phần lúng túng, lần này về vội, quên mất đến quà cho Mạc Tiểu Hà. Vừa là sư muội của cha nó, vừa là sư tỷ của nương nó, không thể kết luận bồi phạt nên vẫn để nó gọi loạn.

"A, lần này quà của sư thúc chỉ dành tặng cho muội muội Tiểu Khê của con, Tiểu Hà lớn rồi có thể nhường được không?"

"Là quà gì vậy? Tiểu Hà muốn xem!"

Tiểu Ma móc cái trống lắc kia ra, còn như hiện vật quý mà dâng lên: "Chơi vui lắm."

Tiểu Hà chẹp miệng, nghiêng đầu hừ một tiếng: "Lỗi thôi."

Đồ hài tử thói này, chân mày Cổ Tiểu Ma co quắp, vừa ngẩng đầu đã thấy Mạc Vi và Thu Tĩnh đang đứng cạnh nhau, cười nhìn nàng.

"Sư phụ! Sư nương!" Nàng chạy mấy bước sang, thiếu chút nữa đã vấp vào ghế.

"Chậm thôi." Thu Tĩnh nắm lấy tay nàng: "Đã lớn vậy rồi mà sao vẫn chẳng có chút trầm tĩnh nào thế."

Mạc Vi trầm giọng nói: "Những chuyện con làm bên ngoài vì sư đều nghe thấy, không hổ là đệ tử phái Thiên Diễn ta."

Cổ Tiểu Ma cười, mặt có hơi đỏ. Dù tuổi tác sư phụ và sư nương đã cao, nhưng xưa nay thanh tu, không màng thế sự, thoạt nhìn không khác năm đó là bao.

"Tiểu Khê có giống Oanh Oanh không? Con vẫn chưa được thấy..."

Thu Tĩnh gật đầu cười, Cổ Tiểu Ma lại nói với họ mấy câu, sau đó liền xoay người muốn đi tìm Tác Oanh. Thu Tĩnh ngăn người, đột nhiên giữ lấy cổ tay nàng.

"Tiểu Ma..." Bổng giọng của bà có chút dè dặt: "Không sao chứ? Con cứ về thường xuyên, không cần phải cố ý ở ngoài..."

"Sư muội!" Mạc Vi ôm bả vai của bà, trầm giọng nói: "Tiểu Ma, vì sư đã nói rồi, những tin đồn kia chỉ là chuyện nhảm mà thôi..."

"Con biết, sư phụ." Cổ Tiểu Ma không quay đầu lại, lẳng lặng nói: "Tiểu Ma bất hiếu, không thể làm bạn cạnh sư phụ và sư nương thường xuyên, nhưng lòng còn vĩnh viễn ở Thiên Diễn, cùng với mọi người."

Thu Tinh ngẩn ra, buông lỏng tay, nàng nhanh chóng đi về phía cửa.

"Con bé..." Mạc Vi lắc đầu: "Muốn tự mình gánh hết tất cả."

"Ta chỉ có thể cầu cho nó có thể hoàn thành tâm nguyện." Thu Tinh nắm lấy tay Mạc Vi, nhẹ giọng nói: "Con bé đã chịu nhiều đau khổ như thế, ta làm sư nương... nhưng lại chẳng giúp được gì..."

Mạc Vi vỗ vai bà an ủi, hai người đứng tại chỗ, rất nhanh đã bị tân khách vây lấy, lại sát nhập vào bầu không khí vui vẻ kia.

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 73: Đại kết cục 2

Trong căn phòng trên ngọn núi thấp nhất, ánh nến trên bàn đang nhảy nhót, khiến cả căn phòng trông vô cùng ấm áp.

Một bóng người nhy lệ mảnh mai in lên giấy gỗ lim nơi cửa, khói từ lư hương bằng đồng lượn lờ, bắt nguồn từ chiếc giường nhỏ trong phòng.

Đã ngủ rồi sao? Tác Oanh nhìn gương mặt ngọt ngào lúc ngủ của nữ nhi vừa đầy tháng của mình, mỉm cười đầy hạnh phúc, liền đứng dậy đi tới trước lư hương, quỳ xuống nệm êm.

Cổ Tiểu Ma đang muốn đẩy cửa bước vào, lại thấy Tác Oanh đang bái lạy Bồ Tát, trước kia nàng cũng không thành kính như vậy. Lập tức lòng hiếu kỳ nổi lên, tránh ngoài cửa nghe trộm.

"Tín nữ Tác Oanh, cúi lạy xin Cứu Khổ Cứu Nạn Quan Thế Âm Bồ Tát. Nếu thành sự thật, tín nữ nguyện tới cửa làm lễ tạ thần."

Nàng lại lạy vài lần, về mặt thành kính, lúc này mới nói tiếp: "Nguyện vọng thứ nhất, là Thiên Diễm có thể phát dương quang đại, sư phụ sư nương, hưởng thọ trăm năm, mọi chuyện đều tốt lành. Nguyện vọng thứ hai, trượng phu là Mạc Khinh Viễn cùng tiểu nhi tử Mạc Tiểu Hà, tiểu nữ Mạc Tiểu Khê thân thể an khang, vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ. Nguyện vọng thứ ba... thứ ba..."

Cổ Tiểu Ma nghe thấy thì không khỏi buồn cười, nha đầu này đúng là quá tốt bụng, cái gì cũng dành cho trượng phu và hài tử. Nếu là nàng, nhất định phải thêm tên mình vào, hạnh phúc cùng nhau mới đúng.

"Nguyện vọng thứ ba, sư tỷ Cổ Tiểu Ma sớm gặp lại Úc Lưu, hai người trăm năm hòa hợp, vĩnh viễn không lìa."

Ngón tay vừa chạm vào cửa khựng lại, Cổ Tiểu Ma đứng bên ngoài, bóng đêm dần sâu chôn giấu bóng lưng gầy yếu của nàng. Tất cả đều vô cùng yên tĩnh, chỉ có gió lạnh thổi qua.

Cuối cùng cửa cũng bị gõ.

Cổ Tiểu Ma thò đầu vào, cười thật tươi: "Ta muốn thấy Tiểu Khê."

Tác Oanh gọi nàng vào phòng, về mặt cũng hơi mất tự nhiên.

Cổ Tiểu Ma lại như không nhìn thấy, móc cái trống lắc kia ra khỏi ngực, đặt vào định chọc tiểu hài tử bên cạnh. Chỉ tiếc Mạc Tiểu Khê giống hệt ca ca, không cảm thấy hứng thú với món đồ chơi này, chỉ chảy nước miếng mà ngậm tay nàng.

Nàng nhũn mảy, buồn bực ngồi chơi một mình, lắc trống, phát ra mấy tiếng vang rất thanh thúy.

"Sư tỷ?"

"Ừ."

Tác Oanh dọn dẹp y phục của hài tử, giống như vô ý mà hỏi: "Đã đến núi Côn Lôn chưa?"

Tiếng trống lắc chợt ngừng, Cổ Tiểu Ma hơi ngáp ngừng, cười nói: "Vẫn chưa."

"Ừ, con mưa đầu tiên năm nay... tới hơi trễ." Tác Oanh đứng lên, sửa chăn của tiểu nữ nhi đang nằm trên giường nhỏ, Cổ Tiểu Ma cúi thấp đầu, không ai thấy vẻ mặt ủ rũ của nàng.

"Sư tỷ?"

"Ừ."

Đoạn đối thoại này lặp lại thêm một lần, Cổ Tiểu Ma vẫn không ngáng đầu.

"Nếu... nếu muội có thể giúp được..."

"Oanh Oanh ngốc, nếu cần muội giúp thì ta đã sớm đi tìm muội rồi, sư tỷ còn khách sáo với muội thế à."

"Tỷ khách sáo!" Đột nhiên Tác Oanh trở nên kích động: "Đã qua nhiều năm vậy rồi, cách có thể thử đã thử, tỷ lại vì những tin đồn nhảm kia mà không chịu về Thiên Diễn..."

"Ta chỉ vội vàng muốn tìm cách thôi." Cổ Tiểu Ma đứng lên, như không muốn nói thêm: "Muội đừng lớn tiếng, Tiểu Khê sẽ bị muội làm thức giấc mất."

Nàng vừa nói vừa đến bên cửa, đột nhiên bị một cánh tay khóa chặt, cảm giác ẩm ướt truyền đến qua một lớp y phục.

"Thì ra tỷ đã từng thích đại sư huynh!" Tác Oanh ôm nàng thật chặt, nghẹn ngào nói: "Muội biết, muội đã biết từ trước... đến giờ muội vẫn cảm thấy... là muội đoạt mất hạnh phúc của tỷ..."

Cổ Tiểu Ma nhắm mắt, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười.

"Oanh Oanh ngốc." Nàng thở dài: "Đã là nương của hai tiểu hài tử rồi, nói khóc là khóc ngay được, không ngại mất mặt sao?"

"Tỷ phải hạnh phúc." Nàng vui đầu vào mái tóc đen: "Nhất định..."

Nàng cong mắt, bi thương chột lóe rồi biến mất.

"Được."

Cổ Tiểu Ma đỡ Tác Oanh xong, chân trước vừa bước khỏi cửa đã thấy có dáng người cao ngất đứng cách đó không xa, là Mạc Kinh Viễn.

Nàng chột thấy có chút cảm giác ấm áp dâng lên nơi cổ, móc viên minh châu hoa tiêu kia ra, chỉ thấy trong hạt châu màu lam đang có chút ánh hồng, phía trên thoáng hiện một chữ "bắc".

Nội trong ba ngày, chắc chắn phía bắc sẽ có mưa. Cổ Tiểu ma thầm vui mừng, không thể chần chừ nữa, chỉ muốn lên chạy đi, không ngờ Mạc Kinh Viễn lại quay đầu, cất giọng gọi: "Lại phải đi à?"

Cổ Tiểu Ma dừng lại, không thể làm gì khác hơn là đáp một tiếng, đi tới chỗ Mạc Kinh Viễn, trong tay còn cầm viên minh châu hoa tiêu kia, mỉm cười: "Nếu không có viên minh châu này làm hoa tiêu, muội sẽ thảm rồi."

"Con mưa đầu hằng năm chứa đựng tinh hoa đất trời, tụ tập linh khí của chúng sinh." Mạc Kinh Viễn nói khẽ: "Đây là một cách cổ xưa, không biết có linh nghiệm hay không."

"Muội cũng không biết." Nàng khẽ mỉm cười: "Thổ địa gia nói, vì không có ai kiên trì được mười năm cả."

Nhưng muội thì có.

Mạc Kinh Viễn xoay người, nhìn nàng đứng bên vách núi của ngọn núi nhỏ nhất, y phục theo gió tung bay.

Từ sau trận đại nạn kia, đã qua mười năm. Thế nhân hỏi tung tích của Long thần, đều không thể không nhắc tới Cổ Tiểu Ma, mọi ánh mắt cũng chĩa vào nàng. Chuyện nàng không biết ngự kiếm hay dùng yêu pháp đã không còn là bí mật nữa, cách nói rất nhiều, chuyện truyền ra cũng bị biến dạng. Cổ Tiểu Ma vì tránh hiềm nghi, rời khỏi Thiên Diễn, vừa tìm kiếm cách giúp Úc Lưu sống lại, vừa hành hiệp trượng nghĩa, chỉ có những ngày lễ Tết mới về Thiên Diễn được một chút.

Mười năm, hấn và Tác Oanh đã sớm thành thân, có hai tiểu hài tử đáng yêu. Nhưng nàng lại không thay đổi gì, sắc mặt vẫn tái nhợt, vóc dáng cũng cao hơn, có vẻ yếu điệu của một nữ tử, mái tóc đen vẫn rũ xuống thắt lưng, không biết đã nghe nói để tóc là một cách để hứa nguyện từ đâu, mười năm rồi nàng cũng không cắt.

"Giờ muội muốn đến Dao Trì sao?"

"Ừ, phải đi sớm để chuẩn bị."

"Tây Vương Mẫu thật hào phóng, không ngại dẫn muội đi hái lá sen của bà ấy."

"Đương nhiên bà ta có để ý." Cổ Tiểu Ma bật cười: "Có điều mỗi lần đều có Lăng La tỷ tỷ trợ giúp, chính là tiểu tiên đã tặng muội viên minh châu hoa tiêu ở Dao Trì, còn có Tây Vương Mẫu kia, chỉ sợ muội cảm Hiên Viên Kiếm đánh bay hàng ô của bà ta nên mới hào phóng như vậy thôi."

Tất nhiên Tây Vương Mẫu phải sợ, Thiên giới không có ai không sợ, cũng chính vì Ngọc Đế lo sợ trước sức mạnh trong tay Cổ Tiểu Ma nên lúc này mới không tiếp tục làm khó núi Thiên Diễn. Nhưng từ sau trận chiến ấy, Cổ Tiểu Ma liền đeo Hiên Viên Kiếm không vò trên người, ngày đêm không rời thân, vẫn chưa từng sử dụng.

Chuyện này không thể trách được nàng, mỗi lần cầm thanh kiếm kia nàng đều nhớ về những lúc đau đớn kia, nhìn người mình yêu thương sâu đậm dần biến mất trước mắt, cảm giác đó... nàng không bao giờ... muốn trải qua nữa.

Có lẽ là do ý trời, khi đám người cho rằng đó là chuyện không thể nào, nàng lại tìm được Úc Lư trên đỉnh Côn Lôn, ở nơi thần thánh ấy, một khối băng mỹ lệ bao bọc lấy thân thể Úc Lư bên trong. Vì vậy nàng đi khắp nơi tìm cách để xác thịt được trở về như trước, cuối cùng cũng làm thổ địa ở Côn Lôn cảm động, nói cho nàng một cách cũ, đó là dùng lá sen mới ở Dao Trì, đi hứng lấy nước mưa đầu mùa mỗi năm, được mười năm, sau đó lại mang tinh hoa hợp nhất với thân thể này.

Mười năm, nàng thật sự đã làm được.

Nhưng...

"Tiểu Ma, nếu cách này..."

"Sư huynh." Bỗng Cổ Tiểu Ma ngắt lời hắn, nheo mắt cười một tiếng: "Không cần lo cho muội, chăm sóc cho sư phụ và sư nương thật tốt, còn có Oanh Oanh và hai tiểu hài tử. Nếu mười năm không được, muội sẽ kiên trì ai mười năm, nếu hai mươi năm vô dụng, muội sẽ kiên trì đến bốn mươi năm, cho đến khi chàng trở lại mới thôi."

Mạc Khinh Viễn ngẩn ra, nụ cười của nàng thuần khiết như thế, hoàn toàn không khiến người khác nhận ra chút gượng ép nào.

Đã sớm biết nàng là nữ tử như vậy, năm đó ở hội Trục Tiên, khi nàng đứng trước người hắn, không hề quay đầu... thế nhưng hắn như đã nhìn thấy vẻ hững hờ trong mắt nàng, quật cường như thế, nói đi là đi, nói không thương sẽ không thương, nửa phần lưu luyến cũng không có. Không ngờ một đoá hoa trắng tinh, đã qua mười năm mà vẫn cố chấp nở rộ.

"Đi đường cẩn thận." Hắn như nhẹ nhõm hơn, cười nhạt.

Cổ Tiểu Ma gật đầu, chớp mắt một cái đã biến mất trong nền trời tăm tối.

Khi nhìn nàng, hắn luôn mang theo chút tâm tình như thế, có phần tiếc nuối. Dường như trong xương tủy hắn vẫn luôn hâm mộ Úc Lư đã chết đi, nhìn nàng bỏ qua bao nhiêu năm tháng tươi đẹp, khổ sở chống đỡ vì nam tử đó, lại vẫn có thể cười đến tươi tắn như vậy.

Nhưng đã là chuyện không thể nào nữa.

Bởi vì nàng là Cổ Tiểu Ma, cũng bởi vì hắn là Úc Lư.

Dù đổi thành bất cứ ai, cũng sẽ không có... tình cảm kinh thiên động địa như thế nữa.

Tiết trời đầu xuân còn có chút rét lạnh, trần nhỏ vẫn yên tĩnh như trước. Hoàng lão gia đã kể chuyện cả buổi trưa, thật sự có hơi mệt, Hi Trúc hầu hạ ông về nhà ngủ rồi tự mình ra ngoài mua chút quà vật.

Nàng xách giỏ trúc, đi qua một con hẻm nhỏ, chợt có một viên đá bay về phía eo nàng. Hi Trúc "ai u" một tiếng, quay đầu lại nhìn mấy tiểu hài tử phía sau đang cười đến không có ý tốt.

"Đồ lừa đảo!" Một tiểu hài tử cầm đầu đầu giễu cợt: "Đi theo một lão già lừa đảo! Cả tổ tông đều là đồ lừa đảo!"

"Gia gia ta mới không phải là kẻ lừa đảo, ta cũng không phải." Hi Trúc cá giận, nhặt một viên đá rồi ném sang, lại không trúng.

"Các ngươi lừa người! Còn nói cái gì mà tiên nữ! Chính là lũ lừa đảo!"

"Ta không phải!"

"Vậy ngươi nói xem tiên nữ trông thế nào!"

"Tiên nữ... tiên nữ tỷ tỷ..." Hi Trúc cá lắm: "Tỷ ấy..."

"Nói không ra chữ gì?" Hài tử cầm đầu lại nhặt một cục đá lên, ném về phía nàng: "Đồ lừa đảo!"

Hi Trúc uất ức mím môi, tựa vào góc tường, lấy một con búp bê ra khỏi tổ trúc, vuốt ve như bảo bối.

Sao lại không nói?

Có lẽ là vì... nàng căn bản chưa từng nhìn thấy nữ tử đã cứu trần nhỏ đó.

Khi đó chỉ là chút kí ức trong cơn hoảng hốt, gia gia vội giấu nàng vào hầm, búp bê trong tay bị rách, cả đầu cũng như sắp rớt, nàng vừa sợ vừa hoảng, kết quả hôn mê bất tỉnh. Mãi cho đến khi nàng được người ôm ra khỏi hầm thì đã ngửi thấy mùi trà nhân nhạt, còn có một bóng lưng màu xám tro, tóc của nàng rất đẹp, dài đến tận thắt lưng.

Dường như có một bàn tay ấm áp lau đi lớp bụi trên mặt nàng.

Sau đó đợi nàng tỉnh lại thì thấy con búp bê bên cạnh đã trông như trước! Gia gia nói, vốn không thấy ai cầm lấy con búp bê đó cả, sao trong khoảng thời gian ngắn đó nó lại trở về nguyên dạng, hẳn là tỷ tỷ kia làm, vị tiên nữ tỷ tỷ đó!

"Hi Trúc không gat người..." Vành mắt nàng đỏ lên, nước mắt sắp rơi.

"Đồ lừa đảo! Đồ lừa đảo!" Bọn chúng tiếp tục nhặt đá lên, chuẩn bị ném về phía nàng.

"Này! Nhiều người như thế mà chỉ đánh một à!"

Một giọng nói hài hước vang lên, Hi Trúc chột ngắc đầu, lại thấy hồng y nam tử phun trà hôm trước đang đứng trước mặt nàng, màu mắt rất nhạt, thoát nhìn vô cùng yêu dị. Đám hài tử giải tán ngay lập tức, nàng có chút sợ hãi đứng lên, lùi về sau hai bước.

"Huynh, huynh là ai?"

Hồng y nam tử không trả lời, nhưng sau khi hắn thu hồi về mặt ngông nghênh kia, mày kiếm mắt sáng, thoát nhìn tương đối tuấn tú. Hi Trúc đỏ mặt, chỉ thấy đột nhiên hắn đan hai tay vào nhau: "Muội là tiểu nha đầu trong quán trà hôm qua phải không?"

Hi Trúc ngáp ngừng một chút, bỗng quay đầu hừ lạnh: "Nếu huynh cũng cảm thấy ta là đồ lừa đảo thì cứ ném đá vào ta là được." Tiểu cô nương này không lớn lắm, nhưng tính tình lại khá kiên cường, rất có bóng dáng của nàng năm đó. Thiên Nghiêu lập tức trở nên hăng hái hơn, ngồi xổm xuống nói: "Lão tử tin muội, vị tiên nữ tỷ tỷ... mà muội nói, lão tử biết."

"Thật sao?" Hi Trúc bật dậy, kích động đến giọng nói cũng run rẩy: "Huynh? Huynh không gat ta chứ?"

"Lão tử có cần phải gat một tiểu nha đầu như muội không?" Thiên Nghiêu đứng lên, đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại nhìn Hi Trúc, thấp giọng nói: "Mấy này nữa lão tử định đi gặp nàng, nếu muội không tin thì cứ đi theo lão tử."

Tiên cảnh Dao Trì.

Cổ Tiểu Ma ngồi cạnh ao, vạt váy dất bên hông, ống quần cũng xắn lên tận đầu gối, để lộ một đôi chân trắng nõn, vẩy nước trong hồ, chơi rất vui vẻ.

Nếu Tây Vương Mẫu thấy ao sen mình yêu quý bị người khác dùng để ngâm chân, có lẽ sẽ bị chọc giận đến hộc máu. Cổ Tiểu Ma ngồi trong chốc lát đã thấy một nữ tử xinh đẹp vận sa y màu lam nhạt bước tới từ sau cây, lập tức vui vẻ ra mặt: "Lăng La tỷ tỷ."

Lăng La tiên tử và Cổ Tiểu Ma quen nhau bên bờ Dao Trì, đã sớm nghe được chuyện xưa của nàng, vô cùng khâm phục, lần nào vâng lệnh Tây Vương Mẫu đến giúp nàng hái lá sen đều tặng mình châu hoa tiêu, thường xuyên qua lại, hai người cũng thành chỗ hảo hữu.

"Ta nói này, muội cứ trực tiếp đi uy hiếp Lôi Công và Long Vương đi, tạo ra một cơn mưa đặc biệt cũng được, cần gì phải khổ cực như thế?" Tích La là người tùy hứng, nói chuyện không kiêng kị nên không được Tây Vương Mẫu yêu thích lắm.

"Nếu như thế, cách kia sẽ mất hết ý nghĩa." Cổ Tiểu Ma khẽ mỉm cười: "Chân thành tại chí, kiên định."

"Muội đã sắp lập địa thành Phật rồi." Lăng La hừ lạnh: "Đầu năm nay mưa lại ở phương bắc, đúng là hiếm thấy."

"Ừ." Nàng ậm ừ đáp một tiếng, lại nhìn nước hồ đến ngây người.

Sao Lăng La lại không biết lòng nàng đang nghĩ gì? Chỉ khẽ thở dài một hơi, cầm lấy tay nàng.

"Đây là năm cuối..." Lăng La cười nói: "Cũng sắp thành rồi! Đến lúc đó phải mang hắn đến cho ta xem... có phải là tuyệt thế khuyển thành giống như trong truyền thuyết kia không?"

"Bản thân muội lại mong chàng trông xấu xí một chút, chỉ cần chàng còn sống..."

Mắt nàng dần ảm đạm hơn, Lăng La không nói nữa, ao nước nhộn nhạo, lá sen chuyển động.

"Thời gian đã không còn sớm, tỷ tỷ bảo trọng." Cổ Tiểu Ma cười xoay người, bứt một tấm lá sen xanh biếc trong hồ, tiếng cười vẫn còn ở đó, người đã đi xa.

Đã là ngày thứ hai rồi.

Tiết trời phương bắc không so được với phương nam, dù là đầu mùa xuân vẫn có người mặc áo ấm. Chính vì thế, mà một nữ tử áo xám tro ăn ngẫu nhiên trong tủ lâu lại làm người khác phải chú ý.

Nghèo quá! Cổ Tiểu Ma ca thán, giờ có rất ít quan phủ cần bắt yêu trừ ma, thỉnh thoảng còn gặp phải dân chúng bần cùng, bạc ở đâu ra? May thay cùng đi trên đường cũng bắt được một con cóc tinh ngốc nghếch, mang đi đổi mười lượng bạc tiền thưởng mới có thể tới tủ lâu ăn một bữa ngon, đúng là bị thảm cùng cực.

Bên trong phòng còn có vài vị nữ tử đang tuổi xuân, vừa ngồi xuống đã bắt đầu nói chuyện không ngừng.

"Nghe nói Mộc công tử vừa xuống núi đấy."

"Thật không? Ngươi nghe ai nói vậy?"

"Còn hỏi nữa sao? Mộc công tử quanh năm ở trên núi trồng hoa, khó có dịp xuống núi một lần, các tiểu thư trong thành đã sớm biết rồi, đang tranh nhau mời chàng về nhà làm khách kìa."

"Ngươi nói xem, Trầm thành chúng ta nhiều công tử tuấn tú như thế, sao các cô nương cứ hết lần này tới lần khác lại coi trọng bông hoa đó chứ?"

"Nếu ngươi gặp công tử rồi thì chắc chắn sẽ không nói như vậy."

"Thật sự đẹp đến vậy sao?"

"Không chỉ đẹp thôi đâu, chàng vừa cười, cả mùa đông cũng phải hòa tan..."

"Ày, tiểu nha đầu nhà ngươi, chẳng biết thẹn."

Cổ Tiểu Ma cắn một miếng bánh màn thầu, không trách ngoài đường lắm nữ tử như thế, thì ra đều là đến để xem mỹ nam. Nàng lác đầu, gọi tiểu nhị đến tính tiền. Tiểu nhị vừa báo giá, lại nhìn nàng đếm từng đồng các một, tuyệt đối không cho dư, khéo mắt không khỏi co quắp.

Cổ Tiểu Ma ăn no xong thì tâm trạng rất tốt nên bắt đầu đi dạo trên đường. Minh châu hoa tiêu đến đây thì vẫn tỏa sắc đỏ, ắt hẳn con mưa năm nay phải ở nơi này không sai. Cũng may nơi này cách núi Côn Lôn không xa, đằng vân đến cũng chưa tới hai canh giờ.

Nàng đi dạo hồi lâu, lúc còn đang quyết định không biết có nên nhìn đau tiêu một xâu tiền để mua mặt nạ về cho Mạc Tiểu Hà chơi hay không thì thấy có tiếng người la hét ầm ĩ tách đám người đang bon chen sang một bên. Cổ Tiểu Ma tò mò nhìn lại, là một cỗ kiệu mềm có màn đỏ bên trên trông rất bắt mắt, trước sau đều có binh nha đi theo bảo vệ, chắc là tiểu thư nhà nào đó đi chơi.

"Là thiên kim của Từ Tri Huyện."

"Ai da, ngươi xem, đó có phải là Mộc công tử không?"

Lòng hiếu kỳ của Cổ Tiểu Ma nổi lên, nhưng đợi đến lúc nàng nhìn sang, cỗ kiệu mềm kia cũng đã rời đi, không thể thấy gì.

Nàng không tự chủ mà bước theo, mãi đến khi kiệu mềm vào phủ huyện, nàng còn đứng ngoài cửa, đột nhiên cảm thấy hành động của mình buồn tẻ đến mức nào, liền vô đầu muốn bỏ đi.

Không ngờ một quan binh bước ra khỏi cửa, vừa nhìn thấy Cổ Tiểu Ma thì lập tức mừng rỡ, vội la lên: "Tiên cô đừng bước!" Cổ Tiểu Ma nhú mày, kể từ khi nàng ra ngoài du ngoạn, danh hiệu đã trở nên vô cùng đa dạng.

"Hôm qua tiên cô vừa đi, con cóc tinh đực kia đã chết, nhưng, nhưng lại có thêm một con cóc tinh cái khác tới! Nàng ta hóa thành một nữ tử xinh đẹp hấp dẫn Huyện lão gia, nếu không phải có một con gà bay vào kịp lúc thì lão gia đã không còn mạng nữa rồi."

Chẳng phải nên trách Huyện lão gia các người háo sắc à. Cổ Tiểu Ma nhếch môi, đầu đầu nhìn trời, còn chưa có dấu hiệu sẽ mưa. Đại khái nếu chờ hai ngày, chuyện nhỏ này cũng không ảnh hưởng gì. Nàng cười, vừa nhìn số tiền thưởng năm mươi lượng kia, lập tức đồng ý.

Từ Huyện Lệnh thấy Cổ Tiểu Ma, kích động đến nước mắt lưng tròng, chỉ thiếu chút nữa là dâng cúng nàng, nhất định phải bảo vệ an nguy của nàng mọi lúc.

Nàng ngủ một giấc ngon lành, tỉnh dậy chỉ cảm thấy vô cùng nhàm chán liền đi dạo lung tung trong phủ huyện. Toàn phủ huyện đều biết nàng là tiên cô, có pháp lực, tất cả đều rất cung kính, dù nàng đến gần hoa viên của Từ tiểu thư cũng không có ai ngăn cản."

"Không ngờ Mộc công tử còn tinh thông trà đạo đến vậy."

"Tiểu thư khen nhầm rồi."

Giọng nói này ôn tồn lễ độ, dễ nghe không nói thành lời, rất động lòng người, Cổ Tiểu Ma nghe thấy, lại như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Đột nhiên trí nhớ đã bị phong kín nhiều năm tuôn trào, hần rời khỏi, hần chết, hần sống lại, hần vì nàng mà chịu mọi khổ sở, đáng về hần rơi lệ khi uống canh Mạnh Bà, còn có một câu quyết tuyệt "tự lo cho mình" khi ấy, đều giống như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, dần chạm vào trái tim nàng.

Thân thể Cổ Tiểu Ma run lên, không cần thận dụng phải chậu hoa bên cạnh.

Hắc y nam tử xoay người lại, mười năm phong sương đã để lại dấu vết tang thương trên gương mặt hần, càng khiến hần trở nên trầm ổn hơn. Nụ cười nở rộ nơi khóe môi, như có ánh sáng tản ra từ đó

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Nấm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 74: Đại kết cục 3

"Huỳnh..." Giọng nàng run lên: "Huỳnh..."

"Cô nương?" Mạnh Trạch Hư lễ phép gật đầu: "Người có chỗ nào không ổn sao?"

Từ tiểu thư mắt húng chậm rãi đi tới: "Ngươi là người phương nào?"

Cổ Tiểu Ma ngẩn ra, đột nhiên cười xấu hổ nói: "À không, ta chỉ không cẩn thận đụng phải chậu hoa thôi..."

Mạnh Trạch Hư khẽ mỉm cười: "Sắc trời đã không còn sớm, Từ tiểu thư, ta xin cáo từ."

"Không phải đã nói sẽ dùng xong bữa tối rồi mới đi sao?" Từ tiểu thư như si mê mà nhìn hắn: "Ta đã sớm dặn đầu bếp rồi, nếu chàng không ở lại, ta... ta..."

Cổ Tiểu Ma muốn nói, nếu hắn không có đây, mọi người còn có thể chia nhau ăn mà. Nhưng Mạnh Trạch Hư chỉ do dự trong chốc lát, nói khẽ: "Nhìn sắc trời này, chỉ sợ tối nay sẽ có mưa, bông hoa sơn trà trong vườn của ta chỉ vừa mới nở, gió trên núi rất mạnh, ta lo..."

"Chẳng lẽ Bội Bội trong mắt chàng còn không bằng một bụi sơn trà sao?" Từ tiểu thư sáng giọng, nước mắt bắt đầu rơi là chảy.

Mạnh Trạch Hư lộ vẻ khó xử, Cổ Tiểu Ma vẫn ngơ ngác nhìn hắn, đã nhiều năm không gặp sư huynh, lòng vẫn rất nhớ, có cơ hội nàng sẽ nói với sư nương, hẳn lão nhân gia sẽ vui đến chết mất.

Cuối cùng hắn vẫn ở lại.

Đều là khách quý của phủ huyện, Cổ Tiểu Ma và hắn ngồi chung. Mấy ngày nay huyện thái gia vẫn luôn lo lắng đề phòng, hôm nay đã có Cổ Tiểu Ma ở bên bảo vệ, cuối cùng cũng khôi phục phong độ ngày thường. Nhưng ông ta không thích một tên tiểu tử nghèo muốn tiền không tiền muốn quyền cũng chẳng có quyền như Mạnh Trạch Hư, vẫn luôn có ý ngờ lơ.

Từ tiểu thư không thể ngồi cạnh người yêu thì vô cùng uất ức, liền gấp một quả trứng gà, thả vào bát của Mạnh Trạch Hư, dục dằng nói: "Mộc công tử đừng khách sáo."

Mạnh Trạch Hư ngẩn ra, đang muốn lựa lời từ chối, bất chợt lại nghe thấy một tiếng nói thờ ơ vang lên bên cạnh.

"Huỳnh ấy không thích ăn trứng."

Cổ Tiểu Ma đang liêu mạng nhét đồng thịt cá vào miệng, sau khi nói xong thì chỉ cảm thấy Mạnh Trạch Hư và Từ tiểu thư đang tròn mắt nhìn nàng, lập tức cảm thấy không đúng, hít sâu một hơi: "Khụ, ta nói là ta không thích..."

Nhưng Mạnh Trạch Hư ngồi gần nàng, lại nghe rất rõ, hắn kinh ngạc nhìn nàng hồi lâu, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Cổ Tiểu Ma chợt dạ, lại cúi đầu, ngón hết thức ăn trong bát rồi vội vàng chạy mất.

Ban đêm, cuối cùng Mạnh Trạch Hư cũng cáo từ. Từ tiểu thư cũng không tìm được cơ hội mời hắn ở lại thêm, liền tự ra khỏi khuê phòng đưa tiễn, còn sai người mang kiệu mềm chuyên dùng của Từ Huyện Lệnh đưa hắn về núi.

Cổ Tiểu Ma đứng trong góc, đưa mắt nhìn Mạnh Trạch Hư rời đi, suy nghĩ rối loạn.

Gặp được hắn, nàng như nhớ lại chút kí ức điên cuồng của mười năm trước. Khi đó nàng nông cạn ngốc nghếch, cho rằng chỉ cần cố gắng không nhận thua thì chẳng có gì mà không làm được. Nhưng bây giờ, bọn họ gặp lại nhau ở đây, đã sớm cảnh còn người mất.

Nàng đứng ngây người hồi lâu, chỉ cảm thấy đầu như muốn nứt ra, liền trở về phòng.

Một đêm không ngủ.

Đỉnh Côn Lôn.

Cả một vùng tuyết trắng bao phủ không bờ bến, hết như muốn tinh lọc cả đất trời, tuyết bay tán loạn trên không rồi rơi xuống, trên đất có hai dấu chân một lớn một nhỏ đang đi thẳng tới đỉnh núi.

"Vẫn chưa tới sao?"

Hai má Hi Trúc đã bị đông cứng đến đồ bưng, toàn thân đều bọc trong áo khoác gia cừu.

"Phải lên đỉnh núi đợi." Thiên Nghiêu mất kiên nhẫn nói: "Muội muốn lão tử nói bao nhiêu lần mới hiểu được?"

"Nhưng... ta trốn gia gia ra ngoài..." Hi Trúc nhỏ giọng nói: "Nếu ông ấy phát hiện ta biến mất, chắc chắn sẽ vội đến chết mất."

"Này, trước khi đến đây lão tử đã hỏi muội rất nhiều lần rồi, là muội cứ đòi tới, không thể trách ta." Thiên Nghiêu khó chịu nói: "Giờ muội có muốn về cũng muộn rồi."

Hi Trúc nín thở: "Ta cũng không nói là muốn về."

Hai người cãi nhau một đường, nhưng rất nhanh đã đến nơi cao nhất trên đỉnh Côn Lôn. Thiên Nghiêu ngẩng đầu nhìn khí trời nơi xa, phải nhanh lên, chậm nhất cũng là trước khi mặt trời xuống núi.

"Tiểu nha đầu, ta dẫn muội đi ngắm mỹ nhân trước."

"Mỹ nhân?" Hi Trúc tò mò đuổi theo, lại thấy Thiên Nghiêu chạy về phía vách đá dựng đứng cách đỉnh núi khá xa, cười nói: "Chẳng lẽ còn đẹp hơn hoa khô của Nghênh Xuân Lâu ở Trầm Thành à?"

Thiên Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, không trả lời.

Đứng trên đỉnh Côn Lôn mới cảm thấy vạn vật trên thế gian thật nhỏ bé. Nàng đứng bên trên, thu hết sơn hà cách xa vạn dặm vào trong mắt.

Hi Trúc ngấm hồi lâu, xoay người mới phát hiện Thiên Nghiêu đã đi xa. Vách đá kia dựng đứng quay lưng về phía núi Côn Lôn, hết như một mặt núi bị cắt rời, trơn nhẵn thẳng đứng, phủ đầy băng tuyết, nàng cảm thấy thú vị liền tới chỗ Thiên Nghiêu, lúc này mới phát hiện bên trong vách đá dựng đứng kia như đang khám thử gì đó.

Hệt như một khối băng trong suốt thấy đáy dung hợp vào trong vách tường bằng tuyết.

Thiên Nghiêu đứng trước tảng băng kia, như trở thành một người khác, sự hài hước nơi khóe môi biến mất, trong đôi mắt nhạt màu đầy vẻ tang thương.

Hi Trúc ló đầu ra, khẽ "a" một tiếng, nhưng không hề ra tiếng.

Trong tảng băng này có người. Một người vô cùng tuấn mỹ, nàng không biết phải hình dung hán thể nào. Một bộ thanh sam, da trắng như tuyết, trên trán có hoa văn yêu dị màu đen, tóc đen xõa tung trong lớp băng, cặp mắt như mã não đẹp tuyệt trần, khóe môi uốn cong, hết như chỉ sau một khắc sẽ tạo thành một nụ cười tuyệt thế, khiến người khác cảm thấy hán như vẫn còn sống.

"Huỳnh áy..." Hi Trúc run rẩy: "Huỳnh áy là..."

"Ồ đây đợi người đi." Thiên Nghiêu ngồi dưới đất, lười biếng nói: "Nếu vận khí muội tốt, tối nay sẽ có thể nhìn thấy mỹ nhân sống lại."

Hi Trúc ngó người, đột nhiên phát hiện trước tảng băng này có vài bình sứ, vừa đếm, tổng cộng có chín bình, đặt lộn xộn trên tuyết, như để thực hiện lễ tế gì đó.

"Đây là gì vậy?"

....

Tiếng la hét lấp đầy cả viện.

Cổ Tiểu Ma nằm trên giường, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, suy nghĩ lung tung một đêm, đến giờ Dần mới hơi cảm thấy buồn ngủ, nhưng lại ngủ không được.

Nàng lười biếng đứng dậy, sửa soạn xong, đẩy cửa phòng ra đã thấy Từ Huyện Lệnh và Từ tiểu thư mang về mặt hoảng sợ nhào về phía nàng, sau lưng là gia đình cả người đầy máu.

Cổ Tiểu Ma cảm thấy có chút không ổn: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiên cô! Xin tiên cô cứu mạng!" Từ Huyện Lệnh này đã bị dọa đến nhũn chân: "Đêm qua kiểu mềm vừa tới chân núi đã bị một con gió âm hàn cuốn đi, bốn kiểu phu chết ba người, người còn lại chỉ còn nửa mạng thôi..."

"Tiên cô! Cứu Mộc công tử đi!"

Lục sư huynh!

Lòng Cổ Tiểu Ma căng thẳng, hán không còn trí nhớ, còn có thể dùng pháp thuật trừ yêu như trước không?



"Tiên cô cứu mạng! Chắc chắn yêu quái kia cho rằng trong kiêu là ta, sợ rằng sau này phủ huyện sẽ không còn ngày yên lành nữa!"

Tiếng cầu khẩn và gào khóc của Từ Huyền Lệnh và Từ tiểu thư vẫn còn bên tai, Cổ Tiểu Ma bấm bí quyết, không quan tâm đến ánh mắt của đám người thường kia, đằng vân bay về phía núi.

Sắc trời mỗi lúc một âm u.

Lòng nằng nóng nảy, miệng lại khô khan, đang tìm kiếm, quả nhiên đã ngửi thấy một luồng yêu khí nồng nặc giữa sườn núi. Sắc mặt của Cổ Tiểu Ma trở nên nghiêm túc hơn, chậm rãi đáp xuống dưới.

Nàng càng đến gần, càng có dự cảm xấu. Đã qua một đêm rồi, sư huynh... có còn sống không?

Đột nhiên trong cánh rừng dày đặc hiện ra một căn nhà lá nhỏ, trước nhà là một khoảng vườn, bên cạnh lại có một thân cây. Dường như là... một bụi sơn trà.

Bụi sơn trà này vừa bung mầm, Cổ Tiểu Ma thầm vui mừng, hết như vừa gặp được cố nhân. Nàng vươn tay, nhẹ nhàng phủ lên thân cây, dịu dàng vuốt ve.

Chợt gió núi trở nên mãnh liệt.

Nàng vẫn không nhúc nhích.

Thế công này tới rất quái dị, Cổ Tiểu Ma chợt nghiêng người, bỗng đứng trờng mắt.

Môi Mạnh Trạch hư tím đen, đang nhìn nàng vô cùng hung tợn.

Nàng ngẩn người, lập tức hiểu hẳn đang bị nhập, vội ấn một tay lên trán hấn, hô lên: "Lui!"

Vậy mà yêu quái này lợi hại hơn nàng tưởng, Mạnh Trạch Hư chẳng những không tỉnh lại, mà còn bắt lấy tay nàng, tung một chưởng về phía ngực nàng. Cổ Tiểu Ma vốn định bẻ gãy tay hấn, đột nhiên nhớ đây là Mạnh Trạch Hư, nhất thời phản ứng chậm đi, bị chưởng lực đánh trúng ngã về phía sau, đập mạnh xuống đất, phun một ngụm máu tươi.

Yêu quái kia dùng ánh mắt dịu dàng của Mạnh Trạch Hư, nhìn nàng đầy khinh miệt.

"Là ngươi đã giết tướng công nhà ta sao?" Giọng hấn rất bất thường.

Cổ Tiểu Ma sững ra, thì ra là thê tử của con cóc tính đức kia tới báo thù. Nàng hừ lạnh, sẵn giọng: "Nếu tướng công nhà ngươi chịu khó ở trong ổ thì ta sẽ không làm khó hấn, nhưng hết lần này tới lần khác hấn lại ra ngoài hút máu tươi của hải đồng... là nữ nhân thì ra đây mà đánh nhau đằng hoàng với ta, nấp trong người nam nhân làm gì?"

Mạnh Trạch Hư cười đến âm trầm, đột nhiên trong tay xuất hiện một cây roi dài xương trắng, tản ra ma khí âm u.

"Ta đùa đó..." Cổ Tiểu Ma gượng cười: "Cần gì phải nghiêm túc như vậy..."

Nàng chợt lui về phía sau, roi này quét về phía mà nàng vừa ngã, nhất thời xuất hiện một vết hấn rất sâu, nếu đánh vào người thì sẽ thế nào đây? Cổ Tiểu Ma hoảng sợ nhảy lên, roi kia lại công kích tới.

"Ngươi... vì sao lại không rút kiếm?" Mạnh Trạch Hư khinh miệt nói: "Chẳng phải ngươi có một thanh kiếm sao? Sao lại không dùng?"

Cổ Tiểu Ma không nói gì, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Bởi vì ngươi không xứng."

Lần này roi xương trắng tới rất nhanh, nàng không né tránh, đùi xuất hiện một vết thương đau rát.

"Nữ nhân mạnh miệng," Mạnh Trạch Hư hừ lạnh, lại đánh tới.

Đùi nàng bị thương, lại không thể công kích Mạnh Trạch Hư, căn bản chỉ có thể bị đánh. Rất nhanh người Cổ Tiểu Ma đã đầy vết thương, chỉ nỗ lực chống đỡ.

Nhưng nàng vẫn không rút kiếm.

Mạnh Trạch Hư cũng bắt đầu nổi giận: "Ngươi xuống âm phủ mà hối hận cho sự cuồng vọng của mình đi!"

Hấn nâng roi xương lên, roi như bắt đầu dài hơn, cả xương bên trên cũng trở nên vô cùng sắc bén, huyền hóa ra hai cái gai màu xanh trông khá nguy hiểm, vừa nhìn đã biết có độc.

Roi này đánh về phía nàng, Cổ Tiểu Ma lăn tại chỗ muốn tránh, lại đột nhiên phát hiện, nếu nàng tránh, thế roi này sẽ quét vào bụi sơn trà đằng sau.

Một khắc kia, nàng không còn thời gian suy nghĩ nữa.

Đau đớn kịch liệt bộc phát, hai cái gai độc đâm vào bụng nàng, tuy nói nàng bách độc bất xâm, nhưng lưỡi xương trên roi đã khiến thân thể nàng không còn chỗ nào lành lặn, máu tươi chảy từ khắp nơi trên cơ thể, đúng là vô cùng thảm thiết.

Cổ Tiểu Ma thở gấp, như muốn ngất đi.

Bất chợt Mạnh Trạch Hư khựng lại.

"Người..." Hắn có chút mờ mịt: "Vì sao không tránh?"

Nàng đau đến mồ hôi chảy ròng, lại quật cường cười lạnh với hắn: "Lão nương thích."

Bỗng Mạnh Trạch Hư lui về sau mấy bước, đau đớn ôm chặt đầu.

"Tại sao... rõ ràng ta đã ăn linh hồn của thân thể này... a!" Hắn lăn lộn trên đất: "Sao hắn vẫn có thể phản kháng... rõ... rõ ràng ta đã."

"Chuyện này có lẽ là vì..." Cổ Tiểu Ma neho mắt, nói khẽ: "Huynh ấy sớm đã không có linh hồn rồi."

Một tiếng hét thảm vang lên.

Mạnh Trạch Hư ngồi ngay đó, bên cạnh là một con cóc to chừng nửa thước, lăn được mấy vòng thì đã bất động.

"Nàng... nàng không sao chứ?" Hắn còn chưa tỉnh hồn, thấy Cổ Tiểu ma trọng thương, liền tiến lên trước đỡ nàng dậy: "Ta sẽ đưa nàng đến chỗ đại phu."

"Không..." Nàng dựa vào bụi sơn trà, môi đã không còn chút huyết sắc nào: "Không còn thời gian nữa rồi."

Có nước nhỏ xuống bên má nàng, hết như nước mắt.

Một giọt, hai giọt, ba giọt. Hắn ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện là trời mưa.

"Nàng không thể mắc mưa nữa..." Hắn luống cuống tay chân, muốn đỡ nàng vào nhà, lại không dám. Cổ Tiểu Ma mỉm cười với hắn, chậm rãi lắc đầu. Nàng móc từ trên người ra một cái ống trúc, vì trận đại chiến khi nãy mà đã suy tởn vỡ, lúc này vừa chạm nhẹ đã hiện ra cuộn lá sen bên trong.

Ngón tay của nàng đã bị gãy hai, run rẩy cầm lá sen. Nước mưa rơi vào lá sen, lập tức biến mất không còn bóng dáng, hết như đã bị hấp thụ, mãi một lúc lâu sau mới dần hiện ra một vũng nước trong vắt ở giữa.

Nước mưa lẫn vào máu, chảy xuôi dọc theo thân thể nàng.

Mạnh Trạch Hư ngờ ngác đứng trong mưa, cứ như vậy mà nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy tim như bị dao cắt. Đường như đã rất lâu về trước, hắn cũng từng nhìn một nữ tử chuyên chú như thế. Nụ cười của nàng, nước mắt của nàng, từng cái nháy mắt của nàng cũng ở trong lòng hắn, khắc cốt ghi tâm.

Nàng và nàng ấy, giống hết nhau.

"Nàng..." Đột nhiên Mạnh Trạch Hư mở lời: "Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?"

Cổ Tiểu Ma nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng, mặt hơi ửng, không biết vì nước mưa hay là nước mắt.

Sư huynh...

"Không." Nàng nở một nụ cười vô lực: "Chúng ta chưa từng gặp nhau."

Nếu quên đi thì có thể hạnh phúc.

Mười năm trước huynh lựa chọn quên đi, mang theo Thập Bát uống canh Mạnh Bà, đó là phần kiên quyết mà khó khăn lắm huynh mới làm được. Mười năm sau muội phải tự mình vẫy vùng, đây là cách mà muội chọn, vì thế, tuyệt đối sẽ không khiến huynh phải đau lòng nữa.

Nàng chống người, như muốn đứng lên, Mạnh Trạch Hư không đỡ nàng.

"Bị thương nặng như thế rồi... Vẫn phải đi sao?"

Nàng lại lắc đầu, khẽ mỉm cười: "Bảo trọng."

Sắc trời đã tối, trên núi Côn Lôn tối om. Hi Trúc đã sớm buồn ngủ, Thiên Nghiêu cau mày, giờ này năm ngoái Cổ Tiểu Ma đã tới từ sớm rồi, sao năm nay lại muộn như vậy?

Hắn lại ngồi trong chốc lát, cuối cùng cũng không kìm chế được, thấy Hi Trúc đã ngủ thì đành vâng lên, dò xét trên trời Côn Lôn.

Bỗng dung, một chấm đen đập vào mắt hắn. Lòng Thiên Nghiêu vừa động, nhanh chóng xuống dưới tim, lại thấy một nữ tử áo xám đang vùi mặt trong tuyết, không nhúc nhích, toàn thân đều là vết thương, sau lưng còn có một đường máu thật dài, thoạt nhìn vô cùng đau lòng.

"Cây nắm khô!" Hắn sợ đến mức không biết làm gì cho phải: "Cây nắm khô! Ngươi ra sao rồi!"

Một ngón tay của Cổ Tiểu Ma khẽ động.

"Là ai..." Hắn nóng đến mức giọng cũng run rẩy theo: "Lão tử... lão tử đi tìm hán tính số..."

"Thiên... Thiên..."

Hắn hiểu nàng đang muốn gọi tên của hắn, liền nghiêng tai xuống cạnh môi nàng.

"Công ta... đi... lên..."

Thiên Nghiêu không dám nói nhiều, cúi hồng sam bọc lấy nàng, ôm ngang lên, gấp đến mức quên cả đẳng vân, chạy vội lên núi.

"Cây nắm khô! Đừng ngủ!" Hắn hoảng hốt: "Nói chuyện với ta này!"

"Ta... một chết được..."

"Một cũng không được ngủ!" Thiên Nghiêu quát: "Mười năm đã sắp tới rồi! Chẳng phải có thể nào ngươi cũng không buông tha sao?"

Tuyệt đối không buông tha, dễ nghe thế nào cơ chứ.

Cổ Tiểu Ma nhắm mắt lại, có một nơi nào đó trong lòng, thật ra vẫn rất sợ phải đối mặt với một năm cuối cùng này.

Nếu quay đầu lại cũng chỉ là một giấc mộng vô ích, nàng tình nguyện, vĩnh viễn không bao giờ tỉnh giấc.

"Cây nắm khô!" Thiên Nghiêu gào lên mấy tiếng, thấy nàng không có phản ứng, đột nhiên lạnh giọng: "Năm đó, nếu không phải vì ta... sao hắn có thể chết? Ngươi còn chưa bao giờ trách ta... cây nắm khô! Tỉnh đi! Ngươi không được phép chết! Ngươi phải hạnh phúc cho lão tử!"

Đột nhiên hắn dừng lại, quỳ xuống, Cổ Tiểu Ma ho ra một ngụm máu tươi, chậm rãi gượng người ngồi dậy.

Mười bình sứ lẳng lặng đặt trước mặt nàng, Cổ Tiểu Ma run rẩy gỡ Hiên Viên Kiếm, xé lớp vải bên trên, để lộ thân kiếm cổ xưa.

Nàng như rất nóng lòng, trên mặt lại có vẻ sợ hãi và mong đợi. Không biết là đã động tới vết thương hay tâm thần kích động, cả người đều khẽ run rẩy.

Cổ Tiểu Ma cầm một bình sứ, nhẹ nhàng mở ra, trút lên Hiên Viên Kiếm.

Nàng chợt cảm thấy có chút khác thường, vội để sát bình sứ lại để nhìn, lại không có gì cả.

Trống không.

Lòng nàng căng thẳng, vội vàng cầm một bình sứ khác lên, vẫn trống không.

"Sao có thể như thế?" Cổ Tiểu Ma như người điên, cầm từng bình sứ lên, mở nắp bình, trút ngược xuống, lại vắt đi. Mãi cho đến khi cầm lấy bình sứ mình vừa mang đến, bên trong cũng trống không như thế.

Thiên Nghiêu khó hiểu, chỉ nhìn về mặt nàng đột ngột trở nên sững sờ.

"Ha ha ha..." Cổ Tiểu Ma ôm lấy hai gối, bả vai lay động: "Ha ha ha ha ha..."

"Sao vậy..." Thiên Nghiêu còn chưa kịp tiến lên đã nghe có tiếng động vang lên bên cạnh, Hi Trúc bị tiếng cười của Cổ Tiểu Ma làm thức giấc, dụi mắt thử dò xét: "Tiên nữ tỷ... tỷ? Tỷ..."

Vậy mà nàng không nói tiếp, nữ tử áo xám trước mặt đang cười, nhưng nàng lại khóc, điên cuồng như thế, khiến lòng người nhìn mình phải đau đớn, chẳng biết tại sao lại cảm thấy khó chịu đến vậy.

Mười năm, không dám mở miệng gọi tên chàng, không dám rút Hiên Viên Kiếm.

Nàng cười đến mặt mỏi, tựa vào trên khối băng, đưa lưng về phía dung nhan tuyệt thế trong tảng băng kia, nhẹ nhàng thở dài.

Không phải đã sớm chuẩn bị cho ngày này rồi sao? Mười năm khổ sở gắng gượng, một mình giãy giụa, quay đầu lại cuối cùng chỉ là công dã tràng.

Úc Lư, có phải chàng cũng đang cười ta không?

Nàng yếu ớt dựa bên vách, ngay cả sức để nháy mắt cũng không còn.

Ta ghét phải cố tỏ ra kiên cường, ta cũng ghét phải cô độc tịch mịch.

Ta vẫn luôn tự nói với mình, chàng vẫn chưa chết, chàng vẫn ở đây chờ ta. Thật ra thì ta chẳng kiên cường được đến thế, lòng ta rất sợ, thế gian này không có chàng, ta chẳng muốn đợi thêm một khắc nào nữa, chàng lại bỏ ta ở đây, bắt ta đợi một mình cả mười năm.

Chàng nữ đối xử với ta như thế.

Vì vậy, cuối cùng ta cũng phải tin, chàng đã chết rồi.

Một tiếng kêu bi thương vang vọng, Cổ Tiểu Ma ngẩng đầu lên, như muốn giải tỏa hết mọi sự chịu đựng trong mười năm vào một khắc. Cả đất trời như không ngừng rung động vì tiếng thét này, nàng lại không để ý tới, cả người run rẩy, như muốn hòa mình vào trong tiếng thét ấy.

"Cây nắm khô!" Thiên Nghiêu một tay ôm lấy Hi Trúc: "Đi mau!"

Vách đá dựng đứng nổi tung, một khối tuyết lớn rơi xuống bên dưới, Cổ Tiểu Ma nhắm mắt lại, mọi biểu cảm như đã biến mất. Như vậy cũng tốt, cuối cùng ta cũng có thể tới tìm chàng rồi.

Cả đỉnh núi cũng lay động, vách đá dựng đứng dần sụp đổ, khối tuyết mịn mờ tuôn trào, che mất tiếng gọi tên tâm liệt phế của Thiên Nghiêu, cũng che mất một tiếng nói khe khẽ từ Hiên Viên Kiếm.

"Chân thành tại chí, kiên định."

Một khắc cuối cùng, nàng mở to mắt, thấp thoáng có tiếng của Phật Tổ vang lên trong lòng. Một mùi hương quen thuộc ập tới, những sợi tóc đen nhánh rơi trên thân thể chôn vùi vết thương của nàng. Nàng không dám quay đầu lại, chỉ có cảm giác có cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy hông mình, thanh sam đầy trời phủ xuống, che đi tầm mắt mờ hồ của nàng.

"Mười năm nay, vốn không có thứ gì gọi là tình hoa đất trời, thứ ta muốn, chỉ là một tấm lòng thành của nàng mà thôi."

Vách tường tuyết ẩm ẩm nện xuống.

Yên tĩnh hồi lâu, tựa hồ như tiếng vang kia đến từ nơi chân trời. Thiên Nghiêu nách kẹp Hi Trúc đang chạy như điên bên vách đá dựng đứng, nước mắt hòa với nước mũi, muốn gọi tên Cổ Tiểu Ma, nhưng hần chỉ cố kìm chế, không nói một chữ.

Tuyết lở cuộn cuộn, chôn vùi mọi bi thương.

Một cơn mưa lớn lần này kéo dài tới tận sáng sớm ngày thứ năm mới dứt. Bùn lầy đầy đất lại mang theo chút hương bùn đất thom ngát, lan tỏa dưới ánh nắng mặt trời ôn hòa.

Rêu xanh bò đầy bên tường, một hồng y nam tử chán nản ngồi đó, cả người hần ướt đẫm, vẫn còn nhỏ nước, nhưng hần lại không hề nhận thức được. Thỉnh thoảng có người có lòng đi qua đường ném cho hần một đồng tiền, hần cũng không thèm nhìn sang, chỉ ngo ngắc nhìn mặt đất.

Rất nhanh, chợ đã bắt đầu náo nhiệt hần lên, ánh mặt trời lên cao. Người đến người đi, một lục y thiếu nữ bước nhanh về phía hần, trong tay đang cầm một hộp đựng thức ăn. Ánh mắt của nàng vẫn luôn tìm kiếm bên đường, rơi vào trên người hồng y nam tử này thì đột nhiên trở nên vô cùng bất đắc dĩ.

"Này."

Nàng gọi khẽ một tiếng, trong dự tính, chẳng có tiếng đáp lại. Hi Trúc ngồi xổm xuống, nhanh nhẹn bày hộp cơm ra, đặt trước mặt Thiên Nghiêu, nói nhỏ: "Huynh ăn chút gì đi, cứ tiếp tục như thế cũng không phải là cách."

Thiên Nghiêu không thèm nhìn nàng đến một lần.

"Tiên nữ tỷ tỷ là người tốt ắt có người phù hộ, chưa hẳn đã vui thân trong tuyết. Chỉ bằng huynh nghĩ thoáng một chút, ta... mấy ngày nay ta lên đi theo huynh, gia gia bị bệnh, ta không thể ra ngoài quá lâu."

Hi Trúc khuyên nhủ hồi lâu, nhưng Thiên Nghiêu đều không có phản ứng, liền thở dài, dọn hộp đựng thức ăn, đang muốn rời đi, lại chẳng biết từ lúc nào trước mặt mình đã có một hắc y nam tử đang đứng, sắc mặt vô cùng âm trầm, đang yên lặng đưa mắt nhìn Thiên Nghiêu.

Hi Trúc thảm thiết mình, chỉ sợ hần không có ý tốt, cảnh giác đứng lên, ngăn giữa hai người: "Người là ai?"

Hắc y nam tử kia không nhìn nàng, ánh mắt rơi vào trên người Thiên Nghiêu, vẻ mặt có chút thay đổi, nhàn nhạt gọi: "Tiểu Thiên."

Cả người Thiên Nghiêu run lên, lần đầu tiên dờn tầm mắt lên khỏi mặt đất.

Sau cơn mưa ánh mặt trời âm áp, nhuộm vàng bóng dáng của Thiên Cầu. Hần ngẩng đầu nhìn, chói mắt nhưng không chói mắt, thấp thoáng còn có ánh Phật quang.

"Là đệ hại nàng..." Hần lẩm bẩm: "Vì đệ nên nàng mới liều mạng trên hội Trục Tiên, vì đệ khiêu khích chia rẽ nàng và Úc Lưu... nếu không phải vì đệ, sao

Úc Luru có thể trúng độc mẫu kia? Nàng có thể làm nhiều chuyện vì bằng hữu, đệ lại... đại ca... đệ rất hối hận, thật sự rất hối hận!"

Hi Trúc không lên tiếng, Thiên Cầu cũng lặng người, trên đường cái người đến người đi, tiếng mưa bán ồn ào náo nhiệt, nhưng không có ai chú ý tới vị hồng y nam tử đang ngồi trên đất, khóc như hải tử.

Thiên Cầu khẽ lắc đầu, cúi người, vỗ vai an ủi hắn.

"Năm đó đệ làm việc vì ta, không thể trách được đệ."

"Mười năm rồi... đệ vẫn luôn tìm cách để chuộc tội... nhưng... nhưng... nếu Úc Luru thật sự không thể trở về, đệ còn xứng làm bằng hữu của nàng nữa ư?"

Thiên Cầu lại ngập ngừng, vừa muốn nói chuyện, lại thấy một tiểu khất cái y phục rách nát chạy vội tới, nhìn lướt qua Thiên Cầu và Hi Trúc, rồi lại rơi vào trên người Thiên Nghiêu, trong nháy mắt trở nên vô cùng mừng rỡ.

"Vị tướng công này, huynh họ Nghiêu phải không?"

Hả? Hi Trúc và Thiên Nghiêu đều sửng sốt. Thiên Cầu lại như có điều suy nghĩ mà đứng lên, đột nhiên nhìn về phía Thiên Nghiêu, khóe môi lặng lẽ cong lên.

Đại ca cười!

Đại ca lại cười!

Tiểu khất cái thấy Thiên Nghiêu ngẩn người, không thể nhìn được, nói thật nhanh: "Bên kia Thiên kiều có một vị tỷ tỷ nhờ ta mang vật này cho Nghiêu Gâu Gâu tướng công, có điều Nghiêu tướng công phải trả cho ta một lượng bạc."

Thiên Cầu ho khan một tiếng, không để ý tới Thiên Nghiêu vẫn còn chìm trong cơn khiếp sợ, móc một lượng bạc ra khỏi ngực.

"Đa tạ vị Hắc tướng công này! Đa tạ Nghiêu tướng công!" Tiểu khất cái tự tiện tặng cho Thiên Cầu một cái họ, mặt mũi mừng như điên, khéo léo ném một cái túi gấm cho Thiên Nghiêu, rồi lại như sợ bọn họ đổi ý mà co cẳng chạy như bay, đi vài bước rồi lại xoay người: "Tiện thể, tên của ngài thật đặt biệt."

Thiên Nghiêu còn chẳng thèm nhìn tên khất cái đó, chỉ nhìn túi gấm kia, thoáng chốc trừng lớn mắt. Về mặt của hắn có chút ngốc nghếch, miệng mở to, nhìn Hi Trúc rồi sang Thiên Cầu, rồi lại từ Thiên Cầu sang Hi Trúc, sau đó nhảy dựng khỏi đất.

Thiên kiều cũng không xa.

Hồng y nam tử không để ý tới đám người mà chạy như điên, hắn thờ hớn hớn, không để ý tới tiếng trách mắng của một chủ tiệm bán hoa quả, một đôi mắt sáng màu không ngừng tìm kiếm trên Thiên kiều. Nhưng không hề khó khăn, người hắn muốn tìm... dù đứng giữa đám người, nhưng chỉ cần nhìn lướt qua sẽ nhận ra ngay lập tức.

Đúng là một sắc xanh trường tồn.

Bóng lưng của nam tử kia thuần khiết xuất trần, tóc đen như mực che khuất tầm mắt, thấp thoáng còn để lộ một gò má tuấn mỹ mê hồn. Mây kiếm giãn ra, môi đỏ mọng ním chặt, tròng mắt xanh thẫm như lưu ly như mạng theo ánh sao.

Nhưng chỉ chớp mắt, hắn đã biến mất ở cuối Thiên Kiều, không còn chút tung tích.

Thiên Nghiêu ngẩn ngơ, đột nhiên gặp người cười lớn.

Đúng rồi, đúng rồi. Ai sẽ gọi hắn là Nghiêu Gâu Gâu, ai sẽ cho hắn một viên hồ lô đường lớn như thế, còn có ai hẹp hòi đến mức chẳng thèm cho cả một lượng bạc tiền thưởng.

Hắn cười đủ, cuối cùng cũng nhe răng với đám người đang chỉ chỉ chỗ chỗ nhìn hắn đầy quái dị, lại đụng phải mấy quả trái cây, vội vàng chạy theo nơi bóng xanh kia biến mất.

Sau này, không ai nhìn thấy Cổ Tiểu Ma nữa.

Có người hỏi rốt cuộc nàng đã chết chưa, hoặc là cuối cùng nàng có cứu được Úc Luru không. Đường như không có ai biết được. Nhưng hình như ở một nơi đầu đường nào đấy, có ai đó đã từng nhìn thấy một thanh sam nam tử đang chen người vào một cây cầu đôi vì một nữ tử áo xám tro. Ngón tay hai người đan chặt vào nhau, nhẹ nhàng gắn bó.

(Toàn văn hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Trường Kiếm Cười Đuổi Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

